Đại Thúc Đừng Hòng Chạy (Đại Thúc Biệt Tưởng Đào)

Contents

Đại Thúc Đừng Hòng Chạy (Đại Thúc Biệt Tưởng Đào) 4

1. Chương 1: Sơ Ngộ . . . 4
2. Chương 2: Công Việc Mới . . . 8
3. Chương 3: Khiếp Sợ . . . 14
4. Chương 4: Cảnh Báo . . . 20
5. Chương 5: Ăn Cơm . . . 28
6. Chương 6: Ham Muốn Chiếm Giữ . . . 36
7. Chương 7: Grào ~ Grào ~ . . . 42
8. Chương 8: Khoảng Cách . . . 48
9. Chương 9: Đại Thúc & Thường Triết . . . 53
10. Chương 10: Giằng Co . . . 61
11. Chương 11: Gặp Lại Người Xưa . . . 67
12. Chương 12: Xung Đột . . . 73
13. Chương 13: Kinh Ngạc . . . 77
14. Chương 14: Liều Lĩnh . . . 81
15. Chương 15: Đùa Giỡn . . . 86
16. Chương 16: Giày Vò . . . 92
17. Chương 17: Tắm Rửa . . . 98
18. Chương 18: Đại Thúc Và Cao Hách . . . 104
19. Chương 19: Bệnh Viện (1) . . . 110
20. Chương 20: Bệnh Viện (2) . . . 114
21. Chương 21: Bệnh Viện (3) . . . 117
22. Chương 22: Phiền Phức . . . 125
23. Chương 23: Trò Chơi . . . 133
24. Chương 24: Gợn Sóng . . . 139
25. Chương 25: Vấn Đề . . . 144
26. Chương 26: Lựa Chọn . . . 147
27. Chương 27: Grào ~ . . . 151
28. Chương 28: Chăm Sóc . . . 157
29. Chương 29: Bạt Tai . . . 165
30. Chương 30: Đại Thúc Và Cao Hạo . . . 174
31. Chương 31: Quá Khứ . . . 182
32. Chương 32: Trước Khi Ra Khỏi Cửa . . . 191
33. Chương 33: Nghỉ Phép . . . 194
34. Chương 34: Mưa ~ . . . 202
35. Chương 35: Đại Thúc Và Bánh Ga-tô . . . 211
36. Chương 36: Đại Thúc & Thường Cục Cưng . . . 219
37. Chương 37: Nước Đục . . . 225
38. Chương 38: Trận Chiến Bảo Vệ . . . 235
39. Chương 39: Xung Đột Lớn . . . 246
40. Chương 40: Kiss ~ . . . 260

41. Chương 41: Uy Hiếp . . . 273
42. Chương 42: Uống Thuốc . . . 285
43. Chương 43: Biến Số . . . 296
44. Chương 44: Công Việc Mới . . . 309
45. Chương 45: Đêm . . . 320
46. Chương 46: Băng Tan . . . 329
47. Chương 46-2: Phiên Ngoại 1: Một Ngày Bị Phạt Cấm Túc Của Thiếu Kiệt Bảo Bối . . . 339
48. Chương 47: Hoảng . . . 343
49. Chương 48: Cuộc Đấu Nhỏ . . . 350
50. Chương 49: Lửa Giận . . . 359
51. Chương 50: Nue . . . 370
52. Chương 51: Khóa . . . 375
53. Chương 52: Hướng Nam Và Trình Nam . . . 379
54. Chương 53: Hạ Sách . . . 388
55. Chương 54: Khóe Miệng . . . 398
56. Chương 55: Cuộc Sống Giản Đơn (1) . . . 409
57. Chương 56: Cuộc Sống Giản Đơn (2) . . . 420
58. Chương 57: Cuộc Sống Giản Đơn (3) . . . 430
59. Chương 58: Lời Nói Dối . . . 438
60. Chương 59: Nước Mắt . . . 447
61. Chương 60: Máu . . . 456
62. Chương 61: Khách Đến . . . 462
63. Chương 62: Vấn Đề . . . 474
64. Chương 63: Khoảng Cách . . . 483
65. Chương 64: Khai Trương (1) . . . 490
66. Chương 65: Khai Trương (2) . . . 498
67. Chương 66: Khai Trương (3) . . . 503
68. Chương 67: Sinh Nhật (1) . . . 510
69. Chương 68: Sinh Nhật (2) . . . 517
70. Chương 69: Sinh Nhật (3) . . . 522
71. Chương 70: Sinh Nhật (4) . . . 529
72. Chương 71: Chó Đen Và Chó Trắng . . . 539
73. Chương 72: Thuyên Chuyển . . . 545
74. Chương 73: Trốn . . . 551
75. Chương 74: Hoảng Sợ . . . 562
76. Chương 75: Vì Sao? . . . 569
77. Chương 76: Trốn Tránh . . . 576
78. Chương 76-2: Phiên Ngoại 2: Đại Thúc, Bọn Tôi (đám Sói Con) Muốn Hẹn Hò . . . 582
79. Chương 77: Cãi Vã . . . 595
80. Chương 78: Để Ý . . . 607
81. Chương 79: Quấy Nhiễu . . . 614
82. Chương 80: Thử . . . 623
83. Chương 81: Đầu Mối . . . 630
84. Chương 82: Áp Chế . . . 636
85. Chương 83: Làm Loạn . . . 641
86. Chương 84: Sự Kiện . . . 646
87. Chương 85: Xúi Giục . . . 654
88. Chương 86: Trò Chuyện . . . 661
89. Chương 87: Cãi Vã . . . 665
90. Chương 88: Ở Lại . . . 668
91. Chương 89: Hoảng Hốt . . . 674
92. Chương 90: Bắt Gặp . . . 679
93. Chương 91: Tàn Độc . . . 689
94. Chương 92: Kinh Ngạc . . . 695

95. Chương 93: Âm Hồn . . . 702
96. Chương 94: Bắt Đi . . . 707
97. Chương 95: Cố Ý . . . 713
98. Chương 96: Kinh Ngạc . . . 718
99. Chương 97: Món Quà . . . 723
100. Chương 98: Cơn Giận Vô Cớ . . . 728
101. Chương 99: Quyết Định . . . 734
102. Chương 100: Hòa Hợp . . . 742
103. Chương 101: Yêu Cầu . . . 746
104. Chương 102: Dỗ Ngủ . . . 752
105. Chương 103: Mua Bán . . . 756
106. Chương 104: Tạm Biệt . . . 761
107. Chương 105: Đùa Giỡn Ác Ý . . . 766
108. Chương 106: Ngủ . . . 771
109. Chương 107: Thử Rượu . . . 775
110. Chương 108: Ngày Qua . . . 779
111. Chương 109: Hờ Hững . . . 785
112. Chương 110: Bất Ngờ . . . 789
113. Chương 111: Cướp . . . 794
114. Chương 112: Mời . . . 798
115. Chương 113: Độc Thoại . . . 803
116. Chương 114: Oan Oan Tương Báo . . . 808
117. Chương 115: Mờ Mịt . . . 814
118. Chương 116: Chờ Đợi Lời Đồng Ý . . . 818
119. Chương 117: Đau . . . 824
120. Chương 118: Gặp Lại . . . 829
121. Chương 119: Kỳ Lạ . . . 834
122. Chương 120: Chào Đón . . . 838
123. Chương 121: Rửa Bát . . . 842
124. Chương 122: Nhận Lỗi . . . 849
125. Chương 123: Bắt Gặp . . . 854
126. Chương 124: Bất An . . . 859
127. Chương 125: Hẹn . . . 865
128. Chương 126: Dạy Dỗ . . . 869
129. Chương 127: Điện Thoại . . . 875
130. Chương 128: Giúp Đỡ . . . 881
131. Chương 129: Cảm Thán . . . 885
132. Chương 130: Trùng Hợp . . . 890
133. Chương 131: Mất Trộm . . . 896
134. Chương 132: Tears . . . 900
135. Chương 133: Phía Dưới Và Phía Trên . . . 905
136. Chương 134: Tỏ Tình? . . . 910
137. Chương 135: Ăn Cơm . . . 915
138. Chương 136: Tranh Thủ . . . 920
139. Chương 137: Nóng Muộn . . . 925
140. Chương 138: Hoho ~ . . . 930
141. Chương 139: Tìm Kiếm . . . 935
142. Chương 140: Đắp Đường . . . 940
143. Chương 141: Hận . . . 945
144. Chương 142: Tát . . . 950
145. Chương 143: Hỏi . . . 954
146. Chương 144: Khiêu Vũ . . . 959
147. Chương 145: Bức Ảnh . . . 964
148. Chương 146: Chia Tay . . . 968

149. Chương 147: Sự Cố . . . 973
150. Chương 148: Bắt Cóc Và Đùa Bỡn . . . 980
151. Chương 149: Đút Ăn . . . 985
152. Chương 150: Che Chở . . . 991
153. Chương 151: Truy . . . 997
154. Chương 152: Cao Trào . . . 1002
155. Chương 153: Anh Em . . . 1007
156. Chương 154: Nói Chuyện . . . 1011
157. Chương 155: Trầm Tư . . . 1016
158. Chương 156: Chen Ngang . . . 1022
159. Chương 157: Hiểu Nhầm . . . 1027
160. Chương 158: Tình Cờ . . . 1031
161. Chương 159: Biệt Ly . . . 1037
162. Chương 160: Thù..... . . . 1041
163. Chương 161: Kinh Ngạc . . . 1044
164. Chương 162: Năm Ấy . . . 1050
165. Chương 163: Rối Loạn . . . 1056
166. Chương 164: Người Điên . . . 1062
167. Chương 165: Cố Chấp . . . 1069
168. Chương 166: Hướng Bắc . . . 1073
169. Chương 167: Bão Táp . . . 1079
170. Chương 168: Khắc Khẩu . . . 1083
171. Chương 169: Rối Loạn . . . 1087
172. Chương 170: Giao Dịch . . . 1091
173. Chương 171: Trò Chuyện . . . 1095
174. Chương 172: Hôn Lễ (1) . . . 1099
175. Chương 173: Hôn Lễ (2) . . . 1105
176. Chương 174: Đột Nhiên . . . 1110
177. Chương 175: Đối Mặt . . . 1114
178. Chương 176: Đại Kết Cục . . . 1117
179. Chương 176-2: Phiên Ngoại 3: Trung Thu . . . 1123

Đại Thúc Đừng Hòng Chạy (Đại Thúc Biệt Tưởng Đào)

Giới thiệu
Thể loại: hiện đại đô thị, nhất thụ đa công (1×6), mỹ công, đại thúc thụ, niên hạ, HEEditor: Chính văn (trừ chương cuố

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/dai-thuc-dung-hong-chay-dai-thuc-biet-tuong-dao

1. Chương 1: Sơ Ngộ

"Cái đó…. Tôi là do chú Lục giới thiệu tới."

Đèn laser đủ màu không ngừng xoay tròn bắn phá, những người ăn mặc theo trào lưu lắc lư thân người theo tiếng nhạc inh tai. Tiếng kêu lớn, tiếng cười đùa bị che lấp, người với người đụng chạm ma sát cố ý hay vô tình đều mang theo một vẻ ái muội *** mị.

“Anh nói cái gì?”

Nghe không thấy rõ lời của Hướng Nam, bảo vệ quán bar đưa mắt đánh giá y.

Người đàn ông trước mặt nhìn qua đã hơn 30 tuổi, vóc người không thấp không cao, tóc ngắn mềm mại, mặt nhọn thon gầy, mắt hoa đào, mũi thẳng, cánh môi gần như nhợt nhạt khẽ cong lên, ánh mắt trong suốt, vẻ mặt ôn hòa.

“Tôi nói, tôi là do chú Lục giới thiệu tới.” Hướng Nam lớn tiếng nói với bảo vệ quán bar một lần, nhìn lướt qua đám người nhảy múa điên cuồng trên sân khấu bắt đầu cởi quần áo trước mặt mọi người kia, thấy người chung quanh không chỉ không ngăn cản, còn hưng phấn cao giọng cổ vũ, y không khỏi âm thầm nhíu mày.

Thực sự phải đến nơi này làm việc sao?

Y có một loại xúc động muốn chạy trốn.

Nhưng nghĩ lại, với điều kiện của y cùng hoàn cảnh hiện tại, hiếm được người khác tốt bụng giới thiệu cho một công việc lương cao, bản thân cũng không thể kén chọn.

Có người vỗ vai một cái, y ngẩng đầu, người bảo vệ vừa nãy không biết từ lúc nào đã đi vào trong quán bar.

Người bảo vệ vươn tay ngoắc ngoắc ý bảo y đi theo hắn, Hướng Nam khẽ mím môi, gật đầu hạ quyết tâm đi theo vào.

Dọc qua quầy bar dài, đi xuyên qua đám người, càng đi tinh thần của Hướng Nam càng căng cứng. Y càng đi càng cố gắng không chú ý đến khung cảnh xung quanh, càng đi đầu càng cúi thấp. Không ngờ đột nhiên bị người ta đụng phải, lực va chạm rất mạnh, y liền va vào cậu con trai đang cầm ly rượu nghiêng mình đứng dựa vào quầy bar.

Bị Hướng Nam đột nhiên đụng phải, ly rượu đủ mọi màu sắc không rõ là cái gì toàn bộ đổ lên người cậu thanh niên. Cậu thanh niên đó vốn đang bực mình ngồi nghe cô gái kia lải nhải mặt lập tức biến sắc, cô gái bên cạnh cậu cũng có chút kinh ngạc ngừng nói.

Hướng Nam kinh hoàng xoay người, nhìn cậu thiếu niên lườm mình sắc mặt biến hóa mấy lượt, trong lòng có chút hoảng sợ.

“Xin…. Xin lỗi….”

Hướng Nam liều mạng cúi đầu xin lỗi. Y muốn tìm thứ gì đó giúp cậu thiếu niên lau chùi, thế nhưng không tìm được thứ gì trên người, nhìn trái nhìn phải lại càng không có, trong lòng y thoáng chốc từ hoảng hốt

biến thành kinh sợ.

Làm sao bây giờ?

Tuy không biết về mấy thứ hàng hiệu, nhưng dù sao cũng có thể thấy được quần áo trên cậu trai kia là loại đắt tiền. Nếu thật sự bắt y đền, sợ là rút cạn máu trên người y đi bán cũng không đền nổi một cái tay áo của cậu ta.

Nghĩ đến đây, tay y bắt đầu run lên.

"Quên đi…."

Cô gái bên cạnh cậu thiếu niên nhìn bộ dạng đáng thương của Hướng Nam liền phất phất tay: "Quên đi, quên đi."

Hướng Nam còn chưa kịp cảm kích, cậu trai kia đột nhiên kích động kêu to: "Quên cái gì! Quần áo của em thì phải làm sao bây giờ?"

Hướng Nam nghe vậy sắc mặt có chút tái nhợt.

Cô gái kia trừng mắt với cậu ta: "Nhóc con thối, em đừng cho là chị không biết em…."

"Chị im lặng. Chị!"

Cậu thiếu niên cắt ngang lời cô gái ngoắc ngoắc Hướng Nam, không giải thích gì kéo tay y đi về phía cửa lớn. Không biết cậu ta là muốn đánh y một trận hay thế nào, Hướng Nam lo sợ không ngớt, liều mạng quay đầu cầu cứu. Không ngờ cô gái kia chỉ lắc lắc đầu quay lại chỗ quầy bar, mà người bảo vệ kia càng bất đắc dĩ nhún nhún vai tùy ý để cậu thanh niên kia lôi y đi. Y triệt để tuyệt vọng rồi.

Ra tới cửa cậu thanh niên đẩy mạnh Hướng Nam, Hướng Nam lảo đảo ngã về phía trước luống cuống lấy tay ôm đầu ngồi trên mặt đất.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy quyền đấm cước đá trong dự liệu, y sợ hãi buông tay ngẩng đầu, phát hiện cậu trai kia hai tay đút trong túi từ trên cao nhìn xuống y.

Mũi cao, môi mỏng, trên miệng còn mang chút ý cười, đôi mắt có thần của cậu ta nhìn chằm chằm Hướng Nam đang ngồi trên mặt đất, sợi tóc mềm nhạt màu nhẹ bay trong làn gió. Trong giây phút đó, trên người cậu thiếu niên hiện ra khí chất giao hòa giữa người đàn ông và cậu nhóc con. Hướng Nam bắt gặp ánh mắt cậu ta, trong vô thức, cư nhiên nhìn đến ngây người.

“Đại thúc, ông là biến thái à?”

Tia khinh bỉ hiện lên trong mắt cậu thanh niên đem thần trí Hướng Nam kéo lại. Y lúc này mới ý thức được bản thân mình vừa nhìn chằm chằm người khác là việc không lịch sự đến mức nào. Bởi vì xấu hổ, y cúi thấp đầu, giọng sợ hãi: “Xin…. Xin lỗi.”

“Này! Đại thúc….”

“Tôi không có tiền….”

“Gì?”

Hướng Nam ngẩng đầu, cậu con trai vẻ mặt khó hiểu nhìn y, y đứng lên: “Tôi… Tôi không có tiền….”

Y không xu dính túi, không có tiền đền quần áo cậu thiếu niên này.

Nhưng cậu thiếu niên nghe không hiểu.

“Ông không có tiền thì liên quan gì tới tôi?”

Cậu căn bản không nghĩ tới việc đòi y trả tiền bồi thường quần áo. Quần áo cậu có thừa, dù bộ đồ này không có bị bẩn cậu cũng không định mặc lại lần hai. Vừa rồi cậu chuyện bé xé to kỳ thực cũng chỉ muốn nhân cơ hội đến giáo huấn y một chút rồi chuồn đi mà thôi, trời biết cậu đã ở bên trong nghe chị gái mắng hơn hai tiếng rồi.

Đúng vậy, là không có tiền cũng phải bồi thường.

Đây là cách hiểu của Hướng Nam về lời nói kia của cậu trai kia.

Hướng Nam cảm thấy thực thương tâm. Đã hơn 30 tuổi rồi, vợ chạy theo người khác, cha già giận quá thành bệnh, viện phí khiến trong nhà không gánh nổi. Y muốn tìm một lối thoát khác để kiếm tiền thuốc men, nhưng không còn trẻ cùng với không có kinh nghiệm nên tìm không được công việc, mắt thấy sắp không chịu nổi lại không có tiền trở về, thật vất vả mới được một người chú quen biết lúc trước giới thiệu cho y một việc không tồi, đến phỏng vấn lại gặp phải chuyện này….

“Đại thúc, ông….”

Nhìn bộ dạng như sắp bật khóc của Hướng Nam, cậu con trai càng nhìn càng thấy kỳ quái. Vừa mở miệng, đột nhiên một chiếc xe thể thao bóng loáng đỗ lại bên đường, lập tức có người lớn tiếng gọi về phía bọn họ: “Thiếu Kiệt!”

“Ô!” Cậu con trai thấy người ngồi trên xe liền lấy lại tinh thần, cậu đáp một tiếng, rồi quay đầu lại, Hướng Nam đã không thấy đâu.

“Người đâu?”

Cậu nhìn quanh, cuối cùng mới thấy bên góc trái đường có một bóng người đang điên cuồng lao đi.

Hướng Nam thật sự không có tiền đền, nhân lúc cậu con trai không chú ý, chạy.

“Thiếu Kiệt, lên xe đi!”

Hoàn toàn không ngờ Hướng Nam chạy trốn, cậu trai ghét nhất bị người khác thúc dục không nhịn được trừng mắt với người đang lớn tiếng gọi.

Mắt lần nữa lướt về phía Hướng Nam chạy, tức giận nhíu mày, cậu tỏ vẻ khó hiểu: “Chạy nhanh như vậy, vội vàng đi làm gì sao?”

QQ: Cuối cùng, sau gần một tuần, ta đã khai bao được truyện này rồi: D <ins class=“adsbygoogle”

2. Chương 2: Công Việc Mới

“Chuyện lần trước thực xin lỗi, lần này cháu nhất định sẽ cố gắng, thực sự rất cảm ơn chú.”

Hướng Nam mặc trang phục bảo vệ trường cúi đầu với chú Lục, chú Lục gật đầu phất tay: “Được rồi, được rồi. Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn.”

Kỳ thật công việc này vốn không phải là cho Hướng Nam. Chú Lục có một đứa con trai, bình thường không làm việc đàng hoàng, khuyên lên khuyên xuống mới chịu gật đầu đồng ý đến nơi nghiêm chỉnh làm việc. Không ngờ công việc tìm giúp nó, nó lại ngại khổ, không muốn làm. Vừa hay chú Lục biết chuyện Hướng Nam lần trước đến quán bar tìm việc bị đổ bể, nghĩ trước đây lúc còn trẻ ở trong làng nhà Hướng Nam rất quan tâm đến ông, liền giới thiệu Hướng Nam vào làm.

Hôm nay Hướng Nam ngày đầu tiên đi làm chú Lục còn đặc biệt đến một chuyến, chính là sợ y lại xảy ra chuyện gì. Thấy Hướng Nam mặt đồng phục có dáng có vẻ, ông cũng yên tâm.

Thấy Hướng Nam cảm kích mình như vậy, so với thằng con không ra gì của mình, chú Lục thở dài một tiếng, vỗ vỗ vai Hướng Nam: “Cố gắng làm, biết không?”

"Dạ." Hướng Nam gật đầu đảm bảo: "Cháu nhất định sẽ cố."

Chú Lục đi rồi, đội trưởng đội bảo vệ tìm đồng nghiệp tiểu Hồ đưa Hướng Nam đi làm quen trường học.

Ngôi trường này rất lớn, tiểu Hồ lái chiếc xe chở hàng dùng năng lượng mặt trời có mui nhỏ tùy tiện đưa y đi loanh quanh trường học, sau đó liền dừng lại tại sân tập trung lớn nhất trường, chỉ ba con đường lớn trái phải cùng đằng sau giới thiệu: "Trường học này kỳ thực quan trọng nhất chính là trông coi ba khu A, B, C này. Mỗi khu đều có kết cấu độc lập riêng. Ngoại trừ lên lớp, ăn cơm chơi đùa đều là chuyện của riêng từng khu, nói chung người trong ba khu này hết tiết học là không có cơ hội nào đụng mặt nhau."

Cậu ta xuống khỏi chiếc xe hàng đi lên bục giảng cao cao trong sân, suy nghĩ một chút rồi thêm một câu: "Trừ phi xảy ra chuyện gì rất lớn mới tập trung ở đây."

"Vì sao?" Hướng Nam không giải thích nổi: "Chia học sinh thành từng khu, như vậy quản lý nổi sao?"

"Cái này anh không biết đâu." Tiểu Hồ tuổi nhỏ, thích khoe khoang, nhưng trong đội bảo vệ ở đây cậu ta ít kinh nghiệm nhất, vẫn chưa có cơ hội thể hiện. Hiếm được hôm nay có một người còn mới hơn cậu ta đến, cậu ta còn không thừa cơ ra vẻ một chút sao?

Cậu ta chỉ tay: "Ngôi trường này là trường rất có tiếng, sau lưng có những nhà tài phiệt lớn hỗ trợ, người muốn thi vào thực là chen vỡ đầu. Khu C này chuyên môn nhận học sinh thi vào, nhà tự trả tiền."

"À…." Hướng Nam gật đầu.

Tay tiểu Hồ lại chỉ một nơi khác: "Khu B, người ở đó đều là những học sinh tiêu biểu đến từ các nơi được đặc cách không phải thi mà tuyển thẳng, chất lượng tốt được cử đi học, nhận nền giáo dục đặc biệt. Những người này không giống bên khu C, người khu C ra trường nếu muốn vào những tập đoàn tài chính đứng sau trường phải thi đấu tranh giành vài lần. Hàng năm đặc biệt ưu tú cũng tuyển ra được hai ba người, những người khác đều phải trở lại xã hội tìm công việc. Người trong khu B này đều đã sớm ký hợp đồng, ở trong trường mọi chi phí đều được miễn, ra ngoài trực tiếp có nơi làm việc tốt, kỳ hạn 5 năm. Mấy tập đoàn tài chính này ngày một lớn mạnh, trường học 20 năm qua đều chuyển giao nhân tài theo cách đó."

"Cái này rất tốt."

Tiểu Hồ nghe xong gật đầu: "Đúng vậy!"

Hướng Nam nhìn về phía khu A, nghĩ thầm khu B đã như vậy, người trong khu A nhất định là nhân tài trong nhân tài rồi.

"Còn chỗ đó…."

Tiểu Hồ chỉ chỉ khu A: "Toàn bộ đều không phải đến học."

"Hả?"

Hướng Nam cho rằng mình nghe lầm, chí ít y nghe không hiểu.

"Toàn bộ người trong đó đều là con cháu nhà có tiền có quyền có bối cảnh, các loại cậu ấm cô chiêu ở đó vào học đều là trả giá cao miễn thi. Đám cậu chủ cô chủ nhỏ tiêu tiền nhiều nhất trường này vào trường không phải để học gì đó, mà là để làm quen nhận thức lẫn nhau, vì tương lai bản thân mà có quan hệ tốt, cho dù là đến xã giao cũng được rồi."

"A? Ồ…."

Đến trường học không phải để học mà là để làm quen, Hướng Nam vẫn là lần đầu nghe đến.

Tiểu Hồ xuống khỏi sân khấu chui lại vào xe hàng ngồi lên chỗ điều khiển.

"Như vậy đi, chúng ta trước tiên đi quanh khu A. Thế nào?"

Hướng Nam mới đến, đương nhiên là Tiểu Hồ nói gì làm nấy.

Xe hàng nhỏ đi vào khu A, cảnh vật thay đổi, chậm rãi, Hướng Nam bắt đầu hiểu kết cấu độc lập Tiểu Hồ nói là cái gì.

Đây có thể nói là một thành phố độc lập xa hoa mê người. Các loại nhà hàng cao cấp Trung, Tây, Nhật, siêu thị, các loại tiêu khiển, các loại sân bóng, trường đua ô tô bốn bánh loại nhỏ, nhà hát, bãi đỗ xe ngầm cùng trên mặt đất, ngoài thiết bị phân phối cần thiết của trường học, các hạng mục vui chơi lành mạnh ở bên ngoài đều có đầy đủ.

Nghe Tiểu Hồ giới thiệu, ở đây tuy thiết bị phân phối xa hoa đầy đủ, nhưng ký túc xá đều đơn điệu giống nhau.

Dù là thân phận gì, nơi ở đều là hình thức nhà trọ hai phòng hai thính, một nhà vệ sinh, một nhà bếp, một ban công, không có đặc biệt không có ngoại lệ. Mỗi người một căn, đồ dùng trang trí bên trong không được tự ý sắp đặt thay đổi theo ý cá nhân, tuy nhiên có thể mang theo người hầu, có thể nấu ăn, nam nữ không phân khu, học sinh thích có thể tùy tiện ghép phòng. (Hai phòng hai thính: hai phòng ở đây gồm phòng ngủ và phòng làm việc – hai thính ở đây là chỉ phòng khách và phòng ăn)

Tiểu Hồ cười cười, lộ ra hàm răng thẳng tắp không lớn nhưng vô cùng trắng, nói: "Có phát hiện ra trong này có rất nhiều mỹ nữ hay không a?"

Hướng Nam gật đầu.

Ở đây không chỉ là nhiều mỹ nữ, nam sinh đẹp trai cũng rất nhiều, nam nữ đi thành một nhóm rất bình thường, có điều Hướng Nam thấy….

Tiểu Hồ phát hiện Hướng Nam nhăn mày, khó hiểu mà nhìn theo ánh mắt y, lúc cậu ta thấy hai nam sinh đang ôm nhau hôn nồng nhiệt liền hiểu rõ.

"Không nên để ý, không nên để ý."

Tiểu Hồ như an ủi mà vỗ vỗ vai Hướng Nam, Hướng Nam nhỏ giọng: "Cậu không thấy kỳ quặc sao?"

Nam nam quấn lấy nhau….

"Trước đây lúc mới tới thì có một chút." Tiểu Hồ gật đầu: "Người ở đây quan niệm nam nữ rất hời hợt, loại chuyện như thể ở đây trong vòng một tháng có thể thấy vô số lần, lâu dần cũng thành quen."

"À…."

Trong lòng Hướng Nam không chấp nhận nổi, nhưng y vẫn gật gật đầu.

Lúc đó, điện thoại Tiểu Hồ reo lên.

"Cái gì? Có người tìm? Được." Tiểu Hồ nhận xong điện thoại liền nói với Hướng Nam: "Bên tổng bộ có người tìm tôi, tôi về xem thế nào. Anh trước hết xuống xe đi dạo, làm quen một chút, đợi tôi lát nữa sẽ quay lại đây tìm anh, thế nào?"

"Uhm, được."

Hướng Nam gật gật đầu xuống xe, Tiểu Hồ vẫy vẫy tay với y, lái xe hàng rời đi.

Hướng Nam thấy cách đó không xa có một sân bóng rổ, y định tới xem xem, không ngờ vừa bước chân lên con đường nhỏ liền suýt nữa bị một chiếc xe đỏ đụng phải.

"Muốn chết à!" Người nọ mắng to vươn đầu ra, không ngờ âm thành đột nhiên trở nên kinh ngạc: "Đại thúc?"

Ngữ khí thay đổi làm Hướng Nam ngẩng đầu lên. Hướng Nam vốn đang chưa hết hoảng hồn, nhìn thấy khuôn mặt ló ra kia liền kinh hãi.

Là cậu ta!

Là người bị y làm dơ quần áo trong quán bar…

Thiếu Kiệt!

Nhìn cậu bước xuống xe, trong lòng Hướng Nam lại càng thêm hoảng sợ.

Cậu ta sao lại ở đây?

Cậu ta sao lại biết mình ở đây?

Hướng Nam thấy cậu đi về phía mình, kinh hoàng lui về sau xoay người bỏ chạy, không ngờ lại đụng phải một vòm ngực rắn chắc.

Người bị y đụng vào vốn là đứng đó nói chuyện với người khác, không ngờ đột nhiên có người 'nhảy vào lòng', cậu ta một cái liền ôm chặt lấy. Hướng Nam ngẩng mạnh đầu, hai người mắt đối mắt, người nọ không khỏi ngẩn ra.

"Trình Nam, giúp tôi giữ ông ta lại!"

Thiếu Kiệt rống to một tiếng, hai người đang ôm nhau nhìn Thiếu Kiệt rồi lại nhìn đối phương, một người hoảng sợ, một người không hiểu. Hướng Nam đẩy mạnh người kia ra, chạy.

Trong khu A đột nhiên xuất hiện trận chiến truy đuổi, hai người bắt một người, học sinh bắt bảo vệ. Mọi người đều vươn cổ nhìn lại, nhưng khi thấy rõ hai người đuổi theo là ai, tất cả mọi người đều không dám lắm chuyện. Hướng Nam đau khổ không có ai giúp đỡ, muốn trốn lại không quen nơi, hoảng hốt không biết đi đường nào, thấy khuất trong góc vắng là một căn phòng thủy tinh liền lập tức thẳng tiến.

Vào trong căn phòng thủy tinh Hướng Nam mới nhận ra mình đã vào một vườn cây nhỏ. (Kỳ thực là nhà kính quan sát a — —!)

Mái nhà kính rất cao, trên mặt đất từng hàng giá sắt hình thang xếp chỉnh tề, chiếc giá trước mặt đặt vài chậu hoa cỏ thực vật.

Trước mắt vừa nhìn là hiểu, căn bản không có nơi có thể trốn.

Làm sao bây giờ?

Y mở cửa định đi tìm nơi khác, thấy bóng hai người đang chạy thẳng tới liền hít một ngụm khí lạnh nhanh chóng lui lại.

Hai người đuổi theo đến bên ngoài không thấy Hướng Nam đâu liền dừng lại. Cái người tên Trình Nam kia cúi gập người thở dốc nhìn bốn phia, tay chỉ về phía nhà kính, hồn Hướng Nam thiếu chút nữa theo cái chỉ tay của cậu ta mà bay đi.

Thấy bọn họ thực sự đi về phía này, Hướng Nam kinh hoàng lùi về sau. Không ngờ, phát hiện phía sau cửa nhà kính lại giấu một chiếc thang, nhìn lên, lúc này mới phát hiện phía trên có một giá treo làm bằng kim loại cùng ván gỗ.

Hướng Nam lập tức leo lên, mắt thấy chỉ còn bước nữa là đến nơi, y ngẩng đầu, ngẩn người.

Ở đó có một người đang ngủ.

Người nọ toàn bộ thân thể rất mệt mỏi mà nằm trên ghế tựa, da trắng nõn, tóc đen mềm, trên mí mắt khép chặt là hàng lông mi dài rung rung.

Thấy hắn, Hướng Nam ngây ra. Y đột nhiên do dự không biết có nên leo lên đánh thức giấc mộng đẹp của người trước mặt hay không, nhưng nghe thấy tiếng cửa nhà kính bật mở, y hiểu rằng sự việc đã không cho phép y suy nghĩ.

"Anh đắc tội với bọn họ sao?"

Hướng Nam đang dò xét nhìn hai người vừa bước vào kia, y liền nghe thấy tiếng mà kinh ngạc quay đầu lại. Người nằm trên ghế không biết tỉnh từ lúc nào, đang dùng ánh mắt cực kỳ không thân thiết nhìn chằm chằm người quấy nhiễu hắn.

Ghế dựa đặt sát mép giá treo, chỉ cần có người vào nhà kính là người ngồi trên này có thể nhìn thấy.

"Ách…. Phải." Hướng Nam gật đầu: "Tôi thiếu tiền cậu ta."

Ánh mắt hai người phía dưới quét lên trên này, Hướng Nam lo sợ cũng không còn để ý người trước mặt, nhanh như thỏ trốn sau giàn hoa trùng điệp trên giá treo.

Hai người kia đi lên.

Trình Nam thấy người trên ghế dựa, hất hất cằm: "Cao Hách cậu vừa rồi có thấy ai xông vào đây không?"

Không đợi người kia phản ứng lại, Thiếu Kiệt liền nói: "Nhìn cậu ta như vậy là biết cậu ta vừa tỉnh ngủ,

cậu hỏi thế không phải thừa sao?"

Cao Hách liếc Thiếu Kiệt một cái, lười biếng vươn tay vừa định chỉ về phía Hướng Nam đang trốn, điện thoại hắn reo lên.

"Gì?"

Nghe người đầu bên kia điện thoại nói, Cao Hách không nói được gì, cũng không còn để ý đến người khác.

Trình Nam cùng Thiếu Kiệt nhìn quanh một lượt, ra khỏi nhà kính tiếp tục tìm.

Cao Hách nghe xong điện thoại thì Hướng Nam cũng đã từ sau giàn hoa đi ra, Hướng Nam cảm kích nói với hắn: "Cảm ơn cậu đã không nói cho bọn họ biết tôi trốn ở đây."

Cao Hách vừa định nói, chỉ là điện thoại lại đúng lúc reo lên mà thôi.

Hắn đối với lời cảm ơn của Hướng Nam không có phản ứng, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp một chút, chậm rãi nâng mắt lên, lười biếng nói: "Biết nấu cơm không?"

"Hả?"

Hai phòng hai thính: Đây là hình ảnh ví dụ cho kiểu nhà hai phòng hai thính <ins class="adsbygoogle"

3. Chương 3: Khiếp Sợ

Cứ như vậy, Hướng Nam vô cớ có thêm một phần nhiệm vụ nữa.

Sau này Hướng Nam mới biết, hôm đó Cao Hách đột nhiên được người giúp việc gọi điện báo xin nghỉ một tháng. Cao Hách lười phí thời gian đi tìm người thay thế nên liền trực tiếp hỏi y có muốn kiếm thêm một khoản nữa không.

Khoản thu nhập thêm Hướng Nam rất vui lòng kiếm, bởi vì Hướng Nam rất cần tiền. Công việc cũng không khó, chỉ là những lúc nghỉ giữa giờ làm thì đến chỗ ký túc xá của Cao Hách làm cơm cho hắn, thời gian nghỉ ngơi luân phiên lại giúp hắn dọn dẹp một chút.

Còn chưa bắt đầu làm Cao Hách đã trả cho y trước một tháng lương. Vốn nghĩ tháng sau phát lương mới có tiền gửi về nhà, bây giờ thì lập tức có thể gửi tiền, thế nên phần công việc này Hướng Nam rất vui sướng nhận lời.

Bởi vì dễ buồn ngủ, Cao Hách luôn phải ngủ đủ rồi mới ra khỏi cửa, nên hắn chưa từng học tiết buổi sáng.

Đồng hồ sinh học của hắn lúc nào cũng là tầm 12 giờ trưa tỉnh dậy, cho nên hắn mỗi ngày chỉ ăn hai bữa, bữa trưa lúc 1pm cùng bữa tối lúc 9pm.

Cao Hách tuy tính cách có chút lạnh lùng, nhưng làm gì ăn nấy, không khó hầu hạ. Phần công việc này, Hướng Nam cảm thấy rất thuận buồm xuôi gió.

Cuối tuần, hai ngày này vừa đúng ngày nghỉ của Hướng Nam. Y buổi trưa đến ký túc xá của Cao Hách quét dọn rồi lại về ký túc xá của mình nghỉ ngơi.

Buổi chiều y đến siêu thị trong trường mua thức ăn qua làm cơm tối. Dọc đường đi, trời càng âm u không khí càng oi bức, nghe thấy tiếng sấm vang, y liền biết thời tiết thay đổi, không khỏi bước vội.

Còn chưa đến ký túc xá, mưa đã như trút nước, y vội vã nhấc đồ vật trong tay lên che đầu rồi nhanh chân chạy về ký túc xá, không ngờ còn chưa đặt chân đến tầng dưới ký túc xá đã bị một người kéo tay. Hướng Nam nhất thời không đứng vững liền nhào vào trong lòng người nọ, đồ vật rơi xuống đất, Y tập trung nhìn, ra là Trình Nam.

"Rốt cuộc cũng bắt được anh rồi."

Hướng Nam bị cậu ta ôm trong lòng thấy cậu ta liền như động vật nhỏ lo sợ mở to hai mắt nhìn.

Trong phút chốc, Hướng Nam như vậy khiến Trình Nam thấy rất đáng yêu.

Hướng Nam phục hồi lại tinh thần liền giãy giụa chống cự, Trình Nam gia tăng lực ở hai cánh tay. Hai người so sức mạnh, thân thể dán chặt lấy nhau mà cọ sát, từ từ, hô hấp của Trình Nam trở nên nặng nề.

"Không được động nữa!" Gầm nhẹ một tiếng, bàn tay để không của Trình Nam chạm vào eo Hướng Nam ấn về phía trước. Hướng Nam đè lên bụng của Trình Nam, y hơi kinh ngạc.

Hướng Nam là đàn ông, y không thể không biết nơi mình vừa chạm vào là gì, cũng là đàn ông Trình Nam dĩ nhiên vì cọ sát lẫn nhau mà có phản ứng. Khí nóng bốc lên mặt, cảm giác muốn tránh xa của Hướng Nam càng lớn.

"Cậu buông ra."

Giọng Hướng Nam không lớn, vừa giống như nài nỉ vừa giống như yêu cầu.

Trình Nam không để ý, mở miệng nói: "Theo tôi đi gặp Thiếu Kiệt."

Hướng Nam có chút hoảng.

Kỳ thực so với việc muốn y đến tiền, y càng sợ chính là Thiếu Kiệt lúc thấy y luôn luôn một vẻ hùng hùng hổ hổ. Loại cảm giác mất thấy liền nhào qua khiến y rất hoảng sợ.

"Cậu… Cậu thả tôi ra đi. Tôi…. Tôi…." Y đột nhiên nhớ tới Cao Hách, Cao Hách quen bọn họ. Như người chết đuối gặp được phao, Hướng Nam vội nói: "Tôi còn phải nhanh đi làm cơm cho Cao Hách."

"Anh biết Cao Hách?"

Trình Nam có chút ngoài ý muốn.

Hướng Nam liều mạng gật đầu, y đem chuyện được Cao Hách thuê làm bảo mẫu tạm thời nói ra, cũng nói cả chuyện lúc trước ở quán bar làm dơ quần áo của Thiếu Kiệt.

Trình Nam không tin.

Trình Nam nhíu chặt lông mày vẻ mặt hồ nghi nhìn y, bởi vì trong mắt Trình Nam, Thiếu Kiệt tuy bốc đồng, ham chơi, nhưng không phải loại người vì một bộ quần áo mà đi truy bắt người khác, không thể nào, bởi vì căn bản là không đáng.

Thế nhưng đại thúc trước mắt….

"Cậu giúp tôi nhấn với cậu ta được không? Tôi biết bộ quần áo đó rất đắt, tôi hiện tại không có nhiều tiền như vậy. Cậu giúp tôi nói với cậu ta, để cậu ta thư thả một chút, tôi sẽ trả lại cho cậu ta từng chút một."

Trình Nam nhìn vẻ mặt chân thành của y nhất thời nghĩ: Hãn

Giữa y cùng Thiếu Kiệt có phải có hiểu nhầm gì không….

Trình Nam ho nhẹ một tiếng, thả Hướng Nam ra, thấy Hướng Nam lập tức tránh xa cậu hơn 2m trong lòng liền khó chịu.

"Giữa hai người có thể có hiểu nhầm gì đó. Như vậy đi, tôi đi hỏi rõ ràng trước, đến lúc đó xem thế nào rồi hẵng nói tiếp."

Cũng chỉ có thể như vậy, còn có thể thế nào nữa.

Hướng Nam vội vã gật đầu.

Trở lại phòng của Cao Hách, bên ngoài tiếng sấm đùng đoàng, Cao Hách một chút cũng không để ý.

Hắn cầm một ly vang đỏ đứng cạnh lan can ban công, tâm trạng nặng nề.

Hướng Nam thấy mưa ngày một lớn, muốn gọi hắn vào trong, nhưng do dự hồi lâu, vẫn là không dám quấy rối hắn.

Di động Cao Hách reo vang, nhận môt cuộc điện thoại, hắn vẫn như lần trước không nói gì, chờ đối phương nói xong hắn liền tắt điện thoại. Mưa càng lúc càng lớn, thấy quần áo Cao Hách đã bị mưa làm ướt đẫm Hướng Nam liền nhịn không được.

Y đi ra ban công: "Cậu vào trong đi."

Cao Hách quay đầu lại nhìn y, không có ý đi vào, cũng không trả lời. Hướng Nam cho rằng hắn trách y lắm chuyện, không ngờ Cao Hách đột nhiên nói: "Mưa lớn, anh thu dọn phòng sách một chút đi, tối nay ở lại đây."

Hướng Nam nghe vậy, thụ sủng nhược kinh.

Bên trong phòng sách có chiếc sofa có thể mở ra làm giường, Hướng Nam định mở sofa ra thuận tay liền đem đống sách Cao Hách đã đọc xong để trên bàn cất lên tủ sách. Không ngờ do không đủ lực, sách lần lượt từ trên bàn rơi xuống đất, Hướng Nam nhặt lại, phát hiện từ trong cuốn sách rơi ra mấy tấm ảnh chụp.

Tất cả những bức ảnh nào đều là hình Cao Hách cùng một cô gái, cười đến hạnh phúc, rất ngọt ngào, còn có bức đang hôn môi.

Đây hẳn là bạn gái của Cao Hách.

Trong lòng Hướng Nam nghĩ.

Chuông cửa bên ngoài kêu vang.

Thế nhưng kêu được vài tiếng, có vẻ Cao Hách không có ý ra mở cửa.

Hướng Nam nhíu mày đứng dậy đi ra ngoài, thấy Cao Hánh kỳ thực đang an vị trên ghế sofa trong phòng khách.

Trong lòng Hướng Nam nghĩ thanh niên thời nay sao lại lười như thế, đến cạnh cửa mở bộ đàm, khuôn mặt ngoài cửa được camera quay lại chiếu trên màn hình bộ đàm khiến Hướng Nam có chút kinh ngạc.

Đây không phải là cô gái trong ảnh của Cao Hách sao?

Y mở cửa. Kỳ quái chính là Cao Hách ngồi trong phòng khách thấy cô gái liền rất hờ hững, không tỏ vẻ gì, suy nghĩ đầu tiên của Hướng Nam chính là hai người nay có thể đang cãi nhau.

"Đây là Lena." Cao Hách nói: "Đây là Hướng Nam."

Hướng Nam cười cười với Lena, rồi bảo Cao Hách: "Có thể ăn cơm rồi."

Hướng Nam nói xong liền đi vào phòng bếp, Lena hiếu kỳ nhìn theo bóng lưng y, hỏi Cao Hách: "Anh ta là người hầu của anh sao?"

Lena thấy hiếu kỳ không hiểu sao Cao Hách lại mời một đại thúc về làm bảo mẫu.

"Bạn trai tôi."

Hướng Nam đang bê bát canh đi ra nghe thấy câu này của Cao Hách thiếu chút nữa làm rơi bát.

Hơn cả Hướng Nam, Lena cũng lập tức mở to hai mắt.

Thế nhưng cô không thể nói gì thêm, chỉ liếc Hướng Nam một cái, ánh mắt phức tạp, nhưng không hề lên tiếng.

Tiếng sấm càng ngày càng lớn, mưa càng ngày càng to. Lena nói trời như vậy không về được, Cao Hách liền để cô ở lại.

Để cô ở lại, đương nhiên không thành vấn đề.

Vấn đề là…

"Tôi bảo…. Thế này được không?"

Hướng Nam do do dự dự đứng trước giường bối rồi nhìn Cao Hách đang nằm trong ổ chăn đọc sách, Cao Hách buông sách ngẩng đầu: "Anh còn chưa đi tắm."

"À…."

Hướng Nam không tình nguyện cầm áo ngủ Cao Hách cho y mượn đi vào phòng tắm.

Đại khái lề mề tầm hơn nửa tiếng đồng hồ, Hướng Nam cũng tắm xong đi ra.

"Như vậy được không?"

Y lại hỏi.

"Thế nào?" Cao Hách đầu không ngẩng lên: "Ý anh là anh muốn ngủ cùng cô ta sao?"

Cậu nhóc này…

"Cậu biết tôi không có ý này, cô ấy không phải bạn…."

"Không phải." Nhàn nhạt mở miệng phủ định, Cao Hách từ sau cuốn sách ngẩng đầu lên, Hướng Nam đứng trước mặt hắn khiến hắn có chút trợn tròn mắt.

Áo ngủ rộng thùng thình, làn da màu mật ong bị hun nóng mà trở nên hồng hồng, hai mắt bất an khẽ động, cánh môi ẩm ướt trơn bóng muốn mở lại thôi.

Đại thúc trước mắt, càng nhìn càng thấy…. mê người.

Cao Hách nhìn chằm chằm y, trong ánh mắt có chút tình tự bất minh đang bắt đầu chuyển động. Hướng Nam bị hắn nhìn có chút xấu hổ, cúi đầu nhìn chính mình một chút, lại ngẩng lên: "Sao vậy?"

Nhắm mắt che giấu cảm xúc, Cao Hách nói: "Tướng ngủ của anh có xấu không? Anh không nên nửa đêm đạp tôi xuống giường đấy."

"Sẽ không đâu."

Hướng Nam bảo đảm.

Y chui vào trong ổ chăn, bởi vì khẩn trương, động tác cứng nhắc còn thêm chút câu nệ.

Y cẩn thẩn dịch người, tận lực nằm sát mép giường tránh xa Cao Hách. Cao Hách lẳng lặng ngồi ở đó nhìn y, thẳng đến khi y không động nữa, Cao Hách lúc này mới đặt sách lên tủ sách gần giường tắt đèn đi ngủ.

Hướng Nam bình thường ngủ không sâu, dễ tỉnh, hiện tại nằm trên chiếc giường xa lạ, bên cạnh còn có Cao Hách, y càng thấy khó ngủ.

Không biết giữ một tư thế cứng ngắc bao lâu, y lắng tai nghe ngoài cửa sổ hình như đã ngừng mưa.

Y nghĩ thầm: Không bằng nhân lúc này để đi về.

Thế nhưng ngẫm lại, sợ là cổng ký túc xá đã đóng rồi.

Nghe tiếng hô hấp bình ổn phía sau của Cao Hách, đoán hắn đã ngủ say, Hướng Nam cơ thể đã có chút mệt mỏi bắt đầu dự tính dậy ra sofa bên ngoài phòng khách ngủ tạm một đêm.

Y cố gắng thật nhẹ nhàng, người bên cạnh không có phản ứng gì. Y lặng lẽ ngồi dậy, không ngờ đột nhiên bị một lực rất mạnh kéo về sau, lúc lấy lại tinh thần thì y đã bị người giữ chặt hai tay nằm giữa giường.

Trừ Cao Hách thì còn ai vào đây.

Chẳng lẽ là vì bị đánh thức mà tức giận?

Hướng Nam khẽ giãy giụa một chút, cảm giác hơi thở càng ngày càng gần, không rõ là tình huống gì, Hướng Nam run giọng: "Cậu… Cậu làm gì vậy?"

Hơi thở nóng bỏng, giọng nói dễ nghe, Cao Hách kề bên tai y, thấp giọng nói: "Biết rên rỉ không?"

Hướng Nam cả kinh.

"Gì?!"

QQ: Lải nhải Mọi người đọc có cảm thấy anh Hách giống anh Tím trong KnB ko?? Ta thấy rất giống a <ins class="adsbygoogle"

4. Chương 4: Cảnh Báo

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh hai người con trai ôm hôn nhau lúc trước thấy, Hướng Nam sửng sốt.

Cao Hách không phải là….

Trong lúc hoảng loạn, tay Cao Hách đã luồn vào trong áo xoa thắt lưng y, y kinh hãi đẩy hắn ra. Cảm giác tay Cao Hách tiến sâu vào trong quần ngủ càng khiến Hướng Nam kinh hãi.

Tuy Hướng Nam có mặc đồ ngủ, nhưng phía trong thì không có gì.

Không thể. Sao có thể như vậy.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng động nho nhỏ, Hướng Nam và Cao Hách đang giằng co cùng nhìn qua, Hướng Nam ngẩn người.

Hướng Nam rõ ràng rồi. Lena đứng ngoài cửa phòng, hóa ra Cao Hách làm như vậy là muốn kích thích Lena.

Cao Hách quay đầu lại tay vuốt ve bụng Hướng Nam, tay hắn đã muốn xuống thật sâu, Hướng Nam cuống quít nắm lấy tay hắn đẩy ra, nhỏ giọng nói: "Cậu đừng!"

"Tôi… Tôi kêu là được."

Thái độ Cao Hách rất kiên quyết, chính là muốn cho người bên ngoài nghe, Hướng Nam nghĩ nếu để hắn làm bậy thì thà tự mình hiến dâng.

Trong bóng tối nhìn không thấy gì, mặt Hướng Nam đỏ đến mức cơ hồ có thể nhỏ ra máu.

Tuy trong phòng không bật đèn, nhưng Hướng Nam cảm thấy được ánh mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm mình của Cao Hách, y cố gắng kêu hai tiếng, Cao Hách nghe xong liền nhíu mày.

Đây là tiếng rên rỉ sao? Tiếng kêu lúc bị người ta đánh đau có khi còn hay hơn âm thanh này.

Kỳ thực Cao Hách không biết, Hướng Nam đại thúc không biết rên rỉ.

Y là một người bảo thủ, cho dù là lúc trước nhà cùng vợ mình hành phòng (từ ngữ thông dụng mang ý XXX) cũng là vội vàng lên hấp tấp xuống, nếu không như vậy thì sao có chuyện vợ chạy theo người khác.

Cao Hách có chút không kiên nhẫn. Hắn đè Hướng Nam ngoảnh mặt sang rồi liếm lên cổ y, cả người Hướng Nam khẽ run.

"Ô…."

Một tiếng kêu ẩn nhẫn, như lửa châm ngòi pháo, một luồng nhiệt nhanh chóng tập trung tại thân dưới của Cao Hách, đầu Cao Hách trống rỗng trong 0.01 giây, rồi ngay sau đó như đạn xẹt mà nhảy dựng lên.

Làm sao vậy?

Hướng Nam thấy kỳ quái, nhưng việc Cao Hách lùi ra vẫn khiến y thở phào một hơi.

Y ngồi dậy. Trong bóng tối cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Cao Hách, sự trầm mặc của Cao Hách khiến y rất bất an.

"Không có gì."

Qua một lúc lâu, Cao Hách mới mở miệng nói.

Hắn một lần nữa leo lại lên giường kéo chăn rồi nằm quay lưng về phía Hướng Nam, Hướng Nam thấy hắn như vậy, cảm giác bất an càng lớn.

Hướng Nam không biết mình ngủ từ lúc nào. Cảm giác được ánh nắng chiếu vào, y mở mắt ra, trời đã sáng.

Y dụi dụi mắt muốn xoay người, phát hiện Cao Hách đang ngủ say vùi đầu vào lưng y áp sát y mà không khỏi ngây người.

Y nhớ lại chuyện tối qua tên nhóc này làm.

Mặt Hướng Nam không nhịn được đỏ ửng lên, thế nhưng lập tức lại nhíu mày.

Kỳ thật đêm qua Cao Hách cũng chưa làm gì cả, chỉ là sờ loạn người y một chút mà thôi. Làm như vậy, là để kích thích Lena ngủ ngoài phòng khách, không biết Lena lát nữa thấy mình sẽ có vẻ mặt gì.

Đối với loại hành vi tùy hứng cố ý này của Cao Hách, Hướng Nam thật sự không dám gật bừa.

Còn nói không phải người yêu.

Có lẽ lát nữa giúp hắn giải thích một chút.

Nếu như đến lúc đó đôi vợ chồng son giận dỗi này vì chuyện tối qua mà khiến hiểu lầm không thể sửa chữa thì không hay.

Hướng Nam xốc chăn lên, xuống giường rửa mặt chải đầu rồi đi vào bếp. Tuy Cao Hách là người không dậy sớm, nhưng bữa sáng của khách vẫn nên chuẩn bị.

Không ngờ, không lâu sau cục cưng tham ngủ Cao Hách cũng đứng trước cửa nhà bếp.

Cư nhiên dậy sớm, thực sự là việc hiếm có.

Cao Hách còn chưa tỉnh ngủ hẳn tóc lòa xòa trước trán, lộn xà lộn xộn, mắt còn lim dim, so với bình thường thì vẻ lạnh lùng cùng cự tuyệt đã bớt đi nhiều, lại lộ ra vài phần trẻ con.

Hướng Nam nhìn bộ dạng đứng bên phòng bếp của hắn mà không khỏi mỉm cười, một nụ cười ôn nhu ấm áp, Cao Hách nhìn thấy, có chút đờ đẫn.

"Vẫn nên về giường ngủ tiếp đi."

Hướng Nam nói rồi đến trước tủ lạnh chuẩn bị lấy nguyên liệu ra làm bữa sáng. Không ngờ Cáo Hách thấp giọng đáp lại một tiếng rồi đung đưa người đến bên Hướng Nam 'chụt' một cái vào má y, sau đó bỏ lại Hướng Nam vẻ mặt kinh ngạc lung lay đi về phòng. Hướng Nam một lúc sau mới hồi phục tinh thần, y nhíu mày xoay người lại, rất ngoài y muốn, thấy Lena đang đứng trước phòng bếp.

Chuyện vừa rồi cô ấy có thấy không?

Hướng Nam có chút hoảng hốt.

Y nỗ lực tìm kiếm thông tin trên mặt Lena, nhưng Lena mặt không tỏ vẻ gì nhìn y, một chút tâm trạng cũng nhìn không ra.

Làm sao bây giờ?

Nên giải thích không?

Nhưng nếu cô ấy vừa rồi không thấy gì thì mình như vậy không phải vừa không giải thích được gì lại tự chuốc phiền phức sao?

Thế nhưng nếu cô ấy thấy thì nói gì giờ?

"Cái kia…."

Lena nhướn mi lên, khí thế của cô làm Hướng Nam có chút sợ hãi.

Người này y không nên trêu vào.

Hướng Nam cười gượng, hỏi: "Bữa sáng cô muốn ăn gì?"

“Không cần.”

“A…”

Tiếp đó lại lâm vào sự trầm mặc xấu hổ.

Đều không muốn ăn sáng, tủ lạnh kia Hướng Nam mở không được mà đóng cũng chẳng xong. Lena liếc y một cái, quay về phòng khách.

Chờ Hướng Nam chuẩn bị tốt những gì muốn giải thích thì Lena lại tỏ ý phải đi.

Lena gọi điện thoại, không lâu sau liền đi xuống tầng, người tài xế đến đón vừa thấy cô liền vội vàng mở cửa.

Cô đến gần cửa xe, ngẩng đầu lên nhìn, Cao Hách đứng nơi ban công nâng ly vang đỏ trong tay lên hướng về phía cô.

Ánh mắt cô rất phức tạp, vừa thấy Hướng Nam mặc đồ ngủ của Cao Hách đi ra thu quần áo sắc mặt cô liền biến đổi, nhấc chân bước vào xe.

Người tài xế đóng cửa lại lái xe nghênh ngang đi ra. Cao Hách nhìn theo chiếc xe rời đi, cánh môi mỏng tinh tế cong lên cười nhạt ‘hừ’ một tiếng rồi đi vào phòng. Hướng Nam đứng ở ban công nhìn Cao Hách không rõ hắn vì sao lại cười nhạt. Đột nhiên, cảm thấy được có rất nhiều ánh mắt đánh giá khiến người khác khó chịu, y đưa mắt nhìn quanh, phát hiện có một vài người ở ban công xung quanh cùng đứng dưới tầng dùng ánh mắt rất không có thiện ý nhìn chằm chằm y. Y bị nhìn đến dựng tóc gáy, ôm đống quần áo, vội vã vào trong phòng.

Hướng Nam vừa bước vào, Cao Hách liền nói: “Bắt đầu từ ngày mai, liền cùng nhau làm bữa sáng.”

“Hả?”

Cao Hách ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt xinh đẹp ấy, Hướng Nam đành gật đầu: “Được…”

Hướng Nam về phòng thay quần áo rồi vào phòng bếp, thấy bên ngoài có tiếng chuông cửa, y đi ra được hai bước vừa lúc thấy Cao Hách đi mở cửa.

“Đại thúc đâu?”

Cửa vừa mở liền nghe thấy tiếng Trình Nam, Cao Hách cũng không tránh người để cậu đi vào.

“Đại thúc nào?”

“Thì là đại thúc làm bảo mẫu tạm thời cho cậu ý, hôm qua lúc tìm anh ta quên không hỏi tên.”

“Tôi không biết người cậu nói đến.” Cao Hách chậm rì rì đáp, phản ứng có chút lạnh lùng. Hắn không đợi Trình Nam nói tiếp liền thẳng tay đóng cửa lại.

Cũng không để ý tiếng chuông cửa tiếp tục réo bên ngoài, Cao Hách xoay lại bắt gặp ánh mắt của Hướng Nam, Hướng Nam hạ mi mắt đi vào phòng bếp.

Tôi không biết người cậu nói đến.

Hướng Nam lúc đó nghe xong, tâm tình rất hỗn loạn.

Bữa trưa hôm đó Hướng Nam luộc tôm, sau khi cho tôm ra đĩa xong y rửa chảo cho dầu vào định tiếp theo xào rau cải. Cao Hách bị mùi hương quyến rũ đi vào, miệng nói rất đói, mắt không ngừng nhìn chằm chằm đĩa tôm kia nhưng lại không muốn làm bẩn tay mình nên chỉ nhìn mà không động.

Hướng Nam thấy buồn cười.

Y tiện tay lấy một con tôm bỏ đầu lột vỏ đưa đến trước môi Cao Hách. Cao Hách khẽ ngẩn ra, ánh mắt di động, người lại không động.

“Sao vậy?”

Thấy Cao Hách không nhúc nhích làm Hướng Nam ban đầu thấy kỳ quái, sau lại nghĩ có thể là Cao Hách ngại y, trong lòng Hướng Nam oán giận chính mình sao lại lỗ mãng như vậy. Định thu tay lại, ai ngờ Cao Hách đột nhiên há miệng ngậm lấy cả con tôm lẫn ngón tay y. Cảm giác đầu ngón tay tiếp xúc với đầu lưỡi mềm mãi thực khiến Hướng Nam nhảy dựng lên, y mạnh mẽ rút tay lại, thấy trên mặt Cao Hách vẫn không có biểu tình gì, chỉ là thong thả nhai miếng thịt tôm trong miệng nhìn mình, Hướng Nam không khỏi vì sự kinh ngạc của mình mà thấy xấu hổ.

Y bối rối quay người lại cầm lấy rổ rau cho rau đã rửa sạch vào chảo dầu, dầu nóng gặp nước liền bắn tung tóe, Hướng Nam bị dầu bắn làm bỏng.

Cao Hách lôi y ra phòng khách sau đó đi lấy thuốc cho y, chuông cửa lại reo, Hướng Nam ra mở cửa.

“Đại thúc.”

Hướng Nam có chút ngoài ý muốn, y không nghĩ Trình Nam lại tới nữa.

Y tránh người để Trình Nam vào nhà, lúc Trình Nam đi vào rất tự nhiên ngồi lên sofa, tùy tiện như đang ở nhà mình.

Cao Hách từ trong đi ra thấy Trình Nam, ánh mắt đầu tiên là liếc về phía Hướng Nam, cũng không nói gì, chỉ đưa thuốc mỡ cho y rồi rời đi.

Hướng Nam cho rằng bản thân tùy tiện cho người vào làm Cao Hách mất hứng. Y không biết làm gì nhìn chằm chằm theo bóng lưng Cao Hách, định mở miệng nhưng nhìn nhìn Trình Nam lại thôi.

Hai người bọn họ không phải bạn bè sao?

Sao Cao Hách lại lạnh lùng với Trình Nam như vậy?

Trình Nam giống như không lấy làm lạ với thái độ của Cao Hách, cũng không hờn giận, ngược lại thấy thuốc chữa bỏng liền quan tâm Hướng Nam.

"Sao, anh bị bỏng ở đâu vậy?"

"Không sao, tôi…."

"Lửa trong bếp anh hình như còn chưa tắt đâu?"

Cao Hách đột nhiên chen vào một câu cắt ngang lời nói của cậu, Hướng Nam lúc này mới giật mình nhớ chảo vẫn còn đặt trên bếp.

Y nhét tuýp thuốc mỡ vào tay Trình Nam rồi chạy vội vào, Trình Nam liếc Cao Hách: "Cậu không phải vừa nói không biết anh ta sao?"

Cao Hách cho hai tay vào túi quần, mặt không tỏ vẻ gì nói: "Tôi lúc trước không biết người cậu nói là anh ta."

Trình Nam châm chọc khẽ 'hừ' một tiếng, cũng không nói tiếp.

Đến lúc ăn cơm, Cao Hách muốn Hướng Nam lột vỏ tôm cho hắn, Hướng Nam cũng rất tự giác phục vụ. Mỗi con tôm Cao Hách đều ăn trực tiếp từ trên tay Hướng Nam. Cả bữa Hướng Nam chỉ bận lột vỏ tôm, bản thân thì không để tâm mà ăn qua loa vài miếng.

Trình Nam ngồi ăn bên cạnh cẩn thận thu hết tất cả bộ dạng của hai người vào tầm mắt, không nói tiếng nào.

Thẳng đến lúc cùng Hướng Nam ra khỏi ký túc xá của Cao Hách, ở trong thang máy, Trình Nam mới mở miệng.

"Đại thúc, anh ở chỗ Cao Hách thật sự chỉ đơn thuần là một bảo mẫu sao?"

Hướng Nam nghe vậy liền khẽ nhíu mày.

Đoán không ra ý tứ Trình Nam khi hỏi vậy, Hướng Nam ngẩng đầu nhìn cậu.

Phần giữa lông mày của Trình Nam cũng nhăn lại.

Trình Nam nói: "Nếu phải, sau này đừng làm những việc khác ngoài công việc của bảo mẫu."

Hướng Nam không hiểu.

"Cái gì là việc khác ngoài công việc của bảo mẫu?"

Trình Nam một vẻ 'Anh là đồ ngốc à?' nhìn y, Hướng Nam bắt đầu thấy bất an.

"Lẽ nào cậu muốn nói chính là chuyện đêm qua…"

Hướng Nam đại thúc chưa đánh đã khai.

Ánh mắt Trình Nam đột nhiên thay đổi.

Cậu kéo mạnh Hướng Nam lại: "Đêm qua có chuyện gì?"

Hướng Nam bị dọa, cánh tay y bị nắm đến đau nhức, nhưng lại giẫy không được. Y biết mình là bảo mẫu, chuyện của chủ không nên nói lung tung, nhưng y muốn Trình Nam buông mình ra, đành dựa theo sự thực mà nói.

Đương nhiên, y tận lực bỏ qua một vài chi tiết, ví như chuyện Cao Hách sờ loạn y bắt y rên rỉ.(chỗ 'rên rỉ' là đoán vì trong bản raw nó đã bị biến thành ô trống =((mà chữ rên rỉ lúc trước cũng bị ô trống một nửa)

Thứ nhất là không muốn nói, thứ hai là nhìn Trình Nam hung dữ như thế y không dám nói.

"Cũng chỉ có thế thôi sao?"

Hướng Nam nhìn vào mắt Trình Nam, gật đầu.

"Cậu ta lôi anh ra làm lá chắn rồi." Sắc mặt Trình Nam dịu đi, thế nhưng vẫn nghiêm túc như trước, cậu nghiêm mặt nói với Trình Nam: "Đại thúc, quen biết một thời gian, tôi khuyên anh một câu, khi không cần thiết anh tốt nhất ít tiếp cận Cao Hách. Nếu không, anh nhất định sẽ mang phiền phức vào người."

Hướng Nam ngẩn ra.

Đúng lúc này cửa thang máy mở, Trình Nam chỉ nhàn nhạt liếc y một cái, trực tiếp ra khỏi thang máy.

QQ: Theo tính toán của ta, vào tầm cuối tuần sau wordpress Trung Phong sẽ đạt mốc 200.000 view tung hoa

Ta sẽ canh để chụp cho bằng được thời khắc quan trọng đó Ta đã miss lần 100k rồi =((

Đến đúng hôm đó, ta sẽ post nốt 2 chương C2B2 + chương 5 'Đại thúc' + <ins class="adsbygoogle"

5. Chương 5: Ăn Cơm

Anh tốt nhất ít tiếp cận Cao Hách…

Câu nói này từ sau khi Hướng Nam nghe được liền không ngừng vang trong đầu y.

Trình Nam là đang cảnh cáo y.

Hướng Nam nhíu mày.

Trình Nam thích Cao Hách nên mới nói vậy với y?

Hướng Nam đoán.

Ở đây, nam nam là rất có thể nên y cảm thấy việc Trình Nam thích Cao Hách cũng rất có khả năng.

Hướng Nam vẫn luôn cảm thấy bản thân sống trong một thế giới khác mấy cậu ấm nhiều tiền như bọn họ. Không cần Trình Nam nhắc nhở, nếu không cần, y cũng không muốn tiếp xúc.

Buổi tối nấu cơm, vừa nấu xong thì thấy tiếng chuông cửa reo.

Hướng Nam đang nghĩ thầm hai ngày nay khách khứa sao lại nhiều như vậy, không ngờ mở cửa liền thấy…

"Đại thúc anh quả nhiên ở đây!"

Thấy Thiếu Kiệt, phản ứng đầu tiên của Hướng Nam là muốn đóng cửa, nhưng y cuối cùng không làm vậy.

Chuyện gì rồi cũng phải giải quyết.

"Về chuyện bồi thường quần áo…."

Thiếu Kiệt trực tiếp cắt ngang lời y, nói: "Đại thúc có thể ăn cùng tôi một bữa cơm không?"

"Hở?" Hướng Nam sửng sốt, không biết phản ứng thế nào.

Thiếu Kiệt đẩy Hướng Nam vào trong phòng, giống hệt Trình Nam, quen thuộc mà vào thẳng nhà bếp mở tủ lạnh lấy một chai bia, lúc đi ra thì trực tiếp ngồi lên sofa.

Cao Hách vốn đang ngồi trên sofa từ đằng sau quyển sách ngẩng đầu lên liếc cậu ta, cậu ta nhếch miệng cười lại bên cạnh Cao Hách: "Tôi nghe Trình Nam nói cậu lấy đại thúc ra làm bia chắn."

Hướng Nam vừa nghe thấy, trong lòng căng thẳng. Y nhìn về phía Cao Hách, ánh mắt Cao Hách vòng sang nhìn chằm chằm y. Hướng Nam đem chuyện của Cao Hách kể cho Trình Nam, trong lòng lo lắng, trốn tránh ánh nhìn của Cao Hách mà chạy ra ban công thu quần áo.

Ánh mắt vẫn đi theo cho đến lúc không nhìn thấy bóng Hướng Nam nữa, Cao Hách lần thứ hai liếc Thiếu Kiệt: "Tôi có thể làm không có nghĩa cậu có thể làm."

Cằm Thiếu Kiệt hất lên: "Dựa vào cái gì?"

Cao Hách cười nhạt sáp lại gần Thiếu Kiệt: "Lão Phật gia nhà cậu sẽ biến anh ta thành tro bụi."(lão Phật gia là từ chuyên dùng để chỉ những người phụ nữ lớn tuổi, có quyền lớn trong nhà kiểu lão Phật gia trong Hoàn Châu cách cách ý)

Thiếu Kiệt nhíu mày.

Cậu nhìn về chỗ cửa ra ban công, cuối cùng, cười nhạo một tiếng: "Có thật sự thành tro, cũng là việc của bản thân đại thúc."

Hướng Nam ở ngoài ban công vươn tay sờ từng chiếc áo chiếc quần kiểm tra, chưa có chiếc nào khô cả. Cứ đứng dần ra ngoài ban công cũng không phải cách, y chỉ có thể bất chấp khó khăn mà tiến vào.

Cao Hách cùng Thiếu Kiệt thấy y đi vào liền ngừng nói chuyện. Cao Hách liếc y một cái rồi đặt cuốn sách lên bàn nước, đứng dậy nói: "Ăn cơm!"

Cao Hách vào trong phòng ăn ngồi xuống.

Hướng Nam vội vàng chạy vào nhà bếp, không ngờ đến cửa phòng bếp lại bị Thiếu Kiêt kéo tay.

Hướng Nam quay đầu lại: "Cậu làm gì vậy?"

"Đại thúc, ăn cùng tôi một bữa đi."

"Ăn?"

"Đúng, ăn, sau đó tôi sẽ bỏ qua chuyện quần áo." Trình Nam nói qua với cậu, lúc đó cậu thiếu chút nữa cười đến méo miệng. Không quên lấy chuyện Hướng Nam để ý ra 'uy hiếp', móng vuốt Thiếu Kiệt đặt trên cánh tay Hướng Nam, cười đặc biệt xấu xa, nửa trêu chọc y nửa nghiêm túc nói: "Đại thúc, anh theo tôi đi "

Hướng Nam nhíu mày. Y thấy Thiếu Kiệt có chút gì đó không được tốt đẹp. Y liếc thoáng Cao Hách, Cao Hách lại không hề để ý hai người đang lôi kéo nhau trước cửa nhà bếp.

Hướng Nam mở miệng: "Vậy bây giờ luôn đi, ăn ở chỗ này."

"Hả?"

Thiếu Kiệt ngạc nhiên.

Miệt mài chăm chỉ, sáng hôm sau Thiếu Kiệt lại đến.

"Kỳ quái, người nào đó cư nhiên dậy ăn sáng."

Thiếu Kiệt nói năng đầy hàm ý nhếch miệng cười, hai cái răng nanh đặc biệt lộ rõ.

Cao Hách bảo bối tham ngủ lãnh đạm bị người ta trêu chọc ngồi trước bàn ăn, cả người mơ mơ màng màng, không có thừa tinh lực để ý đến người trêu chọc hắn. Mắt hắn quét về phía lọ sữa, Thiếu Kiệt liền mở miệng.

"Tôi biết, không thích cùng người khác chia sẻ đi, tôi rất rộng lượng, cậu lấy lại lọ của mình…" Thiếu Kiệt nhìn sang Hướng Nam đang cầm lọ sữa bên cạnh: "Còn lại liền là của tôi."

Cao Hách lúc này liếc về phía cậu ta, còn thật sự đứng dậy.

Hắn cầm lấy cái cốc rỗng trên tay Thiếu Kiệt.

"Của tôi."

Tiếp đó hắn vươn tay kéo Hướng Nam lại.

"Của tôi."

Sau đó ngón tay hắn đánh một vòng xung quanh.

"Của tôi."

Rồi kéo Thiếu Kiệt từ trên ghế đẩy ra khỏi phòng.

Tay chặn cửa, Cao Hách bảo bối một thân lười biếng, nói với Thiếu Kiệt đã đứng ở hành lang khu ký túc: "Còn lại tất cả đều là của cậu."

Nói xong "Rầm" một tiếng đóng cửa lại, bên ngoài lập tức truyền đến tiếng rống kháng nghị của Thiếu Kiệt.

Náo loạn đến cuối cùng, dưới sự hòa giải của Hướng Nam, Cao Hách vẫn cho Thiếu Kiệt vào phòng.

Thấy một ly sữa vừa rót xong trên tay Hướng Nam, không đợi y đưa cho, Thiếu Kiệt đã vươn tay đoạt lấy.

Cao Hách lườm Thiếu Kiệt một cái, mặc dù không nói gì thêm, nhưng Hướng Nam biết đây là vẻ mặt kháng nghị của cục cưng Cao Hách.

Hướng Nam cảm thấy Cao Hách như vậy thực đáng yêu.

Y lại rót thêm một ly đưa cho hắn. Cao Hách nhận ly sữa đặt bên môi nhưng không uống, mà lại nhìn về phía Thiếu Kiệt đang đứng cạnh Hướng Nam. Hướng Nam đưa mắt nhìn theo, thấy Thiếu Kiệt uống sữa uống ra một cái râu trắng khiến y không khỏi thấy buồn cười.

Căn bản vẫn còn là một đứa trẻ lớn xác mà.

Hướng Nam tiện tay lấy giấy đưa cho Thiếu Kiệt. Thiếu Kiệt không chịu nhận, vươn đầu lưỡi sống chết liếm lên trên. Hướng Nam nhấc tay định giúp cậu lau, không ngờ Cao Hách giật lấy tờ giấy trực tiếp ấn thẳng lên mặt Thiếu Kiệt. Thiếu Kiệt không kịp chuẩn bị bị hắn ấn mặt một cái, đầu ngửa ra sau, nổi cơn tức.

Cậu túm tờ giấy ra gào lên: "Cậu muốn ăn đấm à!"

Cơn tức chỉ là phút chốc, lập tức Thiếu Kiệt giống như phát hiện ra châu lục mới mà nhìn chằm chằm Hướng Nam. Hướng Nam bị hai cậu thanh niên tính tình trẻ con trước mặt đồng thời cảm hóa, đang cười lớn. Không ngờ Thiếu Kiệt lại nhìn y chằm chằm như vậy, y có chút bất an, tự động thu lại nét cười, hỏi: "Sao vậy?"

Thiếu Kiệt khoa trương khen ngợi: "Đại thúc cười rộ lên trông thực ấm áp nha."

Lúc này, Cao Hách bảo bối đã một hơi uống cạn ly sữa. Hắn nghe vậy, đặt ly sữa lên bàn, không nóng không lạnh liếc Thiếu Kiệt: "Tên ngốc đệ nhất thiên hạ."

Cùng hôm đó, Hướng Nam có ca trực buổi ban ngày. Y dọn dẹp xong hết tất cả mọi thứ rồi trực tiếp tới phòng bảo vệ. Đội trưởng kêu y cùng Tiểu Hồ và bốn người nữa đến phòng trực ban khu A làm việc.

Làm tới trưa, tiểu Hồ cùng Hướng Nam đi tuần tra. Các cậu ấm cô chiêu trong khu A tan học trở về lúc thấy Hướng Nam thì đều ném lại một ánh nhìn không chút thiện ý. Tiểu Hồ thấy kỳ quái, hỏi Hướng Nam: "Anh có thấy ánh mắt mấy người đó nhìn chúng ta rất hung dữ không?"

Loại ánh mắt này Hướng Nam đã sớm cảm nhận được.

Mũi nhọn ở sau lưng, y biết đều là hướng về phía y.

Loại ánh mắt này từ sau hôm y mặc đồ ngủ của Cao Hách ở ngoài ban công thu quần áo đã không ngừng theo sau y.

Hướng Nam biết, loại người điều kiện trong ngoài đều tốt như Cao Hách khó tránh có nhiều người thích. Chỉ là nữ có địch ý với y thì thôi đi, không ngờ ngay cả nam cũng có vài người như vậy…

Hướng Nam định đặt tay lên lan can một chút, không ngờ lại dính phải thứ gì đó nhầy nhầy.

"Hả Là gì vậy?"

Tiểu Hồ lộ ra vẻ buồn nôn, Hướng Nam cũng cảm thấy mắc ói. Y thấy nhà vệ sinh công cộng của trường ở ngay trước mắt liền nói với tiểu Hồ: "Tôi đi rửa tay một chút."

"Được." Tiểu Hồ gật đầu, chỉ chỉ chỗ bóng râm dưới tán cây phía trước: "Tôi đứng đó đợi anh."

"Uhm."

Hướng Nam vào trong WC. Vừa ở bồn rửa rửa tay, đột nhiên một cái túi vải trùm lên đầu, y giật mình lùi lại, không ngờ bị đẩy mạnh vào một buồng vệ sinh. Y kéo túi vải xuống thì phát hiện cửa phòng WC đã bị người dùng thứ gì đó chặn lại từ bên ngoài, ngoài cửa truyền đến tiếng cười xấu xa của cả nam lẫn nữ, tiếng thùng nước va chạm, tiếng nước chảy, chỉ chốc lát, nước từ trên buồng vệ sinh đổ xuống.

Nước một thùng lại một thùng, cửa thì không sao mở ra được, Hướng Nam đón nước vươn tay muốn trèo lên lại không tìm được điểm tựa, vùng vẫy cũng không cách nào ngăn những người bên ngoài làm việc xấu. Y như con thú bị vây khốn, cả người ướt đẫm, muốn bao nhiêu chật vật có bấy nhiêu chật vật.

Ngay lúc Hướng Nam sắp nhận mệnh mà buông tay, bên ngoài đột nhiên có một tiếng động lớn, nước ngừng chảy, tiếp đó là tiếng bước chân hỗn loạn, rồi tất cả lại trở về yên tĩnh.

Những người đó đi rồi?

Hướng Nam vươn tay thử đẩy cửa, cửa vẫn bị chặn như trước. Y nghiêng tai muốn nghe tiếng động bên ngoài, không ngờ cửa đột nhiên bị đẩy ra, sau đó một người bổ nhào về phía Hướng Nam. Hướng Nam giật mình nghiêng người, người nọ ngã lên sàn nhà nhà vệ sinh cuộn tròn ôm lấy bụng mình, cả mặt nhăn thành một đống.

"Đại thúc, anh thực xấu quá đi!"

Thân hình cao lớn đứng trước của WC, Hướng Nam nhìn lại, thấy rõ người, y liền giật mình.

Trong ký túc xá Thiếu Kiệt, thấy Hướng Nam tắm rửa xong đi ra, Thiếu Kiệt cười ha ha nói: "Đại thúc, lớn tuổi như thế mà bị mấy tên nhóc xấu xa chỉnh thành như vậy cũng quá không cẩn thận đi."

Không phải y quá không cẩn thận, mà là học sinh ở đây quá ngoan!

Nhớ lại vẻ chết lặng của tiểu Hồ khi thấy bộ dạng chật vật của mình, Hướng Nam không khỏi cười khổ.

Y chỉ muốn an an lành lành ở chỗ này làm việc kiếm tiền cho cha già chữa bệnh mà thôi, y đây là trêu ai nhạ ai chứ.

Y cảm kích nhìn Thiếu Kiệt: “Hôm nay cảm ơn cậu nhé.”

“Chuyện nhỏ.” Thiếu Kiệt lúc này mắt như tia laser ở trên người Hướng Nam đảo qua đảo lại. Cậu thích bộ dạng mặc áo choàng tắm của Hướng Nam. Cậu đứng dậy đi đến bên cạnh y, ngửi thấy mùi sữa tắm nhàn nhạt, ánh mắt cậu quyến luyến trên làn da Hướng Nam. Nước từ tóc Hướng Nam nhỏ xuống dọc theo cổ chảy tới xương quai xanh rồi rơi lên khuôn ngực màu mật ong nửa kín nửa hở. Loại mỹ cảnh mê người bừng sáng này, khiến cậu có xúc động muốn nếm thử.

Thế nhưng, cậu hôm nay có việc quan trọng.

Cậu híp mắt lại, ánh mắt chuyển tới mặt Hướng Nam.

“Đại thúc, để báo đáp, tối nay anh theo tôi ra ngoài ăn bữa cơm được không?”

“Ăn?”

Hướng Nam không biết vì sao Thiếu Kiệt cứ luôn muốn cùng ăn cơm với y.

Chuyện này Thiếu Kiệt cũng đã nhắc đi nhắc lại, huống hồ hôm nay cậu ta còn cứu y.

Không phải chỉ là một bữa ăn thôi sao?

Nếu không đồng ý, giống như tỏ vẻ bản thân quá ta đây.

Hướng Nam liền gật đầu đáp ứng.

Buổi trưa qua làm cơm cho Cao Hách, Hướng Nam xin hắn cho nghỉ một buổi tối.

Cao Hách cũng không hỏi là có chuyện gì, thế nhưng hắn chắc đã biết.

Cao Hách chỉ để lại một câu.

“Nếu tôi là anh, tôi tuyệt đối không đi.”

Lời này của Cao Hách làm trong lòng Hướng Nam thấp thỏm, nhưng dù sao cũng đã đồng ý với Thiếu Kiệt, y không thể thoái thác.

Buổi tối Thiếu Kiệt ăn mặc rất chỉnh tề, Hướng Nam rất thận trọng. Hướng Nam biết, người giống như

Thiếu Kiệt tuyệt đối không thể dẫn y đến những nơi bình thường, thế nhưng y không có loại trang phục này.

Quả nhiên.

Hướng Nam được Thiếu Kiệt đưa đến một nhà hàng cao cấp. Nhà hàng rất lớn rất xa hoa, người phục vụ đứng ngoài cửa thấy bộ đồ Hướng Nam mặc liền khẽ cau mày, thế nhưng khi hắn nhìn tới Thiếu Kiệt, lại trở nên cung kính, cười nhiệt tình vô cùng đón bọn họ vào.

Tầng một trống rỗng, thời gian buôn bán cư nhiên đến một người khách cũng không có. Thiếu Kiệt kéo y lên tầng hai, trên đấy có mười mấy người. Những người này cảm thấy có người đến thì quay lại nhìn, thấy Thiếu Kiệt thì tất cả đều rất khách khí, nhưng khi thấy Hướng Nam, ánh mắt mọi người liền thay đổi.

Rất nhiều ánh nhìn pha lẫn sự soi xét và không tốt lành khiến Hướng Nam có cảm giác áp bức.

Hướng Nam muốn đề nghị Thiếu Kiệt đổi sang một nơi khác, bỗng nhiên lại có người gọi tên Thiếu Kiệt. Hướng Nam nhìn qua, phát hiện trong đám người có một lão phu nhân trang phục tôn quý tầm năm, sáu chục tuổi.

Ánh mắt bà sắc bén, mũi thẳng, da trắng, khóe miệng cong xuống, ngồi giữa một đám người liền như ánh sao vây quanh mặt trăng.

Thiếu Kiệt cùng bà nhìn nhau, khóe miệng cong lên: “Bà nội.”

Hướng Nam nghe Thiếu Kiệt gọi vậy, thấy trong đám người có cô gái lần trước ngồi trong quán bar cùng Thiếu Kiệt, lúc này mới biết đây là một cuộc tụ họp gia tộc.

“Ừ.” Lão phu nhân được Thiếu Kiệt gọi một tiếng ‘Bà nội’ gật đầu: “Ngồi đi.”

Hướng Nam âm thầm giãy giụa muốn đi, nhưng Thiếu Kiệt lại không chịu buông tay.

Người bên cạnh lão phu nhân đứng dậy để ra một chỗ, Thiếu Kiệt đi qua nhưng không ngồi xuống. Mãi đến khi có người khác đứng lên nhường chỗ cho Hướng Nam, Thiếu Kiệt mới cùng y ngồi xuống.

Cứ như vậy, lão phu nhân không khỏi quan sát Hướng Nam một phen.

“Bà lần này qua bên đó có hài lòng không ạ?”

“Ừm, rất tốt.” Lão phu nhân cong khóe miệng, cho dù có cười, khí thế bức người trên mặt vẫn như trước không đổi. Bà nhấc tay vỗ lên tay một cô gái trẻ ngồi bên cạnh, cô gái đó đón ý mà mỉm cười, lão phu nhân

lại nói với Thiếu Kiệt: “Vốn ta định ở bên đó thêm vài ngày, song lúc ta cùng cha Tiêu Tiêu nói chuyện đột nhiên có chút suy nghĩ, nên về sớm một chút. Thiếu Kiệt, ta nghĩ rồi, tuổi cháu cũng không còn nhỏ, lại là thanh mai trúc mã cùng Tiêu Tiêu, ta nghĩ hôm nay ở trước mặt cả nhà tuyên bố hai đứa tháng sau đính…”

“Bà.” Thiếu Kiệt cắt ngang. Lão phu nhân nhướn mày, Thiếu Kiệt cười nói: “Cháu có việc cần nói với bà.”

“Có chuyện gì?” Lão phu nhân chuyển qua.

“Chuyện là….” Thiếu Kiệt đột nhiên vươn tay kéo Hướng Nam: “Cháu định kết hôn cùng anh ấy!”

Kết hôn?!

Mắt Hướng Nam trừng lớn.

QQ: Cảnh Cao Hách cục cưng đánh dấu chủ quyền cute quá đi đúng kiểu trẻ con lớn xác như lời bác Nam nói XD <ins class=“adsbygoogle”

6. Chương 6: Ham Muốn Chiếm Giữ

“Này! Đại thúc!”

Ở phía sau là cái gì Hướng Nam cũng không quan tâm mà chạy ra ngoài.

Dựa trên nguyên tắc diễn trò phải diễn cho trọn, Thiếu Kiệt cũng làm bộ quan tâm chạy theo ra.

Cậu chạy đến đường cái, nhìn Hướng Nam thở phì phò đứng ở bên đường cách đó không xa đón xe, liền nhanh chân chạy đến trước mặt Hướng Nam kéo y lại.

Vốn định bảo đưa Hướng Nam về trường, không ngờ Hướng Nam lại hất mạnh tay cậu ra, Thiếu Kiệt liền trở nên giận dữ.

“Làm gì!” Thiếu Kiệt hất cằm kiêu ngạo: “Anh tỏ thái độ cái gì!”

Hướng Nam tức giận liếc cậu.

Thằng nhóc con miệng còn hôi sữa!

Lừa y nói ra ngoài ăn sau đó lại lôi y đến trước mặt người nhà mình châm ngòi cơn giận. Chuyện lúc trước của Cao Hách y đã bị người ta chỉnh chết, hiện tại lại bị thằng nhóc này đẩy lên sân khấu.

Vừa rồi cụ bà kia trừng to mắt như muốn ăn thịt y vậy, cô gái ngồi bên cạnh bà còn hơn nữa. Đắc tội những người như vậy không biết sau này sẽ có phiền phức gì, hiện tại cái tên đầu têu này còn tỏ vẻ không quan tâm mà trách cứ y keo kiệt.

"Xin lỗi, là lỗi của tôi! Tôi không quen bị người ta lợi dụng!"

Lời của Hướng Nam làm sắc mặt Thiếu Kiệt trầm xuống.

Hướng Nam gọi được taxi nói cho lái xe biết địa chỉ, Thiếu Kiệt liền tiến lại kéo y, đóng mạnh cửa xe lạnh lùng nói: "Tôi đưa anh về!"

Đại thúc vung tay bỏ đi: "Không cần cậu quan tâm!"

Không biết làm sao, nghe được những lời này của Hướng Nam lửa giận trong lòng Thiếu Kiệt liền bốc lên.

Cậu bước nhanh lại kéo Hướng Nam, không ngờ Hướng Nam đột nhiên vung ra một đấm. Thiếu Kiệt lảo đảo, xoa xoa cằm bị đánh đau rống: "Anh điên a!"

Tức giận cùng chán nản, Hướng Nam liếc cậu rồi quay người đi. Thiếu Kiệt định kéo tay y thì điện thoại reo vang.

Cậu kéo mạnh Hướng Nam lại. Hướng Nam bị cậu ấn người tựa vào chiếc cửa sổ thủy tinh của cửa hàng bên đường. Thiếu Kiệt tùy ý Hướng Nam giãy dụa, không thèm để ý mà đè y lại, cầm điện thoại di động ung dung nói chuyện. Hướng Nam làm loạn một lúc lâu, khi phát hiện người trên đường đều để ý đến hành động mờ ám của hai người nọ, y liền dừng lại.

Hướng Nam đột nhiên trở nên ngoan ngoãn làm Thiếu Kiệt đang nói chuyện điện thoại chú ý tới. Cậu có chút kỳ quái liếc về phía Hướng Nam, thấy Hướng Nam mặt mũi đỏ bừng xấu hổ liếc người đi xung quanh, đột nhiên cảm giác Hướng Nam như vậy thực thú vị. Cậu cũng liếc về phía đám người qua đước đang hiếu kỳ lén nhìn bọn họ. Những người đó chạm phải ánh mắt hăm dọa của cậu nhanh chóng chuyển tầm mắt mình.

"Biết rồi. Lát tôi sẽ qua."

Nói chuyện xong, Thiếu Kiệt không những không buông Hướng Nam ra, mà còn áp càng sát về phía Hướng Nam.

Hài lòng nhìn mặt Hướng Nam đỏ rực hơn nữa, Thiếu Kiệt cười xấu xa tiến lại gần: "Đại thúc đi chơi cùng

tôi không?”

Thiếu Kiệt kề sát như vậy làm Hướng Nam không biết phải làm sao. Y vươn tay đẩy Thiếu Kiệt, Thiếu Kiệt lại kéo lấy tay y vòng qua ôm eo mình. Giữa cơ thể hai người không có lấy một khe hở, hơi thở nóng bỏng của Thiếu Kiệt phả vào tai Hướng Nam, Hướng Nam rụt cổ lại cũng không tránh được. Thiếu Kiệt lại hỏi thêm một lần, nhằm để Thiếu Kiệt có thể nhanh chóng buông y ra, y không thể làm gì khác là gật đầu.

Giây phút Thiếu Kiệt tránh ra, Hướng Nam thở phào một hơi. Y nhìn quanh bốn phía, chạm phải ánh mắt nhiều chuyện của người qua đường, trong lòng y không khỏi buồn bực. Trong thời gian tới, y dù có phải chết cũng không bước chân lại lên con đường này.

……

Thiếu Kiệt nói đi chơi, kết quả liền lừa gạt kéo Hướng Nam đến một PUB.

Đi vào chỗ ghế lô, Thiếu Kiệt cùng một người tên Trương Sính đã đến đó chờ từ sớm chơi đến vui vẻ.

Hướng Nam bị lạnh nhạt, một mình rầu rĩ ngồi một bên nhìn bọn họ uống rượu lắc xúc xắc, ngồi lâu uống nước nhiều bèn đi WC.

“Cái người tên Ngụy Thiếu Kiệt cậu trước đây đã từng gặp qua chưa?”

Hướng Nam đứng ở chỗ bồn cầu trong góc tối nhất ‘giải quyết vấn đề’. Trong WC có hai người đi vào, một người đứng ở chỗ bồn cầu, một người đứng bên cạnh bồn rửa tay không biết đang làm gì.

Nghe thấy tên Thiếu Kiệt, Hướng Nam theo bản năng mà liếc qua. Người kia y nhận ra, là một trong những người trong chỗ ghế lô.

Cảm giác tồn tại của Hướng Nam rất thấp, hai người hoàn toàn không chú ý tới y. Người đứng bên bồn rửa tay nói: “Chưa gặp qua. Lần này cùng người bên cạnh đến đây chơi là lần đầu tiên gặp mặt.”

“Xem bộ dạng là một kẻ rất có tiền a.”

Đi vệ sinh xong người nọ liền tiến về phía bồn rửa tay, người vốn đứng cạnh đó cười nhạo: “Không phải là rất, mà là phi thường. Cậu xem quần áo trên người cậu ta đi. Vừa nhìn là biết là tiểu thiếu gia nhà giàu.”

Hướng Nam sớm đã xong, thế nhưng y không đi ra. Y cảm thấy hai người này không phải người tốt.

Quả nhiên….

“Nếu không…” Người kia nhỏ giọng nói: “Chúng ta lừa cậu ta thử thứ này?”

“Không được.”

“Sao không được? Nếu như cậu ta bị nghiện, vậy sau đó chúng ta… Ngô?”

Như vậy cũng được sao?!

Vùng xung quanh lông mày Hướng Nam cau lại.

Chờ hai người kia đi ra, Hương Nam vội vã rửa sạch tay trở về chỗ ghế lô.

Hướng Nam về chỗ ghế lô thấy hai người vừa rồi nói chuyện trong WC đang ngồi một trái một phải bên cạnh Thiếu Kiệt. Người bên trái không biết ở bên tai Thiếu Kiệt nói gì, Thiếu Kiệt gật đầu, người nọ liền đưa cho Thiếu Kiệt một điếu thuốc. Thấy người bên phải chuẩn bị giúp cậu châm thuốc, trong lòng Hướng Nam căng thẳng, đi lại giật điếu thuốc ra khỏi tay Thiếu Kiệt rồi kéo cậu lôi ra khỏi chỗ ghế lô.

“Đại thúc anh sao vậy?”

“Chuyên môn qua lại với đám bạn xấu, một chút cũng không biết quý trọng chính mình! Phi phi phi, thứ như thế có thể động vào sao?”

Hướng Nam giận dữ khiển trách, quay người lại, y bị ánh mắt Thiếu Kiệt dọa sợ.

Loại khí thế hung hăng này.

“Anh có ý gì?”

Hướng Nam bị Thiếu Kiệt dồn ép lưng áp chặt lên tường, khác hẳn Thiếu Kiệt cợt nhả hàng ngày. Lúc này, Hướng Nam có cảm giác đứa trẻ trước mắt đã hóa thân thành sói.

Hướng Nam có chút hối hận.

Lúc y vừa vào cửa không có chú ý tới bộ dạng nóng lòng muốn thử này của Thiếu Kiệt. Người trước mắt cũng không cảm ơn sự giúp đỡ của y, nói không chừng cậu còn đang oán giận y lắm chuyện.

Tầm mắt hạ xuống của Hướng Nam vì bị Thiếu Kiệt vươn tay kéo vào trong lòng mà một lần nữa ngẩng lên. Bàn tay chống trước ngực Thiếu Kiệt bị Thiếu Kiệt giữ lấy, cậu nắm bàn tay đó của Hướng Nam rồi ở phần hông mẫn cảm của y véo một cái. Hướng Nam thở dốc giãy dụa, phản ứng quá lớn khiến Thiếu Kiệt

giống như đứa trẻ nhỏ tìm được chốt mở của món đồ chơi, sản sinh một sự hứng thú vô cùng với Hướng Nam.

Đột nhiên, cậu muốn nhìn thấy thêm càng nhiều phản ứng của Hướng Nam. Cậu buông tay Hướng Nam ra rồi tham tiến vào bên trong quần áo Hướng Nam sờ soạng. Đàn ông hơn ba mươi như Hướng Nam bị tên nhóc này trêu ghẹo như thế, trong lòng chán nản vô cùng nhưng không sao giãy ra nổi, mặt trắng bệch. Thiếu Kiệt thấy y như vậy liền nhẹ cười thành tiếng.

Khôi phục lại bộ dạng như lúc thường, cậu một vẻ vô lại, cúi đầu, cánh môi mỏng áp sát vành tai đã đỏ ửng của Hướng Nam: "Đại thúc, vừa rồi ra ngoài anh nghe được cái gì?"

"Cậu buông…."

"Anh nói xong tôi sẽ buông anh ra."

Tay Thiếu Kiệt đang thong thả vuốt ve phần lưng mềm mại trơn bóng của Hướng Nam. Hướng Nam trong lòng mang theo vẻ ngại ngùng giãy dụa, Thiếu Kiệt thích vô cùng, thích đến mức cậu muốn tiến thêm một bước làm chút chuyện khiến người này càng đỏ mặt.

Thấy ánh mắt ám muội của mấy người đi qua nhìn bọn họ, Hướng Nam gần như sụp đổ.

"Đại thúc không nói là vì thích tôi làm thế này với anh có phải không?"

Tay Thiếu Kiệt mò xuống eo y. Hướng Nam sửng sốt, càng thêm giãy dụa.

Thiếu Kiệt muốn cắn lấy vành tai đỏ bừng của Hướng Nam. Hướng Nam nhận ra liền sợ hãi quay đầu, không ngờ quay nhanh quá làm môi miệng lướt qua môi Thiếu Kiệt.

"Đại thúc…."

Thiếu Kiệt kinh ngạc ngẩng đầu.

"Đại thúc đang câu dẫn tôi sao?"

Đối mặt với nhóc con cười đắc ý đến lộ cả răng nanh trước mắt, ngoài chán nản càng thêm chán nản, Hướng Nam cảm thấy mấy phút ngắn ngủi này mình sắp nghẹn khuất mà chết rồi.

"Không đời nào!"

Y rống lớn, đỏ mặt tía tai, vừa tức giận vừa bất đắc dĩ.

Thiếu Kiệt nhìn bộ dạng y như vậy lại khẽ cười thành tiếng một lần nữa, cũng không trêu y nữa, nghiêm nghị hỏi y chuyện vừa rồi. Hướng Nam do dự kể chuyện nghe được trong WC, Thiếu Kiệt nghe, sắc mặt dần dần thay đổi.

"Đại thúc vừa rồi cho rằng tôi chìm đắm trong trụy lạc nên rất lo lắng cho tôi sao?"

Hướng Nam cảm thấy rất ngoài ý muốn.

Xem ra Thiếu Kiệt cũng không biết hai người đưa thuốc có vấn đề.

Thiếu Kiệt buông Hướng Nam ra, sửa thành ôm vai Hướng Nam, vỗ vỗ: "Chúng ta vào thôi."

"Cậu còn muốn đi vào?"

Hướng Nam kinh ngạc.

Biết rõ bên trong là người xấu, vì sao còn muốn đi vào.

Thiếu Kiệt kề bên tai y: "Đại thúc, ngoan nhé!"

Gần như là kẹp lấy, Thiếu Kiệt 'xách' Hướng Nam trở về chỗ ghế lô.

Sau khi bước vào Thiếu Kiệt liền thả Hướng Nam ra, cười gian ngồi xuống cạnh Trương Sính.

Cũng không biết cậu cùng Trương Sính thì thầm cái gì, Trương Sinh đưa mắt liếc nhìn hai người vừa mới mời thuốc một cái rồi đi ra.

Không lâu sau có người bước vào nói tìm người, kết quả mang hai người kia đi.

Hướng Nam không quên lúc nãy khi Trương Sính liếc hai người kia trong mắt tràn đầy sát khí. Y đại khái đoán được sau khi hai người kia đi ra sẽ gặp chuyện không tốt.

Y nhíu mày.

Y không muốn tiếp tục đứng ở cái nơi tối tăm xấu xa này. Nhìn Thiếu Kiệt giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra mà chui vào trong đám người chơi đùa đến bất diệc nhạc hồ, y dự định một mình bỏ đi không báo

trước, không ngờ vừa đứng lên đã bị Trương Sinh vừa trở vào đè lại lên sofa.

Trương Sính lắc lắc chai rượu trong tay, ghé bên tai y: "Anh ngồi ở đây cảm thấy rất buồn chán phải không?"

Xung quanh ồn ào, Hướng Nam nghe không rõ gã nói gì, theo bản năng áp tai lại. Trương Sinh thấy y như vậy liền cười xấu xa tiến lại gần giả vờ định nói gì đó rồi thè lưỡi ra liếm tai Hướng Nam.

Khiêu khích như vậy làm Hướng Nam hoảng sở. Y che tai lại, lui ra xa khó xử nhìn Trương Sính. Trương Sính cười vô lại Hướng Nam vào lòng, không ngờ một tiếng động lớn bất ngờ vang lên dọa mọi người nhảy dựng.

Ánh mắt mọi người đều tập trung về phía Thiếu Kiệt.

Cậu đang ngồi chơi xúc xắc giữa đám người lúc này tay đã nắm bóp chặt lấy cái cốc đựng xúc xắc, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm hai người trong góc tối. Âm thanh nặng nề vừa rồi chính là do cậu ném mạnh xúc xắc xuống bàn tạo ra.

Nhìn sắc mặt cậu thâm trầm, mọi người hai mặt nhìn nhau, bầu không khí căng thẳng, cậu đột nhiên nâng ly rượu ho: "Uống!"

"Hô "

Vẻ tươi cười lại một lần nữa trờ lại trên mặt mọi người, kêu gào ầm ĩ, mọi người cùng nâng chén.

Thấy Thiếu Kiệt dốc rượu vào miệng còn không quên trừng hai người bọn họ, Trương Sính liếc Hướng Nam một cái, cong khóe miệng: "Có chủ rồi a..." <ins class="adsbygoogle"

7. Chương 7: Grào ~ Grào ~

Chơi từ tối đến hai giờ sáng, đã qua thời gian trường học khóa cửa, ký túc xá của bảo vệ Hướng Nam không về được.

Y không có nơi để đi, đành phải cùng Thiếu Kiệt trở về một căn nhà Thiếu Kiệt mua ở khu phụ cận trường học ở tạm.

Một đường từ PUB trở về, Thiếu Kiệt vẫn luôn nhìn chằm chằm Hướng Nam. Loại ánh mắt không chút che giấu này, mang theo tham lam cùng suy ngẫm, khiến Hướng Nam như ngồi trên đống lửa.

Cho dù bất an, nhưng Hướng Nam vẫn nhớ kỹ lần đầu tiên gặp Thiếu Kiệt. Hướng Nam thấy lúc Thiếu Kiệt ngây người ra cậu có lộ ánh mắt khinh bỉ. Hướng Nam đánh cuộc rằng Thiếu Kiệt không thích đàn ông.

Vậy vừa rồi đùa giỡn y là sao vậy?

Sợ chỉ là một trò đùa giỡn mà tên nhóc này cảm thấy thú vị thôi.

Uhm. Nhất định là như vậy.

Bản thân Hướng Nam nghĩ như thế.

Vào nhà còn chưa kịp nhìn xung quanh, Hướng Nam đã bị Thiếu Kiệt đẩy mạnh vào phòng tắm. Thiếu Kiệt nói rất mệt, bảo y nhanh tắm trước. Hướng Nam mím môi, nhận khăn tắm cùng áo choàng Thiếu Kiệt đưa cho rồi đóng cửa lại.

Lúc đi ra đã thấy Thiếu Kiệt nằm ngủ trên sofa.

Hướng Nam đi lại gọi, vỗ vỗ vai cậu. Thiếu Kiệt đột nhiên bật dậy, mơ màng nhìn xung quanh, ngẩng đầu lên liền thấy Hướng Nam, cậu vuốt mặt một cái, hỏi: “Tắm xong rồi sao?”

Hướng Nam gật đầu.

Thiếu Kiệt vào phòng lấy quần áo chuẩn bị tắm, ngoài dự liệu cậu đột nhiên xoay người lại hỏi Hướng Nam: “Quần áo anh thay ra đây?”

Hướng Nam đang ngồi trên sofa nhập thần suy nghĩ ngẩn ra, đơ mất một lúc, lời Thiếu Kiệt nói mới được não y xử lý, y đáp: “Ở bên trong phòng tắm.”

“À “

Thiếu Kiệt mỉm cười vui vẻ vào phòng tắm.

Hướng Nam không rõ vì sao Thiếu Kiệt đột nhiên trở nên vui vẻ như thế. Y rất mệt mỏi, không muốn suy nghĩ nhiều, ngồi trên sofa, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Hướng Nam.

Hướng Nam!

Hướng Nam mở mắt, phát hiện quanh mình là một màu tối đen.

Ai?

Ai đang gọi y?

Y nhìn quanh tìm kiếm, đột nhiên một bàn tay từ phía sau đặt lên vai y.

Y quay đầu lại.

Thấy rõ đó là ai, sắc mặt y trở nên tái nhợt như bị tẩy màu.

Hướng Nam.

Đừng đến gần tôi...

ĐỪNG ĐẾN GẦN TÔI!

"Buông ra!"

Đột nhiên hét lớn, Hướng Nam giật mình tỉnh giấc, toàn người y là mô hôi, tiếng tim đập cũng nhanh một cách bất thường, cảm giác khó chịu.

Tay y xoa trước ngực mong làm trái tim đang đập liên hồi ngừng lại. Cảm thấy có ánh mắt nhìn, y quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Thiếu Kiệt lúc này đã từ phòng tắm đi ra, đang diện vô biểu tình nhìn y.

Hướng Nam hoảng loạn nhìn đi chỗ khác, hỏi: "Chỗ cậu có nước không? Tôi muốn uống nước."

Thiếu Kiệt nói: "Trong tủ lạnh có nước đá."

Lông mày Hướng Nam khẽ nhíu lại.

Y vào phòng bếp, thấy trên kệ tủ trong phòng bếp có ấm đun nước siêu tốc, lông mày đang nhíu chặt liền dãn ra.

Không phải là y bắt bẻ, chỉ là nước đá thực sự không thích hợp với người đã quá ba mươi như y. Không có thể chất để có thể tùy tiện dày vò chính mình như thanh niên, uống nước đá, dạ dày sẽ khó chịu.

Nhà bếp rất sạch sẽ, ngay cả ấm nước điện cũng mới vô cùng, vừa nhìn đã biết chỗ này chưa từng được dùng qua.

Hướng Nam rửa sạch ấm nước, cho thêm nước, vừa vươn tay định cắm dây điện thì y đã bị Thiếu Kiệt từ phía sau ôm lấy. Không cho Hướng Nam giãy dụa, hơi thở của Thiếu Kiệt đã áp sát bên tai y. Thiếu Kiệt ôn nhu hỏi: "Đại thúc vừa rồi gặp ác mộng sao?"

Cảm giác được thân thể Hướng Nam run lên, Thiếu Kiệt liền mỉm cười, như tiểu ác ma lừa người khẽ nói: "Lớn tiếng như vậy kêu 'buông ra', đại thúc không định cho tôi biết anh mơ thấy gì sao?"

Lông mi Hướng Nam run rẩy, suy nghĩ quanh co trong ánh mắt. Sắc mặt y trắng bệch, giọng run rẩy: "Cậu không cần hỏi, không có liên quan gì tới cậu."

Lời còn chưa dứt, Hướng Nam đã bị xoay mạnh lại chặn lấy đôi môi. Khuôn mặt tuấn tú của Thiếu Kiệt gần trong gang tấc, hành động đánh lén đột nhiên của cậu làm Hướng Nam sửng sốt. Y chớp mắt hoàn hồn, có chút luống cuống tay chân.

Cậu ta đang làm gì vậy?

Truy đuổi đầu lưỡi đang tránh né, Thiếu Kiệt ôm chặt lấy Hướng Nam đang muốn giãy dụa khỏi lòng mình. Đầu lưỡi linh hoạt ở trong miệng Hướng Nam tùy ý cướp đoạt. Hướng Nam tránh lui dây dưa, nước bọt không kịp nuốt xuống từ khóe môi ứa ra. Đấu không lại cao thủ tình trường lâu năm, dần dần, đầu óc Hướng Nam trở nên trống rỗng.

Ánh mắt Hướng Nam dần trở nên mơ màng, cánh môi xinh đẹp của Thiếu Kiệt cong lên một dáng cười mị hoặc.

Môi cậu men theo đường cổ của Hướng Nam hôi mút tới xương quai xanh của y. Làn da màu mật ong của Hướng Nam phủ một tầng hồng nhàn nhạt, nổi lên một tầng mồ hôi mỏng dưới ánh đèn ánh lên tia ôn nhu.

Giây phút tấm lưng trần chạm phải sàn nhà lạnh lẽo, Hướng Nam liền thức tỉnh.

Vừa tỉnh lại, y liền ngây dại.

Mặt trên áo choàng tắm của y cởi nửa tới bên hông, vạt áo mở rộng, cả người bị Thiếu Kiệt đặt xuống sàn nhà.

Không biết vì sao, Thiếu Kiệt chống hai tay lên nhìn chằm chằm y. Vẻ mặt đó rất do dự, rất hoang mang.

Hướng Nam không biết Thiếu Kiệt đang nghĩ gì, nhưng y thấy đây là cơ hội để giãy thoát. Y định nhấc chân đá vào chỗ đó của Thiếu Kiệt, nào ngờ Thiếu Kiệt như nhìn thấu ý đồ của y, nhếch mép lộ ra hai

chiếc răng nanh rồi cười xấu xa nói: “Đại thúc không nên nghĩ đến việc làm mấy chuyện không tốt đó a.”

Khuôn mặt vốn đỏ bừng của Hướng Nam lại càng thêm đỏ, y quay mặt qua chỗ khác: “Vậy cậu tránh ra…”

Hướng Nam không ngờ Thiếu Kiệt thật sự nghe lời mà buông tay lùi ra. Y cuống quít đứng dậy khiến cho chiếc áo choàng đang mở rộng rơi xuống.

Cho dù cơ thể đã lùi lại, nhưng mắt Thiếu Kiệt vẫn lưu luyến đặt trên người Hướng Nam. Đường nhìn của cậu không chút kiêng kị quét từ trên người Hướng Nam xuống chiếc áo choàng nằm trên nền nhà. Hướng N ngồi xuống, nơi đó nửa che nửa đây, tạo nên vô số suy nghĩ viển vông của cậu.

Thiếu Kiệt muốn chạm vào Hướng Nam.

Loại ý niệm này làm cậu cảm thấy lo sợ.

Kỳ thực Hướng Nam thực sự đáng đặt cược.

Thiếu Kiệt tuy không ghét bỏ chuyện nam nam yêu nhau, thế nhưng chính cậu cho tới giờ chưa từng chạm qua một người đàn ông nào.

Trước chưa từng thử qua, cũng chưa từng nghĩ tới.

Hiện tại cứ nhiều lần đùa giỡn đại thúc trước mắt, thậm chí có ý niệm muốn ăn ‘y’ trong đầu, Thiếu Kiệt rất hoang mang.

Có thể là do thèm của lạ đi.

Thiếu Kiệt thu lại sự hoang mang, cho rằng: Nhất định là như vậy!

Đưa ra kết luận, Thiếu Kiệt thấy Hướng Nam đứng dậy đi ra khỏi nhà bếp cậu cũng theo ra, thấy Hướng Nam đi về phía phòng tắm, cậu liền khoanh tay trước ngực nó: “Đại thúc muốn tìm quần áo để rời đi sao?”

Đây là chắc chắn. Đêm dài dằng dẵng, tuy vừa rôi Thiếu Kiệt không có tiếp tục, nhưng Hướng Nam không chắc cậu tiếp theo liệu có đánh lén lần thứ hai không.

Hướng Nam cảm thấy mình như vừa được cứu thoát khỏi vụ tai nạn…

“Sợ là không được rồi ” Thiếu Kiệt cười xấu xa: “Tôi ném quần áo anh vào trong nước rồi.”

Hướng Nam kinh ngạc.

Dường như rất hài lòng với hành động của mình, Thiếu Kiệt cười khanh khách: “Đã ướt súng rồi ”

Không có quần áo để mặc, ý muốn nói là Hướng Nam có muốn chạy cũng không chạy nổi.

Cậu ta cố ý…

Cậu ta ngay từ đầu đã dự định sau khi tắm xong sẽ đánh lén y.

Thảo nào cậu ta hỏi y để quần áo ở đâu.

Sớm đã có dự tính rồi.

Hướng Nam mang môt vẻ giận dữ.

Thiếu Kiệt hiện tại trong mắt y là sinh vật trên đầu mọc thêm một cái sừng, sau lưng có cánh đen, phía sau còn lòi ra một cái đuôi hình mũi tên, đang dương nanh múa vuốt với y.

Hướng Nam vào trong phòng tắm, thấy quần áo mìm đang nổi bồng bềnh trong cái bồn tắm được tận lực đồ đầy nước.

Y tức giận vớt quần áo ra, cố sức vắt khô định sẽ mặc như thế.

Thiếu Kiệt đứng ngoài cửa phòng tắm thấy hành động đó của y liền có chút hờn giận.

Thiếu Kiệt liếc lọ nước giặt quần áo để trên kệ tủ trong phòng tắm.

Sớm biết thế đã đổ thêm cả cái này vào!

“Đại thúc, anh muộn thế này mà chạy ra ngoài sẽ bị người ta giết người cướp của đó!”

Hướng Nam không có tiền…

“Đại thúc, anh muộn thế này chạy ra sẽ bị người ta cướp sắc đó!

Ở cùng một chỗ với cậu ta cũng sẽ gặp tình rạng này…

“Đại thúc, anh muộn như vậy chạy ra sẽ phải dầm mưa dãi nắng đó!”

Hãn! Bây giờ là ban đêm…

Đó là vì Thiếu Kiệt không tìm được lời khuyên Hướng Nam ở lại mà bắt đầu nói bậy.

Có điều, Hướng Nam thực sự vì câu này mà ngẩng đầu lên.

Có điều y chỉ nhìn cậu một cái, liền đứng dậy đóng cửa lại để cậu ở bên ngoài.

Lúc cửa mở ra, Hướng Nam đã mặc vào bộ quần áo ướt sũng.

Y hạ quyết tâm, nhất định phải rời khỏi đây.

Sắc mặt Thiếu Kiệt trầm xuống.

Hướng Nam liếc Thiếu Kiệt một cái rồi đi về phía cửa. Vừa đến chỗ huyền quan, vừa định vươn tay mở cửa ra, y đã Thiếu Kiệt kéo lại đè sát lên tường.

Thiếu Kiệt tức giận.

Hướng Nam có chút lo lắng, y nhân lúc Thiếu Kiệt chưa làm gì tiếp mà đẩy cậu ta rồi chạy ra khỏi cửa. Nào ngờ cửa vừa mở ra liền gặp phải một đôi mắt xanh lam, Hướng Nam ngẩn người. <ins class=“adsbygoogle”

8. Chương 8: Khoảng Cách

Đứng trước cửa là một người tầm tuổi Thiếu Kiệt.

Người này có mái tóc dài mềm mại như nhân vật trong truyện tranh. Phía sau đặc biệt dùng dây chun đen cột lại, đuôi tóc để buông từ vai ra phía trước. Ngũ quan y tinh tế, đeo đôi kính nửa gọng, đôi con ngươi ánh lên tia xanh nhu hào, mũi thẳng nhọn, môi đẹp. Cách ăn mặc tổng thể làm nổi bật sự đẹp trai, nhưng vì bản thân khí chất nhẹ nhàng mang vẻ nhã nhặn ôn hòa, nên không quá đột ngột.

Người nọ đang cầm khóa trong trạng thái mở cửa. Nhìn thấy Hướng Nam mở cửa y cũng ngây người, đánh giá một lượt Hướng Nam, vươn đầu vào trong nhìn nhìn rồi lại nhìn Hướng Nam. Hướng Nam cho rằng y là hàng xóm nhà bên vừa về mở nhầm cửa, nào ngờ y vừa mở miệng nói liền là…

"Trong phòng có mưa sao?" Ngón trỏ người kia đảo từ trên xuống dưới người Hướng Nam: "Biến thành như vậy…"

Trán Hướng Nam xuất hiện hắc tuyền.

Một chút cũng không buồn cười…

Y không cho Hướng Nam có cơ hội đi ra ngoài, cơ thể cao to chen vào làm Hướng Nam phải lùi lại hai bước, sau đó y nhanh chóng khóa cửa lại.

"Thường Triết." Người nọ liếc Hướng Nam một cái rồi chủ động vươn tay về phía Hướng Nam, cười hiền lành.

"Tôi là Hướng Nam." Hướng Nam thấy y như vậy, cũng nhanh chóng vươn tay ra.

Thế nhưng Hướng Nam có chút do dự, tay y vẫn còn ướt.

Không ngờ người nọ không hề để ý, trực tiếp nắm lấy tay y.

Có điều nắm tay biến thành dắt tay, Hướng Nam bị người nọ kéo trở lại phòng khách.

Hướng Nam không bỏ trốn được, ngọn núi lửa vốn sắp bùng nổ (Thiếu Kiệt) sắc mặt hòa hoãn không ít. Hướng Nam cả người ướt sũng ở trong phòng khách đứng không được mà ngồi cũng chả xong. Y còn muốn bỏ đi, thế nhưng đã không còn sự kiên trì như lúc trước.

Bởi vì Thường Triết.

Y nghĩ có thêm một người ở chỗ này Thiếu Kiệt sẽ ít nhiều kiêng dè, sẽ không làm bậy với y nữa.

Có chỗ che thân dù sao cũng tốt hơn ra ngoài đường ngủ a.

"Đại thúc, anh làm sàn nhà ướt hết cả rồi!"

Thiết Kiệt không còn tức giận như lúc nãy. Cậu phàn nàn đẩy Hướng Nam vào trong phòng tắm, lại một lần nữa cầm khăn tắm cùng áo choàng mới nhét vào lòng y rồi đóng cửa lại.

Thiếu Kiệt trở ra ngồi xuống ghế sofa, Thường Triết vào phòng bếp rót nước uống cũng đi ra ngồi bên cạnh cậu, liếc cửa phòng tắm nói: "Cậu đi đâu công ty sửa nhà nào tìm được thế? Kinh điển như vậy."

"Không kinh điển bằng cậu." Thiếu Kiệt dãn người lười biếng nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ treo trên tường: "Không biết lại cùng đám mỹ nữ nào lêu lổng đến tận bây giờ."

"Lêu lổng?" Thường Triết cười giễu cợt thành tiếng, vươn tay ra giọng eo éo hỏi: "Tình yêu, cậu ghen sao?"

Thiếu Kiệt liếc y, léo nhéo đáp: "Tình yêu, cậu muốn ăn đấm sao?"

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng động, hai người cùng quay đầu lại. Giây phút nhìn thấy Hướng Nam mắt Thiếu Kiệt lóe sáng, đường nhìn của cậu không dịch chuyển một chút nào.

Hướng Nam rất câu nệ, Thiếu Kiệt nhìn chằm chằm y càng khiến y thấp thỏm.

Thường Triết như nhận thấy được sự bất an của y, đứng lên chen vào giữa hai người, giúp Hướng Nam chặn ánh nhìn thiêu đốt kia, vỗ tay: "Được rồi. Chúng ta bây giờ nghiên cứu một chút xem tối nay sẽ như thế nào đi!"

Một câu nói nhiều ẩn ý của y khiến Hướng Nam cùng Thiếu Kiệt đều ôm trong lòng suy nghĩ đồng thời nhìn về phía y.

(Hán)

Ba giờ sáng, ba người còn đứng trước giường lớn nghiên cứu…

"Đại thúc định ngủ ở giữa sao?"

Hướng Nam lắc đầu, kỳ thực y nghĩ nằm trên sofa qua một đêm là được rồi.

Song có vẻ như y không có quyền lên tiếng.

"Vậy đại thúc định nằm bên sườn sao?"

Thường Triết áp sát Hướng Nam: "Nằm bên phải hay bên trái?"

"Không được. Đại thúc phải ngủ ở giữa, nếu không hai thằng đàn ông to cao như chúng ta ngủ cùng một chỗ trông sẽ rất kỳ quái.

Người trách cứ là Thiếu Kiệt, đối tượng bị gạt bỏ là Thường Triết. Thiếu Kiệt kêu gào lên, nhưng ngay lập tức liền hối hận.

"Không được!" Thiếu Kiệt chỉ vào Thường Triết: "Cậu không thể ngủ bên cạnh đại thúc. Tôi phải ngủ ở bên cạnh đại thúc. Đại thúc ngủ bên sườn."

Ý là Thiếu Kiệt muốn nằm giữa tách hai người ra.

Nghe Thiếu Kiệt nói muốn nằm bên cạnh mình, Hướng Nam vội vàng bày tỏ thái độ: "Tôi muốn ngủ bên cạnh Thường Triết."

Ý là muốn Thường Triết nằm giữa tách hai người ra.

"Anh dám!!" Vừa nghe thấy Hướng Nam nói muốn nằm bên cạnh Thường Triết, Thiếu Kiệt liền để lộ răng nanh nhìn chằm chằm Gướng Nam. Hướng Nam có chút sợ hãi, không nói gì hết.

Kết quả…..

"Cậu muốn nằm bên cạnh đại thúc, đại thúc muốn nằm cạnh tôi, vậy đại thúc nằm ngủ giữa hai chúng ta đi." Tay Thường Triệt chỉ về phía hai người, xác nhận: "Có vấn đề không? Có vấn đề không?"

Nghiên cứu nửa ngày lại quay về hiện trạng ban đầu…

Thiếu Kiệt vẫn nhìn chằm chằm Hướng Nam không nói gì. Hướng Nam muốn nói liếc thấy ánh mắt Thiếu Kiệt liền ngậm miệng lại.

Cuối cùng Thường Triết vỗ tay: "Được rồi, cứ như vậy đi. Đi tắm thôi!"

Thường Triết hẳn là người hay qua ở nhờ, quen thuộc mở ngăn kéo lấy quần áo rồi vào phòng tắm.

Thừa lúc Thường Triệt đi tắm, vuốt sói của Thiếu Kiệt liền đặt lên lưng Hướng Nam. Hướng Nam đẩy tay cậu lùi lại, không ngờ cả người cậu lại đè lên áp Hướng Nam xuống giường.

"Cậu buông ra…"

"Lúc đại thúc gặp ác mộng hét to 'Buông ra' là vì mở thấy có người làm chuyện hiện tại tôi đang làm với anh sao?"

Thiếu Kiệt chỉ hỏi một chút, thế nhưng người nghe hữu ý, sắc mặt Hướng Nam lập tức thay đổi.

Thiếu Kiệt thấy y như vậy, sắc mặc cũng thay đổi theo.

Cậu nguy hiểm nheo mắt lại áp sát Hướng Nam: “Người đó là ai?”

Hướng Nam quay mặt sang chỗ khác, Thiếu Kiệt quay mặt y lại.

“Người đó có phải Cao Hách không sao?”

“Cao Hách mới không làm loại chuyện này…”

Phản ứng đầu tiên là phản bác, thế nhưng nói xong lại có chút lo lắng.

Bởi vì Cao Hách cũng từng thử động tay động chân với y, có điều đó là vì phải giả vờ.

Nói chung…

“Chuyện người lớn trẻ con không cần lo!”

“Trẻ con?” Thiếu Kiệt buông Hướng Nam ra ngồi dậy tà cười hỏi, tiến đến trước mặt Hướng Nam cũng đang ngồi dậy lùi lại tạo khoảng cách khiêu khích: “Đại thúc, anh có muốn xem bằng chứng chứng mình tôi đã là người lớn không?”

“Cậu muốn làm gì?” Hướng Nam lập tức cảnh giác lùi về sau, không ngờ rơi vào một vòng tay ấm áp.

Thường Triết không biết đi ra từ lúc nào, đã ngồi xuống bên giường, ngay sau lưng y.

Ngực Thường Triết áp sát lưng Hướng Nam, rất tự nhiên mà vươn tay xoa eo Hướng Nam cười nói: “Đại thúc, anh yên tâm. Thông thường cậu ta nói như vậy sẽ lôi chứng minh thư ra.”

Thiếu Kiệt biết Hướng Nam hiểu nhầm, cười đến thực đường hoàng.

Hướng Nam máu dồn hết lên mặt, y xấu hổ, quay sang chỗ khác.

Đôi môi xinh đẹp cong lên, Thường Triệt ở bên tai Hướng Nam nói: “Đại thúc, chúng ta đi ngủ thôi.”

Lúc này Thường Triết đã tháo kính ra, đôi con người xanh lam mất đi thứ che chắn càng nổi bật hơi trước rất nhiều. Giọng nói ầm áo mang theo từ tính như ma chú, Hướng Nam bị quyến rũ.

Hướng Nam gật đầu ngoan ngoãn nằm xuống. Thiếu Kiệt hài lòng ôm lấy y, y khẽ giãy dụa. Thường Triết nhìn hai người đang không yên phận đánh nhau kia mà cười nạt, tắt đèn trước giường đi, cũng chìm vào

giấc ngủ.

Cứ như vậy, cuộc sống của Hướng Nam đại thúc lại thêm một đêm nữa trôi qua.

Lúc thức giấc mặt trời đã lên cao, Thường Triết đã sớm không thấy đâu.

Vì tối qua ngủ quá muộn, đầu óc Hướng Nam có chút váng vất khó chịu.

Đã lỡ thời gian làm bữa sáng cho Cao Hách, còn bỏ qua thời gian làm bữa trưa thì thật không được.

Thiếu Kiệt trước khi vào học lái xe đưa y về khu ký túc xá. Nhìn theo bóng xe Thiếu Kiệt rời đi, Hướng Nam mới mới quay người liền gặp phải ánh mắt của Trình Nam.

Ánh mắt của Trình Nam rất không tốt, Hướng Nam khẽ nhíu mày.

Dù sao cũng coi như là quen biết, nên qua chào một tiếng đi.

Hướng Nam đi qua vừa định mở miệng, Trình Nam đã trực tiếp đi lướt qua y.

Hướng Nam đầu tiên là hơi ngạc nhiên, sau đó minh bạch, lập tức thấy hiu quạnh.

Thân phận chênh lệch nên coi rẻ sao?

Trong lòng Hướng Nam thụ thương rồi.

QQ: Mấy chương dạo này ngắn dã man edit thích thực đó =)) <ins class=“adsbygoogle”

9. Chương 9: Đại Thúc & Thường Triết

Hướng Nam trở lại ký túc xá của Cao Hách. Cửa bên sườn phòng khách thông ra ban công mở rộng, cửa phòng ngủ Cao Hách thì đóng chặt, có vẻ như Cao Hách vẫn còn chưa dậy.

Buổi tối trước khi ngủ quên đóng cửa ban công sao?

Hướng Nam nhíu mày.

Hướng Nam nhìn đồng hồ. Y đi tới trước cửa phòng Cao Hách gõ nhẹ hai cái, bên trong không có tiếng động gì. Y thử đẩy cửa ra, phát hiện cửa không có khóa liền bước vào.

Cao Hách lúc này đang nằm trên giường.

Hướng Nam đi qua nhẹ nhàng gọi Cao Hách một tiếng. Thấy Cao Hách không có phản ứng gì, Hướng Nam xoáy người lại.

Còn chưa dậy, vậy là cũng không biết chuyện y lỡ quên làm bữa sáng.

Hướng Nam có cảm giác như trút được gánh nặng.

Hướng Nam đang suy nghĩ thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có ánh nhìn. Y chớp chớp mắt quay đầu lại, hai mắt Cao Hách vẫn nhắm chặt như cũ. Hướng Nam thấy kỳ quái, nghĩ là do mình đa nghi, cười nhẹ bước ra khỏi phòng.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Cao Hách mở mắt nhìn chằm chằm cánh cửa đã đóng lại hồi lâu. Hắn quay người kéo chăn trùm đầu, một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Hướng Nam không biết, Cao Hách đã sớm tỉnh. Hơn nữa cũng như Trình Nam, đứng ở chỗ ban công, đúng lúc nhìn thấy cảnh Hướng Nam bước xuống từ xe Thiếu Kiệt.

Hướng Nam cả tối ngủ không ngon, cơ thể mệt mỏi rã rời. Y làm xong cơm trưa rồi dọn đồ lên bàn, thấy kim đồng hồ sắp chỉ đến mười hai giờ trưa, liền ngồi ở sofa chờ Cao Hách thức dậy. Chờ mãi chờ mãi rồi thiếp đi mất.

Không biết mình ngủ được bao lâu, người chấn động, Hướng Nam đột nhiên tỉnh lại. Y mơ màng nhìn xung quanh, thấy thức ăn trên bàn vẫn chưa được động qua, y ngẩng đầu nhìn đồng hồ, cau mày.

Sao còn chưa dậy?

Cơm nước lạnh hết cả rồi.

Cửa phòng Cao Hách vẫn đóng chặt như trước. Hướng Nam đứng dậy một lần nữa vào trong phòng hắn, Cao Hách vẫn còn đang ngủ. Hướng Nam lại gọi hắn, hàng lông mi dài khẽ rung, Cao Hách mở mắt.

Cả người hắn mơ màng, Hướng Nam hỏi: “Buổi chiều cậu có tiết không?”

Mắt Cao Hách mở nửa, hơi nước chuyển động.

Hắn không nói gì, xoay lưng về phía Hướng Nam rồi lại tiếp tục ngủ.

Hướng Nam thấy hắn như vậy thì cũng không biết nói gì, có lẽ không nên quản chuyện của hắn, mím mím môi, đi ra ngoài.

Hướng Nam một mực ở phòng khách chờ tới hơn bốn giờ chiều, Cao Hách vẫn không bước ra khỏi phòng.

Điện thoại cố định trong ký túc xá đột nhiên vang lên.

Hướng Nam nhấc diện thoại, đang định mở miệng, đầu bên kia liền truyền đến một giọng nói.

"Xin hỏi Hướng Nam có ở đó không?"

Không ngờ tới người đầu bên kia tìm y, Hướng Nam có chút bất ngờ nói: "Tôi đây."

"Anh chờ một chút."

Bên kia điện thoại chuyển cho người khác, một giọng nói quen thuộc vang lên: "Là A Nam sao?"

Tay Hướng Nam run run, cả người ngây ra.

"Là A Nam sao?"

Đầu bên kia lại hỏi.

"Mẹ…"

Hướng Nam khó khăn mở miệng, không chỉ tay run run, ngay cả giọng nói cũng run rẩy.

"Sao mẹ biết con ở đây?"

"Tìm con cũng thật khó quá đi. Mẹ gọi điện đến khu ký túc xá của con thì bọn họ bảo là con không có đó. Họ bảo con thường đến ký túc xá của một cậu học sinh nên cho mẹ số điện thoại của người quản lý, để mẹ hỏi quản lý xem số điện thoại phòng ký túc của cậu học sinh đó là gì. Me liền nhờ người ta gọi, thực vất vả mới tìm thấy con a."

Đầu bên kia cụ bà oán giận, đầu bên này Hướng Nam im lặng nghe. Cuối cùng, cụ bà oán giận xong thì nhẹ nhàng hỏi: "A Nam, dạo này con khỏe chứ?"

“Con ở đây rất tốt….” Hướng Nam gật đầu đáp: “Ba… Ba dạo này thế nào ạ?”

“Sau khi ông ấy chuyển viện vẫn luôn mê man, không ăn được gì vào, thi thoảng còn nôn. Lúc tỉnh táo hơn một chút thì rất cáu kỉnh, mồm liên tục hoạt động, rất tức giận, nhưng giọng nói không thực rõ ràng, không hiểu ông ấy đang rì rầm cái gì. Bác sĩ nói bệnh nhân sau khi trúng gió nhẹ có nguy cơ trong một khoảng thời gian ngắn lại trúng gió…” Cụ bà đầu bên khẽ nức nở: “A Nam, trong khoảng thời gian này ba còn chỉ cần nghe thấy tên con liền phán ứng đặc biệt mạnh mẽ. Mẹ vẫn không hiểu, ngày hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao ba con lại đột nhiên trúng gió?”

“Hôm đó…”

Một dáng người trẻ tuổi hiện lên trong đầu Hướng Nam. Hướng Nam không chỉ giọng nói run rẩy, ngay cả trái tim cũng đang run lên.

“Con cũng không biết…” Hướng Nam đáp: “Hôm đó ba đột nhiên bị như vậy…”

Y đang nói dối.

Y biết cha mình có thể cả đời sẽ không tha thứ cho y, thế nhưng y vô tội, mà đoạn ký ức đó thực kinh khủng.

Y không đủ can đảm nói cho mẹ biết.

Cụ bà đầu bên kia hỏi: A Nam, con dạo này bận sao? Khi nào con về thăm ba con đi.”

“Dạ…”

Thanh âm Hướng Nam trở nên nghẹn ngào.

Y rất muốn về, nhưng y không dám. Y sợ sự xuất hiện của mình sẽ càng khiến bệnh tình của cha trầm trọng thêm. Y an ủi mẹ, một lúc sau, dập điện thoại xuống.

Khi đó vì sao lại xảy ra chuyện như vậy…

Hướng Nam buông ống nghe xuống đau khổ nhắm hai mắt lại.

“Tôi đói.”

Đột nhiên một giọng nói vang lên làm Hướng Nam giật mình. Y quay đầu lại, Cao Hách đứng trong phòng

bếp, đang diện vô biểu tình nhìn y.

"Cậu…."

Hắn đi ra từ lúc nào vậy?

Hướng Nam có chút luống cuống, suy nghĩ rối loạn. Cuối cùng, Hướng Nam thu lại nỗi lòng, hạ tầm mắt đứng dậy.

"Cậu chờ một chút, tôi đi hâm lại đồ ăn cho cậu."

Hướng Nam vội vã cho thức ăn trên bàn vào mâm rồi nhanh chóng bê vào phòng bếp.

Đưa mắt nhìn theo Hướng Nam vào phòng bếp xong, mắt Cao Hahcs lại liếc về phía chiếc điện thoại cố định trên bàn trà. Đôi con ngươi u tĩnh, như đang có suy tư.

Hướng Nam cũng hôm đó phải trực ca đêm sau sáu giờ chiều. Cao Hách dậy muộn, bữa này trực tiếp coi như là bữa tối.

Thời gian trực ca, Tiểu Hồ cứ luôn cúi gằm mặt. Bản thân Hướng Nam tâm tình cũng đã không tốt, thấy bộ dạng đó của Tiểu Hồ lại càng bị ảnh hưởng.

Đồng nghiệp cùng trực hỏi một lúc mới biết là Tiểu Hồ thất tình.

"Anh nói, tôi có gì không tốt sao?"

Tiểu Hồ nhân lúc cùng Hướng Nam tuần tra đi siêu thị mua rượu, ép Hướng Nam cùng cậu ta uống.

Rượu vào, Tiểu Hồ bắt đầu kể khổ.

"Làm bảo vệ thì làm sao!" Tiểu Hồ lại mở thêm chai nữa, vươn năm ngón tay: "Người khác làm bảo vệ, tôi cũng làm bảo vệ. Mỗi tháng tôi nhận được từng đó lương, tôi kém sao?"

Hướng Nam cũng là một bụng khổ sở, nhưng y chỉ lắc đầu đáp lại Tiểu Hồ, rất trầm mặc.

Không bao lâu, tửu lượng kém khiến Hướng Nam đáng thương say.

Y khóc.

Tiểu Hồ vốn đang không ngừng phàn nàn liền bị dọa, có chút luống cuống tay chân.

"Này này, anh sao vậy?"

Hướng Nam như vậy làm cậu không biết phải làm sao.

"Rõ ràng chuyện không liên quan đến tôi, tôi cũng là bị ép buộc, vì sao lại oán tôi…"

"Oán anh? Không có a, tôi không có."

Tiểu Hồ mắng là mắng người đàn bà vứt bỏ mình kia. Cậu ta không hiểu sao Hướng Nam lại đem nhưng lời mắng chửi đó áp lên chính mình.

Tiểu Hồ không biết, kỳ thực không có liên quan đến cậu ta, lời Tiểu Hồ nói cả một buổi tối Hướng Nam không nghe vào được mấy câu.

"Vì sao lại trách tôi…"

Hướng Nam như không nghe thấy lời Tiểu Hồ nói, một mực ở đó khóc. Tiểu Hồ nghe không hiểu, lông mày nhíu lại gần thành một cục. Cậu ta đang định mở miệng, không ngờ có người vỗ vai. Tiểu Hồ quay đầu lại, nhìn thấy Thường Triết.

"Anh ta sao vậy?"

Thường Triết cũng là học sinh ở đây, vừa đúng lúc quay về thì nhìn thấy cảnh này.

"Không biết nữa."

Thấy Thường Triết, Tiểu Hồ cảm thấy kỳ quái.

Liên quan gì đến người này, cậu ta đến xem náo nhiệt cái gì a.

Thường Triết kỳ thực không phải người lắm chuyện, thế nhưng ấn tượng của y đối với Hướng Nam không tồi, nên y mới quan tâm.

Tiểu Hồ nhìn Thường Triết một lúc không khỏi nghĩ: Hướng Nam mới đến có mấy hôm, mấy nhân vật quan trọng ở khu A y đã kết bạn rồi.

Tiểu Hồ cảm thấy Hướng Nam thực lợi hại.

Hướng Nam nghe thấy có người gọi tên mình liền ngẩng đầu lên, vẻ mặt thê lương, trông thực tội nghiệp.

Thường Triết cùng Tiểu Hồ nhìn thấy cùng ngẩn ra.

Thường Triết nhìn Tiểu Hồ, Tiểu Hồ vội vàng xua tay giải thích: "Không liên quan đến tôi nha. Anh ta uống rượu rồi trở thành như vậy."

Thường Triết nhìn chai rượu bên cạnh, lông mày nhíu lại, nói: "Anh ta thế này bây giờ cũng không trực ca được nữa, anh xin nghỉ giúp anh ta."

Là Tiểu Hồ lôi kéo Hướng Nam uống rượu, hiện tại Hướng Nam say thành như vậy cậu cũng phải có trách nhiệm.

Cậu ta gật đầu: "Được."

Hướng Nam được Thường Triết mang về ký túc xá.

Lúc đến cửa phòng, Hướng Nam ói lên người y. Thường Triết vẫn luôn yêu sạch sẽ còn chưa kịp nổi giận thì cả người Hướng Nam đã dán lên người y, cả hai đều dính bẩn. Điều này làm Thường Triết có cảm giác muốn sụp đổ.

Thường Triết rất coi trọng sự riêng tư, cho nên người hầu của y không có ở phòng ký túc xá y ở.

Đã trễ thế này, người dọn dẹp sẽ không còn ở đây, Thường Triệt không thể làm gì khác là tự mình làm.

Y là loại người rót chén trà cũng ngại mệt, càng đứng nói đến việc tự tay giặt quần áo. Quần áo bẩn như thế thì không thể cứ để đó, nên y trực tiếp đem hai bộ quần áo dính đầy vết nôn bỏ vào thùng rác có nắp đậy kín.

Ngày mai cho người đem cả quần áo lẫn thùng rác vứt đi, Thường Triết nghĩ.

Hướng Nam vẫn như cũ say khướt, nhưng đã không còn khóc, như búp bê hình người, không mặc gì, hai mắt nhắm nghiền, không động đậy.

Thường Triết tháo kính mắt xuống, cho nước ấm vào bồn tắm rồi ôm Hướng Nam vào phòng tắm. Ban đầu định để hai người tắm sơ qua một lần rồi mới vào bồn nước nóng tắm, không ngờ vừa dội nước lạnh lên người Hướng Nam, Hướng Nam liền run rẩy rúc vào lòng Thường Triệt.

Thường Triệt ngẩn ra, ôm lấy y.

"Đại thúc anh lạnh sao?"

Nhiệt đồ cơ thể Thường Triết rất cao, Hướng Nam áp sát người y.

Lông mày Thường Triết cau lại.

"Vậy chúng ra trực tiếp vào bồn tắm."

Thường Triết ôm Hướng Nam vào bồn tắm. Cơ thể căng cứng của Hướng Nam chạm vào nước ấm liền thả lỏng. Nửa mê nửa tỉnh, ý thức y thoáng trở về.

Đầu óc rất phấn kích, nhưng cũng rất hỗn loạn. Hướng Nam không có khả năng suy nghĩ không biết mình đang ở đâu, chỉ biết có một đôi mắt xanh lam đang nhìn mình chăm chú.

Hướng Nam ngâm mình trong nước nóng không chỉ hai gò má đỏ ứng, ngay cả làn da màu mật ong cũng nổi một tầng hồng nhạt, ánh mắt mơ màng, cánh môi hé mở. Khung cảnh tuyệt mỹ này vào trong đôi mắt 'ngắm' không biết bao người của Thường Triết không khỏi khiến hầu kết khẽ động.

Thường Triết cũng bước vào bồn nước.

Y ngồi xuống đối mặt với Hướng Nam, bồn nước vốn không nhỏ nay lại có chút chật.

Thường Triết mở hai chân Hướng Nam ra, khuôn mặt tinh xảo tiến đến trước mặt Hướng Nam. Thường Triết nhìn Hướng Nam một lúc, ánh mắt rơi xuống cánh môi của Hướng Nam, y nhẹ giọng: "Đại thúc, môi của anh thật khô, tôi giúp anh làm mềm một chút, có được không?"

Não bộ Hướng Nam không cách nào tiêu hóa mấy lời này, không có phản ứng gì.

Đây là chuyện trong dự liệu. Chính vì biết y không thể phản ứng lại Thường Triết mới hỏi, như thể y có thể coi như là Hướng Nam đã ngầm đồng ý.

Trên mặt Thường Triết lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Môi y áp lên môi Hướng Nam.

Đầu lưỡi tinh xảo tinh tế mô tả hình dáng đôi môi của Hướng Nam. Môi Hướng Nam dưới sự liếm láp của y dần dần hồng nhuận căng đầy, ánh lên tia *** mị.

Hướng Nam bắt đầu khẽ chống cự.

Hướng Nam muốn chạy trốn, Thường Triết liền vươn tay giữ chặt đầu y. Hướng Nam không trốn được, chỉ có thể mở miệng phát ra những tiếng kháng nghị nho nhỏ.

Thừa lúc Hướng Nam mở miệng, Thường Triết đầu lưỡi tiến vào trong khoang miệng ẩm nóng của y càng hôn càng sâu. Y tích cực khiêu khích quấy lấy đầu lưỡi của Hướng Nam, hôn đến có chút không ngừng được.

Hướng Nam bị hút đến đầu lưỡi phát đau, hai mắt biến đen. Lúc gần như ngạt thời Thường Triết buông y ra, y thở hổn hển nhìn người trước mắt cười đến một vẻ mê hoặc. Thường Triết lại áp lại, môi dán bên tai Hướng Nam, khẽ day cắn, tay tìm đến giữa chân Hướng Nam, giọng nói tràn đầy tình tứ ha ha cười, nhẹ giọng: “Đại thúc, anh cương rồi…”

.: Ngoài đề:.

Vườn bách thú làm ta nổi hứng a

Trình Nam cục cưng: “Tôi là sư tử!”

Thường Triết cục cưng: “Tôi là hồ ly!”

Thiếu Kiệt cục cưng: “Tôi là sói!”

Cao Hách cục cưng (hai tay khoanh trước ngực suy nghĩ thật lâu, lại nghĩ, lại nghĩ, suy đắng nghĩ cay, cuối cùng): “Gấu túi…”

Mọi người khinh bỉ. <ins class=“adsbygoogle”

10. Chương 10: Giằng Co

Ngậm lấy môi Hướng Nam một lần nữa điên cuồng cướp đoạt, Hướng Nam dưới sự điêu luyện của Thường Triết mà bắn.

Cả người Hướng Nam triệt để mềm nhũn.

Thường Triết bế Hướng Nam từ trong nước ra, để Hướng Nam ngồi trên sàn gạch men sứ, vặn chốt nước nóng của vòi hoa sen nhằm gia tăng nhiệt độ phòng tắm. Thân thế tuyệt mỹ áp sát Hướng Nam, cánh môi

xinh đẹp đặt lên da thịt mềm dẻo của Hướng Nam lưu lại những dấu ấn của riêng y.

Thân dưới Hướng Nam dần dần ngẩng đầu.

Phía trước không ngừng tiết ra *** dịch, hơi thở y hỗn loạn, cảm thấy rất nóng, khẽ động người. Thường Triết cắn hạt đỏ sẫm trước ngực y, sự kích thích mạnh mẽ khiến y cong người lên, thân thể càng áp sát Thường Triết, không khỏi rên nhẹ thành tiếng.

"…Không được…"

"Vì sao? Anh không thích sao?"

Thanh âm từ tính mang theo mị hoặc, Thường Triết không để ý đến sự cự tuyệt của Hướng Nam, vẫn như cũ chăm chỉ châm lên ngọn lửa trong người Hướng Nam.

"Nóng quá…."

Nghe vậy Thường Triết khẽ cười.

Thường Triết kéo chân phải Hướng Nam lên để hai người dán lại càng thêm sát, nhẹ giọng: "Tôi lạnh quá, anh giúp tôi, truyền cái nóng của anh cho tôi, có được không?"

Tâm tư trôi xa, Hướng Nam đầu óc hỗn độn mơ màng. Hai tay y vịn chặt bờ vai rắn chắc của Thường Triết, không tiếp tục chống cự, còn lại chỉ là những tiếng rên rỉ như có như không nho nhỏ.

Thường Triết coi đây như lời mời. Y nâng Hướng Nam lên, tay tìm kiếm cấm địa phía sau của Hướng Nam chuẩn bị cho thứ cực nóng của y tiến vào trong người Hướng Nam. Đúng lúc này, Hướng Nam khóc.

Làm loại chuyện này đến mức bật khóc Thường Triệt không phải chưa từng thấy, nhưng không giống những người trước, Hướng Nam khóc rất thương tâm, rất đột nhiên. Cả người mơ màng, khóc đến hốt hoảng, cả người đều run lên.

Thường Triết thấy y như vậy, sửng sốt.

Đại thúc làm sao vậy?

Tự mình kiểm nghiệm, mặt kỹ thuật không thể nghi ngờ.

Vừa rồi mình làm cái gì không đúng sao?

Thường Triết tên đã lên dây, Hướng Nam đột nhiên như vậy thật đúng là làm khổ y.

Không biết Hướng Nam rốt cuộc là làm sao, Thường Triêt cúi đầu nhìn mình. Bản thân bây giờ thế này, không thể không làm a.

Y rất vội, thể nhưng y khong phải là kẻ dã man, y sẽ không vì vậy mà cưỡng bức đại thúc.

Phong độ hắn vẫn còn.

Thường Triết đứng dậy để Hướng Nam tựa vào người mình, cưỡi lên mặt đối mặt. Y ôn nhu hôn lên khóe mắt Hướng Nam, vỗ về vai Hướng Nam nhỏ giọng trấn an. Tâm tình Hướng Nam dần dần trở lại bình thường. Thường Triết hôn y, kéo tay y qua phục vụ mình.

Thường Triết cũng chạm vào phần thân của Hướng Nam, cùng Hướng Nam đồng thời ma sát. Lúc này mới phát hiện, động tác Hướng Nam rất ngây ngô.

Không thể nào?

Nhìn sự bối rối của Hướng Nam.

Chẳng lẽ người trong lòng cùng đàn ông….

Lần đầu sao?

Thường Triết có điểm choáng váng.

Y vẫn cho rằng Hướng Nam vì uống say mới không chủ động.

Tay y ôm lấy cặp mông mềm mại rắn chắc của Hướng Nam, ngón tay lại lần nữa tiến vào khu cấm địa. Không ngờ không chỉ không vào được, Hướng Nam còn đau đến mức giật bắn người, môi cắn chăt, hai tay siết lấy cánh tay Thường Triết.

Thường Triết triệt để choáng váng.

Thiếu Kiệt chưa chạm qua người trước mặt?!

Y thấy thân thể đại thúc mẫn cảm như vậy còn cho rằng đại thúc có nhiều kinh nghiệm, nên mới bỏ qua rất nhiều phần chuẩn bị ban đầu, định trực tiếp tiến vào.

Không ngờ…

Hướng Nam thấy bất lực, túm chặt Thường Triết, rất ỷ lại, cúi đầu nức nở.

Thấy Hướng Nam như vậy, một nụ cười ôn nhu từ đáy lòng hiện lên trên mặt Thường Triết.

Y ôm lấy Hướng Nam, ôn nhu dỗ dàng, tinh tế hôn. Lần thứ hai kéo tay Hướng Nam, tay trong tay dạy Hướng Nam lám sao để tìm 'hạnh phúc' cho cả hai. Không lâu sao, Hướng Nam cắn chặt môi thở gấp, dưới sự dẫn dắt khai phá của Thường Triết, lần thứ hai lên đỉnh điểm.

Sau đó Hướng Nam mất đi ý thức.

=. =. =. =. =

Lúc tỉnh lại, Hướng Nam thấy một khuân mặt đủ để mị hoặc thế nhân.

Não bộ y ngừng hoạt động rất lâu, sau đó mới nảy ra hai chữ: Thường Triết.

Dưới chăn là hai cơ thể trần truồng. Hường Nam đột nhiên ngồi dậy, lưng như nhũn ra, khí nóng bốc lên mặt.

Ký ức không trọn vẹn ngắt quãng từng chút một trở lại với Hướng Nam, mặt Hướng Nam từ hồng ửng biến thành tái nhợt.

Y đứng dậy tìm quần áo muốn rời khỏi đây, y không muốn đối mặt với Thường Triết.

Thế nhưng y không sao tìm được bộ đồng phục bảo vệ của mình đâu.

Quần áo của y đâu?

Y vội vàng đi vào phòng tắm, vẫn không thấy.

Hướng Nam nhìn Thường Triết còn đang ngủ mà có điểm mơ màng.

Y liếc về phía tủ quần áo của Thường Triết.

Giờ mượn trước, rời khỏi rồi nói sau.

Hướng Nam vừa mở tủ quần áo liền bị một người từ phía sau ôm lấy. Biết là Thường Triết đã tỉnh, cả người y lập tức căng cứng lại.

"Đại thúc, tối qua anh bạc đãi tôi nha."

Đến cuối tất nhiên là dùng tay giải quyết, Thường Triết vừa tỉnh oán khí rất nặng.

Y nghiêng mặt cúi đầu liếm sau gáy Hướng Nam. Luồng điện từ cột sống truyền kích thích lên đại não, cơ thể Hướng Nam khẽ run, than nhẹ.

Thân thể Hướng Nam mẫ cảm là thứ Thường Triết thích nhất. Tay y phủ lấy hạ thân Hướng Nam, Hướng Nam khước từ y, nhỏ giọng nói: "Cậu không nên như vậy…."

Không hài lòng với sự cự tuyệt của Hướng Nam, Thường Triết quay y lại, kề sát bên tai Hướng Nam: "Đại thúc, tối qua tôi tốt với anh như vậy, anh không thấy anh bây giờ nên tốt với tôi một chút sao?"

Vừa nói vừa lại gần Hướng Nam, nơi sớm đã có phản ứng tựa lên người Hướng Nam. Nụ cười tà khí đặt trên người mặt trẻ trung nhã nhặn của Thường Triệt cư nhiên cũng có thể hợp mắt đến vậy.

Lúc Hướng Nam ngẩn ra, Thường Triệt đã lại ngậm lấy môi y. Hướng Nam hoảng hốt mạnh tay đẩy y ra, một nét nguy hiểm xẹt qua đôi mắt xanh của Thường Triết. Hướng Nam nhìn thấy kinh hãi lùi về sau nhưng sau lưng y là tủ đồ, không có chỗ nào để trốn.

Đúng lúc, từ ngoài truyền đến tiếp gõ cửa.

Một cô gái ở ngoài cửa hỏi: "Triết thiếu gia, cậu tỉnh rồi sao?"

Hướng Nam nghe thấy giọng nói thoáng qua liền trấn định lại, nhưng suy nghĩ lại có chút hoảng hốt.

Hai người ở bên trong đều không mặt gì, nếu như người tiến vào nhìn thấy….

Một bộ quần áo đưa đến trước mặt Hướng Nam. Ánh mắt Thường Triết vốn vừa mang ý tấn công trở nên ôn nhu như nước.

Hướng Nam đoán không được suy nghĩ trong đầu Hướng Nam.

Hướng Nam trước mặt đề phòng nhìn y, Thường Triết nhàn nhạt cười: "Trước mặc quần áo vào rồi nói."

Quần áo Thường Triết mặc lên người Hướng Nam không hợp từ số đo đến kiểu dáng.

Y cảm thấy mình mặc bộ đồ này kỳ kỳ, cả người không được tự nhiên.

Y cho rằng người hầu kia nhìn thấy mình sẽ cảm thấy kỳ quặc, hoặc sẽ có ánh mắt khác thường, thế nhưng cô gái kia thấy hai người đi ra lại chỉ cười khẽ rồi đi vào nhà bếp, dường như không hề thấy kỳ lạ.

Xem ra Thường Triết thường xuyên dẫn người về nhà.

Hường Nam liếc Thường Triết, ánh mắt khẽ động, suất ca nhã nhặn trước mắt bị y xếp vào loại chơi bời lêu lổng.

Người hầu chuẩn bị hai phần bữa sáng, Hướng Nam nhìn thức ăn trước mắt một chút thèm ăn cũng không có.

Chuông cửa vang lên, người hầu ra mở cửa, Hướng Nam thấy rõ là ai đến liền ngẩn ra.

Người đến tìm Thường Triết là Trình Nam. Cậu ta đi qua phòng khách vào đến phòng ăn, lúc thấy Hướng Nam, trong mắt hiện lên tia bất ngờ, khi cậu ta thấy bộ quần áo trên người Hướng Nam, ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo.

Cậu ta đập 'bộp' cuốn sách trên tay xuống bàn cơm, nói với Thường Triết: "Sách cậu hỏi mượn tôi."

Thường Triết nhận thấy vẻ giận dữ đột nhiên của Trình Nam liền nhướn mày nhìn cậu ta.

Phát hiện sắc mặt Trình Nam lập tức thay đổi khi thấy mình, Hướng Nam hạ tầm mắt.

Ghét y như vậy sao?

Hướng Nam cho rằng Trình Nam thấy y ở đây nhất định sẽ thêm khinh thường y, sẽ nghĩ y lần này mang ý xấu trèo cao Thường Triết.

"Tôi đi trước…." Hướng Nam đứng lên, cũng không để ý hai người nhìn theo mình, ra khỏi ký túc xa của Thường Triết.

Hướng Nam không ngờ Trình Nam cũng theo y ra.

Quần áo trên người Hướng Nam Trình Nam nhìn thế nào cũng thấy chói mắt. Cậu ta kéo tay Hướng Nam vừa định mắng, không ngờ người ở sát vách phòng Thường Triết đi ra. Người nọ thấy Hướng Nam lập tức gọi một tiếng đại thúc. Hướng Nam quay đầu lại nhìn, hóa ra là Thiếu Kiệt.

Không ngờ tới Thiếu Kiệt ở ngay bên cạnh phòng Thường Triết, Hướng Nam rất ngạc nhiên.

Thiếu Kiệt vừa đi ra liền thấy Hướng Nam cũng bất ngờ. Lúc thấy Hướng Nam cùng Trình Nam một vẻ tức giận lôi lôi kéo kéo, mà trên người Hướng Nam toàn là một đống 'quần áo lố lăng' không thích hợp, vẻ cười vốn xán lạn của y liền biến mất.

"Đại thúc, sớm thế này sao anh lại ở đây?"

Mang theo nghi vấn, mắt Thiếu Kiệt híp lại.

Cậu nhận ra bộ đồ này, là của Thường Triết.

"Tôi…"

Hướng Nam nhíu mày, ấp úng. Đúng lúc đó, Thường Triết cũng đi ra.

"Đại thúc."

Thường Triết liếc Trình Nam, kéo Hướng Nam ra khỏi tay Trình Nam, động tác mang đầy ý chiếm giữ này khiến sắc mặt Thiếu Kiệt biến đổi.

Thiếu Kiệt nhìn Hướng Nam, vẻ mặt khó chịu chờ Hướng Nam giải thích. Đôi con ngươi dưới lớp kính của Trường Triết lướt qua hai người, ánh mắt cũng dừng lại trên người Hướng Nam, trong mắt lộ vẻ sắc bén.

Hướng Nam phát hiện bầu không khí giữa hai người lúc này thay đổi đột ngột, cầu xin giúp đỡ nhìn Trình Nam đứng bên cạnh. Y mong Trình Nam thân là bạn của hai người này có thể đứng ra giảng hỏa giảng co. Không ngờ Trình Nam không những không có ý mở miệng, còn lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người mà châm chọc nhếch khóe miệng, bộ dạng chờ xem kịch hay.

Hướng Nam có điểm hoảng sợ rồi. <ins class="adsbygoogle"

11. Chương 11: Gặp Lại Người Xưa

Hướng Nam làm một việc khiến mọi người rất bất ngờ.

Y không để ý đến mấy người kia, bỏ đi.

Bầu không khí giằng co liền bị phá vỡ, lực chú ý của mọi người đều bị Hướng Nam lôi đi. Cho đến lúc Hướng Nam vào trong thang máy, ánh mắt Thiếu Kiệt và Thường Triết vẫn như cũ bám theo y, nhưng không ai có ý định giữ y lại.

Lúc cửa thang chuẩn bị khép lại, Trình Nam nghiêng mình tiến vào.

"Rất có bản lĩnh đó." Trình Nam ngẩng đầu nhìn số báo tầng trong thang máy thay đổi, giọng lạnh lùng châm chọc Hướng Nam: "Để bọn họ vì anh mà tranh giành ghen tuông. Ha, rất giỏi đó."

"Vì tôi?"

Hướng Nam quay mặt nhìn về phía Trình Nam, Trình Nam cũng quay lại đối mặt với y. Trong mắt Trình Nam mang theo ý mỉa mai, rất lạnh lùng. Hướng Nam hạ tầm mắt nhẹ giọng tự giễu: "Tôi còn chưa tự cho mình đến mức đó…"

Lời Hướng Nam nói khiến Trình Nam giật mình.

Bản thân Hướng Nam rất rõ, y trong lòng bọn họ chả là gì.

Đám thiếu gia từ nhỏ đã được tâng bốc đến tận trời, thế nào cũng không cho phép người khác tranh với mình. Việc của Hướng Nam, giận hờn chẳng qua do bọn họ cảm thấy mình bị người khác khiêu khích.

Cửa thang máy mở ra, Hướng Nam không hề quan tâm đến Trình Nam, tự mình bước ra trước.

Hướng Nam xem như là thức suốt đêm trực ca, như bình thường thì vốn nên về ký túc xá của mình ngủ bù. Thế nhưng y tối hôm qua đi làm chưa được nửa buổi đã xin nghỉ đến chỗ Thường Triết ngủ, tinh thần sung mãn vô cùng, ngủ bù tự nhiên cũng không cần nữa.

Y nhớ tủ lạnh ở phòng Cao Hách sắp hết đồ, thấy thời gian còn sớm liền quay về ký túc xá bảo vệ thay quần áo rồi đi siêu thị. Không lâu sau, tay xách nách mang túi lớn túi nhỏ đi ra.

Y muốn qua đường cái, xách một đống đồ cử động có chút vụng về. Y đứng bên đường xác nhận an toàn rồi mới nhấc chân lên đi. Đột nhiên một chiếc xe vọt về phía y, y kinh hoàng lùi lại. Vỉa hè so với mặt đường cao hơn một chút, lùi lại một bước, gót chân y đập vào lề đường. Y ngã xuống lối đi bộ, đồ trong túi rơi lung tung.

Người lái xe đó thực thô lỗ, hoàn toàn không có phanh lại, phi nhanh đi. Hướng Nam mắt mở to vẻ mặt kinh hoàng nhìn chiếc xe đã đi xa, một lúc lâu không thể nào hết sợ mà đứng lên.

Vừa rồi thật nguy hiểm.

Chiếc xe đó lao lại giống như muốn đâm y vậy.

Y thu hồi ánh mắt vỗ vỗ ngực, tự xoa dịu tâm thần của chính mình, bên cạnh đột nhiên có một người đi tới khom lưng vươn tay muốn dìu y dậy. Y ngẩng đầu, lọt vào mắt lại là người bình thường giờ này vẫn đang say giấc nồng – Cao Hách.

Cùng Cao Hách túi to túi nhỏ về ký túc xá, buông đồ đạc xuống, Cao Hách nhìn đồng hồ, hỏi Hướng Nam: "Mai anh nghỉ phải không?"

"Hửm?" Hướng Nam đang vùi đầu vào đống túi đếm lại số đồ mình mua, nghĩ nghĩ, gật đầu: "Đúng rồi."

Ca làm của Hướng Nam là bốn ngày một. Ngày đầu tiên làm ca sáng ngày thứ hai làm ca đêm đến sáng ngày thứ ba sáng sớm ngày thứ ba hết ca liền là thời gian trở về ngủ bù đến ngày thứ tư thì là ngày nghỉ.

"Cậu có gì đặc biệt cần dặn dò sao?"

Đột nhiên hỏi như vậy.

"Mấy ngày này không có việc gì thì đừng chạy loạn."

Cao Hách vừa nói thể, phản ứng đầu tiên của Hướng Nam là nhíu mày: "Vì sao?"

Cao Hách thản nhiên liếc y, không hề có ý giải thích. Hắn nhìn một lúc, để lại Hướng Nam vẫn đang không hiểu gì ra mở cửa, xem ra là chuẩn bị ra ngoài.

"Cậu định đi đâu?"

Hướng Nam biết, tuy gần đây Cao Hách đều dậy ăn sáng, thế nhưng cái gọi là bữa sáng cũng phải sau chín giờ, hắn vẫn như cũ không học tiết sáng.

Cao Hách không quay đầu, bỏ lại một câu: "Xuống tầng mượn sách."

Cửa tự động khép lại. Hướng Nam không nghĩ nhiều, ôm đồ vào phòng bếp.

Rất nhanh, vấn đề của Hướng Nam xuất hiện.

Nước tương hết rồi.

Hướng Nam nghĩ lúc làm cơm trưa sẽ cần. Y chuẩn bị tốt bữa sáng đem đặt lên bàn rồi đi ra ngoài. Đi tới trước cửa thang máy, thang máy bị người bấm dừng lại. Hai cậu thanh niên cao to ở phòng ký túc bên cạnh ra ra vào vào thang máy, mang đống đồ đã dùng giấy gói lại cẩn thận đặt vào. Hướng Nam thấy bọn họ bận rộn như vậy chả biết đến bao giờ mới xong, chỉ đành quay người đi thang bộ.

Thang bộ là loại đóng kín. Tất cả ánh sáng tự nhiên bên ngoài đều bị ngăn cách, đèn chân không chiếu sáng, lộ một vẻ im ắng thiếu sức sống cùng lạnh lẽo.

Nơi như vậy luôn khiến con người ta khiếp sợ, thế nhưng Hướng Nam lại không thấy gì.

Y làm bảo vệ. Leo cầu thang đến từng tầng kiểm tra là việc cần làm mỗi giờ trực, gian thang bộ này y đã sớm quen thuộc rồi.

Hướng Nam đi thêm vài bước đột nhiên nghe thấy một tiếng động nho nhỏ phía sau. Y quay đầu lại nhìn, cầu thang trống rỗng phía trên không có thứ gì. Y suy nghĩ một chút, cho rằng là mình đa nghi, liền tiếp tục bước xuống.

Một hơi leo xuống ba tầng lầu, y cúi đầu bước chậm rãi. Đang định nhấc chân lên sau lưng đột nhiên có người đẩy mạnh một cái, trọng tâm của Hướng Nam trong nháy mắt đổ về phía trước, tim y đập 'thình thịch', thầm kêu gay go.

Y ngã xuống khỏi cầu thang.

Cơn đau đớn trong dự đoán lan ra khắp người. May mà phía dưới cầu thang có người đệm lưng, Hướng Nam ngã đè lên người nọ. Lực độ quá lớn, hai người cùng ngã xuống đất.

"Đau!"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hướng Nam vội vàng nhướn người dậy. Thấy Cao Hách vẻ mặt thống khổ ôm tay phải, tim Hướng Nam liền ngừng đập.

=. =. =. =. =

Trong bệnh viện.

"Bác sĩ, cậu ấy thế nào?"

"Gãy xương."

Vị bác sĩ đi ra nói xong ngẩng đầu, lúc nhìn thấy Hướng Nam liền ngừng lại.

Hướng Nam gặp ánh mắt hắn mà không tự nhiên lùi một bước. Ánh mắt của vị bác sĩ này làm y thấy không thoải mái.

Bác sĩ này là Cao Hách lúc nhập viện kiên trì muốn gặp. Không biết vì sao, Hường Nam cảm thấy y giống như đã gặp người này ở đâu đó.

"Hai người chắc đã gặp nhau rồi."

Giọng nói Cao Hách truyền đến, Hướng Nam cùng bác sĩ đồng thời nhìn qua. Cao Hách ngồi trên xa lăn được người khác chậm rãi đẩy ra.

Ánh mắt Hướng Nam dừng lại trên cánh tay phải bị cố định của hắn.

Khi đó nếu không có Cao Hách đúng lúc đi cầu thang về phía ngược lại, còn vừa hay đi đến đúng tầng đó làm đệm lưng, y mà ngã xuống nhất định sẽ gãy cổ.

Trong lòng Hướng Nam tràn ngập cảm kích cùng áy náy đối với Cao Hách.

Cao Hách nhàn nhạt cười, nói với vị bác sĩ kia: "Đây là người hầu tôi mới thuê ở trong trường. Lúc trước Thiếu Kiệt nói bà Ngụy đã về, muốn ăn bữa cơm, thấy anh ấy liền mượn lôi đi. Tôi nghĩ tối hôm đó hai người hẳn là đã gặp nhau."

Đây là lời nói dài nhất Cao Hách từng nói từ khi Hướng Nam biết Cao Hách cho tới giờ. Hướng Nam thấy kỳ quái, Cao Hách không là loại người lôi mấy chuyện này ra để lôi kéo làm quen. Có điều y phát hiện vị bác sĩ này sau khi nghe Cao Hách nói xong ánh mắt thay đổi, trở nên tốt hơn.

"Ồ, hóa ra là vậy." Vị bác sĩ kia mỉm cười, nói với Hướng Nam: "Trò đùa hôm đó làm lão thái thái rất tức giận."

"Lúc đó tôi cũng không biết Ngụy thiếu gia cậu ấy…" Mặc kệ nói thế nào, Hướng Nam cũng cảm thấy trong trò đùa kia mình đã mơ hồ trở thành đồng lõa. Y áy náy, hơi cúi người với vị bác sĩ kia: "Thật xin lỗi…"

Vị thầy thuốc kia phất tay: "Không, không, không, là thiếu gia nhà chúng tôi bướng bỉnh làm phiền mọi người."

Làm phiền?

Cao Hách ở bên cạnh nhìn xuống cánh tay bị thương của mình, hàng lông mi dài che đi tia gợn sóng trong ánh mắt.

Quả thực là…

Làm phiền lớn!

Cao Hách kiên trì không ở bệnh viện, bác sĩ cũng không ép hắn, khai cho hắn một đơn thuốc. Vị thầy thuốc kia trăm dặn ngàn dò muốn Hướng Nam phải chăm sóc tốt cho Cao Hách, phải chú ý để hắn nghỉ ngơi, còn nghiêm túc nói với Hướng Nam, nếu trong lúc bị thương mà không xử lý tốt, biến thành lệch xương, vậy thì phải gặp lại trên bàn mổ.

Bị vị thầy thuộc kia dọa sợ, toàn bộ tâm trí Hướng Nam đều đặt lên người Cao Hách.

"Cậu chờ tôi ở đây." Vị thầy thuộc kia tìm một nơi ổn định cho Cao Hách tạm thời nghỉ ngơi. Hướng Nam ở bên cạnh xe lăn của y cúi người: "Tôi đi xếp hàng lấy thuốc cho cậu."

Cao Hách uống nước, không nói gì, hàng lông mi khẽ rung. Hướng Nam biết đây là lời trả lời của hắn.

Hướng Nam đi ra ngoài.

Y ra đến bên ngoài phòng nghỉ, vốn muốn tìm một người y tá để hỏi xem lấy thuốc ở đâu, nhưng lúc y thấy ba chữ 'Khu nằm viện' trên thanh chỉ đường của bệnh viện, lòng y khẽ run rẩy.

Do dự một hồi, y quay đầu nhìn về phía phòng nghỉ bên kia một chút, dùng thang máy cuộn đi xuống tầng một.

Gian phòng bệnh ở chung của khu nằm viện, một cụ bà đang nhẹ nhàng đắp lại chăn cho cụ ông nằm trên giường không biết là tỉnh hay đang ngủ. Cụ bà nhìn qua có vẻ rất mệt, động tác chệnh choạng. Hướng Nam tránh ở bên ngoài nhìn thấy tim liền thắt lại, một người đàn ông lớn tuổi, hốc mắt lại ươn ướt.

Thực xin lỗi… Thực xin lỗi…

Tay y bấu chặt vào tường, lực rất lớn, ngay cả các đốt tay cũng trở nên trắng bệch.

Cụ bà đắp lại chăn rồi, lần tìm định ngồi xuống ghế, không biết là cảm thấy chóng mắt hay thế nào, cơ thể bà đột nhiên ngiêng về phía trước. Trong lòng Hướng Nam vừa nghĩ định lao tới thì đột nhiên có ai mạnh mẽ giữ lại. Hướng Nam bị đẩy vào hành lang tròn khá dài khu phòng cách ly. Y tập trung nhìn, chớp chớp mở to hai mắt.

"Là anh…."

Khuôn mặt tao nhã đứng trước Hướng Nam, đôi mắt phượng tiêu chuẩn say mê nhìn Hướng Nam sắc mặt

trắng bệch, cánh môi mỏng của người nọ khẽ mở: “Tôi tìm anh rất lâu rồi!” <ins class=“adsbygoogle”

12. Chương 12: Xung Đột

Trước mắt Hướng Nam là một người con trai vóc người cao gầy. Tuổi gã xấp xỉ Cao Hách, tướng mạo tuấn mỹ, giơ tay nhấc chân đều mang theo vẻ mạnh mẽ, phi thường khiến người khác chú ý.

Gã thấy Hướng Nam từng bước lui về sau có ý muốn chạy, khóe miệng cong lên cười lạnh, nói: “Nếu anh dám chạy tôi lập tức bắt anh vào gặp bác Hướng.”

“Cậu nói….”

Gã hếch cằm: “Ông ấy thấy hai người chúng ta rồi nhớ lại cảnh tối hôm đó, liệu có đứt mạch máu ngay tại chỗ không a?”

“Không được, cậu không được nói!

‘Cảnh tối hôm đó’ trong lời gã là cơn ác mộng khủng khiếp nhất trong đời Hướng Nam. Hướng Nam vẫn luôn hiền lành nay thống khổ mang theo tức giận che tai rống to về phía tên con trai kia.

Đe dọa rất có tác dụng, y đã không còn dũng khí để chạy trốn.

Ánh mắt người đi trên hành lang dừng lại trên người hai người, mọi người không biết nguyên nhân sự việc bắt đầu nho nhỏ thì thầm. Hướng Nam kích động, cả người y đều phát run, mang theo tiếng nức nở, y cầu xin người nọ: “Vì sao cậu phải như vậy? Thứ tình cảm này là tội lỗi a! Ba tôi hiện nằm ở trong đó là do bị cậu chọc giận, cậu còn muốn làm trò gì nữa. Mạc Dương, cậu không thể coi như trước nay chưa từng biết tôi, cậu không thể buông tha cho tôi sao?”

Thấy Hướng Nam như vậy, ánh mắt chăm chú nhìn Hướng Nam của người nọ trở nên dịu dàng hơn.

Gã đến gần bên Hướng Nam, vươn tay nâng mặt y lên, Hướng Nam tức giận quay mặt đi. Gã giật tay, Hướng Nam liền rơi vào trong lòng gã, áp sát tấm ngực gã. Hướng Nam kinh hoàng, người xem càng ngày càng nhiều.

Mọi người đều nhìn ra.

Quan hệ của hai người có vẻ không bình thường.

Ánh mắt của mọi người nhìn Hướng Nam mang theo tia chán ghét, châm chọc, đánh giá, hiếu kỳ cùng suy nghĩ, thế nhưng không ai có ý tới giúp y.

Hướng Nam bị những ánh mắt không chút thiện ý này đâm thẳng vào tim đến đau đớn, thế nhưng y không dám làm loạn. Y sợ, sợ gây rối ở đây sẽ lôi kéo mẹ mình đang trong phòng bệnh bên kia đi ra.

Hướng Nam rất muốn rời đi, hy vọng có thể nhanh chóng rời đi.

Y giãy dụa khẩn cầu: "Cậu buông ra."

"Không được."

Mạc Dương thấp giọng nói, mỉm cười.

Trời biết.

Từ sau khi bác Hướng bị chọc tức ngất đi, đại thúc mà gã bận lòng nhất không thấy đâu.

Gã vẫn luôn cho người đi theo người nhà họ Hướng, thế nhưng ngay cả khi bác Hướng chuyển đến bệnh viện to thế này, Hướng Nam cũng chưa từng xuất hiện bên cạnh họ.

Trong khoảng thời gian này, gã chờ mong tin tức đến muốn phát điên.

Ngẫm lại gã hôm nay tâm huyết dâng trào đích thân đến đây một chuyến quả là không sai, không ngờ Hường Nam lập tức để gã bắt được.

"Anh biết không? Khoảng thời gian này tôi tìm anh rất khổ đó."

Oán giận, Mạc Dương không chút kiêng kỵ ánh mắt của những người xung quanh mà nghiêng đầu định hôn lên môi Hướng Nam, Hướng Nam quay đầu liều mạng trốn tránh. Gã có chút không kiên nhẫn, mạnh tay nắm lấy cằm Hướng Nam ép Hướng Nam quay mặt lại nhìn mình.

Không để ý việc Hướng Nam bị đau, cánh môi mỏng của gã vừa định chạm vào môi Hướng Nam, đột nhiên…

"Tôi nói…" Từ phía sau Mạc Dương truyền đến một giọng nói lạnh lùng: "Cậu định làm gì người của tôi vậy?"

Mạc Dương nghe thấy liền dừng lại động tác.

Gã quay đầu, nhìn thấy người sau lưng, trán liền nhăn lại.

Người nay, Mạc Dương nhớ đã từng gặp ở đâu đó.

Người nói chính là Cao Hách. Hắn đợi mãi không thấy Hướng Nam quay lại, có người mang thuốc đến nói thấy Hướng Nam ở khu nằm viện, Cao Hách nhớ tới cuộc điện thoại Hướng Nam nhận được lúc trước liền đứng dậy đi.

Không ngờ, vừa đến nơi hắn liền nghe thấy tiếng Hướng Nam đại thúc gào lên.

Không rõ tình hình, nên hắn vẫn đứng một bên xem kịch.

Mãi tới lúc này, hắn mới lên tiếng.

Hai đại suất ca vì một đại thúc mà ở trong bệnh viện giằng co, tâm tình của người xung quanh dường như bị kích thích, càng ồn ào thảo luận.

Hướng Nam nhân lúc lực chú ý của Mạc Dương bị rời đi mà giật tay ra.

Mạc Dương cũng không vội nắm tay Hướng Nam lại. Gã xoay người lại, đôi mắt xinh đẹp híp dài mang theo ý ngờ vực lướt qua hai người bên cạnh.

"Người của cậu?"

Cao Hách đối với đại thúc mà nói là cứu tinh.

Trên mặt hắn không có biểu tình thừa thãi nào, không quan tâm đến Mạc Dương, Cao Hách vươn cánh tay trái không bị thương về phía Hướng Nam.

Hướng Nam sợ hãi lách qua Mạc Dương đi đến nắm lấy tay Cao Hách. Một động tác này khiến trong mắt Mạc Dương trong chớp mắt hiện lên một tầng băng lạnh.

Mạc Dương chỉ vào Cao Hách nhìn chằm chằm Hướng Nam: "Tôi không thể, cậu ta thì có thể sao?"

Hướng Nam hoảng sợ nhìn gã, y biết Mạc Dương đã hiểu lầm rồi.

"Không phải như thế….."

Hướng Nam nắm lấy tay Cao Hách chặt thêm một chút.

Y rất căng thẳng, y sợ Mạc Dương trẻ tuổi khí thịch sẽ xông qua động thủ với Cao Hách. Y muốn giải thích, muốn giải thích rõ 'người của tôi' Cao Hách vừa nói là chỉ người hầu, không ngờ Cao Hách nhéo nhéo tay Hướng Nam cũng không cho y cơ hội mở miệng, nói: "Bụng đói, đi thôi."

"A?"

Hướng Nam không biết làm thế nào.

Cao Hách căn bản đem Mạc Dương đang tức giận đặt trong mắt, mắt chớp chớp, giận dỗi với Hướng Nam: "Chúng ta ngay cả bữa sáng còn chưa ăn nha."

Đích xác.

Sự việc kéo dài từ buổi sáng, giờ đã là chiều rồi.

Hướng Nam vội vã gật đầu trấn an: "Khi về tôi sẽ lập tức nấu cho cậu ăn,"

Thái độ dịu dàng của Hướng Nam đối với Cao Hách lọt vào trong mắt Mạc Dương, sắc mặt gã càng trở nên lạnh lẽo.

Hướng Nam đột nhiên nhớ ra, nhỏ giọng nói với Cao Hách: "Thuốc của cậu…"

"Lấy rồi."

Hướng Nam mím mím môi, liếc về phía Mạc Dương. Y lo lắng vươn đầu nhìn về phía phòng bệnh, cuối cùng, hạ mắt theo sắt Cao Hách, đi.

Rất ngoài ý muốn, Mạc Dương không có cản bọn họ. Gã nhìn hai người rời đi, trong lòng lửa nóng hừng hực thiêu đốt.

Hắn nhớ ra rồi, đó là Tam thiếu gia nhà họ Cao, là bạn của Ngụy Thiếu Kiệt.

"Cao Hách sao…" Gã gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng Cao Hách, hất cằm: "Chúng ta đi!"

QQ: Chương này ngắn Ngắn bằng nửa chương trước Chương sau còn ngắn nữa =))

Nói chung 1 chương truyện của bộ này dao động từ 1500 – 5500 chữ/chương (tính theo nguyên tác) nên hiện tại làm thì nhẹ nhàng lắm nhưng chờ đến mấy chương 4, 5000 thì kiểu gì cũng cả tuần chả được chương nào cho mà xem =)) <ins class="adsbygoogle"

13. Chương 13: Kinh Ngạc

Hai người là gọi taxi đến bệnh viên, khi về thì Cao Hách gọi điện cho lái xe tới đón.

Trong xe, mày Hướng Nam nhíu lại. Y đang lo lắng, bị Mạc Dương náo một trận như vậy, y không biết Cao Hách sẽ đối xử với y thế nào.

"Chuyện kia…"

Y vài lần muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng vẫn là mở miệng nói. Cao Hách nghe thấy tiếng liền nhìn về phía y, y đối lại ánh mắt của Cao Hách, càng thêm khẩn trương.

Hướng Nam có rất nhiều điều muốn nói, muốn giải thích, nhưng thiên ngôn vạn ngữ chạy đến cổ họng thì Hướng Nam lại chẳng biết bắt đầu từ đâu. Ợm ờ một hồi lâu mới…

"Tôi…. Tôi không thích đàn ông."

Lái xe vốn đang chuyên tâm nhìn được nghe thấy câu này ánh mắt liền liếc về phía Hướng Nam qua kính chiếu hậu.

Điều này làm Hướng Nam thực xấu hổ.

Vấn đề là, vì xã hội không ủng hộ chuyện nam nam yêu nhau, Hướng Nam không muốn Cao Hách cho rằng y là loại người như vậy, sợ Cao Hách sẽ kinh thường y.

Nhưng lời của Hướng Nam ở trong lòng Cao Hách lại có một cách hiểu khác.

"Sau đó thì sao?" Cao Hách thản nhiên nói, mắt không gợn sóng. Hướng Nam không đoán nổi hẳn đang nghĩ gì.

Sau đó?

Hy vọng cậu không ghét tôi.

Lời như thế y không thế nói thành lời. Hướng Nam đại thúc da mặt mỏng, chỉ lắc lắc đầu với Cao Hách.

Cao Hách quay đầu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe, không hề để ý tới Hướng Nam. Trong xe, thoáng chốc liền lâm vào trầm mặc khiến người ta cảm thấy áp lực.

Hai người cả một đường đều không nói gì. Lúc về đến trường vừa vào ký túc xá, Cao Hách nhận được cuộc điện thoại, không giống như trước đây, hắn chủ động mở miệng.

"Em bị thương. Thế nào, muốn tới thăm không?"

Người bên kia đầu điện thoại không biết nói cái gì, Cao Hách "Thiết " một tiếng rồi bật cười. Khó có thể nhìn thấy Cao Hách như vậy, Hướng Nam không khỏi tò mò.

Người bên kia điện thoại là ai vậy?

Cao Hách nói chuyện xong xoay người lại, mắt đối lại ánh nhìn hiếu kỳ của Hướng Nam. Tim Hướng Nam khẽ đập mạnh, giả vờ bận rộn đi vào phòng bếp.

Lúc trước Cao Hách ở trong bệnh viên nói đói, Hướng Nam ở trong phòng bếp lăn qua lăn lại một hồi, nấu cho hắn một bát cháo trắng.

Thức ăn được mang đến trước mặt Cao Hách, Cao Hách liền nhướn mi.

"Cháo trắng?"

Hướng Nam gật đầu, nhắc lại: "Cháo trắng."

Cao Hách quay đầu nhìn về phía Hướng Nam: "Vì sao lại là cháo trắng?"

Câu hỏi này thực kỳ quái, Hướng Nam cũng nhíu mày: "Vì sao không thể là cháo trắng?"

"Bác sĩ không có dặn anh khoảng thời gian phải phải làm mấy thứ thanh đạm cùng giàu dinh dưỡng cho tôi ăn sao?"

Cao Hách soi mói hiếm thấy, giống như hỏi tội phạm, vẻ mặt nhìn qua trẻ con không ít.

"Thứ này rất thanh đạm nha." Hướng Nam đưa một thìa cho Cao Hách: "Hơn nữa gạo so với nhân sâm còn dinh dưỡng hơn nhiều mà."

Thìa đưa đến trước mặt Cao Hách nhưng không được Cao Hách nhận lấy. Hắn nhìn chằm chằm bát cháo trắng lớn, như gặp phải kẻ địch.

Hướng Nam thấy kỳ quặc.

Cuối cùng, Cao Hách cục cưng rốt cục ngẩng đầu lên: "Tôi không muốn ăn!"

Lần đầu tiên, Cao Hách lần đầu tiên tỏ vẻ không muốn ăn đồ Hướng Nam nấu.

Chỉ là cháo trắng thôi mà.

Hướng Nam càng thấy kỳ quái.

Cao Hách đây là đang nháo cái gì a.

Hướng Nam lấy một chiếc bát nhỏ múc đầy cháo vào, đặt chiếc thìa vào trong bát, y ngồi xuống bên cạnh, dịu dàng dỗ Cao Hách: "Ăn nào. Cậu không phải rất đói sao? Ăn xong sẽ cho cậu uống thuốc nha."

(Hãn) Hướng Nam coi việc uống thuốc như ăn kẹo vậy.

Cao Hách nghe vậy liền liếc y.

Cao Hách từ nhỏ đã không thích ăn cháo, đây là điều mà những người bên cạnh hắn hầu như đều biết.

Trừ Hướng Nam ra.

Vì Hướng Nam đến làm lâu như vậy bữa sáng ngoài chuẩn bị sữa và bánh mì vẫn là sữa và bánh mì, không biết cũng không có gì kỳ quặc.

Cao Hách như vậy, Hướng Nam mặc dù đói, nhưng cũng không không biết xấu hổ ăn trước.

Y do dự, mềm lòng.

Nếu không làm cho hắn thứ khác vậy.

Hướng Nam suy nghĩ nhìn bát cháo lớn trước mặt, một mình ăn không hết, đổ đi thì lại phí, mày y cau chặt lại.

Y hỏi Cao Hách: “Vì sao cậu không thích ăn cháo trắng?”

Hướng Nam cảm thấy Cao Hách kiêng ăn kiêng đến thật kỳ quái.

“Thứ này một chút mùi vị cũng không có.”

Cao Hách nói.

Mày Hướng Nam đại thúc liền giãn ra.

Hóa ra là vậy.

Trong quan niệm của đại thúc, kiêng ăn là không tốt.

“Ở đây không phải có thức ăn sao?” Hướng Nam cầm lấy chén nhỏ ở trước mặt Cao Hách gắp một chút thức ăn vào, trộn với chút cháo, múc một thìa đưa đến bên miệng Cao Hách: “Tôi đút cậu.”

“A ” Hướng Nam đem người trước mặt thành em bé, hé miệng hướng dẫn từng bước cho Cao Hách.

Cao Hách ngẩn ra, liếc Hướng Nam.

Trong ánh mắt đó có gì khẽ động, tầm mắt hắn dừng lại trên mặt Hướng Nam, tùy ý Hướng Nam giơ thìa cháo ở đó, không nói gì, không tiếp nhận cũng không cự tuyệt.

Hướng Nam đột nhiên nhận ra mình rất lỗ mãng.

Hướng Nam cảm thấy mình đã làm sai rồi.

Cao Hách không phải trẻ con. Cao Hách là chủ thuê của y, chủ thuê muốn ăn cái gì không được, làm sao đến lượt y ở đây lèm nhèm.

Hướng Nam có chút vô thố. Y muốn rút tay lại, không ngờ thỏa hiệp trước lại là Cao Hách. Cao Hách há mồm ngậm lấy cái thìa đem cháo nuốt vào. Cao Hách chịu nghe lời, Hướng Nam có chút bất ngờ, nhưng phần nhiều là vui vẻ.

Có điều, đút thêm mấy miếng, Hướng Nam dần dần thấy không được tự nhiên.

Cao Hách cứ chằm chằm nhìn y.

Không chỉ nhìn chằm chằm, Cao Hách vừa nhìn vừa từ từ nuốt vào thức ăn Hướng Nam đưa đến bên miệng. Ánh mắt này giống như có lửa, thực mập mờ, thực khiêu khích, khiến Hướng Nam cảm thấy Cao Hách hiện tại ăn không phải là cháo, mà là y.

Tim Hướng Nam loạn đập, mặt ửng đỏ.

Trong lòng không ngừng trách mình vì sao có loại suy nghĩ không bình thường này, Hướng Nam rất muốn buông tay không đút tiếp để Cao Hách tự mình ăn, thế nhưng Hướng Nam lại sợ Cao Hách không ai đút cho sẽ dứt khoát bỏ ăn.

Trong lúc Hướng Nam trong lòng đang tự trách và do dự, chuông cửa reo vang.

Giống như được giải thoát, Hướng Nam đặt bát cháo tới trước mặt Cao Hách rồi chạy nhanh ra cửa.

"Hai người…."

Ngoài cửa là một người con trai ngồi trên xe lăn, nhã nhặn gọn gàng, mang theo ý cười thản nhiên. Đứng sau xe hắn là một người con gái, Hướng Nam nhận ra, là Lăng Na.

Lăng Na đột nhiên tới làm Hướng Nam rất bất ngờ, Nhưng Hướng Nam nhớ sau khi trở về Cao Hách có nhận một cú điện thoại, có thể người gọi điện chính là Lăng Na.

Cao Hách lúc này đã tới bên cạnh Hướng Nam, hắn mỉm cười với người con trai kia: "Anh."

Sau đó Cao Hách ngẩng đầu nhìn Lăng Na, mở miệng: "Chị dâu."

CHỊ DÂU?!

Hướng Nam đứng bên cạnh mắt trợn tròn.

QQ: Hách Hách cưng cute chết đi được ấy vồ vào ôm <ins class="adsbygoogle"

14. Chương 14: Liều Lĩnh

Hướng Nam hoàn toàn đứng hình.

Mãi đến khi Cao Hách kéo tay y y mới phục hồi lại tinh thần, mới ý thức được mình nên nhường đường cho

hai người trước mặt. Y vội vã lùi lại để hai người tiến vào.

Trong phòng khách, Hướng Nam đưa chén trà cho hai người khác, Cao Hách mở miệng nói: "Đây là Hướng Nam. Đây là anh cả của tôi – Cao Hạo, đây là Lăng Na."

Cao Hách lúc giới thiệu đã coi Lăng Na như người lạ Hướng Nam lần đầu tiên gặp mặt mà giới thiệu.

Nghĩ đến Cao Hách làm như vậy là không muốn Cao Hạo biết Lăng Na từng tới đây, mắt Hướng Nam liếc về phía Cao Hách, trong lòng càng thêm chắc chắn quan hệ giữa hai người này không bình thường. Ấn tượng vốn tốt đẹp về Cao Hách trong lòng Hường Nam liền sụp đổ.

Chuyện người khác y không cần quản, cũng quản không nổi.

Hướng Nam nhắc nhở mình như vậy.

Căn cứ vào lễ nghi, y chào hai người một tiếng. Lăng Na không để ý y, nhưng Cao Hạo rất thân thiết, ôn nhu cười với y.

Cao Hạo hỏi Cao Hách: "Tay em bác sĩ bảo thế nào?"

Một lời này của Cao Hạo, tỏ rõ vừa rồi gọi điện tới là hắn.

"Không sao, chỉ một, hai tuần là có thể ổn rồi."

Cao Hách nói rất nhẹ nhàng. Thương gân động cốt một trăm ngày, Hướng Nam sợ hắn về sau sẽ bị đau nhức phong thấp linh tinh gì đó, vẫn luôn lo lắng cho hắn.

Lăng Na không ngồi xuống, cô nhìn bát cháo trắng trên bàn ăn có chút kinh ngạc.

"Anh không ăn cơm sao?"

Cao Hách rất ghét cháo trắng, điều này cô biết rõ.

Cao Hạo nghe vậy cũng nhìn qua.

Trên bàn đặt một bát cháo trắng lớn, một đĩa thức ăn, cháo trong hai chiếc bát nhỏ một bát thì đều chưa động tới, một bát bên trong có thức ăn, đã ăn được hơn nửa.

Hai vị khách đều biết Cao Hách không ăn cháo, cho nên đều nhất trí cho rằng người ăn cái bát kia là Hướng Nam.

Cao Hạo tao nhã nhìn thấy thì không thấy làm sao, ngược lại Lăng Na dường như rất có ý kiến.

Ánh mặt cô tràn đầy nhuệ khí, trừng Hướng Nam: "Sao ông có thể ích kỷ như vậy a?"

Cao Hạo cùng Hướng Nam đều ngẩn người ra.

Ý tứ rất rõ ràng, là mắng Hướng Nam mặc kệ Cao Hách có ăn hay không, bản thân ăn no là đủ.

Cao Hạo liếc về phía Lăng Na đang mở miệng mắng người, Cao Hách ở bên cạnh lại chẳng có phản ứng gì.

Cao Hách coi như Lăng Na chưa nói gì, hỏi Hướng Nam: "Không phải nói phải uống thuốc sao?"

"À, đúng rồi."

Lực chú ý của Hướng Nam bị di chuyển.

Y gật đầu, sau đó nhíu mày: "Nhưng cậu còn chưa ăn hết cháo."

Như vậy uống thuốc vào sẽ đau dạ dạy.

"Cậu mau ngoan ngoãn ăn hết cháo đi, tôi đi lấy nước cho cậu uống thuốc."

Thái độ dỗ dành trẻ con của Hướng Nam khiến cho Cao Hạo ở bên cạnh cảm thấy rất thú vị, lại khiến Lăng Na nhướn mày.

Cao Hách vẫn có thể hoạt động tay trái, cầm thìa tự múc cháo cho mình ăn là hoàn toàn có thể làm được, thế nhưng hắn cự tuyệt.

"Cháo thôi không ăn nữa."

"Không được."

Lời Cao Hách làm lông mày Hướng Nam nhíu chặt lại.

Hướng Nam sao lại không biết trong lòng Cao Hách đang nghĩ gì. Cao Hách ước không được bát cháo kia cách mình thật xa.

Tính trách nhiệm nổi lên, Hướng Nam đại thúc bướng bỉnh hẳn.

Y không để ý tới trong phòng còn có hai người khách, ấn Cao Hách ngồi xuống ghế sofa, sau đó đến trước bàn cơm cầm lấy bát cháo đang ăn dở mang tới trước mặt Cao Hách.

Quấy quấy cháo trong bát, Hướng Nam múc một thìa đưa đến bên môi Cao Hách. Khiến hai người bên cạnh kinh ngạc chính là, Cao Hách do dự một chút, thế nhưng vẫn ngoan ngoãn ăn vào.

Không ngờ Hướng Nam có thể làm em trai mình nghe lời như vậy, Cao Hạo có chút ngạc nhiên.

Khác với hắn, Lăng Na đứng bên cạnh sắc mặt khá không đẹp.

Cô hếch cằm có chút bất thiện nhìn chằm chằm Hướng Nam. Trong lòng cô, địch ý đối với Hướng Nam đã không ngừng tăng tiến.

Hướng Nam cho Cao Hách ăn hết cháo rồi để y uống thuốc.

Trong phòng còn có khách, Hướng Nam đang đói cũng không không biết xấu hổ mà ở chỗ này ăn để người khác nhìn. Y đem thức ăn dọn vào trong phòng bếp, sau đó nhanh chóng giải quyết cái bụng rỗng của mình.

Rửa sạch bát thu dọn hết tất cả mọi thứ rồi đi ra, hai anh em nhà kia đã ra ban công nói chuyện phiêm.

Lăng Na bị vứt bỏ cô đơn ngồi trong phòng khách, Hướng Nam thấy nàng không có việc gì, tốt bủng hỏi: "Có cần bật TV lên xem không?"

"Khỏi." Cô nhìn cũng chả thèm nhìn Hướng Nam, lạnh lùng cự tuyệt.

Lòng tốt bị từ chối, Hướng Nam tự thấy không thú vị. Y cũng không có ý ngồi tiếp chuyện Lăng Na, đành vào trong bếp. Không lâu sau, Cao Hách bước vào.

"Hôm này anh chuẩn bị năm phần cơm tối nha."

Năm phần cơm.

Nói vậy là sẽ có người nữa tới?

Hướng Nam gật đầu.

Tủ lạnh Hướng Nam vừa nạp đầy, làm bữa tối cho năm người vẫn dư dả.

Số lượng nhiều, thời gian làm cũng khá lâu. Hướng Nam ra phòng khách nhìn một lúc, sau đó quyết định lập tức làm.

Chỉ là Hướng Nam không ngờ tới y ở trong bếp bận rộn gần một tiếng đồng hồ, Cao Hạo đột nhiên bước vào chào nói phải về.

"Cậu phải đi sao?"

Hướng Nam rất ngoài ý muốn.

Y ngẩng đầu lền nhìn Cao Hách đứng sau xe lăn Cao Hạo, sau đó ánh mắt y lại quay lại nhìn Cao Hạo.

"Không phải nói ở lại ăn cơm sao?"

Cao Hách vừa rồi bảo y chuẩn bị phần ăn dành cho năm người mà.

Cao Hạo lắc đầu, tao nhã mỉm cười vươn tay ra về phía Hướng Nam, nói: "Rất vui được quen biết anh."

Sụ khách khí của Cao Hạch làm Hướng Nam có chút thụ sủng nhược kinh. Hướng Nam vội lau lau tay vào tạp dề, nắm lấy tay Cao Hạo, nói: "Tôi cũng vậy."

Bên ngoài, chuông cửa reo vang.

Hướng Nam nghĩ thầm hẳn là người khác khác đến.

Y mỉm cười với Cao Hạo rồi chạy ra mở cửa. Không ngờ Lăng Na đứng trong phòng khách động tách nhanh hơn Hướng Nam một chút.

Cửa vừa mở ra, một bóng người lập tức nhào về phía Lăng Na. Tiếp đó 'Oa' một tiếng, Lăng Na bị coi như rắn rết mà đẩy ra xa.

Lăng Na đứng không vững, lảo đảo đủng phải Hướng Nam ở đằng sau.

Mắt phái Hướng Nam đột nhiên nháy.

Điềm xấu như vậy, Hướng Nam biết…

Là tên tiểu thiếu gia Thiếu Kiệt đến tìm phiền toài kia hoa lệ xuất hiện rồi! <ins class=“adsbygoogle”

15. Chương 15: Đùa Giỡn

Thiếu Kiệt vốn tính là vừa tiến vào sẽ ôm chầm lấy đại thúc, nào ngờ lại ôm phải cái vận đen. Cậu tính thẳng thắn, ngón tay chỉ thẳng đang định làm khó dễ Lăng Na, Thường Triết vào theo sau liếc mắt một cái đè tay cậu xuống.

Thường Triết vẫy tay: “Anh Hạo, lâu rồi không gặp.”

“Cũng đâu phải quá lâu?” Cao Hạo lúc này đang được Cao Hách đẩy ra. Hắn mỉm cười với Thường Triết, quét mắt: “Tới thật đúng lúc a.”

Không chỉ có thế, Trình Nam cũng đang đứng ở chỗ cửa ra vào. Trước khi Cao Hạo rời đi, toàn bộ tứ đại thiếu gia trong trường đã nhanh chóng gặp mặt.

Trong lúc mọi người đang cười nói, Hướng Nam nhìn ra.

Cảm tình của mọi người đối với Cao Hạo không tồi, thế nhưng đối với Lăng Na, thái độ của mọi người hình như rất kém.

Tiễn hai người đi, Cao Hách vào trong phòng, Thiếu Kiệt nghênh ngang đi tới trước sofa ngồi xuống, ‘hanh’ một tiếng, giơ giơ nắm đấm: “Thấy con mụ kia là tôi lại muốn đấm!”

“Vì sao?”

Thiếu Kiệt ngẩng đầu lên đối lại ánh mắt dò hỏi của Hướng Nam đang đứng sau ghế sofa, nói: “Con mụ đó… A!”

Cậu đột nhiên nhảy dựng lên, bởi vì Thường Triết ngồi bên cạnh đã đập thẳng khuỷu tay vào bụng cậu.

Đột nhiên bị công kích, cậu nhe răng nanh hét: “Cậu muốn chết à!”

Trình Nam đứng trước TV đối diện với Thiếu Kiệt ho nhẹ một tiếng, hất hất cằm với Thiếu Kiệt đang liếc sang phía cậu. Thiếu Kiệt xoay người lại mới phát hiện ra Cao Hách đã đi ra, đang đứng nhìn chằm chằm cậu.

Cậu ngẩn ra, chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn Hướng Nam: "Tôi chưa nói gì với anh nha, đại thúc anh phải làm chứng a."

Hướng Nam lúc này mới phát hiện ra Cao Hách. Y quay người lại, ánh mắt Cao Hách lạnh băng, Hướng Nam nhìn thấy trong lòng sợ hãi, không dám tiếp tục nhiều chuyện, cúi đầu chui vào trong phòng bếp.

Ở trong nhà bếp còn chưa nghỉ ngơi được mấy phút, Hướng Nam đột nhiên bị người từ phía sau ôm lấy ấn vào chạn bát.

Y vội vã quay đầu lại, không ngờ môi lập tức bị người kia bắt được.

Người hôn y là Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt lờ đi sự phản kháng của y, nâng cằm Hướng Nam lên tàn độc cắn môi y. Môi y rất nhanh đã bị Thiếu Kiệt cắn nát.

Đầu lưỡi tiến vào trong khoang miệng Hướng Nam tùy tiện thưởng thức mùi máu tươi nhàn nhạt. Thiếu Kiệt quay y lại, tay kéo dây buộc tạp dề Hướng Nam cách lớp áo niết chỗ nhô lên trước ngực Hướng Nam. Cơ thể Hướng Nam chấn động, thở mạnh phản kháng. Thiếu Kiệt giống như bị kích động, bàn tay đặt trước ngực Hướng Nam hung hăng cấu véo. Hướng Nam bị đau, đôi môi bị chặn lọt ra tiếng kêu nho nhỏ. Hướng Nam không đẩy được cậu ra, mắt dần dần mang một tầng hơi nước mỏng.

Thiếu Kiệt nghe thấy tiếng kêu của Hướng Nam liền thỏa mãn cong khóe miệng.

Cậu ngừng tấn công Hướng Nam, vươn đầu lưỡi tỉ mỉ liếm sợi máu trên môi Hướng Nam.

Hướng Nam không dám phản kháng. Y sợ Thiếu Kiệt sẽ lại véo y, cứng đơ ở đó mắt rưng rưng để tùy ý Thiếu Kiệt liếm. Hướng Nam như vậy làm tim Thiếu Kiệt ngứa ngáy, Thiếu Kiệt muốn Hướng Nam, nhưng nhớ tới chuyện sáng nay, trong lòng cậu lại khó chịu.

"Chỗ này của đại thúc đã bị Thường Triết tiến vào rồi sao?"

Thiếu Kiệt bức cung.

Cậu rút tay lại phủ lên quần Hướng Nam, bộ dạng ép cung hỏi tội.

Hướng Nam sợ cậu sẽ làm chuyện gì đó kỳ quái, liều mạng lắc đầu.

"Đại thúc, anh không được nói dối. Sáng sớm mặc quần áo không phải của mình từ ký túc xá cái tên hành động nhanh nhất, nửa thân dưới không biết tiết tháo nhất còn cái gì còn lại sao?"

“Lúc nói xấu người khác, cậu có thể đừng to tiếng như thế được không?”

Hướng Nam không nói tiếp, nhưng lại có người oán giận.

Hai người quay đầu, Thường Triết đang tựa ở cửa phòng bếp. Thiết Kiệt vừa thấy y liền rất không thân thiết mà nhe răng nanh: “Cậu vào đây làm gì?”

“Cao Hách tìm cậu.”

Lúc Thường Triết nói không hề nhìn Thiếu Kiệt mà nhìn chằm chằm bàn tay đang đặt trên người Hướng Nam của cậu.

“Tìm tôi?” Thiếu Kiệt thấy kỳ quái: “Cậu ta tìm tôi làm gì?”

“Nói là muốn đòi nợ.”

Thường Triết nói rồi bước vào. Y đem Thiếu Kiệt đang dính trên người Hướng Nam kéo ra, vươn tay đẩy cậu ra khỏi cửa phòng bếp: “Cậu nhanh ra đi.”

“Không đúng a.”

Thiếu Kiệt nghĩ thầm: Mình có nợ Cao Hách cái gì đâu a

Cậu còn muốn hỏi lại, Thường Triết đã sốt ruột: “Nhanh lên, nhanh lên, cậu nhanh lên!”

Thường Triết không khách khí lôi Thiếu Kiệt ra. Hướng Nam thấy hai người đã ra liền thở phào một hơi, y buộc dây tạp dề lại, xoay người tiếp tục nấu, không được hai phút, một cái móng vuốt đã bám lấy tấm ngực rắn chắc của Hướng Nam. Thường Triết đã quay lại.

“Cậu làm gì vậy?”

Hướng Nam lúng túng quay người lại liền bị Thường Triết ôm vào lòng.

Thường Triết vội vã cúi đầu áp lên môi Hướng Nam, trêu đùa: “Đại thúc, chúng ta khi nào tiếp tục làm nốt chuyện chưa hoàn thành của chúng ta đây?”

Thường Triết vẫn luôn hối hận vì mình đã mềm lòng không ăn Hướng Nam. Hiện tại nếu không phải đang ở nhà người khác, y đã sớm lột sạch Hướng Nam bắt đầu rồi.

“Không nên như vậy…”

Hướng Nam sụp đổ.

Sao mấy tên thiếu gia này đều như vậy a

Như Thiếu Kiệt vừa nói, động tác của Thường Triết thực sự rất nhanh. Tay y lần mò xuống thân dưới của Hướng Nam, lén vào trong tạp dề kéo khóa quần Hướng Nam.

Thế này còn gì nữa?!

Hướng Nam dùng lực định đẩy y ra nhưng không thành công.

Thường Triết như cao da trâu dán trên người y. Bị người khác lẻn vào vuốt ve nơi yếu hại, Hướng Nam thở dốc một hơi, thiếu chút nữa hét to.

Y hoảng loạn vươn tay ra muốn bắt lấy tay Thường Triết, không ngờ Thường Triết lại nắm được tay y áp lên nơi yếu ớt đã bị Thiếu Kiệt trêu ghẹo đến ngẩng đầu một nửa. Thường Triết nhẹ giọng cười, kéo cánh tay còn lại của Hướng Nam quàng lên vai mình, sau đó lấy chiếc khăn đặt trên tủ bếp bao quanh nơi đó của Hướng Nam. Cặp môi khêu gợi lại gần lỗ tai đã đỏ bừng của Hướng Nam, y nhẹ giọng nói: “Như vậy sẽ không làm ướt quần…”

?!

Hướng Nam kinh ngạc.

Y còn chưa kịp giãy dụa đã bị Thường Triết đè tựa vào chỗ chạn bát.

Nơi yếu ớt bị nắm lấy, tay Hướng Nam bị bao trọn trong bàn tay Thường Triết mà chuyển động lên xuống. Hoa văn thô ráp trên chiếc khăn mang đến một cảm giác mạnh mẽ, Hướng Nam cắn môi nhịn xuống tiếng rên đã sắp tràn ra, làn da mật ong vì thẹn thùng và cố nén dần dần hiện lên mạt ửng đỏ.

Tất cả phản ứng của Hướng Nam đều rơi vào mắt Thường Triết, nơi đó của Thường Triết sớm đã ngẩng đầu, thế nhưng Hướng Nam không biết. Hướng Nam không dám nhìn Thường Triết, y tựa trán lên vai Thường Triết, thấy chiếc tạp dề khẽ lay động, mặt y lại càng như thiêu đốt.

Hướng Nam xấu bổ nhắm hai mắt lại. Trừ bỏ thị giác, khoái cảm trên người cũng ngày một rõ ràng. Bàn tay đặt trên vai Thường Triệt biến từ đẩy thành nắm, còn càng nắm càng chặt. Thường Triết tăng nhanh động tác tay, không lâu sau, Hướng Nam bắn ra.

Cả người Hướng Nam đều mềm ra, tựa trên người Thường Triết. Thường Triết hôn môi y, vốn định để Hướng Nam giúp mình, có điều y nghĩ lại, quyết định vẫn nên buông tha Hướng Nam.

Nếu nói là quá lâu sẽ có người vào thì y không có vấn đề gì, nhưng Hướng Nam da mặt mỏng thế này, nghĩ lại y vẫn là tự mình vào WC giải quyết đi.

"Đại thúc." Thường Triết nắm lấy bàn tay vẫn như cũ bám lấy vai y của Hướng Nam, nhỏ giọng ghé tai y nói: "Nếu như anh không buông ra, thì bây giờ ở đây anh để tôi làm nhé "

Như bị giật điện, Hướng Nam vội rút tay lại. Bộ dạng hoảng sợ không biết nên thế nào cho phải của y rời vào mắt Thường Triết không tránh khỏi khiến Thường Triết định chăm sóc y có chút oán giận.

Thường Triết đi ra.

Hướng Nam ở trong phòng bếp cùng Thường Triết làm chuyện như vậy, tâm lý không điều hòa nổi, rất sợ, rất lúng túng.

Y có chút chật vật chỉnh trang lại mình, vội vã chạy đến trước vòi nước định đem thứ trên khăn xử lý. Vừa mở vòi nước thì đột nhiên nghe thấy một tiếng động phía sau lưng, y hốt hoảng xoay lại, thấy Trình Nam liền ngẩn người.

"Thế nào?"

Trình Nam mở miệng.

Cậu là vào lấy bia, không ngờ Hướng Nam thấy cậu liền có phản ứng mạnh như vậy.

"Không… Không có gì."

Chiếc khăn đã tuột khỏi tay rơi vào trong bồn nước, nước chảy ào ào, gột sách thứ phía trên.

Hướng Nam sợ hãi, sợ Trình Nam nhận ra đã xảy ra chuyện gì ở đây. Y ép mình trấn định lại, xoay người chạy đến nhấc nắp vung bốc khói, liền bị bỏng rộp.

Mạt đỏ trên mặt Hướng Nam chưa biến mất, cau mày đưa ngón tay bị bỏng vào mồm khẽ mút. Trình Nam nhìn thấy việc đó, hồn liền bị y câu đi mất.

Mắt Trình Nam không rời môi Hướng Nam. Cậu nhìn, cứ nhìn, cuối cùng, cậu đột nhiên đi tới bên cạnh Hướng Nam.

“Rất đau sao?”

Hướng Nam nghe tiếng liền ngẩng đầu, gặp phải ánh mắt Trình Nam tim y không tự giác hoảng sợ, vô thức lùi lại một bước.

Chính vì một bước này, tia sáng trong mắt Trình Nam biến mất.

“Tôi đi lấy kem chữa bỏng cho anh.”

“A?”

Hướng Nam nghe vậy liền lặng người, mắt y nhìn theo bóng lưng Trình nam.

Hướng Nam vừa rồi cho rằng…

Y vừa rồi cho rằng Trình Nam….

Thấy mình đã hiểu lầm Trình Nam, mặt Hướng Nam lập tức đỏ bừng một góc trời.

Lăn qua lăn lại hết chuyện này đến chuyện kia một lúc lâu, bữa tối cuối cùng cũng nấu xong.

Cao Hách cùng Thiếu Kiệt từ ngoài ban công bước vào, Trình Nam đang chơi Game buông điều khiển trong tay xuống, Thường Triết từ trong WC đi ra. Bốn vị thiếu gia ngồi cùng một chỗ, phòng ký túc Cao Hách lập tức ồn ào không khác gì nhà trẻ.

Hướng Nam múc canh cho mọi người, ngồi xuống rất tự nhiên cầm bát Cao Hách lên, múc một thìa rồi thổi thổi đưa đến trước miệng Cao Hách. Sự tự giác phục vụ như vậy Cao Hách cũng rất tự nhiên mà tiếp nhận, ngẩng đầu tiến về phía Hướng Nam, thìa cơm cùng môi còn chưa chạm vào nhau, động tác hai người đồng thời dừng lai, vì…

Tiếng ồn ào vốn có trong phòng ký túc…

Biến mất rồi.

Hai người quay đầu lại, ba tên thiếu gia đang nhìn chằm chằm bọn họ. Hướng Nam phát hiện bầu không khí khác thường, liếc trái liếc phải, nói: “Các cậu… làm sao vậy?”

QQ: Chương này làm hơi vội Mọi người đọc thì xem hộ ta xem có lỗi nào không nhé ^^ <ins class=“adsbygoogle”

16. Chương 16: Giày Vò

"Vì cái gì đại thúc lại đối với cậu tốt như vậy " Thiếu Kiệt đứng dậy chỉ tay vào Cao Hách kêu: "Bọn tôi sẽ tẩy chay cậu!"

Cao Hách chỉ chỉ cánh tay bị thương của mình.

"Được." Thiếu Kiệt thay đổi ý kiên, ngồi xuống: "Bọn tôi không tẩy chay cậu nữa!"

Thường Triết cùng Trình Nam liếc cậu.

Hãn

Hướng Nam nghĩ thầm: Tên nhóc này ở bên ngoài luôn cử xự như vậy sao?

Bản tính thẳng thắn cùng hay thay đổi của Thiếu Kiệt làm Hướng Nam có chút dở khóc dở cười.

Bị cậu làm loạn như vậy, Cao Hách quyết định tự mình ấn. Làm Hướng Nam bất ngờ chính là, tay trái Cao Hách rất linh hoạt, có điều cho dù vậy, đũa vẫn chưa cầm được. Cao Hách nhanh chóng uống hết canh, Hướng Nam xới cơm cho hắn, nhỏ giọng hỏi hắn muốn ăn gì, săn sóc gắp thứ hắn muốn.

Hướng Nam thi thoảng lại gắp đồ cho Cao Hách, Trình Nam vẫn cứ ngồi đó nhìn, đột nhiên nói với Thiếu Kiệt.

"Đúng rồi, sáng nay bọn tôi đi rồi các cậu thế nào?"

Trình Nam đang hỏi Thiếu Kiệt và Thường Triết.

Hướng Nam vừa lúc và một miếng cơm vào miệng, nghe Trình Nam hỏi Thiếu Kiệt như thế, động tay của y ngừng lại, ngậm cơm và đũa, mắt trái lại bắt đầu nháy.

"Cũng chả có gì. Bọn tôi rất hòa hợp nha." Thiếu Kiệt huých khuỷu tay về phía Thường Triết: "Đúng không?"

Thường Triết nhìn chằm chằm Cao Hách, không nói gì.

"Lại nói " Trình Nam thấy Thường Triết như vậy, cười nói: "Trù nghệ của đại thúc không tồi nhỉ."

Hướng Nam được người khác khen, hai mắt khẽ bừng sáng.

Thiếu Kiệt tà cười cắn đũa: "Con người đại thúc cũng không tồi a."

Hướng Nam nghe thấy một lời này của Thiếu Kiệt, mí mắt giật giật.

Lại lần nữa muốn chết mà không chết nổi…

Thường Triết liếc Hướng Nam: "Tiếng rên của đại thúc lại càng không tồi."

Vốn đang định nuốt cơm xuống, Hướng Nam lại bị câu nói này của Thường Triết làm cho sặc.

Hướng Nam khổ sở ho khụ khụ, gạt bàn tay vươn qua vỗ lưng y của Thường Triết.

Y biết, Thường Triết cố ý nói nhưng lời này, nhưng y càng biết, Trình Nam rõ ràng đã ngừng ăn.

Thấy mọi người trên bàn ăn phản ứng, Thường Triết không tỏ vẻ gì, Thiếu Kiệt trợn mắt, Trình Nam trên mặt đầy ý châm chọc. Không khí trên bàn cơm rơi xuống độ âm, ngoài trừ Cao Hách không để ý y mà đâm đầu vào ăn, không có ai sắc mặt tốt cả.

Hướng Nam cảm thấy bữa cơm này y ăn không vô nữa.

Trong lòng Hướng Nam thấy bực bội, đôi mắt ướt chớp chớp đứng dậy. Y không muốn ở lại đây dù chỉ là một phút, đầu cũng chả them quay lại mà rời khỏi ký túc xá Cao Hách.

Tuy chưa ăn gì, nhưng Hương Nam không có tâm tình, nên không thấy đói.

Y rất buồn rầu.

Ban đầu thề thốt với chú Lục bảo đảm y sẽ nỗ lực làm thật tốt việc ở đây, thế nhưng hiện tại y lại bị người ta giày vò. Cứ tiếp tục thế này, y sẽ rất nhanh không rõ mình tới đây làm bảo vệ hay làm cái gì nữa.

Trong đầu Hướng Nam bắt đầu có ý định từ chức.

Đúng!

Từ chức.

Hướng Nam vừa nghĩ thế, trực tiếp trở về ký túc xá bảo vệ.

Bình thường đều không có ở đây, vừa vào cửa liền thu dọn đồ. Tiểu Hồ đứng ở ngoài cửa khu tập thể ký túc thấy y ở đó bận rộn, trong lòng cảm thấy kỳ quái.

Tiểu Hồ đẩy cửa ra đi vào, hỏi y: "Hướng Nam anh đang làm gì vậy?"

Hướng Nam thấy Tiểu Hồ đến thật đúng lúc, hỏi y: "Cậu biết từ chức có thủ tục gì không?"

Tiểu Hồ ngây người, kêu lớn: "Anh hâm à? Có chỗ nào không ổn sao? Mấy ngày này mới là giai đoạn thử việc thôi a!"

Hướng Nam nghe vậy liền ngẩn ra.

Đúng vậy.

Thời gian thử việc ở đây chỉ cần một tuần, sau khi chính thức ký hợp đồng không chỉ tiền lương gấp ba lần bây giờ, còn có thể chuyển đến một gian ký túc nhân viên riêng. Công việc có điều kiện như vậy có thể tìm được ở đâu a.

Quan trọng nhất, Hướng Nam cần tiền, cha Hướng Nam cũng không biết đến khi nào mới tốt lên. Y thật sự rất cần tiền. Cứ đi như vậy, thật giống như mình không làm nổi, thật không khôn ngoan.

Bàn tay vốn đang bận rộn dọn đồ của Hướng Nam dừng lại.

Tuy mọi việc là tính như thế, nhưng Hướng Nam vẫn lo cho những ngày sau.

Y ngẩng đầu hỏi Tiểu Hồ: "Tiểu Hồ, tôi có thể xin chuyển sang làm ở khu khác được không?"

"Vì sao? Làm ở khu A không tốt sao? Tiền phụ cấp của nhân viên khu A còn nhiều hơn một chút nữa."

Tiểu Hồ có chút khó hiểu.

Hướng Nam không muốn giải thích cùng cậu ta.

Trong lòng Hướng Nam hạ quyết tâm. Y đợi lát nữa sẽ quay lại chỗ Cao Hách xin nghỉ công việc này, cùng lắm thì y trước đi vay tiền người khác trả lại cho Cao Hách.

Sauk hi xin chuyển sang nơi khác, như vậy vừa lùi một bước bảo vệ được công việc, còn có thể tránh xa bọn họ, sau này sẽ không bị người khác giày vò.

Trong lòng nghĩ vậy, lo lắng của Hướng Nam tựa hồ biến mất.

Y dường như nhìn thấy con đường lớn đi đến ánh mắt trời. Y cảm thấy những ngày bị giày vò sắp kết thúc rồi.

Lúc này, Hướng Nam bắt đầy thấy đói bụng.

Cùng Tiểu Hồ ra ngoài ăn, gần mười một giờ Hướng Nam mới chậm chạp quay lại phòng ký túc của Cao Hách.

Y sợ mọi người ở lại chơi không về, còn đặc biệt ở ngoài cửa nghe xem bên trong có tiếng ồn không mới bước vào.

Cao Hách dường như chờ y về đến mệt rã rời.

Hắn ngồi trên sofa ngủ gật, màn hình TV vẫn chớp lóe ở đó, ngay cả tiếng cũng không bật.

Hướng Nam vốn rất hăng hái nghĩ lí do từ chức, thế nhưng nhìn hắn như vậy, ngây ra một chút, bắt đầu do dự.

Y nâng tầm mắt nhìn bàn cơm bên cạnh.

Không bằng dọn dẹp mọi thứ rồi hẵng nói.

Sau khi y dọn bát đĩa đem vào nhà bếp rửa sạch, Cao Hách cũng đã tỉnh lại.

Y thấy Cao Hách đứng ở của nhà bếp, nghĩ là lúc nói chuyện từ chức, không ngờ Cao Hách lại mở miệng trước y.

"Tôi muốn tắm."

Cao Hách nói.

"A?" Hướng Nam sửng sốt, đuổi theo Cao Hách vào phòng: "Tay cậu không được chạm vào nước, không kỳ cọ được a!"

Lời Hướng Nam dường như không lọt vào lỗ tai Cao Hách.

Cao Hách cầm áo ngủ linh tinh liếc y: "Anh giúp tôi tắm."

"Hở?" Hướng Nam kinh ngạc.

Giúp Cao Hách tắm cũng không có vấn đề gì, bởi vì Cao Hách không như Thường Triết và Thiếu Kiệt. Trong mắt Hướng Nam, Cao Hách không có tính uy hiếp.

Chỉ là Cao Hách dường như rất mệt mỏi. Lúc Hướng Nam giúp hắn xả nước ra, hắn đã ngồi trên sàn nhà tựa lưng vào giường hai mắt nhắm nghiền.

Hướng Nam vào phòng thấy hắn như vậy liền mỉm cười ôn nhu. Hướng Nam ngồi xuống bên cạnh hắn nhẹ giọng nói: "Cậu muốn gội đầu trước hay tắm trước."

Cao Hách cục cưng dường như đang cố gắng chống lại cơn buồn ngủ, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Hướng Nam híp mắt cười.

Mệt đến thế còn kêu muốn tắm, Hướng Nam thật có điểm phục hắn.

"Cao Hách, Cao Hách."

Hướng Nam cẩn thận đẩy hắn, hắn đột nhiên bừng tỉnh, hỏi: "Có thể rồi sao?"

Tiếng Cao Hách không lớn, bộ dạng mơ màng buồn ngủ lại càng đáng yêu.

Hướng Nam cười, nhẹ giọng dỗ hắn: "Mệt như thế, không bằng lên giường ngủ đi."

"Được rồi." Cao Hách đáp lời, nhưng đứng lên liền nói: "Gội đầu trước đi."

Kỳ thật Cao Hách kiên trì muốn tắm cũng không vì lý do gì, chẳng là là bởi thói quen.

Bình thường hắn tắm rửa xong đều trở nên rất có tinh thần, sau đó đọc sách một lát liền ngủ.

Hướng Nam thấy người hắn ngả nghiêng ngả nghiêng bước vào phòng tắm không khỏi nhíu mày.

“Nếu giữa lúc cậu tắm đột nhiên muốn ngủ thì phải làm sao?”

Cao Hách quay đầu lại: “Đó là chuyện của anh.”

Ý nói kiểu gì cũng phải tắm.

Hướng Nam bực bội.

Trong phòng tắm, vì phải cẩn thận chăm sóc cánh tay bị thương của Cao Hách, Hướng Nam lăn qua lăn lại một hồi mới thành công cởi được áo Cao Hách ra.

Hướng Nam lấy ra băng đá bảo vệ đặt lên cánh tay phải của Cao Hách.

Cao Hách ngồi xếp bằng trên mặt đất, Hướng Nam ngồi bên cạnh bồn tắm phía sau hắn. Hai cánh tay Cao Hách tựa lên đùi Hướng Nam, dựa vào Hướng Nam, ngoan ngoãn để y gội đầu cho.

Hướng Nam làm một lúc, đang định dội nước, không ngờ Cao Hách thật sự ngồi ngủ.

Đầu bị người khác xoa qua xoa lại mà cũng ngủ được, Hướng Nam không khỏi bắt đầu bội phục công lực mệt mỏi của tên nhóc này.

Nhưng bực mình chính là, hắn ngủ đầu không ngả sang phải cũng chả ngả sang trái, cố tình ngửa đầu ngã vào lòng Hướng Nam. Một đầu đầy xà phòng này, làm quần áo Hướng Nam ướt sũng.

Như vậy lát nữa đi kiểu gì a.

Áo ở phần bụng ướt thì thôi đi, ngay cả chỗ đũng quần cũng là dấu xà phòng. Nếu thật sự như vậy đi ra ngoài bị người khác nhìn thấy, còn không biết sẽ nghĩ Hướng Nam làm cái gì.

Hướng Nam rất bực mình.

Cao Hách ngửa đầu tựa vào lòng Hướng Nam một chút phản ứng cũng không có. Hai tay Hướng Nam đang nâng đầu hắn, nhẹ giọng gọi: “Cao Hách, tỉnh nào.”

Nhẹ tay lau bọt xà phòng dính trên mặt Cao Hách, Hướng Nam vươn một tay ra đẩy đẩy vai Cao Hách, y nhỏ tiếng gọi: “Cao Hách, cậu tỉnh lại đi.”

Tên nhóc này…..

Hướng Nam cúi người đưa mặt áp sát về phía Cao Hách, không ngờ vừa tiến sát vào còn chưa kịp mở miệng, mắt Cao Hách đột nhiên mở ra. <ins class=“adsbygoogle”

17. Chương 17: Tắm Rửa

Hắn đột nhiên tỉnh lại như vậy thực dọa Hướng Nam. Mặt Hướng Nam áp quá gần mặt hắn, lúc này đây, rất xấu hổ.

Hướng Nam nhanh chóng thẳng người dậy, Cao Hách giống như hồn phách đã trở về, rất có tinh thần nâng cổ ngồi dậy. Bọt xà phòng theo hắn ngồi dậy mà chảy xuống lưng, Hướng Nam nhẹ nhàng lau hộ hắn, Cao Hách hỏi: “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Mới một lúc thôi.”

Hướng Nam thấy Cao Hách thật sự đã tỉnh lại liền dịch người qua.

Y cầm vòi hoa sen điều chỉnh cho nước đủ ấm, nói với Cao Hách: “Dội bọt xà phòng trên đầu, cậu nhanh tắm đi, tắm xong rồi tôi phải đi.”

Hướng Nam lo lắng, người gác cổng sắp tới rồi.

“Tối nay anh đừng đi.”

“Gì?”

Hướng Nam ngẩng đầu đối lại ánh mắt Cao Hách, suy nghĩ.

Cũng đúng, bây giờ tay Cao Hách không tiện, mấy thứ kiểu rót nước để người khác giúp đỡ vẫn tốt hơn.

Hướng Nam đồng ý.

Y giúp Cao Hách gội sạch bọt xà phòng trên đầu, sau đó lại giúp Cao Hách tắm rửa.

Nói là giúp, kỳ thật Hướng Nam cũng chả làm được gì mấy.

Quần là do tự Cao Hách cởi, sữa tắm cũng tự Cao Hách bôi. Tuy có chút không tiện, động tác tay Cao Hách rất chậm, nhưng hắn ngoài nhờ Hướng Nam lấy vòi hoa sen hộ cùng thi thoảng nâng tay bị thương

của hắn để khỏi chạm vào nước ra, cũng không có yêu cầu gì khác.

Hướng Nam thấy Cao Hách tự mình ở đó bận rộn liền đột nhiên nhớ tới Mạc Dương.

Mạc Dương lúc trước cũng từng thử làm tay bị thương.

Khi đó cũng muốn Hướng Nam giúp gã tắm.

Có điều tay trái Mạc Dương không nhanh nhẹn như Cao Hách, còn rất không hợp tác, tận lực gây khó dễ, tắm nửa ngày làm Hướng Nam cả người ướt sũng còn ở đó cười ha ha.

Nhờ đến mấy việc linh tinh lúc trước, môi Hướng Nam khẽ cong lên.

"Anh đang nghĩ gì vậy?"

"Hở?"

Hướng Nam nhấc tầm mắt nhìn Cao Hách, không hiểu gì.

"Mắt anh vừa rồi vẫn nhìn chăm chú chỗ này của tôi." Cao Hách chỉ chỉ thân dưới mình: "Anh đang nghĩ gì vậy?"

"A… Cái đó……" Hướng Nam biết Cao Hách hiểu lầm, vội vã nói: "Không phải, tôi chỉ là đang nghĩ vài việc."

Hướng Nam trong lòng buồn bực.

Hóa ra Cao Hách vẫn cho rằng y thích đàn ông.

"Tôi không thích đàn ông, nên không có ý gì với cậu. Nếu cậu để bụng, tôi ra ngoài là được rồi." Hướng Nam rất thành thật nói xong rồi đặt vòi hoa sen lại chỗ cố định. Y xoay người định đi ra, tay lại bị Cao Hách nắm lấy.

Hướng Nam quay đầu lại, Cao Hách nhìn chằm chằm y. Không biết là đang nhìn y có tức giận hay không hay là thẩm định gì, Hướng Nam giật tay ra khỏi tay hắn, Cao Hách đột nhiên mở miệng: "Quần áo anh ướt hết rồi, cùng nhau tắm đi."

Hướng Nam ngẩn ra, lập tức lắc đầu: "Như vậy không được."

“Hai người đàn ông lớn tướng rồi thì có vấn đề gì?”

Đúng, đều là đàn ông, có vấn đề gì.

Hướng Nam vừa mới nói mình không có ý gì với Cao Hách, giờ từ chối sẽ khiến Cao Hách nghĩ y vừa rồi nói dối.

Dù sao cũng sẽ phải tắm.

Hướng Nam mím mím môi, gật đầu.

Ký túc xá chỉ có mình Cao Hách ở, nhưng đồ vật này nọ đều đầy đủ hết.

Người làm thuê đã xin nghỉ đoán trước được Cao Hách sẽ tìm người làm tạm thời, cho nên hắn trước khi đi chuẩn bị rất nhiều khăn mặt, khăn tắm mới. Trong phòng tắm còn có áo choàng tắm sạch sẽ, Hướng Nam dù không hỏi mượn áo ngủ Cao Hách căn bản cũng không sao.

Cao Hách sau khi rửa sạch bọt xà phòng trên người liền cẩn thận đỡ tay bị thương của mình tránh khỏi nước. Hướng Nam đóng vòi hoa sen lại, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Hướng Nam không phát hiện ra Cao Hách đang nhìn y. Y chậm chạp cởi từng cúc áo, một chiếc, hai chiếc, ba chiếc… làn da màu mật ong dần lộ ra trong không khí. Cao Hách nhìn chằm chằm y, đôi mắt dưới hàng lông mi dài khẽ động.

Hướng Nam bỏ quần áo vào trong máy giặt. Để sáng sớm mai có thể mặc, y chọn chế độ giặt khô.

Y mở chốt vòi hoa sen nhắm mắt lại đứng dưới làn nước, tóc gặp nước dán lại trên trán. Nước chảy dọc theo mặt, vai, xương quai xanh, trước ngực, đến bụng. Làn da mật ong được nước làm ẩm khẽ lấp lóa. Ánh mắt Cao Hách dần dần không rời nổi.

Cả người đã ướt nước, Hướng Nam liền lùi lại. Y tắt nước đi, vươn tay gạt tóc ra sau, lau nước trên mặt, lúc này mới phát hiện Cao Hách đang nhìn y.

Hướng Nam cũng không để ý.

Y rất nhanh gội xong đầu, cầm lấy bông tắm lần trước đã dùng qua đổ sữa tắm lên bắt đầu cọ người.

Rất lâu, Hướng Nam suy nghĩ chậm chạp bắt đầu thấy không thích hợp.

Cao Hách vẫn nhìn y.

Đôi mắt xinh đẹp kia không phải nhìn chằm chằm vào một chỗ trên người y, mà di động theo cánh tay y.

Hướng Nam cau màu, hỏi hắn: "Cao Hách, cậu ngẩn người ra làm gì vậy?"

Hướng Nam nghĩ có phải Cao Hách có phải đang thất thần nghĩ cái gì đó nên mới nhìn chằm chằm y như vậy không.

"Không có."

Cao Hách rất nhanh trả lời lại Hướng Nam.

Nếu vậy, có nghĩ là Cao Hách không phải vô thức nhìn mình.

Vậy vì sao lại nhìn chằm chằm mình như vậy?

Hướng Nam muốn hỏi nhưng rồi nghĩ lại.

Cao Hách hẳn là sẽ không có hứng thú với y đâu.

Hướng Nam cho rằng như vậy.

Tránh cho Cao Hách cười mình đa tình, Hướng Nam sợ mình lúc đó chẳng biết giấu mắt vào đâu liền từ bỏ ý định.

Ánh mắt Cao Hách vẫn như trước đi theo động tác của Hướng Nam, hơn nữa hai tròng mặt càng ngày càng mông lung. Cảm giác da mình như bị ai đó dùng ánh mắt vuốt ve chà xát, ở trong căn phòng bị nước nóng hun mờ khói thúc giục, cơ thể Hướng Nam dần nóng lên.

Vừa rồi còn kêu là mình không thích đàn ông, bây giờ bản thân lại có phản ứng vì ánh mắt của Cao Hách, Hướng Nam rất xấu hổ.

Y sợ Cao Hách sẽ phát hiện ra, trong lòng âm thầm mắng mình hạ lưu rồi quay người đi.

Đột nhiên không được ngắm cảnh đẹp, nhận thấy được sự trốn tránh của Hướng Nam, Cao Hách dường như nghĩ tới cái gì đó, thản nhiên cong khóe miệng.

Hắn mở miệng: “Cứ tắm rửa như này thì thật nhàm chán, chúng ta tâm sự chút được không?”

Tâm sự?

Kỳ thực Hướng Nam không có hứng thú, nhưng nếu như Cao Hách nói nhàm chán thì Hướng Nam liền cố gắng tâm sự cùng hắn vậy.

“Nếu đã tâm sự…” Cao Hách hỏi Hướng Nam: “Anh có thể quay lại được không?”

Hướng Nam nghe vậy liền luống cuống, y gượng cười hai tiếng: “Tôi đang nghe mà, cậu cứ nói đi.”

Hướng Nam không dám nghĩ tới chuyện nếu như Cao Hách phát hiện ra tình trạng bây giờ của y sẽ nhìn y thế nào.

Chắn chắn là rất khinh thường đi.

Cao Hách hỏi: “Trong nhà anh ngoài bố mẹ ra còn ai khác không?”

Hướng Nam gật đầu: “Còn có hai đứa em song sinh một trai một gái vẫn còn đang đi học, tiếp đó…. còn vợ tôi…”

Cao Hách vừa nghe vậy liền nhướn mày.

“Anh từng kết hôn?”

“Phải, có điều cô ấy…. đi cùng người khác rồi.”

Không phải là ‘chạy theo’ mà là ‘đi cùng’. Hướng Nam chầm chậm nói đồng thời cũng chầm chậm xoa người. Sau cùng, y mở van nước cầm vòi hoa sen để nước chảy lên người.

Ngày đó cô ấy đã nói như vậy.

Nói người đàn ông ngày trước của cô ấy trở về tìm cô, còn nói Hướng Nam cái gì cũng không thể cho cô. Vì thế cô quyết định ra đi cùng người kia, rời khỏi y.

Mắt Cao Hách một đường theo những hạt bọt biển bị dội trôi mà đi xuống.

“Vậy cậu thanh niên gặp trong bệnh viện là em trai anh sao?”

"Hở?"

Hướng Nam thu lại nỗi lòng, não bộ vừa tiêu hóa được lời của Cao Hách, mặt y liền biết sắc. Mí mắt Hướng Nam hạ xuống, lắc đầu.

"Không phải, cậu ấy là hàng xóm của tôi."

Kỳ thực trong cảm nhận của Hướng Nam vẫn luôn coi Mạc Dương như em trai ruột.

Mẹ Mạc Dương lúc còn trẻ bị một kẻ có tiền lừa tình cảm, sau đó bị vứt bỏ, ở nhà mẹ đẻ sinh ra Mạc Dương. Nhà y cùng nhà bà ngoại Mạc Dương ở trong khu là hàng xóm tắt đèn tối lửa có nhau lâu năm. Hướng Nam nhìn Mạc Dương từ lúc nhỏ đến khi trưởng thành, tình cảm hai người rất sâu nặng.

Thế nhưng phần tình cảm sâu nặng kia nay đã tan nát rồi…..

Cao Hách không phải tên ngốc. Ở trong bệnh viện tận mắt thấy hành động của Mạc Dương, đó chắc chắn không phải là việc một người hàng xóm bình thường làm.

Có điều nhìn phản ứng của Hướng Nam không có kích động như mình tưởng tượng, Cao Hách không chút hứng thú tiếp tục hỏi chuyện về Mạc Dương.

"Vậy còn Thường Triết?" Ngữ khí Cao Hách rất thản nhiên, thuận miệng hỏi: "Hôm nay Thường Triết nói như vậy, anh với cậu ta đã làm chuyện gì sao?"

Người Hướng Nam rõ ràng cứng đơ lại.

Thấy Hướng Nam có phản ứng như vậy, đôi mắt xinh đẹp của Cao Hách bị bịt kín bởi một tầng cảm xúc không rõ ràng.

Hướng Nam có chút khó xử. Y không ngờ lại nói đến chuyện Thường Triết, y quay đầu lại nhìn Cao Hách, nhưng ánh mắt rất nhanh liền dịch chuyển.

Cao Hách đã từ trong nước đứng lên.

Cả người trần truồng.

Không biết vì sao, cả người đột nhiên có cảm giác rất áp bách.

"Tôi… không muốn nói về chuyện này." Hướng Nam đã rửa sạch hết xà phòng trên người mình, y lấy khăn

tắm lau người: “Cậu đổi đề tài khác đi.”

Cảm xúc trong mắt Cao Hách trầm xuống.

“Làm sao?” Hắn từ nước đi ra, đi đến phía sau Hướng Nam: “Anh thật sự đã làm cùng cậu ta sao?”

Hướng Nam ngẩn người, mặt lập tức tái nhợt.

“Không có!”

Hướng Nam phản ứng rất mạnh.

Y vội vàng lôi chiếc áo choàng tắm định ra ngoài, không ngờ bị Cao Hách dùng trọng lượng cơ thể ép vào tường. Áo choàng rơi xuống đất, Hướng Nam hai tay chống tường kinh ngạc quay đầu lại: “Cao Hách, cậu làm gì vậy?”

Cánh môi mỏng của Cao Hách áp sát vành tai Hướng Nam, giọng nói ngọt ngào như trong mơ nhè nhẹ vang lên: “Kiểm tra.”

QQ: Chương sau là gì nhỉ? mắt chớp chớp miệng đớp đớp <ins class=“adsbygoogle”

18. Chương 18: Đại Thúc Và Cao Hách

Kiểm tra?!

Tay Cao Hách dọc theo phần cột sống lõm xuống trên lưng Hướng Nam trượt xuống dưới. Hướng Nam giật mình, hai tay dùng lực chuyển động, không ngờ lại bị Cao Hách tăng sức đè trở lại. Cảm nhận được rõ ràng tay Cao Hách đang dừng lại ở đâu, Hướng Nam hoảng sợ.

“Cao Hách, cậu không được…”

Tay Cao Hách đột nhiên tiến vào, lời vốn định nói ra của Hướng Nam liền biến thành tiếng rên. Động tác kia của Cao Hách rất hung hãn, Hướng Nam đau đến mức hai tay đang chống trên tường lập tức nắm chặt lại thành nắm đấm.

Cho dù cố sức tiến vào như vậy, ngón tay Cao Hách chỉ chen vào được một chút. Mày Cao Hách khẽ nhíu lại, hỏi Hướng Nam: “Nơi này, Thường Triết chưa có đi vào?”

Hướng Nam cắn môi hai mắt nhắm nghiền, nghe thấy Cao Hách hỏi vậy, vội vã lắc đầu.

Trong lòng Cao Hách như có nút thắt được mở ra.

Hắn thản nhiên cong khóe miệng, ngón tay sau khi rút ra thì cứ lần lữa xoa xoa ở chỗ đó của Hướng Nam rồi lại thử tiến vào. Hướng Nam hít một ngụm khí lạnh, thiếu chút nữa nghẹn ngào thành tiếng.

"Rất khó chịu sao?"

Cao Hách lẩm bẩm liếm vành tai Hướng Nam, cả người y chấn động: "Cao Hách, không nên như vậy…."

Tiếng Hướng Nam rất nhẹ, mang theo ý cầu xin.

Cao Hách ghé vào lỗ tai y nhỏ giọng: "Không nên như vậy, vậy phải như thế nào?"

Ngón tay lại chen vào bên trong, rất thỏa mãn nghe thấy tiếng hút khí của Hướng Nam. Hắn rút ngón tay rồi luồn ra đằng trước vuốt ve bụng Hướng Nam, dọc theo đường cong thân thể y mà đi xuống dưới.

"Thường Triết làm cách nào để lấy lòng anh vậy? Thế này sao?"

Nơi yếu ớt của Hướng Nam bị nắm lấy, bị chậm rãi xoa nắn

Luồng khí nóng hổi của Cao Hách phả vào cổ Hướng Nam, thần kinh của Hướng Nam bị khiêu khích. Theo động tác tay Cao Hách, đầu gối Hướng Nam nhũn ra, hô hấp cũng dần trở nên gấp gáp.

"Anh còn chưa trả lời tôi, có phải thế này không?"

Phía trước bị Cao Hách ác ý trêu đùa, tiếng rên rỉ ẩn nhận không nhịn được mà tràn ra, cả người Hướng Nam run rẩy, yếu đuối chảy ra *** dịch. Tay Cao Hách trở nên ẩm ướt, sự xoa nắn chậm rãi mang đến thanh âm tràn đầy tình sắc. Hướng Nam chịu không nổi cầu xin: "Không… Không nên như vậy…"

Hướng Nam cảm giác thân dưới mình căng cứng, rất đau.

Y liên tục lắc đầu, không ngờ sự cự tuyệt lại mang đến sự trêu chọc càng ác ý của Cao Hách.

"…Ô…"

Đầu nhũ chưa bị chạm đến khẽ dựng đứng, Hướng Nam khó nhịn ngửa đầu lên, toàn bộ làn da mật ong bị

khí nóng *** mỹ bao vây nổi lên một mạt hồng mê người.

"Muốn bắn sao?"

Cao Hách thì thào hỏi, ở vành tai mẫn cảm của Hướng Nam liếm cắn. Cả người Hướng Nam căng cứng, tuôn trào trong tay Cao Hách.

Thân thể Hướng Nam nhũn ra, mơ mơ màng màng bị Cao Hách kéo lên giường.

Lưng y vừa chạm với lớp đệm mềm mại thì hậu đỉnh phía dưới đã bị ngón tay Cao Hách tiến vào. Cao Hách đưa thứ y vừa bắn ra tiến vào trong, muốn làm mềm trơn bên trong. Hướng Nam lấy lại hơi thở biết hắn định làm gì liền triệt để hoảng loạn.

Cắn răng nâng thắt lưng đã mềm nhũn, Hướng Nam đột ngột nhấc chân đạp Cao Hách một cái. Cao Hách không đề phòng bị y đạp xuống giường, kêu lên một tiếng đau đớn, ôm tay bị thương mặt đau đớn ngồi trên mặt đất. Hướng Nam thấy hắn như vậy, ngây ra một lúc, choáng váng.

Đá phải tay hắn sao?

Hướng Nam vừa rồi rất hoảng loạn, căn bản không rõ mình đã đá vào đâu của Cao Hách.

Y phi thường khẩn trương, bò xuống giường tới bên cạnh Cao Hách. Cao Hách giống như cáu kỉnh, tuy đau đớn, nhưng lắc trái lắc phải không cho y nhìn, Hướng Nam sốt ruột: "Bệnh viện, tôi bây giờ nhanh chóng đưa cậu vào bệnh viện."

Hướng Nam nói rồi liền vào phòng tắm lấy quần áo, không ngờ mắc cá chân y đột nhiên bị kéo, cả người ngã xuống mặt đất. Lúc lấy lại tinh thần, bản thân đã bị Cao Hách đặt dưới thân.

Cao Hách lừa y?!

Nhưng nhìn bộ dạng nhịn đau lúc trước của Cao Hách thì không giống.

Cao Hách cúi người gặm cổ Hướng Nam, dọc theo đường vai cắn đến xương quai xanh y. Hướng Nam muốn đẩy hắn ra, thế nhưng lại sợ làm tay hắn đau lần nữa.

Hướng Nam thở dốc nói: "Cao Hách, cậu dừng…. A…."

Điểm nổi lên trước ngực đột nhiên bị Cao Hách cố sức mút, cả người Hướng Nam cong lên, phía dưới lần thứ hai ngẩng đầu.

Y cắn môi cố nhịn khoái cảm khiến người ta nghẹt thở kia, trong lòng nhớ tới vết thương của Cao Hách bây giờ rất nghiêm trọng. Y muốn khuyên Cao Hách dừng lại, thế nhưng Cao Hách hoàn toàn không có ý đó.

"Không nên tiếp…"

"Đại thúc…"

Cao Hách đột nhiên mở miệng kêu đại thúc làm Hướng Nam ngẩn ra.

Một phen giày vò, thanh âm Cao Hách trở nên khàn khàn. Hắn kéo cằm Hướng Nam để Hướng Nam nhìn thẳng vào mình. Từ trên cao nhìn xuống, vùng xung quanh lông mày vì đau đớn mà nhăn lại, Cao Hách nhỏ giọng: "Tôi muốn đi bệnh viện."

"Được…."

Cao Hách cuối cùng cũng chịu nghe lời, Hướng Nam mặt ửng hồng thở phào một hơi.

Thế nhưng…

"Có điều trước đó anh phải hợp tác với tôi."

"Hợp… A!"

Phun ra một chữ, Hướng Nam thảm thiết kêu to

Cảm giác đau đớn như bị xé rách chạy dọc cột sống lên đến não bộ, Cao Hách đột nhiên tiến vào làm trước hai mắt Hướng Nam trở thành một màn đen kịt.

Kỳ thực Cao Hách không có tiến vào thành công, bởi vì chỗ đó của Hướng Nam chưa nới rộng đủ, nên Cao Hách lần này chỉ vào được một nửa.

Cao Hách cũng rất thống khổ, nhíu chặt lông mày cúi người dỗ dành Hướng Nam. Phần thân vốn ngẩng đầu của Hướng Nam vì đau đớn mà rũ xuống, y lắc đầu cầu Cao Hách rút ra. Cao Hách lại tiến về phía trước, nghe thấy Hướng Nam mạnh mẽ hút khí, chỉ đành rút ra.

"Đại thúc, anh nhìn tôi, anh nhìn tôi."

Không biết có phải do tay đau hay không, cả trán Cao Hách mướt mát mồ hôi. Hắn nhấc tay Hướng Nam lên vuốt ve khuôn mặt vì đau mà dần trắng bệch của hắn, nói: "Hướng Nam, tay tôi thực sự rất đua."

Hậu đỉnh của Hướng Nam cũng rất đau, nhìn sắc mặt xấu xí của Cao Hách, y nói: "Vậy cậu đừng làm nữa, chúng ta lập tức đi bệnh viên…"

Hướng Nam tận tình khuyên bảo, thế nhưng Cao Hách chỉ thân dưới của mình: "Anh xem tôi hiện tại thế này ra ngoài nổi sao?"

Mắt Hướng Nam nhìn theo, thứ to lớn đang trong tư thế chờ được phân phó đó, làm khuôn mặt vốn vì sự xâm nhập của Cao Hách mà trở nên trắng bệnh của Hướng Nam đỏ bừng.

Hướng Nam xấu hổ thu lại ánh mắt quay đầu: "Vậy cậu muốn thế nào?"

Thứ cực nóng của Cao Hách một lần nữa đặt trước cửa Hướng Nam, nhẹ giọng nói: "Anh phải thả lỏng, để tôi đi vào."

Hướng Nam lùi về sau, hoảng loạn nói: "Không được. Không nói đến chuyện tôi không muốn, coi như là muốn giúp cậu đi, cậu cũng không thể vào được."

Hướng Nam mặt đỏ tới tận mang tai, nói những lời thật lòng.

Cao Hách hiện tại chỉ có thể sử dụng một tay, không tiện, Hướng Nam lại không biết làm thế nào.

Quan trọng hơn là, y không tình nguyện để bị hắn làm.

Nếu không thế này đi….

Thấy Cao Hách thực sự rất đau đớn, Hướng Nam mở miệng: "Nếu không…."

Hướng Nam định lấy tay giúp hắn giải quyết, thế nhưng y lại bị Cao Hách cắt ngang lời.

"Có thể rồi."

"Hở?"

Cao Hách thả Hướng Nam ra, ngồi dậy: "Anh vào phòng bếp, mở ngăn tủ thứ nhất lấy tuýp kem bôi tay ra đây."

"Kem bôi tay?"

Ý của Cao Hách vẫn là kiên quyết muốn làm.

Hướng Nam do dự một hồi, thấy Cao Hách nhịn đau rất khổ cực đành nghe lời hắn mà đứng dậy đi vào phòng bếp.

Mới vừa vươn tay nắm lấy tuýp kem kia, Hướng Nam đã bị Cao Hách cũng vào cùng áp vào tủ bát.

Vòm ngực rắn chắc dán vào lưng Hướng Nam, Cao Hách vươn tay trái về phía y, nhẹ giọng: "Bóp thứ bên trong ra tay tôi."

Hướng Nam biết mình trốn không thoát.

Hơn nữa y lo cho vết thương trên tay Cao Hách, đành phải thỏa hiệp.

Có sự trợ giúp của kem bôi, tay Cao Hách từng chút một tiến vào cơ thể Hướng Nam.

Cao dịch dần dần theo nhiệt độ cơ thể Hướng Nam mà tan ra. Tràng bích bị kích thích của Hướng Nam cũng dần có phản ứng, y nhịn xuống cảm giác khó chịu bị xâm nhập, cắn chặt môi. Cuối cùng, thân thể đột nhiên chấn động, tràng bích ấm áp của y co rút kẹp chặt tay Cao Hách, cơ thể nhanh chóng ửng đỏ. Cao Hách biết mình đã tìm thấy nơi muốn tìm.

"Là ở đây sao?"

"…..Ô…."

Cao Hách liên tục chạm vào chỗ đó khiến cơ thể Hướng Nam run rẩy.

Máu trên người Hướng Nam như bị đun sôi mà tỏa nhiệt hầm hạp, cơ thể nhanh chóng có thay đổi.

"Buông…"

Y co người, nơi yếu đuối chưa được chạm vào cũng ngẩng đầu, tích cực tiết ra *** dịch.

Cao Hách thấy y như vậy, ***g ngực đập bang bang. Hắn lắc đầu, hô hấp không đều: "Không thể buông anh ra nổi rồi."

Cao Hách chờ không được, vội vàng rút tay đem mình tiến vào.

"…… A…."

Thân thể bị xâm nhập, phần thân nóng rực của Cao Hách khiến cả người Hướng Nam căng cứng. Cao Hách bị y kẹp chặt đau đớn kêu một tiếng, môi áp lên tai y dỗ: "Đại thúc, anh phải thả lỏng a…"

Cao Hách cúi người cắn vai Hướng Nam, tay trái vươn ra phía trước ôn nhu chọc ghẹo phần thân yếu ớt của Hướng Nam. Cơ thể căng cứng của Hướng Nam dần vì khoái cảm mà dịu lại. Cao Hách thở phào một hơi, bắt đầu ở trong cơ thể Hướng Nam nhẹ nhàng ra vào.

Dần dần, Cao Hách được nội bích ấm áp của Hướng Nam bao lấy có chút không khống chế được.

Thế tiến công của hắn càng ngày càng mạnh mẽ, động tác càng ngày càng nhanh. Hai tay Hướng Nam nắm chặt tủ bát, cả người mồ hôi nhễ nhại.

Điểm mẫn cảm chết người của y không ngừng bị Cao Hách đâm vào khiêu khích. Không lâu sau, Hướng Nam bắn ra, chất lỏng trắng đục bắn tung tóe trên tủ bát. Nội bích Hướng Nam co chặt một cái, Cao Hách cũng bắn ra trong người y. Tràng bích Hướng Nam bị chất lỏng nóng bỏng chảy vào, trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi.

Hơi thở hai người chưa ổn định, ngực kịch liệt phập phồng.

Cao Hách quay đầu Hướng Nam lại.

Hắn thừa lúc cắn môi Hướng Nam mà rút phần thân cực nóng của mình ra khỏi cơ thể Hướng Nam.

Nghe thấy tiếng hút khí của Hướng Nam, đầu lưỡi hắn cạy mở môi y chui vào.

Như trấn an mà tinh tế hôn sâu Hướng Nam, trải qua một trận giày vò này, lần kinh nghiệm chật vật nhất của Cao Hách cục cưng cuối cùng cũng kết thúc viên mãn dưới sự hợp tác không chút tình nguyện của Hướng Nam đại thúc.

QQ: Xôi thịt nóng hôi hổi Vừa thổi vừa nhấm nào XD Hôm nay đang bực mình, may mà được Hách cưng gỡ gạc lại: <ins class="adsbygoogle"

19. Chương 19: Bệnh Viện (1)

"Tôi bảo…" Bác sĩ trán nhíu chặt nhìn bảng ghi ca bệnh phía cuối giường, khẽ nâng mắt kính: "Đêm qua các cậu làm gì vậy?"

Bác sĩ vừa hỏi, Cao Hách nhướn mày, mặt Hướng Nam đỏ bừng.

Bác sĩ này không phải bác sĩ lần trước khám cho Cao Hách. Khi Cao Hách được đưa vào đây trước tiên để Hướng Nam giúp hắn gọi điện, nghe cuộc đối thoại trước đó của bọn họ, có vẻ như vị bác sĩ này là người nào đó trong nhà Cao Hách.

Vị bác sĩ đó không nhận được câu trả lời mắt quét từ trên người Hướng Nam sang đến Cao Hách, lật lật bệnh án: "Vốn là vết thương nhỏ, sao lại thành thế này?"

"Chuyển đồ đạc." Cao Hách mặt không chút biến đáp lời.

"Chuyển đồ đạc."

Chuyển đồ đạc đến mức sáng sớm phải vào bệnh viện?

Vị bác sĩ kia vẻ mặt khó hiểu.

Mắt hắn liếc về phía Hướng Nam, Hướng Nam chột dạ lảng tránh, Cao Hách nhìn hắn, hỏi: "Rất kỳ quái sao?"

"Có kỳ quái hay không cũng không đến lượt tôi tìm hiểu."

Vị bác sĩ kia thu lại ánh mắt nhìn đồng hồ đeo tay, nói với Cao Hách: "Qua chào hỏi cậu một chút a. Tôi đã gọi điện cho mẹ cậu rồi, tính thời gian…. Tầm ba, năm phút nữa phòng cậu sẽ chật ních người."

Nghe vị bác sĩ kia nói vậy, trong mắt Cao Hách nổi gợn sóng, hàng lông mi dài khẽ rung. Sau chuyện tô cháo trắng, đây là lần thứ hai hắn lộ ra bộ dạng gặp phải kẻ địch này.

"Ai cho anh báo bà ấy?"

Giọng nói Cao Hách phập phồng không ti, thế nhưng Hướng Nam nghe ra được hắn đang cực kỳ không vui.

Vị bác sĩ kia bất đắc dĩ nhún nhún vai. Ánh mắt Hướng Nam chuyển về phía Cao Hách, Cao Hách cũng vừa lúc đối mắt lại y. Cao Hách nói với Hướng Nam: "Chỗ tôi lát nữa sẽ có rất nhiều người đến, anh về nghỉ ngơi trước đi, tối hẵng qua."

Hướng Nam bị giày vò lâu như vậy kỳ thực mệt muốn chết, hơn nữa chỗ đó không thoải mái, y ngồi trên giường đều phải cố gắng chống đỡ tinh thần. Nghe Cao Hách nói vậy, y cũng không nói gì, gật gật đầu, đứng dậy rời đi.

Hường Nam ra đến đại sảnh tầng một lập tức thấy được rất nhiều người trong miệng Cao Hách rốt cuộc là nhiều đến mức nào.

Trước bệnh viện, tầm mười chiếc xe ô tô đủ mọi hình thức nối đuôi nhau chạy vào nhanh chóng chiếm lấy hơn nữa bãi đỗ xe ngoài trời của bệnh viện, kiểu kiểu cao cấp, chiếc chiếc rực rỡ. Trước bệnh viện trong chốc lát biến thành một khu triển lãm xe thu nhỏ, dẫn đến sự chú ý của người khác.

Đám người ăn bận gọn gàng xuống xe xong đều tụ lại trước một chiếc xe đen đang đi tới. Trong đám hơn hai chục con người đang tụ lại đó, Hướng Nam nhìn thấy Lăng Na và Cao Hạo.

Hướng Nam chậm rãi lại gần bọn họ, thấy từ trong xe một người phụ nữ hào hoa phú quý bước ra.

Bà vừa nhìn một người phụ nữ tầm hơn năm mươi tuổi cầm bình giữ nhiệt đứng trong đám người liền hỏi: "Vừa rồi Hà Huy nói Hách Hách ở phòng nào tầng mấy?"

"Tôi…. A Huy vừa nói tôi liền vội vã cho người tìm bà, tôi quên mất rồi."

"Có thế thôi mà cũng quên." Người phụ nữ kia trừng mắt vươn tay chỉ cô gái trẻ tuổi đứng đứng: "Nhanh gọi điện cho Hà Huy!"

Cô gái kia gật đầu, lùi ra gọi điện.

Lăng Na đứng một bên nhìn chung quanh liền phát hiện ra Hướng Nam.

Hướng Nam gặp ánh mắt của Lăng Na, định lại nói cho cô biết Cao Hách đang ở đâu, không ngờ Lăng Na lại trừng y, làm như không thấy mà quay đầu đi.

Hướng Nam thấy cô ta như vậy, lông mày cau lại, nghĩ thấy đám người đó nhất định hỏi được rồi, y hạ mí mắt, đi qua đám người đó.

Hướng Nam tuy mệt muốn chết, thế nhưng khi về đến trường y không trực tiếp lên ký túc xá của mình.

Y không quên đêm qua Cao Hách cùng mình có bao nhiêu hoang đường.

Cả một phòng bừa bãi lộn xộn sao có thể để đấy không quan tâm.

Giống như phòng Cao Hách sạch sẽ thì mọi chuyện sẽ chưa từng xảy ra, y trở lại ký túc xá của Cao Hách đeo bao tay vào rồi liều mạng kỳ, liều mạng chà, liều mạng lau, đến ngay cả kẽ hở cực nhỏ giữa tấm gạch y cũng không buông tha. Lăn lộn cả một buổi sáng, y có chút hết sức, ngã lên sofa ngủ.

Y mơ thấy Sảnh Dực bỏ đi cùng người khác.

Mơ thấy tiếng cười nhạo của người xung quanh.

Mơ thấy mình đau lòng lôi kéo Mạc Dương đi uống rượu.

Mơ thấy Mạc Dương không để ý tới sự giãy dụa của y mà hôn y, còn đè mạnh y lên bàn lột quần y ra, phun ra nuốt vào dục vọng của y.

Mơ thấy cha bước vào, gặp phải một màn ô nhục này.

Thảo nào…. Thảo nào con Sảnh Dực nó chạy theo thằng khác!

Thảo nào người ngoài đàm tiếu rằng mày không được!

MÀY…

Hai thằng súc sinh chúng mày!

Cha ngã xuống, Hướng Nam trong mộng kinh hoàng.

Ba, ba làm sao vậy?

Ba!

BA!

BA!

"BA!"

Hướng Nam giật nẩy mình, sợ hãi mở lớn mắt nhìn bốn phía, đầu ướt đẫm mồ hôi.

Cho đến lúc y ý thức được mình đang ở đâu, tim y vẫn không thể trờ lại như cũ, cứ đập thình thịch. Y dựa lưng vào ghế sofa, đầu quay cuồng, rất khó chịu.

Y ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, đã bốn giờ chiều, y lúc này mới nhớ mình chưa ăn gì.

Chẳng trách mình lại thấy hoa mắt chóng mặt….

Hướng Nam cố gắng chống người đứng dậy đi vào phòng bếp. Y vừa vươn tay chạm vào cửa tủ lạnh, chuông cửa đã reo vang.

Động tác y ngừng lại, quay đầu, liền choáng váng một hồi.

Y lắc lắc đầu, tập tễnh ra ngoài mở cửa.

“Đại thúc ”

Cửa vừa mở, nghe thấy một tiếng gọi, Hướng Nam cảm thấy cả đất trời chao đảo. Chân y nhũn ra, cả người nhào vào lòng người trước mắt, ngất đi. <ins class=“adsbygoogle”

20. Chương 20: Bệnh Viện (2)

Mơ màng tỉnh lại, Hướng Nam đặt tay lên trán, y mở mắt ra, không ngờ lọt vào mắt là khuôn mặt từ từ biến lớn của Thường Triết.

“Cậu làm gì vậy?”

Hướng Nam giật mình đẩy mạnh y ra ngồi dậy.

Thường Triết thấy Hướng Nam tỉnh lại liền rất vui mừng.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi. Đại thúc, anh vừa rồi bị sốt ngất đi đó.”

“Sốt?”

Mắt Hướng Nam lướt đến chậu nước có cả đá trên bàn cùng chiếc khăn trên tay Thường Triết. Y sờ trán mình, không ngờ Thường Triết đặt khăn xuống cũng vươn tay lại.

“Đại thúc đỡ chưa? Đắp lâu như vậy có bớt sốt không?”

Y kéo tay Hướng Nam ra rồi sờ thử trán Hướng Nam.

Kiểm tra một hồi, trán y hơi nhăn, hai tay ôm mặt Hướng Nam, đưa trán tựa lên trán Hướng Nam.

Lại thêm một lúc, dường như kiểm tra còn chưa rõ, y nét mặt nghiêm túc, tay sờ đến cổ Hướng Nam.

Lại một lúc nữa, trán y nhíu lại càng chặt, sắc mặt thâm trầm, vươn tay cởi áo Hướng Nam ra để tay trước ngực Hướng Nam.

Sau cùng, tay y lại đi xuống.

Hướng Nam vẫn đang sững sờ nhìn y cuối cùng cũng phát hiện ra có chút không thích hợp.

Hướng Nam vội vàng nắm lấy bàn tay đang định cởi quần mình của Thường Triết, hỏi: "Cậu làm gì vậy?"

"Kiểm tra thân nhiệt a." Thường Triết mở to hai mắt, vẻ mặt vô tội.

"Kiểm tra thân nhiệt có kiểu kiểm tra thế này sao?"

"Không phải kiểm tra thế này sao?" Trong đôi con ngươi xanh xẹt qua một tia giảo hoạt, Thường Triết chớp chớp mắt mấy cái, cười nói: "Được rồi, anh không thích thì chúng ta có thể kiểm tra kiểu này!"

Y đột nhiên chu mỏ định cho Hướng Nam một nụ hôn kiểu Pháp nồng nàn, không ngờ ót đột nhiên bị một cú 'bạo lực'.

Hướng Nam ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện Thiếu Kiệt cũng có mặt.

Thiếu Kiệt để lộ ra chiếc răng nanh lóe sáng nắm chặt tay, gân xanh khẽ nổi, dường như nộ khí đã nhịn rất lâu.

Thường Triết ăn một cú đó phỏng chừng không nhẹ, y đau đớn xoa xoa gáy, mắt đầy sát khí trừng Thiếu Kiết.

Hướng Nam sợ hai người sẽ thực sự đánh nhau, vội vã nói: "Sao hai người đều ở đây vậy?"

"Không chỉ có hai người bọn họ, tôi cũng đang ở đây."

Hướng Nam quay đầu, Trình Nam cầm một lon bia đứng sau lưng Hướng Nam, từ trên cao nhìn xuống.

Hướng Nam đang định mở miệng, trong bếp liền có người đi ra, vừa ra tới nơi liền nói: "Làm xong rồi, ăn

cơm thôi."

Vừa nghe thấy có thể ăn, đám cậu ấm bụng đã sớm đói lần đầu tiên chui vào phòng bếp giúp bê đồ lên.

Hướng Nam nhận ra người này, đó là người hầu của Thường Triết.

Hướng Nam ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, đã sáu giờ chiều.

Còn phải qua bệnh viện…

Hướng Nam định từ sofa đứng lên, người hầu của Thường Triết đột nhiên đi tới trước mặt đưa cho y một cái túi, nhẹ nhàng: "Đây hẳn là của anh."

Hướng Nam ngẩn ra.

Y nhận lấy mở ra, là đồng phục bảo vệ của y.

"Cái này…"

Hướng Nam rất bất ngờ.

"Thiếu chút nữa thì quên mất," Người nọ nói: "May mà lúc đó tôi mở bao rác ra xem bên trong là cái gì."

"Cái này đã giặt sạch rồi." Cô vẻ mặt ôn nhu: "Triệt thiếu gia không chút suy nghĩ ném đồng phục của anh đi, khiến anh thêm phiền phức rồi."

"Không, không, không." Mất mà tìm lại được, còn được giặt sạch sẽ, Hướng Nam lắc đầu, cảm kích nói: "Là tôi khiến cô thêm phiền thức, thật sự rất cảm ơn."

Cô gái kia mỉm cười.

Ăn cơm xong, Hướng Nam liền cùng ba người vào bệnh viện.

Hướng Nam ngồi xe của Thường Triết. Lúc Thường Triết đỗ xe liền nhận một cuộc điện thoại, nói một tràng tiếng Anh không biết thảo luận cái gì với đối phương. Hướng Nam nghe không hiểu, ra hiệu cho y một cái, xuống xe trước.

Cho dù đã tám giờ tối, xe đỗ trong bãi xe của bệnh viện vẫn như trước không ít. Khác ở chỗ, mấy chiếc xe

lúc trước không thấy nữa, có vẻ người đều đã đi hết.

Hướng Nam một mình thong thả đi lên tầng, đột nhiên bắt gặp hai dáng người quen thuộc, y dừng lại một chút.

Cao Hạo và Lăng Na?

Bọn họ ở lại đến tận bây giờ sao?

Lăng Na dường như không tìm thấy cái gì đó, cùng Cao Hạo nói vài câu liền chạy nhanh lên tầng.

Ấn tượng của Hướng Nam về Cao Hạo không tồi, định lại gần chào hắn một tiếng, không ngờ thứ gì đó từ tay Cao Hạo rơi xuống đất. Lông mày Cao Hạo nhíu lại, nghiêng người vươn tay phải định nhặt lên, có điều đồ vật văng ra quá xa, trọng tâm xe bị lệch. Hướng Nam vừa thấy tim liền giật thốt, xe lăn lại không đổ như trong dự đoán, cảnh trước mắt khiến Hướng Nam càng kinh ngạc.

Cao Hạo chống dậy, dùng chính chân của mình.

Hắn không phải liệt nửa người sao?!

Hướng Nam đứng đó, hoàn toàn sững sờ. <ins class="adsbygoogle"

21. Chương 21: Bệnh Viện (3)

"Đại thúc, anh đang nhìn gì vậy?"

Tiếng nói từ sau truyền tới làm Hướng Nam giật bắn người. Y xoay người lại, Thường Triết lúc này đã thấy Cao Hạo, dáng vẻ tươi cười gọi: "Hạo ca."

Cao Hạo vốn đã sớm ngồi ổn định nghe thấy có người gọi hắn liền khẽ ngẩn ra. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Thường Triết, chậm chạp mỉm cười, thế nhưng khi hắn bắt gặp ánh mắt sửng sốt của Hướng Nam, mắt khẽ híp lại.

Dáng tươi cười vẫn như trước không thay đổi, Cao Hạo quay bánh xe lăn lại đón hai người đang bước lại từ phía đối diện. Thường Triết hỏi hắn: "Anh ở đây từ sớm hôm nay đến tận giờ sao?"

Cao Hạo gật đầu, xoay mặt nói với Hướng Nam: "Không ngờ chúng ta sớm như vậy đã gặp lại."

Hướng Nam khẽ cong khóe miệng, gật đầu: “Đúng vậy.”

Thường Triệt cùng Cao Hạo trò chuyện, không lâu sau, Lăng Na quay trở lại.

Đúng lúc này, xe cũng đã đến.

Lăng Na thấy Thường Triết cùng Hướng Nam liền gật gật đầu coi như chào hỏi.

Một người đàn ông từ trên xe bước xuống. Hắn chạy đến nhỏ giọng nói gì đó vào tai Cao Hạo, Cao Hạo nhìn chiếc xe kia lông mày nhíu lại, gật đầu.

Người đàn ông mở cửa ghế sau, sau đó cẩn thận nhấc cả người Cao Hạo đưa vào trong xe. Đóng cửa xe vào xong, hắn liền mở cốp xe sau, Thường Triết giúp đỡ cho xe đẩy vào.

Lăng Na cảm ơn Thường Triết một tiếng, cũng ngồi lên xe.

Cao Hạo ở trong xe hạ cửa sổ xuống nói với với Thường Triết đang tiến lại: “Bọn anh đi trước đây.”

“Dạ.” Thường Triết gật đầu lên tiếng trả lời.

Cao Hạo vươn tay vẫy vẫy coi như nói tạm biệt với Hướng Nam đang hoàn toàn im lặng đứng một bên. Hướng Nam mỉm cười, cũng gật đầu lại với hắn.

Thấy xe Cao Hạo đã đi xa, nghĩ đến một màn mình vừa thấy, Hướng Nam nhíu mày, như có chút suy nghĩ.

Đi tới trước phòng bệnh của Cao Hách, cửa bị khóa chặt.

Thường Triết gõ nhẹ hai tiếng, có người lại mở cửa, hóa ra là nhân viên chăm sóc đang ở bên trong giúp Cao Hách lau người.

Người nhân viên chăm sóc đem chậu nước vào phòng vệ sinh đổ, Cao Hách ngồi trên giường tìm tay của áo. Hướng Nam thấy hắn như vậy, đi tới trước giường giúp hắn kéo tay áo ra. Ánh mắt Cao Hách rơi lên mặt Hướng Nam, nhấc tay trái, mặc vào.

Hướng Nam biết Cao Hách đang nhìn chằm chằm mình, thế nhưng y cực lực bỏ qua.

Y nhắm mắt giúp Cao Hách cài lại thắt lưng, đeo lại bao bảo hộ vào tay trái Cao Hách.

Thường Triết đứng ở chân giường phát hiện ra bầu không khí tế nhị giữa hai người, đôi con người xanh nhìn chằm chằm hai người, vẻ mặt tìm hiểu nghiên cứu.

Y đang định mở miệng, đột nhiên có người đẩy cửa bước vào. Mọi người đều nhìn lại, hóa ra là Thiếu Kiệt và Trình Nam.

Sự xuất hiện của Thiếu Kiệt làm trong phòng náo nhiệt không ít. Cậu vừa bước vào liền kêu la khát nước, nhân viên chăm sóc đúng lúc đi ra rót cho cậu một cốc nước, Thiếu Kiệt nhận lấy, Cao Hách nói với người nhân viên: "Anh có thể nghỉ rồi."

"Buổi tối không cần ở lại đây chăm sóc cậu sao?"

"Không cần."

Trán người nhân viên chăm sóc nhăn lại. Hắn là nhận tiền công được người ta trăm dặn ngàn dò, nếu như hắn đi, buổi tối Cao Hách muốn làm gi đấy mà có vấn đề gì thì hắn sao bồi thường nổi.

Hướng Nam thấy hắn lo lắng như vậy, khẽ cười nói: "Không sao đâu, anh đi trước đi, tối nay tôi sẽ ở lại đây."

"Đại thúc, anh muốn ở lại để bị người ta sai bảo sao?" Thiếu Kiệt đang liều mạng thổi nước nóng ngẩng đầu lên: "Anh hôm nay cũng sốt đó nha."

Cao Hách nghe vậy liền liếc về phía Thiếu Kiệt, Thiếu Kiệt nói: "Là thật đó. Cậu hỏi cái tên Thường Triết chết tiệt kia đi, cậu ta mượn cớ kiểm tra thân nhiệt cho đại thúc, thiếu chút nữa lột cả quần của anh ấy đó."

Cao Hách nhướn mày nhìn Thường Triết, đôi mắt xanh lam của Thường Triết đối lại Cao Hách, không nói gì, khóe miệng hơi cong lên, mang theo ý khiêu khích.

Mắt Cao Hách mang theo chút hờn giận nhìn Hướng Nam. Hướng Nam hoàn toàn không nhận ra sự thay đổi của Cao Hách nói với nhân viên chăm sóc: "Anh đi trước, sáng mai đến sớm một chút là được."

Bởi vì ngày mai Hướng Nam phải về trường trực ca ngày.

"Ừm." Trán người nhân viên kia khẽ giãn ra, gật đầu: "Được." Nói rồi liền rời đi.

Hướng Nam thấy Thiếu Kiệt còn đang thổi chén nước nóng, khẽ cười, cầm lấy một chiếc cốc khác đem nước trong cốc cậu đổ qua đổ lại vài lần, lúc đưa lại đến tay Thiếu Kiệt, nước rõ ràng đã nguội.

Thiếu Kiệt không uống, nhìn chằm chằm Hướng Nam, mắt lóe sáng. Cậu đột nhiên đặt cốc nước xuống bổ

nhào về phía Hướng Nam, Hướng Nam bị cậu đè ở cuối giường, giật mình hỏi: "Cậu muốn làm gì?"

Thiếu Kiệt còn chưa mở miệng, Cao Hách ngồi trên giường đã lạnh lùng nói: "Đừng ở trước mặt tôi đùa giỡn người của tôi."

Thường Triết nghe thấy lời này của Cao Hách lông mày nhướn lên, Trình Nam vẫn trầm lặng ngồi ở ghế bên cạnh giường lại lạnh lùng liếc Hướng Nam mặt đỏ ửng ở cuối giường.

"Cái gì mà người của cậu, là người làm của cậu." Kháng nghị với việc cắt từ của Cao Hách, tay sờ lên eo Hướng Nam, Thiếu Kiệt dụ dỗ: "Đại thúc, chờ hết một tháng này anh chuyển tới chỗ tôi làm đi. Chỗ tôi rất tốt, không cần anh nấu cơm, không cần anh giặt quần áo, không cần anh dọn dẹp."

Hướng Nam nhíu chặt lông mày đẩy tay cậu ra: "Vậy tôi ở đó làm gì?"

"Chơi với tôi a."

Thiếu Kiệt một vẻ 'có thế cũng hỏi', Thường Triết hừ lạnh: "Là chơi với cậu, hay là để cậu chơi?"

Thiếu Kiệt nghiêng mặt, ngẩng đầu, híp mắt, giơ nắm đấm: "Cậu có ý kiến sao?"

"Hiện tại tôi bảo cậu, phải! Cậu thấy thế nào?"

Thường Triết hất cằm, Thiếu Kiệt bị chọc giận.

Ngọn lửa bị khơi mào, hai người bắt đầu cãi nhau.

Tôi một câu cậu một câu…..

Cậu một câu tôi một câu…..

Trình Nam nhìn hai con người đang cãi nhau đến chết kia hai tay vòng trước ngực cười khổ nói với Cao Hách: "Sớm biết vậy đã không báo cho bọn họ đến."

Ánh mắt Cao Hánh rơi xuống người Hướng Nam bị Thiếu Kiệt đè sắp hết hơi, xa xăm nói: "Cậu bây giờ mới nhận ra a…"

Lăn qua lăn lại một lúc lâu, hai người cãi nhau ầm ĩ cuối cùng cũng bị Trình Nam chịu không nổi mỗi tay một người kéo đi.

Trong phòng bệnh còn lại mình Hướng Nam cùng Cao Hách. Hướng Nam hỏi y tá mượn chăn gối, trải ra trên ghế sofa.

Cao Hách chằm chằm nhìn y, loại ánh mắt này rất tĩnh mịch, mang theo chút bực bội, Hướng Nam thế nhưng hồn nhiên chưa nhận ra.

Điện thoại Cao Hách đột nhiên reo vang. Hắn cầm lên nghe, đầu bên kia truyền đến giọng Thường Triết.

"Cao Hách, cậu để đại thúc nghe điện thoại."

Trong mắt Cao Hách xẹt qua một tia hờn giận, hắn muốn trực tiếp dập máy, nhưng lại không làm. Hắn đưa điện thoại cho Hướng Nam.

"Tìm anh."

"Tìm tôi?"

Hướng Nam thấy kỳ quái, đi tới nhận lấy điện thoại rồi ngồi xuống mép giường.

"Alô?"

"Đại thúc sáng mai anh phải trực đúng không?"

Hướng Nam nghe ra người bên kia là ai.

"Đúng vậy."

"Vậy tôi qua đón anh về trước được không?"

Thường Triết không quên được cảm giác mờ ám tế nhị giữa hai người hôm nay. Y rất để ý, không muốn đại thúc qua đêm ở đó.

"Đón tôi?"

Cao Hách nghe thấy vậy sắc mặt liền trầm xuống.

"Không cần phiền… Ô!"

Hướng Nam còn chưa nói hết, tay trái Cao hách đã sờ lên bắp đùi trong của y đến gần nơi gốc rễ ngắt mạnh một cái. Thường Triết đầu bên kia nghe thấy Hướng Nam thét lên liền khẩn trương hỏi: "Đại thúc, anh sao vậy?"

"Không, không có gì."

"Vậy chuyện vừa rồi tôi hỏi anh thì sao?"

Hướng Nam không có tâm tư nghe Thường Triết nói, bởi vì tay Cao Hách đã vỗ về quần y chỗ yếu ớt giữa hai chân. Hướng Nam sợ hãi vươn tay ngăn tay hắn lại, Cao Hách khẽ nhếch cánh môi mỏng, lại ở nơi chết người của Hướng Nam nhéo một cái. Hướng Nam bị đau hút khí, môi Cao Hách mở nhẹ: "Dập máy đi, được không?"

Giống như hỏi, nhưng việc Cao Hách làm lại là uy hiếp.

Hướng Nam nhíu chặt mày, nâng đôi mắt phiếm hơi nước nhìn Cao Hách, vừa vô tội vừa bất đắc dĩ. Y vì để Cao Hách có thể buông tay, liên tục gật đầu.

Thấy Hướng Nam không để ý đến phản ứng của người bên kia ngoan ngoãn tắt máy đi, khóe môi Cao Hách khẽ nhếch lên.

Hắn buông tay ra, áp lại muốn hôn Hướng Nam, thế nhưng Hướng Nam lại đẩy y ra, mày hắn nhíu lại. Hướng Nam nghĩ mình lại động phải vết thương trên tay Cao Hách, luông cuống.

"Cậu có sao không?"

Hướng Nam lo lắng nhìn tay hắn, hắn lắc đầu.

Cao Hách đã nhận ra. Chỉ cần hắn có biểu hiện gì, Hướng Nam sẽ cho rằng vì tay hắn đau, sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Chuông điện thoại lần thứ hai reo vang, Hướng Nam biết là Thường Triết gọi tới, thế nhưng không dám nhận. Cao Hách liếc nhìn màn hình hiển thị, trực tiếp tắt điện thoại đi.

"Anh đừng động."

Hắn áp lại mút môi Hướng Nam, Hướng Nam tuy không đáp lại, nhưng tất cả tâm tư đều đặt trên cánh tay phải của hắn, không dám phản kháng.

Môi Hướng Nam dần dần hồng nhuận, bị nước bọt làm ẩm, ánh lên tia mê người.

Y bị mút tới tê dại, thừa lúc Cao Hách thoáng dừng lại vươn tay ra đặt lên ngực Cao Hách gia tăng khoảng cách giữa hai người. Hai mắt Cao Hách vẫn cứ nhìn theo môi y, mắt lóe sáng, nhưng một câu nói đột nhiên của Hướng Nam lại làm tia sáng trong mắt hắn chìm xuống.

"Tôi vừa rồi thấy Lăng Na cùng anh trai cậu ở bãi đỗ xe…"

Trong mắt Cao Hách chợt lóe một tia gì đó, động tác hắn dừng lại.

"Sau đó thì?"

"Sau đó…."

Nên nói không? Nên hỏi không?

Hướng Nam rất do dự.

Suy nghĩ một chút, Hướng Nam hỏi: "Hai vợ chồng bọn họ…."

"Bọn họ còn chưa đăng kí."

"Hở?"

Lời Cao Hách nói ra làm Hướng Nam rất bất ngờ.

Còn chưa đăng ký?

"Nhưng cậu rõ ràng gọi Lăng Na là…"

"Không thì gọi là gì?"

Cao Hách cắt ngang lời Hướng Nam, nhìn thẳng vào mắt y, Hướng Nam hạ mi mắt xuống.

Đúng vậy. Đó là người phụ nữ của anh hắn, không gọi là chị dâu thì còn gọi là gì.

Vấn đề là, quan hệ giữa Cao Hách va Lăng Na không bình thường, Hướng Nam biết điều đó.

Hướng Nam cảm thấy Cao Hách nói với mình hai người còn chưa đăng ký là để đánh dấu, để Hướng Nam

biết mối tình này bản thân vẫn còn cơ hội.

Như vậy ổn không?

Đó rõ ràng đã gần trở thành người phụ nữ của anh trai rồi.

Hướng Nam khẽ nhíu mày. Y không ủng hộ hành động của Cao Hách, thế nhưng Hướng Nam không phải người mù, y nhìn ra được tình cảm Lăng Na dành cho Cao Hách.

Xem ra Cao Hách cùng Lăng Na hẳn là lưỡng tình tương duyệt.

Hai người còn chưa ngả bài với Cao Hạo chỉ sợ là làm Cao Hạo đau lòng.

Vậy việc Cao Hạo giả liệt…

"Anh trai cậu còn trẻ như vậy, sao chân…"

"Bị thế vào ngày đăng kí."

"Cái gì?"

"Tối trước hôm đăng ký kết hôn uống nhiều, say rượu. Kết quả đến hôm đăng ký gặp tai nạn xe, kế hoạch buộc phải hủy bỏ."

Không để ý đến sự kinh ngạc của Hướng Nam, giọng Cao Hách không hề dao động. Lực chú ý của hắn không đặt ở câu chuyện của Hướng Nam, mà đang dọc theo đường cổ y trượt xuống nơi không nhìn thấy dưới lớp áo chữ V.

Hướng Nam nghe Cao Hách nói thế, trong lòng đoán Cao Hạo có thể đã biết chuyện Cao Hách cùng Lăng Na.

Có lẽ Cao Hạo giả liệt là nhằm tranh thủ sự thương cảm để giữ Lăng Na lại?

Hướng Nam vừa nghĩ vậy, lời vốn định thốt ra lại nuốt trở về.

Y liếc Cao Hách, lặng im.

=. =. =. =. =

Sáng sớm tỉnh lại, hai người cùng nằm trên chiếc giường không lớn, Hướng Nam bật điện thoại Cao Hách lên xem thời gian, thấy cũng không còn sớm, liền ngồi dậy.

Thẳng đến khi người chăm sóc tới, Cao Hách còn chưa có dấu hiệu tỉnh dậy. Hướng Nam biết hắn có thói quen dậy muộn, không đợi tạm biệt hắn, nói vài lời với người chăm sóc rồi vội vàng đi.

Ra đến đường cái, bởi vì quá sớm, xe buýt cần bắt vẫn chưa tới.

Hướng Nam đứng một lúc lâu, một chiếc xe đen chậm rãi tiến về phía y, dừng lại ngay trước mặt y.

Y cho rằng có người định đỗ xe ở đầy, nên nhấc chân định chuyển sang chỗ khác, không ngờ cửa sổ chỗ sau xe hạ xuống, Hướng Nam nhìn thấy Cao Hạo.

"Cậu… sớm vậy?"

Hướng Nam nhớ tới bí mật hôm qua nhìn thấy, có chút hoảng hốt, không tự giác lùi lại một bước.

"Đặc biệt tới chờ anh." Cao Hạo thấy y như vậy, ôn nhu mỉm cười.

"Bởi vì…" Hắn nâng tầm mắt: "Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện."

QQ: Hai ngày tiếp theo khu nhà ta cắt điện + nước, có lẽ sẽ không up được truyện hai ngày nay Thật là phả vỡ hết kế hoạch up liên tục mỗi ngày một chương truyện trong một tháng của ta =((<ins class="adsbygoogle"

22. Chương 22: Phiền Phức

Hướng Nam lên xe.

Ngồi trong xe, mắt y thi thoảng lại liếc Cao Hạo. Cao Hạo mỗi khi phát hiện ra ánh mắt y sẽ cười đáp lại, nhưng trừ thế ra, Cao Hạo vẫn chưa nói câu nào với y.

Thẳng đến khi xe dừng lại ở một sườn núi không bóng người qua lại, lái xe quay đầu tỏ ý xuống xe đi bộ với Cao Hạo xong, trong xe chỉ còn hai người bọn họ, lúc này Cao Hạo mới mở miệng.

"Hôm qua, anh thấy được phải không?"

Giọng Cao Hạo rất nhẹ, Hướng Nam nghe có loại cảm giác Cao Hạo tâm tình thấp thỏm dè dặt hỏi y.

Hướng Nam gật đầu, an ủi hắn, nói: "Cậu yên tâm. Tôi sẽ không nói ra, kể cả với Cao Hách."

Cao Hạo nghe thấy Hướng Nam nói vậy mắt khẽ híp lại. Hắn đang chờ, chờ Hướng Nam đưa điều kiện ra với hắn, không ngờ Hướng đối lại đường nhìn của hắn cho rằng Cao Hạo không tin lời vừa nói, thề thốt nói: "Tôi nói thật, tôi sẽ không nói ra."

"Vì sao?"

Ý của Cao Hạo là vì sao Hướng Nam lại đồng ý giữ bí mật cho hắn, Hướng Nam không đưa ra điều kiện giữ bí mật, thế nhưng hắn hiểu trên đời này làm gì có bữa cơm nào là miễn phí.

"Cậu không phải có nỗi khổ của mình sao?"

Cao Hạo ngẩn ra, cười hỏi: "Anh biết nỗi khổ của tôi?"

"Biết. Có điều…" Hướng Nam hạ mí mắt, ánh mắt do sự: "Tôi thấy cậu vẫn là không nên ôm hy vọng quá lớn thì tốt hơn, dù sao chuyện tình cảm… rất khó nói…"

Tình cảm Lăng Na đối với Cao Hách Hướng Nam thấy rõ. Hướng Nam cảm thấy hai anh em họ muốn tranh giành chỉ sợ Cao Hạo không thắng được.

Hướng Nam trong lòng nghĩ vậy liếc nhấc mi mắt, Cao Hách nhận được ánh mắt thông cảm của y nụ cười liền mở rộng.

Vả lại cho dù Hướng Nam có cách lý giải nào với việc hắn giả liệt, hắn cũng không quan tâm. Chỉ cần Hướng Nam hứa giữ bí mật, vậy là đủ rồi.

Hắn nắm lấy tay Hướng Nam, ôn nhu nói: "Cảm ơn."

=. =. =. =. =

Hướng Nam vẫn là đến kịp buổi trực.

Buổi trưa Hướng Nam cùng Tiểu Hồ đi tuần tra trường, Tiểu Hồ hỏi y: "Hướng Nam, anh rốt cuộc ở đâu vậy?"

Hướng Nam không hiểu, Tiểu Hồ lại nói: "Mọi người trong phòng an ninh đều đang thảo luận, nói sao thường thấy anh từ khu ký túc xá học sinh đi ra a."

Thì ra là thế.

Hướng Nam nói với cậu ta: “Đó là vì tôi đang làm thuê.”

“Làm thuê?”

“Ừm.” Hướng Nam gật đầu: “Có một cậu học sinh người giúp việc xin nghỉ một tháng, cậu ta tạm thời thuê tôi đến làm bảo mẫu.”

“Vậy tiền công hẳn là rất cao đi.”

Thấy bộ dạng ước ao nước miếng sắp chảy ra của Tiểu Hồ, Hướng Nam mỉm cười: “Không tồi…”

Chữ ‘tồi’ vừa mới thoát ra, Hướng Nam đột nhiên bị một người đụng phải.

Ngay sau đó lập tức nghe thấy một tiếng thét chói tai: “Lưu manh!”

Sau đó một cái tát quét qua mặt Hướng Nam, chuyện đột nhiên xảy ra, Hướng Nam bị đánh ngẩn ra.

“Ơ, cô làm gì vậy?”

Tiểu Hồ trợn mắt hét to định xông lên liền bị một gã đàn ông to con đẩy ra. Cô ả bị đụng phải xem thường liếc Tiểu Hồ một cái rồi cười xấu xa nhận lấy từ tay gã đàn ông lon nước Coca hất lên người Hướng Nam. Hướng Nam giật mình nhấc tay ngăn lại, nhưng nước ngọt đã văng đầy cả người y. Đột nhiên, đằng sau cổ cô ả đó bị một người nắm lấy lôi lại, cô ta kêu thất thanh một tiếng, ngã xuống mặt đất.

Người kéo cô ả ngã chính là Trình Nam. Cậu vừa lúc cùng một đám người quay lại ký túc xá, chuyện vừa rồi cậu ta đều thấy.

Người vây quanh ngày một đông.

Trình Nam liếc Hướng Nam, nói với cậu trai bên cạnh một câu gì đó, cậu trai đó ‘ha ha’ hai tiếng rồi chạy mất. Trình Nam ngồi xổm xuống, cô gái kia nhìn cậu sợ hãi lùi lại, cậu hỏi cô ta: “Anh ta chạm vào cô sao?”

‘Anh ta’ đương nhiên là chỉ Hướng Nam.

“Tôi không có.” Hướng Nam phủ nhận, y vẫn đang nói chuyện cùng Tiểu Hồ, mọi việc đột nhiên diễn ra, y căn bản không biết đang có chuyện gì.

Trình Nam trừng Hướng Nam, tiếp tục hỏi cô gái: “Có phải không?”

Cô ả kia thấy người sau lưng Trình Nam rất đông, mà cậu đối với Hướng Nam lại dữ tợn. Cô ta trong lòng tính đám người kia của Trình Nam liệu có dạy dỗ Hướng Nam một trận không, âm thầm nhếch mép, tủi thân nói: “Phải.”

“Sờ chỗ nào?”

Cô ta ngẩng đầu: “Sờ tất cả.”

Vừa rồi rõ ràng là cô ta cố ý đụng phải mà.

Tiểu Hồ ở bên cạnh nghe thấy thật sự rất tức giận.

Cậu ta đẩy tên to con kia một cái nhưng không thoát ra được, rống lên với cô gái kia: “Cô cho cô là cái gì…”

“Anh câm miệng!” Trình Nam hét lên với Tiểu Hồ, chỉ chỉ cô gái kia, đứng lên nói với mấy nam sinh to lớn: “Cởi.”

Một chữ này lập tức làm Hướng Nam cùng mấy người trong cuộc ngẩn ra.

“Được thôi.”

Mấy tên nam sinh kia vừa gào lên, cô gái đã bị dọa đến ôm đầu khóc toáng. Gã to con kia cũng không quan tâm giữ Tiểu Hồ lại, vội vã chạy tới bảo vệ. Hướng Nam thấy Trình Nam càn quấy, cũng vội vàng chạy tới đuổi mấy tên nam sinh đang làm náo loạn kia đi. Y lớn tiếng mắt Trình Nam: “Cậu làm cái gì vậy!”

“Tìm dấu vân tay a.” Trình Nam nghiêm trang nói: “Cô ta bảo anh chạm vào người cô ta, nếu vậy thì phải có bằng chứng a.”

“Đúng vậy.” Đám nam sinh kia bỉ ổi cười, ở đó ồn ào.

Hướng Nam tức giận nói với Trình Nam: “Tôi thế nào cũng không nhìn ra cậu lại xấu xa như vậy!”

Mắt Trình Nam híp lại.

Cậu giận rồi.

“Đại thúc, anh là Đông Quách tiên sinh sao?” (Đông Quách là nhân vật trong mẩu truyện “Ông Đông Quách và sói Trung Sơn” ‘Đông Quách tiên sinh’ là cụm từ chuyên dùng để chỉ những người không phân biệt được tốt xấu mà ban phát lòng từ bi một cách lung tung)

“Cái gì?” Còn chưa kịp tiêu hóa lời nói, y đã bị Trình Nam đẩy mạnh một cái. Hướng Nam ngã lên người cô ả kia, Tiểu Hồ ở bên cạnh thấy Trình Nam trở mặt định chạy lại cứ Hướng Nam thì lại bị người ta đẩy ra. Hướng Nam muốn đứng lên thì bị Trình Nam bóp gáy áp tới trước mặt cô ả. Cô ả nhắm chặt mắt lùi ra đằng sau, chỉ nghe Trình Nam mắng: “Anh mẹ nó mở to mắt ra nhìn rõ cho tôi. Con ả này là kẻ chủ mưu lần trước nhốt anh trong nhà vệ sinh rồi giội nước đó.”

Cái gì?

Mắt Hướng Nam trợn tròn.

Cậu trai vừa rồi chạy đi đã trở lại.

Khác ở chỗ, cậu ta lái một chiếc xe ba bánh tới.

Trình Nam thấy cậu ta đã trở lại liền kéo Hướng Nam ra. Gã to con bị người đè xuống ở một bên, cô ả kia bị người ta nhấc lên. Hướng Nam thấy trên trước xe ba bánh kia có hơn mười bình nước uống cùng mấy xô nhựa đỏ, sợ hãi: “Cậu định làm gì?”

“Có thù báo thù a.”

Trình Nam gắt gao giữ lấy Hướng Nam đang giãy dụa, lạnh lùng cười nói với cô ả kia: “Lúc trước Thiếu Kiệt đã sớm lên tiếng rồi, chỉ có điều bọn thiếu gia đây đều không có thời gian. Mày thực hay, lại lòi mặt ra gây sự. Hôm nay ông đây không tận tình chăm sóc, mày sau này chắc còn bám hoài không dứt.”

Trình Nam đưa mắt nhìn về người bên cạnh, ba người đó không để ý Tiểu Hồ nữa, vui hớn hở chạy đi phân nhau ca nhựa rót nước từ trong bình ra.

Cô ả kia bị người giữ lấy không giãy ra được, kinh hoàng khóc lớn, vẻ mặt cầu xin. Tiểu Hồ thấy cô ta như vậy, lông mày nhíu lại.

Cậu muốn ngăn bọn Trình Nam làm loạn, nhưng đám người Trình Nam đông như vậy, cậu ít đánh không lại nhiều a.

Tiểu Hồ nhìn về phía Hướng Nam, mong Hướng Nam có thể ngăn chuyện càng nháo càng lớn này.

Hướng Nam nhìn mấy người kia nhận nước càng nhìn càng hoảng hốt, mở miệng xin Trình Nam: “Cậu thả bọn họ ra đi.”

"Có thể a." Trình Nam rất hào phóng nói với Hướng Nam. Tiểu Hồ cùng cô ả kia dấy lên hy vọng, không ngờ Trình Nam lại nói: "Cô ta chỉ cần uống hết mười bình nước này không phải là tôi sẽ thả ngay ra sao."

Cô ả kia nghe vậy, biết mình không thể cứu, không khỏi tuyệt vọng khóc rống.

Lửa giận Hướng Nam bốc lên, y đẩy Trình Nam ra, nhưng lại không thoát ra được. Trình Nam cũng có vẻ tức giận, hất tay nói: "Giỏi cho tôi!"

Nước cứ thế hắt lên người cô ả, một xô lại một xô, rất nhiều người vây xung quay, rồi ngày cả bảo vệ ở phòng trực bản cũng bị làm cho kinh động.

Trình Nam không để ý đông người, nhưng cậu liếc thấy mấy người bảo vệ đang chạy lại, thoáng nhìn Hướng Nam đang liều mạng giãy dụa trong lòng, mạnh mẽ ôm y đi.

"Cậu buông ra!"

Trình Nam trong bốn tên sói con là người cao nhất khỏe mạnh nhất, khí lực rất lớn.

Hướng Nam không ngừng vùng vẫy, bị Trình Nam kéo vào trong thang máy.

Đến tầng Trình Nam ở, Trình Nam vừa nhấc chân bước ra, Hướng Nam canh chuẩn thời cơ thoáng cái hất tay Trình Nam ra. Y liều mạng ấn nút đóng cửa thang máy, Trình Nam vọt vào bị cửa thang máy 'phanh' một tiếng kẹp lấy, triệt để nổi giận.

Hướng Nam bị túm đi ra, nhét vào trong phòng, bị đẩy mạnh ngã lên sofa.

Trình Nam ném chùm chìa khóa lên bàn trà bằng thủy tinh, chỉ vào Hướng Nam: "Anh dám đi cho tôi xem thử, tôi lập tức gọi điện cho Thiếu Kiệt. Trình Nam tôi cam đoan, đến lúc đó con ả kia sẽ còn thảm hại hơn bây giờ!"

Trình Nam nói xong dập mạnh cửa lại, cửa rầm một tiếng lớn, Hướng Nam lại càng hoảng sợ.

Lòng y vẫn để ở cô gái vừa rồi, không biết cô ta đã bi giày vò tới mức nào.

Nhíu chặt mày, Hướng Nam cảm thấy việc này là do y mà ra, không thể không quản.

Y trực tiếp chạy vào phòng Trình Nam.

Trình Nam đúng lúc đang thay quần, một chân vừa đút vào ống quần bị Hướng Nam đột nhiên xông vào

làm giật mình. Cả người không cân bằng bị quần 'cọ cọ cọ cọ' nhảy lò cò một hồi lâu, thiếu chút nữa đã chật vật ngã xuống đất.

Cậu ta nổi giận đùng đùng trừng Hướng Nam, xốc nhanh quần lên, khóa quần chưa kéo, áo còn chưa mặc, trực tiếp rống lên với Hướng Nam: "Anh làm cái gì!"

"Tôi muốn cậu thả cô ấy ra!"

Trình Nam lớn tiếng Hướng Nam cũng lớn tiếng, Hướng Nam cảm thấy mình nên nắm lấy cái thế này.

Trình Nam nhướn may: "Được lắm, biến thành đại hiệp chính nghĩa rồi!"

Cậu ta cầm lấy quần áo trên giường đưa Hướng Nam vào phòng tắm: "Đại hiệp đi tắm cho tôi!"

"Thả người ra!"

"Tắm!"

"Thả người ra!"

Trình Nam không nhịn được hét: "Lập tức đi tắm, rửa sạch cái thứ đường hóa học cùng nước chết tiệt này đi cho tôi!"

"Vậy cậu thả người ra."

Sự bướng bỉnh của Hướng Nam trêu chọc thần kinh Trình Nam. Trình Nam định quát y, thế nhưng gặp phải ánh mắt lưng tròng hoàn toàn không giống gì ngữ khí của Hướng Nam, cơn tức của cậu lại đè xuống.

Trình Nam trước này rất có dục vọng bảo vệ, cậu không chịu nổi nhất là loại ánh mắt này, cậu bị đại thúc trước mặt đánh bại rồi.

Cậu vào phòng cầm lấy điện thoại di động, gọi cho người bên kia.

"Còn đang sao?" Cậu liếc về phía Hướng Nam cũng theo cậu vào phòng, nói: "Thả ra đi."

Cúp máy xong cậu ném điện thoại lên giường, hỏi Hướng Nam: "Như vậy anh thỏa mãn chưa?"

Hướng Nam gật đầu, nói với Trình Nam: "Chuyện hôm nay cảm ơn cậu."

Y đem quần áo Trình Nam nhét vào tay y nhẹ nhàng đặt lên giường, cười cười: “Tôi đi trước.”

Có ý gì?

Trình Nam nhướn mày.

“Tôi nói, anh có phải không nghe rõ những gì tôi vừa nói không vậy?”

Hướng Nam đương nhiên nghe rất rõ, hiện tại mọi chuyện đã được giải quyết rồi, y muốn nhanh chạy ra xem đám người kai có thực sự theo lời Trình Nam mà thả người ra không. Còn nữa, Hướng Nam còn chưa quên mình mỗi lần ở nơi người khác tắm sẽ phát sinh loại tình huống gì, y sợ, nên y cự tuyệt.

Trình Nam thế nhưng không có dễ dàng như vậy, cậu trực tiếp lôi Hướng Nam vào phòng tắm. Thấy Hướng Nam định chạy ra ngoài, cậu liền đè Hướng Nam lại, cởi quần áo y ra.

“Cậu làm gì vậy?” Hướng Nam kinh hô.

Trong đầu Trình Nam nghĩ: Sao hôm nay mọi người nói đi nói lại đều chỉ biết nói mình câu này vậy.

Cậu không để ý tới phản ứng của Hướng Nam, loạt xoạt hai ba cái, lột sạch Hướng Nam. Nhìn Hướng Nam đang che che chỗ kia, cậu rống lên: “Che cái gì mà che, anh cho là anh có gì cho tôi xem sao?”

Cậu trừng Hướng Nam một cái, vặn chốt vòi hoa sen, ‘rầm’ một tiếng đóng cửa lại.

Truyện ông Đông Quách và sói Trung Sơn

QQ: Điện lực: | Rõ ràng báo cắt điện thế mà có cắt gì đâu: | Làm người ta cả ngày hôm qua phải vội vội vàng vàng hoàn thành cho xong mấy thứ liên quan đến máy tính trong khi còn 1 đống việc phải làm nhưng thôi ít nhất có điện lại được up truyện cho mn ^^

Ngoài ra, có bạn nv nữ phụ của rất phụ xuất hiện trong chương nay nguyên tác thì tác giả gọi bạn ý là ‘ ’ có nghĩa là cô bé, cô gái có điều theo ta thấy bạn ý đã vào vai ác thì ngoài trừ chỗ đại thúc mềm lòng của chúng ta nghĩ ta để là cô gái ra thì gọi cô ả vẫn hay hơn nhỉ ^^ Mọi người thấy thế nào? <ins class=“adsbygoogle”

23. Chương 23: Trò Chơi

Hướng Nam không có tắm mà đem quần áo nhét vào trong máy giặt ấn nút giặt khô, sau đó từ tủ lấy ra một cái khăn nhúng nước lau mấy thứ bẩn thỉu trên cổ, trên người.

Cửa đột nhiên mở ra, Trình Nam cầm một bộ đồ ngủ bước vào. Hướng Nam vừa thấy cậu liền lấy khăn che người, thế nhưng đó là khăn lau mặt, to có bao nhiêu, che được chỗ nào. Tránh cho Trình Nam lại mắng y khác người, Hướng Nam cuối cùng cũng buông khăn ra.

"Tôi bảo, cậu có thể đi ra ngoài không?"

Trình Nam nhướn mày: "Vì sao?"

Hướng Nam còn chưa quên bài giáo huấn 'hai tên đàn ông có quan hệ gì'. Y không dám tiếp tục ở trong phòng tắm nữa, cầm bộ đồ ngủ đề phòng lủi vào trong buồng tắm, kéo áo lên định mặc vào, nào ngờ Trình Nam lại đi tới gạt áo xuống.

Đối lại sự kinh hoàng của Hướng Nam, cậu không nhịn được nói với Hướng Nam: "Tôi bảo anh quái đản như thế làm gì nha. Không muốn tôi nhìn thì trực tiếp nói với tôi không được sao?"

Cậu ta nói xong liền 'rầm' một tiếng đóng cửa lại đi ra ngoài.

Hướng Nam lúc này cảm thấy mình rất vô tội, bởi vì vừa rồi y còn có kêu cậu ta đi ra ngoài mà.

Y không biết trong lòng Trình Nam nghĩ thế nào về y, vừa rồi nghĩa khí như vậy, bây giờ lại một vẻ hung tợn.

Y không có lòng dạ để miệt mài suy nghĩ. Cảm thấy nếu Trình Nam thật sự ghét y, Hướng Nam cũng không nên cứ xuất hiện trước mặt cậu. Y mặc đồ lên xong liền đứng đờ ra trước máy giặt, mong máy giặt có thể nhanh một chút giặt xong quần áo để y còn thay rồi rời đi. Không ngờ Trình Nam chờ lâu ở bên ngoài lại bước vào, thấy y đang nhìn chằm chằm vào máy giặt liền hỏi: "Anh làm gì vậy?"

Ánh mắt Hướng Nam chuyển về phía cậu: "Tôi đang đợi quần áo a."

"Đó là máy giặt, không phải máy tia chớp."

Trình Nam vươn tay ôm Hướng Nam kéo ra phòng khách, đẩy y lên sofa. Lúc Hướng Nam ngồi xuống, một chiếc bát mì được đưa đến trước mặt y.

Hướng Nam ngẩng đầu, Trình Nam từ trên cao nhìn xuống, nói: "Trưa nay ăn cái này, phải tạm vậy."

"A."

Hướng Nam nhận lấy, hỏi: "Cậu bình thường đều ăn cái này sao?"

Trình Nam cầm lấy bát mì của mình ngồi xuống sofa, cầm điều khiển từ xa bật TV, nói: "Hôm nay rất đặc biệt."

Hướng Nam thấy khó hiểu.

"Đặc biệt thế nào?"

"Người hầu của tôi hôm nay nghỉ."

"À." Hướng Nam nhanh nói: "Vậy tôi hết giờ trực sẽ qua nấu cơm cho cậu."

Trình Nam đã sớm bắt đầu động tác khẽ ngừng. Cậu cắn một miếng mì, hai má phình ra đem ánh mắt chuyển từ trên màn hình TV lên mặt Hướng Nam. Hướng Nam bị cậu nhìn có chút không được tự nhiên, cho rằng mình đã lắm chuyện, dù sao nhà hàng bên ngoài có đầy, muốn cái gì có cái đó, không ngờ Trình Nam đột nhiên phát âm không rõ phun ra một câu: "Được."

=. =. =. =. =

Buổi tối tan ca trực Hướng Nam đúng hẹn mà tới.

Bởi vì buổi trưa gây náo loạn, chiều y bị đội trưởng mắng một trận. Y tâm tình phiền muộn, nên lúc vào kỳ túc xá mặt mũi cứ ỉu xìu.

Trình Nam phát hiện tâm tình y không tốt, vào phòng bếp lấy một quả táo vừa ngặm vừa hỏi y: "Anh là sao vậy?"

"Không có gì." Y ngẩng đầu lên từ đống thức ăn, thấy qua táo trong tay Trình Nam trán liền nhăn lại.

"Rửa qua chưa?" Hướng Nam hỏi.

Trình Nam lại căn một miếng, hỏi: "Đại thúc anh cho tôi là công chúa Bạch Tuyết sao?"

Tâm trạng Hướng Nam không tốt, không muốn nhiều lời với cậu, giật lấy quả táo trên tay Trình Nam để vào bát rồi đổ nước nóng từ phích đun ra. Lúc nhét lại vào trong tay Trình Nam, vỏ ngoài quả táo lấy từ trong tủ lạnh đã chín mất một nửa.

Trình Nam ngây ra nhìn quả táo một hồi lâu, nghĩ thầm: Ai ya, tâm trạng đại thúc xấu tới mức này rồi.

Trình Nam cũng không trêu y nữa, quay người đi ra ngoài phòng bếp.

Đợi đến lúc toàn bộ thức ăn được bày lên bàn, Hướng Nam phát hiện không thấy Trình Nam đâu.

Y cởi tạp dề tìm khắp phòng, đi ra ban công thì thấy Trình Nam cầm điện thoại ngồi trên nền đất ở một góc ban công, y hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

"Thất tình rồi…"

"Hở?"

Hướng Nam ngẩn ra.

Thời gian làm một bữa cơm bi kịch liền xảy ra?!

Làm sao giờ?

Hướng Nam cảm thấy nên an ủi cậu ta một chút.

"Cái đó… Điều hòa tâm trạng, ánh mặt trời bên ngoài vẫn xán lạn như cũ a." Hướng Nam cong khóe miệng, nhưng khi nhìn ra ngoài liền cười không nổi, vội bổ sung: "Tuy bây giờ là buổi tối…"

"Có điều thế giới này cái gì cùng không nhiều, chỉ có đàn bà nhiều." Hướng Nam rất lạc quan, nhưng nghĩ lại: "Tuy đàn ông cũng rất nhiều…."

Trình Nam liếc y: "…. Đại thúc, anh đang khuyên tôi tự sát sao?"

Có kiểu an ủi người khác như vậy sao?

Nghe những lời 'đáy lòng' đó của đại thúc, người không muốn chết cũng sẽ tuyệt vọng.

"Sao… Sao thế được."

Hướng Nam cười ngượng, ngay cả y cũng cảm thấy 'mồ hôi' của mình…

“Ngày mai phải cùng nó đi dạo phố, làm sao bây giờ?”

“Hở?” Hướng Nam thấy kỳ quái, hỏi: “Cậu không phải bị đá sao?”

“Đời nào.” Trình Nam đứng lên đẩy Hướng Nam vào nhà, nói: “Em gái tôi bị người ta đá, nó muốn tôi mai đưa nó đi dạo phố cho hả giận.”

Trình Nam vào trong phòng hét lớn: “Tôi khổ a!”

Ăn cơm xong Hướng Nam nói muốn vào bệnh viện, Trình Nam không cho đì, nói muốn y ở lại đợi một chút, Hướng Nam thấy vẫn còn sớm liền đồng ý.

Chơi GAME Hướng Nam không biết, hai người xem TV thì buồn chán, Trình Nam cuối cùng đề nghị ‘bài lợn’, còn lấy tất cả bia trong tủ lạnh ra, kêu ai thua phải uống. Chơi Hướng Nam đồng ý, nhưng ý kiến uống bia bị Hướng Nam bác bỏ, vì tửu lượng của Hướng Nam kém, có lẽ không cần uống đến hớp thứ ba y đã gục không dậy nổi. (Bài lợn: tên gốc tiếng Trung là ‘rút rùa’, có điều cách chơi giống hệt chơi lợn ở nước ta nên ta đổi tên cho phù hợp)

Không phạt không thú vị.

Nếu không phạt rượu, vậy phải phát cái gì. Suy nghĩ nửa ngày, Trình Nam nói: “Phạt cắn đi.”

“Phạt cắn?”

Trình Nam gật đầu: “Nếu ai thua thì để đối phương cắn một cái, thế nào?”

“Như vậy được sao?”

Hướng Nam do dự.

Trình Nam trước nay không có tính kiên nhẫn, liền càu nhàu, cậu nói: “Một phạt rượu, hai phạt cắn, anh chọn đi.”

Hướng Nam ngẫm lại, gật đầu.

Cắn thì cắn vậy.

Không biết là Hướng Nam may mắn hay Trình Nam xui xẻo, mấy lá bài Hướng Nam không bốc nhầm lấy một lần.

Lúc ban đầu Trình Nam giơ tay ra cho y cắn y vẫn còn ngượng ngùng, thế nhưng sau đó hai người chơi rồi lại chơi, trong lúc Trình Nam uống bia cũng rót cho y không ngừng, đầu óc đại thúc bắt đầu hưng phấn, càng chơi càng cuồng. Trình Nam vừa thua y liền tự động tới cắn, trên cả hai cánh tay của Trình Nam đều là dấu răng y.

"Cậu lại thua rồi!"

Mặt Hướng Nam vì hơi rượu mà phiếm hồng, nhìn Trình Nam 'khanh khách' cười. Trình Nam bị chọc giận ném bài trên tay xuống, sắc mặt xám xịt nói: "Nói đi, lần này cắn chỗ nào?"

Tiếp tục không đổi chỗ thì hết đêm nay có lẽ tay cậu sẽ tàn phế mất.

Hướng Nam xem xét cánh tay cậu một lượt, ngẩng đầu, lại gần, răng trực tiếp cắn cổ họng Trình Nam.

Cái cắn này không nghiêm trọng, Hướng Nam cảm thấy đem nước bọt bôi lên, nhẹ nhẹ hút. Một luồng khí nóng nhanh chóng tụ lại ở bụng dưới của Trình Nam, cậu đẩy Hướng Nam ra, gặp phải đôi mắt hoa đào mang theo một tầng sương mờ của Hướng Nam, huyết khí vừa mới hạ xuống lập tức xông lên.

"Cắn chỗ nào không được a! Nhất định phải cắn chỗ này!"

Cậu nhìn chằm chằm Hướng Nam.

Cậu cho tới này đều cho rằng Hướng Nam nhân phẩm có vấn đề, thấy một người liền câu dẫn một người, hiện tại cậu càng cảm thấy Hướng Nam có ý không tốt.

Cơn tức trong lòng cùng oán giận lúc trước thua cùng lúc bạo phát, cậu rống lên với Hướng Nam: "Cắn cổ họng, anh là yêu tinh sao?"

Đại thúc rất tủi thân, vì y không biết mình đã làm sai cái gì.

Y thấy Trình Nam thua liền nổi giận, không muốn cùng cậu chơi tiếp.

Hướng Nam xoay người đứng lên liền bị Trình Nam kéo trở lại.

"Muốn đi đâu?"

"Tôi không chơi nữa."

"Không được."

Hướng Nam đứng dậy lại bị Trình Nam kéo xuống, y đẩy tay cậu ra: "Đến giờ tôi qua bệnh viện rồi."

"Không phải vẫn còn thời gian sao?" Trình Nam ngẩng đầu nhìn đồng hồ: "Bây giờ mới hơn bảy giờ mà."

Hướng Nam ngẩng đầu. Quả thực, bây giờ mới hơn bảy giờ một chút.

Trình Nam không cho Hướng Nam cự tuyệt, lớn tiếng: "Lại chơi một ván, chỉ một ván thôi, rồi chúng ta cùng nhau đi."

Nếu Trình Nam nói như thế vậy Hướng Nam không thể làm gì khác là ngồi lại xuống.

Ván cuối, Hướng Nam thua, thời cơ báo thú của Trình Nam đã đến.

Hướng Nam giơ tay ra, kiên cường lẫm liệt, một vẻ không sợ gì: "Cậu cắn đi."

"Cắn thì nhất định sẽ cắn! Có điều…."

Trình Nam cả một đêm mới vất vả thắng được một ván mang lên khuôn mặt mây đen bay hết, ánh mắt đánh giá trên dưới Hướng Nam một phen, cuối cùng tập trung lên môi y.

"Tôi muốn cắn chỗ này!"

Cái gì?!

Hướng Nam còn chưa kịp phản ứng đã bị Trình Nam đẩy ngã nằm ra đất.

Hướng Nam kinh hãi kịch liệt giãy dụa, Trình Nam kêu lên với y: "Đại thúc, anh muốn quỵt nợ sao?"

"Quỵt nợ? Tôi không…."

Còn chưa nói xong, môi Hướng Nam đã bị Trình Nam lấp kín.

Khác với hôn, Trình Nam áp môi lên thật sự là ngặm cắn, bởi vì cậu cảm thấy cái miệng để lại rất nhiều dấu răng lên tay cậu này rất đáng giận, cậu muốn báo thù.

Thế nhưng, dần dần, mùi vị báo thù thay đổi.

Tham luyến cảm giác nhu nhuận chạm vào, Trình Nam từ cắm chuyển sang mút. Đầu lưỡi khiêu khích môi đại thúc, lòng bàn tay tản ra khí nóng không tự giác xoa vuốt cơ thể mẫn cảm mềm mại. Cảm giác người trong lòng run rẩy, gặp phải ánh mắt mơ màng của đại thúc, Trình Nam khí nóng lên não, cả người hừng hực lửa cháy.

Trình Nam nhấc người lên cởi áo mình ra.

Hướng Nam bị khiêu khích tới mê mê tỉnh tỉnh, nhìn thấy Trình Nam cởi quần tiến lại gần định ôm y, lập tức bừng tỉnh.

Y sợ hãi.

Y không biết vì lẽ gì mọi chuyện lại thành ra thế này.

Y bật dậy đẩy Trình Nam ra. Trình Nam không chút chuẩn bị ngã ra, Hướng Nam hoảng hốt lùi về sau, giữ lầy chiếc áo mở rộng trước ngực mình đứng dậy mở cửa, như chạy thoát thân mà lao ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, Trình Nam không hề có đuổi theo. Điều này làm Hướng nam thấy thực may mắn.

Y hoảng sợ chạy về phía trước, lúc cửa thang máy vừa mở liền trực tiếp vọt vào, không ngờ lại đụng phải người đang đi ra. Người nọ bị đụng đến kêu rên, mắt trừng Hướng Nam, thấy y quần áo không chỉnh tề, không khỏi sửng sốt.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Hướng Nam liều mạng xin lỗi, người nọ thấy y chật vật như vậy cũng không tính toán, phất phất tay rời đi.

Hướng Nam đứng trong khoang tháng máy trống rỗng nhìn cánh cửa chậm rãi đóng lại. Y lùi về sau một bước, nhắm mắt dựa lưng vào bức tường kim loại trong thang máy trượt dần xuống đất. Còn chưa kịp thở phào một hơi, cửa thang máy đột nhiên ‘phanh’ một tiếng kẹp lấy rồi mở trở lại.

Đại thúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy cặp mắt đỏ ngầu của Trình Nam, cả người hoàn toàn kinh sợ.

QQ: ‘Bài lợn’ có ai không biết không? <ins class=“adsbygoogle”

24. Chương 24: Gợn Sóng

“Đi ra!”

Trình Nam giữ chặt cửa thang máy.

Hướng Nam lắc đầu.

"Anh đi ra!"

Hường Nam lùi vào một góc trong thang máy.

"Đáng chết!"

Trình Nam đập mạnh vào cửa thang máy một cái, cuối cùng, áp chế cơn tức nói với Hướng Nam: "Tôi cam đoan sẽ không tổn thương anh."

"Tôi không tin cậu!"

Hướng Nam thẳng thắn đáp.

Lửa giận của Trình Nam thoáng cái bùng lên. Cậu vọt vào trong thang máy, ôm lấy Hướng Nam rồi hôn điên cuồng.

Hướng Nam giãy dụa. Thang máy đi xuống tầng một liền tự động mở cửa, Hướng Nam đảo mắt nhìn hai người đứng ngoài thang máy đang đánh giá bọn họ, mặt lập tực trắng bệch.

"Nhìn cái gì mà nhìn?" Chú ý tới phản ứng của Hướng Nam, Trình Nam cũng phát hiện ra mấy người đó. Cậu buông Hướng Nam ra, thân hình cao lớn lập tức che đi mấy ánh mắt kia. Trình Nam rống lên với hai người nọ: "Tiếp tục nhìn mấy người có tin tôi ném mấy người xuống sống không!"

Hai người kia bị dọa lập tức lùi về sau một bước, Trình Nam trừng bọn họ một cái rồi mạnh mẽ ấn nút lên tầng phòng mình. Chờ cửa thang máy khép lại, cậu quay sang đối mặt với Hướng Nam: "Tôi hỏi anh, anh có phải muốn làm bên trong thang máy không hả?"

Trình Nam đây là đang đe dọa.

Hướng Nam lắc đầu, "Tôi không muốn làm."

"Cái này không thể tùy theo anh."

Thang máy đến nơi, Hướng Nam bị Trình Nam lôi vào, y bị mạnh mẽ áp lên giường. Lúc Trình Nam đang định ăn tươi nuốt sống y, điện thoại đột nhiên vang lên.

Vội vã muốn làm, Hướng Nam bên này không an phận, bên kia lại bị quấy rầy, Trình Nam cơn tức trào dâng mở điện thoại rống lên: "Mày con mẹ nó tìm tao vào lúc này tốt nhất là nên có việc, bằng không tao thao tổ sư mười tám đời nhà mày!"

Người bên kia đầu điện thoại sửng sốt, ngây ra một lúc, hỏi: "Là Nam Nam phải không?"

Trình Nam ngẩn ra, não bộ ngừng hoạt động.

"Mẹ…."

"Thằng nhóc này con có chuyện gì vậy! Sao lại nói mấy lời đó?"

"Không phải, con… Hiểu lầm! Tuyệt đối là hiểu lầm!"

Trình Nam luôn miệng giải thích, buông Hướng Nam ngồi xuống giường. Hướng Nam thấy cậu như vậy lập tức bật dậy xông ra cửa phòng, bị Trình Nam nhìn thấy, liền lập tức lôi trở về.

Hướng Nam liều mạng giãy dụa, Trình Nam không đủ kiên nhẫn, một tay cầm điện thoại một tay ấn y xuống giường rồi ngồi khóa lên người Hướng Nam.

"Cậu cút ngay!"

Hướng Nam rống ro, Trình Nam cả kinh vội vàng vươn tay che mồm y lại.

Nhưng đã chậm, người đầu bên kia vẫn nghe thấy.

"Ai? Con đang ở đâu? Bên cạnh con có người sao?"

"Con đang ở ký túc xá."

"Thật sao?"

"Thật sự!"

"Vậy mẹ bây giờ qua đó."

Hướng Nam cắn một ngụm lên tay Trình Nam, Trình Nam đúng lúc rút kịp tay về giận dữ chỉ Hướng Nam: "Dám!"

“Cái gì?”

Giọng nói đầu bên kia điện thoại lập tức nổi bão.

Bởi vì một tiếng rống này của Trình Nam, chuyện tốt không có, Trình Nam liên tục ở đó nghe người ta dạy dỗ, Hướng Nam bị cậu cưỡi lên không trốn được, còn thật sự nắm lấy ngón tay cái của Trình Nam đặt vào chỗ răng nanh của y cắn một cái. Trình Nam ăn đau, đầu bên kia điện thoại đang mắng chửi làm cậu không dám làm càn, cậu trừng Hướng Nam rồi cắn răng liều mạng nhịn. Hướng Nam phát điên giãy dụa nửa ngày cũng không thoát ra được, người bên kia vẫn còn đang mắng. Y mệt mỏi, xem Trình Nam bị người bên kia mắng cũng không có lòng làm gì với y, không lâu sau, Hướng Nam nằm trên giường Trình Nam thiếp mất.

=. =. =. =. =

Sáng sớm, tiếng kêu ầm ĩ vang lên. Hướng Nam mơ mơ màng màng mở to mắt, ngó qua ngó lại một lúc lâu, mới biết là điện thoại Trình Nam đang kêu.

Trình Nam ngủ bên cạnh không có phản ứng gì, Hướng Nam sờ soạng một hồi mới sờ thấy được chiếc điện thoại cậu để đầu giường đã rơi vào trong gối, tiếp đó nói: “Alo?”

Đầu bên kia truyền đến một giọng nữ, Hướng Nam đặt điện thoại vào tai Trình Nam, lắc lắc cậu: “Bạn gái tìm.”

Trình Nam bị y lắc qua lắc lại cũng dần tỉnh, vươn tay áp lấy chiếc điện thoại bên cạnh tai rồi quay mình một cái, lẩm bẩm: “Bạn gái, tìm a?”

“Anh!”

Đầu bên kia rống lên một tiếng, Trình Nam lập tức giật mình ngồi dậy, để di động ra xa nhìn đồng hồ.

Xong rồi, đã quên cái hẹn với bà cô nhỏ nhà mình.

“Anh, không phải vẫn buồn ngủ chứ?”

Nghe tiếng rống từ bên kia truyền lại, nhìn Hướng Nam ngồi dậy sửa sang lại quần áo, nhớ tới cảm giác mềm dẻo hôm qua chạm phải, Trình Nam cứ ngắm cơ thể Hướng Nam, mơ mơ hồ hồ: “Có một chút….”

“Cái gì?”

Giọng nữ phía bên kia nổi bão.

Trình Nam cũng không để ý, dập điện thoại.

Bàn tay to của cậu chụp lấy, đem Hướng Nam đang định xuống giường ôm vào lòng, hỏi: "Sớm như vậy định đi đâu thể?"

"Chuẩn bị qua bệnh viện."

Câu này Trình Nam nghe từ hôm qua cho tới bây giờ.

Cậu nhướn mi: "Không cho đi."

"Vì sao?"

"Còn hỏi tôi vì sao?"

Trình Nam cảm thấy chỗ đó đều là một ổ sói.

(! Kỳ thật chỗ nào có mấy tên này, chỗ đấy đều là ổ sói…)

"Đợi một chút, lát cùng đi."

"Lại là câu này!"

Hướng Nam không tin tưởng nữa, nói: "Câu này cậu nói từ tối qua đến tận bây giờ."

"Anh còn dám nói!"

Chuyện này không nhắc tới thì còn đỡ, bây giờ nhắc lại đại thúc chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ. Trình Nam bị mắng cả một đêm, thù lớn trên tay chưa trả, trực tiếp ấn Hướng Nam xuống giường, lột quần áo ra, há mồm cắn y.

Chờ tới lúc hai người có mặt ở bệnh viện đã là giữa trưa. Thường Triết cùng Cao Hách đang nói gì đó, thấy Hướng Nam đi vào Cao Hách chỉ liếc y một cái, cũng không tiếp tục để ý y.

Trình Nam bước vào không lâu Thường Triết liền phát hiện ra, chỉ hai cánh tay đầy dấu răng cậu: "Tự mình cắn?"

"Tôi đói điên lên rồi hay sao?" Trừng Thường Triết một cái, Trình Nam lạnh lùng liếc Hướng Nam vừa vào

phòng liền tự đồng ngồi đến bên giường Cao Hách, bất mãn nói: “Bị thỏ cắn.”

Hướng Nam xấu hổ quay mặt qua chỗ khác.

Thường Triết cùng Cao Hách đều thấy được phản ứng của Hướng Nam, mơ hồ đoán được.

Hàng lông mi dài của Cao Hách khẽ run lên, hai mắt mang theo tia u ám nhìn về phía Hướng Nam. Thường Triết ở bên cạnh sắc mặt âm trầm, y liếc Trình Nam, lạnh lùng mỉa mai: “Con thỏ của cậu răng còn rất giống người a.”

“Đúng vậy.”

Trình Nam cười lạnh đáp lại y một câu, không khí giằng co, lửa giận ngầm cháy, mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, rơi vào trầm mặc.

QQ: hic hic, hôm qua ta đi học về mệt qua, nằm lên giường rồi ngủ thiếp đi mất. Ở nhà chả ai đánh thức ta dậy cả làm ta ngủ 1 mạch hơn 15 tiếng đồng hồ đến tận giờ này mới dậy == Thế là đi tong kế hoạch của ta rồi =((Gần hết tháng rồi mà lại thế này =((((<ins class=“adsbygoogle”

25. Chương 25: Vấn Đề

Không khí giằng co mãi đến khi Thiếu Kiệt xuất hiện mới hạ xuống. Thiếu Kiệt vừa vào cửa liền ầm ĩ nói là lúc sắp xếp thời gian, nhào thẳng về phía Hướng Nam.

Hướng Nam tránh nhanh, Thiếu Kiệt vồ vào khoảng không, cậu ngẩng đầu lên: “Đại thúc, chúng ta đi nghỉ phép được không?”

“Nghỉ phép?”

Thiếu Kiệt cong môi cười: “Kỳ nghỉ dài bảy ngày ấy.”

Hướng Nam đảo mắt về phía những người khác, Thường Triết nói: “Đúng vậy. Kế hoạch bọn tôi đã sớm bàn bạc kỹ rồi. Đại thúc, không bằng tất cả cùng đi đi.”

“Mấy cậu…” Ánh mắt Hướng Nam chuyển qua cánh tay bị thương của Cao Hách: “Cậu ấy có thể đi không?”

Cao Hách bây giờ, có lẽ là không đi được.

"Cậu ta?" Thiếu Kiệt ngồi xuống cuối giường: "Vị hiệp khách cụt tay này đã bị bọn tôi loại ra rồi."

Cao Hách cục cưng vừa nghe vậy liền nhướn mày: "Nếu tôi không đi, đại thúc cũng đừng có mong đi được."

Thiếu Kiệt sửng sốt, vung tay lên, kêu: "Không vấn đề gì. Tôi lập tức giúp cậu làm thủ tục xuất viện!"

Mọi người: Hãn!

Phỏng chừng để đại thúc có thể đi du lịch, chuyện sống chết của anh em bị Thiếu Kiệt thiếu gia ném lên trời rồi.

Thế này không phải làm liều sao?

Hướng Nam suy nghĩ khẽ nhíu mày lại.

Y nói: "Các cậu đi đi, tôi không có thời gian."

Lời Hướng Nam nói là thật. Dù cho học sinh được nghỉ, thì đám người bảo vệ bọn họ đều phải về trường rút thăm để trực luân phiên.

Hơn nữa, Hướng Nam không muốn cùng bọn họ đi.

Lời Hướng Nam nói ra làm cho cả phòng vốn đang huyên náo lập tức liền im ắng.

Hướng Nam biết lời mình nói rất mất hứng, y mím môi, nghĩ tìm một chủ đề để mọi người sôi nổi lại một lần nữa, còn không biết nên nói thế nào, cửa phòng đột nhiên mở ra, Cao Hạo được người đẩy vào.

Hắn vừa vào liền hỏi: "Mấy người đang thảo luận chuyện thú vị gì vậy? Có phần tôi không?"

Đám cậu ấm ôm tâm tư riêng nghe thấy liền thấy kỳ quái, Thiếu Kiệt hỏi: "Sao anh Hạo lại biết?"

"Anh vừa tới liền gặp bác sĩ, ở ngoài cửa nói với anh ta hai câu. Mấy đứa vừa rồi lớn tiếng như vậy, anh cũng nghe được một chút." Cao Hạo ôn nhu cười, hỏi: "Muốn đi du lịch sao?"

Thiếu Kiệt gật đầu, chỉ chỉ Cao Hách: "Thế nhưng anh xem, Cao Hách không thể đi, đại thúc lại không có thời gian."

"Cao Hách không có vấn đề gì, bác sĩ nói nó cuối tuần là có thể xuất viện rồi. Về chỗ thạch cao bó bột, lúc

cần gỡ ra tất nhiên phải trở về để gỡ. Nếu đi chơi, mang theo một người chăm sóc, chỉ cần không thêm nhiều phiền phức là tốt rồi."

Cao Hạo đi đến trước giường Cao Hách, đối lại ánh mắt Cao Hách, mỉm cười hỏi: "Đúng nhỉ."

Cao Hách bắt gặp ánh mắt của hắn, không biết vì sao, dời mắt đi nơi khác.

Mặc dù không biết có đi được hay không, nhưng sự tham gia của Cao Hạo vẫn làm cuộc thảo luận trở nên sôi nổi hơn. Hướng Nam phải trực ca đêm, ở lại không lâu liền nói phải đi. Cao Hạo chủ động nói muốn đưa y về, Hướng Nam vốn không muốn làm phiền hắn, nhưng thấy Cao Hạo cứ mãi kiên trì, cuối cùng đành gật đầu đồng ý.

Ra đến bên ngoài, người đi theo Cao Hạo chào hắn một tiếng rồi đi lấy xe. Hướng Nam cùng Cao Hạo ở đó chờ, Cao Hạo đột nhiên mở miệng hỏi: "Kỳ thực trong lòng anh không muốn đi, có phải không?"

"Hở?"

Hướng Nam cúi đầu đối lại ánh mắt của Cao Hạo, Cao Hạo tao nhã cười: "Về chuyện đi nghỉ cùng bọn nó."

"Phải."

Hướng Nam rất thành thật thừa nhận.

"Lý do?" Cao Hạo hỏi.

"Tôi hôm đó phải trực, hơn nữa…"

Không phải người đi trên cùng một con đường hà tất phải ở cùng một chỗ.

Kỳ thực đây mới là nguyên nhân lớn nhất.

Trong lòng Hướng Nam nghĩ, nhếch môi, không đem những lời phía sau nói ra.

Cao Hạo dường như đọc được suy nghĩ của Hướng Nam, nói: "Tôi hiểu rồi."

Cao Hạo giỏi hiểu ý người khiến Hướng Nam khẽ cười. Hướng Nam gật gật đầu coi như đáp lại hắn, hắn lại nói: "Chỉ là có một điều, tôi rất muốn biết."

“Là chuyện gì?”

Cao Hạo giả vờ thần bí ngoắc ngoắc ngón tay với Hướng Nam.

Hướng Nam nhìn bộ dạng hắn, lòng hiếu kỳ bị khơi gợn.

Y khom người tiến sát lại gần hắn.

Cao Hạo mỉm cười, vươn ngón trỏ nâng cằm Hướng Nam lên, phần thịt ngón tay lướt qua hàm dưới của Hướng Nam, dọc theo đường cổ nhẹ nhàng đẩy cổ áo sơmi của Hướng Nam ra đặt lên chỗ xương quai xanh của y. Hắn ôn nhu nói: “Anh có thể cho tôi biết…”

“Cái này, là ai làm ra không?”

QQ: Chương này ngắn hí hí

Vừa tìm được 1 bộ nhất thụ lưỡng công khá hay, vườn trường cường công cường thụ hài ít ngược, có điều bị VIP mất òi, lại còn dài nữa chứ, tính riêng chính văn đã 91 chương + thêm phần phiên ngoại 89 chương nữa chứ =((Thôi đợi thi ĐH xong rồi tính <ins class=“adsbygoogle”

26. Chương 26: Lựa Chọn

Hướng Nam che cổ áo giật mạnh về phía sau. Mặt y đỏ bừng lên, mở miệng, nhưng lại không biết nên nói thế nào.

Đây là hình phạt sáng này của Trình Nam dành cho Hướng Nam. Nếu như giải thích sẽ phải nói đến chuyện tối qua Hướng Nam nhân lúc Trình Nam đang nghe điện thoại mà cắn cậu một cái. Mà nếu đề cập đến vì sao lại cắn Trình Nam sẽ dẫn ra sự việc đuổi bắt xảy ra sau khi chơi bài.

Mà mấy điều này, Hướng Nam không muốn nói.

Cao Hạo thấy Hướng Nam như vậy, bởi vì cũng không phải không biết không được, nên trấn an cười cười với y, cũng không khăng khăng đòi câu trả lời.

=. =. =. =. =

Trở lại trường, thẳng đến khi trực ca tối, Hướng Nam cứ nghĩ mãi chuyện xảy ra lúc trước. Từng chuyện từng chuyện từ sau khi y đến đây làm việc như những cảnh phim chớp lóe lên, càng nghĩ thì càng muốn

tránh né.

Vẫn là đổi nơi làm đi.

Thế nhưng bên ngoài mưa to gió lớn, có thể bảo đảm mình xin thôi việc xong ra ngoài lập tức sẽ tìm được công việc mới sao?

Nếu như thôi việc rồi lại không tìm được công việc mới, không có tiền, vậy mọi chuyện trong nhà phải làm thế nào giờ?

"Hướng Nam, anh đắc tội với người ta sao?"

"Hở?" Hướng Nam nghe thấy tiếng gọi liền thu lại suy nghĩ, ngẩng đầu khó hiểu nhìn Tiểu Hồ đứng bên cạnh: "Sao lại nói vậy?"

"Anh xem."

Tiểu Hồ nhỏ giọng ra ám hiệu mắt với y. Y xoay mặt lại, gặp phải đôi mắt lam lóe lên tia sáng lạnh lẽo thì không khỏi ngẩn ra.

Người khác cũng phát hiện ra rồi.

Khuôn mặt tươi cười thường ngày thay đổi, Thường Triết lúc này lạnh lùng đứng trong phòng bảo vệ, đôi mắt dưới cặp kính là một mảnh băng giá âm trầm.

Thường Triết lại gần y, nói: "Anh muốn theo tôi ra ngoài, hay muốn tôi đuổi tất cả bọn họ ra ngoài?"

Hướng Nam không biết mình đắc tội y ở đâu, rất vô thố mà đứng lên.

Thường Triết nắm lấy tay y xoay người định đi, không ngờ Tiểu Hồ đột nhiên vươn tay kéo tay kia của Hướng Nam lại.

Kỳ thực Tiểu Hồ không có ý gì khác. Cậu ta thấy Thường Triết sắc mặt u ám, sợ Hướng Nam chịu thiệt thòi lớn.

Thế nhưng chính vì cái kéo này, sắc mặt Thường Triết triệt để biến đổi.

Thấy mặt Thường Triết thay đổi, Hướng Nam lo lắng che trước mặt Tiểu Hồ, nắm ngược lại tay Thường Triết. Thường Triết thấy Hướng Nam chủ động, lửa giận lập tức dịu lại không ít. Hướng Nam phẩy phẩy

tay với Tiểu Hồ ý bảo y không sao, sau đó vừa đẩy vừa kéo Thường Triết ra khỏi phòng bảo vệ.

"Đại thúc, anh thích tôi sao?"

Tám sân bóng rổ của trường được thiết kế theo hình song song mở rộng, sườn trên bốn sân, sườn dưới bốn sân, ở chính giữa là một dốc đồi nhỏ, xây một vài thang đá, trải thảm cỏ xanh. Che khuất trong bóng râm, dựa vào một góc của sân tennis càng không thấy được, là thánh địa lêu lổng trong trường.

Hướng Nam vừa đi ra đã bị Thường Triết lôi tới đây. Thường Triết ngồi xuống, câu nói ra đầu tiên khiến Hướng Nam khẽ ngẩn người.

Hướng Nam đương nhiên hiểu thích của Thường Triết chính là kiểu đó.

Hướng Nam lắc đầu.

Thường Triết bị đả kích mạnh mẽ.

"Thực sự không có sao?"

Thường Triết vẫn chưa từ bỏ ý định. Trước đây Thường Triết cũng đã gặp qua người từ chối y. Có điều, mấy người đó tuy miệng nói không, nhưng lại tim đập thình thịch mặt đỏ ửng nhìn y. Mấy người này, chỉ cần Thường Triết khiêu khích thêm một chút, cuối cùng vẫn là tùy ý y muốn làm gì thì làm.

Y mong Hướng Nam cũng như thế.

Thế nhưng đại thúc trước mặt lần thứ hai lắc đầu, hơn nữa lúc nhìn y mặt không biến sắc tim không đập loạn, Thường Triết biết y chính là nói thật, có chút buồn bực.

"Đại thúc." Thường Triết đột nhiên áp tới, tay Hướng Nam chống ra sau định lùi lại, thế nhưng tay Thường Triết lại ôm chặt lấy eo y.

"Tôi xấu sao?" Thường Triết hỏi.

"Đẹp." Hướng Nam gật đầu.

Thường Triết ngũ quan tinh tế là không có gì nghi ngờ.

"Vậy vì sao đại thúc lại không thích tôi?"

Mặt Thường Triết sát lại gần Hướng Nam, Hướng Nam nghiêm mặt lảng tránh, Thường Triết lại hỏi: “Gia thế tôi rất kém cỏi sao?”

Hướng Nam lắc đầu.

Dù không rõ bối cảnh phía sau của Thường Triết, thế nhưng căn cứ vào ba người còn lại, thì cũng có thể đoán được một phần.

“Vậy sao đại thúc không thích tôi?”

Thường Triết càng áp lại càng gần, Hướng Nam vươn tay đẩy y, bị Thường Triết nắm tay đặt lên trước ngực y. Cánh môi xinh đẹp áp lại bên tai Hướng Nam, Thường Triết nhỏ giọng nói: “Đại thúc, anh chê tôi thiếu nhiệt tình với anh sao?”

Luồng khí nóng ran phả vào lỗ tai Hướng Nam, chỗ da mẫn cảm bị khiêu khích, mặt cùng vành tai Hướng Nam đều dần dần đỏ bừng. Hướng Nam lùi lùi lại, không thừa nhận. Dưới bóng cây, mắt Thường Triết dường như lóe sáng, khóe môi y cong lên, mút vành tai Hướng Nam.

Hướng Nam run rẩy, càng mạnh mẽ khước từ. Thường Triệt dường như đối lại y, cả người đặt trên người y.

Lưng Hướng Nam bị đè xuống thảm cỏ, cúc áo bị Thường Triết cởi bỏ từng viên. Hướng Nam giãy không thoát, trên sườn núi đột nhiên truyền đến tiếng nói, hình như là đang nói chuyện, Hướng Nam muốn kêu cứu, không ngờ Thường Triết nhét thứ gì đó vào miệng y rồi áp lại. Hướng Nam hoảng sợ né tránh, nhưng vẫn bị nắm lấy cằm nhấc lên.

Chất lỏng đắng chát như mỡ chảy vào trong miệng Hướng Nam. Hướng Nam bị sặc, bị Thường Triết nửa dụ dỗ nửa ép buộc mà trực tiếp nuốt vào. Dưới những cái hôn nồng nhiệt của Thường Triết, đầu Hướng Nam bắt đầu mơ hồ, mắt mê man, cơ thể càng ngày càng nóng. Thường Triết nhận thấy được sự biến hóa của Hướng Nam, buông môi y ra, hai má dán lên mặt Hướng Nam ha ha cười.

“Có hiệu quả rồi, đại thúc.”

Thường Triết nhỏ giọng nói, cầm tay Hướng Nam đặt lên chỗ cực nóng của mình. Y áp lại gần tai Hướng Nam: “Hiện tại chúng ta đều đã thành thế này rồi, đại thúc, cho anh hai lựa chọn: Hoặc là anh không kêu cứu, ngoan ngoãn nghe theo tôi hoặc là anh kêu cứu…”

“Bị người ta nhìn thấy anh bây giờ như thế này, miệng lưỡi thế gian đáng sợ…” Khóe môi Thường Triết khẽ cong, dán lên tai Hướng Nam: “Anh sau này làm người thế nào…”

QQ: Đến lượt Thường Triết ra tay Không biết liệu lần này đại thúc của chúng ta có chạy thoát không ta? <ins class=“adsbygoogle”

27. Chương 27: Grào ~

Lời Thường Triết làm Hướng Nam vốn đang định kêu cứu thoáng cái cả người cứng lại.

Y thật sự rất nóng, hơn nữa càng ngày càng nóng. Y thấy khó chịu, không nhịn được mà cọ quậy, cảm giác lớp quần áo chà sát vào da phi thường mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức suýt nữa khiến y rên rỉ thành tiếng.

Làm sao bây giờ….

Hướng Nam cắn chặt môi.

Động tác im lặng vô ý thức của đại thúc thực liêu nhân. Thường Triệt nhìn thấy, xấu xa áp lại, nhỏ giọng: "Đại thúc, anh không kêu cứu sao?"

Cánh môi mỏng đặt lên hầu kết Hướng Nam nhẹ nhàng mút. Hướng Nam run rẩy lùi về phía sau, không ngờ điểm nổi lên trước ngực bị ngón tay Thường Triết xẹt qua. Thanh âm kiềm không được, 'A' một tiếng, cả người Hướng Nam run lên, kinh sợ.

Lực chú ý của đại thúc bay tới nơi lúc trước có tiếng người truyền lại, may mà có vẻ như không ai nghe thấy.

Hướng Nam biết là Thường Triết cố ý, tay y nắm lấy áo Thường Triết, nhẹ giọng cầu xin: "Cậu không nên thế này…"

"Không nên thế này? Không nên thế nào cơ?"

Ngón tay đặt trước ngực Hướng Nam vẽ từ vòng to sang vòng nhỏ mà chầm chậm trêu chọc nhũ tiêm của y, Thường Triết cắn vành tai Hướng Nam, nhỏ giọng dụ dỗ: "Đại thúc, anh không định nói cho tôi biết, phải làm thế nào thì anh mới chịu mở chân để tôi tiến vào a?"

Lời nói hạ lưu khiến mặt Hướng Nam đỏ bừng như tích máu.

Thời gian dần dài, hơi thở Hướng Nam càng ngày càng nóng, thân dưới sớm đã trong tư thế chờ phân phó.

Y hô hấp càng ngày càng loạn, thấy ánh mắt Thường Triết càng ngày càng mơ màng, tay không tự giác mà vươn xuống dưới.

Tay Hướng Nam bị đẩy ra.

Tấm ngực lõa lồ gấp gáp phập phồng, Hướng Nam giương mắt, đôi mắt hoa đào ngập một tầng hơi nước rất bất đắc dĩ lại mang theo chút oán giận. Thường Triết bị y nhìn như thế thiếu chút nữa không kiềm chế được.

Thường Triết đè xuống huyết khí ổn định tâm trạng, cười xấu xa áp lại gần Hướng Nam, ở bên tai y: "Đại thúc, anh muốn tôi làm với anh thế nào a, tôi rất vui lòng phục vụ anh."

"Không…"

Hướng Nam khẽ lắc đầu, mí mắt hạ xuống, bất an mà run run.

Tay y lần thứ hai đi xuống, lại bị Thường Triết đẩy ra.

Lúc này đây, y thiếu chút nữa khóc lên.

"Cậu…"

Da y đỏ ửng, cắn môi, thực khó chịu.

"Đại thúc, anh nhớ tôi đã từng dạy anh thế nào không?"

"Cậu đừng nghĩ…"

Hướng Nam cự tuyệt.

"Anh thế này rồi, dây dưa kéo dài nổi sao?"

Hướng Nam trước mắt mê người vô cùng, Thường Triết liếm liếm môi dưới, y sắp không kiềm chế nổi rồi.

Hướng Nam lắc lắc đầu, chịu đựng cảm giác khó chịu đó. Tay Thường Triết cách lớp quần xoa nơi yếu đuối của y, môi cùng đầu lưỡi lưu luyến hạt châu đang nhô lên. Hơi thở Hướng Nam hỗn loạn, tay đặt lên tay Thường Triết định đẩy ra, không ngờ Thường Triết lại đột nhiên hung hãn cắn ngực y một ngụm, y lập tức kêu đau thành tiếng.

Một tiếng này tràn ra Hướng Nam liền nghĩ người ở chỗ sân bóng rổ sườn trên. Mặt y biến sắc, Thường Triết thấy y như vậy, ha ha cười to.

"Đại thúc, bọn họ đã sớm đi rồi."

Lời Thường Triết làm Hướng Nam thở phào một hơi, thế nhưng lập tức cơ thể lại căng cứng lại.

Bởi vì Thường Triết đang nắm lấy quần y, định cởi xuống, tim Hướng Nam giật thót. Đột nhiên một bàn tay đặt lên vai Thường Triết, Thường Triết quay người lại, bị người ta đấm một đấm.

Hướng Nam còn chưa rõ xảy ra chuyện gì đã bị tóm lấy, lúc lấy lại tinh thần thì y đã rời khỏi sân bóng rổ rồi.

"Ai ya, sao anh lại bị A Triết làm thành thế này."

Cơ thể Hướng Nam càng ngày càng xúi lợ, gặp phải ánh nhìn của Trình Nam y hoảng sợ lùi lại.

Trình Nam thấy bộ dạng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống của y liền vươn tay định dìu, không ngờ Hướng Nam kích động lắc đầu: "Cậu đừng đụng vào tôi!"

Trình Nam đã nhận ra.

Ánh mắt Hướng Nam lay động, mặt mũi đỏ bừng không bình thường.

"Anh bị hạ thuốc sao?"

Hướng Nam không trả lời.

"Chết tiệt!"

Trình Nam nắm tay kéo y lại. Hướng Nam tưởng Trình Nam định giậu đổ bìm leo, không ngờ Trình Nam lại cưỡng chế giúp y chỉnh lại quần áo, vừa lôi vừa kéo y về ký túc xá.

Vừa vào trong phòng, Hướng Nam lập tức xông vào nhà tắm. Y mở vòi nước lạnh, ngã ngồi xuống mặt đất. Nước lạnh từ đầu đổ xuống, làm ướt tóc, xuyên qua lớp áo thấm ướt làn da đang tỏa nhiệt. Cả người y chấn động, không ngừng rùng mình.

"Vô ích thôi."

Trình Nam lúc này cũng đã đi vào.

Cậu đóng vòi nước lại, ngồi xổm xuống bên cạnh Hướng Nam, nói: "Phải thế nào mới giải quyết được, hẳn là anh biết."

Hướng Nam nghe vậy liền lập tức căng thẳng. Y hoảng sợ nhìn Trình Nam, cho rằng Trình Nam định làm gì mình, ai ngờ Trình Nam đứng lên, xoay người đi ra ngoài nói: "Anh nhanh lên, tôi đi tìm quần áo cho anh thay."

Cuối cùng, Hướng Nam không biết mình ngây người trong phòng tắm mất bao lâu, sau cùng làm đến mức ngất xỉu.

Được người ôm ra từ phòng tắm, được người ta thanh quần áo cho, Hướng Nam nằm trên giường mơ mơ màng màng ngủ. Từ từ, cảm giác nhiệt đột xung quanh bắt đầu thay đổi.

Y càng ngủ càng lạnh, càng ngủ người càng run rẩy, muốn thức dậy mặc thêm quần áo vào thì cả người lại mềm nhũn, mê mê man man, thế nào cũng không tỉnh lại.

Làm sao vậy?

Là làm sao vậy….

Hướng Nam trong mộng mơ hồ nhìn thấy một thân hình cao lớn ngồi bên cạnh giường y. Người đó vươn tay sờ lên trán y, cái nóng từ lòng bàn tay truyền qua trán lan ra cả người. Ý thức Hướng Nam dần dần đi xa, chầm chậm, cái gì cũng không biết nữa.

Lúc Hướng Nam tỉnh lại phát hiện ra mình ở một nơi xa lạ.

Y ngây ngân ngẩn ngẩn, suy nghĩ rất lâu, hoàn toàn không nhớ nổi đây là đâu. Y nhắm mắt lại, lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại lần nữa, bầu trời đã đen kịt.

Hường Nam nhấc người ngồi dậy nhìn bốn phía xung quanh một hồi lâu, lúc này mới nhận ra mình đang ở trong phòng ngủ của Trình Nam.

Y kéo cơ thể như nhũn ra lảo đảo đi ra khỏi phòng. Đi tới phòng bếp, y thấy Trình Nam đang nghiền nát thuốc gì đó, thấy thứ bột trắng đổ vào trong ly thủy tinh trong suốt gặp nước liền tan ra, sắc mặt đại thúc càng lộ rõ vẻ tái nhợt.

Trình Nam quay đầu nhìn thấy y.

"Anh tỉnh rồi."

Hướng Nam lùi lại về phía sau, hoảng sợ ngồi lên sofa.

“Anh khát nước rồi.”

Trình Nam cầm ly nước kia đặt xuống bàn trước mặt Hướng Nam: “Uống đi.”

Hướng Nam hạ mí mắt, hai tay siết chặt. Trình Nam thấy y như vậy, lông mày liền nhăn lại.

“Anh làm sao vậy?”

Trình Nam nói rồi vươn tay định sờ trán Hướng Nam, bị Hướng Nam né tranh.

Mắt Trình Nam trợn tròn, thế như nhìn thấy bộ dạng nửa sống nửa chết của Hướng Nam lửa giận lại bị đè xuống.

Cậu cầm ly nước lên, đưa tới trước mặt Hướng Nam: “Uống.”

Hướng Nam lắc đầu.

“Tôi bảo anh uống anh có nghe thấy không.”

Cái ly đưa lên phía trước chạm vào môi Hướng Nam, Hướng Nam cả kinh, đẩy mạnh một cái, nước nóng lập tức văng vào tay Trình Nam. Cái bỏng này, lông mày Trình Nam nhướn lên, lửa giận bùng cháy.

“Tôi nói anh có phải muốn ăn đòn không a!”

Lời vừa thốt ra, Trình Nam liền sửng sốt.

Hướng Nam cuộn mình ngồi trên sofa, ôm đầu, cả người run rẩy. Trình Nam thấy y như vậy, cơn tức bỗng chốc biến mất tăm.

“Đại thúc, anh sao vậy?”

Trình Nam đặt ly nước xuống, rút ra hai tờ giấy ăn lau lau tay rồi ngồi xuống sofa. Cậu vươn tay định kéo Hướng Nam lại, nhưng Hướng Nam như chim sợ cành cong đẩy ra.

“Đại thúc…..”

Trình Nam đối với thái độ tránh như tránh rắn rết của Hướng Nam dành cho cậu rất có ý kiến, cậu đứng dậy: “Được rồi, trước tiên uống nước đi đã.”

“Tôi thấy rồi… Cậu bỏ thuốc…”

“Cái gì?”

Giọng Trình Nam rất lớn, càng làm đại thúc hoảng sợ.

Hường Nam co lại vào một góc sofa, mắt lưng tròng, rất sợ hãi. Trình Nam suy nghĩ một chút, liếc ly nước trong tay, cuối cùng cũng hiểu.

Y nhấc ly nước về phía Hướng Nam nói: “Đây không phải loại đó, thứ trong này là thuốc hạ sốt bác sĩ kê.”

Hướng Nam khẽ ngẩn ra.

“Anh sốt mà, anh không biết sao? Tôi gọi bác sĩ đến xem anh, kê đơn thuốc. Anh ngủ rất trầm, nếu tôi không nghiền thuốc ra hòa tan với nước thì làm sao anh uống được chứ.”

Trình Nam thấy Hướng Nam có vẻ không tin, trực tiếp cầm lấy ly nước uống, không ngờ vừa uống được một ngụm, mặt mũi liền nhăn nhúm lại.

“Phi, thứ này hòa vào trong nước sao lại đắng thế chứ.”

Cậu liếc Hướng Nam, Hướng Nam đang khẽ nhíu mày nhìn cậu, Trình Nam đưa ly nước đến trước mặt Hướng Nam: “Uống nhanh.”

Hướng Nam lùi về sau, nhỏ giọng: “Cái này cậu đã uống qua rồi…”

Nghe thấy giọng điệu ra vẻ ghét bỏ của Hướng Nam, Trình Nam bảo bối vốn đang rất có tinh thần hi sinh muốn chứng thực sự trong sạch của mình mày dựng thẳng, lúc này thì hay rồi, miệng đối miệng trực tiếp mớm cho đại thúc.

QQ: Đại thúc của chúng ta thế nhưng lại trốn thoát thành công khỏi móng vuốt của sói Triết rồi ^^

Mọi người thấy có lỗi gì thì comt báo ta nhé Ta ốm mất rồi =((bắt đầu từ hôm nay ta sẽ ko post truyện mỗi ngày nữa mà chỉ tập trung vào 1 ngày trong tuần thôi Mỗi tuần chắc chỉ được nhiều lắm là 2 chương thui <ins class=“adsbygoogle”

28. Chương 28: Chăm Sóc

Thứ nước đắng chát bị đưa vào trong miệng, Hướng Nam nuốt không kịp, thiếu chút nữa thì sặc. Nước trào ra, theo khéo miệng chảy xuống làm ướt vạt áo.

Hướng Nam biết tính cách Trình Nam, đã bắt được rồi nhất định sẽ mớm cho đến hết, nên lúc Trình Nam áp lại gần, Hường Nam đành ngoan ngoãn.

Môi bị đè lên, y cũng bắt đầu nuốt lấy nước thuốc Trình Nam mớm cho y. Y rất khẩn trương, nhắm chặt mắt, tay níu chặt áo của Trình Nam. Sự chủ động cùng ngượng ngùng của y khiến Trình Nam khẽ ngẩn người.

Động tác mớm thuốc của Trình Nam ngừng lại, Hướng Nam không biết, vẫn tiếp tục hút. Hầu kết Trình Nam khẽ động, chỗ thuốc còn lại bị cậu nuốt xuống. Cậu khẽ nghiêng mặt, lại cạy mở môi Hướng Nam lần nữa, bắt đầu hút lại nước thuốc còn chưa kịp nuốt xuống trong miệng Hướng Nam. Hướng Nam thấy kỳ quặc liền dừng lại.

Cậu ta đang làm gì vậy?

Hướng Nam muốn lùi lại, không ngờ một tay Trình Nam đặt lên lưng y ép y lại gần cậu.

Khoang miệng Hướng Nam rất nóng, đầu lưỡi bị Trình Nam tham luyến truy đuổi dây dưa. Hướng Nam đơ người ở đó hoàn toàn không dám động dậy, dần dần, đầu óc hỗn độn càng ngày càng mê man.

Trước lúc không khí trong phổi bị hút sạch, Trình Nam buông Hướng Nam ra.

Môi Hướng Nam trơn bóng, thở dốc nhìn Trình Nam. Trình Nam dường như mớm thuốc đến nghiện, cầm ly nước lắc lắc, cười ha ha nói với Hướng Nam: “Nước thuốc bị tôi uống hết rồi. Anh chờ tôi, tôi đi lấy ly nữa.”

Còn muốn tiếp?!

Mắt Hướng Nam trợn tròn, chớp chớp.

Một buổi tối cứ thể tiếp tục, cũng không dám khẳng định ly nước tiếp theo rốt cuộc có pha thuốc hay không, Hướng Nam bị Trình Nam ép mớm không ít.

Thời gian nghỉ ngơi buổi tối, Trình Nam thấy Hướng Nam bộ dạng đề phòng nhìn mình, cậu cũng không vào phòng ngủ, ở phòng khách ôm TV chơi điện tử cả đêm. Đến lúc trời tờ mờ sáng, cậu ngồi trên thảm dựa vào ghế sofa ngủ thiếp đi.

Buổi sáng Hướng Nam dậy rất sớm, thấy Trình Nam nằm ở đó, liền quay về phòng lấy một chiếc chăn đắp cho cậu. Một hành động này, liền khiến Trình Nam tỉnh lại.

Cậu liếc Hướng Nam, ngáp dài, hỏi y: "Đại thúc anh dậy sớm thế làm gì?"

"Tôi muốn gọi một cuộc điện thoại."

Cơn sốt của Hướng Nam kỳ thực vẫn chưa suy giảm. Cả người mệt mỏi, trong đầu y nhớ đến mình vốn vẫn đang nên trực ca, trong lòng không rõ, muốn gọi một cuộc điện thoại hỏi xem ca đêm này y không trực, liệu có bị đuổi việc hay không.

"Gọi đi đâu?"

Trình Nam tiện taycầm điện thoại lên định giúp y bấm số, thế nhưng nghe thấy ba chữ 'phòng bảo vệ' thì liền buông điện thoại xuống.

"Xin nghỉ chứ gì, được rồi, tôi cho người xin nghỉ hộ anh là được."

Hướng Nam nhíu mày, nhỏ giọng: "Không cần làm phiền người khác, tôi tự mình làm là được."

"Không phiền phức." Trình Nam vuốt mặt, tìm một dãy số điện thoại trong danh bạ rồi gọi đi, nói: "Anh cho ông ta cơ hội lần đầu tiên trên danh nghĩa hiệu trưởng mà ra lệnh, theo tôi thấy ông ta nên mời anh ăn một bữa mới phải."

Nói rồi đầu bên kia điện thoại nhấc mắt, Trình Nam trực tiếp kêu: "Cậu." (là cậu họ nhé em mẹ ý không phải là đại từ nhân xưng đâu nha)

Đầu bên kia vừa nghe giọng Trình Nam liền rống lên, lông mày Trình Nam nhíu lại, lớn tiếng: "Giả vờ với tôi à, ai chả biết ông sáng chưa đến tám giờ thì chưa xuống giường."

Nghe Trình Nam gào lên thế, Hướng Nam đang mơ màng có chút giật thót. Trình Nam ở đó nói chuyện, Hướng Nam xem thời gian một chút, thấy là lúc nên làm bữa sáng rồi, liền bước từng bước nặng nề vào phòng bếp. Có lòng mà không có sức, đi vào không bao lâu, Trình Nam nghe thấy một tiếng đổ vỡ lớn.

Trình Nam đưa mắt nhìn vào trong nhà bếp, người ở đầu bên kia hỏi: "Đó là ai a? Loại chuyện bé tí tẹo teo này mà cháu cần cậu đi thu xếp sao?"

"Không phải bảo cậu gọi một cú điện thoai sao? Có thể làm tốn bao nhiêu dưỡng khí của cậu a?"

Phòng bếp lại truyền đến tiếng động, trán Trình Nam lập tức nhíu chặt.

Trình Nam ngồi không yên, cậu chào người bên kia một tiếng rồi cúp điện thoại.

Cậu đi vào phòng bếp, Hướng Nam lúc này đang ngồi thừ ra dưới đất nhìn chằm chằm cái bát vỡ. Cậu đi qua vươn hai tay kéo Hướng Nam ra phòng khách, tay vừa chạm lên trán Hướng Nam, chuông cửa liền reo vang.

"Tình yêu, hôm nay cậu muốn ăn gì?"

Một người phụ nữ tầm năm mươi tuổi vừa vào cửa liền nói chuyện, Trình Nam chỉ tay về phía Hướng Nam: "Bác Đặng, hôm nay bác giúp tôi chăm sóc anh ta."

Người phụ nữ được gọi là bác Đặng thấy Hướng Nam thì hơi sửng sốt, bà đến trước mặt Hướng Nam, hỏi Trình Nam: "Cậu ta làm sao vậy?"

"Bị sốt, đêm qua giày vò đến tận giờ." Trình Nam cầm mấy viên thuốc từ bàn trà: "Đây là do ông Hồ tối qua tới kê đơn, có vẻ không có tác dụng. Vừa rồi anh ta mơ mơ màng màng đi vào nhà bếp, thiếu chút nữa đập vỡ hết bát đĩa trong nhà."

Hướng Nam trông có vẻ rất uể oải, mặt mũi đờ đẫn. Bác Đặng nhíu mày, cầm thuốc hỏi Trình Nam: "Thuốc này tối qua cậu cho cậu ta uống kiểu gì?"

"Hòa vào nước rồi đút a."

"Vậy cậu đút bao nhiêu?"

Trình Nam ngẩn ra.

Cậu thật sự nói không nổi.

Kỳ thực tối qua cứ một ly lại thêm một ly nước, lúc sau Trình Nam vì sợ thuốc quá liều nên căn bản không pha thuốc vào, nước thuốc lúc trước tất nhiên là bị Trình Nam nuốt hơn nửa.

Trình Nam cười gượng một tiếng, bác Đặng biết, thuốc này phòng chừng đại thúc chưa uống được mấy.

Bác Đặng đặt tay lên trán Hướng Nam, sau đó lại sờ lòng bàn tay Hướng Nam kiểm tra, cuối cùng, kéo Trình Nam lại nói vài câu. Trình Nam quay đầu liếc Hướng Nam một cái, hỏi bác Đặng: "Có tác dụng sao?"

Thấy bác Đặng gật đầu, Trình Nam nói: "Được rồi, cả ngày hôm nay tôi có tiết, bác cho anh ta uống thuốc, để anh ta ngủ, tối nếu vẫn chưa hạ sốt tôi sẽ làm cho anh ta."

Bác Đặng gật đầu: “Rồi.”

Hướng Nam ăn ít cháo, uống thuốc rồi chìm vào giấc ngủ.

Như bác Đặng dự đoán, Hướng Nam vẫn như trước ngủ mê mệt thẳng tới lúc trời chuyển đen. Trình Nam không có cách nào, làm theo lời bác Đặng chuẩn bị rượu đế. Bác Đặng để Trình Nam ôm Hướng Nam dậy, sau đó trải tấm nhựa mỏng lớn mình chuẩn bị lúc trưa lên giường. Một loạt hành động này, Hướng Nam vẫn ngủ sâu như trước. Trình Nam đặt y lại lên giường, vỗ vỗ mặt y, nhìn y nửa tỉnh nửa mê, Trình Nam dứt khoát vứt bỏ ý niệm gọi y dậy trong đầu.

“Bắt đầu sao?”

Trình Nam hỏi.

Bác Đặng gật đầu: “Cậu cởi quần áo cậu ta ra trước đi, dùng nước nóng pha rượu cẩn thận lau người cho cậu ta. Tôi lần lượt đổi nước cho cậu.”

“Ừm.”

Trình Nam nâng nửa người Hướng Nam dậy kéo về phía sau để y dựa vào đầu giường, sau đó cậu treo lên phía trước Hướng Nam để hai chân Hướng Nam vắt lên chân mình. Trình Nam tựa sát vào người Hướng Nam, bắt đầu cởi quần áo y.

Hướng Nam mơ hồ có chút tỉnh, mơ mơ màng màng, mắt ti hí mở, thấy khuôn mặt của Trình Nam, cảm giác được tay cậu. Y muốn ngăn cản, nhưng tay không chút sức lực, thế nào cũng không nhấc lên nổi.

Không được cởi…

Không được cởi áo…

Trình Nam phát hiện động tác tay cự tuyệt nhỏ đến không thể nhỏ hơn của Hướng Nam. Y nghiêng người vươn tay đỡ thắt lưng Hướng Nam kéo Hướng Nam lên, cơ thể mềm dẻo có nhiệt độ quá cao, mềm nhũn dựa vào ngực Trình Nam. Trên người Hướng Nam tản ra mùi hương cơ thể nhàn nhạt khiến Trình Nam có chút động tâm.

Bàn tay lớn tỏa nhiệt khí của Trình Nam chậm vãi vuốt ve làn da màu mật ong. áo Hướng Nam theo sự di chuyển của tay cậu mà tuột xuống, giây phút Trình Nam cúi đầu định ngậm lấy môi Hướng Nam, một câu hỏi bất thình lình khiến động tác cậu dừng lại.

“Cậu đang làm gì vậy?”

Trình Nam đè xuống dục niệm trong lòng quay đầu nói với bác Đặng đứng trước cửa phòng: "Không phải bác bảo tôi cởi quần áo anh ta ra sao?"

"Động tác cậu thực nhanh a." Bác Đặng không hề nghi ngờ cậu, đổ nước nóng vào thùng nước pha rượu để ở giữa phòng, nói: "Nước lạnh nhanh quá."

"Nhanh không đủ." Trình Nam cầm tay trái để tựa trên người mình của Hướng Nam quơ quơ về phía bác Đặng: "Đại thúc này không có chút cảm giác nào cả, nặng muốn chết."

"Cậu thôi đi." Bác Đặng lườm cậu một cái: "Cậu to lớn vạm vỡ như vậy, cho dù cả con voi dựa trên người cậu cậu cũng không chết được."

Trình Nam cục cưng bĩu môi, có điều đó cũng chỉ là chuyện hai ba giây, vì bác Đặng không cho cậu oán giận, cầm gáo nước đi ra.

Lúc bác Đặng bước vào một lần nước thiếu chút nữa tức đến bốc hơi.

Trình Nam cởi áo Hướng Nam ra xong liền đờ ra ở đó, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu. Bác Đặng đi lại gần giường: "Cậu đang làm gì vậy?"

"Quần cũng phải cởi sao?"

"Cậu liền vì chuyện này mà lề mề kéo dài sao?"

Bác Đặng có chút kỳ quái.

Theo tính cách của Trình Nam, người không kiên trì như cậu, sớm nên nhanh chóng cởi sạch quần áo của Hướng Nam rồi chứ.

Làm sao cứ dây dưa ở đó.

"A, vậy bác phải ra ngoài, bên trong anh ta không mặc gì cả."

"Cậu cũng do một tay tôi nuôi lớn, có gì mà tôi chưa từng thấy quá, linh tinh." Bác Đặng đổ thêm nước vào rồi quay người ra ngoài.

Hướng Nam bị cởi đến tận cùng, vô lực nửa nằm trên giường. Trình Nam cầm khăn mặt nhúng nước nóng hòa rượu nhẹ nhàng lau trán cùng người y. Nhiệt độ trên da Hướng Nam dần dần giảm xuống, nhiệt độ cơ thể Trình Nam lại dần dần tăng cao.

Cậu khó nhịn liếm liếm môi, tay cầm khăn mặt chạy dọc theo mé đùi bên trong của Hướng Nam, càng lau càng gần nơi gốc rễ của y. Lòng bàn tay xoa nhẹ nơi yếu ớt của Hướng Nam, động tác vuốt ve nhẹ nhàng nhưng chậm rãi. Cậu nhìn Hướng Nam vẫn đang chìm trong giấc mộng, kích thích hoàn toàn không có phản ứng. Trình Nam cảm thấy không thú vì, không tiếp tục nữa.

=. =. =. =. =

Lúc Hướng Nam tỉnh lại đã là sáng hôm sau.

Y đầu óc thanh tỉnh, cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

Lúc này Trình Nam ngủ rất trầm, nằm sấp ngủ bên giường Hướng Nam.

Bỏ đi vẻ mạnh mẽ hàng ngày là bộ dạng vô cùng trẻ con. Hướng Nam nhìn cậu, trong lòng dao động, nhàn nhạt cười.

"Cậu tỉnh rồi."

Hướng Nam nghe tiếng ngẩng đầu lên, bác Đặng đang đứng trước cửa phòng, bà nhỏ giọng hỏi: "Cậu đã đỡ sốt chưa?"

Hướng Nam gật đầu: "Đã đỡ rồi. Thực không phải, làm phiền mọi người quá."

Bác Đặng cười nói: "Tôi có phiền gì, phải là tiểu Nam. Nó hết lần này đến lần khác lau rượu tản nhiệt cho cậu, lăn qua lăn lại một đêm, mệt muốn chết rồi."

Hướng Nam lúc này mới phát hiện áo mình mở rộng, hơn nữa dưới chăn không có mặc quần. Y kéo chăn lên cao, kéo áo lại, liếc Trình Nam một cái, mỉm cười xấu hổ với bác Đặng.

Hôm nay vừa hay là thứ Bảy, Trình Nam không có tiết, chịu đựng hai đêm, mắt cậu thâm đen tới lợi hại. Ăn cơm chưa xong cậu không chịu được nữa, trực tiếp leo lên giường làm tổ.

Cậu vừa leo lên Hướng Nam liền muốn đi xuống, cậu vươn tay kéo Hướng Nam lại: "Anh muốn đi đâu?"

Hướng Nam nói: "Cậu ngủ đi, tôi ra phòng khách ngồi."

Trình Nam nhướn mày: "Ở chỗ tôi, tôi không ngại anh, anh còn ngại tôi sao?"

Hướng Nam lắc đầu vội vã giải thích: "Không có ý đó."

“Thế này….” Hướng Nam ý bảo hai người, nhỏ giọng nói: “… không hay….”

Hướng Nam thứ nhất là ngại hai người ngủ cùng một chỗ, không biết bác Đặng ở bên ngoài sẽ nghĩ gì thứ hai y cảm thấy mình như chim gáy chiếm tổ chim khách, cái giường này vốn không to, y nằm thế này đã chiếm mất một nửa. Trình Nam hai ngày nay vất vả như vậy, y cảm thấy mình không nên quấy rồi, muốn để Trình Nam ngủ ngon một giấc.

“Lắm chuyện quá đi, anh.” Trình Nam đè y xuống, trùm chăn lên rồi tiếp tục ngủ.

Trình Nam một giấc ngủ thẳng đến trưa Chủ Nhật, đang say giấc nồng, lại bị điện thoại di động đánh thức.

Phản ứng đầu tiên của cậu là bực bội vươn tay lấy chiếc di động để trên chiếc tủ bên trái, nhưng khi cậu phát hiện Hướng Nam đè nửa người lên tay trái của cậu vẫn còn đang thiêm thiếp ngủ, động tác lập tức ngừng lại.

“Gì?”

Cậu không có ngồi dậy, mà nằm nhận điện thoại. Hướng Nam trong lòng nghe thấy tiếng động liền không yên khẽ nhíu mày, cậu không tiếp tục lên tiếng nữa, nghe người đầu bên kia điện thoại nói. Chờ người kia nói xong, cậu lập tức cúp máy.

Mặc dù còn chưa nói gì, thế nhưng đại thúc đã tỉnh lại.

Hướng Nam ngồi dậy, mơ màng, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Mấy giờ rồi?”

“Đã trưa rồi.”

“Trưa….”

Hướng Nam quay đầu sang nhìn cậu: “Cậu xin nghỉ mấy ngày cho tôi?”

“Một tháng.”

“Cái gì?”

Hướng Nam kinh ngạc, y hoài nghi mình có phải nghe nhầm hay không.

“Một tháng.” Trình Nam phun ra từng chữ một rồi nói: “Không xin nghỉ một tháng thì đáng để tôi gọi cú điện thoại kia sao?”

Vẻ ngạc nhiên của Hướng Nam Trình Nam căn bản không quan tâm.

Cậu ngồi dậy, chăn tuột xuống bên hông. Hình sư tử trên áo phông lộ ra một chút, lọt vào tầm mắt Hướng Nam.

Hướng Nam phát hiện Trình Nam rất thích mấy thứ khí phách này.

Áo ngủ trong ký túc xá Trình Nam không ngoài mấy thứ này: không phải sư tử thì là hổ, không phải hổ thì là rồng.

Hướng Nam nhìn mấy thứ này bất chợt có một suy nghĩ, cảm thấy mẹ Trình Nam nhất định rất dữ tợn, nếu không có lẽ trên lưng Trình Nam đã sớm bị người xăm hình đâm rồi rồi.

"Đại thúc, a Hách hôm nay xuất viện rồi."

Lời Trình Nam khiến Hướng Nam đang nhìn chằm chằm cái hình trên áo lập tức nâng mắt lên nhìn cậu.

Hướng Nam đã ba ngày rồi không qua bệnh viện.

Trình Nam nói: "Mấy người Thiếu Kiệt nói, chiều hôm nay không rảnh, bảo tôi đi đón a Hách ra. Tối nay bọn họ tổ chức party, giúp cậu ấy đuổi xui."

Trình Nam nhìn chằm chằm Hướng Nam, chú ý tới phản ứng của y: "Thế nào?"

"Cái gì thế nào?"

Giọng Hướng Nam rất nhỏ, đến mức gần như không nghe thấy được.

"Chúng ta chiều nay đi đón a Hách ra viện, có được không?"

Hướng Nam rất sợ gặp Thường Triết, thế nhưng y không hề quên một chức vụ khác của mình. Y chậm rãi gật đầu, không nói gì tiếp.

Buổi chiều trên đường tới bệnh viện Hướng Nam rất căng thẳng, y không biết Thường Triết có đến hay không, y cứ mím chặt môi, không muốn nói gì.

Trình Nam cả một đường đều để ý tới sự thay đổi trên mặt y, nhìn y lúc buồn lúc vui, hỏi cũng không đáp, trong lòng rất khó chịu. Xe vừa đỗ vào bãi đậu xe trong bệnh viện, Trình Nam liền áp lại gần: "Đại thúc anh lo lắng gì sao?"

Hướng Nam khẩn trương quay đầu, Trình Nam áp lại quá gần, môi Hướng Nam khẽ lướt qua mặt Trình Nam. Trình Nam lập tức cắn tới, tóm được môi Hướng Nam.

Trình Nam tuy lúc nào cũng mạnh mẽ, thế nhưng môi lại rất mềm mại. Cậu thay đổi góc độ hai cánh môi không ngừng thăm dò Hướng Nam, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt Hướng Nam. Cả miệng Hướng Nam đều là mùi vị của Trình Nam, tiếp tục triền hôn, cơ thể dần nhũn ra.

Trình Nam lại rất có chừng mực, cậu không bao lâu liền buông Hướng Nam ra.

Môi Hướng Nam bị hôn có điểm sưng, mắt mờ hơi nước nhìn cậu.

Khó được lúc Hướng Nam không phản kháng, Trình Nam tiến lại gần chuồn chuồn lướt nước chạm lên môi Hướng Nam, nói: "Ừm, ừm, tiến bộ rồi, đại thúc thực giỏi."

Đây là loại khen ngời gì a?

Hướng Nam nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Trình Nam cục cưng, có chút dở khóc dở cười. <ins class="adsbygoogle"

29. Chương 29: Bạt Tai

Lúc Hướng Nam đi tới cổng liền bị người gọi lại.

Y vừa nghe thấy giọng lập tức tìm kiếm, nhìn thấy mẹ mình vừa từ trong bệnh viện đi ra.

"Mẹ."

"A Nam a, mẹ gọi con từ mấy ngày trước rồi, sao giờ con mới tới a."

Hướng Nam miễn cưỡng mỉm cười, không biết trả lời bà thế nào.

Nói không có lương tâm, kỳ thực trước đó không lâu y mới lén lút ở bên ngoài phòng bệnh nhìn, thế nhưng nói có lương tâm, hôm nay y đặt chân tới đây không phải vì cha mình.

"Đây là..."

Bà cụ chú ý tới Trình Nam ở bên cạnh Hướng Nam.

Bà đánh giá cậu nhóc trước mắt, bộ dạng xuất chúng lại rất có khí thể, bà khẽ nhíu mày.

Trình Nam nhếch môi cười, nói: "À, cháu là..."

"Bạn của chủ của con."

Hướng Nam cắt ngang lời Trình Nam, y nói: "Lúc trước con không phải nói với mẹ là con còn kiêm chức làm bảo mẫu sao? Cậu ta hôm nay đến đón chủ của con ra viện."

Việc Hướng Nam không dám trèo cao làm Trình Nam hờn giận nhướn mày.

"Hóa ra là vậy."

Thảo nào, bà đã bảo A Nam nhà bà từ lúc nào lại ở cùng một người nổi trội thế này.

Bà cụ đau lòng xoa mặt Hướng Nam: "Khoảng thời gian này con làm sao vậy? Sắc mặt tái nhợt thế này, người còn gầy nữa. Có phải chịu rất nhiều khổ cực không a?"

"Con không sao." Hương Nam lắc đầu an ủi bà: "Nơi con làm đãi ngộ vẫn rất tốt, mẹ không phải lo lắng cho con."

"Được rồi, nói đến công việc, ăn quả phải nhớ kẻ trồng cây, nhà ta thực sự nên hảo hảo cảm tạ lão Lục." Bà nhắc: "Trong nhà không có thứ gì quý giá, có hai con gà mấy hôm nay mẹ đặc biệt nuôi tốt. Con hôm nào rảnh rỗi thì về qua nhà, mua thêm chút hoa quả, sau đó đến nhà chú ấy, phải hảo hảo cảm tạ người ta, biết không?"

"Dạ."

Hướng Nam gật đầu, bà cụ oán giận nói: "Con ấy, từ nhỏ đã dạy con làm người phải có lương tâm. Bố con chuyển viện sang đây lâu như vậy rồi, con ngay cả một lần cũng không qua thăm. Con sao có thể như thế, con ngay cả thằng Mạc Dương cũng không bằng đó."

Trong lòng Hướng Nam lập tức trở nên căng thẳng.

"Mạc Dương lại đến sao?"

Trình Nam nhận ra sự căng thẳng của Hướng Nam, nhưng bà cụ hoàn toàn không chú ý đến chữ 'lại' của Hướng Nam, bà gật đầu: "Có đến, còn mời cho bố con một người chăm sóc. Thằng nhóc đấy hiện tại đang ở trên đó, bố con đang ngủ. Nó bảo mẹ về nghỉ ngơi một chút, bây giờ đang ở bên giường bệnh trông bố con."

Hướng Nam thực sự hít một ngụm khí lạnh.

Y nắm lấy tay mẹ mình: "Mẹ, mẹ về trước đi, bây giờ con lên đó."

Còn không chờ bà phản ứng lại, y đẩy bàn tay vươn ra định nắm lấy tay y của Trình Nam vội vã chạy vào trong bệnh viện.

Đi tới trước phòng bệnh chung của bố Hướng, Hướng Nam thấy một người y tá trẻ tuổi đang giúp bố Hướng kéo chăn lại.

Lúc thấy Mạc Dương ngồi ở chiếc bên cạnh giường, đang nhìn chằm chằm bố Hướng đang say giấc nồng, cơn tức hiếm thấy của đại thúc lập tức trỗi dậy.

Y chạy ào vào kéo tay Mạc Dương ra ngoài. Mạc Dương không không ngờ Hướng Nam lại đột nhiên xuất hiện, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó gã đứng dậy ngoan ngoãn theo Hướng Nam đi ra.

"Mạc Dương, cậu rốt cuộc muốn thế nào? Cậu biết rõ bố tôi bởi vì hai chúng ta mới trở nên thế này. Bây giờ cứ ngồi lồ lộ trước mặt bố tôi chờ ông ấy tỉnh lại, cậu có ý gì?"

Hai người lại một lần nữa đứng ở nơi ba người ngày đó gây nên náo động. Hướng Nam đỏ mặt tía tai gào lên với Mạc Dương, cơn tức hiếm thấy thu hút ánh mắt xung quanh nhưng không nhận lại được câu trả lời của Mạc Dương.

Mạc Dương chỉ lẳng lặng nhìn y, đi về trước hai bước. Lửa giận của Hướng Nam không tiếp tục, kinh hãi lùi lại hai bước. Mạc Dước cong cong khóe miệng, nói: "Không bằng chúng ta đến chỗ khác nói chuyện đi."

Hướng Nam nhận thấy ánh mắt quan sát xung quanh, không khỏi gật đầu.

Xuống tới vườn hoa đi dạo của bệnh nhân trong bệnh viện, hai người lẳng lặng ngồi ở chỗ chòi nghỉ mát hồi lâu, Mạc Dương đánh vỡ sự im lặng nói: "Hướng Nam, anh đã nhìn tôi lớn lên. Anh bây giờ thực sự hận tôi đến như vậy sao?"

Sự bất lực trong lời nói của Mạc Dương chạm tới nơi mềm yếu trong lòng Hướng Nam. Hướng Nam ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt đượm nồng bi ai của gã, đầu y lại gục xuống.

Mạc Dương khi còn bé rất khổ.

Mẹ gã bị tên nhà giàu theo đuổi, nhưng sau vì gia cảnh bần hàn mà không được vào cửa, bị người ta bội tình bạc nghĩa.

Bà trở lại nhà mẹ đẻ, chịu đựng những lời đàm tiếu của hàng xóm mà sinh ra gã.

Sau đó vì uất ức sau khi sinh, được người ta đưa vào bệnh viện trị liều, sau khi về nhà ở chưa được hai năm liền tự sát.

Nhà bà ngoại Mạc Dương làm việc không tiện mang theo gã. Cuộc sống của Mạc Dương lúc nhỏ rất đáng thương.

Nhà Hướng Nam cùng nhà bà ngoại gã bốn đời làm hàng xóm, không đành lòng thấy bọn họ như vậy, bố Hướng dứt khoát chi trả cho những chi phi học tập linh tinh của Mạc Dương, nhận Mạc Dương làm con nuôi, nuôi lớn thành người.

Nhiều năm như vậy, Hướng Nam cùng Mạc Dương đều sống cùng nhau, tình cảm là tốt nhất.

Thẳng đến lúc Hướng Nam quyết định kết hôn, Mạc Dương đột nhiên xa cách y. Sau đó bà ngoại gã mất, Mạc Dương lại vì chuyện thừa kế mà bị người được gọi là người thân tìm thấy đón đi. Tiếp đó là y ly hôn, hai người uống rượu rồi suýt chút nữa làm ra chuyện kia, cuối cùng bị bố Hướng bắt gặp.

Tất cả mọi thứ từ đó đều lệch khỏi quỹ đạo cuộc sống của Hướng Nam, trở nên rối loạn.

Nói Hướng Nam không để tâm chuyện lúc đó là điều không thể.

Nhưng nếu nói là hận, Hướng Nam lại không biết phải định nghĩa như thế nào.

Kỳ thực Hướng Nam đã không còn để chuyện Mạc Dương làm với y trong lòng nữa.

Nếu so sánh, chuyện y với Cao Hách làm ngày đó mới là hoang đường.

Thế nhưng bố Hướng vì bọn họ mà giận đến phải nhập viện, bây giờ nửa sống nửa chết, trong lòng Hướng Nam có gì đó thắt lại. Màn sương mù u ám này thế nào cũng không thể tan.

"Mạc Dương, sau này…" Giọng Hướng Nam rất nhỏ, nặng nề nói: "Cậu đừng tới thăm bố tôi nữa."

"Vì sao?"

Mạc Dương kích động nói: "Mấy người là người thân còn lại duy nhất của tôi, tôi đến thăm mấy người không được sao?"

Hướng Nam vì câu nói này mà ngẩng đầu lên.

“Bọn họ đối với cậu không tốt sao?”

Mạc Dương tự chế giễu mà nhếch mép, nhỏ giọng: “Anh không phải quên thân thế của tôi rồi chứ.”

“Ở trong mắt bọn họ, tôi cũng chỉ là một công cụ có thể lợi dụng mà thôi.”

Nỗi thù hận cùng bi ai trong mắt Mạc Dương làm tim Hướng Nam thắt lại. Mạc Dương thấy Hướng Nam mềm lòng liền ngồi xổm xuống trước mặt Hướng Nam, khẩn cầu: “Hướng Nam, em ngoại trừ mấy người ra thì không còn người thân nào nữa. Em biết em sai rồi, em nguyện ý chuộc tốt, thế nhưng anh không thể vứt bỏ em, anh không thể để em lại một mình, có được không?”

Lời của Mạc Dương làm vành mắt Hướng Nam nóng lên.

Dù sao tình cảm nhiều năm như vậy, sao có thể nói bỏ là bỏ, Hướng Nam trầm mặc, nặng nề gật đầu.

Sau đó vì Mạc Dương cứ đòi mãi, Hướng Nam đành cho Mạc Dương biết địa chỉ trường.

Hướng Nam hết lần này sang lượt khác dặn Mạc Dương không được xuất hiện lúc bố Hướng tỉnh, để tránh cho bố Hướng tỉnh lại nhìn thấy gã liền xúc động mà bệnh thêm nặng. Mạc Dương gật đầu đồng ý.

Sau khi tạm biệt Mạc Dương, Hướng Nam đi lên phòng bệnh Cao Hách. Đi tới hành lang, Hướng Nam thấy Thường Triết đứng trước cửa, ngẩn người.

Trong lòng Hướng Nam sợ hãi, y không muốn đi qua.

Y đột nhiên lùi lại một bước, quay người đụng phải một người y tá. Sự rối loạn khiến Thường Triết đang đứng trước cửa phòng bệnh chú ý, y thấy Hướng Nam liền tiến tới. Hướng Nam đang liều mạng xin lỗi lập tức càng hoảng sợ

Y muốn chạy, bị Thường Triết vươn tay kéo lại. Khóe môi thâm tím nhàn nhạt nhếch lên, hỏi y: “Đại thúc, anh có cần sợ tôi như vậy không?”

“Cậu buông ra.” Hướng Nam phản ứng kịch liệt, nhưng vì câu tiếp theo của Thường Triết mà ngẩn người.

“Đại thúc, tôi ở đây chờ anh là vì muốn xin lỗi anh.”

“Cái gì?” Hướng Nam ngạc nhiên.

Thường Triết đầy thành ý nhìn Hướng Nam: “Tôi nói, tôi muốn xin lỗi anh vì chuyện ngày hôm đó.”

“Vì sao?”

Lời Hướng Nam lại làm Thường Triết sửng sốt.

“Anh không để tâm sao?” Thường Triết hỏi.

Hướng Nam chớp chớp mắt: “Sao có thể không để tâm…”

Hướng Nam nhìn vẻ mặt sám hối của Thường Triết, thật không biết trong hồ lô cậu bán thuốc gì.

Trong phòng, Trình Nam, Cao Hạo cùng Lăng Na đều đang ở đó. Đồ đạc của Cao

Hách đã được gói ghém, có vẻ là đang đợi y tới.

Trình Nam thấy hai người cùng bước vào liền nhìn chằm chằm bọn họ. Hướng Nam có cảnh giác với Thường Triết mà cố gắng kéo dài khoảng cách đi tới bên Cao Hạo. Cao Hạo ngẩng đầu nhìn Hướng Nam, ôn nhu nói: “Anh ốm sao? Sắc mặt sao xấu vậy.”

Cao Hách nghe vậy liền liếc về phía Hướng Nam, thấy mặt Hướng Nam thực sự là không có chút huyết sắc, hắn hỏi: “Sao vậy?”

“Sốt, uống thuốc mãi mà không có hiệu quả. Hai ngày nay làm khổ tôi muốn chết.”

Một câu nói vô tâm của Trình Nam làm không khí trong phòng lập tức thay đổi.

Mặt Thường Triết trầm xuống, ánh mắt Cao Hách cũng trở nên lạnh lẽo.

Cao Hách đứng lên khỏi giường, cũng không để ý tới Hướng Nam, trực tiếp ra khỏi phòng, hành lý được Thường Triết xách ra. Cao Hách không nói lấy một câu trực tiếp leo lên xe Thường Triết. Hướng Nam không biết mình đắc tội gì với Cao Hách, nhìn xe nghênh ngang rời đi. Cao Hạo nhận ra cơn giận của Cao Hách, mắt hắn híp lại, nhìn về phía Hướng Nam, dường như có chút suy nghĩ.

Cuối cùng, hắn nói: “Xin lỗi anh vì sự tùy hứng của em trai tôi.”

“Không sao.” Hướng Nam lắc đầu: “Có thể là vấn đề ở tôi.”

Hướng Nam nghỉ có thể vì đã hai ngày không tới bệnh viện thăm, vừa tới lại dây dưa với Mạc Dương lâu như vậy, Cao Hách vì chờ quá lâu nên mới giận.

“Anh xử sự thực sự rất hiền lành.” Cao Hạo mỉm cười: “Là một người hiếm thấy.”

Cao Hạo nắm lấy tay y, nhéo nhéo, ôn nhu: “Người tốt nên chú ý giữ gìn sức khỏe a.”

Lời Cao Hạo nói làm Hướng Nam khẽ ngẩn người, không biết nên đáp lại thế nào. Hướng Nam liếc về phía Trình Nam, Trình Nam đang nhìn chòng chọc bàn tay nắm lấy tay Hướng Nam của Cao Hạo, không có lên tiếng.

Lúc trên đường trở về, Hướng Nam hỏi: “Tối hôm nay mấy cậu tổ chức cái kia cho Cao Hách… Cao Hạo cũng tới sao?”

“Tới.”

Trình Nam nói ngắn gọn như vậy khiến Hướng Nam thấy kỳ quái.

“Cậu làm sao vậy?”

“Tôi tức giận!”

Trình Nam dẫm mạnh lên phanh xe. Hướng Nam vì quán tính mà đổ về phía trước lập tức lại vì Trình Nam ấn nút ghế hành khách phía trước xuống mà ngã rạp ra sau. Trình Nam bắt nạt xong, bắt đầu hỏi tội: “Hôm nay anh nói tôi là gì? Hả? Cái gì mà bạn của chủ?”

Cậu vươn tay véo má Hướng Nam: “Nhờ tôi đánh Thường Triết cứu anh, lúc anh sốt tôi còn tận tâm tận lực như thế mà chăm sóc anh. Anh thì hay, tôi biến thành bạn của chủ anh.”

Người đàn ông ba mươi mấy tuổi đầu bị cậu ta coi như bạn nhỏ mà ức hiếp, Hướng Nam đẩy tay cậu ra: “Tôi không phải có ý này.”

“Anh là có ý này!” Trình Nam không nghe không bỏ qua, trẻ con ngỗ ngược kêu: “Tôi mặc kệ, gọi một tiếng ân nhân nghe xem nào.”

“A?”

Hướng Nam ngạc nhiên.

“A cái gì mà a, có gọi không?”

Dù sao Trình Nam thực sự đã giúp y rất nhiều, Hướng Nam không tính toán với trẻ con.

“Phải, phải, phải. Cậu là đại ân nhân.”

Trình Nam thực sự buông tay ra.

Hướng Nam cảm thấy cứ ở cùng đám trẻ con xấu xa bốc đồng này sớm muộn cũng hỏng mất

Ghế Hướng Nam đã được điều chỉnh lại. Hướng Nam cho rằng Trình Nam đã hỏi tội xong, không ngờ Trình Nam đột nhiên mở miệng: “Hôm nay cái tên cùng anh ra chòi nghỉ mát nói chuyện, anh quen sao?”

Hướng Nam sửng sốt, đối lại ánh mắt Trình Nam: “Cậu theo tôi ra chòi nghỉ mát?”

Trình Nam vừa rồi quả thực là theo Hướng Nam đến phòng bệnh chung, sau đó lại xuống chòi nghỉ mát, thế nhưng cậu không nghe được cuộc đối thoại giữa hai người. Cậu cũng không ép Hướng Nam nhất định phải kể cho cậu biết y đã nói những gì, chỉ là vẻ mặt y rất nghiêm trọng, giống như có chuyện gì đó rất lớn. Đại thúc không đáp lại cậu, cậu cũng không khăng khăng truy hỏi, lái xe về phía trường học.

Party Trình Nam nói tổ chức ở một trong nhà hàng trong trường học. Hướng Nam vốn không muốn tham gia, nhưng không chịu được Trình Nam vừa lôi vừa kéo y đến đó.

Y cho rằng chỉ có mấy người thân quen bọn họ, không ngờ vừa bước vào liền thấy đâu đâu cũng là người. Ít nhất cũng phải hai, ba mươi người, người nào cũng mang một chiếc mặt nạ kỳ quái, Hướng Nam thấy vậy liền nửa đường bỏ cuộc.

Trình Nam lại không cho y đi.

Y ngồi cạnh Trình Nam rất buồn chán, đưa mắt nhìn chung quanh, uống hết ly cốc-tai này sang ly cốc-tai khác. Bởi vì mùi vị có chút đặc biệt, y hoàn toàn không để ý tới vấn đề rượu ngấm chậm. Y chịu đựng đến lúc thừa dịp Trình Nam không chú ý mà đứng lên rời đi, không ngờ bước chân bắt đầu loạng choạng.

Hướng Nam còn chưa đi tới cửa đã bị một người ôm eo kéo đi.

Y bị ép lên tường, khuôn mặt mang chiếc mặt nạ che nửa mặt áp lại gần. Hướng Nam vung tay qua, người kia liền tránh, oán giận: “Đại thúc, anh ngay cả chồng mình cũng không nhận ra sao!”

Chồng?!

Người kia kéo mặt nạ lên đầu, Hướng Nam lúc này mới nhận ra, hóa ra là Thiếu Kiệt.

Trên người Thiếu Kiệt nồng nặc mùi rượu, ngòn ngọt, khiến Hướng Nam vốn đã có chút say thấy choáng váng.

Hướng Nam cảm thấy mình trước khi ngã xuống nhất định phải rời khỏi đây. Y đẩy Thiếu Kiệt ra, Thiếu Kiệt lại dựa vào người Hướng Nam nói: "Đại thúc, sao anh có thể không nhiệt tình với chồng mình như thế?"

Hai người đang đùa giỡn bên cạnh nghe thấy Thiếu Kiệt nói vậy đều ở đó ha ha cười to. Hướng Nam nhíu chặt mày đẩy cậu ra: "Cậu nói bậy gì đó? Cậu uống say rồi."

"Mới không có!"

Thiếu Kiệt thực sự không say, chỉ là chơi đến điên cuồng rồi, đầu óc rất hưng phấn.

Cậu lớn tiếng kháng nghị thu hút ánh mắt của những người xung quanh, ngón tay chọc chọc vào vai Hướng Nam: "Anh nói, tôi có phải đã đưa anh về gặp người lớn trong nhà không? Tôi có phải từng nói với anh muốn kết hôn với anh không?"

Rất nhiều người đều nhìn qua, thậm chí còn có người giễu cợt, huýt sáo. Khuôn mặt vì rượu mà đỏ bừng của Hướng Nam biến sắc vài lần, thực sự có chút tức giận, trực tiếp đẩy Thiếu Kiệt ra. Thiếu Kiệt vốn đứng không vững, lại không chuẩn bị trước, đổ về phía sau, ngã xuống đất.

Hướng Nam nghĩ mình phải nhanh rời đi, không ngờ còn chưa tới cửa đã lại bị người kéo lại. Khác với Thiếu Kiệt, người này không nói hai lời liền áp môi lên môi y. Hướng Nam bị hôn tới thất điên bát đảo mới được buông ra. Đôi môi mỏng của người kia kề bên cạnh tai Hướng Nam: "Đại thúc, làm tình nhân của tôi đi."

Hướng Nam ngẩn ra, y kéo mặt nạ của người kia xuống, hóa ra là Thường Triết.

"Cậu bỏ ra."

Rượu cùng sự can đảm có quan hệ tỉ lệ thuận. Hướng Nam bị đùa giỡn hai lần, trong lòng bùng nổ, không hề giống sự hiền lành ngày thường, tính tình tốt đã bị quẳng lên trời.

"Đại thúc, anh thích tôi được không?"

"Cậu bỏ ra!"

Sự nhõng nhẽo quấy rầy của Thường Triết làm Hướng Nam đầu óc choáng váng càng thêm khó chịu.

Y giẫy ra, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng cười nhạt. Hai người nhìn lại, Lăng Na đang nhướn mi châm chọc nhìn bọn họ, hỏi Cao Hách ngồi bên cạnh cô: "Anh ta không phải bạn trai của cậu sao?"

“Nếu không biết…” Lăng Na hất cằm: “Tôi còn tưởng anh ta là do cậu ra ngoài mua về cơ.”

Một câu nói cay nghiệt lập tức khiêu khích thần kinh người nghe.

“Cô nói cái gì?”

Cao Hách liếc mắt về phía Lăng Na, Thường Triết nhướn mí kêu gào muốn phát hỏa, không ngờ Hướng Nam đẩy Thường Triết ra chậm rãi đi về phía Lăng Na.

Hành động của Hướng Nam làm đám người Thường Triết cảm thấy kỳ quặc. Bọn họ đều yên lặng nhìn y.

Lăng Na vẻ mặt khinh thường hất cằm với người đàn ông đứng trước mặt, không ngờ đại thúc bình thường hiền lành vung tay lên.

Tay vung lên rồi hạ xuống, “Chát” một tiếng giòn tan, mọi người ngẩn ra, tất cả đều sững sờ. <ins class=“adsbygoogle”

30. Chương 30: Đại Thúc Và Cao Hạo

Trong buổi party, hành động kia của Hướng Nam làm mọi người đều ngẩn ra.

Tiếng cười nói vốn ầm ĩ biến mất, những người đang vui chơi đến quên hết tất cả cũng dừng lại.

Xung quanh chỉ còn lại tiếng nhạc nho nhỏ. Rất nhiều người cũng không biết có chuyện gì, thế nhưng bầu không khí không đúng, tất cả mọi người đều bị ảnh hưởng, ù ù cạc cạc, hai mặt nhìn nhau.

Lăng Na vừa bị tát sững sờ ở đó một lúc lâu, sau đó mới phản ứng lại, cô nhướn mi, rống: “Ông dám đánh tôi?”

Cô ta đứng dậy đẩy Hướng Nam, Hướng Nam đụng phải Cao Hạo đang lái xe lăn tới. Cao Hách cùng Thường Triết lập tức có chút căng thẳng. Thường Triết vội vã lại đỡ Hướng Nam dậy, Cao Hách chạy đến bên Cao Hạo khẩn trương hỏi: “Anh, anh không sao chứ?”

“Anh không sao.” Cao Hạo phất tay gọi một người phục vụ lại, nói một câu, người nọ gật đầu chạy đi, tiếng nhạc bị tắt ngóm.

Cao Hạo hỏi: “Tôi muốn biết đã xảy ra chuyện gì?”

Thiếu Kiệt cùng Trình Nam cũng tụ lại, Thiếu Kiệt thấy Hướng Nam cứ giãy dụa muốn thoát khỏi tay Thường Triết liền lại gần: "Đại thúc, anh làm sao vậy?"

Thiếu Kiệt bị Hướng Nam đã thành công giãy ra đẩy lùi một bước.

Hướng Nam chỉ vào cậu: "Chồng!"

Rồi chỉ vào Thường Triết: "Tình nhân!"

Lại chỉ vào Cao Hách: "Bạn trai!"

Đại thúc đã quên hết tất cả rồi, cứ ở đó một mình cười khúc khích. Sắc mặt bốn tên cậu ấm đều trở nên xám xịt, lạnh lùng nhìn đối phương. Trình Nam tiến lên định ngăn cản Hướng Nam đang say bí tỉ, không ngờ Hướng Nam lùi ra sau một bước lưng liền đụng vào người cậu. Hướng Nam vừa mới khỏi bệnh nay lại say rượu trước mắt tối sầm, thuận theo người Trình Nam mà trượt xuống dưới, trước khi ngã xuống sàn nhà được Trình Nam đúng lúc ôm lấy, mang đi.

Hướng Nam được đưa vào một phòng nghỉ nhỏ, buổi tiệc được Cao Hạo yêu cầu tiếp tục. Xảy ra chuyện như này, tất cả sự hào hứng vốn có của mọi người đều biến mất, rất nhiều người còn muốn bỏ đi, thế nhưng Cao Hạo sớm đã ra lệnh với người phục vụ, ngoại trừ Lăng Na được đưa về nhà, cửa nhà hàng bị đóng lại, không cho ai đi.

Trong phòng nghỉ, năm người ngồi lại một chỗ, ngoại trừ Cao Hạo, sắc mặt ai cũng rất khó coi.

"Anh muốn nghe giải thích."

Cao Hạo biến đổi sự ôn nhu thường ngày, trở nên rất nghiêm tục.

Hắn đảo mắt qua mỗi người ở đây, tất cả mọi người đều cúi đầu, không nói gì, hắn lại nói: "Lời vừa rồi Hướng Nam là thật sao?"

Lông mi Cao Hách khẽ run.

Qua một lúc lâu, hắn mở miệng nói: "Những lời hôm nay đại thúc say rượu nói còn có chuyện đánh người không thể truyền ra ngoài."

Nếu không Hướng Nam chết chắc.

"Đồng ý."

Thiếu Kiệt đáp lại, Thường Triết cùng Trình Nam cũng lập tức gật đầu.

"Lăng Na sẽ không tới làm phiền chứ?"

Lời này Thường Triết nói cho Cao Hạo nghe. Thiếu Kiệt vừa nghe, trong mắt lộ ra tia dữ tợn, nhe răng nanh: "Mụ ta dám!"

Nhưng lúc Thiếu Kiệt gặp phải ánh mắt Cao Hạo, cười gượng hai tiếng, thái độ dịu xuống.

"Chuyện của cô ấy anh lo là được."

Cao Hạo nhìn phản ứng của từng tên sói con mà đoán chừng bọn họ, không nóng không lạnh nói: "Kỳ thực khó nhất là đám người ngoài kia, mồm miệng hỗn tạp vô cùng, cho dù thế nào…"

Cao Hạo khẽ nhếch khóe miệng: "Trước tiên phải khiến bọn họ câm miệng lại mới được."

Cuộc họp kết thúc.

Mọi người cũng đi ra.

Cao Hạo được đẩy lên đài khách VIP, mọi người thấy vậy đều tụ lại về phía dưới hắn.

Hắn nhận lấy microphone Trình Nam đưa, hỏi mọi người: "Tối nay mọi người chơi vui không?"

Mọi người nâng chén rượu trong tay, trả lời: "Vui."

Cao Hạo mỉm cười, hắn nói: "Tối nay ở đây xảy ra một chuyện rất không vui vẻ. Người phụ nữ của Cao Hạo tôi bị đánh, người đánh là một đại thúc lơ mơ say rượu hoàn toàn không biết mình đang làm gì. Mọi người cảm thấy chuyện này tôi có nên truy cứu mà?"

Cao Hạo vừa hỏi, tất cả mọi người đều suy đoán ý tứ thực sự của hắn. Thiếu Kiệt đứng trong đám người nâng ly rượu uống một ngụm, kêu: "Anh Hạo, thôi đi. Không phải chỉ là một lão già thôi sao? Anh cùng ông ta tính toán cái gì."

Có người mở đầu, tất cả lập tức hưởng ứng: "Đúng vậy, thôi đi."

"Có thể thôi đi sao?" Cao Hạo hỏi.

“Có thể a.”

“Liền thôi vậy.”

“Không phải là say rượu sao? Đánh nhau là chuyện bình thường mà.”

Mọi người thảo luận sôi nổi, ý cười của Cạo Hạo từ từ hiện lên.

“Nếu mọi người đều có ý này, tôi sẽ không truy cứu nữa. Có điều Cao gia cần mặt mũi, nàng dâu sắp vào cửa bị người ta đánh dẫu sao cũng không là chuyện vinh quang gì, mong mọi người có thể giữ thể diện cho Cao Hạo tôi cùng Cao gia. Ra khỏi đây rồi, những chuyện xảy ra tối nay, kể cả những lời đang nghe đây, đều giống như chữ viết bằng phấn mà lau đi, có thể chứ?”

Tất cả mọi người đều nghe ra.

Cao Hạo là muốn mọi người giữ mồm giữ miệng về chuyện xảy ra rối nay.

Câu “Cao gia cần mặt mũi” tuy rất bình thường, nhưng mọi người nghe đều nghe ra môn đạo.

Cao gia không phải một gia đình bình thường, ai nhắc đến chuyện thị phi của người nhà Cao gia chính là cùng Cao gia đối đầu, đạo lý này đám người kia có thể không hiểu sao?

Tất cả mọi người đều rất vui vẻ đồng ý.

Điều này làm Cao Hạo rất thỏa mãn.

“Để biểu thị sự áy náy, tôi đã chuẩn bị một món quà cho từng vị khách.” Cao Hạo cao giọng: “Tối nay mọi người phải uống thấy nhiều, quan trọng nhất là vui chơi thỏa thuê, không say không về.”

“Được!”

Lời Cao Hạo vừa dứt tiếng nhạc điếc tai liền vang lên. Bầu không khí lập tức được khích động, có người còn huýt sao, mọi người dần dần trở nên hưng phấn, lại bắt đầu vui đùa cuồng loạn.

Buổi tiệc kéo dài tới nửa đêm, bốn tên sói con phải khuấy động hội trường, không đi được. Hướng Nam cùng Cao Hạo được đưa tới ký túc xá Cao Hách. Cao Hạo cho người rời đi xong liền vỗ vỗ lên mắt Hướng Nam, thấy y không có phản ứng gì, vốn định ra ngoài phòng khách, không ngờ Hướng Nam lại đột nhiên bật dậy.

“Khát quá….” Hướng Nam mặt đỏ hồng, lầm bầm xuống giường. Y vô thức đi vào phòng tắm cầm lấy một cuộn giấy, cuộn giấy trước khi y vào lại phòng liền rơi xuống đất, y không biết, kéo một đầu vào tới trong phòng liền ngã xuống giường.

Cao Hạo thấy y như vậy, trở nên vui vẻ.

“Đại thúc anh muốn uống nước sao?”

Hướng Nam chôn mặt vào trong gối, ‘ừm’ một tiếng.

Cao Hạo quay xe lăn ra khỏi phòng, lúc trở lại trên tay có thêm một cốc nước.

Lúc hắn đi vào suy nghĩ một chút, khóa trái cửa lại.

Hắn từ xe lăn đứng lên, ngồi xuống giường vỗ nhẹ vai Hướng Nam, nhẹ giọng: “Dậy uống nước nào.”

Hướng Nam không muốn dậy, y rất mệt, nhưng Cao Hạo cứ gọi y, y đành phải bò dậy.

Hướng Nam cuộn tròn bò dậy xong liền vươn ngón tay sờ môi Cao Hạo. Cao Hạo nhíu mày, để mặc y sờ, Hướng Nam sờ một lúc lâu, lẩm bẩm: “Môi không khô, không cần uống.”

Lời Hướng Nam làm Cao Hạo dở khóc dở cười.

Cao Hạo trước khi y lại nằm xuống thì vòng tay qua đỡ lưng y dậy, đưa cốc nước đến trước môi y. Y có phản ứng, hai tay nhận lấy ly nước đang rót vào miệng mình đầu ngửa ra sau. Hướng Nam bị sặc nước, lập tức phun ra, quần áo cùng chăn đều bị làm ướt.

“Khụ khụ khụ… Khụ khụ khụ….”

Hướng Nam ho tới khó chịu, Cao Hạo vỗ nhẹ lưng y để y tựa vào vai mình. Cuối cùng, Hướng Nam ngừng ho, Cao Hạo nhỏ giọng hỏi y: “Anh còn muốn uống nữa không?”

“Không muốn uống nữa….”

Giọng Hướng Nam vì ho mà trở nên khàn khàn.

“Được.”

Cao Hạo gật đầu, đặt ly nước lên chiếc tủ đầu giường, không ngờ Hướng Nam đột nhiên lại nói: "Thế nhưng rất khát nha…."

Sự thay đổi của Hướng Nam làm lông mày Cao Hạo lại khẽ nhíu lại.

Hướng Nam mặt đỏ ửng, buông tầm mắt bĩu môi nhìn chằm chằm ly nước. Cao Hạo thấy buồn cười, hỏi y: "Vậy anh muốn thế nào?"

Ngón tay Hướng Nam lại chạm lên môi Cao Hạo, khác ở chỗ, y cầm cốc nước lên uống một ngụm rồi áp lên môi Cao Hạo mớm cho y. Lông mày Cao Hạo lập tức nhíu lại. Hắn vẫn đang ngậm miệng, Hướng Nam vẫn tiếp tục vô ý thức mớm. Nước từ môi hai người chảy xuống, làm ướt sũng áo của Hướng Nam cùng Cao Hạo.

Hướng Nam mớm xong lùi ra, thấy áo hai người đều ướt sũng, y kỳ quái: sao không được.

Cao Hạo lúc này híp mắt lại, hỏi Hướng Nam: "Đại thúc, anh thực sự say sao?"

Cao Hạo hiểu lầm, cho rằng Hướng Nam đang giả vờ say quyến rũ hắn.

Thế nhưng Hướng Nam hoàn toàn không có phản ứng với sự phán đoán của Cao Hạo. Y cảm thấy quần áo trên người ướt rất khó chịu, cởi áo mình ra rồi, tay vươn ra nắm lấy vạt áo Cao Hạo.

Cúc áo của Cao Hạo bị tháo bung.

Khác vẻ ngoài ôn nhu, Cao Hạo có một cơ thể tinh tế. Cao Hạo cũng không ngăn cản y, nhìn động tác tay y. Hướng Nam cởi được hơn phân nửa số cúc, cảm thấy mệt mỏi, y đẩy Cao Hạo ra ngã xuống giường rồi lại vùi mặt mình vào gối.

Y không tiếp tục làm Cao Hạo có chút ngoài ý muốn.

Cao Hạo ở đó đợi rất lâu, thấy Hướng Nam không có phản ứng gì liền vươn người ra gọi y, không ngờ Hướng Nam cư nhiên đã ngủ mất.

Đây là kiểu câu dẫn gì a?

Cao Hạo nhất thời không hiểu nổi.

Chẳng lẽ thực sự say rồi?

Chờ Cao Hạo phản ứng lại, ý cười hiện lên trên môi hắn.

Ngoài phòng truyền tới tiếng động.

Cao Hạo khẽ nhướn mi ngồi lại lên xe lăn. Hắn cài lại nửa hàng cúc áo đã bị Hướng Nam cởi ra, lái xe lăn ra mở cửa phòng.

Cửa mở, Cao Hạo như trong dự liệu nhìn thấy Cao Hách.

Cao Hách quét mắt nhìn cuộn giấy kéo từ ngoài phòng vào đến trong phòng, tầm mắt rơi xuống chiếc áo ướt sũng của Cao Hạo, Cao Hách hỏi: "Anh ấy tỉnh lại sao?"

"Tỉnh lại rồi, mơ mơ hồ hồ vào phòng tắm cầm cuộn giấy ra, còn ầm ĩ kêu khát." Cao Hạo cười khổ: "Anh ta uống nước bị sặc, làm cho nước văng ra khắp nơi, ngay cả anh cũng bị anh ta làm ướt cả người."

Cao Hách vào trong phòng, nhìn Hướng Nam nắm lấy áo mình nằm ngủ say sưa sắc mặt trở nên dịu dàng.

Hắn tay trái nắm lấy tay Hướng Nam nhẹ nhàng nâng nửa người Hướng Nam dậy, sau đó đem quần áo cùng chăn bị ướt ném xuống đất.

Hắn lấy ra hai chiếc áo từ trong ngăn tủ, đưa một chiếc cho Cao Hạo: "Anh, anh trước hết thay chiếc áo ướt ra đi."

"Được."

Cao Hạo cởi chiếc áo ướt ra. Hắn thấy Cao Hách vòng tay trái qua cổ Hướng Nam rồi lại nâng Hướng Nam dậy, tay vốn định mặc áo vào lập tức ngừng lại.

Hướng Nam đang ngủ say giống như con búp bê lớn, yếu ớt dựa vào lòng Cao Hách đang ngồi sau lưng y. Bản thân Cao Hách tay không thuận tiện cũng hoàn toàn không ngại phiền phức, thong thả mặc áo vào cho y, cài lại cúc, Hướng Nam ngoan ngoãn cọ cọ trong lòng Cao Hách, khóe miệng Cao Hách khẽ cong lên.

Khung cảnh hài hòa này làm Cao Hạo hạ tầm mắt.

Hắn lặng im mặc áo vào, Cao Hách thấy hắn mặc xong rồi, hỏi: "Anh, anh tối này ngủ cùng em hay là ngủ một mình?"

"Anh ra phòng sách ngủ là được rồi. Em chăm cho anh ta đi, đỡ cho anh ta đến lúc đó lại lăn qua lăn lại."

“Dạ.”

Cao Hách đứng lên ra phòng sách chuẩn bị cho Cao Hạo.

Cao Hạo nhìn chằm chằm Hướng Nam nằm trên giường, trong mắt có chút gì đó thay đổi.

=. =. =. =. =

Lúc Hướng Nam tỉnh lại cảm thấy đầu đau như sắp nổ tung.

Y vừa ngồi dậy đã bị Trình Nam tập kích. Trình Nam nhào tới, hai vuốt sói lập tức đặt lên mặt Hướng Nam, nghiêm túc hỏi: “Tôi là ai?”

Hướng Nam có chút không hiểu, giọng khàn khán nói: “Trình Nam…”

“Tôi là ai?”

Trình Nam cục cưng đương nhiên biết mình là ai. Đêm qua ba trong số bốn tên sói con đều được Hướng Nam điểm danh, chỉ có Trình Nam là không được. Trong lòng Trình Nam rất để ý, lúc này đang hỏi Hướng Nam muốn một danh phận.

Thế nhưng Hướng Nam không hiểu. Y thấy rất kì quái, híp mắt nhìn cậu một lúc lâu, nghĩ thầm: Không sai a.

Y lại nói: “Trình Nam.”

“Tôi là ai?”

Tình tình cáu kỉnh của Trình Nam dâng lên, bắt đầu to tiếng, tay đặt trên mặt Hướng Nam lập tức bấu chặt.

Hướng Nam nhíu chặt mày.

“Trình Nam!”

“Nói mau, tôi là ai a!”

Không nhận được đáp án mình muốn, Trình Nam cục cưng bắt đầu rống lên.

Đầu Hướng Nam thực sự rất đau, Trình Nam cứ như vậy giày vò người ta. Y cho rằng Trình Nam lại tiếp tục chấp nhật chuyện 'bạn của chủ' ngày hôm qua, đau khổ vươn tay nắm lấy vạt áo Trình Nam vùi đầu vào trong lòng cậu, oán giận nói: "Ân nhân a. Cậu đừng đùa nữa, đầu tôi thực sự rất đau a…"

Hành động làm nũng vô cùng thân thiết lập tức dập tắt toàn bộ lửa giận trong lòng sói con Trình Nam.

Trong lòng giống như được rót vào một thứ gì đó, cậu ôn nhu mỉm cười, hôn lên gáy Hướng Nam.

Hướng Nam ngạc nhiên mạnh mẽ ngẩng đầu lập tức đụng phải cằm Trình Nam.

Lúc này thì hay rồi.

Một người đau đớn xoa đầu, một người đau đớn xoa cằm.

Trình Nam tức giận, rống: "Anh muốn giết người à!"

Hướng Nam nhăn mặt giống như buồn bực.

"Tôi lại làm sai cái gì rồi…"

"Sai lầm lớn rồi!" Tay Trình Nam lại một lần nữa véo mặt Hướng Nam, nói: "Anh đêm qua uống say, tát Lăng Na."

"Hả?!"

Lần nay hay rồi.

Hướng Nam đại thúc triệt để choáng váng. <ins class="adsbygoogle"

31. Chương 31: Quá Khứ

"Cho dù kích động, cậu cũng không cần không cởi giầy trực tiếp leo lên giường tôi chứ?"

Từ cửa phòng truyền tới một câu nói lạnh lùng, Hướng Nam nghe thấy giọng Cao Hách không khỏi ngẩn người.

Hướng Nam đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này mới nhận ra, mình đang ở trong phòng Cao Hách.

Trình Nam tránh người, Hướng Nam chạm phải ánh mắt của Cao Hách lập tức trở nên rất khó xử.

Y hoàn toàn không nhớ rõ chuyện mình đánh người, nghĩ thấy giải thích cũng vô dụng, y vội vã nói với Cao Hách: "Xin lỗi!"

Cao Hách nhướn mày: "Vì sao xin lỗi?"

"Cái đó… Chuyện Lăng Na…"

"Chuyện Lăng Na sao anh lại xin lỗi nó?"

Trước cửa phòng lại có thêm mọt người, Hướng Nam vừa thấy Cao Hạo trong lòng liền 'loảng xoảng'.

May mà….

"Đại thúc là đang xin lỗi vì mình suýt nữa phá hỏng buổi party của A Hách." Thường Triết đột nhiên thốt ra một câu, lách qua Cao Hạo bước vào phòng. Y ngồi xuống bên giường ôm lấy Hướng Nam khoe mẽ: "Nhỉ?"

Hành động của Thường Triết làm Hường Nam bất mãn trừng y.

Kỳ thực Hướng Nam không phải xin lỗi vì điều đó. Quan hệ giữa Cao Hách và Lăng Na, Hướng Nam tự cho rằng mình hiểu rõ, nên y mới xin lỗi Cao Hách, chỉ là y không ngờ Cao Hạo cũng ở đây.

Thường Triết đỡ lời giúp y.

Hướng Nam rất cảm kích.

Chỉ là….

Hướng Nam không trực tiếp đẩy Thường Triết đang dán trên người mình ra, có điều y vươn tay đem móng vuốt đặt trên người mình của Thường Triết kéo xuống.

"Làm gì? Làm gì vậy?"

Thiếu Kiệt kêu la cũng xuất hiện trước của phòng, cậu vừa thấy hai tên sói cục cưng ngồi trên giường,

trừng to mắt, chạy ào vào đẩy hai người ra.

Cậu bổ nhào về phía Hướng Nam, ôm lấy sườn lưng Hướng Nam, lớn tiếng: "Không cần sợ, đại thúc, chồng anh đến bảo vệ anh đây!"

"Chồng?"

Đầu Hướng Nam rất đau, mọi người đều tụ họp lại đây, phòng đông đúc trước nay chưa từng có. Hướng Nam có cảm giác bị người ta quấn lấy không sao thở nổi.

"A, ngoan " Thiếu Kiệt

"Cậu đang nói bậy bạ gì vậy?" Hướng Nam bất an đẩy Thiếu Kiệt ra. Y cảm thấy mình ngủ một giấc tỉnh lại rất nhiều chuyện đã xảy ra.

Y mê muội nhìn mọi người, Thường Triệt nói: "Chuyện đêm qua thiếu chút nữa phá hỏng buổi party của A Hách, đại thúc anh không nhớ sao?"

Hướng Nam nghe vậy nhìn về phía Cao Hách, lắc đầu.

"Vậy chuyện đánh người có nhớ không?"

Hướng Nam lại lắc đầu.

"Vậy chuyện hại bọn tôi phải giúp anh thu dọn tàn cuộc, anh có nhớ không?"

Hướng Nam tiếp tục lắc đầu.

Hướng Nam càng nghe càng căng thẳng. Y cảm thấy mình giống như đã gây nên tội ác tày trời, làm hại mọi người, nhưng không biết mọi người chỉ là cố ý tạo bầu không khí căng thẳng.

"Đại thúc hại bọn tôi rất khổ nha!" Thiếu Kiệt ngồi sau lưng Hướng Nam nháy mắt ra hiệu với mọi người một cái, kêu lớn: "Để nghiêm phạt đại thúc, đại thúc phải cùng bọn tôi đi nghỉ phép!"

"Đúng, dù sao một tháng tiếp theo đại thúc không phải trực ban, phí tổn bọn tôi chi, đi du lịch cùng bọn tôi, bồi thường bọn tôi, làm bảo mẫu cho bọn tôi!" Trình Nam hưởng ứng.

"Cái đó…."

Hướng Nam định cự tuyệt, không ngờ Thường Triết cắt lời: “Như vậy đi, sáng sớm mai xuất phát!”

Thiếu Kiệt kêu to: “Chúng ta giải tán quay về thu dọn đồ đạc ”

“Đi đi ”

Ba cậu ấm lập tức giải tán định rời đi. Hướng Nam rốt cuộc có cơ hội mở miệng, hỏi một câu: “Tôi không đi được không a?”

Ánh mắt ‘hung tợn’ của bốn tên sói con lướt về phía Hướng Nam.

Hướng Nam sợ hãi cười.

Y đã biết.

Không được

Hướng Nam có cảm giác bị người ta ép lên kiệu hoa.

Xin nghỉ phép một tháng, Hướng Nam không dám giống người không có việc gì quay về ký túc xá bảo vệ nghỉ ngơi. Lúc mọi người giải tán vốn định nhân cơ hội đi cùng Trình Nam, có điều Cao Hách nói hắn hiện tại cần người chăm sóc, Hướng Nam đành phải ở lại.

Lúc trước không cảm thấy có gì, thế nhưng khi căn phòng trở nên yên tĩnh, Hướng Nam bắt đầu có chút không được tự nhiên.

Y tắm rửa một lượt, thay bộ quần áo được Cao Hách cho vào máy giặt giặt sạch đêm qua rồi liền trốn vào phòng bếp. Y rót cho mình một ly nước, xoay người lại thấy Cao Hách đang đứng ở cửa chằm chằm nhìn y, tay run lên, ly nước trên tay suýt nữa đổ.

“Anh sợ tôi sao?” Cao Hách hỏi.

Hướng Nam lắc đầu, vừa xấu hổ vừa căng thẳng.

Y không muốn ở cùng một chỗ với Cao Hách trong phòng bếp, cúi đầu cầm ly nước bước nhanh ra ngoài, lại bị Cao Hách giữ lại ở cửa.

“Học được cách nói dối rồi.”

Lời Cao Hách làm Hướng Nam ngẩn người.

Hướng Nam ngẩng đầu, đối mắt với Cao Hách. Cao Hách áp lại định hôn y, Hướng Nam quay đầu lẩn trốn.

Thấy được sự căng thẳng cùng rút rè của Hướng Nam, tia sáng trong hai mắt Cao Hách khẽ động.

Hắn lại áp tới, Hướng Nam hoảng hốt lùi lại một bước nói: "Cậu không nên như vậy. Cậu cứ thế này làm sao xin lỗi…."

"Xin lỗi…"

Xin lỗi chị dâu cậu…

Nửa câu sau Hướng Nam thực sự không nói nổi.

Bởi vì câu nói đó quá kỳ quặc.

"Anh đừng lo, sẽ không xảy ra chuyện hôm đó đâu." Cao Hách nâng tay phải đang bó bột của mình lên: "Chuyện không có khả năng thành công tôi không muốn nếm thứ thêm lần nữa."

Có kinh nghiệm lần trước, Cao Hách đối với việc một tay đấu lại đại thúc không chủ động có chút ngại ngần.

Có điều ánh mắt hắn vẫn đặt trên người Hướng Nam, nói với y: "Tôi muốn đi mua mấy thứ, phải thay quần áo. Anh vào giúp tôi."

Hướng Nam nâng tầm mắt, suy nghĩ, gật gật đầu.

Sau khi Cao Hách vào phòng liền bảo Hướng Nam lấy quần bò giúp hắn. Hắn đứng ở bên cạnh cửa sổ cởi quần áo trên người, Hướng Nam cầm chiếc quần từ ngăn tủ đưa cho hắn. Hai người cách nhau một chiếc giường cộng thêm chút khoảng cách, vươn tay ra, không với tới quần. Hướng Nam thấy Cao Hách nhíu mày lại, liền vươn người qua đưa quần cho hắn. không ngờ Cao Hách đột nhiên nắm lấy tay y kéo y lên giường.

Hướng Nam bị hôn.

Khác với nụ hôn của Trình Nam, nụ hôn này của Cao Hách mang đến ý vị khai phá. Đầu lưỡi chuyên nghiệp quét trong khoang miệng mẫn cảm của đại thúc, cả người Hướng Nam bị khiêu khích run khẽ, mắt dần dần phủ một tầng hơi nước.

Lúc Cao Hách rời khỏi môi Hướng Nam mang theo một sợi chỉ bạc. Hướng Nam mặt đỏ bừng quay đầu đi, chùi môi, dùng giọng nói dường như không thể nghe thấy kháng nghị: "Cậu không phải nói cậu sẽ không chạm vào tôi sao?"

Câu "chuyện không có khả năng thành công tôi không muốn nếm thứ thêm lần nữa" của Cao Hách vừa nói dứt lời.

Khóe môi Cao Hách khẽ cong lên.

Ngón tay hắn cách lớp áo sơ-mi đặt lên đầu nhũ chỉ mới hôn môi đã dựng thẳng của Hướng Nam. Hướng Nam run lên, kinh hoàng nhìn vào mắt Cao Hách, trong đôi mắt Cao Hách dường như có sự âm u từng thấy qua khiến y sợ hãi.

Đại thúc hoảng hốt.

"Cao Hách, cậu… Ô!"

Đầu nhũ bị hai ngón tay Cao Hách kẹp lấy, ác ý véo một cái. Cả người Hướng Nam chấn động, mạnh mẽ co lại, Cao Hách hạ tầm mắt nhìn chằm chằm tay mình rồi lại nâng mắt lên, hỏi: "Cơ thể mẫn cảm như vậy, mấy ngày nay Trình Nam để anh tiết bao lần?"

Lại là loại lời nói này.

Hướng Nam nhíu mày: "Không có chuyện đó!"

"Đại thúc, anh muốn nói dối sao?"

Mắt Cao Hách vẫn dò tìm xuống dưới, dứng lại ở chỗ giữa hai chân Hướng Nam: "Nói không chừng tôi vừa làm cái kia, trong này đã ướt rồi…"

Hướng Nam kinh hoàng cùng tức giận.

Kinh hoàng là vì Cao Hách bình thường nói chuyện với y không thích dùng danh hiệu, có vẻ như lúc muốn làm chuyện kia mới chủ động gọi y một tiếng 'đại thúc'.

Tức giận là vì rõ ràng Cao Hách đang tùy ý đùa bỡn mình, nhưng lại thích tùy tiện phỏng đoán, dường như đang chỉ trích Hướng Nam *** đãng, nhất định muốn Hướng Nam thừa nhận.

Hướng Nam cảm thấy điều đó rất nhục nhã.

Hướng Nam vươn tay đẩy hắn, Cao Hách ra vẻ có ý lùi lại. Hướng Nam nhấc người xông ra ngoài, giây phút cửa phòng ký túc xá mở ra, Cao Hách ở đằng xong lập tức vươn tay giữ cửa lại.

"Tôi còn chưa thay đồ xong, anh vội đi đâu?"

Cảm giác nhiệt độ cơ thể dán sau lưng, Hướng Nam trốn tránh quay người lại, lưỡi Cao Hách liếm lên khóe môi Hướng Nam, nhỏ giọng: "Ngoan ngoãn chờ tôi, được không?"

Lại là ngữ điệu yêu cầu Hướng Nam tắt điện thoại đêm đó ở bệnh viện, Hướng Nam đối lại ánh mắt Cao Hách, trong đó ánh lên tia ám muội, mang theo ý nguy hiểm.

Hướng Nam biết, điều đó biểu thị nếu y kiên trì muốn đi, sẽ phát sinh chuyện không hay.

Hướng Nam đành thỏa hiệp.

Hướng Nam cho rằng Cao Hách muốn đi tới siêu thị trong khu A, thẳng đến lúc đợi ở chỗ đỗ xe phía dưới, Hướng Nam mới biết Cao Hách muốn ra khỏi trường.

Kỳ thực Cao Hách cũng chả mua gì mấy.

Chỉ là tới một cửa hàng CD, nói hai cái tên Hướng Nam chưa từng nghe qua, người kia gật đầu, đưa Cao Hách vào bên trong.

Hướng Nam đứng ở đó cảm thấy rất buồn chán, đảo mắt nhìn xung quanh. Bức tường hướng về phía đường cái trong cửa hàng là tấm kinh thủy tinh chạm đất, mắt Hướng Nam lướt qua chiếc xe màu xanh ngọc, lập tức dừng lại.

Người từ trên xe bước xuống là Thường Triết, còn có một nữ sinh trang điểm rất đáng yêu.

Cô nữ sinh kia đóng cửa xe lại liền lập tực chạy tới dính lấy Thường Triết. Thường Triết vươn tay ôm eo cô, hai người cũng bước vào một nhà hàng Nhật.

"Thấy A Triết chứ?"

Hướng Nam nghe tiếng liền thu lại ánh mắt, lúc này trong tay trái Cao Hách cầm một túi nhỏ.

Hướng Nam gật đầu: "Thấy rồi."

"Đại thúc để ý sao?"

Hướng Nam khẽ ngẩn ra, y hỏi Cao Hách: “Sao phải để ý a?”

Cao Hách lắc đầu, kéo tay y ra khỏi cửa hàng.

Cao Hách tiếp đó lại dẫn y vào một cửa hàng nữa. Hướng Nam nhìn một chút, là cửa hàng chuyên bán đồ lót cho nam.

Cao Hách đứng trước chiếc tủ kề sát tường bầy đầy đồ lót, nhìn một lúc lâu. Hướng Nam nghĩ hắn không tìm được cỡ mình mặc định lại giúp, hỏi hắn: “Cậu mặc cỡ bao nhiêu?”

“Cỡ nào anh không phải rất rõ ràng sao?”

Cao Hách nói, giọng rất nhỏ.

Mắt Hướng Nam lập tức ửng đỏ.

“Tôi sao có thể biết được.”

Hướng Nam khẽ cao giọng làm Cao Hách nhìn về phía y. Khi hắn thấy khuôn mặt ửng đỏ của đại thúc, hắn biết, đại thúc hiểu nhầm rồi.

Hướng Nam cho rằng Cao Hách đang đùa giỡn ám chỉ y ‘dùng qua’.

Kỳ thực ý Cao Hách là đại thúc giúp hắn giặt quần áo, hẳn là biết.

“Tôi nói…” Cao Hách khẽ cong khóe miệng, nói: “Chuyện này anh cũng có thể liên tưởng tới chuyện đó, anh có phải rất tưởng niệm biểu hiện đêm đó của tôi không?”

Hướng Nam từ mặt tới cổ đều đỏ bừng. Y quay mặt sang chỗ khác, vành tai hồng hồng trông phi thường ngon miệng, khiến Cao Hách có xúc động muốn cắn.

Thế nhưng….

Cao Hách liếc về phía người bán hàng đang nhìn chằm chằm bọn họ. Người kia gặp phải ánh mắt lạnh băng của Cao Hách, lập tức chột dạ lẩn tránh, cúi đầu xuống.

“Ấn tượng của đại thúc về Thường Triết là như thế nào?”

Cao Hách xoay người sang chỗ khác, vươn tay cầm một hộp đồ lót mới đưa về phía Hướng Nam. Hướng Nam khẽ ngẩn ra, nhận lấy hỏi: "Vì sao đột nhiên lại hỏi vậy?"

"Kỳ thực A Triết là người không tồi." Cao Hách không nhìn về phía Hướng Nam, mà lại đưa một hộp đồ lót sang, Hướng Nam tiếp tục nhận lấy, Cao Hách nói: "Khi A Triết con bé cha mẹ cậu ấy cãi nhau, người đàn bá đó nhất thời tức giận, vì muốn trả thù cha cậu ấy, lừa cậu ấy ra ngoài, cố ý vứt bỏ. Đợi đến lúc có người tìm thấy cậu ấy, đã là chuyện của một tuần sau. Theo lời người lớn kể lại, lúc đó, cậu ấy cuộn mình trốn dưới một hầm cầu, nằm trong một cái ổ của một kẻ lang thang, sốt cao, đang hấp hối."

Cao Hách nhìn vào mắt Hướng Nam: "Lúc đó, cậu ấy mới bốn tuổi."

Hướng Nam nghe vậy, vừa sợ hãi vừa kinh ngạc.

Bọn họ đều là cậu ấm từ khi sinh ra đã ngậm khóa vàng.

Nhất là Thường Triết, khôn khóe lại giàu tình thương người, nên hẳn phải được cha mẹ sủng tới trời.

Hướng Nam không ngờ sau cái vẻ bất cần đời, suốt ngày trêu hoa ghẹo cỏ, Thường Triệt lại có cảnh ngộ như thể.

Người xưa không phải nói: "Hổ dữ không ăn thịt con" sao?

"Sau đó A Triết ở trong bệnh viện tròn hai năm, hết chữa trị sức khỏe lại điều trị tâm lý. Cha mẹ cậu ấy cũng vì chuyện ấy mà ly hôn. Người đàn bà kia sau đó làm ầm ĩ, nói muốn giết A Triết, muốn Thường gia phải kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh. Thường gia xin cảnh sát lệnh cấm chế, cấm người đàn bà kia tới thăm A Triết. A Triết từ lúc đó chưng từng gặp qua mẹ mình."

Cao Hách nói: "Trong lòng tên nhóc đó có vướng mắc, rất sợ người khác không thích mình, sẽ vứt bỏ mình, luôn thích chạy đến giữa đám đàn bà yêu đương. Nếu gặp phải ai không thích mình, có lúc còn làm ra vài chuyện bốc đồng."

Cao Hách nói xong ngẩng đầu lên: "Đại thúc, nếu như Thường Triết trước đây đã làm chuyện gì không đúng với anh, tôi thay cậu ấy xin lỗi anh. Anh đừng tính toán."

Hướng Nam ngẩn người.

Lời Cao Hách khiến Hướng Nam có ảo giác, dường như y đã biết tối hôm đó Thường Triết làm gì với mình.

Mắt Hướng Nam lướt qua chiếc xe màu xanh ngọc vẫn đỗ trước nhà hàng.

Nhớ tới Thường Triết luôn cố chấp hỏi y vì sao không thích mình, y liền trầm mặc. <ins class=“adsbygoogle”

32. Chương 32: Trước Khi Ra Khỏi Cửa

“Anh có nghe thấy tôi nói gì không?”

“A?”

Hướng Nam thu lại suy nghĩ ngẩng đầu lên, Cao Hách thấy y như vậy, biết lời mình vừa nói Hướng Nam không nghe thấy, nói lại lần nữa: “Nói với anh mấy chuyện này không có ý gì khác, chỉ muốn nhắc nhở anh. Nếu lần này đi du lịch anh vì A Triết mà không được tự nhiên, vậy anh cứ ở bên cạnh tôi là được rồi.”

“Cậu có phải đã biết, chuyện tối hôm đó.”

Hướng Nam thấp giọng hỏi, Cao Hách nhìn y một cái, không nói gì.

Cao Hách mua bốn hộp đồ lót, tổng cộng là tám chiếc. Tất cả đều không rẻ, một lần mua nhiều như vậy, Hướng Nam biết, hắn lần này đi du lịch chỉ định thay, không có ý giặt.

“Cậu thế này không thấy lãng phí sao?”

Trở lại ký túc xá, Hướng Nam vốn định giặt tay để ngày mai hắn dùng, nhưng Cao Hách lại trực tiếp ném mấy cái vào trong máy giặt.

“Ý anh là máy giặt hay là quần lót?”

Cao Hách đang hạ mắt điều chỉnh máy giặt, hàng lông mi chớp chớp, nói.

Kỳ thực Hướng Nam cảm thấy có một chút.

Dù sao cũng chỉ là mấy chiếc quần lót, phải dùng máy giặt để giặt, Hướng Nam cảm thấy đây là lãng phí năng lượng.

Còn nữa, đây đều là Hướng Nam đi mua cùng hắn, biết giá tiền, mỗi ngày một chiếc rồi vứt đi, Hướng Nam cảm thấy rất lãng phí.

“Nếu không cậu cất cái mới lại, đến lúc đó cậu cầm cái cũ đi thôi.” Hướng Nam đề nghị.

Hướng Nam cảm thấy đề nghị này của mình rất tốt, bỏ củ đổi mới, như vậy sẽ không lãng phí.

Không ngờ Cao Hách lại nói: "Cũ cũng là mới, tháng trước mua một đống, đắt hơn chỗ này."

Hướng Nam vừa nghe, hết chỗ nói.

Qua một lúc lâu, Hướng Nam mới nói: "Nếu không, đến lúc đó tôi giặt cho cậu…"

Ý Hướng Nam là đừng vứt đi.

Cao Hách quay đầu lại, đối mắt với Hướng Nam. Hướng Nam cho rằng Cao Hách ngại mình lắm chuyện, miệng lập tức ngậm lại.

Cao Hách nhìn môi Hướng Nam, lông mi khẽ rung lên.

Cuối cùng, hắn liếc mắt về cách tay bó bột, trong mắt ánh lên tia thất vọng, hắn lách qua Hướng Nam, đi ra.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm Hướng Nam tỉnh lại trong phòng Cao Hách, quay đầu nhìn Cao Hách cục cưng đang tựa vào lưng mình ngủ rất say. Hướng Nam cẩn thận chuyển người, chậm rãi ngồi dậy.

Hướng Nam nhìn đồng hồ một chút, cảm thấy vẫn còn sớm, cũng không lập tức đánh thức Cao Hách.

Y rửa mặt xong, vừa dọn đồ ăn sáng lên bàn liền nghe chuông cửa reo vang.

"Đại thúc!"

Hướng Nam vừa mở cửa liền có người nhào về phía y. Căn cứ vào kinh nghiệm của Hướng Nam, không cần nhìn cũng biết đó là Thiếu Kiệt. Thiếu Kiệt không có vồ lấy môi Hướng Nam, kìm nén, chỉ 'chụt' một cái lên má trái của Hướng Nam. Cậu bước vào liền kêu to: "Con sâu lười kia đâu?"

"Đang trừng mắt nhìn cậu đây."

Từ cửa phòng ngủ truyền tới giọng nói mệt mỏi của Cao Hách. Cao Hách nửa mê nửa tỉnh đứng ở đó, oán giận nói: "Ai kêu cậu sớm như vậy đến?"

"Không phải nói…"

Thiếu Kiệt đang nói thì chuông cửa lại reo vang. Hướng Nam chạy ra mở cửa, lại một tiếng 'đại thúc', Thường Triết lập tức áp lại gần, Hướng Nam không kịp trốn, bị Thường Triết 'chụt' một cái vào má phải.

Thường Triết vào phòng liếc mắt nhìn mọi người, hỏi: "Trình Nam đâu?"

Thiếu Kiệt nói: "Sắp muộn rồi, gọi điện cho cậu ta đi."

Thường Triết vừa cầm điện thoại định bấm số, chuông cửa lần thứ ba reo lên.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía cửa ra vào, Hướng Nam đang đứng ở đó, thể nhưng khẽ nhíu mày, giống như không muốn đi mở cửa.

"Đại thúc, anh làm sao vậy?" Thiếu Kiệt cảm thấy kỳ quái.

"Tối qua Trình Nam đắc tội đại thúc sao?" Thường Triết cũng thấy kỳ quái.

Kỳ thực không phải. Sáng nay Hướng Nam mở cửa hai lần, hai bên má đều bị hôn. Y đang buồn bực, nếu như lại mở cửa….

Mặc dù nghĩ vậy, những vẫn không thể không mở cửa.

Hướng Nam ổn định tim mình tiến lại mở cửa, vừa thấy bóng người lập tức lùi ra phía sau. Trình Nam ấn chuông cửa mãi đã sớm có chút không kiên nhẫn, cửa mở ra lại thấy Hướng Nam lùi lại tránh cậu như tránh tà. Cậu trừng mắt: "Tôi khát! Sáng sớm liền đối đãi với tôi như thế sao?"

"Sớm vậy đến đánh thức tôi, đối đãi với cậu như vậy là không tồi rồi."

Cao Hách lười biếng nói, chậm chạp đi vào trong phòng tắm, chỉ một lúc, từ trong phòng tắm truyền tới tiếng đồ đạc rơi, ngay sau đó, là tiếng đụng phải máy giặt.

Mọi người nghe thấy tiếng động càng lúc càng lớn, hai mắt nhìn nhau.

Trình Nam nói: "Ô, tên này thực sự tỉnh rồi sao?"

Thiếu Kiệt cười: "Cậu ngày đầu tiên biết cậu ta sao? Bây giờ mới mấy giờ a, đây là đang mộng du, hiểu không?"

Lời Thiếu Kiệt làm Hướng Nam liếc về phía cậu. Đột nhiên một tiếng động rất lớn từ phòng tắm truyền lại, mọi người giật mình, Hướng Nam ngồi không yên.

Hướng Nam chạy ào vào trong phòng tắm, thấy Cao Hách đang tìm đồ, đại thúc hỏi hắn: “Cậu đang tìm gì vậy?”

Cao Hách cho Hướng Nam xem chiếc dao cạo râu trong tay.

“Cậu muốn cạo râu sao?” Hướng Nam khó hiểu.

Trên khuôn mặt trắng muốt của Cao Hách không có lấy một cọng râu a.

Cao Hách gật đầu.

Hướng Nam nghi ngờ Cao Hách có thật sự như lời Trình Nam nói chưa tỉnh ngủ hay không.

Y tựa vào bên cạnh bồn rửa tay, kéo Cao Hách đến trước mặt mình, tay sờ mặt Cao Hách cẩn thận nhìn một lượt, cười nói: “Cậu thực sự còn chưa tỉnh rồi. Cậu có râu ở đâu chứ?”

Mắt Cao Hách cục cưng nhìn chằm chằm môi Hướng Nam, nói: “Thực sự không có sao”?

“Tự cậu sờ thử xem.” Hướng Nam nói rồi kéo tay Cao Hách sờ lên mặt hắn. Cao Hách nâng mi mắt lên, Hướng Nam đối lại với mắt hắn, dáng cười khẽ cứng lại.

Mặt Cao Hách chậm rãi áp sát lại mặt y. Hướng Nam đỏ bừng mặt, đẩy hắn ra vội vã chạy ra khỏi phòng tắm. Cao Hách nghiêm đầu nhìn y đi ra ngoài, khóe miệng khẽ cong lên. <ins class=“adsbygoogle”

33. Chương 33: Nghỉ Phép

“Thua thì phải làm gì?”

Hướng Nam đi ra liền thấy Thiếu Kiệt chỉ vào Trình Nam, hai người đang làm ầm ĩ ở đó. Y khẽ nhíu mày, đi lại: “Hai người đang cược tiền?”

Trong mắt đại thúc, cược tiền là chuyện không tốt.

“Cược tiền thì có gì hay chứ?” Trình Nam coi thường tiền bạc nói: “Bọn tôi cá cược thứ thú vị hơn nhiều ”

“Được rồi.” Thường Triết gõ bàn tiếp lời: “Nếu ai thua, khi buông hành lý xuống sẽ phải đứng ra chỗ cổng, người phụ nữ nhìn thấy đầu tiên, mặc kệ tuổi tác, cao thấp béo gầy, đều phải lại tỏ tình với người đó một

câu, còn phải ở cùng người đó một buổi tối, thế nào?"

"Như vậy không được." Thiếu Kiệt vỗ tay lên bàn: "Nếu có ba người đẹp vào cùng một lúc thì lão tử tôi nay không được ở cùng cả ba rồi!"

Vừa nói xong liền bị đập cho một cái, Trình Nam trừng mắt vung tay: "Đẹp cái đầu cậu!"

Hướng Nam thấy Thiếu Kiệt cục cưng uất ức xoa xoa gát, muốn cười lại không dám cười, y hỏi: "Mấy cậu cược cái gì?"

"Đại thúc muốn biết sao?" Mắt Thiếu Kiệt sáng lên, cũng không xoa đầu nữa, áp lại gần.

Hướng Nam gật đầu.

Thiếu Kiệt kéo y lại, không đứng đắn cười: "Đại thúc, chúng ta vào phòng đi. Tôi thì thầm nói cho anh nghe."

Lại bị đập cho một cái, lần này động thủ là Thường Kiệt. Thiếu Kiệt đau đến điên cuồng xoa vuốt, mới sáng sớm đã bị đánh hai lần, cậu triệt để bùng nổ.

Thiếu Kiệt quay đầu trừng mắt.

Thường Triết ngẩn ra, chỉ vào cậu cảnh cáo: "Cậu đừng có lại đây a."

"Tôi phải báo thù!"

Thiếu Kiệt vừa nói xong liền nhào tới, Thường Triết chớp lóe chạy trốn. Hai người ở trong phòng ký túc xá đuổi bắt nhau, Thường Triết kháng nghị: "Không công bằng! Trình Nam cũng đánh cậu mà, vì sao cậu không trả thù cậu ta đi?"

"Bởi vì cậu ta quá mạnh!"

Thiếu Kiệt nói xong trực tiếp leo lên sofa nhảy qua, Thường Triết kêu to: "Cậu nhìn cho rõ đi. Tôi cũng rất mạnh đó "

Một chiếc gối tựa sofa bay về Thường Triết, Thường Triết đúng lúc ngồi xổm xuống, chiếc gối vừa vặn đập vào mặt Cao Hách đang từ trong phòng tắm đi ra. Chiếc gối rơi xuống được Thường Triết đón lấy. Thường Triết đứng lên thấy Cao Hách híp mắt nhìn y, cả kinh, xoay người chỉ Thiếu Kiệt: "Làm bị thương người vô tội, cậu chết chắc rồi"

Thiếu Kiệt cũng cả kinh, chỉ vào Cao Hách: "Ảo giác! Thứ vừa bay qua tuyệt đối là ảo giác! Không tin cậu về phòng tỉnh ngủ thử xem!"

Cao Hách liếc Hướng Nam một cái, thật sự xoay người trở về phòng.

Sáng sớm nháo loạn một hồi mới ra khỏi cửa. Chứng minh thư của Hướng Nam bị Cao Hách giữ, cũng không biết điểm đến là đâu, hồi hộp xuất phát cùng bọn họ. Đi đường mệt mỏi, đợi đến lúc đến nơi dừng chân đã tám chín giờ tối rồi.

Đặt chân xuống liền thấy một tòa kiến trúc một tầng mang phong cách cổ điển, mái huyền sơn(dạng mái nhà cong cong thời xưa của Trung Quốc), được xây dựa vào núi cạnh một hồ nước lớn.

Vừa vào cửa, chỗ huyền quan trong phòng khách đã có một người ngồi chờ.

Hướng Nam quan sát cô.

Người nọ là một người phụ nữ hơn ba mươi tầm bốn mươi tuổi, khí chất ung dung, diễm lệ, môi đỏ mỏng, khóe môi trái có nốt ruồi đặc biệt rõ ràng.

Cô dường như rất quen thuộc với đám sói con, nhất là Trình Nam. Cô liếc về phía Hướng Nam một cái, nói với Trình Nam: "Dãy phòng đặc biệt phía đông sáu căn thì hai căn đã có người ở, bốn căn còn lại cậu định chia thế nào?"

"Đại thúc anh muốn ở với ai?"

Một câu của Trình Nam làm Hướng Nam đang nhìn chằm chằm người phụ nữ kia nhìn về phía cậu, Hướng Nam nói: "Tôi có thể ở một mình một phòng không?"

"Không được."

Đám cậu ấm bất mãn y vừa rồi cứ nhìn ngắm người phụ nữ kia đồng thanh nói.

Hướng Nam nhíu mày.

Y không muốn ở cùng bọn họ.

"Tôi không cần ở một căn phòng quá tốt. Tôi chỉ cần tùy tiện ở đâu đó tìm một căn phòng là được rồi. Tiền thuê tôi có thể tự trả."

“Tôi bảo là không được!”

Hướng Nam tỏ vẻ ghét bỏ làm Trình Nam có chút nóng nẩy. Cậu nói: “Anh còn không rõ sao? Mọi người bọn tôi đều phải ở dãy nhà phía Đông, mà chỗ đó chỉ có sáu căn, hiện tại còn mỗi bốn căn, nên anh phải ở cùng một trong số bọn tôi!”

“Đại thúc ” Thiếu Kiệt vẻ mặt chờ mong: “Anh mau nói đi, anh muốn ở cùng ai?”

“Tôi…” Hướng Nam lộ vẻ khó xử. Không phải không biết nên chọn ai, mà là căn bản không muốn ở chung cùng bất cứ ai trong số bọn họ.

Cao Hách thấy y như vậy, nói: “Tôi thấy……”

“Vậy cùng tôi ở đi.”

Không xa từ sau lưng người phụ nữ truyền tới một giọng nói. Mọi người nhìn lại, Cao Hạo được Lăng Na đẩy tới cùng người chăm sóc của Cao Hạo đang đi về phía bọn họ.

Thấy Cao Hạo, Hướng Nam có chút bất ngờ. Lúc liếc mắt về phía Lăng Na ở sau lưng Cao Hạo, một chút bất ngờ đó liền biến thành áy náy vô cùng.

Tuy không nhớ rõ những chuyện xảy ra lúc say rượu, nhưng dù sao cũng đã đánh người ta.

Hướng Nam gật đầu với Lăng Na, định mở miệng xin lỗi, không ngờ Lăng Na liếc y một cái, mặt không thèm quay lại. Hướng Nam thấy cô như vậy, miệng vốn đang mở ra liền xấu hổ ngậm lại.

Cao Hạo mỉm cười, hỏi Hướng Nam: “Được không?”

“Cái gì?” Hướng Nam đột nhiên có chút không kịp phản ứng lại.

“Anh ngủ cùng một phòng với tôi, được không?”

“Sao được.”

Hướng Nam vội vàng lắc đầu.

“Nhưng…” Hướng Nam lại nhìn về phía Lăng Na. Cao Hạo hiểu ý của Hướng Nam, nói: “Lăng Na cô ấy ngủ một mình một phòng, A Đông(người chăm sóc của Cao Hạo) thì ở dãy phía Bắc, phòng tôi chỉ có mình tôi ở.”

Hướng Nam nghe vậy liền thấy kỳ quái.

Vợ chồng đi du lịch đều ở chung một phòng, tại sao hai người này lại tách biệt ở riêng vậy.

Có điều nghĩ đến chân Cao Hạo…

Hẳn là sợ ở cùng một chỗ sẽ bị lộ tẩy đi.

Hướng Nam nghĩ.

Hướng Nam nghe bảo người chăm sóc kia ở dãy phía Bác, y nghĩ mình cứ ở tạm dãy Bắc đi.

Đang định mở miệng, Cao Hạo lại không cho y cơ hội mà trực tiếp nói: "Cứ như vậy đi."

Cao Hạo vẻ mặt hiền lành, mỉm cười ôn nhu, Hướng Nam thấy hắn như vậy cũng không tiện từ chối. Lời vốn định nói ra lại nuốt vào, y gật đầu.

Đại thúc gật đầu như thế, sắc mặt bốn con sói con đều thay đổi.

Thiếu Kiệt hỏi: "Tất cả cùng thua, thế nào giờ?"

Hướng Nam nghe vậy quay đầu lại, giờ mới biết bọn Thiếu Kiệt cá cược cái gì.

Hóa ra bọn họ đều đang cược xem lần này đi du lịch Hướng Nam sẽ ở cùng với ai.

Vụ đánh cược lần này không có kết quả, bốn người có bốn phản ứng khác nhau.

Thiếu Kiệt chỉ cảm thấy cá cược không thành mà khó chịu.

Thường Triết vốn cũng không nghĩ Hướng Nam dám ở cùng y nên cũng không thất vọng.

Lông mi Cao Hách khẽ động, liếc Hướng Nam một cái, có ý kiến, nhưng lại không nói.

Trình Nam lại có phản ứng mạnh nhất, cậu nói với Thiếu Kiệt: "Thua thì thôi, không có tâm tình!"

Nói xong cậu tự mình xách hành lý dẫn đầu đi vào trong.

Sáu căn phòng ở dãy nhà phía Đông đều là phòng đặc biệt, không gian không quá rộng, vây quanh mỗi căn đều là hồ nước lớn, cửa đơn sân riêng.

Căn phòng bên trong có vườn hoa cùng bể bơi nhỏ riêng biệt.

Ban công phòng khách hướng về phía hồ, đứng bên trên có thể vừa đón lấy làn gió mát rượi từ hồ thổi lại, vừa gắp quang cảnh xung quanh hồ.

Phòng khách cùng phòng ngủ chỉ dùng một tấm màn ngăn cách. Giường rộng 1m8, tủ quần áo được xây khảm vào tường. Bên phải là phòng tắm, bên trái có cửa kéo, phía ngoài là ban công kèm theo một hồ nước nóng lộ thiên độc lập.

Sau khi sắp xếp hành lý, ăn xong cơm, Hướng Nam liền cứ ở trong phòng Cao Hách.

Tay Cao Hách không thuận tiện, Hướng Nam giúp hắn tắm rửa. Lần tắm này, tốn không ít thời gian, sau khi xong y định quay về phòng, lại bị Cao Hách ngăn cản.

"Còn chuyện gì sao?"

Hướng Nam bị ép dựa vào tường, hơi thở nóng bỏng của Cao Hách phả lên mặt y khiến Hướng Nam vô cùng căng thẳng.

Cao Hách nhàn nhạt cười: "Tối nay ở lại chỗ tôi được không?"

Hướng Nam lắc đầu: "Không còn sớm nữa, cậu vẫn nên ngủ sớm đi một chút."

Nghe thấy Hướng Nam cự tuyệt, trong mắt Cao Hách hiện lên một tia gì đó, làn môi mỏng kề bên tai Hướng Nam, giọng nói ngọt ngào trầm trầm nói: "Không có anh tôi không ngủ nổi."

Lời Cao Hách mang theo mê hoặc, làm tim Hướng Nam rung lên.

Hướng Nam đẩy mạnh hắn ra.

Lần thứ hai bị Hướng Nam cự tuyệt làm mắt Cao Hách híp lại.

Hướng Nam cũng không dám nhìn vào hắn, lách qua hắn rồi đi mở cửa, không ngờ cửa vừa mở lại bị ôm vào lòng.

"Quả nhiên đại thúc ở chỗ này!"

Hướng Nam bị Thiếu Kiệt vừa ôm vừa kéo trở lại phòng khách. Y thấy bốn con sói con đều tề tụ đủ cả, hỏi: "Ba người các cậu sao lại sang hết cả đây vậy?"

Thiếu Kiệt quơ quơ bộ bài trong tay: "Tôi lại tìm đại thúc chơi a."

Thường Triết tiếp lời Thiếu Kiệt nói: "Tôi qua đòi quà sinh nhật của đại thúc a."

"Quà sinh nhật?"

Hướng Nam lắp lại lời Thường Triết, Trình Nam nói: "Ngày kia là sinh nhật cậu ta. Mai sẽ có một đống người tới, mắt thấy sắp mười hai giờ rôi, ở đây lại không có gì, mấy người bọn tôi phân công một chút việc, xem ngày mai làm sao vào nội thành mua về mấy thứ."

Trình Nam nói xong tất cả mọi người liền ngồi xuống, Hướng Nam nghe vậy, cũng đành ngồi xuống tham gia bàn bạc cùng, không tiện rời đi.

Trình Nam phân công nhiệm vụ nói: "Ngày mai tôi đi hỏi ông chủ Hủy nơi tổ chức. Tay Cao Hách không tiện liền giúp tôi chỉ huy mấy người trang trí đi. Về phần Thiếu Kiệt, điện thoại cậu có đủ số nhất, cậu phụ tránh gọi điện mời mấy người kia, được ai thì gọi lại cho tôi, xem đại khái lúc nào đến và đến thế nào. Về phần A Triết, mai là sinh nhật cậu, cậu mượn xe chỗ ông chủ, phụ trách vào nội thành mua đồ, nghĩ muốn cái gì để người ta mang đến đây. Mọi người còn vấn đề gì không?"

Thường Triết nhíu mày: "Có rất nhiều thứ không thể để người ta mang thì phải làm sao giờ? Đến lúc đó túi to túi nhỏ chuyển lên xe, tôi cũng chỉ có hai tay, không bê nổi a."

Thường Triết nói rồi đưa mắt về phía Hướng Nam.

Hướng Nam gặp phải ánh mắt y, ngẩn ra.

Có vẻ tất cả mọi người đều có việc để làm, bản thân không giúp một tay thì thực không phải.

Hướng Nam nhăn mặt, y do dự một lúc, nhỏ giọng nói: "Nếu không tôi đi mua đồ với cậu vậy…."

Lời Hướng Nam nói làm ánh mắt mọi người đều tập trung trên người y.

Hướng Nam đối lại ánh mắt Trình Nam nhớ tới chuyện tối hôm đó lập tức thấy hối hận.

Thế nhưng Thường Triết không cho Hướng Nam cơ hội đổi ý, lập tức nói: "Được, liền như vậy đi."

Bàn bạc xong, mọi người rời đi, Hướng Nam cũng trở về phòng.

Trong phòng, Cao Hạo ngồi trên giường đang cùng A Đông nói gì đó, thấy y vẻ mặt lo lắng bước vào liền hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Hướng Nam nghe tiếng liền ngẩng đầu lên, gặp phải ánh mắt tìm hiểu của Cao Hạo đầu y lại hạ xuống.

Hướng Nam chậm rãi lắc đầu, nhỏ giọng đáp: "Tôi đi tắm trước."

Nhìn Hướng Nam thế nào cũng không giống bộ dạng không có việc gì.

Ánh mắt Cao Hạo vẫn bám theo y, từ khi y lôi hành lý ra cho đến lúc bước vào phòng tắm. Cao Hạo vì khó hiểu mà khẽ nhíu mày, đợi đến lúc bóng Hướng Nam bị cửa phòng tắm che mất, Cao Hạo mới thu lại tầm mắt.

Lúc Hướng Nam ra khỏi phòng tắm A Đông đã rời đi. Hướng Nam ra đến phòng khách kiểm tra xem cửa khóa chưa, về bên cạnh giường cầm lấy một chiếc gối. Cao Hạo thấy y vém màn định ra ngoài phòng khách liền hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Hướng Nam ngừng động tác quay đầu: "Tôi đi ngủ a. Cậu có gì cần tôi tôi giúp sao?"

Cao Hạo vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Giường còn chỗ này mà."

Hướng Nam mỉm cười nói: "Không cần, tôi ra sofa ngủ là được rồi."

Cao Hạo đã giải vây cho y lúc y khó xử, Hướng Nam rất cảm kích. Thế nhưng Hướng Nam chưa từng nghĩ sẽ ngủ cùng giường với Cao Hạo, y cảm thấy có một nơi đặt lưng là đủ rồi.

Cao Hạo ôn nhu cười hỏi: "Ý là, anh ghét tôi, hay là sợ tôi vậy?"

"Không phải, không phải." Hướng Nam vội vàng xua tay: "Tuyệt đối không có ý này, tôi……"

"Không phải thì qua đây đi." Cao Hạo cắt ngang lời y: "Không còn sớm nữa, mọi người hôm nay đều mệt rồi, không nên lề mề, nghỉ sớm đi."

Nếu Cao Hạo đã nói vậy, Hướng Nam cũng không nên cứ cố chấp với hắn.

Y lại bên giường, xốc chăn, vỗ vỗ gối, nằm xuống quay lưng về phía Cao Hạo.

Hướng Nam vẫn lo lắng chuyện ngày mai ở cùng một chỗ với Thường Triết, lúc ngủ cứ quay qua quay lại, rất không yên tĩnh.

Tới nửa đêm, trong bóng tối, Cao Hạo bị y cứ trở mình ảnh hưởng mở mắt ra.

Hắn ngồi dậy bật chiếc đèn ở đầu giường lên tiến lại gần đại thúc, hỏi y: "Anh có phải có tâm sự gì không a?"

"Hở?" Hướng Nam nghe thấy tiếng liền quay mạnh người sang, lưng liền đụng phải cánh tay đang đỡ người của Cao Hạo. Cao Hạo dựa vào y quá gần, từ trên cao nhìn xuống, Hướng Nam đại thúc quay người một cái đã chủ động quăng mình vào lòng Cao Hạo.

Đối lại với ánh mắt Cao Hạo, Hướng Nam không biết có chuyện gì, không hiểu gì hết bị Cao Hạo nửa tỉnh nửa mê 'giật' môt cái, mặt lập tức nóng bừng, tim y cư nhiên giống như nai con chạy loạn mà 'thình thịch' đập. <ins class="adsbygoogle"

34. Chương 34: Mưa ~

Ánh đèn mờ nhạt đầu giường khiến Cao Hạo đã quen với bóng tối cảm thấy cực kỳ chói mắt. Hắn nhíu chặt hàng lông mày xinh đẹp, đôi mắt bình thường êm dịu như nước miễn cưỡng nheo lại, tóc khẽ rối, áo nửa mở. Cao Hạo như vậy hoàn toàn không hợp với từ 'ôn nhu',

"Anh làm sao vậy?"

Cao Hạo áp lại gần che đi tia sáng làm Hướng Nam lóa mắt.

Hắn đang hỏi Hướng Nam cứ lất qua lật lại không ngủ là vì chuyện gì, thế nhưng Hướng Nam lại hiểu lầm.

Hướng Nam cho rằng Cao Hạo phát hiện ra sự biến đổi của y, hỏi y làm sao vậy.

Mặt Hướng Nam càng thêm đỏ, kéo chăn lên che đầu, ậm ờ đáp: "Không có gì."

Tiếp đó Hướng Nam quay lưng lại với Cao Hạo rồi quay trở lại vị trí ngủ ban đầu của mình.

Bởi vì đi đường thực sự rất mệt nhọc, Cao Hạo thấy y như vậy cũng không tiếp tục truy hỏi, hắn vươn tay tắt chiếc đèn ở đầu giường, rồi cũng nằm xuống.

=. =. =. =. =

Ngủ một giấc đến thẳng sáng hôm sau.

Thường Triết hỏi mượn xe của bà chủ Hủy. Hướng Nam đi tới, y thấy dưới mắt Hướng Nam thâm sì, hỏi Hướng Nam: "Đại thúc tối qua anh ngủ không ngon sao?"

Hướng Nam lắc đầu với Thường Triết, sau đó mỉm cười nhàn nhạt, gật đầu với bà chủ Hủy.

Bà chủ Hủy thấy Hướng Nam chào mình, cánh môi đỏ cong lên. Cô vốn có ấn tượng không tồi với Hướng Nam, liền mời: "Nếu cậu buồn ngủ thì qua chỗ tôi uống cốc trà đặc rồi hẵng đi. Thế nào?"

Lời mời nho nhã của bà chủ Hủy làm Hướng Nam khẽ sửng sốt.

Ánh mắt ung dung, cử chỉ ưu nhã, nói năng nhẹ nhàng, đột nhiên, Hướng Nam cảm thấy người phụ nữ trước mặt rất thuận mắt.

Hướng Nam mỉm cười.

Thấy hai người trước mặt nhìn nhau cười, Thường Triết có chút ngứa mắt. Thường Triết ho nhẹ một tiếng, đường nhìn của hai người bị cắt ngang, ánh mắt dừng lại trên mặt y. Thường Triết lắc lắc cái chìa khóa cảm ơn bà chủ Hủy, xoay người liền đi.

Hướng Nam vội vã đuổi theo, đột nhiên bà chủ Hủy gọi lại. Y quay đầu, bà chủ Hủy nói: "Dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ mưa. Đường vào nội thành lúc mưa rất khó đi, nên cố gắng về sớm một chút."

"Được."

Hướng Nam gật đầu.

Bà chủ Hủy nói tiếp: "Nếu mưa quá lớn không về được, nhà nghỉ của tôi có một nơi qua đêm tạm thời trên đường, vị trí đại khái lúc đi cậu để ý một chút. Nếu khi quay về thực sự cần dùng đến, mở cửa dùng chìa khóa phòng của nhà nghỉ là được."

Hướng Nam lại gật đầu.

Hướng Nam thấy Thường Triết thực sự dã đi xa. Y vẫy tay tạm biệt với bà chủ Hủy, vội chạy qua.

Đường vào nội thành không phải rất dễ đi, xe cứ lắc lư, có điều Hướng Nam lúc đến đã trải nghiệm qua, cũng không có say xe, nên không để ý.

Y vẫn quay trái quay phải nhìn ra ngoài cửa sổ xe, tìm gian nhà nhỏ trong lời bà chủ Hủy.

Mặc dù 100% không muốn cùng Thường Triết đơn độc ở qua đêm, thế nhưng làm người đều phải lo trước tính sau.

Thường Triết thấy y cứ quay trái quay phải, hỏi y: "Đại thúc anh thích bà chủ Hủy sao?"

Hướng Nam khẽ giật mình, ánh mặt rơi lên người Thường Triết: "Vì sao lại hỏi vậy?"

Có thiện cảm thì không sai, thế nhưng Hướng Nam chỉ cảm thấy đối phương là người đáng để kết bạn.

Hướng Nam cho rằng, người xinh đẹp như bà chủ Hủy, cho dù bản thân có thực sự thích, cũng không thể trèo cao.

"Không trực tiếp trả lời là thích rồi."

Lời Thường Triết nói làm Hướng Nam nhíu mày.

Thường Triết lại hỏi: "Vậy đại thúc có thích tôi không?"

Tới rồi. Hướng Nam biết Thường Triết sẽ hỏi.

Cao Hách từng nói Thường Triết sẽ làm chuyện bốc đồng, Hướng Nam cũng đã trải nghiệm qua Thường Triết làm chuyện bốc đồng. Hướng Nam cảm thấy không xử lý tốt vấn đề này, lát nữa mình nhất định sẽ gặp phiền toái.

"Thường Triết…. Kỳ thực có rất nhiều người rất thích cậu…."

"Vậy anh có thích không?"

Hướng Nam gượng ép giật giật khóe miệng: "Trong đám bạn cùng lứa, cậu hẳn là rất được hoan nghênh nhỉ…"

Hướng Nam không biết vòng vo không biết ton hót, có điểm bí từ.

"Vậy anh có thích không?"

Thường Triết vẫn hỏi câu đó, hơn nữa còn dừng xe chờ y trả lời. Hướng Nam có chút hoảng sợ.

Nên xuống xe không?

Hình như còn chưa tới mức đó.

Hơn nữa đã đi được một đoạn rồi.

Tự mình đi bộ quay về có chút không thực tế.

Câu hỏi kia của Thường Triết……

Nói dối, là không có thể rồi.

Hướng Nam thứ nhất là không muốn gạt người khác, thứ hai nếu nói thích không chừng Thường Triết sẽ nhào tới ở ngay tận đây.

Hướng Nam suy nghĩ một chút, nhỏ giọng: "Vậy cậu thích tôi sao?"

Câu hỏi của Hướng Nam làm Thường Triết ngây người.

Nhìn phản ứng của y, đại thúc biết mình hỏi đúng rồi.

"Cậu thích tôi sao?"

Hướng Nam hỏi lại. Hướng Nam kỳ thực rất sợ, sợ Thường Triết mặc kệ có thực lòng không mà thuận miệng nói thích, sau đó lại ép y trả lời.

Nếu thực sự như vậy, y không biết nên phải thế nào.

Rất may mắn là, Thường Triết không trả lời, mà lại nhíu mày nhìn Hướng Nam.

Lòng Hướng Nam đã định.

Y nói: "Nếu cậu không thích tôi, vì sao yêu cầu tôi thích cậu chứ? Như vậy không công bằng."

Hai chữ 'công bằng' dường như là tử huyệt của Thường Triết, y lại ngẩn ra.

Thường Triết không nói lời nào, trực tiếp khởi động xe.

Dọc đường đi hai người không nói chuyện, Hướng Nam vẫn tìm chỗ dừng chân tạm thời bên đường trong lời bà chủ Hủy. Một gian nhà gỗ rất nhỏ, rất không thu hút sự chú ý, nhưng đại thúc vì dự phòng ngộ nhỡ nên nhớ kỹ địa điểm.

Đi tới nội thành, Hướng Nam mới phát hiện Thường Triết thực sự là một cậu ấm nhà giàu tiêu tiền như rác.

Y mua đồ chuyên chọn cái tốt nhất, số lượng khoa trương, còn chưa từng liếc mắt qua mác giá.

Đống đồ không biết y lấy từ đâu ném vào xe đẩy hàng, Hướng Nam có hỏi y giá cả, y nghĩ nửa ngày, kết quả nhăn mày đáp một câu: "Tôi trước này chưa từng xem giá."

Mặc dù không phải tiền của mình, Hướng Nam đi theo một đường, cái thẻ kia quét một cái, lại quét một cái, tim Hướng Nam thắt lại, phiền muộn vô cùng.

"Cho đến hiện tại cậu đã tiêu hết bao tiền rồi?"

"Không nhiều lắm."

Còn không nhiều?!

Lời Thướng Triết làm Hướng Nam nhất thời không nói được gì. Hướng Nam lắc lắc đầu, tùy y vậy.

Thường Triết nói không sai. Trong nội thành rất nhiều cửa hàng không có dịch vụ chuyển hàng, bao lớn bao nhỏ từ cửa hàng xách ra đặt lên xe, nơi có thể đặt đồ trong xe rất nhanh đã chật cứng.

Hướng Nam cùng Thường Triết lại vào một cửa hàng khác.

Trong cửa hàng này có rất nhiều người, Hướng Nam bị người ta đưa lên đẩy xuống, đột nhiên bị thứ gì đó hấp dẫn, y chen lại nhìn rất lâu, nói: "Thường Triết, chúng ta lấy cái này được không?"

Hướng Nam quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Thường Triết không thấy đâu nữa.

Y nghển cổ tìm kiếm trong cửa hàng, nhìn trước nhìn sau đều không thấy bóng Thường Triết đâu. Y cuống quít chen ra khỏi cửa hàng, người đi trên đường đông đúc, nhưng lại không tìm thấy bóng người quen thuộc, chiếc xe vốn đỗ bên lề đường cũng không thấy đâu cả, không quen biết nơi chốn, Hướng Nam triệt để hoảng loạn.

Thường Triết bỏ lại một mình y ở đây.

Suy nghĩ này lóe lên trong đầu Hướng Nam.

Không ngờ Thường Triết lại làm vậy, Hướng Nam nghĩ thầm mình vừa rồi khẳng định đã đắc tội với y rồi.

Nghĩ đến đây, đại thúc không khỏi cười khổ.

Hướng Nam đại thúc không biết, kỳ thực Thường Triết không có đi xa.

Y cố ý đưa xe sang chỗ khác, đỗ ở ngã tư bên con đường đối diện Hướng Nam.

Người đi đường cùng xe cộ trên đường tương đối nhiều, Hướng Nam căn bản không có nhận ra.

Thường Triết ngồi trong xe, tay chống cằm nhìn chằm chằm không chuyển mắt về phía đại thúc đang luống cuống.

Thấy Hướng Nam bất lực đứng đó nhìn quanh, đi qua đi lại, tâm tình y trở nên rất tốt.

Nhìn Hướng Nam cuối cùng hoang mang lo sợ ngồi xuống ven đường, khóe miệng y xấu xa cong lên.

Di động Thường Triết đột nhiên reo vang.

Y nhấc máy: "Gì?"

"Khi nào cậu quay lại?"

Từ đầu bên kia truyền đến giọng nói của Cao Hách, Thường Triết đáp: "Không vội đi."

Đầu bên kia trầm mặc một hồi, hỏi: "Đại thúc ở bên cạnh cậu chứ? Để anh ấy nghe máy đi."

Thấy Cao Hách nói vậy, khóe miệng Thường Triết lại cong lên, nói: "Anh ấy không rảnh."

Bên kia lại trầm mặc một hồi, hỏi: "Anh ấy đang làm gì vậy?"

"Anh ấy…." Thường Triết ngẩng đầu nhìn về chỗ Hướng Nam ngồi, trong lòng lập tức 'thình thịch', hoảng sợ.

Ở chỗ đó trống khống, chỉ trong nháy mắt đã không thấy đại thúc đâu nữa rồi.

“Lát nói tiếp.” Thường Triết cụp máy xuống xe.

Y khẩn trương nhìn xung quanh.

Tìm mãi, vẫn không thấy đâu.

Y cuối cùng trở về chỗ lúc trước Hướng Nam ngồi, trong lòng bắt đầu hoảng sợ.

Vốn hắn chỉ định muốn chỉnh Hướng Nam một chút mà thôi, không ngờ thực sự lạc mất người.

Thường Triết rất mong Hướng Nam có thể goi điện cho mình, thế nhưng nhớ tới Hướng Nam căn bản không biết số điện thoại của y, y đầy một bụng oán giận, đập mạnh vào song sắt bên đường. Người đi đường thấy y hung dữ như vậy, tất cả đều tời tấp chạy trốn.

Có người nhẹ nhàng vỗ vai y một cái, Thường Triết quay mạnh đầu lại trừng mắt. Hướng Nam bị dọa sợ, lùi một bước, lại bị Thường Triết nắm tay kéo lại.

“Chết tiệt, anh đi đâu vậy?”

Hướng Nam lần đầu thấy Thường Triết dữ tợn như vậy, ý nghĩ vốn cho rằng Thường Triết cố ý bỏ y lại lập tức biến mất.

Hướng Nam cho rằng mình vừa rồi hiểu lầm Thường Triết. Y cho rằng mình không cẩn thận, không theo sát, nên mới lạc mất Thường Triết.

“Xin lỗi…. Tôi vừa rồi thấy cảnh sát, nên….”

Định hỏi đường.

“Anh không thể ở im một chỗ không động đây sao?” Thường Triết rít lên: “Anh chắc chắn tôi sẽ không trở lại tìm anh như vậy sao?”

Hướng Nam cảm thấy có chút oan ức, mày y nhíu lại.

Thường Triết trừng mắt với những người xung quanh, kéo Hướng Nam định đi ra chỗ đỗ xe bên kia, không ngờ Hướng Nam không chỉ không đi, mà còn kéo Thường Triết lại.

Thấy Hướng Nam nắm lại lấy tay y, Thường Triết ngẩn người.

Y quay đầu lại, Hướng Nam nói: “Cậu đi theo tôi.”

Hướng Nam kéo Thường Triết vào cửa hàng vừa rồi.

Y chỉ vào mô hình chiếc bánh ga-tô ở trong tủ thủy tinh, hỏi Thường Triết: “Cậu thích không?”

“Cái gì?”

Thường Triết nhướn mi.

Kỳ thực cái gì cũng cần mua, nhưng chỉ có thức ăn là không cần đặc biệt chuẩn bị, nhất là bánh ga-tô, nhà nghỉ nhất định sẽ làm cho y.

“Nếu cậu thích tôi sẽ tặng cậu a.”

Lời Hướng Nam nói làm Thường Triết sửng sốt.

“Vì sao?”

Hướng Nam đáp: “Không phải là sinh nhật cậu sao?”

Hướng Nam đi cùng Thường Triết đến nhiều nơi như vậy chỉ không thấy Thường Triết mua cái này. Trong mắt Hướng Nam đại thúc, trẻ con khi sinh nhật thích nhất cái này. (! Triết Triết là trẻ con sao anh)

Hành động này của Hướng Nam làm trong thâm tâm Thường Triết xuất hiện một cảm giác khác lạ.

Y nhìn chằm chằm Hướng Nam suy nghĩ, nhìn thật lâu, đột nhiên mỉm cười, gật đầu: “Được a.”

Hướng Nam nghĩ nhiều người như vậy, vốn định đặt một cái thật lớn, nhưng Thường Triết không chịu, y chỉ cho Hướng Nam đặt một chiếc nho nhỏ. Hướng Nam nhắc y rằng sẽ không đủ phần, Thường Triết bảo y định sau mười hai giờ hai người bọn họ sẽ lén lút cùng ăn. Hướng Nam bị quyết định không biết có tính là trẻ con hay không này làm cho mỉm cười.

Bọn họ sau đó lại đi dạo rất nhiều nới, lúc quay về trời thực sự bắt đầu đổ mưa.

Thời tiết lúc hơn năm giờ chiều âm u như đã bảy tám giờ. Mưa càng lúc càng lớn. Trên đường về, tất cả những chỗ lõm xuống đều ngập nước, cả con đường bị nước mưa làm cho lầy bùn.

Cả đường không có đèn chiếu, chỉ còn lại đèn xe chỉ đường. Xe lắc lư mạnh mẽ, lúc đi qua đoạn đường đặc biệt không tốt thì bánh xe bị lõm xuống một ổ gà.

Thường Triết vốn định để Hướng Nam vào chỗ lái xe khởi động xe, sau đó y xuống đằng sau xe đẩy. Nhưng Hướng Nam tỏ ý rằng mình không biết lái xe, như vậy thì hết cách rồi, đành để Hướng Nam ra khỏi xe dầm mưa.

Mưa dồn dập hạ xuống, càng lúc càng lớn, dưới chân đều là bùn lầy. Hướng Nam sắn ống quần lên đi ra sau xe cố sức đẩy. Bánh xe xoay vòng trong hố bùn, bắn tung tóe lên cả chân cả người Hướng Nam, thế nhưng chiếc xe như bị đóng đinh tại đó, không chịu tiến lên.

"Làm sao bây giờ?"

Làm mãi một hồi, Hướng Nam lau nước mưa trên mặt đi lại gõ gõ cửa xe, Thường Triết hạ cửa sổ xuống.

"Để tôi thử xem!"

Y cởi kính xuống xe, chỉ dẫn cho Hướng Nam một chút, dặn Hướng Nam phải liều mạng khởi động xe, y đi lại phía sau cố sức đẩy. Hai người hợp tác, lăn qua lăn lại một lúc lâu, cũng không biết là bao lâu, bánh xe cuối cùng cũng thoát ra khỏi hố bùn.

Còn chưa kịp hoan hô, xe đi được một đoạn về phía trước, một tiếng động rất to, xe cư nhiên lại nổ lốp vào lúc này.

"Trời ơi, hôm nay là ngày gì vậy!"

Thường Triết oán giận, nhìn một chút liền hết hi vọng, hung hăng đá vào bánh xe một cái. Y kiểm tra một lúc tìm thấy lốp xe dự phòng trong cốp, nhưng mưa to như vậy, bốn phía đều tối đen như mực, chỉ có ánh đèn đầu xe, không thể đổi lốp được, y liền nhụt chí.

Hướng Nam nhìn y một vẻ bực dọc đứng ở ngoài dầm mưa, hạ cửa xe nói với Thường Triết: "Cậu đừng đứng cho dầm mưa nữa, nhanh vào đây đi."

Thường Triết nghe vậy liền đi lại. Y còn đang nghĩ sẽ phải qua đêm trong xe, đột nhiên nhớ tới chỗ dừng chân tạm thời lúc nãy bà chủ nhà nghỉ nhắc tới, y trở vào trong xe hỏi Hướng Nam: "Bà chủ Hủy đã nói với anh chỗ nghỉ tạm thời đúng không?"

"Đúng vậy." Hướng Nam lập tức nhớ lại.

"Ở đâu vậy?"

Kỳ thực bà chủ Hủy đã nói với tất cả mọi người, đám người Thường Triết không phải lần đầu tới đây, nên đều biết rõ, thế nhưng vì căn bản chưa dùng lần nào, nên bọn họ không có để trong đầu.

Thường Triết nhớ trên đường đi Hướng Nam cứ nhìn đông nhìn tây.

Hẳn là có tìm thấy, đại khái là nhớ kỹ.

"Hình như ở ngay gần đây."

Hướng Nam nhìn trước sau một chút, không chắc chắn nói: "Tôi nhớ chỗ đó ở đâu, nhưng bây giờ lại không biết đang ở chỗ nào."

"Anh chờ tôi."

Thường Triết nói rồi lại chui ra khỏi xe. Y suy nghĩ một chút, chạy về phía trước. Hướng Nam lo đêm tối đường trơn, muốn gọi y quay lại, thế nhưng bóng người Thường Triết rất nhanh chìm vào bóng đêm, đành phải đợi ở trong xe. <ins class="adsbygoogle"

35. Chương 35: Đại Thúc Và Bánh Ga-tô

Thường Triết lên xe nói với Hướng Nam: "Tìm thấy rồi, đồ đạc cứ để trong xe, chúng ta qua đó ở tạm đi."

"Được!"

Hướng Nam đáp ứng xuống xe, Thường Triết cầm cặp kính mắt mình để ở vô-lăng, suy nghĩ một chút, vươn tay cầm lấy chiếc bánh ga-tô Hướng Nam đặt cho y xuống xe.

Phòng ở là một căn nhà gỗ nhỏ, nằm ven đường.

Có thang nhỏ, có thể là để phòng bị thấm nước, cột chống phía dưới đặt rất cao.

Trước gian phòng là một cái hành lang che mưa rất lớn, ở đó treo một ống dẫn, có nước không biết từ nơi nào dẫn tới.

Hai người đi qua xác định cửa mở được liền đứng chỗ vòi nước, nước dội trôi lớp bùn ẩm ướt dính trên người. Nước này đặc biệt lạnh, lạnh đến mức Hướng Nam run liên tục.

Bài trí trong phòng rất đơn giản.

Một chiếc giường không lớn, phía trên là hai chiếc chăn đơn mỏng được gấp gọn gàng.

Trên bức tường đối diện khung cửa gỗ là hai móc treo áo, trên một chiếc móc áo trong đó treo một sợi dây phơi được quấn gọn.

Trên bức tường phía bên cửa ra vào là một chiếc đèn Thường Triết cắm dây bật sáng, một chiếc bàn thấp kê cạnh tường, hai chiếc đệm, một chiếc thảm lông cũ.

Cả phòng gỗ nhỏ liếc qua là thấy hết.

Thường Triết đi vào không nói hai lời đặt đồ đạc trong tay lên chiếc bàn thấp rồi trút bỏ quần áo ướt sũng trên người.

Y cầm một chiếc chăn đơn khoác lên người, đem hai đầu dây phơi móc lên cửa sổ cùng một cái móc treo trên tường, rồi phơi bộ quần áo bị ướt lên.

"Đại thúc anh còn không mau cởi ra."

Hướng Nam bị mưa giội, lại bị nước lạnh vừa rồi xối vào, cả người ướt sủng, một trận nóng một trận lạnh, vô cùng khó chịu.

Sắc mặt y thoáng có chút tái nhợt, lắc đầu.

Thường Triết nhíu mày.

"Anh nhanh cởi đồ ra đi, bằng không lát nữa lại cảm lạnh."

Hướng Nam nghe vậy, vẫn lắc đầu.

Thường Triết biết, đại thúc đang kiêng kị y.

Thường Triết cầm chiếc chăn đơn còn lại trên giường đến cạnh Hướng Nam, nhìn Hướng Nam đề phòng lui về sau, khóe miệng y cong lên.

Y hỏi: "Đại thúc không cởi là đang đợi tôi giúp anh cởi sao?"

Hướng Nam hoảng hốt giương mắt.

Thường Triết đưa chăn đơn đến trước mặt Hướng Nam: “Không phải thì nhanh cởi ra đi. Nếu không bị cảm cũng đừng nhờ cậy vào tôi a.”

Hướng Nam nhận lấy chăn đơn rồi Thường Triết liền xoay người đi về phía chiếc bàn thấp kia.

Hai người vì muốn trở về trước khi trời tối mà trưa chưa ăn gì đã vội đi, lại thêm việc đẩy xe vừa rồi Thường Triết đã sớm đói bụng.

Thường Triết mở hộp bánh ga-tô Hướng Nam tặng y, ngón tay quẹt một lớp kem cho vào mồm. Thường Triết cảm thấy mùi vị không tồi, nói: “Đại thúc chúng ta hôm nay ăn cái này được không?”

Không nhận được câu trả lời, Thường Triết quay đầu lại nhìn, thấy Hướng Nam đã ngồi lên người, quấn chặt chăn đơn, cả người run rẩy.

Lông mày Thường Triết nhíu lại.

“Đại thúc, anh làm sao vậy?” Thường Triết đi về phía y, thấy y cứ run rẩy, người có chút ảm đạm, liền vươn tay luồn vào trong chăn đơn sờ tay Hướng Nam, phát hiện tay đại thúc rất lạnh.

“Đại thúc, anh hình như cảm lạnh rồi.”

Thường Triết áp lại gần y, Hướng Nam vô thức dịch ra. Thường Triết nhìn y như vậy liền đem chăn đơn trên người mình đắp lên người Hướng Nam. Tấm chăn mang theo độ ấm của Thường Triết, Hướng Nam đang rét run kéo kéo rúc vào. Thường Triệt xốc hai tấm chăn đơn lên chui vào vươn tay ôm Hướng Nam vào lòng.

Hành động này của Thường Triết lập tức khiến Hướng Nam căng thẳng.

Hướng Nam muốn đẩy y ra, nhưng lại phi thường tham luyến cơ thể ấm áp của y.

Thường Triết nhìn Hướng Nam phân vân không biết nên làm gì, mỉm cười: “Đại thúc, là anh kêu lạnh tôi mới tặng chăn của tôi cho anh sưởi ấm. Anh sẽ không vô tình như vậy lấy chăn của tôi rồi đạp tôi ra ngoài đi.”

Ý của Thường Triết nhắc nhở Hướng Nam không được qua sông rút ván.

Suy nghĩ của Hướng Nam bị nói ra, cảm thấy rất xấu hổ.

Hướng Nam chui mặt vào trong chăn, Thường Triết thấy y như vậy, trêu y: "Đại thúc là đang muốn nhìn lõa thể của tôi sao?"

Hướng Nam vốn đang có chút mê man mặt xoạt một cái liền ửng đỏ, y buồn bực ngẩng đầu: "Cậu nói bậy gì vậy."

Hướng Nam như vậy làm Thường Triết cảm thấy thực đáng yêu.

Y ép chặt cánh tay lại để hai người dựa vào càng sát: "Đại thúc vừa rồi rõ ràng có nhìn."

"Tôi không có."

Cơ thể Thường Triết rất ấm áp, Hướng Nam đại thúc có chút lưu luyến.

Y chỉ lắc đầu phủ nhận, hiếm thấy không có giãy dụa chống cự.

"Còn nói dối, chính là có."

Lời buộc tội của Thường Triết làm Hướng Nam cảm thấy bất đắc dĩ. Cánh môi Hướng Nam khẽ mở, đôi mắt mờ hơi nước rấy có ý kiến liếc Thường Triết. Thường Triết bị y liếc một cái, ba hồn lập tức không thấy bảy phách, thân dưới của y cư nhiên khẽ ngẩng đầu.

Hướng Nam cũng nhận thấy sự thay đổi của cơ thể Thường Triết.

Y có chút đề phòng.

Thế nhưng nhìn Thường Triết vẻ mặt bình tĩnh lại không giống, y không dám khẳng định.

Tay Thường Triết buộc chặt thêm vào phần, nói với Hướng Nam: "Đại thúc, tôi rất đói rồi, cái bánh ga-tô kia ăn trước có được không?"

Hướng Nam nghe y nói vậy, tim thoáng cái thả lỏng.

Thường Triết còn nhớ mình đói muốn ăn, Hướng Nam nghĩ sự phản ứng của thân thể vừa rồi có thể là ảo giác của mình.

"Được." Hướng Nam lên tiếng trả lời.

Thế nhưng Hướng Nam lại không hề động đậy.

Y áp sát bên tai Hướng Nam: "Nhưng tôi rời đi đại thúc sẽ bị lạnh đó."

"Nhưng cậu không phải rất đói sao?" Hơi thở của Thường Triệt phả lên tai Hướng Nam làm đại thúc vô thức co người lại. Đại thúc nói: "Tôi vẫn ổn, không sao."

"Ừm."

Thường Triết gật gật đầu, cánh tay ôm lấy Hướng Nam của y buông lỏng.

Hướng Nam nghĩ y định lại kia ăn đồ, vươn tay định lấy tấm chăn trả cho y, không ngờ hai tay y đột nhiên vòng qua khửu chân cùng lưng Hướng Nam, ôm cả người Hướng Nam lên.

"Cậu làm gì vậy?"

Hành động của Thường Triết làm Hướng Nam căng thẳng. Hướng Nam giãy dụa. Trọng lượng cơ thể của một người đàn ông trưởng thành dù sao cũng có chút nặng, Thường Triết thiếu chút nữa là buông tay. Y bước nhanh đến chỗ chiếc bàn thấp đặt Hướng Nam xuống, nói: "Không phải đã nói rồi sao? Tôi rời đi đại thúc sẽ lạnh."

"Thế nhưng….."

Thế nhưng cũng không cần như vậy.

Một phen hảo ý của Thường Triết đối với Hướng Nam mà nói kỳ thực là một phen sợ hại. Hướng Nam cũng không biết mình có nên oán giận hay không. Cuối cùng, Hướng Nam vẫn là không nói.

Hộp đựng bánh ga-tô bị ướt, thế nhưng bánh ga-tô thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Thường Triết quấn chăn đơn quanh mình, vươn tay quét một lớp cho vào một, đôi mắt tnh xảo vui vẻ híp lại, y gật đầu: "Ngon."

"Đại thúc anh cũng thử xem."

Thường Triết lại quét một lớp đưa đến trước mặt Hướng Nam. Hướng Nam lắc đầu, Thường Triết nhíu chặt mày.

Y kiên trì đưa đến, Hướng Nam đối lại ánh mắt Thường Triết. Thường Triết không đeo kình, con ngươi

xanh nhìn qua lãnh liệt hơn so với bình thường.

Hướng Nam lại lắc đầu.

Lớp kem trên tay Thường Triết dính lên môi đại thúc.

"Đại thúc không muốn chia sẻ hạnh phúc với tôi sao?"

Thường Triết kiên trì như cũ, y nhìn qua có điểm mất hứng.

Bị Thường Triết mà mình luôn coi là trẻ con nói như vậy, lòng Hướng Nam đại thúc có chút mềm.

Y khẽ nhướn mi mở miệng tiến lại, sắc mặt Thường Triết hòa hoãn lại, ngón tay khẽ đưa ra. Lúc chạm tới cánh môi mềm mại của Hướng Nam, một luồng nhiệt chạy xuống bụng dưới Thường Triết. Màu xanh trong mắt Thường Triết lập tức trầm xuống.

Hướng Nam nhắm mắt, hoàn toàn không phát hiện ra sự thay đổi này của Thường Triết.

Y ngậm lấy ngón tay Thường Triết, nhấm nháp. Thường Triết nhìn chằm chằm động tác của môi y, cảm thấy lưỡi khô miệng nóng, nhịn không được đưa tay về phía trước, đầu ngón tay chạm phải đầu lưỡi Hướng Nam. Hướng Nam cùng Thường Triệt ngẩn người, Hướng Nam ngước mắt, thấy ánh *** ngập tràn trong mắt Thường Triệt liền cả kinh. Y vội vàng lùi lại, không ngờ động tác của Thường Triết nhanh hơn, lập tức đè y dưới thân. Y hoảng sợ.

"Cậu buông tôi ra."

"Vì sao…. phải buông ra?"

Hơi thở tình sắc nhiễm đầy thân, đôi mắt xanh của Thường Triết cũng sâu thêm vài phần.

Y áp lại gần Hướng Nam, vươn lưỡi liếm phần kem còn dính lại trên môi Hướng Nam.

Y liếm liếm môi, kề bên tai Hướng Nam nhỏ nhẹ nói: "Môi đại thúc thực ngon."

Trên mặt Hướng Nam khí nóng bốc hơi. Y giãy dụa đẩy Thường Triết muốn ngồi dậy, ai ngờ Thường Triết nắm lấy hai cánh tay y, ha ha cười thuận thê kéo y một cái. Lúc Hướng Nam hồi phục lại thần trí phát hiện mình ngồi vắt ngang trong lòng Thường Triết, cảm thấy có chút giống cưỡi hổ nam hạ.

Lưng Thường Triết dựa vào tường, chăn trên người Hướng Nam bị y kéo xuống. Làn da mật ong lộ ra trong

không khí lạnh léo khẽ run, hai điểm trước ngực Hướng Nam bì ánh nhìn thiêu đốt của Thường Triết mà khẽ dựng thẳng.

"Cậu đừng có nhìn…."

Một người đàn ông bị người khác nhìn chằm chằm trắng trợn như vậy, Hướng Nam cũng không biết nên che người mình hay là che mắt đối phương.

Y định nhấc người, lại bị Thường Triết đè xuống. Tay không cẩn thận chạm phải nơi cực nong đang chờ phân phó của của Thường Triết, Hướng Nam vừa xấu hổ vừa sợ hãi, cầm chăn muốn che khuất mình lại, nhưng lại bị Thường Triết kéo ra.

"Thường Triết, cậu không nên như vậy."

Hướng Nam mong Thường Triết có thể buông y ra, quay đầu lại là bờ.

Thế nhưng trong đôi mắt xanh của Thường Triết tràn đầy dục hỏa, không thể nào buông y ra nữa rồi.

"Đại thúc…." Thanh âm Thường Triết có chút thanh đổi, trầm thấp khàn khàn, y nói: "Chúng ta tiếp tục ăn bánh ga-tô có được không?"

Lời Thường Triết làm Hướng Nam khẽ ngẩn người.

"Cậu…."

Lời Hường Nam vào lúc tay Thường Triết vươn tới chạm lên môi y liền ngừng lại.

Đầu ngón tay Thường Triết dính một mảng kem lớn, đưa đến trước môi Hướng Nam, ý tứ này là đang rõ ràng vô cùng.

"Tôi không muốn…."

Hướng Nam lắc đầu, khóe miệng Thường Triết khẽ cong lên, kem trên ngón tay quét lên đầu nhũ của Hướng Nam. Nơi mẫn cảm bị khẽ chạm, Hướng Nam không khỏi run rẩy.

Hướng Nam đột nhiên co người, bàn tay ôm vòng qua eo Hướng Nam của Thường Triết xoa nhẹ phần lưng mềm dẻo của Hướng Nam làm đại thúc khẽ cong người lên. Đầu lưỡi y nhẹ chạm vào đầu nhũ của Hướng Nam, cả người Hướng Nam căng cứng, thiếu chút nữa rên rỉ thành tiếng.

Phản ứng của Hướng Nam lọt vào trong mắt Thường Triết chính là đại ái.

Môi y dán lên nhũ tiêm của Hướng Nam, đem kem cùng nhũ tiêm nho nhỏ hút vào trong miệng.

Đầu lưỡi linh hoạt ti mi dò xét nhấm nháp. Hướng Nam bị hút đến tê dại, dần dần, thân dưới cũng ngẩng đầu.

"Thường Triết…." Tay Hướng Nam bám lấy vai Thường Triết.

Y cúi đầu, con mắt mờ sương xấu hổ nhìn Thường Triết đang lưu luyến trước ngực y. Thường Triết ngước mắt bị ánh mắt đó của y kích thích, nẩng đầu lên, đè đầu đại thúc xuống áp môi lên.

Khong miệng của Hướng Nam bị đầu lưỡi linh hoạt tùy ý liếm láp. Lưỡi y tránh né sự dây dưa của Thường Triết. Nước bọt chảy ra bị Thường Triết hút vào toàn bộ, cơ thể vốn rét run trở nên nóng bừng. Hướng Nam không thở nổi, ngực kích động phập phồng. Cơ thể y càng ngày càng nóng, hai tay bắt đươhc bàn tay đang đùa giỡn điểm nhỏ của mình của Thường Triết. Thường Triết biết y sắp chịu không nổi, liền buông y ra.

Môi Thường Triết lui ra, Hướng Nam vội vàng thở gấp. Sắc mặc y đỏ ửng, không chỉ mặt, ngay cả người y cũng nhiễm một màu đỏ hồng nhàn nhạt.

Y muốn thoát khỏi vòng tay của Thường Triết, không ngờ nơi yếu ớt phía dưới lại bị Thường Triết nắm lấy.

"Không nên…."

Dưới sự đùa bỡn thuần thục, khoái cảm từng dợt lại từng đợt, phía trước không ngừng tràn ra *** dịch. Kĩ thuật cao siêu của Thường Triết khiến thắt lưng y như nhũn ra.

Thường Triết không có để Hướng Nam như vậy tiết ra, mà lại vươn tay quét một lớp kem trên bánh ga-tô đến trước y.

Hướng Nam lúc này hai mắt đã mơ màng, lộ ra hơi thở ***.

Kem tươi đưa đến trước mặt y, y chỉ nhìn một cái, lắc đầu cự tuyệt. Miệng cửa đột nhiên bị ngón tay Thường Triết xẹt qua, cả người y mạnh chấn động, thiếu chút nữa rên thành tiếng.

"Đại thúc, anh thực quá đáng đó."

Kẻ xấu Thường Triết trước tiên cáo trạng oán giận, kéo cằm Hướng Nam khiến y cúi đầu xuống.

“Tôi vất vả như vậy đút cho anh, anh lại cứ cự tuyệt tôi.” Mắt Thường Triết áp lại gần.

“Anh nói, anh đánh ghét như vậy…. “ Y nhỏ giọng: “Tôi lần này nên bôi chỗ kem này vào chỗ nào của anh?”

Đại thúc nghe vậy hoang mang đối mắt với Thường Triết. Lúc y nhìn thấy tia đùa bỡn trong đôi mắt xanh của Thường Triết, y hít một ngụm khí lạnh, cả người lập tức kinh hoàng căng cứng.

P/s: Chương tiếp theo là gì nhỉ? chớp chớp À mà, sạc pin của ta vừa cháy. Chương này làm chưa sửa lại được mấy, mọi người thấy lỗi thì com báo ta nhớ ^^ <ins class=“adsbygoogle”

36. Chương 36: Đại Thúc & Thường Cục Cưng

Hướng Nam đoán không sai, tay Thường Triết thực sự nhấn vào hậu đỉnh phía sau của y.

Y hút khí vươn tay ra sau muốn kéo tay Thường Triết ra, khóe môi Thường Triết chậm rãi cong lên.

Y ôn nhu: “Là vì chưa bắn nên không muốn cho tôi vào sao?”

“Không có chuyện đó….”

Hướng Nam mặt đỏ bừng, nhíu mày kêu to lực sát thương lại hoàn toàn không có.

Dục vọng của Hướng Nam bị nắm lấy, nhẹ nhàng vuốt ve.

Nhũ tiêm hai bên đều bị đầu lưỡi cùng ngón tay trêu chọc xoa nắn, khoái cảm lan ra toàn thân, Hướng Nam không khỏi ngẩng đầu, cơ thể càng đưa về phía Thường Triết.

Lồng ngực màu mật ong kịch liệt phập phồng, hai điểm bị nước bọt của Thường Triết làm ướt dưới ánh đèn mờ ánh lên ánh sáng *** mỹ.

Thường Triết thấy Hướng Nam đã sắp đến, bàn tay vuốt ve nhũ tiêm men theo cơ thể Hường Nam một lần nữa chạm vào mông Hướng Nam. Cảm giác ngón tay Thường Triết đang chen vào trong người mình, Hướng Nam hít một ngụm khí lạnh, tiếng rên ri lập tức tràn ra.

Tay Hướng Nam chống trước ngực Thường Triết. Sự cự tuyệt của y khiến Thường Triết thấy bất mãn.

Thường Triết nhanh chóng ác ý quét một cái qua cửa động của y.

Cả người Hướng Nam run rẩy, suýt chút nữa mất đi khống chế. Y cúi đầu, ánh mắt đáng thương kia không khỏi làm Thường Triết hít vào một hơi.

"…. Ô…."

Cửa động bị Thường Triết ấn vào.

Hướng Nam vô cùng khó chịu, cơ thể trong lòng Thường Triết khó khăn cử động.

Y vịn chặt lấy vai Thường Triết, nhìn bàn tay vốn đặt ở hậu đỉnh của y của Thường Triết vươn về phía chiếc bánh ga-tô quét một lớp kem lớn, đưa vào trong người y. Y thực sợ hãi.

"Cái đó không nên…."

Kem tươi được bôi lên hậu đỉnh của Hướng Nam, Thường Triết cười nói: "Sợ cái gì, cái này có thể ăn, rất sạch sẽ."

"Không phải…"

Thứ kiểu đó bị đưa vào trong cơ thể, Hướng Nam gấp gáp hút khí. Hướng Nam rất sợ, sợ đến mức lúc này hoàn toàn không biết phải làm gì.

"Đừng lo. Đại thúc phải ngoan, như vậy mới không đau."

Thường Triết dỗ dành y, tiếp đó lại vươn tay lấy một chút kem tươi nhấn vào trong người Hướng Nam. Loại cảm giác này vô cùng khó chịu, trán Hướng Nam bắt đầu nhăn lại.

Đột nhiên, bàn tay vịn trên vai Thường Triết của Hướng Nam nắm chặt lại.

Bởi vì Thường Triết chạm tới rồi, nơi mẫn cảm nhất bên trong Hướng Nam.

"…. Rút ra…"

Huyết khí nhuộm đều toàn thân, cái nóng thiêu đốt dọc theo cột sống chạy thẳng lên đại não, thiêu cháy đến mức Hướng Nam gần như mất đi phương hướng.

“Sao vậy? Anh không thích sao?”

Thường Trí xấu xa tăng thêm một ngón tay đẩy vào trong cơ thể Hướng Nam.

Nơi mẫn cảm bị ác ý đâm chọc, phía trước Hướng Nam không ngừng chảy ra *** dịch.

Toàn thân y tê dại, môi khẽ mở, nhanh chóng ngay cả nói cũng không nên lời.

Y cong người, mặt chôn vào cổ Thường Triết: “… Không… cần…”

“Cần.”

Thường Triết liếm môi nhìn Hướng Nam càng ngày càng mê người, nghiêng mặt định hôn y, nhưng lại bị tránh né.

Thân dưới Hướng Nam trướng đến phát đau, bị Thường Triết không ngừng gây sức ép như vậy, y sớm đã không chịu nổi rồi.

Hướng Nam khóc.

Thường triết rút bàn tay đang tàn sát bừa bãi trong người Hướng Nam, đôi môi mỏng hôn lên mí mắt, ôn nhu dỗ dành: “Ngoan, đại thúc ngoan như vậy, a Triết muốn thưởng cho đại thúc nha.”

Thường Triết khẽ nâng y lên, thứ cực nóng đặt ở hậu đỉnh của y.

Hướng Nam hai mắt ướt lệ kinh hoàng nhìn y, muốn giãy dụa.

Thường Triết thấy y như vậy, đột nhiên thay đổi tư thế đè y xuống đất.

Y đâm một cái, thứ cực nóng tiến vào trong Hướng Nam. Sự thít chặt của đại thúc làm y hít sâu một hơi.

Cả người Hướng Nam chấn động, cong lên, bạch trọc phun ra.

Thường Triết tiến vào như thế, cư nhiên làm đại thúc bắn ra.

“Đại thúc, anh thực nhiệt tình với tôi nha.”

Bộ dạng chật vật của Hướng Nam làm Thường Triết ‘khanh khách’ cười.

Đối mặt với sự chế nhạo của Thường Triết, Hướng Nam ngượng ngùng vô cùng.

Y quay mặt đi không tiếp tục nhìn Thường Triết. Thường Triết dường như vì ‘đổ bộ’ thành công mà tâm tình trở nên không tồi.

Khuôn mặt tinh xảo hiện lên một nụ cười tà khí, y kề bên tai Hướng Nam: “Đại thúc đã nếm qua mùi vị của mình chưa?”

“Cái gì?”

Hướng Nam khẽ ngẩn người, thứ y nhìn thấy tiếp theo khiến y kinh ngạc.

Thường Triết rút ra khỏi cơ thể y.

Thường Triết tay vỗ về để y ngồi nửa người dậy, vươn đầu lưỡi giống mèo cẩn thận liếm mồ hôi trên người y, từng giọt từng giọt, từ trên người y mút tới bụng dưới, đột nhiên cảm giác ấm áp bao quanh dục vọng làm y hai mắt mở lớn.

“… Chỗ đó… A ——…”

Hướng Nam muốn khép chặt hai chân lại lại bị Thường Triết tách ra.

Miệng Thường Triết bao lấy dục vọng của Hướng Nam nhẹ nhàng hút vào nhả ra, khoái cảm mạnh mẽ làm Hướng Nam lập tức cong người dậy.

Cơ thể y run rẩy đến lợi hại, ngay cả ngón chân cũng không tự nhiên mà quắp lại.

Thường Triết thấy y như vậy khóe môi cong lên.

“Đại thúc thích như vậy sao?”

Bàn tay Thường Triết nắm lấy dục vọng của Hướng Nam, vươn đầu lưỡi đâm liếm cửa động của y.

“… Ưm… A…”

Cơ thể Hướng Nam hưng phấn quá mức. Cơ thể đỏ bừng *** mỹ bày ra trước mắt Thường Triết, bụng

dưới Thường Triết căng cứng, thiếu chút nữa chảy máu mũi.

"Đại thúc…"

Máu nóng trong cơ thể Thường Triết chạy tán loạn.

Y vốn thấy sắc mặt đại thúc không thích hợp, biết là làm trơn chưa đủ nên mới rút ra.

Y tính để đại thúc bắn thêm một lần nữa thì chuyện tiếp theo mới không quá khó khăn.

Thế nhưng, hắn không ngờ định lực của mình lại kém như vậy.

Y vươn lưỡi liếm môi đại thúc, hai tay mở cánh mông đại thúc đem thứ cực nóng ngẩng cao đầu đâm vào trong đại thúc.

Cơ thể bị thứ nóng rực như thiêu đốt đâm vào, hai tay Hướng Nam bất an vòng quanh cổ Thường Triết, thân dưới cảm giác thứ trướng căng của Thường Triết vẫn tiếp tục đưa vào, y liều mạng lắc đầu cự tuyệt. Bên trong đột nhiên co lại, ép đến mức Thường Triết hít một ngụm khí lạnh.

"Đại thúc…" Thường Triết lúc này cả người đỏ rực, y cắn vành tai Hướng Nam: "Anh thực hư, anh suýt chút nữa ép chết tôi rồi."

"Không phải… Đầy quá… Ha…"

Cảm giác Thường Triết lại đẩy vào, Hướng Nam lập tức thít chặt cánh tay.

Y cảm thấy nơi đó của Thường Triết so với lúc nãy càng phình lớn hơn, lớn đến mức khiến y có chút chịu không nổi.

"Thường Triết… Không được, đã…"

Thường Triết không để ý lời phàn nàn của Hướng Nam mà ôm lấy y.

Hướng Nam lại cưới lên người Thường Triết.

Nương theo thể trọng của Hướng Nam, thứ cực nóng của Thường Triết lập tức toàn bộ tiến vào.

Vách trong mềm mại mà nóng rực của Hướng Nam làm lí trí của Thường Triết tan biến gần như hoàn toàn.

Thường Triết lại đè Hướng Nam xuống dưới thân.

Y đè chân Hướng Nam lên trước ngực, bắt đầu điên cuồng đâm chọc vào cơ thể Hướng Nam.

Nơi mẫn cảm trong cơ thể Hướng Nam bị công kích mạnh mẽ, lí trí sụp đổ.

Y ngẩng đầu, nước bọt không tự giác tràn ra khỏi khóe miệng, tại góc miệng chảy ra một sợi chỉ bạc sáng loáng.

Sự quên mình của Hướng Nam bị Thường Triết nhìn thấy. Y một lần nữa nâng Hướng Nam dậy, vươn cổ đưa môi mình về phía Hướng Nam, đầu Hướng Nam cúi xuống lại chủ động thuận theo.

Tim Thường Triết lập tức bay lên, cắn mút môi Hướng Nam, nâng đại thúc lên gắng sức đâm chọc

Qua một lúc không lâu, cơ thể Hướng Nam đột nhiên căng cứng, kẹp chặt hai mông. Thường Triết bị nghẹn, tay đỡ đại thúc lập tức nắm chặt.

Hai người lập tức cùng tiết ra.

Vách trong Hướng Nam bị tưới tới đầy ứ, nóng đến mức y nhịn không nổi mà rên rỉ thành tiếng.

Cả người y nhũn ra, yếu ớt dựa vào lòng Thường Triết.

Thường Triết nâng y dậy ôm lên giường, thứ cục nóng rút ra khỏi cơ thể y, bạch trọc mang theo chút tinh hồng từ cửa động sưng đỏ của đại thúc chảy ra. Thường Triết nhìn thấy khung cảnh *** mỹ này, dục vọng dưới thân vừa tiết ra lại lập tức đứng thẳng.

"Cậu làm cái gì?"

Ngón tay Thường Triết một lần nữa vươn ra đâm vào trong cơ thể đại thúc làm Hướng Nam kinh sợ.

Nhưng y bị Thường Triết gây sức ép quá lâu, kháng cự lộ vẻ hữu khí vô lực.

Hướng Nam vì vách trọng bị chạm phải mà run rẩy đều bị Thường Triết thấy hết.

Ngòn tay y từng chút một đẩy vào, nhìn bạch trọc chảy ra, hơi thở càng ngày càng gấp.

Y nâng chân Hướng Nam lên, kéo Hướng Nam về phía mình, cánh môi mỏng lập tức ngập lấy môi Hướng

Nam.

Đầu lưỡi y điên cuồng tàn sát, thừa lúc Hướng Nam còn đang thất thần mà đưa thứ cực nóng vào trong cơ thể Hướng Nam.

Đâm rút phát ra tiếng 'sư sư', Hướng Nam chịu đựng kích thích đột nhiên tới này lông mày cau chặt lại.

Bàn tay bủn rủn của Hướng Nam vỗ hai cái kháng nghị lên vai Thường Triết. Thường Triết thấy Hướng Nam không ngoan, tay chen vào trong cửa động của Hướng Nam, cơ thể đưa về phía trước, kích thích hai mặt, cơ thể vốn bị trêu chọc yếu ớt đột nhiên chấn động.

Máu nóng của Hướng Nam đại thúc lập tức chạy lên đầu.

P/s: Không biết có phải quá lâu rồi không edit, đặc biệt là edit H hay không mà lúc dịch đầu ta đau quá =((<ins class="adsbygoogle"

37. Chương 37: Nước Đục

Đại thúc cắn xuống đầu lưỡi đang quấn quít trong miệng mình, Thường Triết phát hiện ra ý đồ của đại thúc, kịp thời rút lại.

Y cũng không giận dữ, hôn lên cằm đại thúc hỏi: "Đại thúc không muốn sao?"

Đại thúc từ trước đến này đều chưa từng muốn.

Y lắc đầu.

"Vậy cũng được."

Thường Triết cư nhiên rất thỏa hiệp mà rút ra khỏi người đại thúc.

Y để đại thúc tựa lên người mình, kéo tay đại thúc: "Vậy đại thúc đến làm giúp tôi đi."

Chạm phải thứ lửa nóng kinh người kia, tay đại thúc nhanh chóng co lại.

Y xấu hổ quay đầu, nhỏ giọng nói: "Cậu tự mình giải quyết không được…"

Chữ 'sao' còn chưa thốt ra, Thường Triết dứt khoát đáp: "Không được."

"Tôi là vì đại thúc nên mới trở thành như vậy, anh phải chịu trách nhiệm đến cùng." Thường Triết hôn lên môi đại thúc: "Hoặc là anh dùng tay giúp tôi, hoặc là…"

Bàn tay vuốt mông đại thúc của Thường Triết bị đại thúc đẩy ra.

"Tôi dùng tay…" Đại thúc thực sự rất mệt, không muốn tiếp tục bị Thường Triết giày vò nữa.

Y sợ hãi chạm vào nơi lửa nóng của Thường Triết.

Y không dám nhìn Thường Triết, hạ tầm mắt đưa lòng bàn tay cẩn thận ôm lấy nó.

Lúc Thường Triết vừa được y chạm vào, cơ thể khẽ run lên.

Tay y cẩn thận chuyển động, động tác vô cùng trúc trắc. Dần dần, y trở nên có chút khó xử.

"Sao cậu không bắn…"

Đại thúc nhỏ giọng hỏi, đôi mắt ngập nước nhìn Thường Triết. Thường Triết khẽ nhếch khóe môi, nói: "Anh rất sốt ruột sao?"

Đại thúc thẳng thắn gật đầu, nhưng rồi suy nghĩ lại thì lắc đầu.

Nếu nói sốt ruột, Thường Triết lại muốn đâm mông y thì làm sao.

Bộ dạng cau mày của đại thúc trông thực đáng yêu.

Thường Triết kéo một tay đại thúc đặt lên vai y, tay nắm lấy bàn tay đang ôm lấy thứ lửa nóng của mình của đại thúc từ tốn chuyển động.

Đôi môi y đặt lên hạt châu trước ngực đại thúc. Đầu nhũ bị ngặm cắn, thân dưới của đại thúc liền từ từ ngẩng đầu.

"Chỗ này của anh thực mẫn cảm nha." Đầu lưỡi Thường Triết mê mải liếm láp, chầm chậm rời ra còn mang theo một dải nước bạc. Y thấy thân dưới đại thúc đã chảy ra *** dịch, lại một lần nữa ngậm hạt châu vào miệng. Một tay của y vuốt lưng đại thúc rồi lần xuống dưới. Đại thúc cảm thấy ngón tay Thường Triết chen vào trong người mình, có chút sợ hãi.

Thường Triết cảm nhận được đại thúc định làm gì liền nâng tầm mặt. Đại thúc bị y nhìn thế, trong lòng đột nhiên hoảng sợ. Thường Triết vươn cổ hôn lên cằm đại thúc một cái, nhẹ giọng nói: "Đại thúc tập trung chút đi, được không?"

Thường Triết đang trách đại thúc không tập trung phục vụ y.

Đại thúc gật đầu.

Nín nhịn, bàn tay lại bắt đầu từ tốn chuyển động.

Nhưng một lúc lâu sau, tay y đã tê mỏi, Thường Triết vẫn chưa bắn.

Đầu nhũ y bị ngậm cắn, hậu đỉnh thì liên tục bị nhẹ nhàng trêu chọc, phía trước đại thúc không ngừng tiết ra *** dịch, ướt nhẹp. Y cảm thấy mình sắp không nhịn được nữa.

"Không được… Không được nữa rồi… Ô…"

Thường Triết đột nhiên đâm một cái, cả người y nảy lên.

Dịch trắng phun trào, đại thúc ưỡn cong người, ***g ngực phập phồng lên xuống.

Thường Triết chờ y bắn xong liền hôn y rồi lật người y lại.

Ngực Thường Triết dán chặt lên lưng đại thúc, một tay y ôm trước ngực đại thúc, tay còn lại tựa vào chân trái đại thúc, thứ rực lửa lập tức đâm vào trong người đại thúc, mạnh mẽ đâm chọc. Đại thúc không thể cự tuyệt đành ngẩng đầu thở gấp, chìm trong sự cuồng loạn nóng bỏng.

Lúc sau đại thúc hoàn toàn mê man, tựa vào người Thường Triết mặc y muốn làm gì thì làm.

Một lần rồi lại một lần, hoàn toàn không có khống chế, cuối cùng đại thúc bị làm cho đến lúc ngất đi.

Lúc đại thúc mơ hồ tỉnh lại cảm thấy ánh sáng trong phòng không còn như trước.

Y mơ mơ màng màng, cảm thấy mình như treo trên người Thường Triết. Thân dưới y đột nhiên chạm vào một thứ gì đó, rất lạnh, lạnh đến mức khiến y run cầm cập.

"Đừng chuyển động."

Y được một đôi tay rắn chắc ôm chặt lấy.

Có thứ áp sát lại bên tai, chỉ nghe thấy một giọng nói mị hoặc: "Rất nhanh sẽ rửa sạch thôi…"

Đại thúc mơ màng, thực sự rất mệt mỏi, không cách nào để ý lời nói vừa lọt vào tai, một lần nữa ngất đi.

Lúc đại thúc tỉnh lại một lần nữa cả căn phòng bừng sáng, ánh sáng phát ra từ bóng đèn mờ mịt đã bị ánh sáng tự nhiên từ cửa sổ chiếu vào nuốt lấy.

Đại thúc đỡ cái eo như nhũn ra ngồi dậy, phát hiện Thường Triết không có trong phòng.

Trên người đại thúc chỉ đắp hờ một tấm chăn, chiếc chăn còn lại bị ướt, còn dính đầy chất bẩn, bị quẳng trên mặt đất.

Đại thúc phát hiện ra thân dưới mình đã được rửa sạch sẽ. Y nhìn chiếc chăn ướt nằm trên sàn nhà dính đầy thứ kia mặt liền đỏ bừng.

Cả người y đều rất mỏi rất mệt, lưng đau nhức vô lực. Y xuống giường, mặc bộ quần áo không biết được Thường Triết vắt lên dây hong khô từ lúc nào. Bộ quần áo kia vẫn còn ẩm ẩm, chạm vào da cảm thấy lành lạnh thực không quen, lông mày đại thúc nhíu lại.

Đại thúc vừa mặc xong quần áo cửa phòng liền bật mở.

Đại thúc quay đầu lại thấy Thường Triết liền bất an hạ tầm mắt. Thường Triết thấy đại thúc tỉnh lại thì rất vui mừng, nói: "Lốp xe đã thay mới rồi. Sáng nay không mưa, đường đã khô phần nào, chúng ta nhân lúc này quay trở về đi."

Đại thúc gật đầu.

Đại thúc không ngay lập tức rời đi mà kiên trì muốn giặt sạch chiếc chăn bẩn kia.

Vì đại thúc cho rằng nếu không giặt sách, sợ rằng nếu lần sau có người ở khu nhà nghỉ đến đây, sẽ phát hiện ra trong này đã xảy ra chuyện gì.

Thường Triết sờ thấy áo đại thúc vẫn còn chưa khô, người đại thúc thì không ngừng run vì lạnh. Y không muốn đại thúc ở mãi ở chỗ này, trực tiếp quay về xe lấy một chiếc túi ra từ trong đống đồ, nhét chiếc chăn kia vào trong túi rồi ném vào bụi cây.

Lúc đại thúc trở lại khu nhà nghỉ phát hiện Trình Nam ngồi ở trước huyền quan mà lúc trước bà chủ Hủy đứng.

Sắc mặt cậu rất khó coi, vẻ mặt thối thối, nghe thấy tiếng nghiêng đầu nhìn thấy đại thúc, sắc mặt lập tức càng xấu.

Cậu đứng dậy, nhìn đại thúc đăm đăm.

Đại thúc bị cậu nhìn đến trong lòng phát hoảng, cúi đầu muốn đi qua cậu, không ngờ bị cậu giữ lại.

"Vì sao đến tận lúc này mới quay về?"

Trình Nam chất vấn y.

Trình Nam phát hiện quần áo đại thúc có chút ẩm ướt.

Đại thúc sợ hãi ngẩng đầu: "Hôm qua mưa to, xe bị rơi vào vũng bùn, lúc thoát ra được thì lại nổ lốp…"

Tay Trình Nam đột nhiên vươn về phía mặt đại thúc, đại thúc sợ nhắm mắt lùi lại, lông mày đại thúc lập tức nhướn cao.

"Anh trốn cái gì!"

Trình Nam hung dữ hét lên, tay sờ lên trán đại thúc, thấy đại thúc không có sốt, hàng lông mày nhướn cao mới hạ xuống.

Lúc này Thường Triết bước ra. Y nhìn thấy hai người đang đứng áp sát nhau ở huyền quan mắt liền nhíu lại, y bước lại gạt bàn tay đặt trên trán đại thúc của Trình Nam ra.

"Đại thúc, anh mau về phòng thay đồ rồi đi nghỉ đi."

Thường Triệt nói rồi quay sang vỗ vai Trình Nam: "Ra giúp mình chuyển đồ."

Trình Nam gật đầu, tay hướng về phía bên trong vẫy vẫy, hai người vốn đang đứng trong sảnh cũng bước ra giúp một tay.

Đại thúc rất mệt, bước đi nặng trịch quay về phòng mình. Y sờ sờ người mình, phát hiện thẻ khóa phòng rơi mất rồi.

Nhẽ nào để rơi trong căn nhà kia?

Đại thúc lại lục lọi mấy túi trên người.

Không có.

Làm sao giờ?

Đại thúc không dám chắc Cao Hạo vẫn còn trong phòng.

Y vươn tay gõ cửa, không thấy có tiếng trả lời. Y thực sự đã quá mệt mỏi rồi, liền tựa lưng vào tường trượt ngồi xuống đất.

Cửa bỗng bật mở.

A Đông chạy ra mở cửa không khỏi ngẩn người khi nhìn thấy đại thúc nằm co ro trước cửa.

"Anh Hướng Nam, anh làm sao vậy?"

Lời a Đông khiến người trong phòng chú ý tới. Đại thúc ngẩng đầu không chỉ thấy mình a Đông mà còn có cả Cao Hạo và Cao Hách.

Đại thúc chống tay ra sau đỡ người đứng dậy.

Y cười cảm ơn a Đông một tiếng, a Đông gật đầu lùi lại, Cao Hạo cùng tránh ra nhường đường, đại thúc bước vào.

Lúc đại thúc bước vào phòng Cao Hách không ngừng nhìn chằm chằm y. Y biết Cao Hách đang nhìn mình nhưng y không mở miệng nói gì. Y lấy một bộ quần áo mới từ trong vali ra rồi đi vào phòng tắm, tắm rửa xong thì rúc thẳng vào trong chăn.

Lúc đại thúc mơ mơ màng màng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, giường đột nhiên rung lên. Đại thúc bị dọa sợ, nhanh chóng tỉnh lại. Y đờ đẫn mở to mắt, khuôn mặt Thiếu Kiệt liền phóng to áp sát trước mặt y. Y lại giật mình một lần nữa, hai tay che trước mặt. Thiếu Kiệt vươn tay xoa mặt y, nói: "Đại thúc thật sự đã về rồi."

Đại thúc đã mệt muốn chết nghe thấy câu này liền bực bội vô cùng.

Y đang ngủ ở đây, còn có thể là giả sao?

Đại thúc thở dài.

Thằng nhóc này sao có thể vô tâm vô phế như vậy chứ.

Đại thúc đưa mắt nhìn xuống, lúc này mới thấy rõ Thiếu Kiệt đang ngồi trên người mình rồi vươn người lại.

Đại thúc nói: "Thiếu Kiệt, cậu xuống đi. Tôi rất mệt rồi, cậu để tôi ngủ một chút trước đã có được không?"

Thiếu Kiệt liền gật gật đầu.

Cậu hôn nhẹ lên khóe môi Hướng Nam một cái, đại thúc lập tức trợn tròn mắt.

Đại thúc không có quên trong phòng mình còn có ai.

Lúc Thiếu Kiệt lùi ra, đại thúc liền cảm nhận được ánh nhìn của Cao Hạo.

Đôi mắt dịu dàng như nước kia đang nhìn y, mặt đại thúc liền đỏ bừng, nhỏ giọng nói: "Cậu đừng nghĩ nhiều."

Đại thúc là nói chuyện Thiếu Kiệt hôn y, ý là chỉ y với Thiếu Kiệt thật ra không có gì.

Y sợ Cao Hạo nhìn thấy cảnh này sẽ có ấn tượng xấu về y.

Nhưng lời đó nghe vào tai người khác lại giống như đại thúc đang coi Cao Hạo là người yêu mà giải thích, ánh mắt người trong phòng đều rơi về phía Cao Hạo.

Đại thúc biết lời mình nói ra bị hiểu sang nghĩa khác.

Nhưng y đã quá mệt rồi, một lòng chỉ muốn nằm xuống nghỉ.

Y kéo chăn qua đầu, dự định ngủ dậy rồi giải thích.

Mọi người đều biết Cao Hạo liệt nửa người, cho rằng Cao Hạo không thể làm gì đại thúc được.

Nhưng lời giải thích của đại thúc lại khiến mọi người cảm thấy đại thúc để ý đến Cao Hạo. Trong lòng hai vị thiếu gia đang ở trong căn phòng này liền có một cảm giác lạ kỳ.

Cao Hạo đương nhiên biết đại thúc chẳng có ý gì khác, nhưng hắn khẽ liếc Cao Hách một cái, cố tình không giải thích gì thêm về lời của đại thúc.

Lúc Hướng Nam tỉnh lại trời đã tối đen.

Trong phòng không có người, chỉ có một chiếc đèn treo tường nhỏ nhoi trong phòng khách đang đơn độc chiếu sáng.

Cửa thông ra ban công đang mở, y trèo dậy, đờ đẫn ngồi lên giường, ngẩn ngờ nhìn bầu trời bên ngoài thật lâu.

Cuối cùng, y hồi thần, nhắm mắt lại, hai chân chạm đất, bước xuống giường.

Y vừa bước xuống giường liền nghe thấy tiếng thẻ khóa mở cửa phòng.

Đại thúc biết, là Cao Hạo đã trở về.

"Không ngờ chọn nơi hẻo lánh như vậy rồi mà vẫn có nhiều người đến tham dự như thế."

Từ ngoài vọng lại tiếng Lena.

"Cũng tốt." Cao Hạo đáp: "Sinh nhật mà, phải náo nhiệt mới vui."

Cao Hạo nói rồi liếc về phía chiếc giường bên kia tấm mành, phát hiện đại thúc vẫn còn đang ngủ. Y cầm lấy chiếc điều khiển Lena vừa cầm lên tay định bật TV.

Cao Hạo đặt tay lên môi làm động tác im lặng với hai người trong phòng. Ý y là không muốn đánh thức đại thúc, Lena liếc về phía Hướng Nam một cái, a Đông gật gật đầu.

Bọn họ không biết đại thúc đang giả vờ ngủ.

Hóa ra đại thúc định đi rửa mặt, lúc nghe thấy tiếng Lena liền vội vàng trèo lên giường trốn.

Vì y sợ.

Y không giỏi ứng phó với sự khinh thường của Lena, càng không giỏi đối mặt với sự cay nghiệt của cô.

Y vốn tưởng bên ngoài đang tổ chức tiệc nên mọi người sẽ rất nhanh rời đi, nào ngờ Cao Hạo để a Đông rót nước cho y, còn nhỏ giọng nói chuyện. Đại thúc biết bọn họ sẽ còn ngồi trong phòng một khoảng thời gian.

Qua một lúc, Lena ngồi trong phòng không có việc gì làm cảm thấy buồn tẻ, tỏ ý mình muốn trang điểm

lại liền bước qua tấm manh đi vào phòng tắm.

Đại thúc chờ đợi lâu đến vô tận, không biết bao giờ bọn họ mới rời đi, dần dần cảm thấy có chút nôn nóng. Y nghĩ không biết lúc này có nên dậy hay không, nhưng lại nghĩ bọn họ một lát nữa có thể sẽ rời đi. Do dự một hồi, y khẽ khành đẩy chiếc chăn sang một bên mặt, bị Lena từ trong phòng tắm bước ra phát hiện.

Lena nhíu mày, đứng lại trước giường.

Cô từ trên cao nhìn xuống, phỏng đoán xem đại thúc có phải giả vờ ngủ hay không.

Cô cúi người vươn tay định vén chăn của đại thúc. Lúc tay Lena vừa chạm vào chăn của đại thúc liền bị một người gọi lại.

"Em làm gì đây?"

Cao Hạo hỏi.

Lena lúc này mới thấy hành động của mình có chút không ổn.

Cô thu tay về, cười đáp: "Không có gì. Em thấy ông ta chuyển động, muốn xem xem ông ta đã tỉnh hay chưa."

Đại thúc phát hiện, giọng điệu lúc Lena nói chuyện với Cao Hạo rất thùy mị.

Cao Hạo nghe Lena nói vậy liền liếc mắt qua chỗ đại thúc đang nằm trên giường. Y thấy đầu Hướng Nam nửa giấu sau tấm chăn, không vì bọn họ tiến lại gần mà có phản ứng gì, trong lòng nghĩ đại thúc hẳn là vẫn chưa tỉnh.

Y cho rằng đại thúc cũng không có lý do gì để giả vờ ngủ.

"Chắc là nhìn nhầm rồi."

Nếu Cao Hạo nói như vậy, Lena cũng không cố chấp làm gì, cô quay lại phòng khách.

Ba người ngồi một lúc, điện thoại Cao Hạo reo lên.

Cao Hạo nhận cuộc gọi, nghe nghe nói nói, dần dần, sắc mặt càng ngày càng xấu.

Hắn rất nghiêm túc nói: “Có ý gì? Mọi người là người một nhà, mấy người dùng được cái thực tế như vậy sao?”

Đầu bên kia nói một câu.

Cao Hạo đáp: “Thấy tôi bây giờ thế này liền muốn đá tôi đi, không phải thực tế thì là cái gì?”

Đầu kia không biết nói thêm gì, hai người ngồi bên cạnh đều cảm thấy tình thế nghiêm trọng, ngồi ở chỗ này ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Ngay cả đại thúc đang ngủ trong phòng cũng nghe thấy, không biết vì sao, cũng căng thẳng một cách khó hiểu.

Cuối cùng, Cao Hạo nói một câu: “Tôi sẽ không giao ra bất cứ thứ gì trong tay tôi cả, vì những thứ đó vốn dĩ thuộc về tôi.”

Cao Hạo nói rồi trực tiếp dập điện thoại.

Bộ dạng hắn giống như bị tổn thương nặng nề, nắm lấy bàn tay Lena đặt trên tay vịn ghế xe lăn: “Bọn họ bức anh.”

Bàn tay kia của Lena nắm lấy tay hắn: “Không sao đâu. Có thể đó chỉ là đề nghị nhất thời của bọn họ mà thôi. Dù anh anh lúc này cũng không khỏe…..”

“Không phải.” Cao Hạo lắc đầu: “Bọn họ thật sự muốn tìm người thừa kế khác.”

Tay kia của hắn nắm chặt lấy tay Lena, nói: “Lena, không bao lâu nữa bọn họ sẽ hành động. Đến lúc đó anh chỉ còn lại mình em mà thôi, em không thể rời khỏi anh. Nếu anh mất đi cả em, vậy anh thật sự không còn một thứ gì nữa.”

Trong lòng Lena rất căng thẳng, cô nắm chặt tay, dịu dàng nói: “Anh yên tâm, em sẽ không rời khỏi anh, em nhất định sẽ ở lại bên cạnh anh.”

Tình cảm nồng thắm của Lena làm đại thúc nhíu mày. Đại thúc nghe thế không khỏi hoài nghi chuyện giữa cô cùng Cao Hách liệu có phải là do mình hiểu lầm.

Nhưng đại thúc không quên được ánh mắt Lena nhìn Cao Hách, tràn ngập tình yêu, thẳng thắn như vậy, hẳn là không phải gạt người đi.

Sự bảo đảm của Lena có vẻ làm Cao Hạo thấy yên tâm, hắn nói với Lena: “Em qua đó chơi đi, anh muốn ở

đây yên tĩnh một mình."

Lena nhìn a Đông một cái, gật đầu.

Cô đứng dậy cầm túi xách đi ra ngoài, cô mở cửa lưu luyến quay đầu nhìn về phía Cao Hạo. Cao Hạo dịu dàng cười với cô, cô cũng mỉm cười lại, bước đi ra.

Nhìn theo chiếc cửa phòng đóng lại, a Đông ở bên cạnh nói: "Cậu chủ Hạo, cậu đột nhiên làm vậy là vì…."

Nụ cười ôn nhu biến thành châm biếm, Cao Hạo cầm chiếc cốc lên nghịch nghịch trên tay, lạnh lùng nói: "Xem kịch!"

QQ: Bạn đã quay lại thật rồi đây Dù hơi muộn nhưng vẫn giữ đúng lời hứa là có chương mới vào T5 nha nn

Từ chương này chỉnh lại tên Lăng Na thành Lena. Dù để Lăng Na thì cũng không sao nhưng sau một hồi lọ mọ tìm kiếm bạn đã phát hiện ra tên Lăng Na còn có thể dịch sang tiếng Anh thành Lena nên quyết định chuyển vì Lena nghe có vẻ thuận tai hơn và Tây hơn: p <ins class="adsbygoogle"

38. Chương 38: Trận Chiến Bảo Vệ

Lời Cao Hạo nói làm Hướng Nam nằm trong chăn ngẩn người.

Xem kịch?

Xem kịch gì?

"Tôi muốn xem xem tiếp theo cô ta sẽ làm gì."

Cao Hạo nói rồi ngẩng đầu liếc a Đông, a Đông gật đầu, đi ra ngoài.

Hướng Nam nằm trong chăn không ngủ được, cọ quậy hai cái, ngồi bật dậy.

Cao Hạo nghe thấy tiếng liền nhìn về phía y, thấy Hướng Nam ngẩn ngơ ngồi ở đó liền bật cười.

Hắn lăn xe lăn đi vào trong phòng ngủ, hỏi: "Nghỉ ngơi khỏe rồi chứ?"

Cao Hạo trước mắt rất dịu dàng, làm Hướng Nam không khỏi cảm thấy mấy lời lạnh lùng vửa rồi nghe thấy chỉ là ảo giác.

Hướng Nam gật đầu.

"Mọi người bên đó đã bắt đầu rồi, rất náo nhiệt. Anh đi rửa mặt trước đi, chúng ta cùng ra đó."

Hướng Nam lại không hề thích thú với nơi đó.

"Tôi không đi…" Hướng Nam nói.

"Anh còn mệt sao?" Cao Hạo hỏi.

Hướng Nam lắc đầu.

"Vậy…" Cao Hạo vốn định hỏi tại sao, có điều sau lại đoán ra hẳn là Hướng Nam không thích không khí ở đó, liền nói: "Vậy tôi ở đây với anh."

"Không cần, không cần." Hướng Nam có chút thụ sủng nhược kinh, lắc đầu: "Cậu cứ ra chơi đi."

"Chơi?" Cao Hạo ám chỉ hai chân mình: "Anh cảm thấy tôi ra đó có thể chơi cái gì?"

Nụ cười của y rất dịu dàng, giọng nói cũng êm ái: "Đi ra cũng ngồi, ở trong này cũng ngồi, tôi thấy không bằng yên tĩnh ở đây ngồi cùng anh."

Hướng Nam nghe vậy, trong lòng có chút xúc động. Y cũng nhẹ nhàng cười đáp lại.

Hướng Nam xuống giường đi vào trong phòng tắm, lúc đi ra thấy Cao Hạo bật TV lên.

Chiếc cốc trên bàn trà đã hết nước, Hướng Nam đi lại cầm cốc rót thêm nước ấm rồi đặt trước mặt Cao Hạo. Cao Hạo dịu dàng cười, kéo đại thúc ngồi xuống chỗ sofa bên cạnh mình.

Hai người đang trò chuyện thì điện thoại Cao Hạo reo vang.

Sau khi Cao Hạo nhận cuộc gọi thì tiếng Thường Triết vọng qua.

"Anh Hạo, đại thúc vẫn chưa dậy sao?"

“Dậy rồi.”

“Vậy làm phiền anh đưa điện thoại cho y.”

Cao Hạo không có đưa điện thoại cho Hướng Nam mà bật loa ngoài, giọng Thường Triết vang khắp phòng, hỏi: “Đại thúc, sao anh còn chưa ra?”

“Tôi…” Hướng Nam nhìn Cao Hạo một cái: “Tôi không ra đâu.”

Thường Triết đầu bên kia phát hiện Cao Hạo bật loa ngoài.

Thường Triết tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng lại giống như nắm được điểm chốt.

“Đại thúc, anh không chịu ra có phải vì tối qua…”

“Tôi ra đây!” Hướng Nam lập tức lớn tiếng nói.

Điện thoại nằm trong tay Cao Hạo, Hướng Nam không thể giật lấy điện thoại để tắt máy, y chỉ có thể nói cắt ngang lời Thường Triết.

Hướng Nam hoảng sợ gặp phải ánh mắt thăm dò của Cao Hạo, đầu bên kia Thường Triết lại cố ý: “Thật ra tối qua…”

“Tôi lập tức qua ngay!”

Nghe được lời hứa của Hướng Nam, điện thoại truyền lại tiếng cười thỏa mãn của Thường Triết, y vui vẻ nói: “Vậy tôi chờ anh.”

Nói rồi đầu bên kia dập máy.

Cao Hạo mỉm cười với y, Hướng Nam xấu hổ cúi thấp đầu: “Xin lỗi…”

Vốn là Hướng Nam nói không đi Cao Hạo mới ở lại trong phòng cùng với y, Hướng Nam cảm thấy mình thực mâu thuẫn.

“Không sao.” Cao Hạo nói: “Tôi đi ra cùng anh.”

Đi ra bên ngoài Hướng Nam phát hiện thanh niên trong khu nghỉ dưỡng này rất đông, đến hội trường

Hướng Nam càng bất ngờ.

"Mấy người này là vì sinh nhật Thường Triết mà tới." Cao Hạo nói: "Hôm nay ở lại qua đêm, sáng mai liền đi."

"Như vậy không phải vội quá sao?"

"Vội cũng đáng." Cao Hạo cười: "Cái loại nhân tình này muốn duy trì thì phải tận lực tận sức, bao nhiêu tiền cũng không thể mua được."

Mấy chuyện phức tạp Hướng Nam trước này đều không để tâm nhiều, y gật gật đầu.

Thường Triết thấy Hướng Nam đẩy Cao Hạo đi ra liền vui vẻ qua đón.

Y ăn mặc vô cùng đẹp trai, giống như hoàng tử bạch mã vậy, rất nổi bật.

Y lại gần định tặng cho Hướng Nam một cái ôm chặt, thế nhưng Hướng Nam lại lùi lại bên cạnh Cao Hạo trốn.

Sự dựa dẫm Cao Hạo không tự giác này của Hướng Nam khiến Thường Triết có chút không vui mà nhíu mày.

Cao Hạo nhìn ra điều đó, mỉm cười với Thường Triết: "Hình như anh còn chưa chúc phúc tiểu thọ tinh nhỉ." (thọ tinh: cách gọi đặc biệt dành cho người đến ngày sinh nhật)

"Thường Triết, phúc như Đông Hải thọ tỉ Nam Sơn nhé."

Thường Triết mỉm cười.

"Anh Hạo, trịnh trọng như vậy, anh là muốn trêu em sao?"

Thường Triết nói rồi vỗ lên vai Cao Hạo: "Được rồi, chấp nhận lời chúc phúc của anh."

"Vậy còn đại thúc?" Thường Triết lại gần Hướng Nam, Hướng Nam muốn trốn nhưng không được, bị Thường Triết ôm chặt eo.

"Cái đó… Chúc mừng sinh nhật." Đại thúc vừa giãy vừa nói: "Còn về quà…."

“Quà tôi hôm qua đã nhận rồi” Không biết ý Thường Triết là chiếc bánh ga-tô hay là chỉ cái khác, mặt Hướng Nam đỏ bừng lên.

Thường Triết mặt mày xán lạn vỗ ‘ba’ nhẹ một cái lên mặt Hướng Nam, nhỏ giọng: “Đại thúc. Không bằng tối nay chúng ta tiếp tục nhé?”

Mặt Hướng Nam biến sắc.

Y vội vàng liếc Cao Hạo đứng bên cạnh, gặp phải ánh mắt Cao Hạo y liền vội vã trốn tránh.

“Cậu đừng nói linh tinh, cậu trước hết buông tôi ra.”

“Không buông.” Thường Triết lại ‘ba’ một cái lên mặt Hướng Nam, vai y bị một người từ phía sau vỗ mạnh lên.

Thường Triết quay đầu, Trình Nam nghiêm mặt: “Cậu có thời gian ở đây trêu đại thúc à, cậu quên mình là chủ bữa tiệc rồi sao.”

Trình Nam kéo y đi: “Đi chào hỏi.”

Nghe Trình Nam mắng, Thường Triết oán giận: “Tôi đang chào hỏi mà”

Y ôm chặt lấy Hướng Nam, làm nũng: “Phải không, phải không ”

“Ờ, phải, thọ tinh gia đáng yêu của tôi.” Trình Nam bảo bảo chen vào giữa hai người tách hai người ra. Cậu đẩy Thường Triết về đám mỹ nữ: “Xem ra còn thiếu mấy người, ra kia hóng mát đi.”

Thường Triết bảo bảo bị ép rời khỏi đại thúc lộ rõ có chút giận dữ, nhưng nghĩ lại không tiếp đón chu đáo mấy vị khách là không được (Đại thúc là người của y nha), y liền cười thật tươi đi vào chỗ đám người đang nhiệt tình gọi tên y.

Trình Nam sau khi đuổi được Thường Triết đi liền quay đầu, Hướng Nam thấy cậu trầm mặc không khỏi sợ hãi lùi một bước.

Cậu thấy Hướng Nam gần đây mấy lần thấy cậu đều như vậy, không khỏi buồn bực.

(! Trình Nam bảo bối không nhận ra mình rất hung tợn sao……..)

Cậu lúc này không có thời gian, vỗ nhẹ vai Cao Hạo một cái coi như chào hỏi, áp sát mặt về phía Hướng

Nam nói nhỏ: “Lát nữa tìm anh tính sổ.”

Đại thúc lo lắng.

Y lại đắc tội cậu ta sao?

Ánh mắt Hướng Nam theo bóng lưng Trình Nam rời đi, sau đó nhìn thấy a Đông đang đi về phía này.

Hướng Nam còn thấy cả bà chủ Hủy.

Làm một người khách được mời đến, cô mặc một chiếc váy dài màu xanh, tóc dài búi nhẹ, bộ dạng cao quý phóng khoáng.

Cho dù không khí xung quanh rất náo nhiện, nhưng ánh mắt cô vẫn lười biếng như cũ, tay cầm ly rượu, giống như trước mắt không có gì cả.

Một người ăn mặc giống hầu bàn đi tới trước cùng cô nói gì đó, sau đó giao cho một vài thứ.

Sau khi cô nhận lấy thì quay người, ánh mắt vừa hay gặp phải ánh mắt Hướng Nam.

Khóe miệng cô khẽ nhướn lên, ngoắc ngoắc tay với Hướng Nam.

Mắt Hướng Nam khẽ mở to. Y nhìn trái nhìn phải, nhìn trước nhìn sau, đưa tay chỉ chỉ mình, thấy bà chủ Hủy gật đầu, trong lòng Hướng Nam cảm thấy kỳ quái, nói với Cao Hạo đang nói gì đó vào tai a Đông: “Tôi ra đó một lát.”

Cao Hạo nghe thế thì đưa mắt nhìn về phía Hướng Nam. Hắn gật gật đầu, Hướng Nam liền đi về phía bà chủ Hủy.

“Cô tìm tôi có việc gì?” Hướng Nam lại gần bà chủ Hủy hỏi.

“Người của tôi vừa rồi rửa xe thì tìm thấy cái này trên xe.” Bà chủ Hủy lôi ra chiếc thẻ khóa trong tay.

Thẻ khóa của sáu gian phòng khu phía Đông không giống những căn phòng khác, hơn nữa thiết kế thẻ khóa của sáu căn phòng này đều khác nhau, bà chủ Hủy vừa nhìn là biết chìa khóa của ai.

“Cảm ơn.” Hướng Nam cảm kích nhận lại.

Lúc trước y vì không tìm thấy thẻ khóa mà buồn một trận, giờ thấy rồi thì không phải phiền phức nữa rồi.

Bà chủ Hủy nhận lời cảm ơn của Hướng Nam, cong khóe miệng.

Cô đột nhiên áp sát Hướng Nam. Hướng Nam lùi lại lại bị cô giữ lấy, cô nhẹ giọng nói với Hướng Nam: "Người đàn ông như thế… anh cảm thấy mình khống chế được sao?"

Bà chủ Hủy nói rồi vuốt cằm Hướng Nam, nhìn về phía Thường Triết đang đứng.

Thường Triết lúc này đang đứng giữa đám mỹ nữ, bốn năm cô gái ăn mặc hợp thời bộ dạng không tồi tươi cười muốn rót rượu cho y. Y người đến không cự tuyệt, sau khi liên tục bị người chuốc cho vài ly liền hôn một cái lên mặt cô gái ôm bên cạnh. Hướng Nam nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lập tức chuyển sang chỗ khác.

Hướng Nam kéo tay bà chủ Hủy ra.

"Tôi nghĩ cô hiểu nhầm rồi, tôi với cậu ta không có gì cả." Hướng Nam nhắm mắt nói.

Khóe miệng bà chủ Hủy khẽ nhếch lên.

Cô cũng không rút cánh tay bị Hướng Nam nắm lại, một tay khác áp vào sau tai Hướng Nam, cô lại gần bên tai y, "Cậu ta gửi cho tôi tiền bồi thường chiếc ga giường kia rồi."

Hướng Nam nghe thấy vậy liền ngẩn người.

Y không biết Thường Triết lúc này đang nhìn chằm chằm y.

Tay trái Hướng Nam nắm lấy tay phải của bà chủ Hủy, tay trái của bà chủ Hủy áp sau tai Hướng Nam, mặt áp sát bên tai phải của Hướng Nam bị mặt Hướng Nam che mất một nửa, thêm vào đó là mặt Hướng Nam lúc trắng lúc đỏ, dù ai nhìn vào cũng nghĩ là bà chủ Hủy đang hôn y.

Vốn chuyện Hướng Nam có ấn tượng tốt với bà chủ Hủy đã khiến Thường Triết kiêng kị, bây giờ nhìn thấy cảnh này, một luồng lửa giận xông thẳng lên yết hầu, Thường Triết giận rồi.

Thường Triết càng cố sức làm trò giữa đám mỹ nhân.

Y mong có thể khiến Hướng Nam chú ý, hy vọng nhờ vào chuyện này có thể ảnh hưởng tình cảm của Hướng Nam, nhưng Hướng Nam lại không thèm nhìn y.

Hướng Nam vừa nghe bà chủ Hủy nói vậy thì không biết nên đối mặt với cô thế nào.

Bà chủ Hủy thấy y như vậy lại tỏ ra rất tự nhiên.

Cô nhỏ giọng: "Anh xấu hổ cái gì, chuyện chơi cả nam lẫn nữ đối với đám người đấy là rất bình thường."

"Chỉ cần thích…"

"Không phải thích." Hướng Nam rất bất lịch sự cắt lời cô.

Hướng Nam hiểu rõ mình.

Hướng Nam biết mình tuổi không còn trẻ, không so được với đám nam thanh nữ tú kia.

Y cho rằng Thường Triết không thể vì thích y nên mới làm chuyện như vậy với y.

Nếu như phải, lúc tra hỏi trên xe Thường Triết sẽ không không biết trả lời thế nào.

Nói đến tận cùng, Thường Triết chỉ là trung thành với dục vọng của mình, trêu chọc y.

Thái độ trốn tránh cùng rõ ràng bị tổn thương của Hướng Nam làm bà chủ Hủy phải im lặng.

Qua một lúc sau, bà chủ Hủy lại mỉm cười, nói với Hướng Nam: "Tôi luôn cảm thấy anh không giống đám người đến để hưởng hơi đó, nên mới nhắc nhờ anh…"

Bà dịu giọng: "Nếu anh muốn tìm tình yêu, đừng tìm ở chốn này, vì người ở đây cái gì cũng có thể cho anh, duy chỉ…"

Cô chỉ về phía tim mình: "Thứ này, cầu không được, vì bản thân bọn họ không hề có."

Lúc bà chủ Hủy nói xong, Hướng Nam nhìn thấy một tia xót xa trong mắt cô. Hướng Nam ngây người, y muốn mở miệng nói, nhưng lại bị Thường Triết đi qua đây cắt ngang.

"Nói chuyện gì vậy?"

Thường Triết bước lại gần.

Tuy vẫn đang mỉm cười, nhưng bà chủ Hủy có thể nhìn ra Thường Triết đang nén xuống một cơn giận lớn, chính là kém chút là đập tan đồ vật.

Trong mắt bà chủ Hủy lại hồi phúc vẻ lười biếng như thường, cô khẽ cười hai tay khoác vào cánh tay Hướng Nam: "Đang cùng tình yêu của tôi nói chuyện yêu đương."

Lông mày Hướng Nam đột nhiên nhíu lại, vì sác mặt Thường Triết trầm xuống.

"Nói cái gì mà tình yêu cơ, bà chủ Hủy cô không quen biết gì với đại thúc, dùng sai từ rồi sao?"

Trong giọng nói của Thường Triết mang theo chút ý không tốt khiến bà chủ Hủy nhướn cao mày.

Bà chủ Hủy lại mỉm cười.

Cô nói: "Lúc trước là không quen thân như vậy, nhưng trải qua việc chúng tôi cảm thấy thật hối hận vì quen nhau quá muộn vừa rồi, đã rất quen thuộc rồi. Vừa rồi anh ấy còn nói muốn mời tôi vào phòng ngồi."

Cô nhìn về phía Hướng Nam, hỏi: "Phải không?"

Hướng Nam ngây người.

Hoàn toàn không có chuyện đó.

Phong độ của Thường Triết hoàn toàn bị lửa giận đạp đổ rồi.

Y tách hai người ra, nắm lấy tay Hướng Nam kéo Hướng Nam đi.

Hướng Nam bị y đẩy vào trong nhà vệ sinh nam của hội trường, lưng tưa vào bức tường bằng men sứ lạnh lẽo, Thường Triết vươn tay cởi quần y ra làm y thật sự kinh hãi.

"Cậu đang làm gì vậy?"

Hướng Nam hoảng hốt đẩy tay y ra, Thường Triết nghiến răng nghiến lợi: "Quyến rũ người khác ngay trước mặt tôi, đấy không phải chứng tỏ tối qua tôi làm vẫn chưa đủ sao."

Thường Triết là đang mỉa mai Hướng Nam rất có tinh lực.

Tay Thường Triết vẫn đạt được mục đích, cách một lớp vải dùng sức nắm lấy thứ yếu ớt của Hướng Nam,

y hôn lên môi Hướng Nam.

Thường Triết áp sát lại khiến Hướng Nam gửi thấy được mùi hương phụ nữ vương trên người Thường Triết.

Nhớ tới vừa rồi Thường Triết vui chơi quên cả trời đất, Hướng Nam lại tiếp tục phản kháng.

Sự cự tuyệt của y là trong mắt Thường Triết lóe lên một tia nguy hiểm.

Có điều rất nhanh, ý niệm công kích liền hóa thành hư ảo.

Vì…..

"Cậu cả người dính đầy mùi phụ nữ thì đừng có chạm vào tôi!"

Lời của Hướng Nam làm mây đen trong lòng Thường Triết lập tức tan biến.

Sét đánh không thành, mặt trời vẫn chiếu sáng, Thường Triết hạnh phúc vô cùng: "Đại thúc anh nhìn thấy sao?"

Lúc trước y cố gắng 'liên hệ tình cảm' như vậy

Kỳ thực y muốn hỏi là: Đại thúc anh ghen sao?

Hướng Nam ngẩn người.

Thường Triết bảo bảo hạnh phúc nha

"Được rồi, tôi bây giờ không động vào anh nữa." Y ngoan ngoãn giúp Hướng Nam kéo khóa quần, cài cúc áo.

Y cắn môi Hướng Nam một cái, nhẹ giọng nói: "Sau khi party kết thúc tôi sẽ tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường chờ anh, anh nhất định phải tới đó "

(! Không biết còn tưởng người bị đè là y…)

Nghe Thường Triết nói vậy, Hướng Nam liền rầu rĩ.

Hướng Nam khẳng định là đánh chết cũng không đi.

Thế nên lúc y quay lại hội trường lập tức vội vàng tìm bóng dáng Cao Hạo.

Nhân lúc Thường Triết lúc này không rảnh rồi, Hướng Nam định nói với Cao Hạo một tiếng rồi quay về phòng.

Nhưng Cao Hạo thì không thấy đâu, Hướng Nam lại thấy một chuyện khiến y kinh ngạc.

Y thấy Lena đang bỏ thứ gì đó vào ly rượu cốc-tai.

Lena không hề biết mình bị Hướng Nam phát hiện.

Cô làm xong liền đứng ra trước bàn, đợi một lúc sau, Cao Hách cùng Thiếu Kiệt bước lại.

Hai tay Lena đưa ly rượu cho hai người. Ly bị bỏ thuốc được đưa đến trước mặt Cao Hách.

Đấy là cái gì?

Cô ta muốn làm cái gì?

Hướng Nam có dự cảm chẳng lành.

Y thấy Cao Hách định uống, liền xông tới.

"Tôi khát quá, để tôi uống được không?"

Hướng Nam bộ dạng chờ mong nhìn chằm chằm ly rượu của Cao Hách khiến ba người kia ngây người.

Bọn họ không nói lời nào nhìn cả một bàn đầy nước uống kia.

Thiếu Kiệt cảm thấy buồn cười: "Đại thúc anh làm sao vậy?"

Ngay cả Hướng Nam cũng cảm thấy lý do của mình quá gượng gạo…..

Nhưng……

Hướng Nam miễn cưỡng giật nhẹ khóe miệng với Thiếu Kiệt, tiếp tục chờ đợi ly rượu trên tay Cao Hách. Thiếu Kiệt cảm thấy khó hiểu, Cao Hách cảm thấy kỳ quái, sắc mặt Lena khẽ biến.

"Tôi nói anh làm sao vậy?"

Lena không vui.

Cao Hách liếc Lena một cái đưa ly rượu trên tay cho Hướng Nam.

Vì Hướng Nam nói rất khát, Thiếu Kiệt và Cao Hách đều nhìn y.

Trong ly rượu có bỏ thuốc, cầm vào tay thấy hai người kia đang nhìn y đăm đăm, Hướng Nam uống cũng không được mà không uống cũng không được.

Y cười gượng hai tiếng, đầu óc xoay một vòng.

"Tôi về phòng uống."

Nói rồi, y quay người, cầm ly rượu, đầu không ngoảng lại, chạy đi mất. <ins class="adsbygoogle"

39. Chương 39: Xung Đột Lớn

Đại thúc chạy đến cửa hội trường liền đến bên bồn hoa lớn định đổ ly rượu kia đi, không ngờ y đột nhiên bị ai đó giữ lấy.

Y ngẩng đầu, nhìn người trước mặt, không khỏi có chút ngạc nhiên.

"Mạc Dương? Cậu…"

"Tôi đến dự tiệc sinh nhật, không ngờ lại có thể gặp anh ở đây."

Mạc Dương cười nhạt trước mắt khác với những vị khách chăm chút ăn diện khác.

Gã dáng người cao gầy, tứ chi thon dài chỉ mặc một chiếc áo sơ-mi đen cộc tay cùng một chiếc quần bò màu đen. Nếu gã không nói mình đến dự tiệc, đại thúc thật sự là nhìn không ra.

Mạc Dương nói: “Tôi là…”

“Cậu là bị người nhà ép tới hả?”

Hướng Nam không quên cái gọi là ‘nhân tình’ mà Cao Hách nói với y.

Nhìn Mạc Dương ăn mặc thế này, có thể thấy gã cũng không quá quan trọng phần ‘nhân tình này’.

Hướng Nam hỏi như vậy làm Mạc Dương vốn định giải thích liền im lặng không nói gì.

Cuối cùng, Mạc Dương cười nhẹ: “Phải.”

Mạc Dương hỏi y: “Anh là đến cùng Cao Hách sao?”

Lúc trước Mạc Dương cho người đi điều tra chuyện của Hướng Nam, biết Hướng Nam đang làm bảo mẫu cho người ta.

Lúc gã biết Hướng Nam chỉ là làm bảo mẫu cho người ta thôi còn vui một hồi lâu.

Gã hỏi: “Anh ở phòng nào?”

Hướng Nam mỉm cười: “Tôi ở phòng nằm cuối phía bên phải trong khu Đông, ở cùng phòng với người khác.”

Mạc Dương nghe thấy, sắc mặt liền trầm xuống.

“Ở cùng Cao Hách?”

Tuy hỏi thế nhưng trong lòng Mạc Dương rất chắc chắn.

Hướng Nam lắc đầu: “Không phải, là anh trai Cao Hách, Cao Hạo.”

Sắc mặt Mạc Dương liền dịu lại.

Nếu gã không nhờ nhầm, Cao Hạo là đứa con cả bị liệt nửa người của nhà họ Cao.

Biết không phải Cao Hách, lòng gã liền thả lỏng, cúi đầu cười.

Gã nói: “Hướng Nam, anh chờ tôi một chút, tôi vào nói một tiếng rồi sẽ ra, sau đó anh qua phòng tôi chơi có được không?”

Lông mày Hướng Nam khẽ nhíu lại.

Mạc Dương biết, Hướng Nam không bằng lòng.

“Tôi vẫn còn để bụng…”

Hướng Nam không muốn ở một mình với gã làm Mạc Dương rất thất vọng.

Hướng Nam thấy Mạc Dương như vậy liền mềm lòng. Y cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Cậu đi nhanh về nhanh.”

Mạc Dương nghe vậy mắt liền sáng rỡ.

Gã gật đầu: “Được!”

Mạc Dương bước vội vào trong.

Sau khi gã đi rồi Hướng Nam lại định đổ ly rượu trong tay, không ngờ Trình Nam đột nhiên đứng trước mặt y. Hướng Nam thấy cậu, nhớ ra cậu nói cái gì mà ‘tính nợ’, không khỏi thấy căng thẳng.

“Anh vừa rồi đi dâu vậy?”

Trình Nam vừa rồi không tìm thấy Hướng Nam trong hội trường, đã đến khu phòng phía Đông tìm một lượt mới quay lại.

Hướng Nam lắc đầu: “Không có gì…”

Không thể nói mình bị Thường Triết đẩy vào phòng vệ sinh giở trò càn rỡ.

Trình Nam nhìn thấy ly rượu trong tay Hướng Nam, khóe miệng nhướn lên: “Vừa hay…”

Cậu vươn tay định cầm lấy cái ly thì Hướng Nam tránh ra.

Giơ tay ra lần nữa, Hướng Nam lại tránh ra.

“Cậu làm gì vậy?” Hướng Nam hỏi.

Đây kỳ thực cũng là điều Trình Nam muốn hỏi.

Trình Nam bảo bảo lần thứ ba giơ tay ra lại bị Hướng Nam tránh.

“Anh làm gì vậy?” Trình Nam cau mày.

Hướng Nam lắc đầu: “Không có gì, cái này cậu không uống được.”

“Vì sao?” Trình Nam bảo bảo cảm thấy đại thúc thực kỳ lạ.

Hướng Nam không rõ Lena bỏ gì vào nên không dám nói loạn với Trình Nam.

Y úp úp mở mở, cuối cùng nói: “Vì tôi muốn uống.”

Lời Hướng Nam nói làm Trình Nam trợn tròn mắt.

“Chỉ thế thôi sao? Được rồi anh uống.”

Trình Nam cũng không tranh với y, để y uống.

Hướng Nam do dự nửa ngày, chiếc ly đã kề đến bên môi rồi.

Làm sao đây?

Nếu như đổ đi trước mặt Trình Nam thì Trình Nam sẽ cho rằng y thành đổ đi cũng không muốn cho cậu uống.

Như vậy rất đắc tội người ta.

“Cậu không phải khát sao? Sao không nhanh vào trong tìm đồ uống đi.” Hướng Nam đề nghị.

“Tôi cũng không phải mới từ sa mạc đi ra.”

Ý Trình Nam bảo bảo là không vội.

Cậu cảm thấy đại thúc là lạ, nói: “Anh rốt cuộc có uống hay không?”

“Cậu vội cái gì.” Hướng Nam bị thúc giục, thỏ con cũng có lúc cắn người.

Trình Nam thấy Hướng Nam lớn tiếng nói với mình, hai mắt liền trợn tròn.

“Uống hết đi rồi qua khu Đông với tôi!”

“Tôi còn có việc.” Hướng Nam từ chối.

“Anh có việc gì?”

Trình Nam cảm thấy đại thúc thật sự rất kỳ quái.

Hướng Nam thành thật đáp: “Tôi phải ở đây chờ… một người bạn.”

“Bạn?”

Hướng Nam không gọi thẳng tên như vậy có nghĩa chắc chắn không phải mấy người bọn họ, Trình Nam bảo bảo vừa nghe vậy, tính chủ quan lại nổi lên.

“Anh lừa tôi phải không?”

Hướng Nam ở đây ngoài mấy người bọn họ thì còn có thể có người bạn nào?

Trừ phi…..

“Là thật.” Không biết Trình Nam đang suy nghĩ lung tung, Hướng Nam còn đảm bảo chắc chắn mình không nói dối.

Trình Nam thấy Hướng Nam kích động, biết mình nghĩ không có sai, có chút tức giận.

Cậu ép hỏi: “Nói! Anh lại quyến rũ ai ở đây rồi?”

(! Đều là họa do suy nghĩ chủ quan…..)

Hướng Nam nghe vậy thì ngẩn người.

Hướng Nam thấy cậu thực hung dữ liền không khỏi lùi về sau một bước, không ngờ lại đụng phải Thiếu Kiệt vì nghe điện thoại mà đi ra ngoài.

Thiếu Kiệt bị y đụng vào như vậy cũng không hoảng, thuận tay ôm lấy eo Hướng Nam.

Cậu nói với đầu bên kia: "Mami ơi, cái gì mà chỉ biết chơi chứ, con trai mẹ vẫn luôn rất cố gắng đó, chỉ là luôn kém người ta một chút thôi "

Đầu bên kia rất kích động, lớn tiếng gào thét. Tuy Hướng Nam nghe không ra đầu bên kia đang nói gì, nhưng từ giọng nói đó, Hướng Nam biết đầu bên kia khẳng định đang lên cơn lôi đình.

Thiếu Kiệt nhíu mày.

Cậu nói: "Đừng cứ gọi cái gì mà con hoang con hoang, tốt xấu gì người đó cũng đã xét nghiệm DNA rồi. Mẹ không nghe cha nói sao? Có tiền đồ hay không thì tài sản người đó cũng có phần…."

Chữ 'phần' vừa thoát ra khỏi miệng, đầu bên kia điện thoại gào lên càng lớn.

Thiếu Kiệt nhe răng đưa điện thoại ra xa.

Cậu thấy cặp mắt ngập nước dưới hàng lông mày của Hướng Nam đang nhìn cậu, không khỏi đỏ mắt.

Cậu áp lại gần, thơm lên môi Hướng Nam một cái.

Hướng Nam ngây người.

Trình Nam vốn đang tức giận mặt lập tức thượt ra.

Thiếu Kiệt hình như lại có hứng rồi.

Cậu mặc kệ đầu bên kia vẫn đang gào, đang lúc định tiếp tục làm tới thì điện thoại của cậu bị người khác lấy mất.

Thiếu Kiệt giật mình.

Cậu vội vàng buông Hướng Nam ra đòi lại điện thoại.

Trình Nam bụng giận sôi cầm điện thoại trong tay tung lên, nói với Thiếu Kiệt: "Tôi tưởng cậu không cần

nữa?”

“Thằng khỉ, trả lại cho tôi!”

Đầu bên kia điện thoại đang gào thét không ngừng, hoàn toàn không biết chuyện xảy ra bên này. Trình Nam nhìn thấy có một người từ trong hội trường đi ra, huýt sáo một tiếng rồi lập tức ném điện thoại về phía người kia. Thiếu Kiể cắn răng đập một cái vào vai Trình Nam, không nói hai lời lập chạy vào.

“Anh bảo tôi nói gì với anh đây?” Trình Nam quay đầu đối mặt với Hướng Nam. Cậu trở nên rất lạnh lùng, giống như lần đầu mới gặp vậy.

Cậu nói: “Anh dù ai đến cũng không từ chối, thực làm tôi cảm thấy anh rất ti tiện, anh có biết không?”

Hướng Nam ngỡ ngàng.

Trình Nam nói xong, không thèm để ý phản ứng của Hướng Nam bước thẳng vào hội trường.

Hướng Nam đứng ngây ở đó, đột nhiên, trong lòng y cảm thấy rất khó chịu.

Vành mắt y nóng lên.

Y chớp chớp mắt.

Y muốn quay về phòng, muốn dọn hành lý, muốn lập tức rời đi.

Cả ly lẫn rượu trên tay bị y ném hết vào trong bồn hoa, y đi về trước được vài bước, lại bị giữ lại.

Hướng Nam quay đầu.

Lúc này y mới nhớ ra lý do mình đứng ở đây.

Mạc Dương thấy sắc mặt Hướng Nam không ổn liền hỏi: “Anh làm sao vậy? Có phải chờ quá lâu…”

“Không phải…”

Hướng Nam lắc đầu cắt ngang lời gã.

“Qua phòng cậu đi, chúng ta đi thôi.”

Nếu Hướng Nam đã nói như vậy, Mạc Dương liền gật đầu: “Được.”

Mạc Dương ở khu phòng phía Tây.

Ở đây không nhìn thấy hồ, phía ngoài chỉ có thể thấy một vườn hoa nhân tạo. Tuy so với khu phía Đông thì có chút kém hơn, nhưng với Hướng Nam mà nói, y lại thích môi trường thế này hơn.

Mạc Dương rót nước cho Hướng Nam, Hướng Nam ngồi xuống xong Mạc Dương liền ngồi vào ghế sofa đơn bên cạnh Hướng Nam.

Gã hỏi y: “Tôi không ngờ anh lại cùng hai anh em nhà họ Cao đến chỗ này.”

Hướng Nam cười nhạt, không nói gì. Mạc Dương im lặng một lúc rồi hỏi Hướng Nam: “Hướng Nam, hay là anh nghỉ việc đi?”

“Hả?”

Hướng Nam nhíu mày ngước đầu, Mạc Dương nói: “Mấy người bên cạnh anh bây giờ nhân phẩm rất phức tạp, tôi không muốn anh ở bên cạnh lẫn lộn với bọn họ. Tôi có tiền, tôi có thể phụ trách tiền viện phí thuốc men cho chú Hướng. Thực ra anh hoàn toàn có thể vẫn như trước, quay về quê làm công việc mình thích, tôi thấy như thế so với anh bây giờ ở đây chịu đựng vì chút tiền vẫn tốt hơn.”

Lời của Mạc Dương làm Hướng Nam suy nghĩ.

Hướng Nam đang nghĩ, có lẽ thật sự có thể mượn trước Mạc Dương ít tiền để làm viện phí. Y nghỉ việc ở đây, đổi sang làm việc khác rồi sau đó dần dần trả lại cho gã.

Đây cũng là một cách.

Hướng Nam định mở miệng nói nhưng rồi lại do dự.

Hướng Nam vẫn phân vẫn chuyện lúc trước, không chắc có nên nợ mảnh ân huệ này không.

Cuối cùng, y tạm thời để lại phía sau, hỏi: “Cậu lần trước bảo người trong nhà không đối tốt với cậu?”

Tình cảm từ ngày còn bé, Hướng Nam rất quan tâm việc Mạc Dương sống tốt hay không.

Mạc Dương cười nhẹ: "Bà Cả bà Hai đánh nhau, tôi chỉ là một quân cờ mà thôi, dù sao cũng chả có tình thân gì đáng nói, quen rồi liền ổn."

Trán Hướng Nam liền nhăn lại.

"Người bố đã mất của cậu có hai bà vợ?"

Trong lòng Hướng Nam nghĩ: Không phải là một trong hai người đó không có con nên mới dẫn cậu ta về chứ?

Hướng Nam nhờ người lúc trước đến tìm người không có nói như vậy.

Mạc Dương lắc đầu.

"Là hai người vợ vẫn còn sống của người tôi gọi là ông nội.'

Trong lời nói của Mạc Dương không có chút tình thân, giống như đang nói về chuyện của một người xa lạ: "Lúc đầu người lớn trong nhà để ông ta lấy bà Cả, sinh được ba đứa đều là gái, thế nên lại thu xếp cho ông tay lấy bà Hai. Lấy bà Hai không lâu thì bà Cả có thai, sinh được một thằng con trai. Là vợ cả lại thêm thằng con trai, người bên nhà bà Cả lưng lập tức ưỡn thẳng. Cho dù sau này bà Hai cũng sinh con trai, nhưng luôn bị chèn ép, hít thở cũng không nổi. Sau này con trai bà Cả…" Mạc Dương dừng lại một lúc, nói: "Cũng là thằng cha đáng chế…"

"Mạc Dương!"

Hướng Nam mắng một câu làm Mạc Dương bĩu bĩu môi. Gã cúi đầu xuống rồi lại ngẩng lên: "Chết rồi, chỉ còn lại hai đứa con gái, không có con trai. Lúc đó chú bên phía bà Hai lại sinh con trai, bà Hai cậy vào có người liền vươn lên. Bà Cả bị chèn ép bao năm, không hiểu từ đâu biết về tôi liền đưa tôi về. Bây giờ hai bên đều có người thừa kế, mọi người đều dựa vào người đứng đầu bên này mà tranh chấp ầm ĩ."

Mạc Dương nói một chuỗi dài, câu cú không phải rất liền mạch, nói rất loạn. Gã cũng không rõ giải thích như vậy Hướng Nam hiểu được bao phần. Hướng Nam suy nghĩ một lúc lâu rồi mới hiểu ra, không khỏi lo lắng cho Mạc Dương.

Phức tạp như vậy, nếu biết sớm, thà không nhận người thì cuộc sống vẫn đơn giản hạnh phúc hơn.

Nhưng rồi Hướng Nam lại nghĩ con người cuối cùng cũng phải nhận gốc gác. Con cái không thể chọn cha mẹ, thế nên chuyện gì mà ta chỉ có thể chấp nhận, y cũng không nói nhiều.

"Hướng Nam." Mạc Dương đột nhiên gọi y, y ngẩng đầu quay mặt, không ngờ Mạc Dướng tiến lại gần. Hai khuôn mặt đột nhiên cách nhau rất gần. Mạc Dương không có chuẩn bị tâm lý, khẽ ngây người, thoáng lộ

ra chút xấu hổ trẻ con.

Gã làm như không có chuyện gì, cười gượng hai tiếng che dấu, nói: “Mai tôi phải đi rồi.”

Hướng Nam bất ngờ: “Nhanh như vậy?”

Có điều Hướng Nam lại nhớ tới lời Cao Hạo nói.

Cạo Hạo quả thực có nói khách khứa đa phần đều về vào ngày mai.

“Mạc Dương, tôi muốn đi cùng cậu.’

Hướng Nam đột nhiên nói như vậy làm tim Mạc Dương lập tức đập thịch một cái.

Sau đó, gã cảm thấy kỳ lạ, vì gã nghe nói đám người Cao Hách dự định sẽ ở lại đây hết kỳ nghỉ rồi mới đi.

Có điều nếu Hướng Nam thực muốn cùng gã rời đi, gã đương nhiên cầu còn chẳng được.

Gã không cần suy nghĩ nhiều, lập tức đồng ý.

Sau đó Hướng Nam liền ở lại trong phòng Mạc Dương, không quay trở lại phòng mình.

Mạc Dương kêu y đi tắm, y từ chối. Y nói không có đồ để thay ở đây mà lại không muốn về phòng lấy, định cứ như vậy một đêm.

Mạc Dương kêu y lên giường ngủ, y lại từ chối. Y xem TV, cứ ngồi ở sofa, y định ngồi xem cả một đêm.

Mạc Dương biết.

Hướng Nam đối với gã vẫn còn có chút…

Có điều Mạc Dương không để ý.

Gã cảm thấy chỉ cần Hướng Nam ở lại bên gã là được rồi.

Lúc nửa đêm, Hướng Nam bất giác thiếp đi.

Mạc Dương thức dậy đưa y lên giường ngủ.

Hôm sau sau khi Hướng Nam tỉnh dậy tắm rửa xong xuôi, nghe thấy Mạc Dương nói chuyện với một người đàn ông trung niên tên lão Hồ.

Y nghe thấy Mạc Dương dặn dò lão Hồ, bảo ông đi lấy xe lại. Đại thúc biết đến lúc phải đi rồi, liền nói với Mạc Dương một tiếng, quay về phòng mình thu dọn đồ đạc.

Quay về phòng, Trình Nam và Thường Triết đều ở đó.

Nhìn thấy hai người ngồi trong phòng khách, bắt gặp ánh mắt của họ, trong lòng Hướng Nam có chút hoảng loạn.

Làm sao đây?

Sợ rằng sẽ không dễ dàng gì rời đi được.

Y cũng không chào hỏi, đi vào trong phòng ngủ.

Cao Hạo ngồi trên giường đọc sách, a Đông đứng bên cạnh.

Cao Hạo thấy Hướng Nam vừa quay lại liền thu dọn đồ đạc thì không khỏi thấy kỳ quái, hỏi y: "Anh định dọn qua phòng ai ở sao?"

Trình Nam với Thường Triết ở ngoài phòng khác nghe thấy, tai liền dựng đứng lên.

"Không phải dọn." Hướng Nam lắc đầu, cho đồ đạc vào túi, nói với Cao Hạo: "Cảm ơn sự chăm sóc của cậu, tôi… hôm nay đi trước một bước, về trường trước."

Cao Hạo nhíu mày: "Có phải có chuyện gì không?"

Hướng Nam lắc đầu, không nói gì cả. Y một lần nữa cảm ơn Cao Hạo, cầm hành lý rồi rời đi.

Ra đến phòng khách, Hướng Nam bị Trình Nam giữ lại.

"Anh giờ là có ý gì? Tôi hôm qua nói anh hai câu, bây giờ anh định giở chứng với tôi à!"

Hôm qua, sau khi đó Trình Nam cảm thấy mình có thể hơn quá đáng.

Dù sao Hướng Nam khá là tự ti mẫn cảm.

Tuy không muốn xin lỗi, nhưng cậu vẫn đến phòng Hướng Nam, không ngờ lại phải chờ trọn một đêm.

Hướng Nam cả đêm không về làm cậu thực sự nổi giận.

Hướng Nam cũng giận dữ, không thèm để ý cậu, giật tay mình ra muốn rời đi.

Trình Nam nhanh chóng đi theo giữ y lại. Y liền đụng phải người phục vụ đi trên hành lang, người đó bị Hướng Nam đụng mạnh, lập tức kéo theo Hướng Nam ngã xuống đất.

Thường Triết cũng đợi Hướng Nam cả một đêm.

Y cũng vô cùng giận dữ.

Thế nên lúc Trình Nam nổi giận y chỉ đứng một bên nhìn, không căn ngăn.

Nhưng lúc y nhìn thấy Hướng Nam ngã xuống, trong ánh mắt hình như có gì đó dao động.

Y bước lại đỡ Hướng Nam dậy, nhưng Hướng Nam đứng dậy rồi lại giãy ra.

Hướng Nam nhặt túi của y lên.

Sắc mặt Thường Triết trầm xuống.

Ánh mắt Trình Nam tóe lửa.

Trình Nam giữ lấy Hướng Nam, lực độ rất hung tợn.

Hướng Nam bị đau, sắc mặt lập tức thay đổi.

"A Nam!"

Thường Triết vội nhắc, Trình Nam phất tay: "Cậu đừng có quản!"

Trình Nam kéo Hướng Nam đi về phía phòng mình.

Cậu mở cửa trực tiếp ném Hướng Nam vào trong, Thường Triết đi theo thì bị cậu nhốt ngoài cửa. Trình Nam đẩy mạnh Thường Triết một cái, đóng rầm cửa lại gào lên với Hướng Nam đang ngã ra ở kia: "Đồ đê tiện đi cả một đêm không về mà còn dám không coi ai ra gì, ông đây không dạy dỗ anh thì không phải họ Trình!"

Trình Nam vừa rống xong liền ngẩn người.

Vì cậu nhìn sắc mặt Hướng Nam, giống như sắp khóc.

"Anh làm cái gì đây? Ông đây còn chưa làm gì anh đâu!"

Phía bên ngoài gõ cửa ầm ĩ, Trình Nam cảm thấy bực bội.

Cậu đưa tay định đỡ Hướng Nam dậy, nào ngờ Hướng Nam lại tránh đi.

Lúc này trán Trình Nam lại nhăn vào càng chặt.

Cậu không quan tâm Hướng Nam muốn hay không, đau hay không, cậu dùng sức kéo Hướng Nam dậy rồi ném y lên giường trong phòng ngủ.

Hướng Nam hoảng sợ ngồi dậy.

Bên ngoài cửa đột nhiên bị gõ rất mạnh, gõ rất dữ.

Trình Nam nghĩ bên ngoài chẳng qua là Thường Triết đang giận dữ, định không để ý y, nhưng rồi cậu đột nhiên nghe thấy Thường Triết hình như cãi nhau với ai đó ở bên ngoài.

Cậu quay đầu, suy nghĩ một chút, đi ra mở cửa. Cửa vừa bật mở, Trình Nam liền ngây người.

"Là mày?"

Trình Nam sớm phải nghĩ ra.

Người bạn mà Hướng Nam nói.

"Hướng Nam đâu?"

Mạc Dương vừa rồi đứng chờ ở huyền quan mãi mà không thấy Hướng Nam tới nghe người từ khu phía

Đông đi ra nói ở đây xảy ra chuyện, lập tức chạy vội tới.

Gã đi vào nhìn thấy Hướng Nam từ trong phòng ngủ đi ra, nhào tới kéo đi ra ngoài.

Trình Nam thấy gã dám ở chỗ mình giương oai, liền đấm một đấm về phía Mạc Dương đang kéo Hướng Nam ra khỏi cửa.

Một đấm này, không thành công đánh lên người Mạc Dương, vì Hướng Nam bất ngờ đi về trước chắn. Trình Nam cũng bị bất ngờ, nắm đấm đưa ra rồi lại cố gắng thu lại.

Tiếp theo đó, mặt Trình Nam phải chịu một đấm từ phía Mạc Dương đang kéo Hướng Nam ra.

Hướng Nam là trẻ mồ côi, đánh nhau từ nhỏ đến lớn, người không quá vạm vỡ, nhưng độ cứng của nắm đấm là không thể xem thường.

Trình Nam bị đấm tới loạng choạng. Hướng Nam lo lắng định lại xem cậu thế nào thì lại bị Mạc Dương kéo đi, Mạc Dương cứng rắn kéo Hướng Nam đang lúng túng rời đi.

Vụ rối loạn đột nhiên tới làm tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Mạc Dương kéo Hướng Nam tới khu đất trống ở trước khu nghỉ dưỡng, ô tô cũng vừa hay đi tới.

Lão Hồ thấy sắc mặc Mạc Dương và Hướng Nam không ổn, trong lòng lo lắng.

Ông khẽ nhíu mày, muốn hỏi xem xảy ra chuyện gì.

Không ngờ Mạc Dương vừa mở cửa thì Hướng Nam đã bị người khác giữ lại. Mạc Dương định cướp người lại bị một đám người khống chế đè xuống nắp cốp xe phía sau.

Lão Hồ ngồi trong xe thấy cảnh tượng đó, trống ngực liền đậm 'thình thích'.

Bảo vệ nhà họ Cao?!

Chết rồi!

Không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lão Hồ không dám nghĩ nhiều lập tức gọi điện thoại cầu cứu.

Cao Hạo từ trong khu nghỉ dưỡng đi ra, đẩy xe đến trước mặt Mạc Dương.

Gọi điện không có ai nhấc máy, lão Hồ trong xe vội vàng đeo tai nghe Bluetooth để điện thoại vào trong xe, đi về phía trước: "Cậu chủ Hạo, cậu chủ Hạo, cậu… đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân…."

Lão Hồ cũng không biết xảy ra chuyện gì, không biết nên nói gì đỡ cho cậu chủ, chỉ chỉ mấy người bảo vệ, khó xử nói: "Cậu làm thế này là sao vậy?"

Mạc Dương không phục, định phản kháng, gã vừa nhướn người lên lập tức bị đám người to cao kia đè xuống. Nhìn khuôn mặt đẹp trai mang theo nét giận dữ kia bị đè mạnh xuống nắm cốp xe, khóe môi Cao Hạo liền nhếch lên.

Hắn nói: "Dù cho hai nhà có quen biết, muốn lấy người ở bên cạnh tôi, trước hết cũng phải hỏi ý kiến tôi đã."

"Cậu nói phải không?" Hắn chắp hai tay, nghiêng đầu nhìn Mạc Dương nói: "Ngụy Dương thiếu gia?" <ins class="adsbygoogle"

40. Chương 40: Kiss ~

Họ Ngụy?!

Hướng Nam ngây người, nhớ tới cú điện thoại hôm qua của Thiếu Kiệt, không khỏi ngạc nhiên.

Hướng Nam có nằm mơ cùng không ngờ Thiếu Kiệt và Mạc Dương là anh em họ.

Vì y nhớ, người trước đây đến dẫn Mạc Dương đi họ Hà.

Cãi vã cùng bạo lực dẫn đến hỗn loạn.

Người vây xung quanh ngày một nhiều.

Người hiếu kỳ đều là mấy người khách trẻ tuổi đến dự sinh nhật Thường Triết. Họ không biết xảy ra chuyện gì. Lúc họ đang rầm rì bạn luận, bị bà chủ Hủy biết tin chạy tới xử lý, mời tất cả mọi người trở lại phòng.

Cú điện thoại kia của lão Hồ không có ai nhấc máy, ông thầm ấn nút gọi lại, nói với Cao Hạo thiếu gia: "Cậu chủ Hạo, cậu chủ Dương nhà chúng tôi vừa trở về nhà, còn chưa biết mặt nhiều người, hay dè chừng. Nếu làm sai chuyện gì, có lẽ chỉ là hiểu nhầm nhỏ, không bằng cậu thả cậu ấy ra, để cậu ấy nói rõ ràng mọi chuyện?"

“Hiểu nhầm?”

Trình Nam xông tới đẩy người đang giữ Mạc Dương ra rồi đấm cho Mạc Dương một đấm.

Lực độ rất mạnh, trước mắt Mạc Dương sao vàng lấp lánh.

Lão Hồ lúc này liền sốt ruột.

Ông chạy ra định can ngăn, nhưng xem ra mình không đủ tư cách.

Muốn khuyên, mọi người lại không để ý ông.

Ông nhìn thấy Thiếu Kiệt đầu dính cỏ quần áo xộc xệch chạy từ trong ra, mắt liền lóe sáng.

“Tiểu thiếu gia.”

Lão Hồ cảm thấy cứu tinh đến rồi.

Thiếu Kiệt đi ra nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức: “Mẹ nó! A Nam cậu muốn chết à!”

Thực ra Thiếu Kiệt cũng chẳng quan tâm Mạc Dương sống chết ra sao.

Hôm qua mẹ cậu có nói rồi.

Ngoài mặt phải làm cho tốt, xử lý cho tốt.

Như hiện nay, mọi người xảy ra mâu thuận, đến lúc truyền tới tai bà nội lại nói cậu mượn người bắt nạt Mạc Dương, thêm mắm thêm muối nói với ông nội, cậu không chỉ bị phạt roi, còn bị cấm túc. Điều này đối với Thiếu Kiệt trời sinh thích ăn chơi thích tự do mà nói tuyệt đối là cực kỳ đáng sợ.

Cơn giận này của Trình Nam đâu phải một đấm là có thể tiêu tan, hoàn toàn không nể mặt mũi ai, lập tức giơ nắm đấm lên.

“MẤY NGƯỜI LÀM LOẠN ĐỦ CHƯA!”

Trình Nam muốn đánh, Mạc Dương muốn cản, lão Hồ muốn khuyên, Thiếu Kiệt muốn chửi, liền vì một tiếng gào lớn này, mọi người đều dừng lại.

Hướng Nam luôn hiền hòa lên cơn lôi đình.

"Tôi chỉ muốn về nhà!"

"Chỉ muốn về nhà!"

"Chỉ muốn về nhà!"

Y nói liền một lượt ba lần, đẩy bảo vệ ở bên cạnh ra gào lên với Trình Nam: "Không phải nói tôi ti tiện sao? Không phải nói tôi là loại người ai đến cũng không từ chối sao? Tôi bây giờ muốn rời khỏi chỗ này, đỡ phải làm bẩn cặp mắt cao quý của mấy người, mấy người còn có gì chưa thỏa mãn!"

Giọng Hướng Nam rất lớn, vành mắt hồng hồng.

Y thốt ra chữ 'ti tiện' làm Thiếu Kiệt, Mạc Dương, Thường Triết và Cao Hách đều ngây người.

Lena đứng ở bậc thềm trước cửa xem kịch vui khóe miệng cong lên.

Mọi người không biết Trình Nam đã nói gì với Hướng Nam, nhưng mọi người đều có thể nhìn ra, Hướng Nam rất bị tổn thương.

Trình Nam tóm chặt lấy Mạc Dương.

Cậu hỏi Hướng Nam: "Tôi hỏi anh, anh nhất định muốn đi sao?"

"Phải!"

Một tiếng rất vang, Trình Nam đấm một đấm lên mặt Mạc Dương.

Tim Hướng Nam thắt lại.

Mạc Dương bị đánh đến mơ hồ, đầu gã lắc qua lắc lại định giãy dụa lại bị Trình Nam nhấc lên, Trình Nam giận dữ chỉ Hướng Nam: "Tôi hỏi lại anh lần nữa, đi hay không đi?"

Hướng Nam do dự, y cắn môi, gật đầu.

Mạc Dương lại bị đấm một đấm.

Tim Hướng Nam rỉ máu.

Hướng Nam trước nay luôn cảm thấy Trình Nam là người tốt.

Tuy có hung dữ, nhưng ít nhất đối với y mà nói là người tốt.

Nhưng lúc này đây, hình tượng tốt đẹp của Trình Nam trong lòng y cho đến ngày hôm này, hoàn toàn sụp đổ.

Nhìn Trình Nam lại tóm chặt Mạc Dương, giơ nắm tay lên, Hướng Nam yếu ớt nói: "Đừng đánh nữa…"

Hướng Nam nhìn thẳng vào mắt cậu, nói: "Nếu thật sự hận như vậy, hận tôi không thỏa hiệp làm tổn thương lòng tự trọng của cậu, cậu bây giờ lại đánh tôi đây này."

Giọng Hướng Nam không to, nhưng từng câu từng chữ rất rõ ràng: "Tôi Hướng Nam ở đây phát thệ, cho dù cậu đánh gãy chân tôi, dù cho phải bò, tôi hôm nay cũng phải bò ra khỏi đây."

Lời Hướng Nam nói làm mọi người biết tính phản kháng của y trỗi dậy rồi, lần này là thật.

"Được! Anh giỏi!"

Trong lòng Trình Nam thực ra rất khó chịu.

Nhưng sự kiêu ngạo của cậu khiến cậu phải nhẫn nhịn.

Cậu giật mạnh Mạc Dương dậy ném về phía Hướng Nam, Mạc Dương đụng phải Hướng Nam được Hướng Nam đỡ lấy.

Nhìn hai người, cơn giận nghẹn lại trong cổ họng, Trình Nam nghiến chặt răng, hai môi mím lại.

Cuối cùng, cậu đập mạnh lên nắp xe ô tô.

Tất cả mọi người đều bị cậu làm cho giật mình.

"Đừng để tôi nhìn thấy anh một lần nữa!"

Cậu gào lên với Hướng Nam, đầu không ngoảnh lại chạy thẳng vào trong khu nghỉ dưỡng.

Trình Nam đi rồi, lão Hồ vẫn luôn đứng bên cạnh khuyên nhưng lại bị coi là người vô hình đưa mắt nhìn về phía Thiếu Kiệt.

"Gây loạn đủ rồi?" Thoáng cái thay đổi khuôn mặt tươi cười, Thiếu Kiệt nhìn Mạc Dương mặt mũi bầm dập, ánh mắt trở nên có chút dọa người.

"Anh Hạo."

Cậu đi lại nhìn Cao Hạo.

Ý của cậu là có thể thả người ra không.

"Không vội." Cao Hạo mỉm cười hiền hòa: "Bây giờ chưa được, lão Hồ còn chưa gọi điện kể tội được sao?"

Lão Hồ và Thiếu Kiệt đều ngẩn ra.

Lão Hồ không ngờ Cao Hạo lại nhìn thấy ông gọi điện cho bà chủ.

"Không… không có, tôi không phải gọi điện kể tội." Lão Hồ cười cười lôi điện thoại ra: "Tôi thấy tình cảnh như thế… chỉ là có chút căng thẳng, tim run, không biết phải làm thế nào nên mới gọi đi mà thôi."

Ý của lão Hồ là để Thiếu Kiệt nhìn thử, ông đã dập điện thoại rồi.

Thiếu Kiệt gầm gừ với ông, có điều không làm gì ông cả, quay đầu nói: "Anh Hạo, phần nhân tình này có thể bán hay không?"

"Cậu ta muốn mang đại thúc đi, sao bán được?" Thường Triết kêu.

Một câu này của Thường Triết làm Thiếu Kiệt trừng y.

Thiếu Kiệt bảo bảo biết y cố ý đổ dầu vào lửa, dự tính dùng ánh mắt giết chết y.

Cao Hách đứng bên Thường Triết không nói tiếng nào cũng vô tội chịu không ít tia nhìn chết chóc của Thiếu Kiệt, hắn liếc Hướng Nam, trầm mặc một lúc, đột nhiên nói: "Được rồi."

"Thế đi!" Thiếu Kiệt lập tức tiếp lời, cậu vỗ nhẹ lên vai Cao Hạo: "Thế nào ạ?"

Thiêu Kiệt cũng không để cho Hướng Nam rời đi. Nhưng nếu Hướng Nam không đi thì thằng nhóc thối

Mạc Dương này nhất định cũng sẽ không chịu đi. Đến lúc Mạc Dương lại bị người ta xử lý, cậu khi về phải dâng hương kính phật (tự cầu phúc cho mình) rồi.

Cao Hạo không trả lời Thiếu Kiệt, hắn hỏi Hướng Nam: "Anh thật sự muốn đi sao?"

Hướng Nam gật đầu.

"Vậy để tôi đưa anh về trường, có được không?"

Lời Cao Hạo làm cho cả Hướng Nam và Lena đều lặng người.

Cao Hạo nếu đối với Trình Nam như vậy thì bình thương, nhưng Cao Hạo dịu dàng tỏ ý tốt làm Hướng Nam có chút thụ sủng nhược kinh, không biết nên làm thế nào.

"Không cần, không cần." Hướng Nam xua tay: "Không cần làm phiền cậu."

"Một chút cũng không phiền."

Cao Hạo mỉm cười dịu dàng, Hướng Nam rất khó xử.

Mạc Dương đứng bên cạnh đau đớn nắn cằm mình nói: "Ý anh ấy anh không hiểu sao, anh ấy không cần chút ý tốt này của anh."

Sự thẳng thắn của Mạc Dương làm tim Hướng Nam giật thót, Hướng Nam sợ Cao Hạo giận, lại có chuyện.

Nhưng Cao Hạo không hề để ý tới Mạc Dương, vẫn chờ đợi nhìn y.

Hướng Nam không biết.

Cao Hạo nhận thấy Hướng Nam lần rối loạn này sẽ không trở về trường nữa.

Cao Hạo nhìn ra, Mạc Dương thích Hướng Nam.

Cao Hạo cảm thấy đưa Hướng Nam về nhà thì tốt hơn để Mạc Dương đưa Hướng Nam trở về nhà gã.

Nhưng Hướng Nam cuối cùng vẫn từ chối.

Nếu đã như vậy, Cao Hạo cũng không tiếp tục kiên trì nữa.

Hắn để bảo vệ đưa lại hành lý cho Hướng Nam.

Hướng Nam bước lên xe dưới ánh mắt không bằng lòng của mọi người.

Hướng Nam gây ra chuyện này rồi lại đi cùng người khác, ngoài trừ Lena, tâm trạng mọi người đều bị ảnh hưởng.

Tính toán trong lòng Cao Hạo không hề sai.

Mạc Dương thật sự không đưa Hướng Nam về trường.

Sau khi gã cùng Hướng Nam đi một chặng đường dài, trực tiếp cùng Hướng Nam trở về căn hộ mình đang ở.

Căn hộ của Mạc Dương không quá to, hai phòng ngủ một phòng khách, tuy đơn giản, nhưng đồ đạc sinh hoạt đều đầy đủ.

"Cậu chủ Dương, cậu có cần đến bệnh viện khám qua không ạ?"

Lão Hồ lo lắng nhìn vết thương trên mặt Mạc Dương. Trình Nam ra tay rất mạnh, Mạc Dương bị đánh đến khóe miệng tóe máu.

"Không cần."

Mạc Dương lắc đầu. Gã kêu lão Hồ rời đi, thấy Hướng Nam đi vào trong phòng bếp liền đi theo.

Hướng Nam vào phòng bếp rồi mở tủ lạnh ra.

Thật may, trong tủ lạnh có đá.

Hướng Nam nhìn xung quanh, cầm một chiếc khăn có thể coi là sạch sẽ bọc lấy vài viên đá.

Y quay người lại, thấy Mạc Dương đang đứng ở cửa phòng bếp nhìn y, miễn cưỡng giật giật khóe miệng, nói: "Ra sofa ngồi đi."

Mạc Dương ngoan ngoãn gật đầu, bước ra.

Mặt mũi Mạc Dương thật sự bị thương nặng, lúc trước trên đường đã xử lý quá rồi, bây giờ nhìn lại, vẫn bầm dập như cũ.

Hướng Nam ngồi xuống cùng gã, mặt đối mặt, nhìn rõ vết thương của gã, lông mày Hướng Nam không khỏi nhíu lại.

"Xin lỗi…"

Giọng Hướng Nam thực nhỏ.

Thực ra cả một đường đi Hướng Nam đều cảm thấy co lỗi.

Hướng Nam thấy tất cả mọi chuyện đều là lỗi của y.

Nếu y không nói muốn cùng Mạc Dương rời đi, Mạc Dương cũng sẽ không bị người ta đánh thành ra thế này.

Mạc Dương cúi đầu.

Gã mỉm cười.

Nụ cười tác động lên vết thương ở miệng, rất đau, nhưng gã không quan tâm.

Gã cảm thấy đáng.

Vì gã đã cướp được Hướng Nam về bên mình.

Chỉ là…

"Hướng Nam, anh quen với tất cả bọn họ sao?"

Đây là điều Mạc Dương muốn hỏi nhất, vì không khí ngày hôm nay, gã nhận ra.

Thường Triệt kia, thêm cả Thiếu Kiệt, mặt mũi đều xám xịt.

Nhất là tên Trình Nam kia, lúc đánh gã càng lúc càng mạnh tay.

Mạc Dương không phải tên ngốc, có thể nhìn ra tên đó rất để ý Hướng Nam.

Lúc đến phòng tìm người, nếu không phải Trình Nam thấy Hướng Nam chắn trước đỡ đòn cho gã nên mới cố thu tay lại, có lẽ hai người bọn họ đến cả cửa phòng cũng không bước ra được, càng đừng nói đến bây giờ….

Mặt Mạc Dương chạm vào khăn lạnh.

Gã lập tức đau đến nghiến răng.

Hướng Nam không trả lời gã, chỉ nói: "Đắp đi, ngay mai tôi luộc hai quả trứng cho cậu lăn."

Thấy Hướng Nam có vẻ như tối nay sẽ ở lại, mắt Mạc Dương liền sáng rỡ, vội vàng gật đầu.

Hướng Nam đã quyết định nghỉ việc ở trường.

Có điều bây giờ ban lãnh đạo trường vẫn đang nghỉ lễ, thêm vào đó hạn nghỉ một tháng còn chưa hết, y không vội tìm người từ chức.

Y ở lại chỗ Mạc Dương.

Ngủ ở phòng khách.

Mỗi ngày đều xem báo tìm việc.

Mấy ngày nay Mạc Dương đều ở bên cạnh y, chỉ cần Hướng Nam khoanh lại, gã đều cẩn thận giúp Hướng Nam ghi lại điện thoại cùng địa chỉ.

Chỉ cần Hướng Nam gọi điện cảm thấy thích hợp, gã liền đeo khẩu trang, kính đen để che khuôn mặt bị thương rồi cùng y đi phỏng vấn.

Tiếc rằng, mấy ngày liền, Hướng Nam đến cả một việc làm cũng không tìm được.

Đầu bên kia vốn nói ổn, nhưng không biết vì sao vừa gặp mặt đối phương liền đổi ý.

Không phải nói đã tuyển được người thì nói không định tuyển người nữa, lmaf Hướng Nam rất bực bội.

Hướng Nam từng nghĩ qua không biết có phải bốn con sói con kia giở trò quỷ hay không.

Nhưng nghĩ lại thấy mình cũng không quan trọng đến vậy, liền không đoán bừa nữa.

Suy nghĩ này rất nhanh bị Hướng Nam bỏ qua.

Hôm đấy Hướng Nam lại đang vùi đầu vào báo tìm việc.

Bộ dạng chăm chú của y đối với Mạc Dương mà nói thật sự rất hấp dẫn.

Mạc Dương ngồi bên cạnh ngắm, rất lâu, có chút không kiềm được lòng, tiến lại, áp rất sát.

"Hướng Nam…."

"Hả?"

Hướng Nam quay đầu lại liền ngây người, vì mặt y bị Mạc Dương ôm lấy, Mạc Dương nghiêng đầu hôn y.

"Ưm??" Hướng Nam hoảng hốt đưa tay đẩy gã ra, tay vừa chạm tới, Mạc Dương vốn định tách môi Hướng Nam ra liền vội vàng lùi lại.

Mạc Dương sợ Hướng Nam giận, sợ hãi nhìn y, Hướng Nam trước này đều yếu lòng thấy gã như vậy, liền không đành mắng.

"Mạc Dương, tôi luôn coi cậu là em trai ruột, cậu đối với tôi… cậu thế này là không đúng, cậu hiểu không?"

Hướng Nam nói rất thành khẩn.

Đầu Mạc Dương cúi ngằm xuống.

Gã gật đầu.

Thực ra là đang cười thầm.

Vì Hướng Nam không có giận dữ, cũng không tránh xa gã.

Gã cảm thấy mình gặp vận rồi.

Hướng Nam còn cho rằng gã là đang xấu hổ, nhưng sau đó Hướng Nam phát hiện ra không phải.

Vì Mạc Dương mấy ngày tiếp đó giống như biết mùi, thi thoảng lại đột nhiên hôn y, nếu như y kháng cự, Mạc Dương liền lập tức lùi lại, sau đó xấu hổ nhìn y, xem y có giận hay không.

Mạc Dương như vậy, làm Hướng Nam thực không biết nên làm gì.

Hướng Nam muốn nhanh chóng tìm được việc rồi dọn khỏi nhà Mạc Dương, tiếc rằng hôm nay đi phỏng vấn lại thất bại.

Y vô cùng nhụt chí.

Mạc Dương thấy y như vậy, nói muốn mua nước cho y rồi đi vào một tiệm đồ uống.

Hướng Nam đứng bên ngoài đợi, đột nhiên bị người ta đụng phải. Y lảo đảo về phía trước, quay đầu lại, nhìn thấy một ông lão.

Ông lão nhìn qua cũng đã hơn 60 tuổi.

Hai tay ôm một cái thùng lớn, trông có vẻ rất nặng.

Ông đụng phải Hướng Nam, vội vàng xin lỗi. Hướng Nam thấy ông bê đồ rất khổ cực liền lại giúp, hai người cùng bê cái thùng nặng đặt xuống bên cái thùng rác ở góc đường.

"Cậu đang tìm việc sao?"

Ông lão kia thấy Hướng Nam lúc bê đồ giúp ông đặt một tập giấy lên cái thùng, phía trên khoanh tròn rất nhiều địa chỉ, còn có rất nhiều dấu X X.

Hướng Nam ngượng ngịu cười, cầm lấy tập giấy kia, gật đầu: "Dạ, nhưng vẫn chưa tìm được…"

Ông lão thương lượng với y: " Hay là cậu qua tiệm đồ uống của tôi làm thử?"

Lời ông lão nói làm Hướng Nam trợn tròn mắt.

"Có thể sao?" Hướng Nam vừa ngạc nhiên vừa vui sướng, y không dám chắc chắn, hỏi: "Ông thật sự muốn thuê cháu sao?"

Thấy Hướng Nam dùng kính ngữ, ông lão mỉm cười.

Ông lão cảm thấy Hướng Nam là người không tồi.

"Vừa có một cậu thanh niên nghỉ việc ở chỗ tôi, bây giờ đang tìm thuê người. Bình thường cũng chỉ có khiêng khiêng vác vác, lúc nào bận thì giúp trông tiệm. Lương không tháng, một tháng được từng này." Ông lão giơ ngón tay nói: "Nếu cậu thật sự muốn đến chỗ tôi làm thì tám giờ sáng mai cậu lại, thế nào?"

"Dạ, dạ. Cháu nhất định sẽ đến đúng giờ."

Hướng Nam vội vàng gật đầu.

Mạc Dương đi ra, thấy Hướng Nam đang trò chuyện vui vẻ với ông lão kia liền tiến lại gần. Lúc biết Hướng Nam tìm được việc, phản ứng của Mạc Dương rất kỳ lạ, không có vui vẻ như lúc trước.

"Công việc này có khổ cực không? Khó không? Ông cảm thấy anh ấy phù hợp sao?"

Mạc Dương hỏi.

Ông lão nghe thấy Mạc Dương hỏi như vậy, nhìn bàn tay giữ lấy Hướng Nam của gã, không khỏi nhíu mày.

"Đây là em trai cậu sao?"

"Dạ."

Hướng Nam gật đầu.

Ông lão cảm thấy cậu thanh niên trước mắt đối với Hướng Nam có tính chiếm hữu rất mạnh mẽ.

Ông lão nói với Mạc Dương: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là chuyển đồ đạc, lúc bận thì giúp trông tiệm mà thôi. Tiệm của tôi là tiệm nhỏ, không cần trình độ văn hóa gì đó, chỉ cần chân tay khỏe mạnh, cần cù chăm chỉ, có trách nhiệm, sẽ không cực khổ."

Nếu ông lão đã nói như vậy, thấy Hướng Nam lại vui vẻ như thế, Mạc Dương cũng không nói gì nữa.

Trở về nhà, Mạc Dương cả tối buồn buồn không vui, ngay cả lúc ăn cũng không nói gì.

Hướng Nam không biết gã bị làm sao.

Hỏi gã, gã lại không để ý.

Hướng Nam không rõ gã có phải đang giận hay không, cũng mặc kệ gã, thu dọn bát đĩa, đi tắm trước.

Lúc Hướng Nam tắm xong đi ra, Mạc Dương vẫn như cũ.

Gã bật TV nhưng lại ngồi xem, ngồi trên sofa nhìn chằm chằm bộ ấm chén, vừa giống như đang ngẩn người vừa giống như đang giận dỗi.

Hướng Nam ngồi xuống bên cạnh gã.

"Mạc Dương, cậu làm sao vậy?"

Mùi sữa tắm trên người Hướng Nam kích thích thần kinh của Mạc Dương.

Gã quay đầu, nhìn thấy Hướng Nam trước mặt hai mặt lập tức co lại.

Mặt Hướng nam bị nước nóng hun hồng hồng, hai mắt ẫng nước chăm chú nhìn gã.

Gã cảm thấy thân dưới của mình nóng lên.

"Hướng Nam…"

"Gì?"

Mạc Dương áp sát lại gần Hướng Nam, không chỉ mắt, cả cơ thể đều dán lại.

Hướng Nam đột nhiên cảm thấy có cảm giác ác lực, muốn lùi lại, lại bị gã giữ lấy.

Gã hỏi: "Ngay mai anh đừng đi được không?"

"Vì sao?"

Hướng Nam không hiểu.

"Chỗ đó không tốt. Cửa tiệm nhỏ như vậy, người đến đi rất hỗn loạn."

Mạc Dương nói nơi đó thành tồi tệ như vậy, Hướng Nam nghe thấy liền không khỏi cau mày.

“Chỗ đó……”

Hướng Nam muốn cãi lại, nhưng chợt dừng lại.

Vì y cảm thấy tay Mạc Dương luồn vào trong áo y.

“Mạc Dương?”

Hướng Nam đề cao cảnh giác.

Y có chút hoảng sợ, quay đầu vươn tay định đẩy tay Mạc Dương ra, không ngờ mặt Hướng Nam lập tức bị kéo lại.

Môi Hướng Nam bị đè lên. <ins class=“adsbygoogle”

41. Chương 41: Uy Hiếp

Nụ hôn của Mạc Dương rất cẩn thận.

Gã nhẹ nhàng mút mát hai cánh môi mềm mại của Hướng Nam, xác định Hướng Nam không có ác cảm, lúc này mới vươn lưỡi liếm.

Toàn bộ suy nghĩ của Hướng Nam đều đang tập trung vào bàn tay luồn vào trong áo mình của Mạc Dương, bị Mạc Dương liếm như thế, lực chú ý lúc này mới quay trở về môi mình.

Hướng Nam rất căng thẳng, vội vàng vươn tay đẩy gã ra, nhưng lần này Mạc Dương không có ngoan ngoãn buông y ra.

Tay Mạc Dương vuốt ve eo y hai cái rồi dần chuyển đến trước bụng

Ngón tay Mạc Dương nhẹ nhàng, động chạm như có như không, chạm vào rốn y. Hơi thở của y đột nhiên trở nặng, phần bụng lập tức co lại.

“Mạc…”

Đầu lưỡi Mạc Dương nhân lúc Hướng Nam mở miệng ra nói mà tiến vào.

Nụ hôn của gã mang theo sự chiếm hữu, dụ dỗ dây dưa.

Ngậm lấy môi Hướng Nam.

Từng bước từng bước chiếm lấy suy nghĩ của Hướng Nam.

Hướng Nam bị hôn đến có chút mê mang, rất khó xử, nhíu chặt lông mày nhắm mắt lại để tùy Mạc Dương tìm kiếm.

Mạc Dương vẫn luôn để ý phản ứng của Hướng Nam, thấy y dịu lại liền thả bàn tay đang nâng cằm y ra.

Ngón tay từ từ đi xuống, cúc áo ngủ của Hướng Nam từng chiếc từng chiếc bị mở ra. Tay Mạc Dương lần mò xuống dưới, sau đó đổi phương hướng, sờ đến lưng Hướng Nam. Gã âm thầm dùng lực nhấc eo Hướng Nam lên, một tay cởi quần ngủ của Hướng Nam xuống.

Quần bị tụt xuống làm Hướng Nam kinh hoàng.

Y lập tức trợn tròn hai mắt.

Đầu nhũ đột nhiên bị liếm, nắm tay nắm lại định đấm lên người Mạc Dương liền trở nên vô lực.

Cả người Hướng Nam run rẩy, môi bị Mạc Dương mở ra.

Trên môi dính một sợi chỉ bạc, cả mặt Hướng Nam đều đỏ bừng, hơi thở dồn dập.

Mạc Dương lại mút môi Hướng Nam một lần nữa.

Quần ngủ Hướng Nam coi như vẫn còn mặc, nhưng trước ngực đã bị cởi sạch, Mạc Dương muốn thẳng một mạch cởi luôn quần y ra, nhưng bàn tay vươn tới lại bị Hướng Nam đẩy ra.

"….. Vì sao…."

Hướng Nam kéo láo lại giữ chặt quần đầu quay sang chỗ khác, khó xử nói: "Cậu luôn làm thế này với tôi, cậu là em trai tôi…"

Trong lòng y, Mạc Dương luôn luôn là một đứa trẻ ngoan.

Ít nhất trước khi gã nhận người thân, gã chưa từng có những hành động vượt mức như thế này với y.

Nhưng sau đó gã đã thay đổi.

Lần trước là thế.

Lần này cũng thế.

Hướng Nam cảm thấy tất cả đều là lỗi của việc thay đổi hoàn cảnh sống.

Ngay cả Mạc Dương cũng biến thành 'playboy' cả nam cả nữ đều chơi giống Thường Triết.

"Anh luôn coi em là em trai, nhưng em từ nhỏ…." Mạc Dương nhẹ giọng: "Đã luôn coi anh là người yêu…."

Lời này của Mạc Dương lập tức làm Hướng Nam bàng hoàng.

Y quay mạnh đầu lại, không dám tin nhìn gã.

Thấy hai mắt Hướng Nam mở to, Mạc Dương nhíu mày cười.

Gã nắm lấy tay Hướng Nam, hôn lên lòng bàn tay của Hướng Nam, sau đó đặt tay Hướng Nam lên chỗ tim mình.

Hướng Nam cảm nhận được, tim Mạc Dương đang đập rộn ràng.

Mạc Dương kề bên tai Hướng Nam: "Em nói thật, nhẽ nào anh trước nay đều không cảm thấy được sao?"

Mạc Dương muốn hôn lên vành tai Hướng Nam, lại bị Hướng Nam quay đầu trốn tránh.

Mặt Hướng Nam đỏ rực, tim Hướng Nam cũng đập thật mạnh.

Y cúi đầu xuống, nói: "Tôi không thích đàn ông."

Giọng Hướng Nam rất nhỏ, nhưng đủ để Mạc Dương nghe thấy.

Khóe miệng Mạc Dương cong lên.

"Anh thích."

Mạc Dương rất chắc chắn.

"Anh với vợ kết hôn lâu như vậy, ngay cả một đứa con cũng không có. Mẹ vợ anh luôn nói anh không giỏi chuyện giường chiếu, thực ra anh có kém cỏi chỗ nào đâu, anh chỉ là không có lòng mà thôi…."

"Không phải như vậy…."

Hướng Nam lắc đầu phủ nhận.

Giọng Mạc Dương mang theo chút cám dỗ, gã nhấc cằm Hướng Nam nâng đầu y lên, dịu giọng nói: "Là như thế, cái đó… Em có thể chứng minh cho anh…."

Môi Hướng Nam lại bị nuốt mất.

Bị đầu lưỡi linh hoạt của Mạc Dương dụ dỗ dây dưa.

Hướng Nam giữ chặt lấy áo y, nước bọt vì hai chiếc lưỡi quấn quít mà trào ra, chảy xuống bên khóe miệng y.

Mạc Dương men theo nước bọt hôn xuống, mút mát cổ Hướng Nam, cắn xương quai xanh của Hướng Nam.

Đầu nhũ của Hướng Nam bị ngón tay gã vuốt ve lúc nhẹ lúc mạnh, đầu không khỏi đưa về sau, luồng hơi nóng chạy xuống bụng dưới, nơi yếu ớt của Hướng Nam ngẩng đầu rồi.

Quần Hướng Nam bị lột xuống.

Hai chân mở rộng, Mạc Dương quỳ giữa chân y.

Mạc Dương liếm mút nơi yếu ớt của Hướng Nam giống như đang ăn kem. Hướng Nam khẽ run nhẹ, phía trước bắt đầu chảy ra *** dịch.

"Anh xem, anh rất nhanh liền có phản ứng rồi."

Mạc Dương cúi đầu nhìn phía dưới của Hướng Nam, nhỏ giọng thì thào.

"Cậu đừng nhìn…"

Hướng Nam thấy rất xấu hổ, vươn tay che mắt Mạc Dương, bị Mạc Dương kéo xuống, đặt trước môi liếm

láp.

Hướng Nam rút tay lại.

Mạc Dương nhẹ cười, hôn trán Hướng Nam, nhỏ giọng: “Hướng Nam, chúng ta mãi mãi sống cùng nhau có được không?”

“Đừng nói những lời ngu ngốc như vậy.” Hướng Nam quay đầu sang chỗ khác.

Hướng Nam nói: “Cậu còn trẻ, cậu nên tìm một cô gái bàn chuyện yêu đương. Cậu sau này còn phải lấy vợ sinh con, phải sống thật tốt.”

“Sẽ không. Sẽ không có người con gái nào….” Mạc Dương áp tay lên mặt Hướng Nam, hai môi kề bên tai y, giống như đang thề thốt: “Chúng ta cả đời này sẽ ở cùng nhau……”

Đêm đó, Hướng Nam bắt ra trong miệng Mạc Dương.

Nhưng Mạc Dương không có làm đến cuối cùng.

….

Tối đó Mạc Dương ôm Hướng Nam chìm vào giấc ngủ.

Trước lúc gã thiếp đi, gã không ngừng nói muốn Hướng Nam cả đời này ở cùng gã.

Mãi cho đến lúc gã ngủ, Hướng Nam không hề nói một câu nào.

Hướng Nam cảm thấy như vậy không thực tế.

Hứa hẹn một đời đối vời một người còn trẻ như thế này chỉ là trò con nít.

Nhưng đối với người đã có tuổi như y, lại rất nghiêm trọng.

Hướng Nam gọi điện đến trường để từ chức.

Thời gian tiếp đó đều đến tiệm đồ uống kia làm việc.

Một tuần tiếp theo, Mạc Dương mỗi ngày đều thực hiện nhiệm vụ đưa đón, lúc trực đêm còn cùng ăn cơm khuya.

Mạc Dương vốn muốn ở trong tiệm cả buổi với Hướng Nam, nhưng Hướng Nam sợ ông chủ để ý liền đuổi Mạc Dương đi.

Hôm đó Mạc Dương lại đưa y đi làm. Hướng Nam thấy Mạc Dương khoảng thời gian này mỗi ngày đều rảnh rỗi, không khỏi tò mò: "Sao dạo này không thấy cậu đi học?"

"Bọn họ nói trường hồi trước em học không đạt, chuẩn bị đổi cho em sang chỗ khác, thủ tục hình như vẫn đang làm. Em dù sao cũng đi rồi, có tham gia tiết học mấy ngày này hay không cũng không có vấn đề gì."

Mạc Dương nói rồi, rất bất mãn: "Chỗ đó tốt xấu gì cũng là em tự mình thi vào."

Ý Mạc Dương là mấy người kia ngại không phải trường học mà là gã.

Hướng Nam biết, Mạc Dương từ nhỏ lớn lên cùng mấy người y, không hợp với đám người kia.

Hướng Nam không nói gì.

Mạc Dương vươn tay ôm lấy eo Hướng Nam. Hướng Nam thấy giữa đường giữa lối hai tên đàn ông ôm nhau thì thật không ra thể thống gì, liền giãy dụa tránh ra.

Mạc Dương thấy y như vậy, lông mày cau lại.

Gã rất nhanh lại trêu tiếp, có điều lần này không ôm, mà dán vào y.

"Hướng Nam, anh bỏ công việc kia được không?"

"Vì sao?" Hướng Nam hỏi gã.

"Chỗ đó không tốt."

Mạc Dương vẫn là một câu đó.

Cả tuần nay Mạc Dương không ngừng khuyên, Hướng Nam nghe đến có chút chán ngán.

"Cậu cảm thấy ở đâu tốt hơn?"

Hướng Nam rất nghiêm túc hỏi gã.

"Ở nhà."

Mạc Dương cũng rất nghiêm túc trả lời.

Hướng Nam bật cười.

"Mạc Dương, tôi cần tiền."

"Em có."

Mạc Dương rất thẳng thắn nói.

Hướng Nam lắc đầu: "Cậu có tiền không có nghĩa tôi có tiền."

"Em có thể cho anh."

Mạc Dương rất nghiêm túc.

Hướng Nam không biết nên nói gì.

Mạc Dương nắm lấy tay Hướng Nam: "Chỉ cần anh ở lại bên em, tất cả những gì em có đều có thể cho anh."

Hướng Nam im lặng.

Một buổi sáng làm việc, Hướng Nam nặng trĩu tâm sự.

Hướng Nam đang lau mặt tủ kính, trong lòng suy nghĩ phải làm cách nào tìm được một cô gái tốt cho Mạc Dương trước khi gã chìm đắm quá sâu. Đắm chìm trong suy nghĩ, có một người vỗ lên vai y, y quay đầu lại, là cậu nhân viên còn lại của cửa tiệm tên a Hoa vừa từ trong bếp bước ra, nói với y: "Tôi đi ăn trước, lát nữa về đổi ca cho anh."

"Được rồi." Hướng Nam mỉm cười gật đầu.

Hướng Nam lau hết tất cả mọi thứ trước cửa cửa tiệm.

Y đang định vào trong giặt khăn thì nghe thấy một người gọi tên y, tiếng gọi không to. Y bước ra ngoài tiệm, nhìn thấy Cao Hạo.

Cao Hạo không ngồi trên ô tô, mà một mình một người ngồi xe lăn đứng trước cửa tiệm của y.

Hướng Nam nhìn thấy hắn, rất kinh ngạc.

"Có một mình cậu?"

Hướng Nam biết hắn không thật sự bị liệt, nhưng thế này một mình đi ra không khỏi quá…

"Không phải." Cao Hạo dịu dàng cười. Hắn chỉ về sau lưng, Hướng Nam nhìn thấy một chiếc ô tô đen đỗ ở chỗ rẽ trên đường cách đó không xa. A Đông đang đứng ngoài xe, hút thuốc, chờ đợi, nhìn bọn họ.

"Tôi nghe bảo anh nghỉ việc ở trường rời?"

"Phải." Vốn dĩ Hướng Nam đã có ý rời đi, bị ép đến như vậy, vừa hay để Hướng Nam ra quyết định.

Hướng Nam hỏi Cao Hạo: "Nhưng sao cậu biết tôi ở chỗ này?"

"Có hôm tôi đi qua nhìn thấy, hôm nay có thời gian liền qua, qua thăm anh." Cao Hạo cười thực dịu dàng, vươn tay về phía Hướng Nam: "Anh ghét gặp tôi sao?"

"Nào có." Hướng Nam nhìn bàn tay vươn ra của hắn, khẽ nhíu mày, do dự hồi lâu, vẫn là đưa tay ra.

Hướng Nam không biết.

Cao Hạo không có ngẫu nhiên gặp được Hướng Nam.

Từ hôm Hướng Nam rời đi, Cao Hạo liền cho người đi theo Mạc Dương.

Cao Hạo cho người điều tra tất cả những chuyện liên quan đến Mạc Dương.

Những chuyện Hướng Nam biết, và cả những chuyện y không biết.

"Bây giờ anh có rảnh không? Đi ăn với tôi một bữa cơm có được không?"

Lời Cao Hạo làm Hướng Nam có chút khó xử,

"Cái đó… Có lẽ anh sẽ để ý, tôi hẹn…"

"Buông tay anh ra!" Một câu nói lạnh lùng cắt ngang lời Hướng Nam. Cao Hạo cùng Hướng Nam quay đầu lại nhìn, sắc mặt Mạc Dương thực khó coi, thâm trầm vô cùng.

Hướng Nam rút tay lại.

Nhìn thấy Mạc Dương như vậy, y không có chút khó xử.

"Mạc Dương?"

Hướng Nam nhìn gã. Gã thấy Hướng Nam rút tay lại, sắc mặt lập tức dịu xuống.

Mạc Dương đi về trước ôm lấy eo Hướng Nam, hỏi Cao Hạo: "Anh tới đây làm gì?"

"Tôi hẹn Hướng Nam đi ăn."

Cao Hạo mỉm cười với gã.

Hướng Nam khẽ ngẩn ra.

Nhìn ánh mắt Mạc Dương rơi xuống mặt mình, Hướng Nam giật khóe miệng: "Phải đó, nhiều người cùng ăn sẽ ngon hơn."

"Tôi nhìn thấy anh ta càng không ăn nổi!"

"Mạc Dương!"

Hướng Nam lên tiếng nhắc nhở, Mạc Dương mím môi, không nói gì nữa.

Không khí thoáng cái trở nên gượng gạo, Hướng Nam rất xấu hổ.

Thế nhưng Cao Hạo dường như không để ý, hỏi Hướng Nam: "Hai người bình thường ăn ở đâu?"

"Ở chỗ đó."

Câu trả lời này của Mạc Dương thế nhưng lại rất tích cực.

Vì gã biết, Cao Hạo nhất định sẽ không ăn ở một nơi như thế.

Quả nhiên, Cao Hạo nhìn theo ngón tay Mạc Dương, lông mày khẽ nhíu lại.

"Thế nào? Cảm thấy không thích hợp sao?"

Trong giọng điệu của Mạc Dương không hề mang chút khiêu khích nào. Trong lòng gã đang thầm vui mừng, gã cảm thấy Cao Hạo rất nhanh sẽ phải từ bỏ.

Không ngờ…..

"Không phải tôi bảo là mời cơm sao? Nơi để tôi chọn đi."

Cao Hạo lại đưa tay về phía Hướng Nam, Hướng Nam do dự một chút, cảm thấy không để ý hắn dường như có chút không ổn, đành lại vươn tay ra.

Cao Hạo nắm lấy tay Hướng Nam, khẽ vuốt ve, mỉm cười, cầm ngược lên: "Chúng ta qua đó ăn, được không?"

Hướng Nam nhìn qua.

Chỗ Cao Hạo chỉ là ở đường cái đối diện, là một tiệm đồ Tây.

Trán Hướng Nam năn lại.

"Để cậu tiêu tiền thực không phải."

"Không phải chỉ là một bữa cơm thôi sao?"

Cao Hạo cười: "Quan trọng nhất là anh chịu ăn cùng tôi."

Hướng Nam suy nghĩ, y hỏi Mạc Dương: "Cậu cảm thấy thế nào?"

Toàn bộ sự chú ý của Mạc Dương đang đặt ở hai bàn tay nắm lấy nhau của hai người.

Mạc Dương lạnh lùng đáp: “Thế nào cũng được.”

Hướng Nam nghe thấy vậy liền gật đầu.

Sau khi a Hoa quay trở lại ba người liền rời đi.

Bữa cơm này, Mạc Dương chọn món đắt nhất trong tiệm, ngoài Hướng Nam muốn ăn gì thì gã phát biểu chút ý kiến, những lời thừa thãi khác gã đều không nói, vùi đầu vào ăn.

Cao Hạo cùng Hướng Nam trò chuyện vui vẻ, rất hòa hợp, bữa ăn vốn đơn giản lập tức bị kéo dài không ít.

“Không được rồi, tôi phải quay lại cửa tiệm.”

Hướng Nam nhìn đồng hồ rồi nói, Cao Hạo đáp: “Được rồi, vậy thì thanh toán thôi.”

Trước lúc quay về cửa tiệm, Hướng Nam không ngừng cảm ơn Cao Hạo.

Cao Hạo một vẻ dịu dàng, hỏi Hướng Nam: “Mấy ngày nữa tôi qua tìm anh, anh chịu đi ăn tối với tôi không?”

Cao Hạo hết lần này sang lần khác mời khiến Hướng Nam do dự, cũng khiến Mạc Dương vốn đang nhìn xung quanh không nhìn hắn lập tức đưa mắt về phái Cao Hạo.

Hướng Nam gật đầu: “Được.”

Hướng Nam đồng ý khiến Cao Hạo khẽ mỉm cười, cũng khiến sắc mặt Mạc Dương trầm xuống.

Hướng Nam nói xong nhờ ra gì đó, nói với Cao Hạo: “Chờ tôi một chút.”

Hướng Nam chạy vào trong cửa tiệm.

Y hỏi qua a Hoa, cầm hộp đi vào trong nhà bếp.

Y biết mấy hôm nay vào giờ này thợ làm điểm tâm đều nhân lúc phòng bếp không bận rộn mà nghiên cứu món bánh mới.

Lúc trước bác thợ có hỏi ý kiến bọn họ, y cảm thấy có thể lấy một chút cho Cao Hạo nêm thử.

Đầu tiên là mượn hoa hiến Phật, tặng chút quà cảm ơn bữa cơm của Cao Hạo thứ hai y cảm thấy Cao Hạo là người sành ăn, muốn nghe xem Cao Hạo nói thế nào, giúp bác thợ làm bánh lấy chút ý kiến.

Hai người nhìn theo Hướng Nam đi vào không lâu liền ở lối đi bộ đối đầu.

"Nói cái gì mà ăn cơm tối, anh tìm đủ mọi cách để tiếp cận anh ấy là có ý gì?"

Cao Hạo ngẩng đầu: "Chỉ là muốn cùng ăn một bữa, cũng không được soa?"

Mạc Dương thẳng thắn nói: "Mời anh tránh xa anh ấy ra một chút!"

Khuôn mặt đẹp trai lộ rõ vẻ tao nhã.

"Người tầm tuổi Hướng Nam, dù có ngốc nghếch thế nào cũng phải có chút kinh nghiệm sống, nhưng anh ta…." Cao Hạo đan hai tay lại: "Tôi vẫn luôn tò mò, tò mò không biết cặp cha mẹ nào lại bảo hộ một người đàn ông hết thảy, nuôi thành thuần khiết như vậy. Bây giờ tôi hiểu rồi. Hóa ra công lao đều nhờ vào cậu."

Giọng Cao Hạo không lớn, Mạc Dương nghe rồi lông mày lập tức nhíu lại.

"Anh muốn nói gì?"

"Không nói việc can thiệp vào cuộc sống bình thường. Trên cơ bản, nói xa, ví dụ như việc cậu trăm phương nghìn kế tìm người yêu cũ của vợ anh ta để gây cản trở, nói gần, ví dụ như chuyện cậu làm cách nào tạo áp lực khiến anh ta không kiếm được việc. Cậu khống chế từ những việc nhỏ nhất, cứ như vậy, thật sự là khổ…."

Xe lăn của Cao Hạo bị Mạc Dương quay mạnh lại, a Đông đứng cách đó không xa muốn đi tới lại bị Cao Hạo khẽ phất ta ngăn lại.

Mạc Dương cong lưng xuống.

Hai tay gã nắm chặt hai bên tay vịn xe lăn, ánh mắt âm trầm trừng thẳng về phía Cao Hạo, cắn răng đè thấp giọng: "Tên x đáng chết (công kích thân thể), anh có tin bây giờ tôi đẩy anh xuống đường cái không?"

"Không tin."

Đối mặt với sự uy hiếp của Mạc Dương, Cao Hạo rất bình tĩnh.

Hắn lắc đầu mỉm cười, hai ngón tay tạo thành chữ thập (tiền), nói: "Nếu không, chúng ta cược thử xem?"

QQ: Chữ ‘x’ chỗ ‘tên x đáng chết’ theo mình là ‘tên liệt đáng chết’ vì thế bạn tác giả mới có phần mở ngoặc là công kích thân thể nhưng vì không chắc chắn nên mình vẫn để như bản gốc. <ins class=“adsbygoogle”

42. Chương 42: Uống Thuốc

“Anh nghĩ tôi không dám?”

Mắt Mạc Dương híp lại.

“Kẻ làm phiền cuộc sống của người khác đều đáng chết!”

“Tính chiếm hữu thực mạnh mẽ…” Cao Hạo cười: “Đáng tiếc cuộc sống của anh ta không thể chỉ có mình cậu.”

“Cuộc sống của anh ấy chỉ có thể có mình tôi!”

Nụ cười thân thiện của Cao Hạo trong mắt Mạc Dương thực vô cùng nhức nhối, gã rất chắc chắn nói: “Tôi yêu anh ấy. Tôi sẽ khiến điều đó trở thành sự thực.”

“Hai người đang nói gì vậy?”

Hướng Nam từ trong bước ra. Tay phải y cầm một hộp bánh, lòng bàn tay trái đặt một tờ giấy sạch sẽ, phía trên để một chiếc bánh đã cắt làm đôi.

Mạc Dương nghe thấy giọng y, bàn tay nắm lấy tay vịn xe lăn lập tức thả ra.

Gã đứng thẳng dậy, người từ từ lùi ra.

Gã liếc Cao Hạo, ý bảo Cao Hạo ăn nói cẩn thận.

Cao Hạo cười nói với Hướng Nam: “Không có gì, bọn tôi đang nói chút chút bí mật ấy mà.”

Sắc mặt Mạc Dương khẽ đổi.

“Bí mật?” Ánh mắt Hướng Nam lập tức đảo về phía Mạc Dương.

Hướng Nam cảm thấy kỳ quái. Hai người chẳng thân thiết này có bí mật gì có thể nói với nhau.

"Là chút chuyện con trai chỉ có thể nói cho người không phải người thân biết."

Trong lời của Cao Hạo mang theo chút đùa cợt, Hướng Nam nghĩ rồi cũng cười theo, không tiếp tục hỏi.

Y đưa chiếc bánh trên tay trái đến trước mặt Cao Hạo: "Đến, nếm thử."

Cao Hạo cầm lấy một nửa cắn một miếng, nhai nuốt từ tốn. Hướng Nam chờ đợi, trong lòng sốt ruột, hỏi: "Cảm thấy thế nào?"

"Bánh này không quá ngọt."

"Đây là loại bánh mới của đầu bếp chỗ chúng tôi, bên trong là cùi dừa xay nát. Tuy không sần sật như bí đao xay trong bánh tình yêu, nhưng rất thơm."

"Cá nhân tôi cảm thấy không tồi."

Cao Hạo khen ngon, Hướng Nam rất vui. Y đưa hộp bánh bên tay phải cho Cao Hạo: "Hộp bánh này là một chút tâm ý của tôi, coi như quà cảm ơn bữa cơm hôm nay của cậu, mong cậu nhận cho."

Cao Hạo mỉm cười nhận lấy: "Vậy tôi phải cảm ơn rồi."

"Không cần khách khí." Hướng Nam chỉ chỉ cửa tiệm sau lưng y: "Tôi cũng chỉ là mượn hoa hiến Phật mà thôi."

"Vậy tôi sẽ không khách sáo nữa." Cao Hạo gọi a Đông, nói với Hướng Nam: "Tiếp đây tôi còn có việc, tôi phải đi trước."

"Được." Hướng Nam gật đầu.

A Đông đánh xe qua.

Cao Hạo dưới sự giúp đỡ của a Đông ngồi lên xe.

Cửa xe đóng lại, Cao Hạo hạ cửa kính xuống khẽ vẫy tay chào Hướng Nam. Hướng Nam gật đầu với hắn tỏ ý tạm biết, Cao Hạo đột nhiên nói với Mạc Dương: "Nhóc con, thua rồi đừng quên đưa tiền cho tôi."

Một câu này của Cao Hạo làm Hướng Nam trợn tròn mắt.

Hướng Nam quay đầu lại: "Cậu cược tiền?"

"Nào có."

Mạc Dương vội vàng giải thích, trong lòng #$%%^^&&& một trận với kẻ trên xe, bảo đảm với Hướng Nam: "Không có, tuyệt đối không có."

Gã đổi đề tài, nhìn nửa chiếc bánh còn lại trên tay Hướng Nam: "Đây là định cho em sao?"

Hướng Nam đưa đến trước mặt gã, gã há mồm, Hướng Nam biết gã muốn được đút, bật cười nói: "Lớn thế này rồi, tự mình ăn đi."

Mạc Dương vốn muốn cùng Hướng Nam trao đổi tình cảm, nhưng nếu Hướng Nam đã nói vậy, Mạc Dương đành phải tự mình ăn.

"Tôi bảo này, a Nam em trai anh thực quấn người đó."

Từ sau truyền đến một giọng nói, Hướng Nam quay đầu, thấy a Hoa đang bày hộp bánh lên giá trước cửa, vội vàng lại giúp.

Mạc Dương vừa ăn bánh vừa đi theo phía sau, a Hoa 'he' một tiếng: "Thú vị, tôi một ngày tan ca đều thấy cậu ở đây, cậu so với tôi đi làm còn chăm chỉ hơn. Kiểu cùng đi cùng về này…"

A Hoa vỗ lên vai Hướng Nam: "Còn thân với anh hơn so với cha ruột."

Nhắc đến chữ 'cha' này, Hướng Nam có chút căng thẳng.

Y sợ Mạc Dương để ý, quay đầu liếc Mạc Dương.

Mạc Dương thế nhưng không có phản ứng gì, gã cảm thấy người này nói đúng.

"Không sai." Mạc Dương gật đầu, cực kỳ vui vẻ: "Anh ấy so với cha tôi thân thiết hơn vạn lần."

Lúc trước Mạc Dương rất để ý chuyện này, thấy gã bây giờ như vậy, Hướng Nam thả lỏng rồi.

A Hoa có tài ăn nói, thích nhất là tán chuyện, y tiếp tục: "Cha cậu mà nghe thấy cậu nói vậy, còn không

tức chết ngay tại chỗ."

"Sớm chết rồi! Tôi còn ngại ông ta chết muộn cơ!"

"Mạc Dương!" Hướng Nam nổi giận.

Vì y cảm thấy lời này của Mạc Dương thực quá mức.

Mạc Dương thì không cảm thấy mình sai, nhưng gã sợ Hướng Nam giận, đành mím chặt môi, không nói gì nữa.

A Hoa cười cười đi vào trong.

Mạc Dương thấy ngoài cửa tiệm không có ai liền dán lên người Hướng Nam.

"Anh đừng giận."

Hướng Nam không để ý gã, hai tay gã đều dính dầu do bánh để lại, muốn dỗ Hướng Nam lại không thể ôm lấy y

Gã có chút lúng túng, trực tiếp áp sát mặt định hôn Hướng Nam, không ngờ đúng lúc ấy a Hoa ôm một đống hộp bánh bước ra.

Cả ba người đều ngây ra.

Vẫn là Mạc Dương suy nghĩ nhanh, gã nói: "Anh giúp em lau đi, cả tay em đều là dầu, làm sao tự cầm giầylau được."

"Hóa ra là như vậy." A Hoa cười: "Tôi đang tự hỏi hai người các cậu làm cái gì vậy, dọa tôi giật mình."

Hướng Nam cười gượng hai tiếng.

Mạc Dương đột nhiên làm như vậy, a Hoa lại đột nhiên xuất hiện như thế, Hướng Nam làm sao không sợ thót tim.

"Tôi nói tên nhóc cậu cũng thật lười biếng." Người a Hoa nói là Mạc Dương: "Cậu còn nhỏ sao, trong nhà bếp có bồn rửa, cậu không biết vào đấy rửa cả tay lẫn mặt sao?"

“Cũng đúng.” Mạc Dương chạy thẳng vào nhà bếp.

“Anh còn nói không phải, em trai anh thật sự là dính lấy anh, dính rất chặt.”

A Hoa nói vậy Hướng Nam chỉ đành bất đắc dĩ cười nhạt.

Hướng Nam sao lại không biết.

Nhưng Mạc Dương từ nhỏ đã như vậy, trừ trong hai năm y kết hôn thì lạnh nhạt với y ra, Mạc Dương có lúc nào không dính lấy y.

Chỉ là, Hướng Nam cảm thấy Mạc Dương bây giờ có chút nghiêm trọng hơn.

“Tôi thấy anh nên nhanh tìm bạn gái cho cậu ta đi. Từng này tuổi còn không yêu đương, ngày ngày quấn ở bên cạnh anh, anh không sợ cậu ta sau này không tìm được vợ sao?”

“Anh mới không tìm thấy vợ ấy!” Mạc Dương bước ra đứng ở chỗ cánh cửa ngăn giữa trong ngoài quán, đúng lúc nghe thấy: “Vợ tôi sớm đã xác định rồi.”

Mạc Dương nói rồi nhìn về phía Hướng Nam. Đột nhiên có một thứ gì đó nho nhỏ rơi xuống đập vào đầu gã, gã xoa xoa đầu, sau đó nhìn mặt đất, phát hiện một cái ốc vít.

Gã lại ngẩng đầu lên, nhìn lên chỗ trần nhà ngăn cách giữa hai tầng. Cuối cùng, gã híp mắt lại, khóe miệng cong lên.

“Cậu làm sao vậy?”

Gã nghe thấy tiếng Hướng Nam hỏi, mắt liền nhìn về phía Hướng Nam.

Gã chỉ lên trên: “Hóa ra chỗ này có…”

Nghĩ nghĩ một lúc, gã liền không nói nữa, gã chuyển sang nói với a Hoa: “Không được lười biếng, he he, ông chủ biết rất rõ đó ”

“Hừ ” A Hoa khinh thường: “A Hoa tôi đây là người thế nào, là nhân viên cần cù xuất sắc đó.”

“Hừ ” Lần này đến lượt Mạc Dương kinh thường.

Gã cũng không thèm nghe a Hoa ba hoa, đi đến bên Hướng Nam: "Tối nay anh có ở lại đợi ông chủ đóng cửa không?"

Nhân viên cửa tiệm này làm việc theo ca, tối đến chờ ông chủ qua đóng cửa dọn tiệm.

Nhân viên làm từ tám giờ sáng thì bảy giờ tối có thể ra về, nhưng nhân viên vào làm lúc mười giờ sáng thì phải đợi đến mời giờ tối ông chủ qua đóng cửa tiệm mới có thể về.

Hướng Nam hôm nay làm ca bắt đầu từ mười giờ sáng, thế nên tất nhiên phải ở lại chờ ông chủ đóng cửa.

"Phải…." Hướng Nam đáp.

Mạc Dương nói: "Em chiều nay phải đích thân qua trường một lượt, tìm ban giám hiệu điền giấy tờ gì đó. Cơm tối chúng ta bảy giờ ăn nhé, em mang đồ tới, đợi anh tan ca thì cùng đi ăn khuya."

"Được."

Hướng Nam đồng ý.

Mạc Dương vốn muốn hôn Hướng Nam một cái rồi mới rời đi, nhưng a Hoa kia lại cứ ngồi ở đó nhìn hai người không chịu đi.

Có người bên cạnh hay không gã không quan tâm, nhưng Mạc Dương biết Hướng Nam sẽ để ý.

Trong lòng gã bực bội lườm a Hoa một cái, a Hoa bị gã lườm như vậy liền ngẩn ra.

Không biết mình đặc tội gã ở chỗ nào, a Hoa hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì." Mạc Dương nói rồi vỗ lên vai Hướng Nam: "Em đi đây."

"Ừm."

Trong tiệm mãi đến chiều cũng không có mấy khách, Hướng Nam cùng a Hoa không có việc gì để làm, cứ ngồi trong tiệm tám chuyện. Tám đến tận lúc gần năm giờ chiều bác đầu bếp trong tiệm cầm rất nhiều bánh mới nghiên cứu ra, nói phải đi, kêu Hướng Nam dọn dẹp phòng bếp. Hướng Nam chạy vào làm việc được một lúc chưa lâu thì nghe thấy a Hoa gọi y, y chạy ra nhìn thấy người đứng trước cửa tiệm không khỏi ngây người.

Cao Hách?!

Hắn sao lại biết…

Hướng Nam rất khó xử.

Y không ngờ Cao Hạo trưa vừa đi, Cao Hách rất nhanh liền tìm tới.

Hướng Nam đi về phía hắn: “Vì sao biết tôi ở đây?”

Hướng Nam vừa nói ra khỏi miệng liền cảm thấy câu mình hỏi thật ngốc.

Bản thân rõ ràng đã đoán được ra là Cao Hạo nói cho hắn biết.

Hướng Nam chờ Cao Hách trả lời, nhưng Cao Hách chỉ nhìn y không có phản ứng gì.

Hướng Nam càng cảm thấy lúng túng.

Y cúi đầu xuống, đứng ở đây cũng không được, đi vào cũng không được.

Y vừa định hỏi có muốn vào trong ngồi không, không ngờ Cao Hách đột nhiên nói: “Tôi ốm rồi…..”

“Hả?” Hướng Nam ngớ người.

Sau khi Hướng Nam phản ứng lại liền phát hiện ra là thật.

Mũi Cao Hách khụt khịt, bộ dạng cũng hỗn loạn hơn so với bình thường.

Mũi hắn đỏ đỏ, đã sắp dụi đến rách cả da ra rồi.

Hướng Nam vươn tay sờ trán hắn, phát hiện còn sốt cao.

Lông mày Hướng Nam nhíu hết cả lại.

Hướng Nam quan tâm hỏi hắn: “Đã đi khám bác sĩ chưa?”

Cao Hách đột nhiên áp sát lại, đưa tay ôm lấy Hướng Nam.

Hắn ôm chặt lấy y, cúi đầu rúc mặt vào cổ Hướng Nam. Hướng Nam bị hắn đột nhiên ôm như vậy, nhớ ra a Hoa đang nhìn, rất hoảng loạn.

"Cậu nhóc này sốt cao rồi."

Hướng Nam cố hết sức quay đầu giải thích với a Hoa.

A Hoa nhìn thấy đang ngẩn người, nghe Hướng Nam nói vậy mới phản ứng lại, lập tức tỏ vẻ 'hóa ra là vậy', nói: "Thảo nào."

Hướng Nam vỗ vỗ lưng Cao Hách: "Tôi đưa cậu ta đi khám."

"Tôi không muốn tiêm……"

"Vậy đi khám trung y."

Hướng Nam không muốn ôm Cao Hách giữa đường lớn thế này, nói với a Hoa: "A Hoa, cậu trông tiệm, tôi đưa cậu ta đi khám, rất nhanh sẽ quay lại."

"Được, đi đi, đi đi." A Hoa rất hào phóng gật đầu.

Hướng Nam không có đưa Cao Hách đến bệnh viện mà đến chỗ ông bác sĩ trung y ở góc đường.

Ông bác sĩ bắt mạch cho Cao Hách, kêu hắn lè lưỡi, quan sắt sắc mặt một lúc, nói: "Cảm lạnh rồi."

Hàng lông mi dài của Cao Hách run run, giọng nói không lớn: "Lúc tắm ngủ quên…"

Hướng Nam đứng bên cạnh Cao Hách nghe thấy vậy không khỏi bật cười.

"Tên nhóc này đi đâu cũng ngủ được."

Hướng Nam nhỏ giọng nói với ông bác sĩ, ông cũng cười.

"Có thể ngủ là tốt." Ông bác sĩ nói với Hướng Nam, đưa mắt nhìn về phía Cao Hách nói tiếp: "Có điều mệt lắm cũng phải chú ý nơi chốn."

Cao Hách bảo bảo cười nhẹ.

Vì lúc Hướng Nam tiến lại gần nói chuyện chạm vào lưng hắn, Cao Hách ngồi trên băng ghế khẽ đưa người ra sau dựa vào Hướng Nam.

Hướng Nam đột nhiên chịu thêm trọng lượng của hắn, cố đứng vững, tay lập tức nắm lấy vai Cao Hách. Cao Hách ngẩng đầu, Hướng Nam nhỏ giọng mắng hắn: "Không được làm loạn!"

Sau đó, Hướng Nam ngớ người.

Vì vừa rồi y coi Cao Hách thành Mạc Dương mà dạy dỗ.

Hướng Nam sợ Cao Hách để ý, nhưng lực chú ý của Cao Hách bảo bối dường như hoàn toàn không đặt ở đó, hắn nói với Hướng Nam: "Tôi mệt…."

Hướng Nam phát hiện, Cao Hách lúc bệnh rất thích làm nũng, lười biếng, nhìn qua còn giống một đứa bé to xác hơn lúc ngủ.

Hướng Nam thấy ông bác sĩ khai đơn thuốc, nói với Cao Hách: "Chờ một chút, đợi uống thuốc rồi chúng ta quay về."

Cao Hách bảo bối nhíu mày: "Trở về sắc không được sao?"

"Trong ký túc xá không có ấm sắc thuốc. Nếu bây giờ ra ngoài mua thì còn tốn thời gian hơn."

Nghe Hướng Nam nói vậy, Cao Hách liền không nói nữa.

Ông bác sĩ đưa đơn thuốc cho người bốc thuốc, hỏi Hướng Nam: "Cậu ta là em trai cậu à?"

Thật ra ông bác sĩ nhìn qua là biết hai người không phải anh em, hỏi cũng chỉ là thuận miệng mà thôi.

Hướng Nam còn chưa kịp lắc đầu đã bị Cao Hách dọa giật mình, vì Cao Hách trực tiếp nói: "Bạn trai…."

Ông bác sĩ ngây người.

Hướng Nam lớn tiếng: "Là bảo mẫu! Tôi là bảo mẫu trong trường phụ trách nấu cơm cho cậu ta!"

Hướng Nam cười gượng: "Cái đó không phải, cậu ta không phải bệnh sao? Sốt cao nói loạn, nên tôi mới đưa cậu ta đi khám."

Ông bác sĩ cười.

"Người trẻ tuổi thân thể khỏe mạnh, không có chuyện gì, uống thuốc rồi ngủ một giấc là ổn." Ông bác sĩ suy nghĩ một chút: "Đơn thuốc này gồm hai phần, mai cậu ta cũng phải uống."

Hướng Nam gật đầu, cười đáp: "Vậy mai tôi sẽ ở ký túc xá sắc thuốc cho cậu ta."

Ông bác sĩ gật đầu: "Được."

Sau đó để chờ sắc thuốc, hai người ngồi lên băng ghế dài ở một bên, ở trong phòng khám chờ một lúc lâu.

Cao Hách bảo bối mệt quá liền ở đó chợp mắt.

Đang chờ thuốc sắc xong, hắn ngủ không được say.

Hàng lông mi dài run run, đầu hắn cứ đổ đổ về trước. Hướng Nam sợ hắn cứ ngủ thế rồi sẽ đập đầu xuống đất, kéo hắn để hắn tựa vào vai mình ngủ.

Thuốc sắc xong đưa ra, Hướng Nam liền gọi Cao Hách bảo bảo dậy.

Hướng Nam đưa bát thuốc đến trước mặt hắn, thấy Cao Hách bảo bảo rất bình tĩnh nhìn chằm chằm chằm bát thuốc, cho rằng hắn sẽ nhanh chóng uống hết. Nào ngờ Cao Hách bảo bảo nhìn chằm chằm bát nước nâu nâu đen đen kia rất lâu, phun ra một chữ: "Nóng."

Hướng Nam nghĩ cũng phải, liền để thuốc ở một bên cho nguội bớt.

Qua một lúc, Hướng Nam lại bê đến trước mặt hắn, Cao Hạo bảo bảo lại nhìn chằm chằm rất lâu, sờ sờ thành bát, nói: "Còn nóng."

Không phải chứ?

Hướng Nam khẽ nhíu mày.

Được rồi, tiếp tục đặt sang bên cạnh.

Lại qua một lúc, Hướng Nam lần thứ ba đưa bát thuốc đến trước mặt Cao Hách.

Lần này Cao Hách nhìn thật lâu, lần thứ ba nói: "Còn rất nóng."

Lần này Hướng Nam đã hiểu rồi.

Cao Hách bảo bảo căn bản là đang làm trò, không muốn uống.

“Uống đi, uống rồi sẽ khỏe.” Hướng Nam hướng dẫn từng bước, đưa bát thuốc đến bên môi: “Nào ”

Chiêu ‘dỗ’ này dường như không có tác dụng, Cao Hách ngửi thấy mùi lập tức quay đầu đi.

Hướng Nam suy nghĩ.

Dỗ không được, vậy dọa đi.

Đại thúc nói: “Ốm mà không khỏe là phải ăn cháo trắng đấy.”

Đại thúc không có hy vọng gì, chỉ là thuận miệng thử.

Dù sao thuốc đắng cũng đáng sợ hơn cháo trắng.

Không ngờ, sắc mặt Cao Hách bảo bảo khẽ biến, giống như gặp phải kẻ địch.

Hướng Nam thấy thật sự có tác dụng, có chút kinh ngạc, cam đoan với Cao Hách: “Cháo trắng không có đồ ăn kèm, cho đến khi khỏi rồi mới thôi.”

Không tốn đến 0.01 giây để suy nghĩ, Cao Hách bảo bảo liền thỏa hiệp.

Hắn thật sự ngậm lấy bát thuốc kia, một hơi, trực tiếp uống hết bát thuốc nóng trên tay Hướng Nam.

QQ: Phù phù phủi bụi – ing

Cuối cùng đã tìm được ngày hoàng đạo để quay trở về kekeke

Có ai nhớ ta không???? <ins class=“adsbygoogle”

43. Chương 43: Biển Số

Cao Hách uống thuốc xong, Hướng Nam liền cùng hắn về trường.

Hướng Nam ở trong phòng ký túc làm cơm cho hắn, chờ hắn ăn xong, thu dọn bát đĩa rồi giúp hắn tắm.

Cao Hách đặt lưng xuống ngủ y liền rời đi.

Hướng Nam vốn định đặt chiếc chìa khóa lúc trước chưa kịp trả lên bàn trà, nhưng nhìn thấy gói thuốc chưa sắc trên bàn lại có chút do dự, cuối cùng vẫn đút chiếc chìa khóa vào trong túi.

Y ra khỏi khu ký túc xá, lo lắng sợ sẽ gặp phải một trong ba con sói con còn lại.

Y có chút lo lắng nhìn quay bốn phía, chắc chắn không có gì mới cúi thấp đầu bước đi, không ngờ vừa đi đến bên cạnh sân bóng rổ y liền đụng phải một người.

"Là anh?"

Hướng Nam thấy giọng nói rất quen thuộc, ngẩng đầu lên có chút ngạc nhiên.

Y không ngờ lại có thể gặp bà chủ Hủy ở chỗ này.

"Vừa hay."

Bà chủ Hủy kéo tay y hỏi: "Anh biết phòng của Trình Nam ở chỗ nào không?"

"Cô tìm cậu ta sao?"

Hướng Nam hỏi.

"Tìm cậu ta… đã không đến chỗ này." Cặp môi đỏ mọng xinh đẹp cong nhẹ, khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ lười biếng, bà chủ Hủy nói: "Xảy ra chuyện gì anh đừng nói với tôi là anh không biết?"

Nói chính xác rồi, Hướng Nam thật sự không biết.

Hướng Nam lắc đầu: "Tôi không còn làm ở đây nữa."

"À…." Bà chủ Hủy có chút ngạc nhiên, có điều nghĩ lại thì cũng thấy như vậy.

Bà chủ Hủy nói: “Chuyện lần trước Trình Nam đánh người bị cái cậu nhóc đẹp trai lôi anh đi báo cáo rồi, anh biết không?”

Sắc mặt Hướng Nam lập tức thay đổi.

“Trưởng bối của tứ đại gia đều được gọi điện tới, lão thái thái nhà họ Ngụy nổi trận lôi đình đó.” Bà chủ Hủy đưa điếu thuốc trên tay lên miệng rít một hơi rồi nhả khói ra, nói: “Cậu chủ nhỏ nhà họ Ngụy bị hai lão thái thái cấm túc, Thường Triết phải về nhà suy nghĩ lại lỗi lầm. Trình Nam là người thảm nhất, bị ép đi xin lỗi, còn bị roi mây hỏi thăm, lưng nở hoa rồi, giờ còn đang nằm ở nhà kìa.”

“Vẫn là nhóc Cao Hách may mắn, có anh trai che chở.” Bà chủ Hủy nói, đôi mắt lười biếng nhìn Hướng Nam: “Cái cậu nhóc đẹp trai kia không nói cho anh biết?”

“Chắc không phải do cậu ấy thông báo, cậu ấy luôn ở cùng với tôi….”

Lúc Hướng Nam nói câu này không có chút tự tin nào, vì y không rõ sau khi Mạc Dương đưa y đi làm đã làm những cái gì.

Có điều hôm đó có rất nhiều người đứng xem tại hiện trường, Hướng Nam cảm thấy là người khác làm lộ chuyện cũng không phải không thể.

Bà chủ Hủy nhẹ ‘A’ một tiếng, cũng không tiếp tục chủ đề này, cô hỏi Hướng Nam: “Anh chắc biết phòng ký túc của Trình Nam ở chỗ nào, đưa tôi qua đấy, tôi giúp cậu ta lấy chút đồ.”

Hướng Nam không biết giờ là mấy giờ, sợ về muộn làm a Hoa tan ca muộn sẽ giận dữ, nhưng y giờ đang đứng đây, không giúp thì có vẻ không thích hợp, y liền gật đầu.

Hướng Nam đưa bà chủ Hủy đến trước cửa phòng ký túc của Trình Nam, thấy bà chủ Hủy lấy chìa khóa ra mở cửa, nhíu mày hỏi cô: “Trình Nam là….”

Bà chủ Hủy chỉ cười, không trả lời.

Hướng Nam thấy cửa mở ra, bà chủ Hủy rảo bước đi vào. Y định rời đi thì bất ngờ bà chủ Hủy gọi y lại, cô nói: “Trình Nam nói muốn tìm máy chơi game cầm tay của cậu ta, anh giúp tôi tìm thử xem.”

Hướng Nam nghe vậy, liền đi vào phòng.

Y trực tiếp nhấc cái gối trên giường Trình Nam lên, đưa đồ bà chủ Hủy đang tìm cho cô.

Một tia sáng lóe lên trong mắt bà chủ Hủy, cô khẽ cong khóe miệng.

“Sao anh biết nó ở chỗ đấy?”

“Cậu ta quen để đồ ở chỗ này.”

Lúc Hướng Nam ở đây thấy Trình Nam trước lúc ngủ tắt máy đi rồi nhét sâu xuống dưới gối, luôn là như vậy.

“À…” Bà chủ Hủy đút đồ vào trong túi của mình.

Cô ngồi xuống giường, hỏi: “Anh vừa rồi nói anh không còn làm việc ở đây nữa, vậy lúc trước anh ở đây làm việc gì vậy?”

“Bảo vệ.”

Hướng Nam không có nói chuyện mình là bảo mẫu của Cao Hách.

“Vậy còn bây giờ?”

“Tôi đang làm việc cho một tiệm bánh.” Hướng Nam khẽ mỉm cười.

“À….” Bà chủ Hủy suy nghĩ một lúc, nói: “Dạo gần đây tôi có mở một quán nhỏ, bán đồ ăn thức uống, cũng cách đây không xa, đang cần tuyển người. Anh có muốn qua chỗ tôi làm không?”

Hướng Nam lắc đầu.

Hướng Nam cảm thấy bà chủ Hủy rất thân thiết với Trình Nam. Lần trước Trình Nam nói không muốn nhìn thấy mặt y nữa, y cũng không muốn giáp mặt với cậu, tự chuốc khổ vào thân.

Khóe môi bà chủ Hủy lại khẽ nhếch lên.

“Bây giờ cuộc sống khó khăn, tìm được một công việc tốt cũng rất khó đó.”

Hướng Nam vẫn lắc đầu, y cười nhẹ: “Thật ra tôi bây giờ rất tốt, cảm ơn cô, tôi thật sự….”

Y không nói tiếp, vẫn lắc đầu.

Bà chủ Hủy cũng không miễn cưỡng y.

Cô ném điếu thuốc trong tay vào ly thủy tinh nước đầy nửa đặt trên chiếc tủ phía trước giường, rồi lôi một thiệp từ trong túi ra, nhét vào tay Hướng Nam.

"Quen biết một thời gian, cho anh cách liên lạc này. Rảnh rỗi thì gọi điện cho tôi, tôi với anh đi uống trà."

Trong mắt bà chủ Hủy dường như có điện, má Hướng Nam nóng bức, lập tức rời tầm mắt đi chỗ khác.

Bà chủ Hủy sau đó lôi kéo muốn Hướng Nam ăn với cô một bữa cơm. Hướng Nam từ chối không được, chờ đến lúc ăn xong quay trở lại tiệm thì đã gần chín giờ tối.

A Hoa sớm đã tan ca.

Mạc Dương rất u ám ngồi ở đó, liếc thấy Hướng Nam trở về, gã cũng không để ý y.

"A Hoa về rồi sao?"

Hướng Nam sau khi bước vào liền hỏi Mạc Dương, thấy gã không đáp gì thì đi vào trong xem thử, phát hiện người không còn ở đây, lông mày lập tức nhướn lên.

Nghĩ thấy bản thân mình về muộn là không đúng, nhưng Hướng Nam cảm thấy a Hoa cứ như vậy vứt cửa hàng lại mà về thật là quá to gan.

Hướng Nam bước lại đến trước mặt Mạc Dương, thấy trên bàn kế toán là hộp cơm canh vẫn còn bọc kín, hỏi Mạc Dương: "Cậu còn chưa ăn sao?"

Mạc Dương quay đầu không để ý đến y.

Hướng Nam thấy gã như vậy, quay người lại mở nắp hộp cơm ra nói: "Cậu ăn trước đi."

Lúc Hướng Nam quay người lại lấy đồ, Mạc Dương đứng dậy đi đến cửa kéo cửa sắt xuống.

"Cậu sao lại…"

Hướng Nam kinh ngạc, lập tức bị Mạc Dương áp sát lại giam giữa gã và quầy kế toán.

"Mạc Dương…"

"Anh vừa rồi đi đâu?"

“Tôi…” Hướng Nam nhớ ra giữa Mạc Dương và bốn con sói con kia có ân oán, không biết có nên nói ra hay không.

“Anh nói.”

Mạc Dương biết Hướng Nam sẽ không gạt gã.

Gã lúc đến đã nghe a Hoa nói rồi.

Nói có một cậu thanh niên bị ốm đến vừa thấy Hướng Nam liền ngã lên người y, Hướng Nam đã đưa người đi rồi.

“Cao Hách qua, cậu ta bị bệnh.” Hướng Nam nói.

“Sau đó?”

“Sau đó tôi đưa cậu ta đi khám, đưa cậu ta về trường, sau đó gặp bà chủ Hủy, sau đó giúp bà chủ Hủy tìm đồ, rồi ăn tối…”

Mạc Dương nghe Hướng Nam thú nhận, còn đang chờ y nói tiếp, Hướng Nam lại lắc đầu: “Tiếp đó thì quay về đây.”

Mạc Dương hôn lên môi Hướng Nam.

Kỳ thực lúc thấy Hướng Nam trở về, trong lòng Mạc Dương rất hạnh phúc.

Lúc gã đến đây nghe nói Hướng Nam đã đi cùng người khác rồi liền ngồi chờ rất lâu, sau đó a Hoa rời đi, thấy đã sắp chín giờ, gã tưởng Hướng Nam không cần gã nữa.

Nào ngờ, Hướng Nam vẫn trở lại.

Hướng Nam bị hôn, lông mày lập tức nhướn cao.

Tuy cửa sắt đã kéo xuống rồi, trong tiệm cũng không có người khác, nhưng cái cửa đấy vẫn là chưa khóa. Nếu như ông chủ đột nhiên đến kéo cửa sắt lên thấy hai người bọn đang làm chuyện này…

Mạc Dương dướng như nhận ra nỗi lo lắng của Hướng Nam, buông môi Hướng Nam ra kề bên tai y nhẹ giọng nói: “Yên tâm, còn sớm mà.”

Ông chủ cửa hàng này thời gian đến đóng cửa mỗi ngày đều rất cố định, trước nay không thay đổi.

Mạc Dương thè lưỡi liếm vành tai mẫn cảm của Hướng Nam, cả người Hướng Nam run rẩy, co lại. Tay Mạc Dương sờ xuống dưới bụng y, mặt y lập tức đỏ bừng, y giữ Mạc Dương lại: "Cậu muốn làm ở đây?"

"Em đói rồi."

Đôi môi gợi cảm cong lên, hai mắt Mạc Dương phiếm ánh ***, mang theo một vẻ mị hoặc.

Hướng Nam quay đầu đi: "Đói thì cậu bắt đầu…"

Ý Hướng Nam là hộp cơm trên quầy kế toán.

Mạc Dương áp lại càng sát, nhỏ giọng nói với Hướng Nam: "Em bây giờ không phải đã đang nếm thử rồi sao?"

Nói rồi Mạc Dương mút lấy cổ Hướng Nam.

Cố sức mút mát từng chút từng chút một, cố gắng để lại dấu vết.

Hướng Nam rất hoảng loạn, nói với gã: "Không được ở đây."

"Nếu như ở nhà, anh sẽ chủ động hơn chút sao?"

Lời Mạc Dương càng làm mặt Hướng Nam đỏ tợn.

Hướng Nam giải thích: "Tôi không có ý đó."

Lúc đang nói, Mạc Dương đã bắt đầu cởi quần Hướng Nam.

Tay gã luồn vào trong, chạm vào nơi yếu ớt của Hướng Nam.

Người Hướng Nam giật một cái, bắt đầu run nhẹ.

Cảm thấy bàn tay ấm nóng của Mạc Dương đang bao lấy nơi yếu ớt của y, nhẹ nhàng lên xuống, khoái cảm này chạy lên eo, đâm thẳng lên não bộ làm đầu gối Hướng Nam nhũn ra.

“Thoải mái sao?”

Mạc Dương nhìn thấy trọn những biến hóa của cơ thể y, nhẹ tiếng hỏi, thấy Hướng Nam xấu hổ như vậy, được ôm người yêu trong lòng, trong lòng gã hạnh phúc như được lấp đầy.

“… Ô….”

Ngón tay Mạc Dương chạm đến linh khẩu của Hướng Nam rồi nhẹ nhàng vẽ vòng tròn, khoái cảm mãnh liệt lập tức khiến Hướng Nam có phản ứng mạnh mẽ.

Hướng Nam nắm chặt lấy áo Mạc Dương, cắn môi cố hít thở, cuối cùng, y lắc đầu: “Đừng nghịch… Tôi sắp bắn…”

Trong lời nói của Hướng Nam đầy ý cầu xin, ánh mắt mờ nước.

Luồng khí nóng chạy thẳng xuống bụng dưới Mạc Dương, gã nghe thấy như vậy, trong lòng như có gì đang cào cấu.

Gã nhẹ giọng: “Anh vừa nói gì?”

Lời Hướng Nam Mạc Dương có nghe thấy, nhưng gã thích nghe Hướng Nam hỏi nhưng lời này, nên gã hỏi lại.

Tay Mạc Dương đã ướt đẫm.

Hướng Nam lắc đầu, mở miệng nói thì thứ thoát ra sẽ chỉ có tiếng rên rỉ. Cánh môi đóng chặt của y bị đầu lưỡi của Mạc Dương cậy mở.

Mạc Dương quấn lấy lưỡi Hướng Nam. Phía dưới thân Hướng Nam bị gã trêu chọc, trong miệng cũng mặc gã dây dưa đủ trò.

Trên người Hướng Nam ra một tầng mồ hôi mỏng, hơi thở dồn dập. Đầu lưỡi của Mạc Dương vươn ra, lưu luyến trên môi y, khiến cánh môi y dần dần trở nên ướt át.

Mạc Dương hỏi y: “Cởi quần xuống được không?”

Hướng Nam hoảng hốt, không ngừng lắc đầu.

Hướng Nam lo sợ liếc nhìn cánh cửa sắt kia.

“Sẽ không có chuyện gì.” Mạc Dương cắn lấy tai y, hơi thở nóng bỏng đâm thẳng vào thần kinh mẫn cảm của Hướng Nam. Mạc Dương thấy người Hướng Nam run lên mạnh mẽ, khóe môi cong lên, nhỏ giọng: “Nếu không lát nữa bẩn sẽ rây lên quần…”

Quần lót Hướng Nam đã sớm ướt đẫm.

Nhưng Hướng Nam không thể để quần ngoài bị bẩn.

Vì lát nữa ông chủ đến đóng tiệm, nếu như bị phát hiện ra….

Hướng Nam đành thỏa hiệp.

Y dưới sự giúp đỡ của Mạc Dương cởi sạch quần, giày, tất.

Hướng Nam vẻ mặt ngượng ngùng cả người trần trụi ở ngay trước mắt, hỏa dục trong mắt Mạc Dương lật tức bùng lên.

Gã ngồi lên ghế, lưng tựa vào tủ bày bánh bằng thủy tinh cong cong rồi gã đế Hướng Nam ngồi trong lòng gã.

Gã cởi áo của Hướng Nam ra, tay chạm lên đầu nhũ chưa được đụng tới đã dựng đứng lên của y.

Cảm giác cực độ mềm mại, cùng phản ứng khiến người ta yêu thích của Hướng Nam, Mạc Dương cảm thấy yêu thương vô cùng tất cả những gì trước mắt.

Môi gã đặt lên phần đầu nhũ trước ngực Hướng Nam.

Rồi cố ý, để lại dấu cắn thuộc về gã.

Một tay gã vuốt ve phần đùi trong của Hướng Nam, tay còn lại vòng ra sau lưng Hướng Nam đỡ lấy y.

Hướng Nam giật mình.

Vì Mạc Dương nhấc một chân y lên.

Hướng Nam sợ mình sẽ ngã xuống, bám chặt lấy Mạc Dương.

“Hướng Nam.” Mạc Dương dịu dàng nói: “Giúp em cởi quần được không?”

Hướng Nam biết gã muốn làm gì rồi.

"Không muốn…" Hướng Nam từ chối: "Không muốn ở chỗ này…"

"Cậu không phải chỉ là…"

Giọng Hướng Nam càng về sau càng nhỏ dần, Mạc Dương không nghe thấy, mày cau lại, hỏi: "Gì?"

"Không phải chỉ là định để tôi…"

Hướng Nam cắn lấy môi dưới, mặt đỏ bừng như quả cà chua chín.

Hướng Nam vốn cho rằng Mạc Dương giống như lần trước, chỉ là giúp y.

Hướng Nam cảm thấy mình nghĩ như vậy dường như rất ích kỷ, nhưng mà…

Y sợ hãi liếc Mạc Dương, ánh mắt ngập nước. Mạc Dương thấy y như vậy, máu xông não, môi lập tức điên cuồng cắn nuốt môi Hướng Nam.

Mạc Dương tự cởi quần mình ra.

Gã không ngừng hôn Hướng Nam. Đầu lưỡi của Hướng Nam bị mút mát đến tê dại, bị trêu chọc, càng ngày càng mê mang.

Mạc Dương nhân giây phút này dùng lực nâng hai chân Hướng Nam lên. Hướng Nam nhận ra ý đồ của Mạc Dương, bắt đầu giãy dụa, không ngờ người trượt xuống, dọa Hướng Nam giật nảy. Y lập tức bám lấy Hướng Nam không dám chuyển động nữa.

Hai người đều dựa vào cảm giác, thứ nóng rựa của Mạc Dương từ từ tiến vào trong người Hướng Nam.

Không có làm trơn trước, Hướng Nam lúc bắt đầu cảm thấy rất đau rất khó chịu, nhưng động tác của Mạc Dương vô cùng dịu dàng, lực chú ý của gã hoàn toàn đặt ở sự phản ứng của Hướng Nam. Hướng Nam chỉ cần hít mạnh một cái hay tay co lại một cái, gã liền dừng lại, đợi Hướng Nam thích ứng được rồi, gã lại tiếp tục.

Chờ đến lúc cả thứ nóng bỏng của hắn toàn bộ tiến vào trong cơ thể Hướng Nam, hai người đã tốn không ít thời gian, mồ hôi ướt đầm đìa.

"Đau không?"

Mạc Dương nhỏ giọng hỏi Hướng Nam.

Hướng Nam cau chặt mày lại, ***g ngừng không ngừng phập phồng.

Y không chỉ đau, còn cảm thấy trướng căng.

Y thấy khó chịu, phía sau khẽ co lại, Mạc Dương lập tức rùng mình, Hướng Nam căng thẳng: "Cậu làm sao vậy?"

Hướng Nam hỏi như vậy làm Mạc Dương bật cười 'ha ha'.

Mạc Dương hạnh phúc vô cùng, cười đến suýt không khống chế được mình. Hướng Nam thấy thế, cảm thấy là đang cười nhạo mình, trong lòng xấu hổ, dần dần có chút bực bội.

Y không muốn làm, muốn Mạc Dương đi ra.

Không ngờ vừa mở miệng liền rên rỉ thành tiếng.

Vì Mạc Dương chuyển động.

Rất từ tốn.

"Khó chịu sao?" Sự ấm nóng chật chội trong cơ thể Hướng Nam khiến Mạc Dương cảm thấy rất thoải mái.

Giọng Mạc Dương trầm trầm, mang theo hơi ***, rất quyến rũ.

"Hay là rất thoải mái?"

Trong lời Mạc Dương mang theo ý dụ dỗ, vì gã muốn làm Hướng Nam nói thành lời, rất thoải mái.

Chuyển động này rất chậm, một chút lại một chút, sâu dần sâu dần. Chỗ mẫn cảm của Hướng Nam bị thứ lửa nóng của Mạc Dương từ tốn ma sát, huyết mạch trong người sôi trào. Y cảm thấy mình như sắp phát điên rồi.

"Vì sao… có thể như vậy… A.."

Phía trước Hướng Nam tiết ra một lượng lớn *** dịch làm ướt quần Mạc Dương, nhưng hai người họ lúc này đã hoàn toàn không để ý đến điều này.

Hơi thở Mạc Dương càng ngày càng nói, hô hấp càng ngày càng khó khăn. Gã thấy Hướng Nam hỏi vậy, hít sâu một hơi: "Anh nói cái gì?"

"… Cái này…"

Động tác của Mạc Dương dần tăng tốc, lý trí của Hướng Nam đang đứng trên ranh giới của sự mê mang liền từ từ quay lại. Y chấp nhất một câu trả lời mà nhìn thẳng vào mắt Hướng Nam, dâng lên tình ý vô tận.

Mạc Dương nhẹ giọng nói: "Cái này, chỉ cần là đàn ông đều sẽ…"

"… Ý cậu là… Ô…"

Hướng Nam đang nói liền bị Mạc Dương dùng lực đâm một cái thiếu chút nữa ngất đi.

Lồng ngực y dồn dập phập phồng, có chút giận dữ nói: "… Nói tôi không phải đàn ông…"

Hướng Nam không quên chuyện Mạc Dương nói y 'không giỏi chuyện giường chiếu'. Câu bình luận này, người đàn ông nào cũng sẽ nhớ kỹ cả đời.

Mạc Dương dịu dàng cười.

Gã nhẹ giọng kề bên tai Hướng Nam: "Anh là người đan ông em yêu nhất trên đời."

Trong lòng Hướng Nam chấn động.

Y vẫn muốn nói gì đó, nhưng chuyển động của Mạc Dương càng ngày càng nhanh.

Đầu Hướng Nam cúi xuống tựa lên vai Mạc Dương, miệng mở ra chỉ còn lại là hơi thở dồn dập.

Hai người dọn dẹp xong trong cửa tiệm rồi mở cửa sắt ra không được bao lâu thì ông chủ tiệm đến.

Ông chủ đã gặp Mạc Dương rất nhiều lần, nhiều đến mức có thể coi là quen thuộc rồi.

Thấy Mạc Dương giúp mang một túi rác to trong tiệm định đi vứt, cười hỏi: "Cậu thanh niên, giúp việc hả?"

"Dạ." Mạc Dương mỉm cười xán lạn.

Mặt Hướng Nam đỏ bừng.

Mạc Dương vừa rồi bắn trong người y, Hướng Nam ngồi ở đó hoàn toàn không dám chuyển động.

Y lo lắng nhìn về phía Mạc Dương, vì trong túi rác Mạc Dương đang cầm kỳ thực cái gì cũng có.

Nhét đầy một túi to như vậy là vì quần Mạc Dương bị bẩn, phải che đi.

"Hai người đi đi, tôi lát khóa cửa lại là được rồi."

Ông chủ còn muốn kiểm tra sổ sách, để hai người đi trước.

Lời ông như đặc xá, Hướng Nam lập tức đứng dậy.

Hướng Nam đông cứng.

Vì mấy thức kia đang chảy ra, men theo chân chảy xuống.

Cảm giác đó khiến mặt Hướng Nam lập tức biến sắc.

Ông chủ thấy y đứng im không động đậy liền hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

"Không… không có gì." Hướng Nam vội lắc đầu: "Vậy bọn cháu về trước."

"Ừm."

Hướng Nam kéo tay Mạc Dương chạy vội về nhà.

Hướng Nam không ngờ chạy về nhà căn bản không phải chuyện đúng đắn.

Vì cửa vừa khép lại y liền bị Mạc Dương đè xuống ở ngay chỗ huyền quan.

Hai người làm từ huyền quan vào phòng khác, từ phòng khách đến phòng ngủ, thử đủ mọi tư thế. Mạc Dương ăn sạch sẽ Hướng Nam. Hướng Nam bị gã giày vò cả đêm, vừa ngượng vừa mệt, trầm trầm ngủ trong lòng gã.

Ngày hôm sau lúc Hướng Nam bước xuống giường dường như không thể đứng thẳng lưng được nữa.

Y đứng trước gương trong phòng tắm, nhìn cơ thể mình đầy dấu hôn, không khỏi ngây người.

Hướng Nam lúc này mới hiểu, cái gì gọi là thương tích đầy mình.

"Đang nhìn gì vậy?"

Eo Hướng Nam bị vuốt ve.

Mạc Dương biết y mệt, đứng sau y nhẹ nhàng giúp y xoa nắn. Tuy hai người đã làm cả tôi, cái gì nên nhìn cũng nhìn hết cả rồi, nhưng Hướng Nam nhìn thấy hai cơ thể trần trụi trong gương vẫn cảm thấy xấu hổ. Y chuyển ánh mắt không nhìn vào gương nữa.

"Tôi muốn đi tắm rồi đi làm."

Hướng Nam nhỏ giọng nói. Y cảm thấy thứ lửa nóng của Mạc Dương áp sát lại phái sau mình, lông mày nhíu lại.

"Không bằng đừng đi nữa."

Mạc Dương khuyên y.

Hướng Nam nâng tầm mắt, nhìn vào Mạc Dương trong gương.

"Cậu không cần khuyên tôi." Hướng Nam rất chắc chắn nói: "Tôi sẽ không nghỉ việc đâu."

Mạc Dương lần này lại không nói thêm gì nữa. Khóe môi gã cong lên, khẽ mỉm cười.

Điện thoại Mạc Dương vang lên, nhân lúc gã đi nhận điện Hướng Nam đóng cửa lại tắm rửa. Y vừa bước ra liền bị Mạc Dương ôm vào lòng, Mạc Dương nói với y: "Sáng nay em có việc, phải qua bên kia một chuyến, không thể đưa anh đi làm được."

"Không sao, cậu đi đi."

Hướng Nam biết bên đỏ nếu tìm gã hẳn là có chuyện gấp.

Mạc Dương không được đưa Hướng Nam đi làm thì rất buồn bực, gã lo lắng nói: "Anh phải cẩn thận đó."

Bản thân đã lớn đến mức này rồi chắc không đến mức bị người ta lừa đi đâu.

Hướng Nam cười khổ.

Y đi thay đồ.

Mạc Dương nhìn chằm chằm y, thấy y định rời đi liền nói: “Anh đi khỏi đây rồi nhất định phải ngoan ngoãn quay lại đấy.”

Vì sao lại nói đi khỏi đây rồi nhất định phải ngoan ngoãn quay lại, mà không phải sau khi tan ca phải ngoan ngoãn quay về?

Hướng Nam cảm thấy lời nói đó rất kỳ quặc, cau mày lại.

Cuối cùng, y cũng không suy nghĩ nhiều.

Y đi giày vào, ở chỗ huyền quan nhận lấy một nụ hôn lên trán của Mạc Dương liền ra khỏi nhà.

Trên đường đi Hướng Nam nhớ tới Cao Hách.

Y thấy giờ vẫn còn sớm, định đợi lát nữa thì xin ông chủ nghỉ một hôm để qua trường sắc thuốc cho Cao Hách.

Không ngờ y bước vào trong cửa tiệm, ông chủ đang đứng đợi ở đó, đưa cho y một phong bì tiền lương, nói với y: “Cậu đi đi.”

Hướng Nam lúc này hoàn toàn ngây người. <ins class=“adsbygoogle”

44. Chương 44: Công Việc Mới

“Tôi muốn biết là vì sao?”

Hướng Nam không phục.

Chuyện này xảy ra đột nhiên như vậy, thật sự là quá bất ngờ đối với y.

A Hoa đang đứng dọn dẹp sắp xếp đồ ở bên kia cũng muốn biết vì sao ông chủ đột nhiên đuổi Hướng Nam, dựng thẳng lỗ tai nghe lỏm.

Ông chủ phát hiện ra, khẽ hằng giọng. A Hoa biết ông chủ đang ám chỉ mình nhiều chuyện, cũng không dám tò mò nữa, cầm khăn tỏ vẻ muốn vào trong giặt.

"Cậu biết cái tủ kia vì sao luôn khóa không?"

Ông chủ chỉ ngăn tủ luôn khóa chặt để trên giá.

Hướng Nam lắc đầu.

"Ở đó có đặt một máy kiểm soát nhỏ." Ông chủ thêm vào: "Là camera theo dõi bí mật."

Trong đầu Hướng Nam lập tức 'đùng' một tiếng.

Ông chủ giải thích: "Tôi biết như vậy là bất hợp pháp, nhưng tuổi tôi không còn trẻ nữa rồi, không thể ngày ngày ở trong tiệm trông các cậu. Hơn nữa con trai tôi thấy tôi một mình kiểm tra sổ sách không an toàn, nên…"

Ông chủ không nói thêm gì thừa thãi, nói với Hướng Nam: "Bây giờ cậu hiểu chưa?"

Tiếp đó ông chủ nói gì kỳ thực Hướng Nam cũng không biết.

Y đã đi ra ngoài rồi.

Ngay cả phần tiền lương ông chủ đưa cũng không cầm.

Y cảm thấy mình không thể ở thêm đó được nữa, không có mặt mũi để đứng ở đó.

Y chỉ biết mình muốn rời đi, chỉ biết đi về phía trước, cứ đi cứ đi, ngay cả bản thân muốn đi đâu, đến đâu cũng không biết.

Đột nhiên một tiếng phanh kít truyền tới, tiếp đó là tiếng 'rầm', lúc này Hướng Nam mới tỉnh lại. Y quay đầu lại, phát hiện có một cái xe vì tránh y mà phanh gấp, đâm phải xe phía sau.

"Con mẹ mày muốn chết à!"

Người kia há mồm chửi Hướng Nam. Gã xuống xe xem phần đuôi xe bị đụng, định lại tìm Hướng Nam tính sổ, không ngờ bị người chủ xe phía sau kéo lại, đòi bồi thường, hai bên liền cãi vã.

“Liên quan gì đến tôi, còn không phải vì cậu ta!”

“Cái gì mà tôi bồi thường!”

“Anh phải bổi thường! Đây là chuyện rõ rành rành rồi, anh đừng có nghĩ đến việc chối!”

Đám người kia cãi cọ rất to tiếng, ba chữ ‘rõ rành rành’ lập tức đâm thẳng vào dây thần kinh của Hướng Nam.

Y nhớ ra rồi, lời cảnh cáo hôm qua Mạc Dương nói với a Hoa.

Lời cảnh cáo không được lười biếng đó.

Hô hấp của Hướng Nam càng trở nên nặng nề.

Y không dám tin, suy nghĩ hỗn loạn.

Y bị một người kéo đi.

A Hoa kéo y chạy một đoạn, đi vào một ngõ nhỏ mới dừng lại. A Hoa hoàn toàn không biết vì sao Hướng Nam bị đuổi việc cau mày: “Người anh em, chỉ là một việc làm thôi mà, anh cũng không cần phải buồn như vậy?”

Sắc mặt Hướng Nam tái bệch.

Y không chỉ để ý việc công việc.

Hướng Nam không rõ Mạc Dương hôm qua có phải đã phát hiện ra có camera trong tiệm hay không.

Hướng Nam không biết Mạc Dương làm chuyện đó với y ở trong tiệm, là thuận theo tự nhiên hay là đặt bẫy y.

Hướng Nam ôm đầu ngồi xụp xuống đất.

“Anh không sao chứ?”

A Hoa thấy y như vậy, lấy phong bì tiền lương trong tay vỗ vỗ vào lên phần mu bàn tay đang ôm đầu của Hướng Nam, nói: “Aiya, không làm chỗ này thì làm chỗ khác, có phải tận thế đâu nào?”

Cậu ta cầm phong bì vẫy vẫy trước mặt Hướng Nam: "Đây là ông chủ bảo tôi đưa cho anh, anh cầm đi."

A Hoa thấy Hướng Nam không nhận, lông mày nhíu chặt lại, kéo thẳng y đứng dậy.

Nhét phong bì vào tay Hướng Nam, a Hoa nói: "Thứ cần nhận thì nhất định phải nhận, anh cũng không thể làm không công cho ông ta được."

Hướng Nam nhìn cái phong bì đó rất lâu, nhỏ giọng nói: "A Hoa, cậu biết trong tiệm có camera không?"

"Cái gì?" A Hoa đờ người.

Hướng Nam vò phong bì trong tay lại, rời đi.

Hướng Nam nóng lòng muốn biết xem Mạc Dương rốt cuộc có phải gài bẫy mình hay không, y vội vàng chạy về chỗ ở.

Y bước vào cửa thấy trong nhà vắng vẻ, y mới nhớ ra hôm nay Mạc Dương về Ngụy gia.

Y ngồi xuống, ở đó đợi Mạc Dương.

Nhưng đợi rất lâu, mắt thấy đã sắp trưa nhưng vẫn chưa thấy Mạc Dương đâu. Hướng Nam nhìn đồng hồ, nhớ ra Cao Hách còn đang ốm, thêm vào đó, y nhớ ra lời mời của bà chủ Hủy.

Hướng Nam biết tìm công việc rất khó, người thất nghiệp như y cũng không có gì để mà xấu hổ.

Y cần tiền, y cần một việc làm.

Nếu Mạc Dương thật lòng muốn cắt đường sống của y…

Y tìm lại cái danh thiếp kia.

Do dự một lúc lâu rồi y mới gọi điện thoại.

Nghe thấy giọng bà chủ Hủy, Hướng Nam lập tức trở nên căng thẳng.

"Alo? Alo?"

“Là… Là tôi, tôi là…”

“Là anh à!”

Bà chủ Huy lập tức nhận ra giọng Hướng Nam.

“Anh nhanh như vậy đã muốn tìm tôi uống trà sao?”

“Không phải…” Hướng Nam siết chặt ống điện thoại, hỏi: “Tôi muốn hỏi chỗ của cô còn cần tuyển người không?”

Đầu bên kia nghe Hướng Nam nói vậy liền im lặng.

Hướng Nam vô cùng căng thẳng, chờ đợi phản ứng của đầu bên kia, nghe thấy bên kia rất lâu không có động tĩnh gì, nghĩ có thể không còn cơ hội nữa rồi, có chút thất vọng, đang định mở miệng nói thôi, không ngờ đầu bên kia đột nhiên: “Anh bây giờ ở chỗ nào? Tôi qua đón anh.”

Hướng Nam khẽ ngẩn người, nói cho cô biết địa chỉ. Bà chủ Hủy nói lát gặp lại rồi dập máy.

Hướng Nam đặt điện thoại xuống ngồi ngẩn người ở sofa một lúc, sau đó đứng lên vào phòng thu dọn đồ đạc của mình.

Đồ đạc dọn xong chưa được một lúc thì y nhận được cuộc điện thoại, bà chủ Hủy nói đã đến nơi rồi.

Y quay vào phòng nhét túi hành lý vào trong tủ, tiện tay cầm chìa khóa đi ra khỏi cửa.

“Ký đi.”

Hướng Nam vừa ngồi lên xe, bà chủ Hủy đã đưa cho y hai bản văn kiện, Hướng Nam ngớ người: “Đây là cái gì?”

“Hợp đồng bán thân thời hạn ba năm, tiền lương phúc lợi đều viết trong đấy cả rồi.”

Bà chủ Hủy đưa bút cho y: “Nếu anh làm trái với hợp đồng, chỉ cần đảm bảo trả lại gấp năm lần tiền công, tiền thưởng và phúc lợi trong ba năm, rất tốt, thật ra cũng không nhiều, ký đi.”

Hướng Nam chảy mồ hôi hột.

Y nhìn chỗ mục tiền lương, phát hiện còn chưa điền.

“Bồi thường gấp năm lần, vậy tiền công của tôi là bao nhiêu?”

“Anh yên tâm, sẽ không bỏ đói anh đâu. Ký rồi không những có một khoản thu nhập cố định, tôi còn sẽ cho anh một chỗ ở gần nhà hàng, ký đi, ký đi.”

Hướng Nam nhíu chặt mày.

“Cô chắc chắn tôi hợp với công việc đó sao?”

“Anh không phải cần việc làm sao? Khách ở cửa hàng đó của tôi đều là khách quen, khách đến nhất định không có chút nào hỗn tạp. Anh ký rồi tôi sẽ không thể vô lý mà đuổi việc anh, đây là đảm bảo cho anh, ký đi, ký đi.”

Ba câu của bà chủ Hủy đều có từ ‘ký’, dẫn dụ Hướng Nam từng bước một. Hướng Nam cắn môi, vốn định nói gì, nhưng rồi nghĩ lại, liền ký tên.

Sau khi Hướng Nam ký, bà chủ Hủy liền điền một dãy số ở mục tiền công. Hướng Nam nhìn mà mắt trợn tròn.

“Cô…”

Tổng tiền trong ba năm gấp lên năm lần, còn cả tiền thưởng các loại, nhìn dãy số trong mục tiền lương, Hướng Nam biết mình không có dũng khí làm trái hợp đồng.

“Được rồi, giờ tôi đưa anh đi may hai bộ đồ mới.”

Lời bà chủ Hủy làm Hướng Nam có chút giật mình, Hướng Nam lập tức thấy căng thẳng: “Cửa hàng của cô rốt cuộc làm gì vậy?”

Bà chủ Hủy cảm thấy kỳ quái.

“Là nhà hàng.”

Hướng Nam lắp bắp: “Vậy… vậy sao… sao tôi thấy…”

“Anh nghĩ tôi mở cửa hàng tiếp viên sao?”

Lời bà chủ Hủy nói làm Hướng Nam có chút xấu hổ.

Nhưng lương cao như vậy, còn bao cả chỗ ở, lại thêm nói muốn đi may đồ.

Bà chủ Hủy nói: "Lúc trước đồng phục của nhân viên đều được đặt trước rồi. Anh bây giờ đến, không có đồng phục cho anh, nếu không đi đặt thì anh đến lúc đó định mặc gì?"

Hướng Nam biết mình lúc nãy hiểu nhầm, vội xin lỗi. Bà chủ Hủy bật cười 'ha ha'.

"Đã là người trên ba mươi tuổi rồi, sao còn…"

Câu đánh giá bỏ nửa này của bà chủ Hủy càng làm Hướng Nam xấu hổ.

Đến tiệm đo đạc đầy đủ, đặt xong quần áo, bà chủ Hủy cùng Hướng Nam đến siêu thị mua ấm sắc thuốc rồi đưa y về trường.

Hướng Nam bước vào phòng ký túc xá của Cao Hách thì thấy hắn vẫn còn đang ngủ, liền đi vào phòng bếp.

Y mở vòi nước rửa ấm sắc thuốc.

Rửa rửa, y nhìn dòng nước chảy, nhớ đến chuyện chiếc camera, dần dần thừ người ra.

Điện thoại trong phòng đột nhiên reo vang.

Hướng Nam giật mình tỉnh lại, chạy ra ngoài.

"Alo?"

Hướng Nam nhận điện.

Đầu bên kia nghe thấy tiếng Hướng Nam thì ngẩn ra rồi lập tức vui sướng kêu: "Hướng Nam?! Anh ở trường sao?"

Hướng Nam nghe ra, là Thiếu Kiệt gọi đến.

"Không quản nữa. Tôi phải đi xin giảm tội! Hướng Nam anh chờ tôi, mai tôi về."

Đầu bên kia quá hạnh phúc, không thèm đợi Hướng Nam phản ứng lại đã dập máy.

Hướng Nam buồn rầu.

Y nhớ ra vòi nước vẫn đang để mở trong phòng bếp, vội vã chạy vào.

Y không lập tức sắc thuốc, mà cho đầy nước vào bồn rửa tay, sau đó đem ấm thuốc đã rửa qua ngâm vào trong nước.

Y nghĩ Cao Hách chắc sẽ muốn ăn gì đó, cuối cùng, vẫn là nấu cháo.

Y thấy trong phòng Cao Hách vẫn chưa có động tĩnh gì, liền đi vào trong phòng.

"Cao Hách."

Chăn Cao Hách đắp lên tận mặt, mồm với mũi đều bị che kín.

Hướng Nam gọi hắn, hắn vẫn không có phản ứng.

Tay Hướng Nam sờ lên trán hắn kiểm tra xem hắn còn sốt không, lại gọi hắn thêm mấy tiếng nữa, hắn vẫn không có phản ứng gì.

Lông mày Hướng Nam nhíu lại.

Hướng Nam đẩy hắn mấy cái, hàng lông mi dài của Cao Hách bắt đầu khẽ rung, dần dần, cơ thể dưới chăn của Cao Hách bắt đầu từ từ cọ quậy. Hướng Nam thấy mắt hắn khẽ mở ra, nói: "Dậy ăn thôi."

Cao Hách bảo bối nửa mê nửa tỉnh. Hắn liếc Hướng Nam một cái, muốn quay người, nhưng cánh tay kia không thể bị đè xuống, xoay người một lúc, hắn lại trở về tư thế cũ ngủ.

Hướng Nam biết hắn muốn nướng tiếp.

Y vỗ vỗ Cao Hách: "Nhanh dậy đi."

"Hôm nay ăn gì?"

Cao Hách rúc trong chăn rầu rĩ hỏi.

Hướng Nam kéo chăn của hắn để lộ mặt hắn ra nói: “Cậu sốt, dạ dày yếu, hôm nay ăn cháo.”

Cao Hách bảo bối cau mày, lại kéo chăn trùm lên đầu, rên rỉ: “Tôi đây đã chết, không cần ăn…”

Hướng Nam trong lòng vốn đang không vui cũng bị lời hắn chọc cho vui.

Y vừa bực mình vừa buồn cười, lột chăn hắn ra.

Hướng Nam kéo hắn ngồi dậy nói: “Cháo có nấu kèm đồ, nhanh dậy đi, ăn rồi còn uống thuốc.”

“Người xưa nói trưa uống thuốc Đông không có tác dụng, đại thúc…”

Trưa đã sớm qua rồi, giọng nói rầu rĩ của Cao Hách bảo bối làm Hướng Nam phì cười.

Hướng Nam không kêu hắn dậy được, không có cách nào với hắn, suy nghĩ một lục, liền bê bát cháo đã nấu xong đến trước giường.

Ngửi thấy mùi thơm, Cao Hách bảo bối nhân lúc Hướng Nam đi ra lại chui đầu vào chăn liền có phản ứng.

Cao Hách thò đầu ra.

“Thấy không, có thịt băm này.”

Hướng Nam múc cháo trong bát lên cho Cao Hách xem: “Cậu thấy không, cháo có nấu kèm đồ khác nữa.”

Cao Hách bảo bối nằm ngủ trên giường lâu như vậy, kỳ thực sớm đã đói rồi.

Hắn tiến lại ngửi ngửi, thật sự rất thơm.

Hắn suy nghĩ một lúc, ngồi dậy: “Được rồi, tôi sống lại rồi.” Nói rồi hắn xuống giường đi rửa ráy.

Hướng Nam lắc đầu nhìn hắn đi vào phòng tắm.

Lúc Cao Hách ngồi vào bàn, Hướng Nam liền bê một bát cháo thật to lên.

Y cầm bát cháo nhỏ vừa rồi cầm đi dụ dỗ Cao Hách, thêm một ít nữa rồi đưa cho hắn. Cao Hách múc một muôi lên nếm thử, thấy mùi vị không tồi, liền bắt đầu ăn.

Hướng Nam nhìn hắn ăn, nói: "Tôi thật sự không hiểu vì sao cậu lại sợ cháo trắng đến như vậy."

"Tôi cũng không rõ. Cháo thịt anh nấu bao lâu mà giống cháo trắng như vậy…" Cao Hách bảo bối bị bỏng, mím mím môi: "Hiệu quả thị giác thực kém quá."

"Là vì không cho xì dầu."

Hướng Nam kéo bát cháo của Cao Hách lại.

Y không ngừng nguấy cháo lên để làm cháo nguội bớt. Cao Hách bảo bảo nhìn bát cháo kia, đột nhiên nói: "Lúc nhỏ bị ốm…"

"Hả?"

Hướng Nam khó hiểu nhìn hắn.

Cao Hách bảo bối bụng đói mệt mỏi nhìn bát cháo: "Lúc nhỏ ốm, kết quả không ăn được gì cả, bị ép ăn cháo trắng không nấu kèm thứ gì tận ba tháng…"

"À…" Hướng Nam cảm thấy lúc đó nhất định bệnh rất nặng, nếu không sao phải ăn uống thanh đạm như vậy.

Hướng Nam hỏi: "Bệnh gì?"

"Bệnh thủy đậu…"

Tay Hướng Nam run rẩy.

Bị thủy đậu mà phải ăn cháo trắng liền ba tháng, thực đáng sợ quá đó

Cao Hách bảo bối rất tức giận: "Đều là do mấy người lớn đó lo lắng quá mức!"

Vì trong số các anh chị em chỉ có mình hắn bị thủy đậu nên mẹ Cao Hách lúc đó thật sự lo muốn chết.

Rõ ràng một tuần là khỏi rồi, bà ngay cả lời bác sĩ nói cũng không tin, hại hắn dưới tình huống nhũ vị giác còn chưa phát triển hoàn thiện đã phải chịu sự đãi ngộ 'bi thảm' đó.

Từ sau đợt đó trở đi, Cao Hách bảo bối mỗi lần thấy cháo trắng là mặt liền biến sắc.

Hướng Nam muốn cười mà không dám cười, nhìn rất cực khổ, cuối cùng, y đặt bát cháo đến trước mặt Cao Hách: "Cậu tự ăn đi, tôi đi sắc thuốc cho cậu.

Chờ chăm sóc Cao Hách xong, lúc Hướng Nam trở về chỗ của Mạc Dương thì đã là hơn 11 giờ đêm.

Lúc Hướng Nam quay lại Mạc Dương còn chưa về. Y bước vào phòng liền nhớ đến chuyện ở tiệm bánh, tâm trạng không vui là thêm một tầng mây đen.

Y đi tắm rửa, nhưng không có giặt quần áo.

Y nhét đống quần áo bẩn vào túi nhựa, để vào trong hành lý, lúc đóng cửa tủ lại liền nghe thấy tiếng động từ ngoài phòng khách truyền tới.

Y ngồ lên giường định ngủ, Mạc Dương bước vào.

Mạc Dương vừa vào liền lập tức lại hôn lên má Hướng Nam một cái.

Tay gã đặt lên đùi Hướng Nam, Hướng Nam nói với gã: "Tôi hôm nay bị tiệm bánh đuổi việc rồi."

Lời Hướng Nam nói làm Mạc Dương ngừng lại trong chốc lái, sau đây môi gã cong lên, nói: "Vậy sao?"

Mạc Dương nói xong định hôn Hướng Nam nhưng lại bị Hướng Nam tránh ra.

Hướng Nam hỏi gã: "Cậu biết không? Trong tiệm hóa ra có camera."

Mạc Dương lắc đầu, cười nói: "Không biết."

Hướng Nam có thể nhìn ra được, Mạc Dương đang nói dối.

Y biết mình thật sự bị gài bẫy thì rất tức giận.

Y hất bàn tay đang vuốt ve đùi trong của mình của Mạc Dương ra, nói với gã: "Tôi mệt rồi!"

Hướng Nam giận dữ trùm chăn lên đầu nằm xuống.

Mạc Dương biết Hướng Nam hiểu rõ tâm tư của gã.

Có điều gã một chút cũng không lo.

Sự giận dữ của Hướng Nam khiến gã mỉm cười trìu mến.

Gã chui vào trong chăn.

Hai cơ thể dưới tấm chăn đè lên nhau, cuối cùng, Mạc Dương bị Hướng Nam đạp ra.

Mạc Dương cũng không giận, lại bám riết không tha, lại trêu chọc không thôi.

Cứ thế mấy lần, Mạc Dương biết lần này Hướng Nam thật sự rất giận liền không dám trêu y nữa, đi tắm rửa rồi đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau lúc Mạc Dương tỉnh lại thấy chỗ bên cạnh mình trống rỗng.

Gã mơ màng ngồi dậy đi vào trong phòng tắm, phát hiện trong phòng tắm cũng không có ai gã lại ra phòng khách rồi vào phòng bếp. Đợi đến lúc thấy phòng bếp cũng vắng tanh vắng ngắt gã xoa xoa mặt, người bắt đầu tỉnh táo lại.

“Hướng Nam?”

Gã gọi, nhưng không có ai đáp lại.

Gã thấy có một tờ giấy đặt trên bàn nước ngoài phòng khách.

Trên giấy viết: Tôi đi làm. Hôm nay ra khỏi nhà sớm vì phải dọn qua chỗ ký túc xá nhân viên.

Trong lòng Mạc Dương giật thốt, ném tờ giấy đi xông thẳng vào phòng ngủ.

Gã mở tủ quần áo ra phát hiện không thấy hành lý của Hướng Nam đâu, cả người ngây ngẩn, đứng đơ ra ở đó. <ins class=“adsbygoogle”

45. Chương 45: Đêm

Buổi sáng Hướng Nam là được bà chủ Hủy đến đón.

Đến nhà hàng của bà chủ Hủy Hướng Nam cuối cùng cũng hiểu cái 'cách đây không xa' mà cô nói lúc ở trong phòng của Trình Nam là có ý gì.

Hóa ra nhà hàng này mở ngay trong trường học, ở ngay khu A, còn ở chỗ cách ký túc xá không xa. Hướng Nam nhìn địa điểm đó muốn buồn bao nhiêu có bấy nhiêu buồn. Tuy trong lòng đã chuẩn bị rằng sẽ gặp mặt Trình Nam, nhưng cũng không cần địa lợi như thế này chứ?

"Phía ký túc xá vẫn chưa sắp xếp xong, hai ngày này anh chưa chuyển vào được."

"Hả?"

Hướng Nam vốn đang buồn rầu đứng trước cửa hàng nghe tiếng liền quay đầu lại, bà chủ Hủy khẽ cười: "Tôi nói, phòng ký túc xá của anh ngày kia mới chuyển vào được, bây giờ anh có chỗ nào ở tạm không?"

Bà chủ Hủy đi qua chiếc xe đến bên cạnh y, lập tức nắm lấy tay y, áp sát lại: "Nếu như không có, đến chỗ tôi ở cũng được."

"Không, không cần."

Hướng Nam vội vàng rút tay mình lại, nói: "Chúng ta mau mau vào đi."

Sự cự tuyệt của Hướng Nam làm khóe môi bà chủ Hủy nhếch lên.

Cô nói: "Vậy cùng tôi vào."

Nhà hàng này là một nơi cho thanh niên nghỉ ngơi trò chuyện bình thường, lấy hai màu trắng đen làm màu chủ đạo, kết cấu phục thức, vô cùng thanh thoát gọn gàng. (kết cấu nhà kiểu phục thức: nhà kiểu phục thức thường là nhà một tầng, nhưng độ cao của một tầng cao hơn tầng bình thường [thường là 2.7m]. Phần dư ra sẽ được xây thêm để tạo một phần không gian khác, hai phần của gian nhà được liên kết bằng cầu thang cre: baidu mình không rõ lắm về kiến trúc nên không biết tên tiếng Việt của dạng hình kiến trúc này là gì, đành để nguyên Hán Việt vậy)

Thời gian vẫn còn sớm, trong tiệm chưa có khách. Bà chủ Hủy bước vào, mọi người lập tức đứng lên chào cô, cô phất phất tay, nói với Hướng Nam: "Chỗ tôi người đến chủ yếu là uống nước nói chuyện khá nhiều nên buổi tối là bận nhất. Bây giờ mới khai trương, người làm không đủ nên tạm thời chưa phân ca, ba bữa hàng ngày trong tiệm phụ trách, mấy ngày nay phải làm từ sáng đến tối. Anh làm ở chỗ quầy bar đi, ít quản chuyện của khách, cúi đầu làm việc là được rồi, làm cùng tiểu Lam, chuyên phụ trách về nước uống."

"Được."

Hướng Nam gật đầu.

Bà chủ Hủy lập tức chỉ gian phòng phía trên: "Chỗ đó hạn chế vào, là phòng khách VIP. Phải là khách có thẻ thế này mới được vào." Bà chủ Hủy lấy ra một chiếc thẻ màu đen: "Thế nên phải chú ý. Nếu thấy người muốn đi lên thì phải mời anh ta xuống. Nếu mời xuống mà không chịu thì gọi cho tôi, tôi cho người đến quẳng anh ta xuống."

Bà chủ Hủy nói không khách khí như vậy khiến Hướng Nam thực rùng mình.

Y gật đầu.

"Anh đi cùng tôi."

Bà chủ Hủy vỗ tay, mọi người đều tụ tập lại.

Đại khái có sáu người, bà chủ Hủy giới thiệu từng người, đợi mọi người tản ra rồi cô lại nói với Hướng Nam: "Hôm nay mới đến không chỉ có anh, còn một người nữa, tính cách có chút không được tự nhiên, còn trẻ. Anh chú ý nhiều một chút, hai người mới đến thì phải chăm sóc nhau."

Hướng Nam vội vàng gật đầu.

Bà chủ Hủy nói xong liền đưa Hướng Nam đến phòng nghỉ của nhân viên.

Phòng nghỉ của nhân viên rất lớn, phía trên chỗ gần cửa có treo một chiếc TV 29 inch.

Trên lối đi rộng đặt bốn dãy ghế dài song song, hai bên dãy ghế là những tủ đựng đồ cao.

Đi sâu vào trong, có bình đựng nước, có bồn rửa tay, có đồ dùng tắm rửa, có bốn tắm cách gian, mọi thứ đều đầy đủ.

Hướng Nam nhìn qua một vòng coi như cũng đã biết chỗ.

Bà chủ Hủy nói với y: "Anh dùng ngăn tủ này đi."

Bà chủ Hủy nói xong mở cửa tủ ra, đưa chùm chìa khóa cùng bộ đồng phục đã treo ở đó từ sớm cho Hướng Nam. Hướng Nam nhận lấy, hỏi cô: "Hai hôm nay tôi qua đêm tạm ở phòng nghỉ của nhân viên được không?"

Bà chủ Hủy ngẩn người.

"Anh không phải…"

Ngón tay dài mảnh của bà chủ Hủy chỉ chỉ trong không trung, nghĩ rồi cô lập tức nói sang chuyện khác: "Được, không sao. Vậy chiều mai tôi mang chăn gối qua."

Hướng Nam lắc đầu: "Chuyện đó đâu cần làm phiền cô."

"Không phiền, phòng ký túc không kịp sắp xếp để anh chuyển vào là trách nhiệm của tôi."

Lúc bà chủ Hủy đang nói thì có người đẩy cửa bước vào.

Ánh mắt người bước vào gặp ánh mắt Hướng Nam, cả hai người đều ngây ra.

Hướng Nam không ngờ vừa đến đây chưa được bao lâu liền giáp mặt Trình Nam.

Trong lòng y thầm lo lắng.

Không cần phải 'nhân hòa' như thế chứ?

Trình Nam nhìn thấy Hướng Nam sắc mặt liền đổi.

Cậu quay người định rời đi, bà chủ Hủy liền nói: "Cậu thử xem."

Bàn chân vừa nhấc lên của Trình Nam lại rút về.

Bà chủ Hủy lập tức lại nở nụ cười nghiêng nước nghiêng thành.

Cô đi về trước hai bước, kéo Trình Nam mặt mũi lạnh tanh đến trước mặt Hướng Nam.

Cô nói: "Cậu ta là nhân viên mới đến mà tôi đã nói. Anh là làm thuê, cậu ta là bị lưu đày. Có chuyện gì hai người giúp đỡ nhau một chút, biết chưa?"

Hướng Nam không rõ lưu đày mà bà chủ Hủy nói là có ý gì, nhưng y vẫn gật đầu.

Hướng Nam nào dám trêu vào Trình Nam, trong lòng y đã sớm nghĩ cứ tránh đi là tốt nhất.

"Cứ như vậy đi. Hai người trước hết thay quần áo, tôi ra ngoài cửa hàng xem thế nào."

Bà chủ Hủy nói rồi chỉ tủ cho Trình Nam, Trình Nam bước qua đó.

Sau khi bà chủ Hủy rời đi, phòng nghỉ lập tức trở nên im ắng.

Tủ của Trình Nam vừa hay đặt đối diện tủ của Hướng Nam. Cậu ném chùm chìa khóa trong tay vào tủ, cởi quần áo ra, lấy bộ đồng phục nhân viên treo trong tủ, xé lớp bọc bên ngoài, ngồi xuống nhanh chóng mặc quần vào.

Hướng Nam nhét túi hành lý vào trong tủ, trong lòng hoảng sợ quay đầu lại liếc cậu. Nhìn thấy lưng Trình Nam, Hướng Nam lập tức giật mình.

Trên lưng Trình Nam đầy những vết roi mây, chi chít chì chịt, màu sắc tuy đã sẫm lại, nhưng vẫn còn chưa hết sưng. Chỉ nhìn một cái liền cảm giác phần lưng đó đều đã bị người ta quật nát.

Lông mày Hướng Nam nhíu chặt lại.

Trình Nam cảm thấy được ánh nhìn, quay đầu lại, thấy Hướng Nam đang nhìn chằm chằm lưng cậu, lửa giận trong lòng lập tức bùng lên.

Cậu vơ lấy chiếc áo, đẩy cửa tủ mạnh đến nỗi đập vào thân tủ kêu 'rầm' một tiếng.

Hướng Nam bị cậu dọa sợ, hoảng hốt đối diện với ánh mắt cậu.

Cậu lạnh lùng nhìn Hướng Nam một cái, đứng dậy rời đi.

Sau đó, ánh mắt Hướng Nam không ngừng đuổi theo sau bóng lưng Trình Nam.

Trong đầu y tràn ngập chuyện Mạc Dương đi kể tội mà bà chủ Hủy nói.

Hướng Nam vẫn không tin Mạc Dương lại đi kể to kể nhỏ, nhưng lưng Trình Nam bị thường thành như vậy, hình ảnh đó luôn ám ảnh trong đầu Hướng Nam không ngừng.

Hướng Nam đứng ở quầy bar ánh mắt không ngừng nhìn theo Trình Nam đang viết yêu cầu của khách.

Tiểu Lam đang bận rộn làm việc không ngừng ở quầy bar phát hiện ra, khuỷu tay đập nhẹ Hướng Nam một cái, cười hỏi Hướng Nam: "Tôi nói, anh nhìn lâu như vậy rồi, đang nghĩ gì thế?"

Hướng Nam cau mày, lắc đầu: "Không cso gì."

Cuối cùng, Hướng Nam chỉ chỉ Trình Nam hỏi tiểu Lam: "Cậu biết cậu ta với bà chủ Hủy có quan hệ gì không?"

Đại thúc nhớ tới chuyện 'lưu đày' mà bà chủ Hủy nhắc tới.

Tiểu Lam cười, lại gần Hướng Nam: "Nhẽ nào anh để ý bà chủ của chúng ta?"

Mặt Hướng Nam đỏ bừng, vội giải thích với tiểu Lam: "Làm gì có chuyện đó."

Hướng Nam cảm thấy một ánh mắt buốt tới tận xương tủy.

Y quay đầu lại, lại không phát hiện ra ai đang nhìn y. Y nghĩ là do mình quá đa nghi, cũng không để ý nữa.

Buổi chiều, bà chủ Hủy mang chăn gối đến.

Bà chủ Hủy nhìn Hướng Nam nhét chăn gối vào trong tủ, suy nghĩ một lúc, hỏi Hướng Nam: "Anh thật sự định tối nay qua đêm ở đây sao?"

Hướng Nam gật đầu.

Hướng Nam hỏi cô: "Có phải có chỗ nào không tiện không?"

Bà chủ Hủy mỉm cười, nghiêng người áp sát Hướng Nam. Hướng Nam khẽ lùi về sau một bước, bà chủ Hủy nói với y: "Anh nếu như thật sự không có chỗ nào để đi, tối nay vẫn nên đến chỗ tôi ở đi."

"Không cần, tôi thấy chỗ này là tốt lắm rồi."

Hướng Nam là đàn ông, bà chủ Hủy là phụ nữ. Vốn dĩ nếu phụ nữ tiếp cận đàn ông, đàn ông hẳn là không nên sợ hãi, nhưng không biết vì sao, bà chủ Hủy không ngừng săn đón trước mắt lại khiến Hướng Nam cảm thấy áp lực rất lớn.

"Vì sao anh không suy nghĩ chút nào đã từ chối tôi rồi?" Bà chủ Hủy nói: "Tôi xấu lắm sao? Mỗi lần dựa sát vào anh, anh đều cự tuyệt tôi."

Trong lời bà chủ Hủy đầy sự oán trách, nhưng trong hai mắt lại không có chút tình cảm dư thừa nào.

Nói muốn cho Hướng Nam ở nhờ là thật sự, nhưng những cái khác đều là bà chủ Hủy đang trêu y. Hướng Nam lại không biết thế, vì Hướng Nam luôn tránh nhìn thẳng vào mắt bà chủ Hủy, y cảm thấy hai mắt bà chủ Hủy như có điện, mà sức điện rất lớn.

Y cảm thấy rất xấu hổ.

Cửa phòng nghỉ đột nhiên bật mở.

Tiểu Lam đi vào thấy hai người như vậy liền 'ồ' một tiếng rồi ngay lập tức tự giác đi ra.

Hướng Nam thực không dễ bắt gặp được cứu tinh nay lại đi mất rồi, không khỏi buồn rầu.

Không ngờ bà chủ Hủy buông y ra.

Khóe môi bà chủ Hủy cong lên: "Thôi đi, không khuyên anh nữa, anh đi làm việc đi."

Hướng Nam lập tức phi nhanh ra khỏi phòng.

Mắt thấy không phải là thật, nhưng chuyện thị phi vẫn cứ như vậy mà lan ra.

Mọi người trong nhà hàng rất nhanh đều biết Hướng Nam là người của bà chủ Hủy.

Ngày đầu tiên đi làm đã gặp phải hiểu lầm như vậy, Hướng Nam giải thích lại không có ai tin, thật sự đau đầu vô cùng.

Thực không dễ vượt qua một buổi chiều thêm một buổi tối dưới ánh mắt chú ý của mọi người. Nhân viên trong quán đều mệt lử, bà chủ Hủy quyết định hơn mười rưỡi liền đóng cửa. Đến giờ mọi người đều rời đi, Hướng Nam cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõng.

Việc trị an trong trường học rất tốt.

Nhà hàng ngoài một lớp cửa kính ra thì không có thêm cửa cuốn hay khóa móc gì khác.

Hướng Nam ngồi một lúc liền đóng cửa tiệm lại.

Hướng Nam nghĩ dù sao trong tiệm cũng không có ai, nên y không đóng cửa phòng nghỉ lại.

Y tắm rửa xong liền đặt gối leo lên ghế dài, đắp chăn ngủ.

Y ngủ được một lát thì nghe thấy tiếng động.

Trong lòng Hướng Nam căng thẳng.

Y nửa ngồi dậy, đèn trong phòng nghỉ đột nhiên bị ai đó bật lên.

Ánh sáng làm chói mắt Hướng Nam, y nhắm hai mắt lại.

Người đến là Trình Nam, cậu thấy Hướng Nam đang nằm ngủ liền ngây người.

Hướng Nam dần dần thích ứng được với ánh sáng, thấy người đến không phải là trộm, trong lòng cũng tạm thả lỏng.

Hướng Nam biết mình bị Trình Nam ghét, cũng không để ý cậu.

Hướng Nam kéo chăn lên tiếp tục ngủ.

Trình Nam để quên chìa khóa phòng ở đây, nên chạy đến chỗ ở của bà chủ Hủy hỏi mượn cô chìa khóa để qua đây lấy chìa khóa phòng.

Cậu không ngờ Hướng Nam lại ngủ ở đây.

Cậu đi về phía tủ mình, mắt không ngừng nhìn chằm chằm Hướng Nam đang đắp chăn rất lâu. Cậu mở tủ ra lấy chìa khóa, tắt đèn, rời đi.

Băng ghế dài vào buổi tối khá lạnh.

Hướng Nam mặc đồ mỏng manh cảm thấy lành lạnh có chút khó chịu, ngọ ngẩy gần một tiếng đồng hồ vẫn không ngr được.

Y định dậy uống một chén nước ấm cho dễ ngủ, ai ngờ vừa ngồi dậy, đèn lại vụt sáng.

Ánh đèn chói mắt, hai mắt Hướng Nam khẽ nheo lại.

Người tới lại là Trình Nam.

Cậu trở về ký túc xá xong trong đầu đều là hình ảnh đại thúc chịu lạnh cuộn mình trong tấm chăn mỏng.

Cậu không hiểu, tên Mạc Dương kia ở trước mặt mọi người yêu thương đại thúc đến như vậy, sao lại để đại thúc rơi vào tình cảnh không chỗ ở, phải ở nhờ cửa tiệm thế này.

Cơn giận lần trước còn chưa tiêu tan, cậu định không để ý Hướng Nam.

Cậu trở về phòng, chơi game mà không sao chơi nổi.

Sau khi game over mấy ván liên tục, cậu liền cầm chìa khóa quay lại đây.

Cậu đi vào không nói gì, cứ lạnh lùng đứng ở cửa nhìn Hướng Nam.

Hướng Nam nhìn cậu, vứt bỏ ý nghĩ vốn định dậy uống cốc nước ấm.

Hướng Nam lại nằm xuống một lần nữa.

Hướng Nam định nằm đấy chờ Trình Nam đi rồi lại dậy, nhưng lài không nghe thấy tiếng động gì. Đèn cứ mãi không tắt, Hướng Nam cảm thấy không đúng, lại từ từ ngồi dậy.

Trình Nam vẫn nhìn chằm chằm y như cũ, ở nguyên chỗ cũ không nhúc nhích.

Hướng Nam nhíu mày.

Y nghĩ thầm Trình Nam có phải muốn làm gì ở đây, ngại y cản chỗ của cậu ta không.

Hướng Nam ngồi hẳn dậy. Y do dự một lát, xốc chăn đi về phía Trình Nam.

Y đi qua Trình Nam, ra bên ngoài cửa hàng tùy tiện lấy một cái ghế ngồi xuống.

Y tính chờ Trình Nam đi rồi y lại vào, nhưng Trình Nam lại theo y đi ra. Hướng Nam thấy cậu cùng ra đây, trán liền cau lại.

Đèn đường từ bên ngoài qua lớp cửa kính của tiệm rọi vào không được mấy ánh sáng.

Hướng Nam quay lưng về phía ánh sáng, Trình Nam thì đứng trong bóng tối, cả hai người đều không thấy rõ mắt đối phương.

Hướng Nam lo lắng nhìn Trình Nam. Trình Nam đứng ở đó không nói câu nào. Hướng Nam không rõ ý của Trình Nam có phải không cho y ở nhờ trong tiệm hay không.

Hướng Nam không rõ Trình Nam với bà chủ Hủy là quan hệ gì, nhưng trong tay Trình Nam là chìa khóa của cửa tiệm, muốn đuổi y, đương nhiên là có tư cách.

Hướng Nam tự mình giác ngộ, y đi ra khỏi tiệm.

Hướng Nam ra khỏi tiệm rồi, Trình Nam lập tức theo sau đóng cửa tiệm lại. Hướng Nam cười khổ, gió đêm đặc biệt lạnh, y xoa xoa hai tay, đi về phía sân bóng rổ.

Y ngồi xuống một băng ghế đá cạnh sân bóng rổ.

Y đang suy nghĩ mình không biết có nên làm phiền Cao Hách hay tiểu Hồ hay không.

Nhưng thế nào thì Hướng Nam cũng không muốn làm phiền người khác. Y muốn trực tiếp nằm tạm ở sân bóng rổ ngủ một đêm, nhưng lại đột nhiên nhớ tới chỗ nhà kính để mở lần đầu gặp Cao Hách.

Hướng Nam nhớ ra, trên phần tầng hai nho nhỏ đó có một chiếc ghế dựa.

Hướng Nam cảm thấy chỗ đấy dù sao cũng có tường ngăn gió, có mái che đầu.

Y ngồi dậy định đi qua đó, không ngờ Trình Nam lại xuất hiện.

Nhà kiểu phục thức: <ins class="adsbygoogle"

46. Chương 46: Băng Tan

Hướng Nam nhìn thấy cậu, lông mày nhíu chặt lại.

Hướng Nam nghĩ, Trình Nam không phải định đuổi y ra khỏi trường chứ?

Y định đi lướt qua cậu, Trình Nam lại đứng chắn trước mặt Hướng Nam.

Hướng Nam chần chừ một lúc, lại định vượt qua, nhưng bị cậu cản lại.

Trong lòng Hướng Nam có chút sợ hãi. Y lùi về sau hai bước, đề phòng nhìn chằm chằm Trình Nam đang lạnh lùng nhìn y.

Hướng Nam không rõ Trình Nam có phải muốn tính sổ với y hay không, sợ Trình Nam sẽ đột nhiên ra tay dạy dỗ y.

"Tôi đã nói không muốn nhìn thấy anh nữa rồi mà!"

Trình Nam nghiến răng nghiến lợi nói, Hướng Nam nghe vậy liền ngẩn người.

Đầu Hướng Nam cúi gằm xuống.

Y không nói gì.

Y có thể nói gì đây?

Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Hướng Nam sớm đã nghĩ tới chuyện làm việc ở tiệm của bà chủ Hủy rồi giáp mặt Trình Nam, cũng đã sớm biết Trình Nam sẽ nói với y lời này.

Chỉ là Hướng Nam không ngờ mọi chuyện lại xảy đến nhanh như vậy.

Trình Nam thấy Hướng Nam cúi thấp đầu hoàn toàn không để ý đến cậu, liền nổi giận.

"Cái tên mặt trắng kia của anh đâu?"

Lời Trình Nam khiến Hướng Nam cảm thấy như có gió buốt đến tận xương.

Hướng Nam không để ý cậu.

Y cảm thấy Trình Nam không cho y đi qua thì y đi đường khác cũng được.

Hướng Nam quay người định đi theo một lối khác ra khỏi sân bóng rổ, nhưng y vừa quay đi lại bị Trình Nam giữ lại.

Trong lòng Hướng Nam thấy khó chịu với khuôn mặt lạnh lùng này của Trình Nam. Trình Nam muốn gây chuyện với y, y không biết nên làm gì mới phải, nên trực tiếp ngồi xuống băng ghế đá cạnh bồn hoa.

Đại thúc nghĩ nên thế nào thì thế ấy đi, muốn đánh thì đánh đi.

"Sắp đến giờ giới nghiêm rồi, mấy người còn ở đây làm gì?"

Trình Nam cũng không nói gì, Hướng Nam cảm thấy gió đêm lạnh lẽo, ngồi đó co ro.

Hướng Nam đột nhiên nghe thấy giọng tiểu Hồ, y lập tức lấy lại được tinh thần.

“Tiểu Hồ?”

Người kia nghe thấy giọng Hướng Nam thì bước lại gần.

Tiểu Hồ nhìn thấy Hướng Nam, có chút kinh ngạc.

“Hướng Nam, muộn thế này sao anh còn ở đây?”

Tiểu Hồ nói rồi liếc mắt nhìn Trình Nam.

Cậu nhận ra người này.

Hướng Nam đứng dậy.

Y thấy lần này thì tốt rồi, không phải ngại ánh mắt của Trình Nam.

Y kéo tiểu Hồ: “Vừa hay, hôm nay cậu trực ban, phòng trực có tiện cho tôi mượn…”

Hướng Nam còn chưa nói xong, cả người đã bị lôi đi.

Hướng Nam giật mình định hất tay Trình Nam ra, ai ngờ tay Trình Nam lập tức nắm lấy rất chặt. Trình Nam đẩy tiểu Hồ, kéo Hướng Nam về phía phòng ký túc xá.

Trình Nam mang Hướng Nam đến phòng của mình.

Hướng Nam đứng ở đó thở mạnh cũng không dám.

Trình Nam cũng không để ý Hướng Nam, ném chìa khóa lên sofa rồi đi vào phòng ngủ.

Hướng Nam thấy y đi vào, quay người định nhân lúc này rời đi, không ngờ vừa mở được cửa lại bị một lực mạnh đè lên.

Hướng Nam quay lại thấy khuôn mặt lạnh băng của Trình Nam liền ngẩn người.

Y không rõ Trình Nam rốt cuộc muốn làm gì, y không dám cử động.

Trình Nam cầm quầy áo đi vào trong phòng tắm.

Hướng Nam chờ một lúc lâu, cuối cùng ngồi lên sofa.

Qua một lúc, Trình Nam để trần, tóc vẫn còn nhỏ nước từ trong phòng tắm bước ra.

Cậu đang cầm một chiếc khăn bông lớn đứng ở cửa phòng tắm lau lau đầu thì đột nhiên điện thoại trong phòng reo vang.

Hướng Nam ngồi bên cạnh chiếc điện thoại nhìn về phía cậu.

Trình Nam bước lại nhấc điện thoại lên nghe. Nghe đầu bên kia nói, Trình Nam hỏi: "Chưa ngủ à?"

Bên kia lại nói gì đó, Trình Nam đáp: "Biết rồi, tôi sẽ bôi thuốc, tự tôi làm được."

Hướng Nam ngẩng đầu lên.

Y lo cho vết thương của Trình Nam.

Trình Nam đi vào phòng bếp, lấy từ tủ lạnh ra một cái bát không biết đựng cái gì, cậu cho vào lò vi sóng làm nóng.

Cậu liếc Hướng Nam một cái, đi vào phòng ngủ.

Hướng Nam nghe thấy tiếng máy sấy.

Y đi vào phòng bếp.

Y chờ cho lò vi sóng hâm nóng đồ xong, đeo găng tay bấc cái bát kia ra.

Đó là một bát cao hồ xanh xanh đen đen, có mùi thuốc rất nồng.

Hướng Nam khẽ nhíu mày, bê bát thuốc vào phòng ngủ.

"Thuốc này bình thường cậu bôi thế nào?"

Hướng Nam vào phòng hỏi Trình Nam, Trình Nam cau mày, quay người lại. Cuối cùng, cậu tắt máy sấy đặt ở bên cạnh, lấy khăn đỡ lấy bát thuốc trong tay Hướng Nam rồi đi vào phòng tắm.

Trình Nam quay lưng lại với lưng ngoảnh đầu ra sau nhìn thật lâu, tay thử xem thứ trong bát đã nguội bớt chưa, rồi quết lên một ít, định bôi lên lưng mình, nhưng thật sự không dễ dàng gì.

"Để tôi giúp đi."

Hướng Nam thấy cậu bất tiện như vậy, bước tới.

Trình Nam cũng không nói gì, nghiêng người đứng trước gương. Hướng Nam rửa sạch tay, cầm lấy bát thuốc đứng ra sau lưng Trình Nam, quết lên tay, nhẹ nhàng bôi lên từng vết thương trên lưng Trình Nam.

Trình Nam nhìn thấy, khi Hướng Nam nhìn những vết thương chằng chịt kia, trong mắt đầy sự áy náy.

Những vết thương này sẽ để lại sẹo mà cả đời này cũng không thể biến mất trên lưng Trình Nam.

"Sẽ không để lại sẹo đâu."

Trình Nam vẫn luôn không nói chuyện với Hướng Nam đột nhiên mở miệng.

Hướng Nam khẽ ngẩn người.

Nếu không phải giọng nói Trình Nam lạnh lẽo, Hướng Nam còn cho rằng Trình Nam đang an ủi mình.

Thuốc dần dần được bôi lên lưng Trình Nam, từng chút từng chút một.

Lớp thuốc xanh sẫm trong suốt dần trở nên dày, biến thành thứ màu đen bóng nhẫy. Hướng Nam thấy vậy, cau mày.

"Thuốc này của cậu phải bôi trước khi ngủ sao? Có cần lấy gì bọc lại không?"

Hướng Nam lo Trình Nam nếu cứ vậy mà ngủ hoặc sẽ làm bẩn chăn, hoặc không thể đắp chăn được.

Trình Nam vươn tay lấy thứ treo bên cạnh đưa cho y.

Một lớp băng gạc mỏng, cùng với một miếng giấy bọc nhựa dài.

Cậu cầm lấy chiếc áo để trong phòng tắm lúc tắm còn chưa mặc vào lên. Hướng Nam thấy vậy liền hiểu ra mà bước tới.

Y trải phẳng miếng gạc đặt lên lưng Trình Nam.

Thuốc cao ướt ướt lập tức dính vào mảnh vải.

Hướng Nam làm thật cẩn thận, rồi đem mảnh giấy bọc nhựa che lấy lưng Trình Nam. Hương Nam tay giữ mảnh vải giúp Hướng Nam mặc áo vào. Y từ chỗ cổ áo phía sau rút ra mảnh bọc nhựa rồi gấp lại ra sau. Mảnh giấy bọc được cố định, ngăn cách áo ngoài chạm phải lớp thuốc, như vậy vừa không làm bẩn áo, vừa không sợ lúc ngủ bị bẩn chăn.

"Ngủ thôi."

Lời Trình Nam khiến Hướng Nam lại ngẩn ra, y chớp chớp mắt, gật đầu: "Ờ…"

Hướng Nam ngủ nhờ ở chỗ Trình Nam. Hai người ngủ trên cùng một chiếc giường, Trình Nam nằm bên kia, cứ ngủ cứ ngủ, không biết làm sao lại đè lên người Hướng Nam.

Hướng Nam bị cậu đè, muốn đẩy cậu ra nhưng lại sợ cậu xoay người chạm vào vết thương trên lưng, định gọi cậu dậy thì lại sợ cậu nổi giận. Hướng Nam chỉ đành để mặc cho cậu đè, dần dần, y cũng chìm vào giấc ngủ.

Ngủ đến hơn bảy giờ sáng Hướng Nam liền tỉnh dậy.

Hướng Nam vươn tay lấy chiếc đồng hồ báo thức trên kệ tủ ở đầu giường xem giờ giấc một chút, thấy đã đến lúc dậy rồi, liền giãy dụa mấy cái.

Y không thoát ra được, nhưng lại đánh thức Trình Nam.

Trình Nam vẫn còn muốn ngủ, cũng không chịu buông tay, mặt cọ cọ vào cổ Hướng Nam. Hướng Nam đang định đánh thức cậu dậy, không ngờ cửa phòng đột nhiên bật mở.

Hướng Nam nhìn thấy vú Đặng đứng trước cửa phòng liền ngẩn người.

Vú Đặng sớm đã đến, lúc hai bọn họ đang ngủ say đã mở cửa vào nhìn hai người, nên đối với việc Hướng Nam ở trong phòng cũng không có gì ngạc nhiên.

Nhưng sắc mặt bà không tốt.

Chi tiết chuyện xung đột giữa Mạc Dương và bốn con sói con bà không quá rõ, nhưng Trình Nam bị đánh, bà biết có liên quan đến Hướng Nam.

Gia pháp nhà họ Trình trước nay đều rất nghiêm, mắt thấy cầu xin không được, cậu chủ nhỏ Trình Nam mà mình nuôi lớn từ nhỏ bị bố Trình đánh thành ra như vậy, vú Đặng giận không sao nói nổi.

Nhưng sắc mặt bà dần dần hòa nhã trở lại.

Vì Trình Nam đột nhiên muốn xoay người, Hướng Nam bất ngờ vội vàng giữ cậu lại trong tay mình không cho cậu xoay. Vú Đặng thấy Hướng Nam lo lắng cho Trình Nam như vậy, cơn giận trong lòng cũng dần dịu xuống.

"Đến giờ dậy ăn sáng rồi."

Vú Đặng nói, Hướng Nam gật đầu.

Trình Nam nghe thấy giọng vú Đặng thì liền tỉnh dậy.

Cậu nhấc người ngồi dậy.

Ngồi một lúc, cậu nói với Hướng Nam: "Anh đi rửa mặt trước đi, lát tôi tắm với rửa mặt sau."

Hướng Nam gật đầu.

Đến lượt Trình Nam đi tắm vốn vú Đặng định vào giúp cậu nhưng Hướng Nam lại theo đi vào.

Hướng Nam giúp cậu giữa mảnh giấy bọc lại để cậu cởi áo ra.

Hướng Nam cẩn thận tháo mảnh giấy bọc nhựa ra, dùng khăn bông thấm nước ấm, nhẹ nhàng làm ướt băng gạc đã khô dính chặt trên lưng Trình Nam, gỡ ra từng chút từng chút, cẩn thận lấy nó ra.

Trình Nam đứng ở đó, để mặc y làm. Hướng Nam chỉnh nước ấm một lúc rồi đưa tay ra thử. Vòi nước để nghiêng, để ở phía trên vai Trình Nam, tránh cho nước dội trực tiếp, để nước theo lưng Trình Nam chảy xuống.

Ngón tay Hướng Nam theo dòng nước cẩn thận lau lưng cho Trình Nam.

Lớp thuốc kia dưới sự lau chùi của Hướng Nam mà từ từ theo dòng nước trôi đi. Đợi lúc rửa sạch lớp thuốc trên lưng Trình Nam, quần áo Hướng Nam đều đã ướt sũng.

"Được rồi, cậu tắm đi." Hướng Nam làm xong thì nhẹ giọng nói với Trình Nam, bỏ băng gạc cùng giấy bọc nhựa vào thùng nhựa, thêm nước vào.

Hướng Nam biết mấy thứ này còn dùng được, định chờ Trình Nam tắm xong y sẽ giặt rồi phơi khô.

Hướng Nam đi ra.

Vú Đặng cầm tô cháo đứng ở phòng khách, thấy y bước ra liền mỉm cười với y.

Tất cả những điều vừa rồi vú Đặng đều thấy hết, sự tức giận đối với đại thúc của bà đã lắng xuống.

Y đi lại nhận lấy tô cháo trên tay vú Đặng, ngồi vào bàn. Vú Đặng nhìn y, trong lòng có chút suy nghĩ.

Thấy Hướng Nam tốt với Trình Nam như vậy, trong lòng vú Đặng thầm nghĩ nếu người trước mắt không phải một gã đàn ông ngoài ba mươi mà là một cô gái tầm tuổi Trình Nam thì thực tốt quá.

Vú Đặng cảm thấy có chút tiếc nuối.

Có điều Trình Nam điều kiện tốt, tuổi còn trẻ, nữ giới thích cậu thực rất nhiều, vú Đặng trước nay chưa từng lo về chuyện này.

Trình Nam tắm nhanh xong rồi đi ra.

Vú Đặng thấy cậu cởi trần bước ra, đi lại cầm chiếc khăn trên tay cậu nhẹ nhàng thấm nước trên lưng cậu.

Vú Đặng hỏi: “Hôm nay có phải đến tiệm giúp không?”

Trình Nam cười mỉa: “Thời hạn một tháng, nữ ma đầu nhà họ Trình vì thu hút khách mà hận không thể kéo cả bốn bọn cháu ra ngoài tiệm triển lãm.”

“Nói linh tinh, cô cậu nhẽ nào còn để ý chút tiền đó sao?” Vú Đặng vừa lau vừa mắng Trình Nam: “Cô ấy còn không phải là xin cho cậu, để cậu sớm quay lại trường.”

Hướng Nam nghe vậy liền hiểu.

Hóa ra bà chủ Hủy là cô của Trình Nam.

“Về làm gì, vết thương của cháu còn chưa khỏi!”

Trình Nam khoa trương tỏ vẻ rất đau đớn, vú Đặng thấy vậy liền bật cười.

“Được rồi, lúc đó cho cậu xin lỗi cậu lại sống chết không chịu mở miệng, bây giờ thì kêu đau.”

Hướng Nam nghe vậy lập tức nhìn Trình Nam, Trình Nam cũng đúng lúc liếc về phía y. Ánh mắt hai người gặp nhau, rất nhanh liền cùng tránh đi.

Hướng Nam và Trình Nam cùng đến muộn.

Cũng may bà chru Hủy còn có một chiếc khóa dự phòng khách, việc kia không ảnh hưởng đến việc mở cửa của cửa hàng.

Bà chủ Hủy ngồi trong tiệm ăn sáng, nhìn hai người thay đồ rồi đến bên cạnh cô chờ chịu phạt. Cô liếc cặp mắt lười biếng, nói với Hướng Nam: “Hướng Nam anh đến muộn, trừ nửa ngày tiền lương của anh. Còn cậu…”

Trình Nam bị chỉ, cằm lập tức hất lên.

Khóe miệng bà chủ Hủy nhếch lên, nói: “Phạt cậu tối nay đóng tiệm thì đi rửa nhà vệ sinh.”

Sắc mặt Trình Nam liền biến: “Cháu dù gì cũng là cháu ruột cô.”

“Cháu ruột cũng mặc kệ.” Bà chủ Hủy đứng dậy: “Nếu không chịu nghe lời tôi, tôi giao cậu lại cho anh trai tôi xử lý!”

“Anh trai” mà bà chủ Hủy nói chính là bố của Trình Nam.

Sắc mặt Trình Nam lại thay đổi.

Cậu vươn ngón tay giữa vừa định %#@^#%^@#@$@# bà chủ Hủy một trận, không ngờ bà chủ Hủy đứng dậy. Cô vươn tay ôm lấy cánh tay Hướng Nam, nói: “Tối qua anh đi chỗ khác cũng không báo một câu, sáng sớm nay lúc tôi đến không mở được cửa rất lo lắng đó.”

Bà chủ Hủy nhấn mạnh hai chữ “sáng sớm”.

Trình Nam nghe vậy nhướn mày: “Tự lo đi.”

Cậu đứng bên cạnh nói kháy: “Người ta mở tiệm cô cũng mở tiệm, chưa từng thấy mở cửa sớm như vậy. Cô đến sớm như vậy, không bằng mở tiệm cơm đi!”

Hướng Nam nghe thế cảm thấy lo lắng

Nghe thì y cảm thấy hai cô cháu trước mắt quan hệ không quá tốt, nhưng trông thì cũng không giống như không tốt.

Bà chủ Hủy lườm Trình Nam.

"Còn nói nữa tôi cho cậu chùi nhà vệ sinh đủ một tháng."

Trình Nam tức giận, muốn cãi lại, nhưng bà chủ Hủy không để ý đến cậu.

Trình Nam buổi sáng nói không sai, có cậu ở đây, có rất nhiều khách vì cậu mà đến tiệm.

Có rất nhiều nữ sinh chỉ đặc biệt chờ cậu đến để gọi đồ.

Lúc bước vào thì dè dặt, lúc nói chuyện thì nhẹ nhàng, mấy cô gái đó lúc Trình Nam rời đi liền trộm soi gương. Hướng Nam thấy vậy cảm thấy tuổi trẻ thực là tốt, mỉm cười.

"Anh cười ngu cái gì vậy?"

Trình Nam đi đến trước quầy bar.

Cậu xé giấy gọi món trên tay đưa cho Hướng Nam, nhìn chằm chằm Hướng Nam: "Buồn cười lắm sao?"

Hướng Nam lắc đầu.

Y nhận lấy tờ giấy, Trình Nam thấy y cúi đầu, lại nói: "Thật sự không muốn nhìn thấy tôi sao?"

Đây không phải gây chuyện sao?"

Hướng Nam cau mày.

Y cũng không biết nên nói gì, cuối cùng, y nhỏ giọng: "Tiếp mấy cô bạn gái kia của cậu đi!"

Mặt Trình Nam lập tức có chút biến hóa.

Cậu tỏ vẻ thần bí ngoắc ngoắc ngón tay với Hướng Nam. Hướng Nam cảm thấy kỳ quái, lại gần. Trình Nam vươn tay ôm lấy cổ Hướng Nam hôn xuống, Hướng Nam giật mình, giẫy ra.

“Cậu điên hay sao mà lại làm vậy. Đừng quên bây giờ cậu là tiêu điểm của tất cả mọi người!”

Hướng Nam mặt đỏ bừng không nói quá một chút nào. Có rất nhiều ánh mắt đang dõi theo Trình Nam, chú ý từng cự động của cậu.

Trình Nam nhìn xung quanh một chút, nghĩ cũng phải. Cậu ‘he he’ hai tiếng, nói với Hướng Nam: “Nhớ kỹ, anh nợ tôi đó.”

Nói rồi Trình Nam tránh ra.

Hành động cùng lời nói của Trình Nam khiến Hướng Nam cười khổ.

Rõ ràng hôm qua còn không để ý y, hôm nay Trình Nam lại giống như làm hòa với y vậy.

Hơn nữa, hành động vừa rồi, sao biến thành y nợ hắn chứ?

Nghĩ đến đây, đại thúc không khỏi có chút buồn bực.

QQ: Chương này vốn định post từ hai hôm trước nhưng rồi lúc beta bị mắc ở đoạn bôi thuốc. Ta sửa đi sửa lại rồi nhưng vẫn thấy sường sượng, không biết phải làm sao nữa. Mong mọi người thông cảm. <ins class=“adsbygoogle”

47. Chương 46-2: Phiên Ngoại 1: Một Ngày Bị Phạt Cấm Túc Của Thiếu Kiệt Bảo Bối

Buổi sáng:

“Ông Đồ, tôi đẹp trai không?”

Thiếu Kiệt bị ông nội phạt cấm túc.

Vì được bà nội xin cho nên địa điểm cấm túc từ một căn phòng nhỏ trong tòa nhà Ngụy gia đổi thành một căn biệt thự khá hẻo lánh trên núi.

Phạm vi hoạt động trở nên rộng vì bà nội sợ Thiếu Kiệt không thích tuân theo quy tắc bị căn phòng nhỏ làm cho khó chịu mà trốn đi. Đến lúc đó ông Ngụy lại lên cơn lôi đình, mấy người bên kia lại càng thêm đắc ý.

Phạm vi hoạt động tuy không nhỏ, nhưng mạng bị cắt, điện thoại bị thu, xe để xuống núi thì bị lái đi, ông Đồ ở cùng trở thành đối tượng quấy rầy duy nhất của tên nhóc hiếu động.

"Đẹp trai, tiểu thiếu gia nhà chúng ta là đẹp trai nhất."

Thiếu Kiệt bảo bối hỏi như vậy không phải là vì tự luyến mà là cảm thấy rất thú vị.

Ông Đồ ngáp một cái đi vào phòng bếp, bận rộn, nấu cháo thịt.

Ông múc một chút ra đĩa nhỏ, định thử xem đã vừa chưa, không ngờ môi vừa lại gần…

"Tôi đẹp trai không?"

Câu nói đột nhiên kia làm ông Đồ bị bỏng nhảy dựng lên.

Ông Đồ lè lưỡi, đau tê dại, bất đắc dĩ không chửi không mắng được Thiếu Kiệt bảo bối. Cuối cùng, ông gật đầu: "Đẹp trai, đẹp trai vô cùng…"

"Uhm, uhm." Thiếu Kiệt bảo bối thỏa mãn đi ra ngoài.

Vì bữa sáng là uống cháo, lúc ông Đồ đi tưới cây sớm đã muốn đi tiểu.

Thực không dễ dàng tưới xong hết cây, ông lập tức chạy thẳng vào nhà vệ xinh, vừa bắt đầu đi, trong lòng thoải mái, đột nhiên…..

"Tôi đẹp trai không?"

Ông Đồ giật mình, đi hết vào quần….

Buổi trưa:

Ông Đồ buổi sáng đã bị vắt kiệt sức lực, thật sự rất mệt…

Ông nghĩ trưa không phải làm gì có thể đánh một giấc ngủ trưa thư thái, ai ngờ lúc đang nửa mơ nửa tỉnh đột nhiên bị người ta kéo dậy.

"Ông Đồ, chúng ta chơi cosplay đi!"

Ông Đồ vừa nghe thấy cosplay lập tức bật dậy: “Cái gì, cái gì bài?”

Thiếu Kiệt bảo bối dừng lại trong chốc lát, cuối cùng, chỉ ông Đồ: “Bắt đầu từ lúc này, ông là XXX, tôi là YYY. Chúng ta đánh nhau đi!”

Cả một giờ nghỉ trưa tốt lành, ông Đồ thân mình già yếu bị Thiếu Kiệt lôi dậy chơi đập gối, còn luôn bị đánh, thực là bi thương a……

Buổi tối:

“Ông Đồ, tôi đói bụng.”

Vốn ông Đồ buổi tối phải nấu cơm, nhưng lúc trước bà chủ đã cho người thông báo với ông, nói sẽ cho mang đồ ngon tơi, nên ông chỉ nấu súp.

“Tiểu thiếu gia ngoan, uống cái này trước đi.”

Lão Đồ đưa bát súp cho Thiếu Kiệt bảo bối, cậu nhanh tay nhận lấy rồi chạy biến đi.

Không lâu sau, ông Đồ vừa đang chuẩn bị dùng phần của mình, Thiếu Kiệt bảo bối chạy lại.

“Ông Đồ, tôi quên lấy đũa.”

Ông Đồ lập tức lấy một đôi đũa đưa cho cậu, nhìn cậu lại chạy vụt đi. Ông Đồ ngồi vào vị trí của mình, xoa xoa tay, múc súp lên, vừa đưa vào miệng, Thiếu Kiệt bảo bối lại đi vào.

“Ông Đồ, tôi lấy nhầm rồi.”

Thiếu Kiệt bảo bối quơ quơ hai chiếc đũa trước mặt ông Đồ.

Vừa rồi cậu đi ra dùng đũa gắp súp kiểu gì cũng không được. Cậu đờ ra một lúc, mới nhớ ra phải dùng thìa.

Ông Đồ nghĩ: Cũng phải, ăn súp sao lại dùng đũa chứ?

Ông Đồ tìm thìa đưa cho cậu, Thiếu Kiệt bảo bối lại đi ra.

Ông Đồ nhìn theo một hồi, nghĩ không biết Thiếu Kiệt liệu có tới thêm lần nữa không.

Ông ngồi chờ một lúc lâu, không thấy Thiếu Kiệt bảo bối có động tĩnh gì, yên lòng.

Không đâu.

Định nhân lúc này rảnh rỗi nhanh chóng ăn cho hết súp.

Hai tay ông bê bát súp lên, đặt đến bên miệng, Thiếu Kiệt bảo bối lại xuất hiện.

"Ông Đồ, muối đâu?"

Ông Đồ buồn rầu.

Thế gian này sao ăn có bát súp mà lại khó như vậy…

"Tiểu thiếu gia, trong phòng bếp cái gì cũng có, không bằng cậu vào đây ăn luôn đi?"

"Uhm, uhm."

Thiếu Kiệt bảo bối lại chạy như bay ra ngoài, hai tay ôm bát súp quay trở lại.

Ông Đồ nhìn Thiếu Kiệt ngoan ngoãn ngồi ở đó thêm muốn chuẩn bị ăn súp, trong lòng tạ trời tạ đất.

Ông cuối cùng cũng có thể ăn bát súp đã sắp nguội.

Ông đưa vào miệng, không ngờ Thiếu Kiệt bảo bối một hơi uống nửa bát, mùi vị không ngon, lè lưỡi: "Ông Đồ, ông cho gì vào trong này vậy, nước tiểu à?"

"Phụt –"

Ngay cả ăn súp cũng không được yên ổn, ông Đồ lệ rơi như mưa.

Trời xanh ơi, cấm túc thằng nhóc này rốt cuộc là để làm khổ ai chứ…..

QQ Hôm nay vẫn còn 1 chương nữa nhé mọi người, tối ta sẽ post, giờ ta đi học đây.

48. Chương 47: Hoảng

Buổi sáng lúc bắt đầu giờ học khách trong tiệm cũng bớt dần. Hường Nam liền từ quầy bar đi vào nhà vệ sinh, không ngờ vừa bước vào đã bị Trình Nam giữ lấy trước bồn rửa tay. Hướng Nam sợ hãi nhìn cậu, mắt chớp chớp. Trình Nam tựa sát vào y, nói: "Tối nay chúng ta cùng dọn nhà vệ sinh có được không?"

Hướng Nam lắc đầu.

Thấy Hướng Nam không chịu giúp, Trình Nam nhíu mày: "Vì sao?"

"Bà chủ Hủy không phải bảo mình cậu làm sao?"

"Cô tôi nói thế nhưng anh cũng không cần nghe răm rắp theo như vậy. Làm người anh không thấy cần có suy nghĩ riêng của mình sao?"

Trình Nam dụ dỗ.

Hướng Nam cũng không nói có giúp hay không, chỉ đáp: "Ừ."

Trình Nam liền áp sát mặt lại nhưng cậu còn chưa kịp hôn Hướng Nam đã quay đầu tránh đi.

"Anh làm gì vậy?"

Trình Nam bất mãn với sự khướt từ của y.

Hướng Nam liếc mắt: "Tôi đang kiên trì với suy nghĩ của mình."

Ý của đại thúc là y không bằng lòng.

Hướng Nam học rồi vận dụng ngay, Trình Nam lập tức không biết có nên giận hay không nữa.

Sau đó, cậu lại tiến tới, mặt Hướng Nam lại quay đi.

Lúc này Trình Nam có chút tức giận rồi.

Tay cậu đưa lên chỗ áo khoác ghile của Hướng Nam.

Hướng Nam thấy cậu cởi khuy áo mình thì hoảng hốt giữ tay cậu lại: "Cậu muốn làm gì?"

“Tôi cũng có suy nghĩ, tôi bây giờ muốn làm ngay tại đây!”

Hướng Nam đương nhiên biết Trình Nam muốn làm cái gì.

Y vừa nghe vậy liền hốt hoảng.

Hướng Nam liều mạng đập đập bàn tay đã bị đẩy ra lại áp sát tới, nói: “Tôi không đồng ý!”

“Không do anh quyết!”

Trình Nam càng làm càng tích cực, Hướng Nam sợ hãi, kêu: “Ở đây lúc nào cũng sẽ có người đến!”

“Dù giờ đang đứng giữa quảng trường ông đây cũng không sợ!”

Ý của Trình Nam là cậu quyết định rồi.

Ngay cả áo sơ-mi cũng bị Trình Nam lột xuống. Sự ép buộc của Trình Nam làm Hướng Nam có chút tuyệt vọng, y giận đến chuẩn bị nổi bão, không ngờ Trình Nam lại đột nhiên dừng tay lại.

“Anh không muốn làm ở đây cũng được, nhưng lúc tôi hôn anh anh không được từ chối.”

Hướng Nam ngẩn ra một lúc, lập tức nhíu mày kháng nghị: “Vì sao trong đầu cậu đều là mấy chuyện này vậy?”

“Vì tôi thích anh.”

Lời tỏ tình của Trình Nam khiến Hướng Nam hoàn toàn ngây dại.

“Đừng đùa….”

Giọng Hướng Nam không lớn, lông mày Trình Nam lập tức cũng nhíu lại.

Trình Nam cảm thấy mình đã tỏ ý rất rõ rồi.

Nhưng Hướng Nam cho rằng dù Trình Nam có nói thật đi nữa thì cũng là nói thừa một chữ “anh”.

Hướng Nam thấy Trình Nam chỉ đơn thuần thích làm mấy chuyện kia.

Phản ứng của Hướng Nam làm Trình Nam không vui.

Cậu đưa lưỡi liếm môi Hướng Nam rồi tiếp tục mút mát.

Đầu lưỡi của cậu cậy mở miệng Hướng Nam tiến vào.

Hướng Nam nhíu mày.

Y nhìn Trình Nam, muốn đẩy cậu ra, nhưng lại sợ Trình Nam sẽ thật sự làm loại chuyện kia với y ngay tại đây.

Do dự một hồi, đại não tiếp nhận thông tin cơ thể phát ra, tay Hướng Nam đặt lên trước ngực Trình Nam.

Trình Nam thả môi y ra.

Đại thúc hiển nhiên có chút xấu hổ, hạ tầm mắt, nhỏ giọng: "Cậu buông ra, tôi chịu không nổi rồi."

Thứ nhất là không muốn tiếp tục hôn Trình Nam nữa, thứ hai là lời Hướng Nam nói là thật.

Y đi vào là vì muốn giải quyết, bị Trình Nam lôi kéo như vậy, thật sự sắp chịu không nổi rồi.

Lúc này không thể miễn cưỡng, Trình Nam ngoãn ngoãn thả y ra.

Hướng Nam đứng trước bồn cầu, y muốn 'làm việc', nhưng Trình Nam lại cứ đứng cạnh bồn rửa tay nhìn y chằm chằm.

Y căng thẳng, quay đầu: "Cậu đi ra đi."

"Vì sao?"

Trình Nam tiến lại gần y.

Thực ra đều là đàn ông, cái này cũng không có gì đáng để để ý, nhưng Trình Nam cứ như hồ rình mồi đứng ở đó khiến đại thúc không khỏi căng thẳng.

Ngực Trình Nam dán vào lưng y.

Hướng Nam lập tức giật mình.

Tay Trình Nam ôm lấy eo Hướng Nam, cúi đầu ghé sát bên tai y, trầm giọng: "Tôi đứng trong này khiến anh có cảm giác như vậy sao?"

Mặt Hướng Nam lập tức nóng bừng.

Tay Trình Nam chạm lên chỗ khóa quần của Hướng Nam, Hướng Nam muốn cản lại thì bị Trình Nam giữ lấy.

Khóa quần y bị kéo xuống, nơi yếu ớt bị Trình Nam luồn tay vào trong kéo ra. Trình Nam vừa nhìn tay vừa đùa bỡn, hỏi Hướng Nam: "Không phải anh nói anh rất gấp sao?"

Ý của Trình Nam là cậu đã đang giúp đây rồi, sao Hướng Nam còn chưa giải quyết đi.

"Tôi không muốn như vậy!"

Hai tay bị giữ chặt không ngừng giãy dụa, y được Trình Nam 'giúp' như vậy cảm thấy thức xấu hổ muốn chết.

Cả mặt y lẫn cổ cùng lỗ tai đều ửng đỏ, cuối cùng, Hướng Nam thật sự rất gấp rồi, nhưng Trình Nam vẫn đứng ở đây, vô cùng căng thẳng. Nhìn không nổi nữa, y đành xoay đầu cầu xin: "Cậu đứng trong này tôi không làm được, cậu đi ra đi có được không?"

Trình Nam trước này đều có tính thích bảo hộ.

Cậu thấy Hướng Nam đáng thương như vậy cầu xin liền muốn đồng ý, nhưng suy nghĩ một chút, cậu nói: "Muốn tôi đi ra cũng được, chúng ta trao đổi điều kiện đi."

Trao đổi điều kiện?

Hướng Nam khẽ ngây ra, gấp rồi.

"Cậu nói đi."

Trình Nam cười: "Tối nay chúng ta tắm chung đi."

Hướng Nam lại ngây ra, buồn bực.

Nếu đồng ý, vậy mấy chuyện kia sẽ không thể nào tránh được nữa.

Vậy khác gì từ dâng mình lên tới cửa?

Hướng Nam lắc đầu.

"Vậy bây giờ anh tiếp tục nỗ lực đi."

Nói ra không biết có phải đầu óc mình trở nên có chút biến thái, Trình Nam muốn nhìn thấy bộ dạng của Hướng Nam lúc tiểu tiện.

Hướng Nam rất gấp, y muốn đi nhưng lại đi không nổi.

Sẽ không có chuyện bị ngẹn tiểu đến chết chứ?

Hướng Nam đã nghẹn đến sắp phát điên rồi.

"Chỉ tắm rửa thôi?" Hướng Nam hỏi.

Mắt Trình Nam lập tức lóe sáng.

Hướng Nam trong lòng nghĩ: Cứ đồng ý trước đã, đến lúc đó trốn sau.

(! Thỏ con bị bức nha)

Y đành thỏa hiệp.

Sau khi đi vệ sinh xong trong đầu Hướng Nam liền bắt đầu suy tính kế hoạch bỏ trốn.

Y vừa bước ra liền thấy bà chủ Hủy, bà chủ Hủy giống như đang đặc biệt đợi y, thấy Hướng Nam ra liền hỏi: "Thế nào, lại bị ăn sạch rồi?"

"Không có chuyện đó."

Đại thúc vừa bị Trình Nam trêu chọc có chút giận dữ bực bội phản bác.

Khóe môi bà chủ Hủy khẽ cong lên.

Cô lại gần Hướng Nam, ngón tay thon dài chọc chọc ngực Hướng Nam: "Anh không cần nói cho tôi biết, Trình Nam vì anh mà bị anh trai tôi đánh cho ra như vậy, loại chuyện kia vẫn xảy ra giữa hai người….."

Bà chủ Hủy áp sát lại khiến Hướng Nam hơi lùi về sau.

Hướng Nam lắc đầu, bà chủ Hủy bật cười.

"Tôi thật không hiểu mục đích của anh khi cố sức qua lại với mấy đứa chúng nó là gì." Bà chủ Hủy hỏi y: "Anh muốn để mấy anh em chúng nó đánh nhau, phá hoại quan hệ nhiều năm nay của bốn gia tộc bọn tôi?"

"Tôi không có qua lại với bọn họ."

Hướng Nam nhíu mày, y không có ý phá hoại quan hệ của ai cả.

"Anh đã làm với Thường Triết, tên nhóc đẹp trai của anh vì anh mà gây gổ với bọn kia, không cần phải nói cũng biết anh đã bị cậu ta làm rồi đi." Bà chủ Hủy tựa sát vào y: "Trình Nam anh bảo là chưa làm qua, vậy còn Cao Hách thì sao? Thiếu Kiệt thì sao?"

Hướng Nam nổi cáu.

Y đẩy bà chủ Hủy ra.

"Hôm nay tôi xin phép."

Hướng Nam không muốn tiếp tục ở đây nghe cô mắng.

"Tìm một người làm chỗ dựa đi."

Lời bà chủ Hủy nói ra khiến Hướng Nam dừng lại.

Y quay đầu lại.

Bà chủ Hủy nói với y: "Nếu không muốn tiếp tục bị người ta gây khó dễ thì tìm một người để dựa vào đi, chỉ cần người đó đứng ra nói anh là của hắn, những kẻ khác cũng sẽ thức thời. Không cần tiếp tục bị giầy xéo, với anh mà nói đó không phải là chuyện tốt sao?"

"Cảm ơn ý kiên của cô, tôi sẽ suy nghĩ."

Hướng Nam lạnh lùng hiếm thấy đáp lại.

Y không muốn dựa vào bất cứ ai cả, thế nhưng nhân phẩm thế nào thì bản thân không thể giải thích được, y liền chạy lấy người.

Nhìn y đi vào phòng nghỉ của nhân viên, khóe môi bà chủ Hủy khẽ cong lên.

Lời cô vừa rồi không hề có ác ý.

Nhưng cô lo.

Vì cô nghe thấy Trình Nam nói thích Hướng Nam.

Nếu đám sói con chỉ có ý đùa vui thì còn được, nếu thật lòng, nhóm người thừa kế của các gia tộc sẽ vì đại thúc mà trở nên bất hòa cũng như gây tổn hại đến lợi ích đôi bên, đại thúc sớm hay muốn cũng sẽ trở thành vật hi sinh.

Quan trọng nhất là, Bà chủ Hủy cảm thấy việc tranh giành sẽ ảnh hưởng đến tình cảm từ tấm bé của bốn con sói con, như vậy thì thực không đáng.

Hướng Nam vẫn là thay quần áo, thừa dịp Trình Nam không chú ý mà chuồn đi.

Hướng Nam đi tới bệnh viện.

Y muốn nhân lúc này trốm tới thăm cha mình một chút.

Nhưng khi y đi tới bệnh viện, nhìn thấy người nằm trên giường bệnh không phải cha mình, trong lòng liền lo lắng.

Không phải là…..

Y vội kéo người y tá đang chăm người ở giường bệnh bên cạnh lại/

“Người bệnh lúc trước nằm ở giường này đâu? A? Người bệnh đó đâu?”

Người y tá kia bị y lôi kéo có chút không rõ chuyện gì đang xảy ra, cuối cùng, có vị bác sĩ đi tới giải vây. Vị bác sĩ đó đề nghị y ra bàn trực tra bản ghi chép, Hướng Nam liền chạy vội.

May mắn thay, cha Hướng Nam không phải xảy ra chuyện gì, chỉ là chuyển chỗ mà thôi.

Hướng Nam nghe vậy thì có chút bất ngờ, chuyện chuyển viện lớn như vậy sao y lại không có chút thông tin gì.

Y muốn biết người được chuyển tới đâu nhưng y tá kia không thể trả lời hắn.

Hướng Nam ngây người một hồi lâu, liền gọi điện về nhà.

Trong nhà không có ai bắt máy, Hướng Nam lại đành phải gọi cho hàng xóm.

"Alo?"

Đầu bên kia truyền tới giọng nói quen thuộc, y lập tức nắm chặt lấy ống điện thoại, hỏi: "Dì Lý, mẹ cháu đã về nhà chưa ạ?"

"Là Hướng Nam sao." Đầu kia đáp: "Sao cháu lại hỏi thế, mẹ cháu hôm qua không phải vừa về chuyển nhà sao?"

"Chuyển nhà?!"

Hướng Nam cả kinh.

Dì Lý liền nói: "Phải, là hôm qua nha, cũng không chuyển đồ đạc gì, chỉ thu dọn một chút quần áo linh tinh, mang mấy đứa em cháu đi nói là qua chỗ cháu để tiện chăm sóc chú Hướng. Dì lúc đó thấy kỳ lạ vì sao cháu lại không về giúp đỡ, thế hóa ra cháu không biết gì về chuyện này sao?"

Hướng Nam nghe vậy, triệt để hoảng hốt.

QQ: Post tạm 1 chương trước kéo mọi người lại tưởng ta tiếp tục biến mất. Có điều lâu không làm nên có hơi gượng 1 chút, mọi người bỏ qua cho nha)

Sẽ tiếp tục post vào cuối tuần!!! <ins class="adsbygoogle"

49. Chương 48: Cuộc Đấu Nhỏ

Phản ứng đầu tiên của Hướng Nam là nghĩ tới Mạc Dương, y lập tức liền chạy tới chỗ gã.

Mạc Dương đúng lúc này có nhà. Gã vừa mở cửa ra nhìn thấy Hướng Nam hai mắt liền bừng sáng.

"Bọn họ đâu?" Hương Nam vừa vào cửa liền giữ chặt lấy Mạc Dương: "Cậu đưa bọn họ đến chỗ nào rồi?"

Mạc Dương đương nhiên hiểu Hướng Nam đang nói gì.

Lúc trước Hướng Nam chỉ để lại một tờ giấy rồi biến mất, không địa chỉ không cách liên lạc. Mạc Dương thực may mắn biết được thứ ràng buộc Hướng Nam, chỉ cần nắm chắc, việc Hướng Nam quay trở lại tìm gã chỉ là chuyện sớm muộn.

Chỉ là gã không ngờ lại nhanh như vậy.

Mạc Dương đóng cửa lại, ôm ghì lấy Hướng Nam: "Anh đã đi đâu vậy?"

Hướng Nam hất tay Mạc Dương ra rồi lùi lại.

Mắt Mạc Dương lập tức trầm xuống.

"Cậu đưa bố tôi đi đâu rồi?" Hướng Nam rất sốt ruột.

Mạc Dương kéo Hướng Nam trở vào phòng khách, gã nói: "Em đã thương lượng với bà nội. Cả gia đình anh là ân nhân của em, em có được ngày hôm nay hẳn nên báo ơn nên em giúp bác Hướng tìm một bệnh viện nổi tiếng, chuyển viện rồi đặc biệt cho người đến chăm sóc bác ấy."

"Sao lúc trước cậu không bàn qua với tôi…" Lời giải thích của Mạc Dương khiến Hướng Nam bán tin bán nghi, cuối cùng, y hỏi: "Vậy còn mấy đứa tiểu Lộ thì sao? Cho dù như cậu nói cũng không nhất thiết phải chuyển nhà."

"Em đã sắp xếp ổn thỏa cho mọi người rồi. Ở trong một căn biệt viện của nhà họ Ngụy, bác Hướng có bác sĩ đặc biệt đến chữa trị, mọi người cũng được người chăm sóc. Em tìm cho mấy đứa một ngôi trường mới, thủ tục nhập học đến mai là hoàn tất."

Hướng Nam suy nghĩ một lúc, nói: "Tôi muốn gặp bọn họ."

Mạc Dương mỉm cười. Y lại ôm lấy Hướng Nam: "Anh còn chưa cho em biết, lúc trước anh đã đi đâu."

Hướng Nam cũng không nhìn Mạc Dương, không quá tình nguyện nói: "Không phải tôi đã để lại giấy báo rồi sao? Tôi đi làm."

“Đi làm ở đâu?” Mạc Dương áp sát vào bên tai Hướng Nam, y khẽ quay đầu, nét cười trên khuôn mặt Mạc Dương liền đơ lại.

“Anh đừng giận em nữa.” Tay Mạc Dương vuốt ve khuôn mặt Hướng Nam: “Lần trước em làm vậy chẳng phải vì tốt cho anh thôi sao?”

Kỳ thực Mạc Dương cũng không định làm như vậy, nhưng Cao Hạo đến gặp Hướng Nam rồi kéo theo cả Cao Hách đến. Hướng Nam lại không chịu bỏ việc. Gã thực sợ hãi, nên gã mới đưa ra hạ sách này.

Hướng Nam nghe vậy trừng mắt nhìn gã. Y giận không chỉ vì chuyện lần trước Mạc Dương gài bẫy gã, còn cả việc tự quyết định lần này.

Hướng Nam không rõ cha mình nhận được ân huệ của Mạc Dương liệu có bị kích động hay không, y nói: “Tôi bây giờ muốn gặp bọn họ.”

“Anh bây giờ đang ở đâu?” Mạc Dương lại một lần nữa chuyển đề tài.

“Tôi bây giờ đang làm trong một nhà hàng trong khu trường học trước kia.” Hướng Nam đáp.

“Nhà hàng? Vậy anh bây giờ đang ở chỗ nào?”

Mạc Dương cho rằng Hướng Nam sẽ nói y đang ở chỗ của Cao Hách.

Lúc Hướng Nam vừa rời đi, gã liền chạy đến chỗ Cao Hách đòi người vì y cảm thấy lúc trước Cao Hách đến tìm Hướng Nam nên y nhất định là đến chỗ Cao Hách.

Có điều sau đó gã được người khác khuyên nhủ, nói Hướng Nam chưa chắc đã tới đó, nếu lần này gây chuyện khiến lão thái thái nhà họ Ngụy để ý đến thì không hay.

Mạc Dương nghĩ cũng phải nên mới không chạy đi.

Hướng Nam nói: “Còn chưa sắp xếp được phòng ở cho tôi nên bây giờ tôi đang nghĩ tạm ở phòng nghỉ của nhân viên.”

Mạc Dương lập tức vui vẻ, nhưng gã lại có chút đau lòng: “Như vậy không phải rất khổ sao?”

“Không khổ.” Hướng Nam nói. Y vốn định tiếp đó nói mình được Trình Nam cho ở nhờ, nhưng nghĩ tới thù oán của hai người liền thôi.

Hướng Nam lại nói: “Tôi muốn gặp bọn họ.” Y nói câu này đã là lần thứ ba rồi.

Mạc Dương cười đáp: “Em đưa anh đi từ chức, sau đó sẽ mang anh đi gặp mọi người.”

Lời Mạc Dương làm Hướng Nam bực bội.

“Vì sao lúc nào cậu cũng như vậy?” Hướng Nam lớn tiếng nói: “Lúc nào cũng bắt tôi từ chức bỏ việc, cậu rốt cuộc muốn thế nào?”

“Muốn giống như lúc trước, muốn anh ở bên cạnh em.”

Mạc Dương nói vậy càng khiến Hướng Nam giận dữ.

“Cái gì mà giống như lúc trước, hiện tại và trước đây căn bản không hề giống nhau!”

Có rất nhiều chuyện không thể giống như lúc trước, bao gồm những chuyện đã xảy ra, cũng như mối quan hệ hiện tại giữa hai người.

Lời bà chủ Hủy nói lúc trước làm Hướng Nam thấy giận mình vô dụng, giận mình quá yếu ớt.

Lúc này càng giận chuyện ngay cả người thân của mình cũng không thể gặp được.

Mạc Dương thấy Hướng Nam giận lớn, trong lòng có chút lo lắng. Gã không biết hôm nay Hướng Nam bị làm sao vậy.

Gã đành nhượng bộ: “Đừng vậy mà.” Gã nói: “Anh trước ngồi xuống bình tĩnh lại đã, em gọi ông Hồ đến đón chúng ta, chúng ta đi gặp mọi người?”

Lời này của Mạc Dương là đang hỏi ý kiến của Hướng Nam.

Hướng Nam gật đầu rồi ngồi xuống.

Mạc Dương thấy y không làm rộn lên nữa thì khẽ mỉm cười.

Gã đi vào bếp rót cho Hướng Nam một ly nước.

Đặt cốc nước đến trước mặt Hướng Nam rồi gã lấy điện thoại gọi điện.

Hướng Nam thấy gã đi ra ngoài gọi điện thì mới cầm cốc nước uống.

Y chờ một lúc lâu, Mạc Dương bước vào.

Mạc Dương trước liếc chiếc cốc đặt trên bàn, sau đó gã cúi đầu, mỉm cười.

Gã ngồi xuống bàn trà trước mặt Hướng Nam, nói với y: "Lão Hồ đang thay bà nội em đi gửi mấy món quà cho họ hàng, chúng ta phải chờ một lúc."

"Nếu thế chúng ta bắt xe đi vậy."

Hướng Nam đang rất vội vã.

Mạc Dương lắc đầu: "Chỗ đó cách đây khá xa, đi xe của mình vẫn là tiện hơn."

Gã giống như đang an ủi mà nhẹ vỗ vỗ lên bàn tay siết chặt của Hướng Nam: "Được rồi, ông ý cũng sẽ đến nhanh thôi."

Hướng Nam cũng không nghi ngờ gì lời Mạc Dương nói, gật đầu.

Mạc Dương hỏi ý: "Nơi anh đang làm bây giờ tên là gì?"

Hướng Nam nghe vậy liền nhíu mày, "Cậu đừng nghĩ vậy nữa, tôi sẽ không nghỉ việc đâu."

"Không." Mạc Dương lắc đầu: "Em chỉ muốn biết chỗ anh làm là nơi nào để hôm nào em rảnh em qua thăm anh, thuận tiện xem thử môi trường làm việc của anh như thế nào."

Hướng Nam thấy Mạc Dương làm vậy là quan tâm đến mình, liền cho gã biết tên nhà hàng.

Hướng Nam chờ gần nửa tiếng đồng hồ, y ngồi ở sofa không hiểu sao chợt cảm thấy buồn ngủ.

Y lắc lắc đầu. Mạc Dương đang ngồi ở ghế sofa đơn bên cạnh y xem TV thấy vậy, liền đừng dậy ngồi xuống chiếc bàn trà trước mặt y, nhỏ giọng hỏi: "Anh làm sao vậy?"

"Tôi hơi buồn ngủ một chút." Giọng Hướng Nam rất nhỏ. Y đang cảnh cáo bản thân không được ngủ, vì y còn phải cùng Mạc Dương đi gặp người nhà.

Mạc Dương mỉm cười: "Nếu thế thì anh vào phòng ngủ một chút đi. Lát lão Hồ đến em sẽ gọi anh dậy, có

được không?”

Giọng Mạc Dương nghe dịu nhẹ, càng thôi thúc cơn buồn ngủ. Hướng Nam cảm thấy thực sự rất mệt, liền gật đầu.

Hướng Nam thật sự đi vào phòng trong, hơn nữa còn rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Mạc Dương sau khi đi vào phòng xác định rằng Hướng Nam đã ngủ say đến mức không biết trời trăng là gì, khóe miệng liền đắc ý cong lên.

Gã cởi sạch quần áo của Hướng Nam, đắp chăn lên cho y rồi lấy từ trong ngăn tủ ra một chiếc còng được phủ ngoài bằng một lớp da mềm, khóa một cánh tay của Hướng Nam vào đầu giường.

Thuốc ngủ cùng với còng tay, tất cả những thứ này đều là gã chuẩn bị cho Hướng Nam. Thuốc ngủ kia sau khi mua về gã đã tự mình thử, rồi mới dám cho Hướng Nam dùng. Còn chiếc còng tay, vì sợ Hướng Nam sau khi tỉnh lại sẽ giãy dũa làm mình bị thương, gã đã đặc biệt đến cửa hàng đồ chơi *** chọn lựa.

Sau khi làm xong mọi việc, gã liền gọi điện cho lão Hồ.

Ngôi trường trong lời Hướng Nam đương nhiên Mạc Dương biết nằm ở đâu, gã trực tiếp đi đến nhà hàng mà Hướng Nam đã nói tên.

Trong tiệm, Trình Nam không tìm thấy Hướng Nam, hỏi bà chủ Hủy mới biết Hướng Nam xin nghỉ.

Hướng Nam chạy mất, Trình Nam tức giận, tìm bà chủ Hủy cãi vã. Hai người cứ ở đó lời qua tiếng lại, người trong tiệm không khỏi lo lắng, không ngờ sự xuất hiện của Mạc Dương lại khiến hai người lập tức im lặng.

Mạc Dương thấy Trình Nam thì có chút ngoài dự liệu. Gã mím môi, đi vào trong tiệm tìm một bàn trống ngồi xuống.

Có người chuẩn bị tiến lại chào mời gã, nhưng lại bị Trình Nam cản lại, ly nước trong tay cũng bị Trình Nam lấy đi.

“Muốn gì?”

Trình Nam đặt mạnh cốc nước đến trước mặt gã, tỏ ý: Đến chỗ này muốn cái gì?

Trình Nam chợt cảm thấy may, may mà Hướng Nam đi ra ngoài, không phải đụng mặt Mạc Dương.

Mạc Dương ngẩng đầu: “Tôi muốn gặp người chủ của tiệm này.”

Phản ứng đầu tiên của Trình Nam là lớn tiếng nói: “Cô ta không ở đây!”

Trình Nam vừa nói xong thì sau gáy bị đập ‘bốp’ một cái, cậu đương nhiên biết là do bà chủ Hủy làm.

Cậu vô cùng giận dữ quay đầu lại, bà chủ Hủy thì rất thản nhiên ngồi xuống trước mặt Mạc Dương.

“Đi làm việc đi.”

Bà chủ Hủy liếc mắt với Trình Nam. Cậu vốn không định đi nhưng nghĩ lại thấy mình có thể làm hỏng việc. Cậu đi đến chỗ chiếc ghế sau lưng Mạc Dương, ngồi quay lưng lại so với gã.

Mạc Dương liếc sau một cái, nói với bà chủ Hủy: “Tôi đến xin nghỉ việc cho Hướng Nam.”

Trình Nam cùng bà chủ Hủy lập tức ngẩn người.

Trình Nam híp mắt, bà chủ Hủy trong lòng thầm nghĩ: Nhanh như vậy đã tìm được người để dựa vào rồi sao?

Cô nghi ngờ hỏi: “Anh ta đâu?”

“Chuyện này cô không cần quan tâm.”

Lời Mạc Dương nói khiến khóe môi bà chủ Hủy khẽ cong lên.

“Chỗ tôi có một quy tắc, xin nghỉ việc phải đích thân đến.”

“Theo lời cô nói, nếu người ta có việc không đến được, cả đời này đều là người làm thuê cho tiệm của cô sao?”

Mạc Dương đùa cô.

“Sẽ không đến mức đấy.” Bà chủ Hủy nhướn mày: “Cậu nhóc đẹp trai, Hướng Nam ký với tôi là hợp đồng ba năm, cậu biết tiền đền bù hợp đồng là bao nhiêu không?”

“Bao nhiêu?”

Mạc Dương để cô báo thẳng giá.

Bà chủ Hủy đã bao giờ tính qua nha, cô tùy tiện nói ra một con số.

Trình Nam nghe vậy lập tức giật mình quay đầu lại.

Cậu không biết cô mình hóa ra mở hắc ***. (!)

Mạc Dương nghe thấy con số kia mặt không chút biến sắc, gã biết là sẽ bị người ra hét giá, nói: "Tôi sẽ trả thay anh ấy."

Bà chủ Hủy nghe vậy, khóe miệng lại cong lên.

"Nhóc con, tôi có nói là đồng ý nhận sao?"

Bà chủ Hủy châm điếu thuốc, rít mộ hơi nhả khói ra, nói: "Thói đời, không phải cứ có tiền là muốn gì cũng được."

"Vậy cô muốn gì?" Mạc Dương hỏi.

"Tôi muốn Hướng Nam tiếp tục làm việc ở cửa hàng của tôi."

Mạc Dương hất cằm: "Dựa vào cái gì?"

"Dựa vào việc tôi là bà chủ." Ánh mắt vốn mang nét lười biếng của bà chủ Hủy bỗng lóe tia nghiêm nghị.

"Tuổi trẻ ngông cuồng, bớt đi sẽ tốt." Bà chủ Hủy chậm rãi nói: "Tâm cơ quá mức, hối hận không kịp đâu."

Mạc Dương đứng dậy, thấy gã định rời đi, bà chủ Hủy nói: "Ngày mai tôi muốn thấy Hướng Nam tiếp tục đến làm."

Mạc Dương dừng lại mọi hành động.

Gã đột nhiên cười lạnh. Bà chủ Hủy cũng mỉm cười, nói: "Tôi không đùa đâu. Sáng ngày kia tôi có hẹn uống trà với Ngụy lão thái thái. Nếu mai tôi không thấy anh ta đến, tôi đành phải đi tỉ tê chút chuyện. Đến lúc đó Ngụy lão thái thái biết chuyện, đừng nói đến gặp mặt, sợ rằng ngay cả một chút thông tin về Hướng Nam cậu cũng đừng mong biết được."

Mặt Mạc Dương đen sì.

“Mẹ nó!”

Mạc Dương bước nhanh ra khỏi cửa hàng, Trình Nam định đuổi theo nhưng bà chủ Hủy lại ngăn lại.

Gã vừa lên xe liền hỏi lão Hồ: “Lão Hồ, ông đã nghe ngóng chưa, thủ tục chuyển trường của tôi khi nào hoàn tất?”

Lão Hồ quay đầu lại: “Sắp xong rồi, tôi thấy bảo sắp xong rồi.”

Mạc Dương tức giận: “Một chút cũng không để tâm!”

Gã không để ý đến phản ứng của lão Hồ, giận dữ quay mặt đi.

Lúc Mạc Dương trở về Hướng Nam vẫn còn đang ngủ. Gã ngồi xuống cạnh giường nhẹ vuốt tóc Hướng Nam, đặt một nụ hôn lên trán y.

Gã tháo còng ra, cẩn thận đưa tay Hướng Nam vào trong chăn.

Gã cất chiếc còng tay đi, bước đến bên kia giường, cởi sạch quần áo của mình, chui vào trong chăn ôm lấy Hướng Nam.

“Không bỏ việc được, anh không thể trở về bên em, làm sao đây….” Mạc Dương siết chặt đôi tay, rúc đầu vào gáy Hướng Nam.

Gã có chút nôn nóng, cuối cùng, gã mút lấy bờ vai Hướng Nam, để lại dấu ấn. Gã thầm thì bên tai y: “Anh không chịu tiến lại gần em, vậy em sẽ bước đến bên anh, có được không?”

Hướng Nam đương nhiên không thể đáp lại gã, nhưng môi gã vẫn khẽ mỉm cười. Gã nói: “Anh không thể theo em, vậy em sẽ theo anh nhé…”

Hướng Nam nằm trong lòng, gã cọ cọ, thỏa mãn nhắm mắt lại, cùng Hướng Nam chìm vào giấc ngủ. <ins class=“adsbygoogle”

50. Chương 49: Lửa Giận

Lúc Hướng Nam tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã tối đen.

Y phát hiện trên người mình cũng như trên người Mạc Dương đang áp sát vào y đều không một tấc vải, vô cùng kinh ngạc.

Ngây người một lúc rồi y lay Mạc Dương dậy.

Mạc Dương vừa tỉnh lập tức siết chặt cánh tay.

Gã vươn lên giữ lấy Hướng Nam, một chân chen vào giữa hai chân Hướng Nam, mắt nhắm nhẹ giọng hỏi: "Anh đói sao?"

Mạc Dương không hỏi thì Hướng Nam còn không có cảm giác gì. Y lúc này mới nhớ ra, mình từ trưa đến giờ vẫn chưa ăn gì.

"Ừm." Hướng Nam gật đầu.

"Vậy chúng ta ăn gì nhỉ?" Mạc Dương lại hỏi.

Chân gã chen giữa hai chân Hướng Nam khẽ di chuyển.

Động tác nhẹ nhàng như có như không cọ vào đùi trong của Hướng Nam, còn như có như không chạm vào nơi yếu ớt của y.

Mặt Hướng Nam đỏ bừng, khẽ trốn, Mạc Dương bật cười.

Gã biết cơ thể Hướng Nam mẫn cảm. Gã thích Hướng Nam vì bất cứ động tác nào của gã mà có phản ứng.

Mạc Dương liếm lấy vành tai Hướng Nam làm y khẽ run lên, co người lại.

Hướng Nam nắm lấy bàn tay hư đốn dưới chăn của Hướng Nam.

"Chúng ta ăn mì đi. Ở chỗ cậu có, tôi nấu."

Hướng Nam một là muốn nhanh ra khỏi giường, hai là y cũng thật sự rất đói.

Mạc Dương "ừm" một tiếng rồi nhấc người lên, Hướng Nam ngồi dậy, có chút lúng túng.

"Quần áo tôi đâu?"

Mạc Dương lấy tay nâng đầu lên nhìn chằm chằm lưng Hướng Nam.

Ánh nhìn nóng bỏng không chút tránh né lưu luyến trên làn da bánh mật. Hướng Nam hỏi gã mà không nhận được lời đáp liền quan đầu lại, thấy đường nhìn của Mạc Dương không chút suy chuyển. Y đưa tay che mắt gã lại, bị gã nắm lấy bàn tay.

Mạc Dương vươn đầu lưỡi liếm lấy ngón tay y.

"Cậu đừng đùa nữa!" Hướng Nam nhỏ giọng nói rút tay về: "Tôi thật sự đói lắm rồi."

Mạc Dương nghe Hướng Nam nói vậy đành thỏa hiệp ngồi dậy.

Gã trần trụi bước xuống giường, mở tủ quần áo lấy cho Hướng Nam một bộ đồ ngủ.

Lúc gã đi lại đưa quần áo cho Hướng Nam, y mặt đỏ bừng không dám mở mắt nhìn.

Mạc Dương thấy vậy, khóe miệng cong lên.

Gã bước vào trong phòng tắm.

Hướng Nam mặc quần áo vào rồi đi ra phòng bếp nấu ăn.

Y rửa nồi, đổ nước vào, bật bếó.

Nhìn ánh lửa bùng lên nhanh chóng bao quanh đáy nồi, đại thúc đột nhiên nghĩ đến những lời bà chủ Hủy nói với ý.

Nói cái gì mà gây ra xung đột.

Nói cái gì mà tổn thương tình cảm.

Tại sao những chuyện đấy lại đổ lên đầu ý….

Mọi chuyện rõ ràng không như bà chủ Hủy nghĩ….

Y nhìn những bong bóng nước dần xuất hiện, thấy hối hận.

Hối hận mình lúc đầu đã nhầm bệnh chữa loạn, ra sai quyết định.

Y lúc này cảm thấy khi đó không nên tìm bà chủ Hủy hỏi việc làm, không nên ký vào bản hợp đồng kia.

Y cảm thấy những người cùng những chuyện bên mình đều không vứt bỏ được.

Nhất thời, y thấy mình thật vô dụng, không biết nên làm gì cho đúng.

Trong lúc y do dự, chìm đắm trong suy tư của chính mình, đột nhiên có người áp sát lại sau lưng y.

Mạc Dương vươn tay lướt qua eo y tắt nhỏ bếp đi.

Hướng Nam lúc này mới hồi thần, mới nhận ra vừa rồi bật bếp quá lớn.

"Đang nghĩ gì vậy?"

Khuôn ngực của Mạc Dương dính chặt vào lưng Hướng Nam, vòng tay từ sau ôm lấy y.

Hướng Nam nhỏ giọng đáp: "Khi nào cậu mới đưa tôi đi gặp mọi người."

Ý Hướng Nam là người nhà của y.

"Không phải đã muộn lắm rồi sao? Anh ngày mai chắc hẳn vẫn phải đi làm?"

Hướng Nam thấy Mạc Dương nói vậy, định bảo mình ngày mai sẽ xin nghỉ tiếp một hôm, có điều Mạc Dương dường như đọc được suy nghĩ của y, không cho y cơ hội: "Nếu không đợi hai ngày nữa em sẽ đưa dì Vi đến cửa hàng thăm anh."

Dì Vi là cách gọi thường ngày của Mạc Dương dành cho mẹ Hướng Nam.

Mạc Dương nói: "Làm vậy dì có thể thật sự hiểu rõ anh làm việc ở đâu, môi trường thế nào. Như thế dì cũng sẽ không cần phải cả ngày lo lắng, rối lòng rối sạ nó anh không biết ở bên ngoài như thế nào. Anh thấy sao?"

Hướng Nam cảm thấy đề xuất của Mạc Dương rất có lý, y liền gật đầu.

"Vậy còn mì?"

Mạc Dương thấy trước mặt Hướng Nam không có một chút nguyên liệu nấu ăn nào cũng không cảm thấy có chút gì kỳ quái.

Hướng Nam lập tức bừng tỉnh, lúc này mới nhận ra mình hóa ra chỉ để ý đun nướng, tất cả những thứ khác đều quên chưa lấy ra.

"Tôi nhất thời lơ đãng, quên mất…"

Hướng Nam nói rồi quay người lại, phát hiện ra trên người Mạc Dương chỉ mang độc một chiếc quần lót, ngoài ra không có một thứ gì khác.

"Sao cậu không mặc quần áo vào rồi hẵng đi ra." Hướng Nam ngây người/

"Mặc hay không cũng đâu có sao, đằng nào lát nữa lại phải cởi."

Lời Mạc Dương làm mặt Hướng Nam khẽ phiếm hồng. Hướng Nam đẩy nhẹ gã ra, đi đến bên tủ lạnh lấy đồ ăn, nói: "Cậu mau mặc quần áo vào đi."

"Vì sao? Nhẽ nào anh chê người tôi quá xấu nhìn ngứa mắt sao?" Mạc Dương bật cười nói.

Mạc Dương trời sinh có một khuôn người hoàn hảo, cộng thêm làn da đầy chất đàn ông cùng thứ khí chất thần bí bẩm sinh, khiến người ta thoạt nhìn đã cảm thấy vô cùng gợi cảm. Người như vậy chỉ cần thêm vài năm, trải qua rèn dũa, nhất định sẽ thành một người đàn ông cấp kim cương khiến phụ nữ mê đắm.

Hướng Nam không để ý y, cầm lấy thức ăn đi đến trước bếp. Y đun lại nước một lần nữa, không ngờ bếp lại bị Mạc Dương tắt đi.

Hướng Nam quay đầu lập tức môi bị ngậm lấy.

Y định tránh đi nhưng môi dưới lại bị day cắn.

Tay Mạc Dương luồn vào trong quần Hướng Nam xoa bóp cặp mông căng tròn mịn màng của y.

Ngón tay gã khẽ gãi gãi phần hậu đỉnh của Hướng Nam. Cả người Hướng Nam lập tức co cứng lại, tay nắm kệ bếp dùng hết sức đẩy ngược mình ra.

Y vốn nghĩ bị đẩy lùi về sau sẽ khiến Mạc Dương lảo đảo mà buông tay ra.

Không ngờ Mạc Dương lại thuận thế lúc rút tay lùi lại mà khom lưng bế bổng Hướng Nam lên.

"Cậu buông ra!"

Hướng Nam bị Mạc Dương đè xuống sofa ở phòng khách, sự cự tuyệt của y khiến gã không khỏi nhướn mày.

"Anh sao vậy?" Trán Mạc Dương tựa lên trán Hướng Nam, gã dịu dàng nói: "Chuyện lần trước em đã xin lỗi rồi, anh đừng giận nữa."

Ý Mạc Dương là chuyện gã tính kế Hướng Nam ở tiệm bánh.

Hướng Nam quay đầu, Mạc Dương vươn lưỡi liếm mặt y.

Hướng Nam lại tiếp tục quay đầu đi nữa, mắt y nhắm lại.

"Mạc Dương, tôi không muốn làm."

Tất cả mọi hành động của Mạc Dương đều dừng lại.

Hướng Nam biết gã đang nhìn chằm chằm mình nhưng y không sợ, vì y biết Mạc Dương sẽ không làm y khó xử.

Khóe môi Mạc Dương cong lên. Gã thơm lên má Hướng Nam một cái: "Vậy được rồi, chúng ta tiếp tục nấu mì."

"Ừm." Hướng Nam gật đầu.

Buổi tối hai người ăn mì xong liền ngồi xem TV nói chuyện hồi lâu.

Mạc Dương co chân ngồi trên một chiếc ghế dài trong bộ sofa. Hướng Nam bị Mạc Dương ôm sau lưng, duỗi thẳng hai chân, tựa vào lòng Mạc Dương.

Hai người vừa xem phim, Mạc Dương vừa nghe Hướng Nam nói.

Mạc Dương cười cười nói nói xong thi thoảng lại vạch cổ áo y ra mút lấy vai y. Cứ thế cả buổi tối, Hướng Nam bị gã ăn không biết bao nhiêu là đậu hủ, trên vai dần dần chỗ nào cũng có dấu vết gã để lại.

Hôm sau Mạc Dương đích thân đưa Hướng Nam đi làm.

Đến ngoài cửa tiệm, gã khăng khăng muốn đưa Hướng Nam vào trong.

Hướng Nam sợ gã nhìn thấy Trình Nam lại gây ra xung đột, nhưng không cự tuyệt được nên cảm thấy rất lo lắng.

Cuối cùng, vừa bước chân vào tiệm liền thấy Trình Nam đã đến, đang ngồi ở quầy bar nói chuyện cùng tiểu Lam, Hướng Nam có chút hoảng.

"Anh đến rồi."

Hướng Nam định khuyên Mạc Dương rời đi trước khi Trình Nam nhìn thấy gã.

Mạc Dương cũng nhìn thấy Trình Nam, cười nói: "Sao anh cứ luôn muốn đuổi em đi vậy. Anh không thể coi em như một người khác bình thường được sao?"

"Đúng rồi, không phải là khách đến sao?"

Bà chủ Hủy đột nhiên xuất hiện làm sắc mặt Mạc Dương khẽ biến.

Gã rất nhanh trở lại trạng thái bình thường, nói: "Bà chủ Hủy, Hướng Nam liền giao cho cô vậy, cô không được làm hãi anh ấy."

Lời Mạc Dương làm Hướng Nam cảm thấy kỳ quái mà nhìn nhìn hai người. Bà chủ Hủy thấy y như vậy thì đoán hẳn là y chưa biết Mạc Dương đã đến đây. Cô cười, nói với gã: "Tất nhiên rồi."

Đưa Hướng Nam quay trở lại, Mạc Dương thực sự không muốn.

Nhưng gã sợ.

Gã sợ bà chủ Hủy sẽ thật sự nói với Ngụy lão thái thái những lời không lên nói.

Gã biết rõ, Ngụy lão thái thái không quan tâm gã như thế nào, nhưng lại rất để ý những gì gã có thể mang đến cho bà khi ở trong gia tộc.

Nếu để bà ta biết gã yêu một tên đàn ông, bà ta nhất định sẽ cho người trong gia tộc điều tra rõ mọi chuyện và sẽ trừ khử người đàn ông kia trước khi xảy ra bất cứ vấn đề gì không tốt.

Nếu bà chủ Hủy thật sự đi kể chuyện thì Hướng Nam sẽ lọt vào tầm mắt của Ngụy lão thái thái, như vậy y sẽ thật sự gặp nguy hiểm.

"Vậy em đi trước." Mạc Dương nhỏ giọng nói với Hướng Nam một câu.

"Ừm." Mạc Dương rời đi, Hướng Nam liền thở phào một hơi.

"Bà chủ Hủy, tôi đi trước."

Mạc Dương chào bà chủ Hủy, cô cười nói: "Có thời gian nhờ ghé qua."

"Nhất định rồi." Mạc Dương nói rồi liếc mắt về phía Trình Nam. Trình Nam vừa hay quay mặt lại, hai người đối mắt, thấy Mạc Dương cong môi cười khiêu khích, lông mày Trình Nam liền nhíu lại.

Đưa mắt nhìn Mạc Dương rời đi, bà chủ Hủy quay lại nói với Hướng Nam: "Phòng ở của cậu đã sắp xếp xong rồi, đây là chìa khóa."

Hướng Nam đưa tay quay định nhận lấy, ai ngờ bà chủ Hủy lại rút tay về, ôm lấy cánh tay y, trêu: "Anh nhiều hành lý như vậy, lát nữa chúng ta cùng mang đồ sang đi?"

Hướng Nam đổ mồ hôi

Y chỉ có một túi hành lý không to mà thôi, cần đến hai người "vác" đi sao?

"Không cần." Hướng Nam ngượng cười, rút cánh tay ra rồi xóe một bàn tay khác đến trước mặt bà chủ Hủy. Bà chủ Hủy cũng không dây dưa mà lại rất thoải mái đưa chìa khóa cho y.

Đại thúc rút tay về, hỏi cô: "Vậy phòng của tôi ở đâu vậy?"

"Là phòng 305 nhà A." Bà chủ Hủy lại ôm chầm lấy cánh tay y: "Có thể tìm một phòng kỳ túc gần như thế cho anh tôi đã phải tốn biết bao công sức đó. Người khác đừng mong nhận được đãi ngộ như thế, anh không cảm thấy anh nên….."

"Anh ta cảm động muốn chết rồi!"

Hướng Nam đột nhiên bị một người kéo qua.

"Anh ta cảm động đến sắp chết rồi." Trình Nam chen vào giữa hai người, nói với bà chủ Hủy: "Không cách nào lấy thân báo đáp cô đâu."

Ý của Trình Nam là: Bà cô à cô tự kiểm điểm lại mình đi.

Trình Nam không đời bà chủ Hủy đáp lại, kéo Hường Nam vào phòng nghỉ của nhân viên.

"Anh cũng giỏi lắm, vì muốn trốn tôi mà xin nghỉ chạy ra ngoài."

Trình Nam oán giận ngồi xuống băng ghế dài. Hướng Nam cũng không phủ nhận, không lên tiếng, đi đến trước tủ lấy quần áo.

Y không vội thay đồ. Y nhét mấy thứ đồ vừa lấy ra vào trong túi. Trình Nam thấy y làm vậy, trong lòng không vui.

"Anh thu dọn đồ đạc vội vàng như vậy làm gì?"

Hướng Nam ngẩng đầu: "Phòng ở của tôi đã được chuẩn bị xong hết rồi."

Điều nay đương nhiên Trình Nam biết. Cậu vì biết nên mới cảm thấy không vui.

"Anh vội thế làm gì. Chỗ đấy vẫn chưa được dọn dẹp, chắc chắn không khác gì ổ lợn. Anh tối nay vẫn qua chỗ tôi ở tạm đi."

"Không cần." Hướng Nam vừa dọn đồ vừa nói: "Tôi tan ca rồi qua đấy, tùy tiện dọn dẹp một chút là được."

Hướng Nam biết, tất cả các phòng ký túc đều đồng nhất, cách bày trí thuận tiện cho việc dọn dẹp, dù có bẩn có loạn hơn nữa cũng không quá mức.

Trình Nam cau mày: "Chỗ đó không chừng ngay cả chăn cũng không có, tối nay anh vẫn nên qua chỗ tôi ở tạm đi."

"Không cần."

Ý tốt của Trình Nam, Hướng Nam chỉ dám nhận trong lòng.

"Ở đây không phải có đủ chăn gối sao?" Hướng Nam nói: "Cực quá thì tôi mượn tạm ở đây vậy."

Đột nhiên Trình Nam nói: "Tối nay tôi qua chỗ anh!"

Lời Trình Nam làm Hướng Nam ngẩn người.

Hướng Nam nói: “Chỗ đấy vẫn chưa được dọn dẹp, chắc chắn không khác gì ổ lợn.”

Trình Nam đáp: “Tan ca rồi qua đấy, tùy tiện dọn dẹp một chút là được.”

Hướng Nam nhíu mày: “Chỗ đó không chừng ngay cả chăn cũng không có.”

Trình Nam lại đáp: “Cực lắm thì tôi mang chăn gối sang.”

Hướng Nam không cam lòng.

“Cậu đừng qua.”

Hướng Nam cự tuyệt, dọn xong hết đồ, y nhét túi hành lý vào trong tủ.

Hướng Nam cầm bộ đồng phục định thay, bỗng nhớ ra thứ gì đó, hỏi Trình Nam: “Sao cậu vẫn còn ngồi đây, không ra ngoài phụ việc sao?”

“Vội cái gì? Không phải còn sớm sao?”

Bên ngoài căn bản chỉ có lèo tèo vài khách, không có cậu thì cũng chẳng sao.

Trán Hướng Nam nhăn lại.

Y không dám chắc, không muốn mạo hiểm, liền cầm quần áo đi vào trong.

Y đi vào phòng tắm kéo mành lại.

Hướng Nam treo bộ đồng phục lên, vừa cởi áo được một nửa, mành che đột nhiên bị kéo mở.

Cả hai đều ngây người.

Hường Nam vì Trình Nam đột nhiên kéo mành ra mà ngẩn người. Trình Nam lại vì nhìn thấy những dấu vết đậm nhạt trên vai Hướng Nam, ngớ người.

Cậu vừa rồi thấy Hướng Nam đi vào trong đã có chút nghi ngờ.

Thấy Hướng Nam chỉ vì thay quần áo mà ngượng ngượng ngùng ngùng đi vào phòng tắm, hơn nữa còn kéo

mành che thì lại càng thấy kỳ quái.

Không ngờ cậu vừa kéo mành ra lại nhìn thấy cảnh này.

Hướng Nam nhìn thấy lửa giận trong mắt Trình Nam thì không khỏi hoảng sợ mà lùi một bước.

Y không chắc Trình Nam nhìn thấy những thứ này sẽ có phản ứng thế nào nên mới cố ý vào đây thay đồ.

Nhưng y không ngờ Trình Nam lại đến giật mành che của y.

Càng không ngờ đến Trình Nam còn giận dữ hơn trong tưởng tượng của y.

"Anh có phải bị Mạc Dương thượng rồi không?"

Trong mắt Trình Nam hiện lên vẻ hung tợn.

Hướng Nam rất hoảng.

Y hạ tầm mắt nhanh chóng kéo áo lại cầm đồ chạy ra ngoài.

Không ngờ y lập tức bị Trình Nam giữ lại.

"Tôi hỏi anh tối qua có phải bị Mạc Dương thượng rồi không?"

Trình Nam giận dữ gào to.

Hướng Nam thật sự đã làm với Mạc Dương, những, không phải vào tối qua.

Trình Nam thấy mắt Hướng Nam chợt lóe, lập tức lửa giận dâng cao.

Mệt cậu không thấy y còn nhớ cả một đêm.

Không ngờ lần này thì hay rồi.

Tối qua y câu dẫn người khác, mây mưa điên cuồng cả một đêm.

Trình Nam đẩy Hướng Nam vào trong phòng tắm.

Hướng Nam bị đẩy liền ngã xuống nền đất.

Nước lạnh được mở ở mức to nhất, đại thúc bị dòng nước mạnh ào ạt chảy xuống làm cho đau, y run lên vì lạnh sợ hãi kêu: "Cậu làm gì vậy?"

"Trừ độc!"

Cả người Hướng Nam ướt đẫm.

Y đưa tay nắm lấy tay áo Trình Nam chật vật cố gắng đứng lên nhưng lại bị Trình Nam dùng sức đè xuống.

"Cậu điên rồi! Cậu tránh ra1"

Toàn thân hai người đều ướt sũng. Hướng Nam kêu lên giãy dụa định cố đứng lên một lần nữa, miệng lập tức bị bao nhiêu nước chảy vào.

Sức của Trình Nam quá lớn, làm thêm dòng nước ào ạt chảy xuống, đại thúc căn bản chịu không nổi.

Trong lúc giãy dụa, một chân Hướng Nam đạp vào chân Trình Nam, cậu lập tức cong người ôm cái chân bị Hướng Nam lấy trọng lượng cơ thể đạp vào. Cậu ngã xuống nền đất, Hướng Nam nhân lúc này đứng lên đi ra khỏi phòng tắm.

Hướng Nam vừa đi ra lại bị Trình Nam giữ lấy áo ném vào nơi trong cùng của phòng nghỉ.

Hướng Nam bị ném qua không cẩn thận đụng vào giá để đồ của phòng tắm.

Y bị đụng đau mà khẽ hừ một tiếng, nhìn Trình Nam mắt đỏ lừ bước từng bước lại gần, y ôm nơi bị đau hoảng hốt lùi về sau một bước.

"Cậu đừng lại đây!"

Y lấy tất cả mọi thứ y với tới ném về phía TRình Nam.

Trình Nam bị Hướng Nam phản kháng tuyệt đối làm cho kích động.

Cậu gạt tất cả mọi thứ xong về phía Hướng Nam định kéo y trở lại phòng tắm. Hướng Nam bị ép quá mức,

đưa tay phản khác, “bộp” một cái, bàn tay đập lên mặt Trình Nam.

Hướng Nam và Trình Nam đều đơ người.

Trình Nam điên thật rồi.

Lý trí không theo kịp hành động, não bộ còn chưa kịp phản ứng, cậu đã đưa tay tát vào mặt Hướng Nam.

Cái tát này thật sự quá hung dữ. Hướng Nam bị đánh đầu lật sang một bên, lập tức đập mạnh đầu vào giá đồ. Hướng Nam mắt hiện sao vàng, trước mặt tối sầm lại, cả người choáng váng tựa vào tường trượt ngồi xuống nền đất.

P/s: Xin lỗi mn vì lâu như vậy mới post được chương mới. Gần đây ta phát hiện bản raw bị lỗi rất nhiều, sau khi tìm kiếm thì ta phát hiện không chỉ bản raw ta đã down về mà tất cả các bản raw giản thể có trên mạng đều bị lỗi giống ta. Sau 1 hồi chật vật, ta đành ra hạ sách là ngồi gõ lại từng chỗ bị lỗi một. Vốn định sửa hết rồi mới quay lại edit truyện nhưng thật sự là quá nhiều lỗi: ((Hiện tại ta mới sửa hết được đến chương 70. Thấy mọi người giục nên ta đành quay lại dịch truyện đến hết chỗ ta sửa rồi lại sửa tiếp vậy.

Mong mọi người tha lỗi cho ta: ((<ins class=“adsbygoogle”

51. Chương 50: Nue

Kỳ thực Trình Nam vừa vung tay xuống liền lập tức hối hận.

Cậu thấy Hướng Nam đụng phải giá để đồ rồi ngã xuống đất lòng liền đau thắt lại.

Cậu định đi tới thì lại nghe thấy có giọng nói từ phía sau truyền tới.

Tiểu Lam vì nghe thấy có tiếng động nên đi vào, nhìn căn phòng hỗn loạn cậu không khỏi ngỡ ngàng.

Trình Nam nhíu chặt mày, gào lên: “Cút ngay cho tôi!”

Tiểu Lam bị cơn giận của Trình Nam dạo sợ, kinh hãi đi ra.

Ánh nhìn của Trình Nam lại quay trở lại bên người Hướng Nam.

Trình Nam cúi người xuống định xem xem vết thương của Hướng Nam như thế nào. Hướng Nam bị đụng

không nhẹ, cả người váng vất. Y đã không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ theo bản năng co người trốn bàn tay không ngừng chạm vào người y của Trình Nam.

Thái độ trốn cậu giống như trốn rắn rết của Hướng Nam khiến lửa giận của Trình Nam lại bùng lên.

"Đối tốt với anh anh còn con mẹ nó coi thường!"

Trình Nam đứng phắt dậy dùng sức kéo y lên.

Cửa phòng ngủ đột nhiên bật mở.

Bà chủ Hủy chạy vào thấy trong phòng nghỉ hỗn độn, nhíu mày, lớn tiếng nói với Trình Nam: "Có chuyện gì vậy? Hai người vừa rồi không phải vẫn còn tốt sao?"

"Không cần cô quan tâm, cút!"

Trình Nam lúc này kéo Hướng Nam đang choáng váng đẩy vào trong phòng tắm. Bà chủ Hủy thấy cậu có chút quá khích, đi lại ngăn cậu, ai ngờ lại bị Trình Nam đẩy ra. Bà chủ Hủy ngã về sau, may mà có tiểu Lam đỡ được.

"Trình Nam, cháu phát điên rồi sao?!"

Trình Nam cư nhiên dám động chân động tay với cô, bà chủ Hủy rống to.

Cô cảm thấy được Trình Nam lần này thật sự tức giận.

Nhưng cô chưa kịp ngăn cản, Trình Nam đã quay người một tay đẩy cô một tay tóm lấy tiểu Lam, đuổi hai người ra khỏi phòng.

Căn phòng nghỉ bị khóa từ phía trong, bà chủ Hủy lo lắng vỗ cửa kêu nhưng bên trong không có phản ứng gì.

Người trong cửa hàng đều vây lại xem, mọi người hai mặt nhìn nhau, rồi sau đó đều quay ra nhìn tiểu Lam/

Tiểu Lam định mở miệng nói gì đó, bị bà chủ Hủy trừng một cái, liền vội vàng ngậm chặt miệng lại.

"Trình Nam, kêu cháu mở cửa cháu có nghe thấy không?" Bà chủ Hủy lớn tiếng: "Cháu có tin cô sẽ gọi điện cho người trong nhà không!"

Cửa "rầm" một tiếng lớn, mọi người đều bị dọa nhảy dựng.

Bà chủ Hủy biết Trình Nam ném thứ gì đó vào cửa phòng.

Cô rất rõ tính tình của Trình nam, một khi đã giận thì đáng sợ vô cùng, ai cậu cũng không sợ.

Cô lại không thể gọi điện cho người trong nhà làm to chuyện này ra.

Bất đắc dĩ, cô chỉ đành cầu phúc cho Hướng Nam.

Cô đưa mắt nhìn một vòng, rống: "Nhìn cái gì, rảnh lắm sao?"

Mấy người hiếu kỳ đều lảng đi, người đang uống nước lập tức cúi đầu chuyên chú hết sức, người không việc gì cũng tỏ vẻ bận rộn.

Bà chủ Hủy ngồi xuống ở một chiếc bàn. Cô châm thuốc rít sâu một hơi, cô lúc này chỉ có cách đợi, đợi để thu dọn tàn cục.

Hướng Nam trong phòng tắm đã được nâng lên đứng dựa tường.

Y muốn đi ra, lắc lắc cái đầu váng vất, thế nhưng càng lắc lại càng chóng mặt. Y một tay nắm lấy vòi nước gắn trên tường, vòi nước liền bị y ấn xuống, Trình Nam bước vào liền ướt sũng, thêm dầu vào lửa, cậu ấn Hướng Nam xuống nền đất.

"Cậu muốn làm gì?"

Hướng Nam hoảng hốt, Trình Nam đang cởi quần y.

Hai tay Hướng Nam huơ loạn, có điều bên cạnh y ngoài mặt đất ẩm ướt cùng bức tường ướt sũng thì không còn gì khác.

Y trong lúc cấp bách đột nhiên nâng chân đạp vào thân dưới của Trình Nam, nhưng không thực hiện được, Trình Nam nhanh chóng giữ lấy chân y, càng thêm tức giận.

Trình Nam cho rằng Hướng Nam đang liều mình giữ thân vì Mạc Dương, cơn ghen trào lên sôi sùng sục trong lòng cậu.

Trình Nam giận quá mức khuôn mặt liền trở nên lạnh lẽo.

Cậu cắn môi Hướng Nam, luồn đầu lưỡi vào.

Hướng Nam giẫy dụa không được lại bị Trình Nam dây dưa quấn chặt lấy lưỡi, lúng túng hoảng hốt, tay liền bóp lấy cổ Trình Nam, nào ngờ Trình Nam nắm chặt lấy bẻ tay y lên trên đỉnh đầu y.

Một tay Trình Nam giữ lấy hai tay Hướng Nam, tay còn lại lột dần quần áo của Hướng Nam.

Hai chân cậu đè lấy chân Hướng Nam, cúi người hôn theo đường cổ Hướng Nam mà đi xuống.

Nụ hôn của Trình Nam khi đến vai Hướng Nam liền biến thành cắn.

Cậu thấy ngứa mắt những dấu vết kia, cũng không quan tâm Hướng Nam đau hay không, há miệng cắn xuống, rất nhanh trên vai Hướng Nam đầy những vết cắn to nhỏ.

Hướng Nam bị đau, chân tay đều không ngừng vùng vẫy.

Y cắn răng liều mạng giãy dụa.

Cổ tay bị siết đỏ rửa vất vả mới thoát ra được, y lập tức nâng người vươn tay. Động tác của Trình Nam không nhanh bằng y, y kéo cái vòi nước kim loại, dòng nước liền từ trên cao dội xuống đầu Trình Nam.

Nước đột nhiên dội xuống người Trình Nam không nhẹ, cậu liền đưa tay ôm đầu. Hướng Nam thả tay đẩy cậu ra ngồi dậy, không ngờ gặp cặp mắt lạnh băng của Trình Nam, y hoàn toàn bị dọa sợ.

Hai chân vẫn bị Trình Nam đè lên như cũ, Hướng Nam có cảm giác có chuyện không tốt sắp xảy ra.

"Tôi….."

Nên nói gì?

Hôm qua không có bị Mạc Dương thượng?

Tối qua không có làm gì với Mạc Dương?

Hướng Nam không biết, y lúc này nói gì cũng vô dụng.

Y bị Trình Nam kéo dậy, tay bị cậu bẻ ngoặt ra sau rút thắt lưng ra.

Trình Nam ấn Hướng Nam vào tường.

Cậu hôn y, vươn tay cởi mạnh quần Hướng Nam xuống.

Hướng Nam muốn cắn cậu, thân dưới đột nhiên bị Trình Nam nắm lấy. Hướng Nam đau đến nhảy dựng, y 'ô ô ô' kêu, nhưng lại bị Trình Nam chặn miệng mà không thể nói câu nào.

Hướng Nam thực tức chết.

Trình Nam mở cổ áo Hướng Nam ra.

Cả người y run lên.

Y lại định cắn Trình Nam, không ngờ tay cậu đột nhiên dùng sức, Hướng Nam đau đến chảy nước mắt.

"Sao? Đau sao? Giận tôi không có nhẹ nhàng như cái thằng cha kia của anh sao?"

Trình Nam thả môi Hướng Nam ra, lạnh lùng mỉa mai. Hướng Nam định mở miệng nói, lại bị cậu nhét chiếc áo sơmi rách vào miệng.

Trình Nam căn bản không muốn nghe bất cứ lời gì về Mạc Dương từ miệng Hướng Nam.

Dù cho là cậu chủ động khiêu khích.

Chỉ cần được thốt ra từ miệng Hướng Nam, cho dù là một chữ, cũng sẽ khiến cậu phát điên.

Hướng Nam "ô ô ô" kêu, cố rút tay, cả người kịch liệt vùng vẫy.

Cổ tay không ngừng cọ sát vào chiếc thắt lưng thít chặt đến mức rách da chảy máu. Hướng Nam giãy dụa không được, thân dưới đau xót, hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi.

Trình Nam bị sự phản kháng mãnh liệt của Hướng Nam làm cho giận đỏ mắt. Cậu bá vương ngạnh thượng cung, kéo khóa quần trực tiếp tiến vào trong Hướng Nam.

P/s: Ta không hiểu tên chương nay có nghĩa gì nên đành để nguyên vậy. Bắt đầu không thích Trình Nam >.< <ins class="adsbygoogle"

52. Chương 51: Khóa

Nếu được chọn, Hướng Nam thật sự muốn mình ngất đến bất tỉnh nhân sự.

Trình Nam đột nhiên nhét vào như vậy, cảm giác đau đơn bị xé rách khiến cơ bắp trên người y lập tức căng chặt.

Giây phút đó, y đau đến mức thật lòng muốn chết đi.

Kỳ thực Trình Nam cũng không dễ chịu.

Cậu là đột ngột tiến vào trong Hướng Nam.

Nhưng phía sau của Hướng Nam thật chặt, còn chưa chuẩn bị mà tiến vào khiến y nhất thời căng cứng người. Cậu bị thít đau, lông mày cũng nhíu chặt lại.

Mặt Hướng Nam cắt không một giọt máu.

Người Trình Nam di chuyển, Hướng Nam liền chảy nước mắt.

Miệng y bị nhét đồ, tiếng khóc biến thành tiếng kêu 'ô ô'. Trình Nam ghé bên tai y kêu y thả lỏng, y hỗn loạn lắc đầu. Trình Nam nói hết lần này đến lần khác, thấy vẻ mặt thống khổ của Hướng Nam, cậu liền vươn tay nắm lấy nơi yếu ớt của y.

Cậu liếm những giọt nước mắt của y, xoa viên tròn dưới thân Hướng Nam, nhẹ nhàng vuốt ve nơi yếu ớt của y.

Lồng ngực Hướng Nam phập phòng, cơn đau từ phía sau khiến thần kinh y càng thêm căng chặt. Trình Nam thấy y hoàn toàn không thể thả lỏng người được, liền lấy miếng vải rách trong miệng y đi ra.

"Anh thả lỏng được không?"

"Anh thả tôi ra được không?"

Giọng Hướng Nam rất nhỏ, còn mang theo tiếng nức nở. Trình Nam nghe rồi lại tiến sâu thêm một chút vào trong Hướng Nam.

Hướng Nam lập tức đau đến hít mạnh.

Trình Nam hỏi y: “Anh muốn thoải mái hay cứ như vậy mà làm?”

Ngụ ý hỏi Hướng Nam muốn thả lỏng phối hợp hay muốn cậu tiếp tục cưỡng bức.

Trong lòng Hướng Nam đương nhiên không muốn làm.

Y lắc đầu: “Tôi không….. Tối qua tôi cùng Mạc Dương…. A!”

Trình Nam ác ý đẩy vào khiến Hướng Nam thảm thiết kêu lớn.

Hướng Nam nhìn vào hai mắt Trình Nam, thấy trong mắt cậu là phẫn nộ cùng không tin tưởng.

Miệng Hướng Nam lại một lần nữa bị bịt lại.

Trình Nam bắt đầu rong ruổi khắp thân thể y.

Hướng Nam đau đến cả người chảy mồ hôi lạnh, cũng không biết nhịn bao lâu, Trình Nam bắn ra trong người y, thứ dịch nóng bỏng như thiêu đốt nội bích đang bị thương. Y liền cắt chặt mảnh vải trong miệng, nước mắt chảy ròng.

Khuôn mặt đáng thương này của Hướng Nam, vào mắt Trình Nam chẳng những không khiến cậu thấy thương cảm mà ngược lại khiến trong lòng Trình Nam có chút hưng phấn.

“Rất đau sao?”

Trình Nam liếm vành tai Hướng Nam, nhỏ giọng hỏi.

Cả người Hướng Nam lại khẩn trương mà căng ra.

Có dịch trắng làm bôi trơn, hành động đâm chọc không nhanh không chậm trở nên trôi chảy hơn trước rất nhiều.

Tuy vẫn còn đau, những đã không còn đến mức đáng sợ như vừa rồi nữa.

Vách trong của Hướng Nam vừa nóng vừa ẩm, gắt gao ôm lấy dục vọng của Trình Nam.

Trình Nam từng chút từng chút một đẩy thắt lưng, hậu huyệt mềm mại của đại thúc phun ra nuốt vào, thuận theo động tác của cậu mà không ngừng co rút.

Dịch trắng bị đẩy đi ra, Hướng Nam nhịn nhục khó chịu im lặng thừa nhận sự xâm nhập của Trình Nam, nghe tiếng vang *** dục phát ra khi hai người kết hợp, xấu hổ quay mặt đi chỗ khác.

Việc đã đến nước này, Hướng Nam chỉ đành hy vọng Trình Nam làm nhanh xong việc rồi thả y đi.

Y cảm thấy vào lúc này, có phản kháng cũng không có ý nghĩa gì.

Trình Nam nhìn thấy vẻ cam chịu của y, động tác của cậu dần dần chậm lại.

Cậu không thích một Hướng Nam như vậy.

Cậu lấy mảnh vải trong miệng Hướng Nam ra, Hướng Nam rất kinh ngạc quay đầu nhìn cậu.

Trình Nam đột nhiên đâm sâu vào một cái, Hướng Nam liền kêu lớn.

Động tác của Trình Nam bắt đầu thay đổi.

Tiến vào mỗi lúc một sâu, mỗi lúc một dũng mãnh, cơ thể Hướng Nam dần dần có phản ứng, thân dưới cũng chậm rãi ngẩng đầu.

"Trình Nam…. Trình… Ô…"

Vẻ xanh xao tái nhợt ban đầu dần biến mất, làn da màu mật ong của Hướng Nam chậm rãi ửng hồng.

Trong tình huống này bị khơi mào dục vọng, Hướng Nam không thể chấp nhận được.

Y cắn chặt môi, cực lực khống chế để mình không phát ra tiếng nào, nhưng lại bị Trình Nam lấy tay cậy mở ra.

Trình Nam hôn Hướng Nam. Đầu lưỡi nóng ẩm linh hoạt tùy tiện quấy nhiễu trong miệng Hướng Nam. Cậu hút lấy lưỡi y, ngậm trong miệng, nước bọt tiết ra khi hai đầu lưỡi quấn chặt bị Trình Nam đẩy vào miệng Hướng Nam. Hướng Nam nuốt không kịp, bị chảy ra ngoài.

Hướng Nam ho khan, ***g ngực kịch liệt phập phòng. Trình Nam hôn lên cằm y, sờ đầu nhũ đứng thẳng trước ngực y, mỉa mai nói: "Thật đúng làm *** đãng… Chỉ dùng phía sau mà ngay cả nơi này cũng đứng lên như vậy."

Mặt Hướng Nam vì giận dữ mà mặt đỏ bừng.

Trình Nam thấy Hướng Nam định nói gì đó liền đột ngột đâm vào, tiếng rên rỉ lập tức tràn ra khỏi miệng Hướng Nam.

Y cắn chặt răng.

Thân dưới Trình Nam lại bắt đầu nhẹ nhàng đưa đẩy.

Cậu cố ý tra tấn Hướng Nam.

Cậu chậm rai kéo ra, sau đó đột ngột tiến vào, lại chậm rai đi ra, rồi mạnh mẽ đẩy vào. Cứ như thế vài lần, bị kích thích quá mức, Hướng Nam không chịu nổi, cuối cùng kêu lên thành tiếng.

"Thật sự thoải mái như vậy sao? Kêu nghe tiêu hồn như vậy…" Trình Nam cắn vành tai y, vuốt ve đầu nhũ mềm mãi dựng đứng của y, nhỏ giọng: "Là vì lúc tôi đâm anh thích hơn lúc Mạc Dương đâm anh sao?"

Trình Nam nói xong mấy lời ghen tuông, tay đi loạn trên người Hướng Nam, đầu lưỡi cũng chu du khắp nơi.

Hướng Nam bị liếm đến nhũn ra, cả người nóng bừng, làn da càng ngày càng đỏ, hơi thở càng lúc càng nóng bỏng.

"A…."

Cổ áo bị xé toạc ra, người y run rẩy, dịch trắng bắn ra. Hướng Nam liền mê man, cả người tựa lên người Trình Nam.

Lúc Hướng Nam tỉnh lại phát hiện mình đang ở một nơi khác.

Y nằm trên giường, đắp chăn, trên người không mảnh vải.

Người y sạch sẽ, hậu huyệt cũng đã được bôi thuốc.

Y ngồi xuống, phát hiện thân dưới tuy hơi khó chịu, nhưng không có đau đớn như trong suy nghĩ. Y nhìn ra bên ngoài, đoán theo sắc trời, không chắc mình đã ngủ mấy ngày.

Cách bài trí xa lạ, nhưng khung cảnh lại rất quen thuộc.

Hướng Nam biết mình đang ở trong một phòng ký túc xá trong trường học. Y nhìn bồn phía, cảm thấy mờ mịt.

Ngoài phòng không chút tiếng động, y choàng tấm chăn mỏng xuống giường.

Y mở tủ đồ, muốn tìm quần áo để mặc, nhưng trong tủ trống rỗng. Y thấy vậy, không khỏi ngớ ra.

Y cảm thấy thực kỳ quái, đi vào phòng tắm.

Tất cả mọi thứ ở nơi này đều được chuẩn bị tạm thời, giống như trước đây chưa từng có ai ở qua.

Hướng Nam lại càng thấy quái lại.

Y thấy áo choàng tắm sạch sẽ liền mặc vào.

Hướng Nam đem chăn để lại vào trong phòng.

Y đi ra phòng khách, tìm khắp nơi đều không thấy một ai. Y đột nhiên nhớ tới phòng 305 nhà A lúc trước bà chủ Hủy nói.

Chẳng lẽ nơi này là phòng của y?

Y đi đến trước cửa định mở cửa ra ngoài xem số phòng, không ngờ chốt khóa ở cửa không mở ra được. Hướng Nam thấy kỳ lạ, nhìn kỹ ổ khóa kia, liền ngẩn người.

Hai tầng chống trộm trong khóa đã được khởi động.

Loại khóa chống trộm hai tầng này cho dù là từ bên trong hay bên ngoài, đều phải có chìa khóa mới mở ra được.

Trên người Hướng Nam không có chìa khóa.

Nói cách khác, y đã bị khóa lại trong phòng này. <ins class=“adsbygoogle”

53. Chương 52: Hướng Nam Và Trình Nam

Hướng Nam rất hoảng loạn. Mắt nhìn thấy chiếc điện thoại đặt bên cạnh sofa, y chạy lại định gọi người tới giúp, nhưng điện thoại nhấc lên lại không thấy phát ra bất cứ tiếng động nào.

Y vội vàng nhấn nút ngắt mấy lần, điện thoại vẫn không có tiếng gì. Y kéo sợi rắc nối của điện thoại lên, lúc này mới biết dây điện thoại đã bị ai đó cắt đứt.

Làm sao giờ?

Làm sao giờ?

Hướng Nam lo lắng vô cùng, quyết định chạy ra ban công.

Y mở cửa ban công bước ra, kết quả khiến y mất hết hy vọng.

Phần ban công của hai phòng liền nhau cách rất xa, căn bản không thể trèo qua được.

Y đi tới mép ban công nhìn xuống dưới.

Chỗ y đang đứng quả thực là tầng ba.

Điều này chứng minh y thực sự đang bị nhốt trong căn phòng ký túc bà chủ Hủy chuẩn bị cho y.

Y đóng cửa ban công lại rồi bắt đầu lật tung các loại rương tủ.

Y hy vọng có thể tìm được một loại dây thừng nào đó có thể giúp y thoát ra khỏi đây.

Tìm cả một buổi, đừng nói dây thừng, ngay cả thứ có thể bện lại giúp y đi xuống tầng 2 cũng không có.

Tìm trong phòng hết một lượt, thứ gì cũng không có. Hướng Nam có chút thất vọng, cuộn mình ngồi trên sofa.

Y đột nhiên nghe thấy tiếng chìa khóa đụng nhau leng keng.

Lỗ tai Hướng Nam lập tức dựng thẳng đứng.

Từng tầng chống trộm trên khóa cửa được mở ra, Hướng Nam kinh ngạc, biết là có người đến, trong lòng lo lắng, không kịp nghĩ gì đã đứng bật dạy chạy vào trong phòng, kéo chăn giả bộ ngủ.

Cửa bị mở ra, Trình Nam cầm một túi đồ to đi vào.

Lúc cậu nhìn vào trong phòng, tai không nghe thấy tiếng động gì. Cậu xoay người lấy chìa khóa khóa cửa lại một lần nữa.

Cậu trực tiếp đi vào phòng ngủ. Khi đứng trước cửa thấy Hướng Nam vẫn còn đang ngủ, cậu xoay người đi vào trong bếp.

Mấy thứ cậu mang đến đều là thức ăn dễ xử lý.

Ở đây không có dao, không có ly thủy tinh, cũng không có bộ đồ ăn bằng sứ. Tất cả ly cốc uống nước cùng đồ dùng đều là loại dùng một lần, thức ăn đều là đồ ăn đóng hộp đơn giản, nước có thể uống đều là nước tinh khiết đóng chai.

Trình Nam vừa đặt đồ lên chạn bát, điện thoại liền kêu vang.

Cậu lấy ra nhìn màn hình một chút, không kiên nhẫn nhấc máy nói: "Cô có chuyện gì thì nói mau."

"Cháu rốt cuộc định làm loạn đến lúc nào?"

Đầu bên kia truyền tới giọng nói của bà chủ Hủy.

Mấy lời nay nghe không xuôi tai, Trình Nam trực tiếp cúp máy.

Vừa ra khỏi phòng bếp, điện thoại lại reo vang.

Trình Nam nhìn màn hình, vẫn là cô.

"Nói."

"Hôm nay đã là ngày thứ ba rồi."

"Anh ấy vẫn chưa tỉnh lại." Trình Nam nói rồi liếc mắt vào trong phòng ngủ.

"Có phải anh ta tỉnh lại cháu sẽ thả anh ta ra không?"

"Cháu chưa từng nói vậy." Trình Nam đi vào trong nhà tắm.

Y lấy chậu đổ nước nóng vào.

Bà chủ Hủy ở đầu điện thoại bên kia có chút tức giận, lớn tiếng: “Mấy hôm nay mày sớm đi muộn về lừa dì Đặng, chỗ của cô mày không đến, lớp cũng không đến, một mực ở bên cạnh anh ta, mày rốt cục muốn thế nào?”

“Muốn ăn thịt anh ta!” Trình Nam nhíu mày, khiêu khích: “Cô có thể làm gì?”

Nói xong, Trình Nam lại cắt đứng cuộc trò chuyện.

Cậu mang nước vào trong phòng.

Hướng Nam đang cố gắng giả bộ ngủ cảm thấy cậu đến gần, lập tức liền căng thẳng.

Cả người y trở nên cứng ngắc, không dám đụng đậy lấy một chút.

Trình Nam đặt chậu nước xuống chỗ bên cạnh giường, lật chăn ra, liền ngẩng người.

Hướng Nam nằm nghiêng nắm chặt hai mắt không hề biết, áo choàng tắm trên người y đã bán đứng y.

Trình Nam ngồi xuống bên giường.

“Tỉnh lại rồi sao?”

Lời Trình Nam làm trong lòng Hướng Nam cả kinh.

Hướng Nam nhớ ra, áo choàng tắm trên người y.

“Tỉnh lại rồi sao?”

Trình Nam lại hỏi, tiếng không quá lới, Hướng Nam đương nhiên không dám trả lời.

Hướng Nam chọn tiếp tục giả vờ ngủ.

Y không dám mở mắt, y không chắc Trình Nam thấy y tỉnh lại sẽ làm gì với y.

“Chẳng lẽ lại đang ngủ sao?” Trình Nam đặt tay lên mông Hướng Nam, vuốt ve một chút, y vẫn không có phản ứng gì.

Hướng Nam hoàn toàn không dám phản ứng lại.

"Chỉ muốn nói anh tỉnh lại rồi thì dậy tắm rửa rồi ăn một chút gì đó."

Trình Nam rời đi.

Hướng Nam nghe thấy tiếng nước.

Chiếc khăn ấm áp được đặt lên đùi Hướng Nam. Chiếc khăn kia theo mé đùi trong của y tiến vào trong áo choàng tắm của Hướng Nam, chạm tới hậu huyệt của y.

Hướng Nam run lên.

Hướng Nam không biết, Trình Nam thấy phản ứng rất nhỏ của y liền trào phúng không thành tiếng, mỉm cười.

Trình Nam lau sạch thuốc mỡ trong hậu huyệt của y.

Cậu đặt khăn sang một bên, ngón tay nhẹ vuốt hậu huyệt của Hướng Nam. Bàn tay đặt bên đầu y lập tức nắm chặt lại.

Không cần làm!

Không cần làm!

Hướng Nam cảm nhận được rõ ràng ngón tay của Trình Nam đang di chuyển bên trong.

Cuối cùng, còn khẽ khành chuyển động, cong cong lại.

Vách trong ẩm nóng ngậm chặt ngón tay Trình Nam. Ngón tay Trình Nam chậm rãi ra vào, tinh tế cảm giác được, liếm môi mình.

"Chỗ này của anh đã tốt hơn rồi…"

Giọng Trình Nam rất nhẹ.

Hướng Nam đương nhiên biết cậu đang nói gì.

Y rất muốn lập tức bật dậy chạy trốn thật xa.

Nhưng y biết nếu lúc này mình có phả ứng sẽ càng khiến Trình Nam thấy hưng phấn hơn.

Giả vờ ngủ chính là lối thoát duy nhất của y.

Đại thúc biết, chỉ cần y không động đậy, Trình Nam sẽ rất nhanh không còn thấy thú vị.

Trong lòng y không ngừng cầu cho Trình Nam có thể mau rời đi. Y thực mong Trình Nam lúc này nhận được một cuộc điện thoại quan trọng nào đó rồi sau đó rời đi.

Nhưng Hướng Nam không đợi được đến cuộc gọi đó.

Ngón tay Trình Nam dừng lại trong cơ thể Hướng Nam một chút rồi lại rút ra.

Hướng Nam thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

Hướng Nam cảm thấy mình như vừa nhìn thấy ánh trăng sau mây mù.

Còn chưa kịp vui sướng, thân dưới Hướng Nam đột nhiên chạm vào một thứ gì đó.

Cả người y cứng đờ.

"Loại thuốc này thực sự rất hữu dụng…."

Trình Nam tự nói với mình, tay cậu nhẹ ngàng vuốt ve hậu huyệt của Hướng Nam.

Cậu lại cho thêm thuốc mỡ vào, xoa bôi lên hậu huyệt của Hướng Nam.

Hóa ra là bôi thuốc.

Hướng Nam mím môi âm thầm chịu đựng, thuốc mỡ tiếp xúc với nhiệt độ cơ thể, nhanh chóng tan ra, ngón tay Trình Nam lại nhét vào trong hậu huyệt y.

Trong lòng Hướng Nam căng thẳng, ngón tay Trình Nam liền bị y cắn chặt.

Tia sáng trong mắt Trình Nam trầm xuống.

Cậu nhìn đăm đăm Hướng Nam đang giả bộ ngủ say. Ngón tay bên trong nhẹ nhàng vuốt ve vách tường, thấy mặt Hướng Nam ửng hồng, cậu liền nhét thêm ngón tay thứ hai vào.

Có thuốc mỡ làm trơn, ngón tay thứ hai của Trình Nam thực thuận lợi được hậu huyệt của Hướng Nam nuốt lấy.

Ngón tay được nội bích của Hướng Nam gắt gao cắn chặt, Trình Nam liền cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Ngón tay của Trình Nam chậm rãi chuyển động trong cơ thể mẫn cảm của Hướng Nam. Màu da bánh mật của Hướng Nam bắt đầu phiếm màu ***, thân dưới yếu ớt của y dần ngẩng đầu, còn tiết ra *** dịch. Thân dưới trở nên ướt đẫm, hơi thở của Hướng Nam càng ngày càng gấp. Y cắn răng, sắp không thể tiếp tục giả bộ nữa rồi.

Trình Nam đẩy thêm ngón thứ ba vào trong người y.

Hô hấp của y liền ngừng lại.

Vách trong mẫn cảm bị trêu chọc, hơi thở của y lập tức trở nên hỗn loạn, thiếu chút nữa rên lên thành tiếng.

Y cố gắng chịu đựng, không ngờ đột nhiên bị lật lại, nằm ngửa mặt lên. Y cả kinh, vội mở mắt, gặp khuôn mặt đầy ý trêu tức của Trình Nam, Hướng Nam sửng sốt, có chút hoảng sợ.

Hóa ra Trình Nam đã sớm biết y giả bộ ngủ.

Vậy cậu vừa rồi…

Là cố ý.

Hướng Nam chống tay đẩy người lùi về sau, ngón tay trong người chịu tác động, lông mày y liền nhíu lại.

Y thực rất đáng thương nhìn chằm chằm Trình Nam. Trình Nam bị y nhìn như vậy, thân dưới lập tức giống như bị lửa đốt mà trướng đau.

Trình Nam rút ngón tay trong người Hướng Nam ra.

Lúc y vừa mới khẽ thở phào, không ngờ hai chân mình đột nhiên bị tách mở. Người y bị Trình Nam kéo lại, lập tức nằm dưới Trình Nam.

“Đã sắp bắn rồi, anh còn dám giả vờ…”

Trình Nam cởi dây lưng áo choàng tắm của Hướng Nam, cởi áo trên người y ra.

“…… Ư….”

Dục vọng của Hướng Nam bị Trình Nam nắm lấy, lập tức vội vàng hút khí.

Trình Nam liếm môi, tay nắm dục vọng của Hướng Nam nhẹ ma sát. Cơn khoái cảm trêu người theo dây thần kinh mẫn cảm nhanh chóng lan ra toàn thân, cả người Hướng Nam lập tức cong lên.

Thân dưới Hướng Nam đã đạt đến cực hạn.

Một cỗ khí nóng xông tới thân dưới. Vừa định phun trào, dục vọng của Hướng Nam đột nhiên bị Trình Nam nắm lại. Thân dưới y thực trướng, đau đến rên rỉ thành tiếng.

“….. Cậu làm gì….” Mắt Hướng Nam hiện nét *** ướt át, toàn thân đỏ bừng, hô hấp hỗn loạn.

Hành động này của Trình Nam thiếu chút lấy mạng. Y bị bó buộc, đau đến khó chịu.

Trình Nam trào phúng nhìn y: “Muốn bắn sao?”

Hướng Nam thực xấu hổ mở mắt ra.

Cuối cùng, y vươn tay định gỡ bàn tay đang nắm chặt thân dưới của y của Trình Nam ra, lại bị cậu hất ra.

“….. Buông ra….” Hướng Nam thật sự rất khó chịu. Tinh khí dưới bụng mãi không thể đi ra, thân dưới y trướng đau, thật sự sắp phát điên.

“… Buông ra… được không…”

Hướng Nam nắm lấy áo Trình Nam, cầu xin.

Hai mắt ngập hơi nước cùng khuôn mặt phiếm hồng vì *** lọt vào mắt Trình Nam, Trình Nam khi nóng thượng não, thân dưới sắp muốn bạo phát.

Cậu hôn lên khóe miệng Hướng Nam.

“Cởi quần tôi ra.”

Trình Nam nhỏ giọng nói, Hướng Nam lập tức nhíu mày.

“…. Tôi không muốn….”

“Vậy anh có muốn bắn không?”

Trình Nam nắm chặt tay, Hướng Nam lập tức càng thêm khó chịu.

Bàn tay nắm lấy áo Trình Nam của y siết chặt.

“…. Cậu để tôi bắn trước đã…”

Hướng Nam cò kè mặc cả, trong lòng mong may mắn, lại nghĩ đến lúc đó lật lọng.

Trình Nam giống như đồng ý.

Cậu thả lỏng tay, lại bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve.

“…… A -…… A ưm……”

Phía trước của Hướng Nam được cậu xoa nắn, cả người chấn động, dịch trắng lập tức phun trào, bắn ra khắp nơi.

Phía trước Hướng Nam bị nghẹn tới lợi hại, lần này phun trào, y cảm thấy linh hồn mình giống như rơi xuống, cả người mệt mỏi nhũn ra.

Trình Nam cởi khóa quần ra.

Chân Hướng Nam bị cậu mở rộng.

Trình Nam liếm thứ dịch trắng vương trên bụng Hướng Nam, đem thứ nóng rực của mình đâm vào trong Hướng Nam. Hậu huyệt của Hướng Nam bị xâm chiếm, cả người lập tức hồi hồn.

“….. A… Ai a… Không… Ưm… Đừng…”

Hậu huyệt bị đâm trướng, Hướng Nam thở ra hồng hộc.

"….. Đừng tiến vào… Ô… Đừng… Dừng lại…"

"Dừng lại không được nữa rồi…"

Trình Nam đã nhịn rất lâu, nếu còn không tiến vào, cậu sẽ thực sự bùng nổ.

Hướng Nam lắc đầu cự tuyệt, cơ thể không tuân theo lý trí mà có phản ứng. Y bị Trình Nam đâm vào thật mạnh, sự mẫn cảm bị khiêu khích, dục vọng dưới thân vừa tiết ra đã lại ngẩng đầu. <ins class="adsbygoogle"

54. Chương 53: Hạ Sách

Trình Nam thấy thân dưới của Hướng Nam có phản ứng liền bật cười.

"Thoải mái đến vậy sao?"

Lời này của Trình Nam làm Hướng Nam thiếu chút tức chết.

Y co chân lại, vách trong cũng theo đó mà siết lại, Trình Nam lập tức rên rỉ thành tiếng.

Hai chân Hướng Nam lại bị Trình Nam mở rộng ra.

Trình Nam hôn cằm y: "Anh đã vội vã kêu tôi như thế…"

"Không có…" Lời tiếp đó Hướng Nam không nói hết được, vì Trình Nam đã bắt đầu di chuyển trong người y.

Nơi mẫn cảm của Hướng Nam không ngừng được đụng vào, thứ cực nóng của Trình Nam đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể y. Hơi thở của Hướng Nam ngay càng hỗn loạn, đầu ngẩng lên, không quá lâu, y cắn môi, rên rỉ, lại bắn ra một lần nữa.

Hướng Nam cảm thấy có chút mệt mỏi.

Nhưng y biết mọi chuyện vẫn còn chưa xong.

Trình Nam còn chưa bắn.

Trình Nam thấy bộ dạng đạt đến cao trào của y, thứ dục vọng chôn trong người y liền biến lớn.

Trình Nam rút ra khỏi người Hướng Nam. Cậu để y quay người nằm úp sấp trên giường.

Hướng Nam sợ hãi muốn chạy trốn nhưng lại bị Trình Nam giữ chặt eo kéo lại. Trình Nam hôn lên vai Hướng Nam rồi đẩy thứ cực nóng của mình vào.

Sau đó Hướng Nam bị Trình Nam làm cho chết đi sống lại, đến lúc tỉnh lại, đã là buổi tối.

Hướng Nam chỉ có một mình trong phòng, ngồi trên giường.

Chiếc giường này vẫn vương đầy thứ mùi đàn ông nồng đậm. Hướng Nam nhìn trên giường hỗn độn, người có chút dại ra.

Trốn không thoát được sao?

Thật sự trốn không thoát được sao……

Hướng Nam đột nhiên có suy nghĩ muốn nhảy lầu.

Cũng không phải đi tìm cái chết.

Y nghĩ chỗ này là tầng ba, nhảy xuống có thể sẽ không bị thương, có thể sẽ không chết, có thể y sẽ thành công trốn thoát, không phải sao?

Trong lòng y tìm ra lối thoát, rất muốn thực hiện.

Ngay lúc y đang cố lấy dũng khí, y đột nhiên nghe thấy giọng Trình Nam.

"Dạ, tối nay cháu sẽ về muộn, vú không cần chờ. Vú cứ để đồ ăn lại cho cháu rồi về nghỉ ngơi đi."

Hóa ra Trình Nam còn chưa đi, đang ở phòng khách nói chuyện điện thoại.

Hướng Nam đột nhiên nghĩ ra.

Trình Nam có chìa khóa.

Sau khi Trình Nam nói chuyện xong liền đi vào.

Nửa người trên của cậu trống không, chỉ mặc một chiếc quần bò, hơn nữa ngay cả khóa cũng không kéo lên.

Cậu thấy Hướng Nam tỉnh, ném điện thoại lên đầu giường, tiến lại hôn lên môi Hướng Nam, hỏi: "Anh đói sao?"

Đường nhìn của Hướng Nam không dứng lại trên mặt cậu. Y suy nghĩ, chìa khóa có phải ở trong túi quần Trình Nam không nhỉ.

Hướng Nam không trả lời cậu, Trình Nam liền nhíu mày.

Tay cậu luồn vào sờ lên chỗ bụng Hướng Nam.

Hướng Nam hơi hoảng nắm lấy tay cậu.

"Tôi hỏi anh có đói không?"

Phản ứng của Hướng Nam làm cho Trình Nam cảm thấy y có chút bất an.

"Anh đã lâu rồi không có gì bỏ bụng. Đi rửa ráy một chút, ăn thứ gì đó."

Lời của Trình Nam làm Hướng Nam phản ứng lại.

Hướng Nam ngoan ngoãn đi vào phòng tắm.

Y đánh răng, nhíu chặt mày. Y vừa rồi nhìn, túi quần Trình Nam không có phồng lên, hình như không có để thứ gì trong đó.

Là vì quần sẫm màu nên nhìn không rõ hay là chùm chìa khóa kia cậu để ngoài phòng?

Hướng Nam đánh răng rửa mặt, Trình Nam đi vào phòng tắm ôm y từ phía sau.

"Tắm rửa một chút, được không?"

Giọng Trình Nam thực dịu dàng, khiến Hướng Nam có chút thụ sủng nhược kinh.

Hướng Nam biết thân dưới của mình vô cùng hỗn loạn, y gật gật đầu, quay người lại.

Ánh mắt của y lại dừng lại chỗ túi quần của Trình Nam.

Hướng Nam nghĩ chìa khóa kia cũng chỉ có hai chiếc mà thôi (một cái để dự phòng). Quần Trình Nam màu tối, cho dù để đồ trong túi, không nhìn ra được cũng không có gì kỳ quái.

"Sao vậy, anh lại muốn sao?"

"Hả?" Hướng Nam giương mắt, thấy trên mặt Trình Nam một vẻ trêu chọc, biết cậu hiểu lầm rồi.

"Không đời nào." Hướng Nam khó xử đưa mắt ra chỗ khác.

"Vậy nhanh tắm rồi đi ra đi."

Hướng Nam đã lâu rồi không ăn gì, Trình Nam sợ y đến lúc đó thật sự đói bụng chết mất.

Trình Nam định đi ra ngoài lại bị Hướng Nam kéo lại.

Cậu khó hiểu nhìn y.

Hướng Nam mặt đỏ bừng, hỏi: "Cậu không tắm sao?"

Thật ra Hướng Nam là muốn cậu cởi quần ra.

Hướng Nam muốn xem xem chìa khóa có ở trong túi quần cậu không, thuận tiện lấy trộm.

Trình Nam nhìn chằm chằm y, không nói tiếng nào.

Hướng Nam quay mặt đi, nởi: "Chúng ta cùng tắm, được không?"

Giọng Hướng Nam nhẹ đến gần như không thể nghe thấy.

Dù sao hai người cũng không phải chưa làm qua. Hướng Nam sớm đã bị Trình Nam nhìn thấy hết, sờ, liếm mấy lượt rồi.

Vì chìa khóa, Hướng Nam không sợ gì cả.

Lời Hướng Nam nói làm trong mắt Trình Nam hiện lên một tia kinh ngạc.

Lời mời của y không làm cậu thấy vui, ngược lại khiến Trình Nam thấy nghi ngờ.

Cậu bắt đầu nhận ra bắt đầu từ lúc nãy, biểu hiện của Hướng Nam quá bình tĩnh quá ngoan ngoãn.

Nghi ngờ trong lòng Trình Nam không hề được giấu kín mà biểu hiện ngay ngoài mặt. Hướng Nam thấy vậy, cảm thấy mọi chuyện hỏng rồi.

Hướng Nam thầm mắng mình quá mức tích cực.

Hướng Nam đành từ bỏ.

"Vẫn là thôi đi."

Hướng Nam đổi ý làm Trình Nam thu lại sự nghi ngờ.

Tuy cảm thấy kỳ lạ nhưng Hướng Nam hiếm khi dâng lên tận cửa, Trình Nam không có lý do gì để từ chối.

"Được."

Cậu vừa nói xong, liền cởi quần mình xuống.

Hướng Nam thấy cậu cởi quần, tim lập tức đứng lại.

Nhưng Hướng Nam vạn lần không ngờ Trình Nam cởi quần ra rồi lại thuận tay ném quần ra ngoài.

Hướng Nam lập tức khẩn trương, theo bản năng chạy ra ngoài, ai ngờ y lại bị bàn tay to của Trình Nam kéo vào trong lòng. Cửa bị Trình Nam đóng sầm lại, cậu hỏi y: "Không phải nói cùng tắm sao? Anh định đi đâu?"

Không ngờ Trình Nam lại làm vậy, Hướng Nam trộm gà còn mất chĩnh gạo, trong lòng buồn bực nha

Hướng Nam nhất thời không có cách nào, muốn đổi ý, nhưng biết làm thế không khác gì đâm đầu vào chỗ chết. Y nhíu chặt mày, không cách nào khác, đành phải tiếp tục vậy.

Hướng Nam quay lưng về phía Trình Nam cởi áo choàng tắm ra.

Hướng Nam đang nghĩ về chuyện chiếc chìa khóa. Y trăm tính ngàn suy tìm cách lấy được chiếc chìa khóa kia, cởi đồ rất từ từ. Trình Nam thấy vậy trong lòng ngứa ngáy, nhớ đến nơi chật chội ấm áp kia của Hướng Nam, máu nóng của cậu liền tụ lại hết dưới bụng.

Hướng Nam trong lòng không yên, cởi áo tắm ra để sang một bên rồi bật vòi sen, đứng phía dưới bắt đầu kỳ cọ người.

Làn nước ấm trùm lên vai, theo đường eo mềm dẻo mà đi xuống dưới, da Hướng Nam vì hơi nước nóng mà khẽ ửng hồng. Trình Nam thấy vậy, máu toàn thân lập tức sôi trào, có chút không thể kiềm chế được.

Trình Nam từ phía sau ôm lấy y, hôn lên vai y.

Cậu lấy vòi sen xuống.

Cậu đặt đầu vòi nhằm ngay vào mông Hướng Nam, ngón tay nhét vào nơi ấm áp chật chội lúc trước nuốt lấy phần thân của cậu mà nhẹ nhàng di chuyển. Nước ấm kích thích vách trong, hơi thở của Hướng Nam lập tức trở nên dồn dập.

Tiêu tốn không ít công sức, Trình Nam cuối cùng cũng rửa sạch phía trong cho Hướng Nam.

Tay cậu không vì xong việc mà rời đi.

Ngón tay kia theo trí nhớ, nhẹ nhàng, từng chút từng chút một, chạm vào nơi mẫn cảm của Hướng Nam.

Đầu gối Hướng Nam như nhũn ra, cả người tựa vào tường.

"Đừng…"

Rõ ràng vừa làm xong không lâu, Trình Nam lại vội vã muốn y.

Trình Nam không để y từ chối, quay người y lại, nâng chân y lên rồi lập tức đẩy mạnh thứ nóng bỏng của mình vào trong y.

Tiếng hô nhỏ của Hướng Nam bị môi cậu chắn lại. Y sợ ngã liền ôm lấy vai cậu thừa nhận sự ra vào của cậu, dần dần, vì khoái cảm mà trở nên mơ màng.

Hướng Nam sau đó thật sự mệt đến không nói nổi.

Y không mặc gì, vẫn trơ trụi, ở trong phòng khách, bị ép ngồi trong lòng Trình Nam.

Y đảo mắt nhìn mấy món đồ trong phòng khách, không thấy bóng dáng chiếc chìa khóa đâu cả. Trong lòng y chắc chắn chìa khóa nằm trong túi quần Trình Nam, nhưng có lòng mà vô lực, cả người mệt mỏi buồn ngủ.

Trình Nam không cho y ngủ, bắt y phải ăn gì đó. Y mệt không chịu được, Trình Nam đút cho y cái gì thì y tùy tiện nhai hai cái, căn bản chả thấy mùi vị gì, cứ vậy mà nuốt xuống.

Trình Nam thấy y như vậy cũng không miễn cưỡng y nữa, để y uống chút nước rồi ôm y vào phòng ngủ.

Ý nghĩ chạy trốn trong đầu Hướng Nam vẫn như cũ không hề biến mất.

Y thấy Trình Nam mặc đồ vào rồi đến bên giường hôn y. Y sợ Trình Nam rời đi, liền níu áo cậu.

"Ở lại với tôi…."

Hướng Nam nhỏ giọng yêu cầu.

Hướng Nam đang nghĩ, nếu Trình Nam rời đi, việc lấy trộm chìa khóa phải để đến ngày mai, mà ngày mai Trình Nam lại giày vò y như hôm nay…

Y vừa nghĩ vậy, quyết định chạy trốn càng thêm kiên định.

Hướng Nam cảm thấy nếu mà không trốn thoát được, buổi tắm rửa vừa rồi thật oan uổng.

Lời của Hướng Nam làm Trình Nam ngẩn người.

"Anh làm sao vậy?" Trình Nam thấy Hướng Nam kỳ quái, đưa tay sờ lên trán y.

Hướng Nam kéo tay cậu xuống, quay người lại.

Lời Trình Nam khiến Hướng Nam lập tức nhận ra mình vừa rồi làm sai.

Mà Trình Nam vốn còn đang nghi ngờ, nhưng cậu thấy Hướng Nam đẩy tay cậu ra quay lưng lại liền mỉm cười.

Cậu thật sự nằm xuống.

Cậu ôm eo Hướng Nam, tựa sát vào lưng y, kéo y vào trong lòng.

Cậu vùi đầu ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người Hướng Nam, nhẹ giọng nói: “Tối nay tôi sẽ không đi.”

Lời nói tràn đầy tình ý của cậu làm tim Hướng Nam run lên.

Hướng Nam xoay người lại.

Y đẩy tay Trình Nam ra, tự mình vươn tay ôm Trình Nam.

Trình Nam thấy y vùi đầu tiến vào lòng mình, môi nhẹ cười.

Cả người Trình Nam thả lỏng, nhắm mắt, dần dần, tiến vào mộng đẹp.

Hướng Nam thật sự mệt muốn chết, nhưng trong lòng có chuyện, không hề ngủ.

Y đợi đến lúc Trình Nam ngủ say liền sờ túi quần cậu.

Đúng như mong muốn, y lôi được chùm chìa khóa ra.

Trình Nam lấy chìa khóa phòng của Hướng Nam cùng mấy chiếc chìa khóa khác của cậu xâu thành một chùm.

Hướng Nam thấy vậy, mày liền nhíu lại.

Hướng Nam nhỏ giọng gọi tên Trình Nam, thử kiểm tra xem cậu có thật sự đã ngủ say hay không.

Y thấy Trình Nam không có phản ứng gì liền cẩn thận ngồi dậy.

T rón rén đi vào trong phòng tắm, mặc vào áo choàng tắm – thứ duy nhất có thể che chắn cơ thể y.

Y giống như kẻ trộm, mắt đảo tứ phía, cẩn thận đi đến trước cửa, thử mấy chiếc chìa khóa rất giống nhau kia. Trời không phụ lòng người, y cuối cùng cũng mở được cửa.

Hướng Nam nghe thấy tiếng động.

Y cả kinh, vội vàng nhón chân đi nhanh vào trong phòng.

Y xác định Trình Nam thật sự còn chưa tỉnh lại, thở phào nhẹ nhõm.

Cửa đã mở.

Nhưng Hướng Nam lúng túng.

Bây giờ đã tối muộn, ra khỏi cánh cửa này thì cổng lớn của ký túc xá cũng không mở.

Hơn nữa y lúc này trên người không mảnh vải, có thể đi đâu?

Hướng Nam nhìn thấy chiếc di động đặt trên ngăn tủ bên cạnh giường của Trình Nam.

Hướng Nam cầm lấy chiếc điện thoại, nhẹ đặt chùm chìa khóa lên trên tủ.

Y rón rén đi ra ngoài, nhìn vào trong phòng một cái, đóng cửa lại.

Hướng Nam không đi thang máy xuống tầng, mà chọn chỗ cầu thang thoát hiểm.

Y trốn trong chỗ cầu thang quạnh quẽ đến lạnh lẽo, cuộn mình lại.

Y định gọi điện kêu cứu, nhưng y nhìn điện thoại, đờ người một lúc, mới phát hiện mình không biết gọi ai.

Nên cầu cứu ai đây?

Mạc Dương?

Hướng Nam lúc này mới nhận ra mình không biết điện thoại của gã.

Người duy nhất Hướng Nam cho rằng có thể giúp y, Hướng Nam lại không biết số điện thoại của gã.

Hướng Nam lúc này mới nhận ra.

Lúc trước đi tìm việc, đều là Mạc Dương tích cực gọi điện cho người ta hỏi thăm.

Người khác muốn biết cách liên lạc với y, cũng là do bản thân Mạc Dương nói.

Hướng Nam lúc đó căn bản không để tâm, căn bản không để dãy số kia vào trong lòng.

Y bỗng chốc bàng hoàng.

Y cầm chiếc điện thoại kia mà không thể dùng được, cùng đường, y không biết nên làm gì lúc này.

Chẳng lẽ cứ ngồi ở đây, sau đó bị Trình Nam tìm thấy?

Di động của Trình Nam đột nhiên vang lên.

Hướng Nam hoảng sợ.

Tay y run run, chiếc điện thoại thiếu chút nữa có tiếp xúc thân mật với nền xi măng.

Y cuống quít đỡ lấy, cầm điện thoại lên.

Vẫn may, nếu không Trình Nam thức dậy phát hiện điện thoại cùng người đều không thấy đâu thì không hay.

Hướng Nam nhìn hình ảnh trên màn hình, do dự một chút, nhấn nghe máy.

"Tráng nam (ngoại hiệu) đang chơi game sao? Hay ngã xuống rồi?" (Ngã xuống ở đây ý là ngủ nha……)

Từ bên kia truyền tới là giọng nói vui vẻ của Thiếu Kiệt.

Đại thúc cảm thấy may mắn, ít nhất cuộc điện thoại này không có nằm trong kế hoạch chạy trốn của y.

Thấy bên kia không có phản ứng, Thiếu Kiệt đang định làm ồn ào, đột nhiên nghe thấy tiếng Hướng Nam "Alo……"

"Đại thúc?" Thiếu Kiệt có chút kinh ngạc, nhìn nhìn điện thoại của mình, nghĩ: Không đúng, mình gọi là số của Trình Nam mà.

"Đại thúc anh ở chỗ Trình Nam sao?"

"Tôi…. Thiếu Kiệt, cậu có thể…." Có thể cầu cứu Thiếu Kiệt không, vấn đề này làm Hướng Nam do dự một hồi.

Cuối cùng, y hỏi cậu: "….. Có thể giúp tôi một chút không…"

P/s: Nhắc lại 1 chút Chữ xanh là của tác giả nha! <ins class=“adsbygoogle”

55. Chương 54: Khóe Miệng

Lúc Hướng Nam mở miệng cầu xin Thiếu Kiệt có thể nghe ra, Thiếu Kiệt dường như có chút khó xử.

Trong lòng Hướng Nam cảm thấy thực ra Thiếu Kiết cũng không có nghĩa vụ phải giúp mình, không định ép cậu, nào ngờ Thiếu Kiệt lại đồng ý.

“Có điều, đại thúc anh có lẽ phải chờ một chút đó.”

Thiếu Kiệt đồng ý giúp đã là chuyện quá tốt rồi, Hướng Nam vội vàng gật đầu nói được.

Đêm khuya, nhiệt độ ngày một giảm xuống.

Đoạn cầu thang dưới ánh đèn lạnh lẽo không có lấy một chút hơi ấm. Hướng Nam chỉ mặc trên mình một chiếc áo choàng tắm, cảm thấy lạnh liền co người lại run rẩy.

Y đợi rất lâu.

Nhưng Thiếu Kiệt vẫn chưa thấy xuất hiện.

Dần dần, y mất đi hy vọng.

Y đoán chừng Thiếu Kiệt sẽ không tới.

Y lại lôi điện thoại của Trình Nam ra, thử tìm trong danh bạ xem có số điện thoại của người nào mình quen biết không.

Y nhớ tới Cao Hách.

Y không chắc Cao Hách lúc ngủ có tắt điện thoại đi không.

Lúc y đang mải suy nghĩ, cửa thoát hiểm đột nhiên bị ai đó đẩy mở.

Hướng Nam nghe thấy tiếng động liền như chim sợ cành cong, vội vàng chạy xuống dưới tầng. Nhưng rồi y

bị kéo mạnh lại, sợ hãi quay đầu, hóa ra là Thiếu Kiệt, người không khỏi ngẩn ra.

"Đại thúc, sao anh lại thành ra thế này?"

Hai mắt Thiếu Kiệt trợn tròn. Cậu nhìn Hướng Nam áo quần không đủ che thân, cầm thiếu chút nữa rớt xuống đất.

Hướng Nam nhận ra người đến là Thiếu Kiệt, liền thở phào một hơi.

Y lúng túng, vô cùng xấu hổ giật giật khóe miệng đưa tay ra: "Quần áo….."

Thiếu Kiệt đưa cái túi nhỏ trong tay cho y.

Thiếu Kiệt mang tới là một bộ đồng phục thể dục. Hướng Nam vội vàng đi xuống dưới thêm vài bước, đến chỗ chiếu nghỉ của cầu thang thay quần áo. (chiếu nghỉ cầu thang: phần khoảng trống tiếp nối giữa hai đoạn cầu thang ý)

Thiếu Kiệt nhìn chằm chằm y, đoán xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Cuối cùng, cậu đi đến bên cạnh Hướng Nam, hỏi: "Hướng Nam, sao anh lại thành ra thế này?"

"Một lời khó nói hết."

Chuyện Trình Nam nhốt y lại, Hướng Nam đương nhiên không thể nói cho Thiếu Kiệt biết.

"Di động của Trình Nam nằm ở trong tay anh, vậy cậu ta đâu?"

Thiếu Kiệt lại hỏi.

Hướng Nam mở miệng định bảo cậu đừng hỏi nữa, không ngờ điện thoại của Thiếu Kiệt lại reo vang.

"Alo?" Thiếu Kiệt nhấc máy đi tránh ra một chỗ khác. Hướng Nam thấy vậy, cũng không nói gì.

Y nhấc vạt áo dưới của áo choàng tắm lên nhanh tay thắt dây lưng quần lại.

Lúc y vừa cởi áo choàng tắm ra chợt nghe thấy Thiếu Kiệt lớn tiếng kêu lên sợ hãi. Y vội vàng quay đầu lại, không ngờ lại bị Thiếu Kiệt lôi mạnh đi.

Hướng Nam không rõ đã xảy ra chuyện gì, bị Thiếu Kiệt kéo thẳng xuống dưới tầng, rồi mơ hồ bị nhét vào

trong chiếc xe mở mui màu xanh.

"Làm sao vậy?"

Thiếu Kiệt đột nhiên như vậy làm Hướng Nam không khỏi căng thẳng.

Thiếu Kiệt cũng không trả lời y, mà là lớn tiếng kêu người gác cổng ký túc xá.

Người nọ vội chạy vào trong phòng mở cổng ra, Thiếu Kiệt lập tức lái xe lao như tên bắn.

Kiểu lái xe nguy hiểm chết người này của Thiếu Kiệt làm Hướng Nam đổ mồ hôi lạnh.

"Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?" Hướng Nam hỏi.

"Bà nội tôi kiểm tra đột xuất!"

Hướng Nam sửng sốt.

Nếu nhớ không lầm, không lâu trước đó nhận được điện thoại của Thiếu Kiệt, cậu nói đã được giảm nhẹ hình phạt.

Hướng Nam vẫn nghĩ Thiếu Kiệt đã sớm trở lại trường, y nào biết cậu cư nhiên vội vàng từ ngoài trường đến giúp mình.

Xe Thiếu Kiệt đột nhiên phanh gấp lại trước cổng trường.

Xem ra thật sự rất vội, cậu điên cuồng bấm còi. Người bảo vệ trông cửa cầm đèn pin tiến lại gần, lúc nhìn thấy Hướng Nam liền ngẩn ra.

Hướng Nam lúc này mới nhớ ra, vừa rồi y nắm chặt cánh cửa, áo còn ôm trước ngực, chưa kịp mặc vào.

"Nhìn cái mông à! Mở cổng mau!"

Thiếu Kiệt ngại người kia làm rộn lên, trừng mắt rống lớn.

Người nọ gật đầu chạy đi mở cổng.

Hướng Nam nhanh chóng nhân lúc xe chưa bắt đầu phóng đi mà mặc áo vào.

Xe sau khi phóng như điên gần 20 phút liền dừng lại trước một căn nhà yên tĩnh. Hướng Nam ngồi bên tay lái bị gió tạt cho choáng váng, nhất thời không phân rõ được hoàn cảnh. Thiếu Kiệt mở cổng lái xe vào, vừa nhìn thấy chiếc ô-tô đỗ trong sân liền hoảng sợ.

"Nguy rồi! Nguy rồi!"

Thiếu Kiệt đưa xe vào gara rồi kéo Hướng Nam ra phía sau lưng nhà.

Hướng Nam thấy một chiếc thang dây được thả xuống từ cửa sổ của một căn phòng trên tầng hai.

"May mà có chuẩn bị trước mau lên đi."

"A?"

Hướng Nam lúc này còn chưa phục hồi lại tinh thần, nhìn chiếc thang dây kia, có chút do dự.

"Anh leo lên đi."

Hướng Nam nghĩ bà nội cậu đến kiểm tra thì Thiếu Kiệt mới là nhân vật quan trọng cần vội vàng, y thấy mình cứ ở dưới này là được rồi.

"Không được." Thiếu Kiệt rền rĩ: "Đại thúc anh còn lôi thôi nữa là hại chết tôi đó!"

Thiếu Kiệt đã nói vậy, Hướng Nam đành vội trèo lên.

Cuộn thang dây này thắt không được chắc chắn, nhằm để tránh bị nhìn thấy, chỉ đành từng người một leo lên.

Thiếu Kiệt đứng ở bên giường không ngừng thúc giục Hướng Nam. Hướng Nam tay hoảng chân hoảng leo lên, mãi mới leo vào phòng được thì chợt nghe thấy tiếng đập cửa. Hướng Nam lập tức căng thẳng đến mức lông tơ đều dựng đứng cả lên.

Ngoài cửa, ông Đồ nói với bà chủ nhà họ Ngụy – Diệp Tâm Dư đang đứng trước cửa phòng Thiếu Kiệt: "Phu nhân, đã muộn thế này, cậu chủ nhật định đã ngủ rồi."

"Không sao, tôi chỉ muốn nhìn nó một chút thôi."

Ông Đồ trong lòng sợ hãi, sốt ruột vô cùng, nhưng chỉ dám nhịn không biểu hiện ra ngoài, nói: "Phu nhân, gần đây cậu chủ lúc ngủ thích khóa cửa, sợ là vào không được."

"Nhiều năm như vậy, chìa khóa phụ của căn nhà này ông không phải luôn mang theo bên người sao?"

Diệp Tâm Dư thấy ông Đồ cản trở như vậy có chút kỳ lạ, trong lòng bà đột nhiên có dự cảm không hay.

"Mở cửa ra." Bà nói.

"À....."

Ông Đồ hoảng hốt vểnh tai, đột nhiên nghe thấy trong phòng có tiếng động, ông liền cả lòng thư thái, sảng khoái đáp lời: "Dạ "

Tiếng động vừa rồi là do Thiếu Kiệt tạo ra. Cậu leo lên nhưng bám không chắc, Hướng Nam vội vàng kéo cậu lại.

Thiếu Kiệt bảo bối ngã xuống nền nhà nghe thấy tiếng chìa khóa mở trong lòng liền như chảo dầu.

Cậu lập tức mở tủ quần áo to bên cạnh đẩy Hướng Nam vào.

Hướng Nam thuận theo cậu trốn vào trong tủ quần áo. Cậu ngay sau đó lập tức cấp tốc lột sạch tất cả quần áo giầy tất trừ quần lót ra nhét vào lòng Hướng Nam. Cậu đóng cửa tủ lại rồi lao thẳng lên giường, không ngờ chưa kịp nằm xuống cửa đã bật mở ra.

Cậu hoảng hốt lập tức lấy gối đầu ném về phía cửa, chiếc gối vừa hay đập vào mặt Diệp Tâm Dư. Hai người đi vào đều ngẩn ra, Thiếu Kiệt nhân lúc này kéo chăn bịt kín qua đầu.

"Ồn ào như vậy có cho người ta ngủ không vậy?"

Thiếu Kiệt bảo bối nằm trong chăn ồn ào nói.

Hành động này của Thiếu Kiệt, ông Đồ đương nhiên đã tính trước được, nhưng việc Diệp Tâm Dư bị gối đập vào mặt, đúng lúc giúp che đậy mọi việc.

Bà thấy Thiếu Kiệt thật sự có trong phòng, sắc mặt lập tức trở nên tốt hơn.

Bà ném chiếc gối sang một bên, ngồi xuống bên cạnh giường, nói: "Con trai, dậy đi."

Thiếu Kiệt thế nhưng không hề nghe lời. Cậu vươn tay lấy chiếc đồng hồ báo thức trên chiếc tủ ở đầu giường nhét vào lòng Diệp Tâm Dư. Diệp Tâm Dư liếc cậu một cái, nói với ông Đồ: "Lấy quần áo cho cậu chủ."

Thiếu Kiệt vừa nghe thấy phải mở cửa tủ quần áo, cả người lập tức bật dậy.

"Để làm gì? Để làm gì?"

Thiếu Kiệt chỉ vào ông Đồ: "Ông đừng động đậy!"

Diệp Tâm Dư véo mặt cậu: "Tiểu tổ tông của tôi Mau dậy đi, bà nội đang chờ con ở trong phòng khách kìa."

"Tôi kháo! Bây giờ là mấy giờ vậy?"

Thiếu Kiệt tức giận cũng không phải không có đạo lý, lúc này đã quá nửa đêm, tờ mờ sáng.

"Mẹ cùng bà nội con vốn định chơi mạt chược thâu đêm, nhưng bà nội nhớ con, nên giờ này liền tới."

"Ngủ đi, ngủ đi, mai gặp sau!"

Thiếu Kiệt bảo bối nghĩ thầm ở đây giờ giấc không như bên Mỹ, làm hại cậu vừa rồi gà bay chó sủa một trận, thật sự cảm động không nổi.

Cậu lại kéo chăn chuẩn bị nằm xuống, chăn lại bị Diệp Tâm Dư giữ lấy.

"Ông Đồ, lấy quần áo cho cậu chủ."

Lời này của Diệp Tâm Tư làm Thiếu Kiệt nhảy dựng lên.

"Không được lấy!"

Thiếu Kiệt hét lớn như vậy, ông Đồ hiểu, trong tủ có thứ cổ quái.

"Mẹ, mẹ không cần đứa con này nữa sao?" Thiếu Kiệt oán giận.

"Mẹ xem bây giờ là mấy giờ rồi, con mẹ mệt muốn chết. Mẹ ra nói với bà nội…." Thiếu Kiệt bảo bối lộ ra một vẻ hy sinh quanh vinh, thâm tình nói: "Con đã ngất rồi…"

Thiếu Kiệt bảo bối diễn xuất có phần hơi quá, xong rồi còn vui sướng nhướn nhướn mày. Diệp Tâm Dư thấy cậu khua môi múa mép như vậy, híp mắt lại: "Ông Đồ, quần áo."

Diệp Tâm Dư đã nhìn ra, Thiếu Kiệt căn bản không hề ngủ.

"Dạ!"

Lời ông Đồ còn chưa dứt, Thiếu Kiệt đã lập tức ồn ào: "Làm gì, làm gì!"

Diệp Tâm Dư đã bắt đầu nghi ngờ chiếc tủ kia.

Nhưng Thiếu Kiệt bảo bối lại không phải dạng người biết quan sát sắc mặt, đối với sự thay đổi trên nét mặt của Diệp Tâm Dư không mảy may phát hiện.

Muốn chết tử tế cũng không xong. Hướng Nam ôm một đống đồ lớn, một chiếc giầy của Thiếu Kiệt trượt tay, đập 'cộp' một tiếng ở bên trong.

Nghe thấy tiếng động này, mấy người bên ngoài lập tức im lặng.

Diệp Tâm Dư đứng dậy. Ông Đồ thấy bà hình như muốn ra mở cửa, lập tức nhào tới trước.

Hành động này của ông Đồ thành công ngăn Diệp Tâm Tư đến gần tủ quần áo. Diệp Tâm Dư liếc ông một cái, ngồi xuống.

Ông Đồ thấy Diệp Tâm Dư ngồi xuống, khẽ thở phào.

Vấn đề hiện tại là…

Ông Đồ quay đầu lại, nhướn nhướn mày với Thiếu Kiệt.

Bên trái hay bên phải?

Thiếu Kiệt nhìn Diệp Tâm Dư rồi lại nhìn ông.

Cuối cùng, Thiếu Kiệt bảo bối nhìn về phía cánh tủ bên phải.

Tim lão Đồ đập 'thịch' một tiếng.

Hỏng rồi, ý của cậu chủ là bên phải có vấn đề hay là bên phải an toàn vậy?

Ông quay đầu lại, Thiếu Kiệt liền nhìn chằm chằm cánh tủ bên phải.

Bây giờ phải làm sao đây?

Ông Đồ đã đứng đến trước tủ quần áo, không thể không mở a.

"Ông Đồ, ông làm gì vậy?" Diệp Tâm Dư thấy ông Đồ đứng đó hồi lâu mà vẫn chưa lấy quần áo, nhíu mày.

Cùng lắm thì chịu một trận gia pháp, chết thì chết

Ông Đồ âm thầm cắn răng, giật mở cánh cửa tủ bên trái. Diệp Tâm Dư nhìn một cái, ánh mắt liền chuyển đi.

Không sao

Vai Thiếu Kiệt bảo bối cùng ông Đồ lập tức thả xuống.

Không có bị Thiếu Kiệt làm cho liên lụy, ông Đồ thầm thở phào một hơi.

Ông nghĩ đợi mấy phu nhân đi rồi hẳn là nên vào phật đường nhỏ trong nhà thắp hương một chút.

Ông tiến lại định tìm quần áo, không ngờ thấy Hướng Nam đang ôm đồ của Thiếu Kiệt trốn không sâu bên phần tủ bên phải, lập tức bị dọa, hít vào một hơi khí lạnh.

Hướng Nam cứng ngắc giật giật khóe miệng chào hỏi ông Đồ. Y nhướn ra một chút, đưa quần áo trong tay ra.

Ông Đồ đưa tay vào làm bộ như đang lấy đồ, một chiếc giấy khác rớt xuống. Diệp Tâm Dư vừa nghe thấy tiếng động kia, liền nhìn về phía ông Đồ.

"Cậu chủ, cậu hôm nay bảo muốn tự mình dọn đồ mà lại dọn như thế này sao. Lộn xà lộn xộn, đều rơi xuống dưới hết cả rồi."

Ông Đồ nói dối, lấy quần áo ra rồi vội đóng cửa tủ lại.

Không có làm lộ, Thiếu Kiệt bảo bối khẽ mỉm cười.

Sau đó, Thiếu Kiệt nói: "Ông đừng có dọn. Ngày mai tôi sẽ không ngừng cố gắng, dù sao tôi ở đây cũng không có việc gì làm, không kiếm chút việc chắc buồn chết mất."

"Không buồn chết, không buồn chết." Diệp Tâm Dư dỗ: "Con không phải muốn nhanh chóng rời khỏi đây, sớm ngày thoát ly bể khổ sao? Đi, theo mẹ đi gặp bà nội. Đợi con năn nỉ bà một lúc, để bà xin cho bên phía ông nội, sẽ không phải ở đây nữa, được không?"

Lão phu nhân nửa đêm đến đây quả thực là rất nhớ cháu trai.

Diệp Tâm Dư là con dâu cả suốt ngày ở bên cạnh lão phu nhân nghe bà càm ràm, làm sao không hiểu tâm tư của lão nhân gia.

Lão phu nhân đã nhớ mong đến vậy, bà nghĩ muốn thuận nước đẩy thuyền. Nhân lúc lão nhân gia đến thăm Thiếu Kiệt càng thêm nhớ nhung, thêm mắm thêm muối nói Thiếu Kiệt bị nhốt ở đây thật sự suy sụp, để lão nhân gia đau lòng, cho đứa con bảo bối cảu bà sớm nhìn thấy lại ánh mặt trời.

Thiếu Kiệt bảo bối vừa nghe.

Tự do vạn tuế

Cậu cũng không chống đối nữa, lập tức mặc quần áo vui vẻ chạy nhanh ra ngoài.

Hướng Nam ở trong tủ quần áo không biết tình hình bên ngoài thế nào. Y nghe thấy trong phòng im ắng, đoán rằng mọi người chắc hẳn đều đã rời khỏi rồi.

Vậy y bây giờ có phải có thể ra ngoài rồi không?

Trong lòng Hướng Nam không chắc.

Y không dám liều mạng.

Vì nếu tùy tiện xông ra sẽ chỉ rước thêm phiền phức cho Thiếu Kiệt.

Hướng Nam lại đợi thêm một lúc, trong phòng vẫn không có tiếng động gì. Y nghiêng tai nghe ngóng thử, không ngờ điện thoại trên người y lại đột nhiên reo vang.

Nghe thấy tiếng điện thoại kêu, Hướng Nam liền hoảng hốt.

Y cuống quít tắt máy, tim không ngừng đập loạn.

Y chờ thêm một lúc, thấy bên ngoài không vì tiếng di động mà có động tĩnh gì, nghĩ trong phòng đã thật sự không còn ai nữa.

Y thả lòng người, cẩn thận đẩy cửa tủ thò đầu ra.

Nào ngờ vừa thò đầu ra, y đã phải ngỡ ngàng.

Thiếu Kiệt và ông Đồ quả thực đã đi ra ngoài, nhưng Diệp Tâm Dư thì vẫn chưa đi, vẫn ung dung ngồi đó, chờ y.

"Tôi nên gọi cậu như thế nào đây? Người hầu của Cao Hách? Hay là đại ân nhân của Ngụy Dương?"

Diệp Tâm Dự thực ra không nghĩ tới người trốn trong tủ là Hướng Nam. Mắt bà híp lại, giọng điệu khinh miệt làm Hướng Nam khẽ nhíu mày.

Hướng Nam đi ra, đáp: "Tôi họ Hướng."

Hướng Nam trong lòng có phần áy náy, y cảm thấy mình đã hại Thiếu Kiệt rồi.

"Cậu Hướng, tôi nghĩ chuyện lần trước Thiếu Kiệt lôi cậu đến trước mặt mọi người tuyên bố kết hôn hẳn là trò đùa."

"Quả thực…." Hướng Nam gật đầu: "Là một trò đùa."

Diệp Tâm Dư nghe vậy đưa mắt nhìn về phía y: "Vậy cậu làm gì ở đây vào giờ này?"

"…." Hướng Nam một lúc lâu sau mới đáp lời: "Thực ra, tôi vừa nhận sự giúp đỡ của Thiếu Kiệt."

Hướng Nam nói cho Diệp Tâm Dư biết chuyện lúc mình đang cảm thấy bất lực thì nhận được điện thoại của Thiếu Kiệt, được cậu giúp đỡ.

Đương nhiên, Hướng Nam không có nói mình vì chuyện gì mà cảm thấy bất lực.

"Cậu đang nói dối."

Diệp Tâm Dư nói vậy làm Hướng Nam lập tức nhíu mày.

"Tôi không có." Hướng Nam nói.

"Cậu có." Diệp Tâm Dư không quá kích động, nhưng ngữ khí đầy sự hăm dọa.

"Cậu nói Thiếu Kiệt gọi điện cho cậu." Diệp Tâm Dư hất hất cằm, nói: "Đường dây điện thoại ở đây đã bị cắt đứt, di động của Thiếu Kiệt sớm đã bị tôi tịch thu. Xin hỏi, nó lấy gì gọi cho cậu?"

Hướng Nam ngẩn ra.

Nhưng nghĩ lại thì không phải.

Thiếu Kiệt lúc trước có gọi đến phòng ký túc xá của Cao Hách.

Hơn nữa vừa rồi trên màn hình điện thoại của Trình Nam rõ ràng hiện tên Thiếu Kiệt.

"Hơn nữa, vì để Thiếu Kiệt ngoan ngoãn ở trong nhà, tất cả xe ở đây đều đã bị mang đi. Như vậy một nơi hoang vắng căn bản không có loại phương tiện giao thông nào khác để lựa chọn, nó lấy xe đâu ra để đi giúp cậu?"

Hướng Nam lại ngẩn người.

Thiếu Kiệt rõ ràng lái xe đưa y đến đây.

Hướng Nam nhất thời nghẹn lời, Diệp Tâm Dư nghĩ mình nói trúng, khẽ 'A' một tiếng.

"Cho dù thế nào…" Diệp Tâm Dư nói: "Tôi không muốn cậu ở đây nữa."

Diệp Tâm Dư đứng dậy, nói: "Sáng mai sẽ có người đến đón cậu, sau này tôi mong cậu biết tự quản chính mình."

Ý của bà là đừng gây phiền toái cho Thiếu Kiệt nữa.

Diệp Tâm Dư định ra khỏi phòng, lúc đi đến cửa lại như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên quay đầu.

Cánh môi hoàn mỹ cong lên, bà nói: "Thằng nhóc kia cho cậu cái gì?"

"Hả?"

Hướng Nam có chút không rõ.

"Cái thằng con ghẻ kia." Diệp Tâm Dư nghĩ Hướng Nam đang giả bộ, nói: "Cậu trở về nói với nó, đứng có quay lại rồi tùy tiện trăm phương ngàn kế gây chuyện với Thiếu Kiệt của chúng tôi. Muốn đấu với bọn tôi sao, nó chưa xứng."

Hướng Nam nghe hiểu.

Ý của Diệp Tâm Dư là nói Hướng Nam bị người ta giật dây, có ý đồ xấu, đặc biệt dâng mình đến tận cửa.

Hướng Nam nghe hai chữ 'con ghẻ' liền biết bà ta đang nói Mạc Dương, tức giận.

"Xin bà dùng cái miệng cao quý của mình nói năng tôn trọng một chút." Hướng Nam nói: "Bà sống an nhàn sung sướng bao nhiêu năm như vậy, nhẽ nào nền giáo dục cao cấp của bà chưa từng dạy bà phải xưng hô với người nhà như thế nào sao?"

Người đàn ông trước mặt cư nhiên mỉa mai bà không có giáo dục, sắc mặt Diệp Tâm Dư lập tức xám xịt.

"Cậu…"

Diệp Tâm Dư định chửi ầm lên, nhưng bà lập tức ổn định được cảm xúc của mình.

Diệp Tâm Dư không thể cãi nhau với y. Cãi nhau sẽ làm kinh động đến lão phu nhân, vậy việc Thiếu Kiệt muốn thoát ra sẽ bị ngâm nước nóng.

Cuối cùng, bà trợn mắt trừng Hướng Nam một cái, đi ra ngoài.

Hướng Nam chọc giận bà, nợ này, Diệp Tâm Dư bà nhớ kỹ.

P/s: Mạng mẽo chán nản quá Có lẽ mai mới post chương tiếp được: < <ins class="adsbygoogle"

56. Chương 55: Cuộc Sống Giản Đơn (1)

Phòng khách

"Bà nội " Thiếu Kiệt chạy xuống lầu kêu to một tiếng rồi chạy thẳng về phía nhị lão phu nhân. Nhị lão phu nhân nhìn thấy Thiếu Kiệt, ánh mắt sắc nhọn ngày thường cũng trở nên dịu dàng.(Nhắc lại một chút: ông nội Thiếu Kiệt có hai người vợ, người sinh ra bố của Thiếu Kiệt là bà Hai nên gọi là nhị lão phu nhân nhị lão phu nhân ở đây ý chỉ bà nội ruột của Thiếu Kiệt nhé, chứ không phải là 2 vị phu nhân nhé)

“Ai, cậu chủ nhỏ nhà chúng ta gọi lớn tiếng như vậy làm gì?”

Lão phu nhân cười hỏi.

“Bà nội bà nhìn cháu xem, bà nhìn cháu xem.” Hai tay Thiếu Kiệt bảo bối nắm lấy tay lão phu nhân để bà sờ lên mặt cậu: “Cháu gầy rộc đi rồi. Ở đây thực khổ, cháu bị giày vò đến thực khổ.”

Ông Đồ vừa nghe, lập tức biết Thiếu Kiệt cố ý tỏ vẻ đáng thương.

Ông Đồ phỉ nhổ.

Cậu ta khổ?

Có khổ hơn nữa cũng không khổ bằng cái bộ xương già này.

Bản thân hàng ngày các món ngon phải thay đổi không ngừng để hầu hạ cậu ta. Cậu ta thì hay rồi, mỗi ngày lại nghĩ ra một cách mới để làm khổ ông.

Nghĩ đến đây, ông Đồ thực đau lòng.

Chính mình bị giày vò thành như vậy, sao không thấy ai thương cho lấy một chút.

Thiếu Kiệt hiếu động, không thể ở yên một chỗ, lão phu nhân sao lại không biết.

Bà quay sang, hỏi ông Đồ: “Ông Đồ à, khoảng thời gian này làm khổ ông rồi.”

Một câu nói ấm áp như xuân tới, ông Đồ đang bi thương lập tức cảm động a

“Không khổ, không khổ, chăm sóc cậu chủ là việc của tôi.”

“Nhưng cháu lẽ ra không bị nhốt ở đây!” Thiếu Kiệt ai oán kêu: “Bà nội, chuyện lần trước thật sự không liên quan gì đến cháu. Bà đại từ đại bi, thả đứa cháu đáng yêu này của bà ra đi mà!”

Thiếu Kiệt bảo bối kêu khóc làm lão phu nhân bật cười lớn. Cuối cùng, bà xoa xoa mặt cậu: “Tiểu tổ tông của chúng ta thật sự gầy đi sao? Để bà xem nào.”

“Gầy, gầy.” Thiếu Kiệt bảo bối cường điệu gật mạnh đầu.

Lão phu nhân cẩn thận quan sát Thiếu Kiệt, rồi quay đầu sang, hỏi: “Ông Đồ, còn mấy ngày nữa?”

“Còn ba ngày ạ.” Ông Đồ trả lời.

Lão phu nhân nhíu mày.

Phản ứng này tốt nha

Thiếu Kiệt cùng ông Đồ thấy vậy mắt liền ‘lấp lánh lấp lánh’.

Lão phu nhân nói: “Cũng chỉ còn ba ngày, vậy thì….”

Vậy thì thôi đi.

Người bị nhốt cùng kẻ bị giày vò đồng thời mong chờ.

Nào ngờ….

“Chịu nốt đi.”

“A?”

Thiếu Kiệt cùng ông Đồ rất thất vọng.

“Bà nội, ba ngày đó.” Giọng điệu của Thiếu Kiệt bảo bối thực khoa trương.

“Cũng chỉ có ba ngày thôi.” Lão phu nhân nói với Thiếu Kiệt: “Nam tử hán đại trượng phu, cũng không phải bắt cháu làm việc gì khổ cực, ba ngày sẽ qua nhanh thôi.”

Lão phu nhân đã nói vậy, ông Đồ đành đau lòng a

“Nếu gầy đi cũng tốt. Đến lúc trở về để ông nội cháu đau lòng, xem ông ấy sau này có còn nghe lời nói từ một phía mà để cháu chịu tội không.”

Nói rồi trong giọng lão phu nhân có chút hận ý, nói: “Cái thằng nhóc thối kia làm mọi người mắc phải tội lớn như vậy. Bà không tin, cháu trai mình nuôi lớn lại không bằng một đứa nhặt bên ngoài.”

Lời lão phu nhân làm Thiếu Kiệt cùng ông Đồ ngơ ngác nhìn nhau.

Lão phu nhân nói xong lập tức thu hồi hận ý, ngoài mặt lập tức trở lại bình tĩnh, hỏi: “Tâm Dư đâu?”

Lão phu nhân cảm thấy kỳ quái: “Nó sao còn chưa xuống, ở trên đó làm gì vậy?”

“Dọn dẹp tủ quần áo.”

Diệp Tâm Dư đúng lúc ở hành lang tầng hai nói.

Lời của bà làm tim ông Đồ cũng Thiếu Kiệt đập ‘thịch’ một tiếng.

Hỏng rồi.

Ông Đồ cùng Thiếu Kiệt đều ngẩng đầu về phía căn phòng kia.

Trong phòng

Sau khi Diệp Tâm Dư rời đi, Hướng Nam liền ngồi xuống giường.

Mạc Dương bị người ta khinh thường gọi là ‘thằng con ghẻ’, có thể tưởng tượng khi ở trong nhà họ Ngụy phải sống như thế nào.

Nhìn sắc mặt người khác mà sống.

Trong lòng Hướng Nam thực không thoải mái.

Điện thoại của Trình Nam đột nhiên reo vang.

Hướng Nam nhìn màn hình, là số lạ. Dù sao cũng không phải điện thoại của y, không cần thiết, nghe máy cũng không phải, nên Hướng Nam cứ mặc nó kêu, không nhấc máy.

Hướng Nam không nghe, người gọi đến vẫn bám riết không tha. Chuông điện thoại vang lên hết lần này đến lần khác.

Lông mày Hướng Nam nhíu lại.

“Alo?”

Hướng Nam vừa nhấc máy, nghe được giọng nói từ đầu kia truyền lại lập tức kinh hoàng.

“Chết tiết, anh dám lừa tôi!”

Từ bên kia truyền tới giọng nói cùng hơi thở hổn hển của Trình Nam.

“Bây giờ anh đang ở đâu?”

Trình Nam ở đầu bên kia vô cùng cáu kỉnh.

Mất công cậu chân thành tình thâm, mất công cậu coi y như bảo bối, không ngờ Hướng Nam giữ cậu lại chỉ vì chiếc chìa khóa.

“Tôi sẽ không nói…..”

“Tôi hỏi bây giờ anh đang ở đâu?” Trình Nam gào to cắt ngang lời Hướng Nam. Hướng Nam bị cơn giận của cậu dọa sợ, trực tiếp ngắt máy.

Vừa tắt máy không được bao lâu, Trình Nam lại gọi đến.

Trong lòng Hướng Nam lo lắng, nhấn nghe máy.

“Anh bây giờ đang ở đâu?” Ngữ khí của Trình Nam đã dịu đi rất nhiều.

Hướng Nam có thể nghe được, Trình Nam đang cố hết sức kiềm chế cơn giận.

Trình Nam biết lúc này không phải lúc tính nợ.

Hướng Nam chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm, cả người trần trụi, không biết bây giờ như thế nào, cậu sốt ruột vô cùng.

“Tôi….. đang ở trong một căn nhà.”

Hướng Nam trả lời theo đúng sự thật.

“Một căn nhà?” Trình Nam sửng sốt, hỏi: “Anh không ở trong trường?”

“Không có….”

Lửa giận trong lòng Trình Nam bùng lên.

“Anh đến chỗ Ngụy Dương?”

“Không phải.” Hướng Nam nói: “Tôi lúc này đang ở một nơi khá vắng vẻ.”

“Nơi này thật sự rất yên tĩnh.” Hướng Nam đưa mắt nhìn bốn phía chung quanh, đi đến bên cửa sổ nhìn bên ngoài tối thui: “Thực ra tôi cũng không biết mình ở chỗ nào.”

Y nói vậy là để báo cho Trình Nam biết y đã tìm được một chỗ để ở tạm, nhưng lời của y lại làm Trình Nam khẩn trương.

Trình Nam cảm thấy không thực đáng tin.

“Anh lại đang lừa tôi.”

“Tùy cậu muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.” Hướng Nam nhíu mày.

Y không thích nói dối người khác, càng không thích lúc nào cũng bị nghi ngờ.

“Di động tôi sẽ nhờ người khác trả lại cho cậu, cậu đừng gọi tới nữa.”

Hướng Nam nói xong liền cúp máy.

Sau đó Hướng Nam tắt nguồn điện thoại, đặt lưng xuống ngủ ở trong phòng.

Dù sao cũng rất mệt, ngủ một giấc không biết trời đất là gì, sau đó Hướng Nam vì đói mà tỉnh lại.

Y ngồi xuống mép giường nhìn ra ngoài cửa số, thấy trời vẫn một màu tối đen, cho rằng mình chưa ngủ được bao lâu, nhưng khi y nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, mới nhận ra mình đã ngủ một giấc rất dài.

“Anh dậy rồi sao?” Thiếu Kiệt vừa lúc bước vào phòng, ánh mắt lúc thấy Hướng Nam đã dậy có chút lóe sáng.

Thiếu Kiệt bảo bối leo lên giường.

Cậu từ phía sau nắm lấy vai Hướng Nam, áp sát lại gần y, nói: "Anh ngủ thực ngon nha, ngủ từ tối hôm qua đến tận bây giờ. Anh xem, đã mười một giờ rồi."

Hướng Nam gật đầu. Y thật sự rất đói, hỏi Thiếu Kiệt: "Ở chỗ cậu có gì để ăn không?"

"Có, ở phòng bếp có rất nhiều thức ăn." Thiếu Kiệt xuống khỏi giường: "Tôi đi gọi ông Đồ dậy nấu cho anh."

Hướng Nam nghe vậy, vội giữ cậu lại: "Bỏ đi, tự tôi làm là được."

"Đại thúc muốn nấu ăn sao?" Thiếu Kiể bảo bối hai mắt bừng sáng, hỏi: "Có phần của tôi không?"

Hướng Nam cười, gật đầu.

Ông Đồ là người thông minh hiểu rõ suy nghĩ của người khác.

Tuy lúc trước phu nhân bảo ông sáng sớm gọi người đến đưa Hướng Nam đi, nhưng ông biết chắc chắn sẽ không qua được cửa của Thiếu Kiệt, cho nên ông sớm đã để một vài vật dụng hàng ngày cho Hướng Nam ở trong phòng tắm của Thiếu Kiệt.

Kết quả chứng minh ông Đồ đã đúng.

Lúc Hướng Nam vẫn còn đang say giấc nồng, người đã bị Thiếu Kiệt đuổi đi hết.

Hướng Nam đi vào phòng tắm, thấy mọi thứ được chuẩn bị đầy đủ trên giá thì lấy làm kỳ lạ.

"Đại thúc bình thường mặc cỡ bao nhiêu?"

"Hả?" Hướng Nam quay đầu lại.

Thiếu Kiệt vung vẩy tay, chỉ chỉ bên ngoài, nói: "Ông Đồ gọi điện cho người mang tới, cỡ nào cũng có. Tất cả đều được giặt sạch phơi khô để trong ngăn tủ kéo rồi."

Hướng Nam nhìn chiếc quần lót trong tay Thiếu Kiệt có chút xấu hổ, y nói: "Để tôi tự mình lấy."

"Khách khí cái gì." Thiếu Kiệt tiến vào.

Cậu để chiếc quần lót trên tay sang một bên, sờ lên thắt lưng của Hướng Nam: "Tôi giúp anh chuẩn bị không tốt sao?"

Thiếu Kiệt bảo bối nở nụ cười xấu xa, hai tay một trước một sau đi dần xuống. Hướng Nam cuống quít vứt những thứ trong tay đi đẩy cậu ra.

Thấy Thiếu Kiệt có phần mất hứng, Hướng Nam nhỏ giọng: "Cậu đừng đùa nữa, tôi thật sự rất đói rồi."

Thiếu Kiệt bảo bối nghe Hướng Nam nói vậy cũng không làm cản trở y nữa, 'à à' hai tiếng, ngoan ngoãn chạy đi.

Hướng Nam rửa mặt chải đầu một lúc, đi theo Thiếu Kiệt xuống phòng bếp dưới tầng.

Y kiểm tra thức ăn trong tủ lạnh, nấu một chút mì cho hai người. Thiếu Kiệt bảo bối vui vẻ há miệng ăn, ai ngờ đầu lưỡi lại bị bỏng.

"A, xui xẻo!" Thiếu Kiệt bảo bối lè lưỡi oán giận, Hướng Nam thấy cậu như vậy thì bật cười.

"Tôi rót nước cho cậu." Đại thúc lấy từ ngăn dưới của tủ lạnh một bình nước đá rót cho Thiếu Kiệt.

"Tôi bảo…." Hướng Nam thấy cậu cầm ly nước thủy tinh ừng ực uống, hỏi cậu: "Tôi ở đây thế này có chút không tiện đi."

Thiếu Kiệt bảo bối cắn cái ly 'á' một tiếng, nước cũng không uống, để lộ ra chiếc răng nanh: "Ai nói?"

"Cậu…. Ngụy phu nhân hôm qua nói sẽ cho người đến…."

"Đuổi đi hết rồi." Thiếu Kiệt cắt đứt lời Hướng Nam.

Địa bàn của cậu đương nhiên do cậu làm chủ, sao đến lượt người khác tới đây khua chân múa tay.

"Đại thúc anh không được đi! Tôi bị nhốt ở đây đều là do anh cả, anh phải ở đây với tôi cho đến khi tôi được thả ra." Thiếu Kiệt bảo bối cố tình làm Hướng Nam áy náy.

"Được."

Lời thỏa hiệp của Hướng Nam lập tức làm khuôn mặt đẹp trai của Thiếu Kiệt bảo bối bừng sáng.

“He he, đại thúc thật tốt.” Thiếu Kiệt bảo bối thật lòng khen, nói: “Không uổng công tôi chạy đi cứu anh.”

Thiếu Kiệt nói đến đây, Hướng Nam liền nhớ tới lời Diệp Tâm Dư nói.

“Ngụy phu nhân nói di động của cậu bị tịch thu.”

“Hả?” Thiếu Kiệt vừa lúc đang đầy một mồm mì. Cậu gật gật đầu, cúi đầu tiếp tục ‘chiến đấu’.

“Nhưng hôm qua tôi thấy trên màn hình rõ ràng báo là số máy của cậu.”

Thiếu Kiệt nhét đầy mì vào miệng, nhai thật nhanh, cuối cùng, cậu nuốt hết mới nói với Hướng Nam: “Mẹ tôi thu là điện thoại, vậy tôi liền rút sim ra rồi đưa điện thoại cho bà.”

Hướng Nam sửng sốt.

Hãn

Thiếu Kiệt bảo bối thấy Hướng Nam phản ứng như vậy, hỏi: “Sao thế?”

“À..... không có gì.” Hướng Nam lắc đầu.

Thiếu Kiệt cảm thấy hơi nghẹn, hai tay cầm bát tô lên húp nước dùng, nói: “Lúc đó tôi nghĩ, mấy số điện thoại kia tôi đều lưu trong sim. Trên người ông Đồ khẳng định có di động, thi thoảng tôi trộm dùng một chút cũng được.”

Thiếu Kiệt bảo bối hoàn toàn không cảm thấy cách làm của mình có gì không đúng. Cậu thấy bát mì này thực ngon, vùi đầu vào ăn.

Hướng Nam thấy cậu ăn ngon lành như vậy, cũng thấy thèm thèm, ăn liền mấy miếng.

“Vậy chiếc xe kia hẳn là cậu gọi điện hỏi mượn.”

“Xe?” Thiếu Kiệt ngẩng đầu, lại cúi xuống, nói: “Đó là tôi mượn của con trai ông Đồ.”

“À ” Hướng Nam gật đầu.

Có di động có thể gọi thì chuyện gì cũng dễ làm, Hướng Nam cho là vậy.

Thiếu Kiệt nói: “Tôi bảo ông Đồ gọi cho con trai, hỏi anh ta có cần ông bố này không ”

“A? Hướng Nam lại ‘hãn ’

“Tên kia thực nghĩa khí, tối hôm qua may có anh ta anh dũng hiến xe.”

Loại ngữ khí này, có thể không nghĩa khí sao…..

“Lúc bà nội đến anh ta trốn trong phòng ông Đồ, sáng sớm hôm nay rời đi rồi, nếu không đã giới thiệu cho hai người làm quen.”

Thiếu Kiệt nói xong, cái bát trước mắt đã trống không.

Hướng Nam thấy cậu như hổ đói nhìn chằm chằm cái bát, cười nói: “Trong nồi vẫn còn đó.”

“He he ” Thiếu Kiệt vui sướng xuống khỏi chiếc ghế chân dài, đi lại về phía nồi mì.

Hai người không biết, ông Đồ trốn bên ngoài cửa phòng bếp.

Lúc trước Diệp Tâm Dư giao cho ông trước lúc Hướng Nam đi phải giám sát chặt chẽ hai người, bây giờ Hướng Nam không rời đi, ông chỉ đành tiếp tục nhìn.

Ông thấy Hướng Nam không giống người xấu.

Quan trọng nhất là, cậu chủ thật sự thích ở bên y.

Ông Đồ cảm thấy đây là một chuyện cực kỳ tốt.

Bàn tính như ý của ông Đồ ‘lạch cạch’ chuyển động. (‘bàn tính như ý’ ý chỉ trong lúc suy nghĩ một vấn đề thì bắt đầu từ mặt tốt đẹp nhất mà nghĩ ngoài ra bàn tính ở đây cũng có thể hiểu là bàn tính gảy ngày xưa của Trung Quốc)

Ông nghĩ cậu chủ sau này sẽ chuyển sang giày vò Hướng Nam, ông có thể khổ tận cam lai rồi.

Ông Đồ đoán không sai, Thiếu Kiệt thật sự bám dính lấy Hướng Nam.

Nửa ngày cứ như vậy mà trôi qua.

Buổi sáng sau khi rời giường, trừ lúc đi vệ sinh, thời gian còn lại Thiếu Kiệt đều ở bên cạnh Hướng Nam, đã sắp đạt tới cảnh giới hình bóng không phân rời.

Hướng Nam không muốn ăn không ở không, cho nên y rảnh rỗi liền dọn dẹp, chủ động nấu ăn.

Ông Đồ cảm thấy con người y không tồi. Hai người bắt đầu thân thiết, dần dần, chuyện trong nhà Thiếu Kiệt Hướng Nam cũng biết được chút ít từ ông Đồ.

"Đại thúc, anh biết trong căn nhà này có một mảnh đất không?"

Hướng Nam bận rộn trong bếp, Thiếu Kiệt bảo bối ngồi trong phòng bếp nhàm chán đột nhiên chỉ ra phía ngoài cửa sổ.

"Đất?"

"Một mảnh đất không lớn, trên đấy trồng đủ loại cây." Đó là chỗ lúc trước Thiếu Kiệt buồn chán đi dạo trong nhà phát hiện ra. Cậu vốn định tiến vào xem chơi, nào ngờ còn chưa đặt chân xuống đã bị ông Đồ khuyên rời đi.

"Ông Đồ nói trong đó trồng rất nhiều bắp cải. Tôi muốn ăn. Tôi đi nhổ, đại thúc anh nấu cho tôi ăn được không?"

"Bắp cải?" Hướng Nam nhíu mày quay đầu lại: "Thật sự là bắp cải sao?"

Hướng Nam có chút nghi ngờ một cậu nhóc đẹp trai chưa vào bếp lần nào thật sự biết phân biệt rau củ trông như thế nào sao.

Thiếu Kiệt bảo bối gật đầu.

"Được rồi, cậu đi nhổ về đây."

"Ừm Ừm " Thiếu Kiệt bảo bối nghe lời hùng hổ chạy đi.

Một lát sau, Thiếu Kiệt bảo bối đem một đống gì đó được đựng trong một cái mẹt nhét vào tủ ở chỗ cửa sổ phòng bếp.

Thiếu Kiệt bảo bối nhanh như chớp chạy đi.

Hướng Nam nhìn đống rau kia.

Ố ồ

Cách đó không xa truyền tới tiếng kêu gào hổn hển của ông Đồ: “Mụ nội nó, ai nhổ sạch mầm cây còn chưa lớn của tôi rồi ” <ins class=“adsbygoogle”

57. Chương 56: Cuộc Sống Giản Đơn (2)

Bữa cơm này ông Đồ ăn trong oán hận.

Cây trong mảnh vườn kia ông luôn cẩn thận chăm sóc, chỉ sợ cậu chủ làm hỏng.

Hiện tại thì hay rồi, ông thấy Thiếu Kiệt bám dính lấy Hướng Nam nên buông lỏng một chút, liền ngay một chút này, cây trong vườn đều không còn nữa.

Thiếu Kiệt bảo bối thần kinh thép, hoàn toàn không phát hiện ra oán khí của ông Đồ.

Cậu thế nhưng ăn thật ngon miệng, không hề bị ánh mắt oán hận của ông Đồ làm ảnh hưởng. Sau đó, còn nói với ông Đồ: “Ông Đồ, ông gọi một cú điện thoại, cho người ngay mai mang ít bắp cải đến đây, được không?”

Thiếu Kiệt bảo bối hôm nay ăn không thành công, thèm ăn.

Ông Đồ vừa nghe vậy, nỗi căm hờn trong ánh mắt liền trở nên mạnh mẽ a

Hướng Nam thấy ông Đồ như thế, đổ mồ hôi một phen, nói: “Mấy mầm cây đấy đợi ăn xong bọn tôi trồng lại cho ông, ông thấy thế nào?”

“Cậu cảm thấy còn trồng lại được sao?”

Ông Đồ lớn tiếng.

Những mầm cây đó bị Thiếu Kiệt nhổ loạn, sớm đã hỏng, Hướng Nam đương nhiên biết là không thể.

Vậy làm sao giờ?

Không khí này…..

“À Ông Đồ, mai là sinh nhật của ông đi?”

Thiếu Kiệt bảo bối gắp một miếng thịt vào bát Hướng Nam, đột nhiên nhớ ra.

Ông Đồ ngẩn người.

“Cậu chủ còn nhớ?”

Oán hận liền biến thành vui sướng. Chuyện này ông hôm qua còn oán trách với con trai mình, không ngờ cậu chủ nhỏ của ông thế nhưng còn nhớ rõ.

“Nhớ chứ, nhớ chứ. Ông Đồ đối với tôi tốt như vậy, sao lại không nhớ.”

Một câu này của Thiếu Kiệt bảo bối làm cho ông Đồ kích động nha

“Ông Đồ, tối mai chúng ta làm một bữa tiệc sinh nhật nhỏ đi. Ông gọi điện cho a Đức, buổi tối bảo anh ấy qua đây mọi người chúc mừng một chút, được không?”

Thiếu Kiệt cắn đũa hỏi.

Cắn đũa là một thói quen không tốt, Hướng Nam rút đôi đũa của cậu ra.

Thiếu Kiệt giành đũa về, còn muốn cắn, thấy Hướng Nam nhìn cậu liền đành thôi, hỏi ông Đồ: “Được không?”

“Được, được.”

“Ừm Ừm ”

Lại có chương trình rồi, Thiếu Kiệt bảo bối vui sướng gật gật đầu, sau đó, hỏi: “Ông Đồ, ông muốn quà gì?”

“Không cần, cái này thật sự không cần.”

Thứ nhất cậu chủ nhỏ nhớ tới sinh nhật của ông, điều này đã làm ông rất cảm động rồi, không còn mong gì hơn nữa.

Thứ hai, ông sợ cậu chủ mượn cớ mua quà chạy ra ngoài chơi, đến lúc đó xảy ra chuyện gì, người gặp xui

xẻo lại chính là ông.

"Nếu không hai bọn tôi làm bánh tặng ông đi."

Hướng Nam biết điều ông Đồ lo lắng, ở bên cạnh đề nghị.

Tuy y chưa từng thử làm bánh, nhưng trong bếp có sách dạy nấu ăn, lại có lò nướng. Hướng Nam vào bếp nhiều năm như vậy, trong lòng cũng coi như có phần chắc chắn.

Đề nghị của Hướng Nam Thiếu Kiệt bảo bối nghe xong còn vui hơn cả ông Đồ.

Sự hứng khởi của cậu được khơi dậy, tay vỗ vai Hướng Nam: "Như vậy đi, ngày mai ông Đồ cho người mang nguyên vật liệu tới, bọn tôi sẽ làm cho ông một chiếc bánh thật đẹp "

Một bữa cơm, cuối cùng cũng vui vẻ ăn xong.

Ăn cơm xong, Hướng Nam ở trong bếp rửa bát, Thiếu Kiệt dán chặt lấy y liền đi vào bếp.

"Sao, đi theo tôi là muốn giúp đỡ sao?" Hướng Nam trêu cậu.

"Không phải." Thiếu Kiệt bảo bối thành thật trả lời.

Hướng Nam thấy Thiếu Kiệt bảo bối kéo chiếc ghế chân dài ngồi dựa vào bên cạnh tủ bát nhìn y, liền nói: "Tôi đương nhiên biết không phải, cậu lười như vậy."

"Lười nhất không phải là tôi, là Hách mệt mỏi."

Thiếu Kiệt bảo bối âm mưu chối đẩy tội danh, lại nói thêm một câu: "Sau đó là Triết đa tình."

"Cái gì?" Mấy từ kia Hướng Nam nghe có chút không hiểu.

Thiếu Kiệt bảo bối giải thích: "Là Cao Hách luôn mệt mỏi cùng Thường Triết đa tình nhất."

"A Hách cậu ta thích động não không thích động tay chân, lúc nào cũng mệt mỏi." Thiếu Kiệt bảo bối nói: "A Triết cậu ta không thích làm việc cũng như vận động, yêu nhất tán gái."

"Vậy còn cậu?"

Thiếu Kiệt bảo bối nhếch mép cười xấu xa: “Tôi quá yêu vận động, làm lụng quá độ, có tâm mà vô lực a ”

Hướng Nam mỉm cười lắc đầu, tiếp tục làm việc.

Thiếu Kiệt bảo bối đợi ở đó một hồi lâu, thấy Hướng Nam không nói gì tiếp, hỏi y: “Đại thúc sao không hỏi về Trình Nam?”

Hành động trên tay Hướng Nam dừng lại.

Y nhìn Thiếu Kiệt, Thiếu Kiệt nói: “Ba người bọn tôi anh đều tìm hiểu qua, sao anh lại không hỏi về tráng Nam của bọn tôi?”

“Cậu định nói Trình Nam chăm chỉ nhất phải không?” Tầm mắt Hướng Nam chuyển sang chỗ khác.

“Làm gì có chuyện. Tên nhóc kia cực kỳ gia trưởng, cậu ta cảm thấy việc nhà đều nên do nửa kia làm, cậu ta sẽ không nhúng tay vào.”

Thiếu Kiệt nói rồi, đột nhiên tiếp lời: “Có điều, nói vợ cậu ta động tay làm việc nhà, hẳn là không có khả năng.”

Hướng Nam nghe vậy, lập tức nhìn về phía Thiếu Kiệt.

“Vợ cậu ta?”

“Ừm Ừm ” Thiếu Kiệt gật đầu, cầm một chiếc bát thủy tinh lướn trên chạn bát: “Sớm đã đính hôn rồi, nhị tiểu thư nhà họ Cao – Cao Nhã. Tráng Nam rất thích cô ấy.”

Tim Hướng Nam khẽ thắt lại.

Trình Nam từng nói thích y.

Kết quả lại là một tên lừa đảo.

Hướng Nam hạ tầm mắt, trong lòng nghĩ như vậy, không nói tiếng nào.

Thiếu Kiệt bảo bối đi xuống khỏi chiếc ghế chân dài, cầm một chiếc bát thủy tinh lại gần cho nước vào, sau đó mở tủ lạnh lấy một chùm nho xanh ra, nói: “Chị Nhã lớn hơn bọn tôi hai tuổi, ở nước ngoài đã vài năm rồi, hình như không lâu nữa sẽ về.”

Thiếu Kiệt để nho xuống cạnh bên bồn rửa xả nước: “Bảo rằng về chuẩn bị cho việc kết hôn, không biết có phải thật hay không.”

“Nếu là thật, tên tráng Nam kia nhất định vui muốn chết.” Thiếu Kiệt cười khanh khách ngâm chùm nho trong tay vào trong bát thủy tinh.

Cậu cố sức quấy chùm nho trong nước, tất cả chất bẩn bám trên trái nho theo dòng nước chuyển động mà trôi ra. Thiếu Kiệt thấy tạm được rồi liền đổi một bát nước khác, tiếp tục rửa, hỏi: “Đại thúc sợ chua không?”

“Hả?”

Lời nói của Thiếu Kiệt làm Hướng Nam nhìn về phía cậu.

Hướng Nam vừa quay sang, một trái nho đã rửa sạch bị nhét vào miệng y.

Hướng Nam thật ra rất sợ chua.

Y nhíu mày, cắn trái nho trong miệng. Phát hiện chẳng những không chua mà còn ngọt vô cùng, đầu mày của y mới giãn ra.

Thiếu Kiệt bảo bối thấy bộ dạng đó của Hướng Nam thì lại bật cười khanh khách.

“Đại thúc thật dễ bị lừa.”

“Đâu có.” Hướng Nam phản bác.

“Đại thúc….”

Thiếu Kiệt bảo bối đột nhiên tiến lại gần y, vẻ mặt thần bí hỏi: “Đại thúc làm việc ở chỗ a Hách lâu như vậy, chuyện a Hách và Lena anh cũng biết ít nhiều đi?”

Hướng Nam nghe xong liền nhíu mày.

Y cảm thấy kỳ quái, chuyện Cao Hách có quan hệ với chị dâu làm sao mà dường như ai cũng biết như vậy.

“Lena lúc trước là bạn gái của a Hách, đại thúc biết không?”

Lời này của Thiếu Kiệt làm Hướng Nam cả kinh.

Hướng Nam chớp chớp mắt nhìn Thiếu Kiệt, Thiếu Kiệt bảo bối chớp chớp mắt nhìn lại y. Cuối cùng, Hướng Nam nói: "Là giả."

Vừa rồi Thiếu Kiệt mới nói y dễ bị lừa, lời vừa rồi hẳn lại là Thiếu Kiệt trêu y.

Hướng Nam không tin Cao Hạo hòa nhã lại là loại người ghê tởm đoạt người yêu của em trai.

"Đó là sự thật." Thiếu Kiệt cắn một trái nho nói: "Lúc trước a Hách có ở nước ngoài một thời gian, chính vào lúc đó quen biết Lena. Cậu ta không dám nói chuyện này với người nha, chỉ gửi ảnh cho ba bọn tôi xem, cho nên chuyện này chỉ có bốn chúng tôi biết.

Thiếu Kiệt bảo bối thấy Hướng Nam rửa sạch mấy cái đĩa liền lấy một chiếc khăn, cầm một chiếc đĩa lên, tùy tiện lau lau vài cái, nói: "Tuy chỉ quen biết trong mấy tháng ngắn ngủi, có điều quan hệ của hai người bọn họ lúc đó rất thân mật. Cao Hách vì cô ta mà gọi điện về nhà nói muốn từ bỏ quyền thừa kế của mình, nói định sau khi tốt nghiệp sẽ tìm một công việc đơn giản để sống qua ngày. Không ngờ kế hoạch không theo kịp sự biến hóa, Lena đột nhiên biến mất."

Nói ra mấy lời bốc đồng kiểu muốn từ bỏ quyền thừa kế, khi đó, Cao Hách trở thành tấm gương xấu để dạy dỗ bọn họ.

"Vậy sau đó?"

"Sau đó? Sau đó thực kinh điển nha " Thiếu Kiệt nói: "Anh Hạo đột nhiên nói muốn đính hôn, a Hách trở về thấy Lena, đờ người ngay tại trận."

Hướng Nam nhíu chặt mày.

Lena thật sự thích Cao Hách, chuyện này Hướng Nam biết.

Hướng Nam nghĩ không ra, rốt cuộc là chuyện gì đã khiến Lena quyết định chọn một vòng tay khác.

Hơn nữa, còn sử dụng cách như vậy.

"Tối đó bọn tôi đều có mặt. Bọn tôi vốn định làm loạn, nhưng a Hách không cho. Thứ nhất là khách khứa đông đủ, nhà họ Cao không thể bị xấu mặt như vậy. Thứ hai là anh Hạo dường như rất thích Lena, a Hách không muốn làm tổn thương tình cảm giữa hai anh em." Thiếu Kiệt cứ nói hoài cũng không 'làm việc' nữa, chuyên tâm ăn nho: "Cậu ấy nhịn xuống, còn muốn bọn tôi giữ kín chuyện."

Nho trong bát thủy tinh rất nhanh liền không còn nữa, Thiếu Kiệt bảo bối lại xuống khỏi chiếc ghế chân dài nắm lấy cửa tủ lạnh, nói: "Sau đó a Hách chuyển trường về đây, cho đến bây giờ cũng không biết năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

Thiếu Kiệt bảo bối ôm cả túi nho ra.

"Cả ngày giống như một người không có vấn đề gì nhìn Lena ở bên cạnh anh Hạo." Hai tay cầm hai chùm, cậu lại tiến tới trước bồn rửa: "Nếu tôi gặp phải chuyện như vậy, tôi sớm đã chết vì bực bội."

Toàn bộ nội dung bí mật trong cuộc nói chuyện của Thiếu Kiệt ông Đồ ở bên ngoài phòng bếp đều nghe thấy hết.

Ông Đồ lúc này đưa ra một kết luận: Có bí mật gì nhất quyết không nói cho cậu chủ, nếu không một ngày nào đó cậu muốn nói chuyện phiếm, tất cả mọi người sẽ đều biết hết.

Ông Đồ đến ngày sinh nhật, hưng phấn vô cùng, từ sáng sớm đã dậy chuẩn bị.

Lúc tầm chín giờ sáng có người lái xe đưa đồ đến. Hướng Nam giúp ông chuyển đồ vào trong bếp, sau đó bắt đầu nghiên cứu cách làm bánh ga-tô trong sách dạy nấu ăn. Ông Đồ cầm hạt giống mới được mang tới, rất vui vẻ chạy ra mảnh vườn kia.

"Ông Đồ đâu?" Thiếu Kiệt bảo bối đi vào phòng bếp, nhìn trái nhìn phải.

"Đang trồng cây." Hướng Nam rời mắt khỏi quyển sách, ngẩng đầu lên.

Thiếu Kiệt bảo bối liền chạy ra.

"A Cậu chủ!"

Chỉ trong chốc lát, từ ngoài cửa sổ truyền tới tiếng kêu gào của ông Đồ.

Thiếu Kiệt bảo bối chạy vội về, đi vào trong bếp.

Hướng Nam hỏi cậu: "Cậu lại làm gì sao?"

Thiếu Kiệt bảo bối lắc đầu, nói: "Ông Đồ bảo tôi vào giúp anh."

Hướng Nam biết, Thiếu Kiệt khẳng định đã làm chuyện gì không tốt ở ngoài đó.

Hướng Nam cũng không để ý cậu nữa, đọc qua mấy lần cách làm trong sách rồi bắt đầu chuẩn bị nguyên vật liệu. Thiếu Kiệt bảo bối không có việc làm, thực buồn chán, ồn ào đòi giúp Hướng Nam. Hướng Nam suy nghĩ, quyết định để Thiếu Kiệt giúp y đánh lòng trắng trứng.

Cũng được, đây không phải một kỹ năng sống sao?

Thiếu Kiệt lập tức đồng ý.

Mọi thứ trong sách đều phải cân đong chính xác.

Ở trong bếp không có bàn cân điện tử, Hướng Nam chỉ có thể tự mình đo bằng mắt.

Y đập sáu quả trứng, tách lòng trắng ra cho vào một cái tô lớn, đưa cái tô kia cho Thiếu Kiệt.

Y đưa đũa cho Thiếu Kiệt, hỏi: "Lòng trắng trứng, cậu thật sự biết đánh sao?"

"Ừm Ừm " Thiếu Kiệt bảo bối đưa tay cầm lấy đôi đũa, làm mẫu thử một lần rất ra dáng: "Đúng không?"

"Đúng rồi, có bọt liền gọi tôi một tiếng, biết không?"

"Ừm Ừm " Thiếu Kiệt bảo bối bê cái tô tìm một chỗ tự mình phấn đấu.

Hướng Nam tính toán một chút với chỗ lòng đỏ còn lại, cho thêm nguyên liệu vào rồi quấy lên, quay đầu lại, không khỏi sửng sốt.

"Đang làm gì vậy?"

Thiếu Kiệt quay lưng về phía y, cả người đều rung lên. Tư thế tay này, động tác này, đâu có phải đang đánh lòng trắng trứng a, rõ ràng đang đánh ghita điện mà.

Thiếu Kiệt bảo bối dường như quá mức chuyên tâm, Hướng Nam gọi cậu hoàn toàn không chú ý tới. Hướng Nam chịu không nổi bộ dạng lắc lư của cậu liền lại gần vỗ cậu một cái. Cậu quay phắt đầu lại, hỏi Hướng Nam: "Anh làm gì vậy?"

"Cái đây phải để tôi hỏi mới phải." Hướng Nam lại gần nhìn, rung rẩy như bị trúng gió. Trong bát kia nổi đầy bong bóng, Hướng Nam hỏi cậu: "Cậu vừa tôi bị giật điện à?"

Thiếu Kiệt bảo bối gãi gãi đầu, vẻ mặt mờ mịt, Hướng Nam liếc cậu một cái: "Không phải sao cậu lại rung lên như vậy?"

Thiếu Kiệt bảo bối rốt cục cũng hiểu.

"Tay tôi làm mỏi quá, không bằng cầm chặt lấy đôi đũa rồi rung cả người."

Hướng Nam sửng sốt.

Có thể sao?

Hướng Nam lắc đầu.

Không cứu được rồi.

Sản phẩm trong tay Hướng Nam tạm thời đã xong.

Thành phẩm trên tay Thiếu Kiệt còn chưa hoàn thành. Hướng Nam cho bát lòng đỏ trứng đã nêm nếm đủ gia vị vào tủ lạnh, chờ cậu.

Hướng Nam suy nghĩ, quyết định nhân lúc rỗi bắt tay vào làm cơm.

Hướng Nam nấu cơm, rửa rau xong, Thiếu Kiệt mới giao thành quả lên.

Hướng Nam vừa nhìn liền trợn tròn mắt.

Thiếu Kiệt đánh không tồi.

Lòng trắng trứng đã thành đặc, nhưng…

"Không phải bảo cậu xuất hiện bong bóng thì gọi tôi sao?"

Tất cả nguyên liệu phụ gia như đường bột linh tinh đều không cho vào, phần bơ trước mặt không có chút mùi vị gì, Thiếu Kiệt bảo bối lần này coi như công cốc rồi.

"A? Làm sai sao?" Thiếu Kiệt nghĩ ngợi lật lật sách, cuối cùng, hỏi: "Vậy làm gì bây giờ?"

Hướng Nam cũng không biết nên làm gì vào lúc này.

Y lần đầu làm bánh, không biết cho mấy thứ kia vào sau liệu có được không nữa.

Nghĩ thấy nếu miễn cưỡng làm ra không ngon sẽ khiến mọi người mất hứng, Hướng Nam sầu não một hồi, lại đập sáu quả trứng gà, đưa bát lòng trắng cho Thiếu Kiệt.

"Còn?" Thiếu Kiệt bảo bối đáng thương vô cùng: "Tôi lưng eo nhức mỏi hết rồi…"

Vừa rồi giật đùng đùng cả người, có thể không đau eo mỏi lưng sao?

Hướng Nam liền rút tay lại: "Vậy thôi đi."

Thiếu Kiệt bảo bối gật gật đầu.

Nhưng cậu phát hiện mình không có việc gì để làm, lập tức đổi ý.

"Thôi cứ để tôi làm đi."

Hướng Nam cầm trên tay ba chiếc đũa, đã bắt đầu đánh ra bọt.

Y cho thêm muối cùng đường vào, thấy Thiếu Kiệt vẫn cứ giơ tay nhìn chằm chằm y, đành thỏa hiệp quay người lại đưa cho Thiếu Kiệt.

Biểu hiện lần này của Thiếu Kiệt bảo bối rất bình thường.

Cậu đánh trứng một chút lại nhìn nhìn Hướng Nam, đánh một chút rồi lại nhìn Hướng Nam.

Hướng Nam bận rộn ở bên cạnh phát hiện ánh mắt của cậu, hỏi: "Sao vậy?"

Thiếu Kiệt bảo bối lắc đầu.

Chủ yếu là sợ bản thân làm quá tay.

Hướng Nam lần này cũng biết phải làm gì rồi.

Nấu cơm, thỉnh thoảng sẽ đến bên Thiếu Kiệt xem xem thế nào.

Y thấy lòng trắng trứng đã bắt đầu quánh lại, liền cho phần đường còn lại vào.

Thiếu Kiệt bảo bối bỏ công sức, lần này rất thành công, lòng trắng dính trên đũa, không bị chảy xuống.

Hướng Nam tiếp tục làm tiếp những bước còn lại.

Vừa cho thành phẩm hoàn thành một nửa vào lò nướng, ông Đồ liền thò đầu vào từ khung cửa sổ.

"Có thể ăn cơm chưa?"

Ông Đồ lao động một lúc, thật sự đã rất đói.

Hướng Nam lau tay, nói: "Có thể rồi, ăn cơm thôi." <ins class="adsbygoogle"

58. Chương 57: Cuộc Sống Giản Đơn (3)

Ông Đồ ngồi xuống bàn ăn, nhìn mấy món ăn, chỉ tay: "Đây là…"

"Cà chua xào trứng, trứng xào trứng, còn đây là trứng hấp." Thiếu Kiệt bảo bối thực kiêu ngạo giới thiệu, tay vỗ vai ông Đồ: "Sinh nhật mà, nên ăn trứng."

"Tiệc trứng sao…." Ông Đồ nhỏ giọng.

Hướng Nam cười nói: "Còn dư sáu lòng đỏ trứng gà, thêm nước vào nấu, tối mới là bữa chính, buổi trưa liền ăn cái này đi."

Quan trọng là lòng đỏ dư ra không thể lãng phí a

Ông Đồ không ngại đồ ăn không ngon, ông Đồ là ngại bọn họ khoa trương.

Thiếu Kiệt bảo bối đưa tay cầm đũa, nhíu chặt mày lại.

Hướng Nam thấy cậu gắp đồ ăn tay vung khắp nơi, lập tức nhíu mày, nói: "Lúc ăn không được nghịch."

"Không phải nghịch, tay tôi xong rồi."

Chủ yếu vì họa việc đánh trứng mang tới, Thiếu Kiệt bảo bối cảm thấy tay phải cử động liền khó chịu. Cuối cùng, cậu vứt đôi đũa đi.

"A Tay tôi a " Thiếu Kiệt bảo bối gào khóc.

Hướng Nam biết, tay Thiếu Kiệt thật sự mỏi chết rồi.

"Ông Đồ, trong nhà có dầu gió không?"

Hướng Nam kéo tay phải Thiếu Kiệt bảo bối lại nhìn một chút, hỏi.

Ông Đồ gật đầu, chạy đi lấy thứ Hướng Nam cần tới.

Cả bàn cơm lập tức ngập mùi dầu, Hướng Nam xoa bóp tay cho Thiếu Kiệt để thúc đẩy tuần hoàn máu trên tay cậu. Cuối cùng, Hướng Nam vỗ vỗ tay cậu: "Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi là ổn."

Hướng Nam nói rồi đậy nắp lọ dầu, để lại vào trong hộp. Y quay đầu thấy Thiếu Kiệt bảo bối để tay dưới gầm bàn, nhìn chằm chằm mấy món ăn không di chuyển, hỏi cậu: "Sao không ăn đi?"

"Tôi cần nghỉ ngơi…."

Hướng Nam bật cười, cầm bát Thiếu Kiệt gắp thức ăn đút đến bên môi cậu, mắt Thiếu Kiệt lập tức 'lấp lánh lấp lánh'.

Trong lòng Thiếu Kiệt bay bay, cuối cùng cậu cũng nhận được sự chăm sóc giống a Hách rồi

Hướng Nam nghĩ tới chiếc bánh ga-tô đang nướng, nhớ ra phải để ý thời gian, cho nên đút rất nhanh cho Thiếu Kiệt.

Đút a đút a, hai người liền dùng chung một bộ bát đũa.

Hôm nay là sinh nhật ông Đồ, nghĩ đến mình là nhân vật chính, nhưng hai người trước mặt một người nhìn đồng hồ, một người nhìn Hướng Nam.

Cùng ăn một bát, tôi ăn anh ăn, ông Đồ cảm thấy mình hoàn toàn bị đẩy ra ngoài. Ông thấy trước mắt thật ái muội, phi lễ vật thị, ông liền vùi đầu chuyên tâm ăn cơm của mình. (phi lễ vật thị: không nhìn cái xấu xa)

Hướng Nam sau đó vội vàng chạy vào tắt lò nướng.

Trong sách hướng dẫn có nói, phải chờ một lúc mới được nướng tiếp.

Y quay người lại liền đụng phải Thiếu Kiệt vui vui vẻ vẻ chạy theo y. Tay Thiếu Kiệt đưa ra ôm lấy lưng Hướng Nam đang đi ra cửa, chụt một cái lên mặt Hướng Nam.

Hướng Nam sửng sốt.

Thiếu Kiệt bảo bối phát hiện mỡ trên mồm mình dính lên mặt Hướng Nam. Cậu đưa tay rút tờ giấy ăn lau lau mặt Hướng Nam, Hướng Nam đè tay cậu xuống.

"Đi ăn cơm."

Hướng Nam đẩy cậu ra ngoài phòng bếp.

Sau đó ông Đồ phát hiện, không khí giữa hai người từ lúc đi ra khỏi phòng bếp liền có chút thay đổi.

Thiếu Kiệt vẫn giữ vẻ mặt chờ mong, nhưng Hướng Nam không còn tiếp tục dùng chung bát đũa với Thiếu Kiệt nữa. Y chuyên tâm đút cho cậu, chờ ông Đồ ăn xong, y liền dọn chén bát đi.

"Hai người làm sao vậy?"

Chờ Hướng Nam đi vào rồi ông Đồ liền hóng chuyện hỏi.

Thiếu Kiệt cảm thấy kỳ quái: "Cái gì làm sao cơ?"

Ông Đồ lúc này mới nhớ ra Thiếu Kiệt căn bản là người không biết nhìn sắc mặt đón ý, hỏi cũng như không, ông Đồ lắc đầu: "Không có gì, không có gì."

Bánh ga–tô thật vất vả mới ra lò. Thành phẩm sau khi ra lò nhìn không tồi, tâm trạng Hướng Nam cũng theo đó mà trở nên tốt hơn.

Y cầm cây vét kem dài phẳng bôi lớp kem dày sẵn có lên. Làm một lúc, cảm thấy đã khá ổn, y xoay người qua, lấy túi bắt kem trang trí sạch sẽ bằng nhựa mua ở siêu thị rồi cho kem vào, tính định vẽ đường viền hoa.

Y ở góc nhọn của túi bắt kem cắt một lỗ nhỏ, quay lại nhìn, phát hiện một góc bên cạnh của lớp kem dày trên mặt bánh bị thiếu. Hướng Nam nhíu mày, đặt thứ trên tay xuống.

Hướng Nam múc kem, quay lại bôi vào chỗ thiếu. Y xoay người lấy túi bắt kem kia, vừa quay sang, lại thấy chỗ hổng kia xuất hiện lại.

Hướng Nam cảm thấy kỳ quái.

Y nhìn Hướng Kiệt ở bên cạnh. Thiếu Kiệt bảo bối đang hí hoáy với mấy quả cherry xanh xanh đỏ đỏ bẩn

bẩn, có vẻ như không để ý đến bên này.

Hướng Nam lại xoay người bôi kem vào chỗ thiếu, lúc y quay người qua cầm bao bắt kem lên, quay lại, chỗ kem kia lại biến mất.

Có vấn đề!

Hướng Nam lại thêm kem vào, giả bộ quay người.

Y quay phắt đầu lại, tay Thiếu kiệt bảo bối đúng lúc quết một miếng.

Thiếu Kiệt bảo bối khẽ ngẩng đầu.

Xong rồi, bị bắt tại trận rồi.

Thiếu Kiệt bảo bối cười gượng, đưa tay ra trước mặt Hướng Nam: "Trả lại cho anh…."

Tay lấy trộm kem của Thiếu Kiệt bảo bối lại đúng cái tay vừa bôi dầu, Hướng Nam thiếu chút nữa tức chết.

Lúc làm xong bánh ngọt ông Đồ đi vào, ông vừa vào liền nói: "Cậu chủ, phu nhân bảo tối nay nhà họ Cao có tiệc, để cậu đi."

Hướng Nam nghe vậy liền ngẩn người.

"À À " Thiếu Kiệt bảo bối tập trung chú ý trang trí cho chiếc bánh ga-tô đáng yêu kia vẫn chưa ngẩng đầu lên, mãi sau, cậu đột nhiên tỉnh ra, ngẩng phắt đầu: "Tối này?"

"Đây là tiệc chính thức, nói là tiểu thư Cao Nhã đã về, có chuyện cần tuyên bố."

Hướng Nam vừa nghe đến tên Cao Nhã tim liền đập 'thịch' một cái.

Hướng Nam đoán chừng Trình Nam cùng Cao Nhã sắp thành chuyện tốt rồi.

"Phu nhân nói, thời gian rất gấp, vấn đề trang phục không cần quá cầu kỳ. Đợi lát nữa sẽ có người mang sổ cùng trang phục sẵn có đến, bà bảo cậu cứ tùy tiện chọn một bộ thuận mắt là được."

Thiếu Kiệt gật đầu, hỏi Hướng Nam: "Vậy cái này làm sao giờ?"

Thiếu Kiệt bảo bối quan tâm không phải là sinh nhật của ông Đồ, mà là chiếc bánh ga-tô cậu và Hướng Nam cùng nhau làm.

Hướng Nam suy nghĩ, hỏi: "Ông Đồ, bữa tiệc kia mấy giờ bắt đầu?"

"Tám giờ tối."

Ông Đồ thấy chiếc bánh kia không tồi, tiến lại gần.

"Chúng ta ăn sớm một chút, sớm cho ông Đồ cắt bánh, cậu ăn rồi hẵng đi, được không?"

"Ừm Ừm " Thiếu Kiệt gật đầu, hỏi ông Đồ: "Thế nào?"

"Đẹp." Ông Đồ nói là bánh ngọt.

Ông cười lên thực giống một đứa trẻ, nếp nhăn trên mặt đều lộ rõ.

Thiếu Kiệt thấy ông đưa tay lại, liền đập một cái

"Muốn ăn sao?"

"Ừm Ừm " Ông Đồ học Thiếu Kiệt bảo bối.

Thiếu Kiệt đưa thứ đựng kem trang trí bên cạnh cho ông Đồ, đuổi ông: "Ông cầm đi, trong này còn rất nhiều, ra bên kia cho mát đi."

Bánh ga-tô này là chuẩn bị cho buổi tối, bây giờ tuyệt đối không cho ông động vào.

Ông Đồ nhìn thứ kia, là một lọ nhựa tròn nhỏ màu trắng.

Bôi trên bánh ga – tô là kem, trong lọ này cũng là kem như vậy, nhưng kem trong lọ hoàn toàn làm mất hết cảm giác thèm ăn của ông Đồ.

Ông nhăn mặt, ghét bỏ cảm thán: "Cho nên nói đầu năm nay đồ khai vị đều là đồ đóng gói…."

Người mang quần áo tới rất nhanh liền đến.

Thiếu Kiệt muốn Hướng Nam chọn giúp cậu, y làm xong bánh ngọt liền đút vào trong tủ lạnh.

Trên giường Thiếu Kiệt đầy một đống, tất cả đều là Âu phục đựng trong túi bảo vệ dày. Thiếu Kiệt thấy Hướng Nam đi lên, liền 'mời' người đưa quần áo đi ra.

"Đại thúc, anh chọn đi." Thiếu Kiệt bảo bối nói: "Anh chọn bộ nào tôi sẽ mặc bộ đó."

Hướng Nam phát hiện những bộ này đều cũng cỡ, tất cả đều là hàng hiệu, còn mới.

"Mấy bộ này là mới sao?"

"Ừm Ừm cũng chỉ mặc một lần."

Lời Thiếu Kiệt bảo bối nói làm Hướng Nam nhíu mày.

"Như vậy thực quá lãng phí đi?"

"Điều đó không quan trọng, quan trọng là tôi sẽ mặc bộ nào?"

Thiếu Kiệt bảo bối không hề thích mấy loại quần áo này, mặc mấy bộ đồ này rất hạn chế cự động cơ thể, quá mức gò bó.

Cậu trước nay không bao giờ tốn tâm tư vào những thứ mình không thích, cho nên cậu quyết định đẩy việc này lên người Hướng Nam.

Hướng Nam nhìn một chút, chọn cho cậu một bộ. Thiếu Kiệt treo bộ này lên, để người kia vào dọn hết những bộ còn lại đi.

"Cậu không thử sao? Nhỡ mặc vào không hợp thì sao?"

Nếu mặc thử, cảm thấy không hợp có thể đổi. Nếu chờ đến tối nay lúc mặc vào mới phát hiện không hợp, người đưa quần áo đã đem đồ đi hết, lúc đó gấp gáp không còn bộ nào khác để chọn, vậy không hay.

Thiếu Kiệt đồng ý với cách nói của Hướng Nam, ngoan ngoãn cầm quần áo vào trong phòng tắm.

Rất nhanh, cậu cầm nơ đi ra.

Chiếc nơ kia được thiết kế thuận tiện, phía trước đã cố định rồi, chỉ cần đeo lên rồi cài nút là được.

Thiếu Kiệt bảo bối đứng ra trước mặt Hướng Nam.

"Tôi đẹp trai không?" Thiếu Kiệt bảo bối chớp chớp mắt, hỏi Hướng Nam đang giúp cậu đeo nơ lên.

"Đẹp trai." Hướng Nam cười, sửa chỗ đeo nơ phía trước cho cậu, nói: "Đẹp trai giống người phục vụ vậy."

"Á…." Thiếu Kiệt bị lời này làm cho nghẹn, cuối cùng, cậu nhíu mày: "Không được, đổi kiểu thắt khác."

"Ừm…." Hướng Nam suy nghĩ, nói: "Đẹp trai giống chú rể vậy."

Thiếu Kiệt bảo bối mặt mày hớn hở, ôm Hướng Nam: "Tình yêu, chúng ta bây giờ động phòng đi "

Hướng Nam còn chưa kịp phản ứng gì đã bị Thiếu Kiệt hôn.

Y lập tức đẩy Thiếu Kiệt ra, ông Đồ đúng lúc đó đi vào.

Thiếu Kiệt bảo bối không cho rằng Hướng Nam đang cự tuyệt cậu, mà cảm thấy rằng ông Đồ làm hỏng chuyện tốt của mình, liền nhe răng với ông Đồ.

"Ông vào làm gì?" Thiếu Kiệt bảo bối hờn giận rống lên với ông Đồ làm hỏng chuyện tốt của cậu.

Ông Đồ coi như đã hiểu vì sao phu nhân lại bảo y trông chừng hai người này.

Ông Đồ nghĩ: Aiya, ban ngày còn thân mật thế này, buổi tối không biết làm ra chuyện gì nữa.

(! Thật ra bọn họ buổi tối không có làm gì cả….)

Hướng Nam nhỏ giọng nói: "Ông Đồ, ông đừng hiểu lầm."

Hướng Nam đi qua ông Đồ, ra ngoài.

Thiếu Kiệt bảo bối tức giận, sau đó luôn lạnh nhạt đến ông Đồ.

Hướng Nam lúc sau cũng không nói chuyện với hai người. Thiếu Kiệt bảo bối giận dữ, vô cùng bực bội.

Sau đó không khí vì con trai ông Đồ đến mà dần dịu lại.

Sau khi cắt bánh ga-tô Hướng Nam chia một miếng cho Thiếu Kiệt bảo bối. Cậu thấy Hướng Nam chịu để ý đến mình, trong lòng liền vui vẻ lại.

Thiếu Kiệt ăn bánh xong liền phải đi.

Con trai ông Đồ ở lại một lúc, nói chuyện một chút rồi nhìn đồng hồ, nói phải về.

Anh ta đứng dậy đột nhiên giẫm phải một thứ gì đó rơi trên mặt đất. Anh cúi người nhặt lên, phát hiện ra là một cái nơ.

"Của ai đây?" Anh cầm hươ huơ.

Hướng Nam nhận ra, đó là của Thiếu Kiệt.

Không cần phải nói, nhất định là làm rơi.

"Đấy là của Thiếu Kiệt." Hướng Nam nhíu mày: "Anh bây giờ ra ngoài sao? Có thể mang đưa cho cậu ấy không?"

A Đức nhìn đồng hồ, có chút khó xử, anh nói: "Nếu không thế này đi, tôi đưa cậu đến nhà họ Cao, cậu đi tìm cậu ấy, thế nào?"

Thứ nhất là lát nữa anh có việc, thứ hai là nơi Thiếu Kiệt đến a Đức không muốn đi.

Nơi đó toàn những nhân vật có tiền bạc có gia thế, loại không khí đó, a Đức không thích.

A Đức nói vậy, Hướng Nam có phần không muốn, y nói: "Thật ra chỉ là một cái nơ mà thôi, cũng không quá quan trọng, thôi đi?"

Hướng Nam cũng không thích những bữa tiệc kiểu kia, cũng không muốn đi.

Ông Đồ vừa thấy hai người đều từ chối, nói: "Như vậy không được, dù sao đây cũng là tiệc chính thức, rất trang trọng. Quần áo cậu chủ thiếu một thứ, đến lúc đó bà chủ sẽ mắng tôi không chuẩn bị tốt cho cậu chủ, thất trách, như vậy đâu được?"

"Mấy người không đi, để ông già này đi."

Ông Đồ nói xong cầm lấy chiếc nơ. Hướng Nam nghĩ dù sao thế nào cũng không để một ông cụ như ông đi chịu giày vò, y cầm lấy chiếc nơ, nói: "Thôi, vẫn để tôi đi đi."

Cây vét kem

Túi bắt kem

Nơ mà Thiếu Kiệt đeo hẳn là loại nơ này <ins class=“adsbygoogle”

59. Chương 58: Lời Nói Dối

Nhà họ Cao tổ chức tiệc, cửa ngoài biệt thự có trạm kiểm soát, kiểm tra mỗi người khách đến.

Vì không có giấy mời, xe của a Đức không thể tiến vào, Hướng Nam đành xuống xe ở trước cổng biệt thự.

Hướng Nam đứng ở đó một lúc, nhìn xung quanh, không ai quen biết. Y nghĩ một chút, đi lại chỗ người bảo vệ.

“Xin hỏi cậu chủ nhà họ Ngụy đã đến chưa?”

“Cậu chủ Ngụy đã đến rồi.” Người kia mỉm cười thân thiện, nói: “Xin tiên sinh cho xem thiệp mời, cảm ơn.”

“Không, tôi không vào.”

Hướng Nam phất tay, lấy chiếc nơ trong túi áo ra, nói: “Vậy, làm phiền anh giúp mang cái này vào cho cậu chủ Ngụy Thiếu Kiệt, được không?”

Người kia nhíu mày, cuối cùng, mỉm cười hỏi y: “Xin hỏi ngài là….”

Hướng Nam hiểu, bọn họ muốn chắc chắn không có việc gì mới có thể giúp y.

Hướng Nam suy nghĩ, nói: “Tôi là người hầu của cậu ấy. Hôm nay cậu ấy đi vội, để quên đồ. Tối nay là tiệc chính thức, trang phục không đầy đủ thì không tốt, cho nên tôi vội mang tới đây.”

Người nọ cẩn thận đánh giá Hướng Nam, đưa nơ cho người bên cạnh, người kia kiểm tra, không thấy có vấn đề gì, liền đưa đồ lại cho Hướng Nam. Hướng Nam nhíu mày: “Mấy người….”

“Mời vào.”

Hướng Nam lắc đầu: “Mấy người không thể đưa giúp tôi sao?”

“Thực xin lỗi.” Người nọ áy náy nói: “Anh xem đi, hôm nay khách mời rất nhiều, bọn tôi rất bận. Hy vọng anh có thể thông cảm cho.”

Xe không ngừng nối đuôi nhau tiến vào. Hướng Nam thấy vậy, cũng không tiện làm người ta khó xử, đành tự mình đi vào.

Hướng Nam đi vào hội trường nhìn thấy đại sảnh đông người liền sửng sốt.

Y nghển cổ nhìn, không tìm được bóng người thân quen.

Y lùi về sau một bước, không ngờ đụng phải một người. Hướng Nam quay người lại, nhìn thấy người kia thì liền vui sướng.

“Mạc Dương.”

“Hướng Nam?!”

Mạc Dương là bị trong nhà ép đi. Gã vạn lần không ngờ lại có thể gặp được Hướng Nam gã đã tìm bao lâu ở đây.

Mạc Dương lập tức kéo y sang một bên, hỏi: “Anh làm gì ở đây, anh không phải luôn ở nhà Cao gia chứ?”

Từ ngày đó đưa Hướng Nam đến tiệm, y liền biến mất không thấy tăm hơi.

Gã vẫn luôn nghi ngờ Trình Nam đã nhốt Hướng Nam lại, không ngừng hỏi bà chủ Hủy đòi người, sau đó Trình Nam vốn cũng không thấy đâu xuất hiện trong tiệm. Lúc đó, sắc mặt của Trình Nam còn khó coi hơn gã.

Hướng Nam không trả lời câu hỏi của gã, nói: “Cậu giúp tôi một chuyện được không?”

“Anh nói đi.”

“Cậu tìm Thiếu Kiệt đến đây cho tôi, được không?”

Hướng Nam trước sau đều sợ gặp phải Trình Nam, không dám đi vào.

Mạc Dương thấy Hướng Nam muốn tìm Thiếu Kiệt, mặt nheo lại.

"Anh tìm cậu ta làm gì?"

Mạc Dương không muốn giúp việc này.

Hướng Nam không để ý đến sự thay đổi của Mạc Dương, đưa nơ ra, nói: "Đây, cậu ta để quên ở nhà, tôi định mang đến cho cậu ta."

Ở NHÀ.

Hai chữ này Mạc Dương cảm thấy cực kỳ chói tai.

Mạc Dương tức giận. Nhưng gã không có biểu hiện ra ngoài.

Trong mắt che giấu lửa giận, Mạc Dương đưa tay cầm lấy chiếc nơ trong tay Hướng Nam, nói với y: "Em giúp anh đưa cho cậu ta, anh chờ em ở đây được không?"

Hướng Nam sửng sốt.

Xong việc tức là đến lúc rời đi, Mạc Dương giữ y lại, Hướng Nam không muốn.

Hướng Nam nói: "Tôi không thể ở lại đây, tôi…." Y nhìn trái nhìn phải một lúc, nói tiếp: "Tôi sợ gặp phải Trình Nam."

Mạc Dương nhíu mày.

Thông minh như gã, lập tức đoán ra được giữa Hướng Nam và Trình Nam đã có chuyện gì đó.

Nghĩ đến đây, không gặp mặt vẫn tốt hơn.

Mạc Dương cong khóe miệng.

"Anh đến đây bằng cách gì?"

"Đi nhờ xe một người, người nọ đã đi rồi."

“Vậy giờ anh tính về như thế nào?”

“Nhờ xe a.”

Hướng Nam nói rồi mới ngẩn người, y đột nhiên nhớ ra trên người không có tiền.

Mạc Dương chỉ về phía phòng nghỉ, nói: “Vậy anh vào trong đó chờ tôi đi, tôi lát nữa đưa anh về, được không?”

Dù sao chỗ này cũng rất vắng vẻ, Mạc Dương đề nghị cho y cách thuận tiện như vậy làm y có chút dao động.

Hướng Nam nhìn vào trong căn phòng kia, Mạc Dương biết y có phần cố kỵ, cười nói: “Rất nhanh thôi. Nếu anh sợ có người vào thì treo biển ‘cấm làm phiền’ ra rồi đóng cửa lại. Lát em tới gõ cửa gọi tên anh, đến lúc đó anh mở cửa cho em là được rồi.

Hướng Nam gật đầu, đi về phía bên kia.

Thấy Hướng Nam đã đi vào trong phòng nghỉ, sắc mặt Mạc Dương liền trầm xuống.

Chiếc nơ trên tay nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt, gã định vứt nó đi, nhưng lại sợ vứt ở đây Hướng Nam sẽ nhặt được.

Gã siết chặt nắm tay, đi vào bên trong.

Mạc Dương chào hỏi chủ nhà xong liền đi ra ban công.

Gã lấy bật lửa ra, châm một điếu thuốc.

Gã không quá nghiện thuốc lá, bình thường chỉ những lúc nào cảm thấy đặc biệt phiền lòng mới hút vào điếu. Chiếc nơ kia được gã để trên lan can đá của ban công, càng nhìn càng thấy giận, hút vài hơi thuốc, gã liền để dụi tàn thuốc lá lên chiếc nơ.

Bên này Mạc Dương kéo dài thời gian nhằm làm cho Hướng Nam tin gã thật sự tốn công sức tìm được Thiếu Kiệt, đưa nơ cho cậu.

Còn bên kia, Hướng Nam ngồi trong phòng nghỉ, trong lòng cảm thấy rất bất an.

Y sợ thật sự sẽ xảy ra chuyện gì, mở cửa, cẩn thận thò đầu ra quan sát những người ở bên ngoài. Hướng

Nam không biết, hành động này của mình đúng lúc khiến Trình Nam vừa đến không lâu nhìn thấy y.

Trình Nam ngẩn người, lập tức mặt biến sắc.

Hướng Nam cũng được mời đến đây.

Nhìn bộ thường phục trắng trên người Hướng Nam, trong lòng Trình Nam biết, đó là không có khả năng.

Trình Nam liền hiểu lầm, hiểu lầm Hướng Nam vốn trốn ở nhà họ Cao.

Hướng Nam treo biển cấm làm phiền, rụt người lại, đóng chặt cửa.

Cậu định chạy lại hỏi tội, không ngờ lại bị ai đó giữ lại.

"Em định đi đâu vậy?"

Giữ lấy cậu là nhị tiểu thư nhà họ Cao, Cao Nhã.

Cô thấy sắc mặt Trình Nam trở nên xấu xí như vậy, thấy lạ hỏi: "Sao vậy? Gặp phải kẻ thù sao?"

Cao Nhã nói vậy kỳ thực hoàn toàn là đang nói đùa.

"Em đi tìm người này." Trình Nam nói rõ với cô rồi quay đi, đang định tiến lại, không ngờ bị người ta nhanh chân chiếm trước.

"Hướng Nam."

Bên ngoài có người gõ cửa, Hướng Nam tưởng Mạc Dương đã trở lại, vội vàng mở cửa, không ngờ lại thấy Cao Hạo.

"Sao cậu biết tôi trong này?"

Hướng Nam tự nhận mình trốn rất kịp thời, có chút kinh ngạc.

"Vô ý nhìn thấy, thu hoạch rất tốt." Cao Hạo ôn nhu cười, nói: "Sao không vào trong góp vui?"

"Tôi không được mời, ra ngoài… không tốt." Hướng Nam ngượng ngùng cười. Cao Hạo thấy y như vậy, cười

càng lớn.

Cao Hạo nắm lấy tay Hướng Nam, nhẹ nhàng nắn nắn, hỏi y: "Tiệc rượu nhàm chán, anh chịu đi dạo hoa viên với tôi không?"

"Cái này….." Hướng Nam nhíu mày.

Y còn phải ở đây chờ Mạc Dương.

"Chỉ là trò chuyện một lúc thôi, không thể sao?"

Hướng Nam thò đầu ra bên ngoài, nói: "Tôi đang đợi người…"

"Anh đang đợi ai?"

"Mạc Dương."

"Tôi sẽ cho a Đông ở đây. Nếu cậu ta đến, a Đông sẽ nói cho cậu ta biết anh đi đâu rồi." Cao Hạo mười ngón giao nhau, cười nói: "Tôi tin, Mạc Dương sẽ chờ được."

Hướng Nam cùng Cao Hạo đi ra, dưới ánh nhìn chăm chú của Trình Nam.

Trình Nam chậm một bước, nhất thời không kịp tính sổ, tiện tay kéo một người bồi bàn, cầm một ly rượu, tức giận uống cạn.

Hướng Nam không tìm được chủ đề, Cao Hạo vốn bảo ra ngoài nói chuyện lại chỉ lẳng lặng nhìn y, dần dần có chút xấu hổ, Hướng Nam liền chủ động mở miệng.

"Sao hôm nay không thấy Lena?"

Kỳ thật Hướng Nam cũng không quan tâm Lena ở đây, hỏi như vậy, chỉ là tùy tiện nói tới.

"Có thể đang ở cùng Cao Hách."

Một câu không để tâm của Cao Hạo làm Hướng Nam ngẩn người.

Y nhớ tới lời lúc trước Thiếu Kiệt nói.

“Cậu…. làm sao quen Lena vậy?”

Hướng Nam hỏi như vậy vì trong lòng thắc mắc, cũng không phải vì hóng hớt.

“Lúc trước lái xe không cẩn thận đụng vào cô ấy, sau đó liền quen nhau.” Lúc Cao Hạo kể chuyện giọng thực bình thản, nói: “Rồi yêu nhau, kết hôn không được, vì tôi biến thành thế này.”

“Vậy sau này hai người…”

Hướng Nam thăm dò.

“Không có về sau.” Cao Hạo dịu dàng nói: “Lena nhất định sẽ là con dâu nhà họ Cao, nhưng chồng cô ấy sẽ không phải tôi.”

Lời này của Cao Hạo lại làm Hướng Nam ngẩn ra.

“Vì sao?”

“Anh thấy tôi còn có thể cho cô ấy cái gì?” Cao Hạo chỉ chỉ chân mình, mỉm cười nói: “Tôi hiện tại như thế này, đứng nói cô ấy, Cao gia rất nhanh sẽ thay đổi người nắm quyền.”

Hướng Nam biết Cao Hạo đang nói đến Cao Hách.

“Nhưng rõ ràng chân cậu không làm sao!”

Hướng Nam nghĩ không ra, nếu thật sự nhân tình ấm lạnh, sao Cao Hạo còn muốn giả liệt. Chẳng lẽ hắn không sợ không còn rực rỡ như lúc trước nữa, tất cả đều sẽ mất hết sao?

Hướng Nam giận dữ như vậy, Cao Hạo lại một chút cảm xúc cũng không có. Cuối cùng, hắn điều khiển xe đến bên cạnh Hướng Nam, nói: “Chuyện phức tạp không nên nghĩ. Tôi làm trọn bổn phận chủ nhà, mang anh đi dạo hoa viên, được không?”

Hướng Nam vừa gật đầu liền thét lên. Y bị Cao Hạo kéo mạnh, ngồi lên đùi hắn.

Cao Hạo cầm một tay y ôm lấy y, giọng nói rất ôn nhu: “Ngồi yên, chúng ta xuất phát.”

Hướng Nam cứ lãng mạn như vậy mà dạo một vòng, hoàn toàn quên sạch thời gian.

Đợi đến lúc y nhớ tới Mạc Dương, đã qua một lúc lâu rồi.

Sau đó, Cao Hạo đưa y trở về hội trường. Hướng Nam gặp Thiếu Kiệt, vừa thấy trên cổ Thiếu Kiệt trống trơn, phản ứng đầu tiên là: "Nơ của cậu đâu?"

Thiếu Kiệt không ngờ Hướng Nam lại xuất hiện ở đây, hỏi y bao nhiêu câu. Hướng Nam hoàn toàn không để ý, hỏi cậu: "Nơ của cậu đâu?"

"Làm rơi ở nhà rồi." Thiếu Kiệt nói.

"Không đúng, tôi đã mang nơ tới rồi, nhưng, nơ của cậu đâu?"

Hướng Nam hỏi vậy Thiếu Kiệt cảm thấy Hướng Nam có chút rối loạn tâm thần nhẹ.

"Anh không mang nơ đưa cho tôi."

Hướng Nam nghe vậy, liền biết mình biểu đạt sai.

Y nói: "Tôi đưa nơ cho Mạc Dương, Mạc Dương đã vào hội trường tìm cậu mà."

"Nhưng tôi không nhận được."

Đừng nói cái nơ kia, cả buổi tối nay Thiếu Kiệt ngay cả mặt Mạc Dương cũng chưa hề thấy qua.

"Không thể."

Tuy ở đây rất đông người, nhưng nếu muốn tìm một người thì không có lý do gì để không tìm thấy.

Hướng Nam nghĩ Mạc Dương không tìm thấy Thiếu Kiệt, có phải đã quay lại phòng nghỉ hay không. Hướng Nam mang theo cả Thiếu Kiệt đi về phía phòng nghỉ.

Lúc Hướng Nam trở lại phòng nghỉ không thấy Hướng Nam, sớm đã chờ để bùng nổ.

"Bọn họ đi đâu?"

Mạc Dương lại hỏi a Đông, a Đông mặt không biểu cảm, cuối cùng nói: "Bọn họ đi nói chuyện phiếm."

Những lời này Mạc Dương đã nghe lặp đi lặp lại trong suốt hai giờ rồi.

Gã lại định ra ngoài tìm Hướng Nam, nhưng cả người a Đông chắn trước cửa. Mạc Dương trong lòng phát hỏa thật sự, nói: "Cậu tránh ra có được không?"

Cố ý tìm người đến chặn cửa, Mạc Dương liền biết Cao Hạo không phải người tốt.

"Nếu cậu ra ngoài, anh ta quay lại sẽ không tìm thấy cậu."

A Đông lại nói câu này, Mạc Dương nghe xong trong lòng liền cáu kỉnh.

Mạc Dương quay đầu lại, cả người to lớn nằm lên sofa. Gã lấy thuốc lá ra, vừa châm lửa, bên ngoài lại truyền tới tiếc gõ cửa.

Gã cả kinh, lập tức dập điếu thuốc.

A Đông mở cửa ra.

Mạc Dương vừa thấy là Hướng Nam liền đứng lên đón.

"Anh đi đâu vậy?"

Mạc Dương tức giận hỏi.

"Tôi ra hoa viên." Thiếu Kiệt không muốn lại xung đột với Mạc Dương nên không có bước vào. Hướng Nam đáp một câu rồi hỏi: "Cái nơ kia…"

"Em đưa cho Thiếu Kiệt rồi."

"Cái gì?"

Hướng Nam ngẩn người.

"Em đã đưa cho Thiếu Kiệt rồi, đưa cho cậu ta từ sớm rồi." Mạc Dương lặp lại nói: "Em hoàn thành nhiệm vụ ở đây chờ anh rất lâu, anh có biết không?"

Hướng Nam chớp chớp mắt.

Y biết Mạc Dương chưa hề gặp Thiếu Kiệt. Hướng Nam không biết sao Mạc Dương lại nói như vậy.

"Chúng ta đi thôi."

Mạc Dương ôm eo Hương Nam nhưng lại bị Hướng Nam đẩy ra.

Mạc Dương cảm thấy kỳ lạ: "Anh làm sao vậy?"

"Sao cậu lại nói dối?"

"Cái gì?" Mạc Dương nhíu mày.

"Anh ấy hỏi cậu, vì sao lại nói dối?"

Mạc Dương thấy Thiếu Kiệt đứng trước cửa, tim như rơi xuống, đờ người. <ins class="adsbygoogle"

60. Chương 59: Nước Mắt

Mạc Dương nhất thời vô thố, Hướng Nam hỏi gã: "Cái nơ kia rốt cuộc đâu rồi?"

Mạc Dương đối mắt với Hướng Nam, cuối cùng, cúi đầu suy nghĩ, thành thật nói: "Vứt rồi."

Cái nơ kia bị Mạc Dương châm đốt, đã cháy hỏng, sau đó bị vứt đi.

Hướng Nam tức giận, nói: "Sao cậu có thể như vậy!"

Hướng Nam trong lòng trách chính mình. Y sớm nên nhớ đến xung đột giữa Mạc Dương và Thiếu Kiệt, ngàn vạn lần không nên nhờ gã giúp.

"Không phải, Hướng Nam, anh nghe em nói…."

"Còn gì để nói." Thiếu Kiệt thấy Mạc Dương định đưa tay kéo Hướng Nam lại, nhanh chân kéo Hướng Nam về phái mình, nói: "Đây không rõ là coi anh là đứa ngốc sao?"

Mạc Dương nổi giận.

Nắm tay gã lập tức vung về phía Thiếu Kiệt, hai kẻ thanh niên lại bắt đầu đánh nhau.

Hai người làm vậy làm Hướng Nam luống cuống tay chân.

Hai người trẻ tuổi, có nhiều nhất là sức mạnh. Hướng Nam khuyên ngăn không có kết quả, liền cùng với sự giúp đỡ của a Đông mà ôm một người, cố gắng tách hai người ra.

"Mấy người còn nhỏ sao? Động một chút là đánh nhau!"

Hướng Nam gào lên. Y giữ lấy Mạc Dương, mạnh tay kéo Mạc Dương ra ngoài phòng nghỉ.

"Hướng Nam, anh lập tức theo em đi."

Mạc Dưng vừa rồi mặt bị trúng một đấm, khóe miệng bị rách, có chảy máu chút.

Hướng Nam lau lau miệng gã, thấy gã hít khí quay đầu, có chút bực tức nói: "Biết đau sao? Có chút chuyện mà lại động tay."

"Em không coi anh là đứa ngốc, lời cậu ta anh đừng để ý."

Mạc Dương kéo tay y rất chăm chú nói, Hướng Nam khẽ cười.

"Người để ý là cậu." Hướng Nam đập một cái lên ngực gã, mắng: "Làm người không thể ích kỷ như vậy. Đó dù sao cũng là anh họ cậu, chuyện cái nơ, sao cậu có thể làm như vậy với cậu ấy."

"Em ghen tị. " Mạc Dương nói thẳng, gã bảo: "Em không ở đây nữa, anh theo em về được không?"

Nếu vừa rồi hai người không gây lộn, Hướng Nam sẽ ngay lập tức gật đầu, nhưng Thiếu Kiệt ở bên trong cũng đang nổi nóng. Dù sao cũng là Mạc Dương ra tay trước, Hướng Nam sợ không đi trấn an một chút, Thiếu Kiệt cũng học được cách đi tìm mấy vị trưởng bối cáo trạng, đến lúc đó Mạc Dương…."

Hướng Nam lắc đầu: "Không được, cậu đi trước đi."

"Hướng Nam!"

Mạc Dương không vui.

Hướng Nam vỗ về gã: "Mai tôi đi tìm cậu, được không?"

“Thật sao?”

“Phải.” Hướng Nam gật đầu.

Nhớ tới Thiếu Kiệt ngày mai được ‘thả giam’, lúc trước Hướng Nam đã đồng ý ở cùng Thiếu Kiệt cho đến khi cậu được thả ra, đến mai là y có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Mạc Dương chưa từ bỏ ý định, nói: “Bây giờ không thể theo em đi được sao?”

“Đứa nhóc này.” Hướng Nam đối với Mạc Dương cố chấp có chút phê bình kín đáo, y dịu dàng nói: “Tối này tôi đi dọn đồ, mai qua chỗ cậu ở luôn, được không?”

Mạc Dương vừa nghe vậy, liền vui vẻ a

“Được.” Mạc Dương biết Hướng Nam không lừa gã, nói mai đến thì nhất định sẽ đến.

Nghĩ vậy, gã liền nói: “Mai em qua đón anh.”

“Không cần, cậu ngoan ngoãn chờ tôi là được rồi.”

“Vậy em ở nhà chờ anh.” Mạc Dương sợ yêu cầu nhiều Hướng Nam sẽ đổi ý. Gã có chút lưu luyến không muốn đi, cuối cùng, hôn nhẹ lên khóe môi của Hướng Nam một cái, không ngừng quay lại nhìn, mãi mới đi khuất.

Hướng Nam thấy Mạc Dương thật sự đã rời đi, định quay lại phòng trấn an Thiếu Kiệt một chút, ai ngờ vừa quay người lại bị ai đó đụng mạnh một cái. Gã còn chưa kịp hoàn hồn, người bị đụng kéo một cái, lập tức đến đại sảnh bữa tiệc.

“Trình Nam?”

Người trước mắt làm Hướng Nam cả kinh.

Trình Nam đã uống say.

Cả người cậu đầy mùi rượu, đè Hướng Nam vào tường.

Hướng Nam hoảng sợ, định kêu cứu. Y đang cự tuyệt ngẩng mặt nhìn, không khỏi sững sờ.

Đại sảnh bữa tiệc thực huyên náo.

Tất cả mọi người đều hướng mặt lên chỗ người chủ trì trên sân khấu, chăm chú nhìn trên đấy.

Trên sân khấu, ngoại trừ người chủ trì, còn có một đôi trai tài gái sắc, cười đến thực hạnh phúc.

Người nữ là Cao Nhã, người nam…

Không phải Trình Nam?!

Sao lại thế?!

Hướng Nam còn đang suy nghĩ, Trình Nam giữ lấy đầu y, đẩy lưỡi mình vào trong khoang miệng Hướng Nam.

Không được làm loạn! Không được làm loạn!

Trong hội trường có nhiều người như vậy, Hướng Nam sợ nhỡ như có người vô tình quay lại nhìn thấy chỗ này, nếu thật sự như vậy, hai người đang quấn lấy nhau ở đây thật sự chết cũng không nổi.

Y giãy dụa, thật vất vả mới thoát khỏi Trình Nam đè người lại giam lấy. Lúc này Thiếu Kiệt và a Đông đúng lúc đi vào hội trường, Thiếu Kiệt vừa nhìn thấy nhìn thấy Hướng Nam, trong lòng liền vui sướng.

"Đại thúc, hóa ra anh vẫn chưa đi sao?"

Thiếu Kiệt vừa rồi không thấy Hướng Nam trở lại, cho rằng Hướng Nam giận cậu nên bỏ đi rồi.

"Tráng Nam nhà chúng ta làm sao vậy?"

Thiếu Kiệt lại gần nhìn nhìn Trình Nam đang liều mạng quấn lấy Hướng Nam, nói: "Sao lại say thành ra thế này?"

"Có lẽ vì cô dâu kết hôn mà chú rể lại không phải là mình đi." Hướng Nam chịu không nổi Trình Nam động chân động tay, nghiến răng nói ra câu này.

Thiếu Kiệt nghe vậy, sửng sốt một lúc rồi lập tức bật cười: "Không đâu, vui còn không kịp nữa mà."

Thiếu Kiệt nói vậy làm Hướng Nam khẽ giật mình.

Thấy người con gái mình thích đi lấy người khác sẽ vui sao?

Vì sao?

Thiếu Kiệt cùng a Đông tiến lại hỗ trợ, họ đỡ Trình Nam dậy.

A Đông bảo trong phòng nghỉ vẫn còn một căn phòng nữa, Thiếu Kiệt và Hướng Nam đỡ Trình Nam qua.

A Đông nói không sai, phòng nghỉ quả thực có một cánh cửa dẫn đến một gian phòng ngủ.

Hai người ném Trình Nam lên giường, Trình Nam liền kéo Hướng Nam ôm vào lòng.

"Trình Nam, cậu đừng như vậy!"

Hướng Nam đẩy cậu ra, cậu lại làm tới. Hướng Nam nhìn cậu đang cởi quần áo mình, luống cuống, vội cầu cứu Thiếu Kiệt đứng bên cạnh. Thiếu Kiệt leo lên giường từ phía sau kéo Trình Nam lại. Trình Nam đẩy mạnh Thiếu Kiệt một cái, Thiếu Kiệt thiếu chút ngã xuống đất.

Đồ Hướng Nam đang mặc là quần áo thể thao, Trình Nam rất nhanh sờ thuận tay mà kéo thẳng khóa áo Hướng Nam xuống tận dưới cùng.

Làn da mật ong lập tức lộ ra trong không khí, Thiếu Kiệt leo lên nhìn thấy không khỏi ngẩn người.

"Cậu còn không lại giúp?"

Quần áo Hướng Nam bị cởi ra, đã tức đến mặt mũi đỏ bừng.

"À."

Thiếu Kiệt gật đầu.

Cậu hít sâu một hơi, đang định cố sức đè tên tráng Nam say rượu phát điên này xuống giường, không ngờ Hướng Nam rên nhỏ một tiếng.

Trình Nam cách lớp quần nắm lấy thân dưới của Hướng Nam.

Hướng Nam giận mà không thể bộc phát, rống lên với cậu: "Cậu nghịch đủ chưa?"

Hướng Nam ngẩng đầu, Thiếu Kiệt cư nhiên không thấy đâu rồi.

"Thiếu Kiệt?"

Hướng Nam trong lòng bực bội.

Người duy nhất có thể giúp đỡ lại không thấy đâu cả, vậy y phải làm sao?!

Chuyện làm Hướng Nam cảm thấy may mắn, Thiếu Kiệt rất nhanh liền quay lại.

"Cậu vừa đi đâu vậy?"

"Đi khóa cửa."

"Cái gì?" Hướng Nam ngẩn người.

Thiếu Kiệt bảo bối thực vui vẻ đóng cửa phòng lại.

Thiếu Kiệt trèo lên giường, có điều cậu không giúp giữ Trình Nam lại, mà lại đi khống chế Hướng Nam.

Lưng Hướng Nam dựa vào Thiếu Kiệt, vẻ mặt không rõ nhìn hành động tiếp theo của cậu.

Y thấy Thiếu Kiệt đưa tay từ phía sau ra sờ ngực y, y lập tức nổi da gà, trong lòng hoảng hốt.

"Thiếu Kiệt, cậu làm gì vậy?"

Giọng Hướng Nam run rẩy, mạnh mẽ giãy dụa: "Cậu có phải điên rồi không?"

"Đại thúc, anh phải ngoan."

Thiếu Kiệt liếm vành tai y.

Hai tay không địch được bôn tay, Hướng Nam không thể trốn thoát, quần rất nhanh bị Thiếu Kiệt cùng Trình Nam cởi xuống.

Đêm đó, trong phòng nghỉ cách âm thực tốt trần ngập tiếng khóc cầu xin nho nhỏ, trộn lẫn với tiếng thở dồn dập mạnh mẽ. Cuộc đời Hướng Nam trong đêm đó, khuất nhục và tủi hổ, nặng nề rơi vào trong địa

ngục.

Ngày hôm sau lúc Trình Nam tỉnh lại phát hiện mình không mặc gì, vừa nhìn qua giường liền biết hôm qua có 'làm việc'.

Cậu căn bản không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì, ngồi đơ ở đó hồi lâu, quay đầu sang thấy Thiếu Kiệt nằm ngủ bên cạnh, ngẩn người, vươn qua lau Thiếu Kiệt dậy.

Sáng sớm bị người ta đánh thức, Thiếu Kiệt bảo bối trong vô thức vùi đầu vào chăn trốn. Cuối cùng, Trình Nam vẫn là đẩy mạnh cậu, cậu nổi giận, gào: "Đừng có làm loạn nữa!"

"Mẹ nó, thằng nhóc thối dậy mau!" Trình Nam rống lên: "Tôi con mẹ nó sẽ không đói quá mà ăn cậu đấy chứ?"

Sự thật ngàn vạn lần không thể là như vậy, cậu không thể thừa nhận sự đả kích này.

Thiếu Kiệt vừa nghe thấy giọng nói kia, khuôn mặt đẹp trai liền ló ra từ dưới lớp chăn.

"Đại thúc đâu?"

Cậu mơ mơ màng màng ngồi dậy.

Trình Nam đương nhiên đại thúc Thiếu Kiệt vừa nói là ai. Lời của Thiếu Kiệt làm trong lòng Trình Nam phát lạnh.

"Cậu nói gì?"

Trình Nam mở to hai mắt nhìn cậu.

"Đêm qua cậu uống say quá, tôi với Hướng Nam đỡ cậu vào đây."

Thiếu Kiệt định ngồi dậy, lại bị Trình Nam đẩy mạnh xuống.

Trình Nam bóp cổ cậu.

"Cậu nói rõ cho tôi!"

Chứng cứ không có lừa người, Trình Nam nhìn chiếc giường hỗn độn kia đã sớm đoán được có chuyện gì đã

xảy ra.

Tuy Trình Nam luôn trước mặt Hướng Nam mắng y *** đãng, nhưng Trình Nam biết, điều trước mắt, Hướng Nam không thể tự nguyện.

"Ba người làm a, cậu thực có phúc, tối qua tôi cùng đại thúc đều rất thỏa mãn."

Kỳ thật Thiếu Kiệt cũng không vui. Cậu hôm qua nhìn Trình Nam cướp lấy Hướng Nam, lửa giận đã có rồi.

Lời Thiếu Kiệt không thể rõ ràng hơn nữa. Trình Nam biết, cậu say rượu, Thiếu Kiệt đồng lõa, Hướng Nam hôm qua bị hai người bọn họ cưỡng bức.

Trình Nam trong lòng hối hận, nhất thời giận dữ, một đấm suýt chút nữa vung về mặt đồng lõa Thiếu Kiệt.

Nhưng đánh thì có tác dụng gì.

Bản thân nhẽ nào không sai?

Nghĩ vậy, tay Trình Nam đấm mạnh xuống gối.

Hướng Nam đã quay về chỗ Mạc Dương.

Đi bộ, ngây ngốc, không rõ đường, đi thật lâu.

Lúc Mạc Dương nhìn thấy y thì sửng sốt.

Mạc Dương cảm thấy y có gì không đúng, nhưng lại không thể nói ra là chỗ nào có vấn đề.

Mạc Dương dịu dàng hỏi y: "Hành lý của anh đâu?"

Hướng Nam khẽ giật mình, y khẽ lắc đầu.

Mạc Dương thấy y như thế liền nhíu mày.

"Anh làm sao vậy?"

Mạc Dương muốn ôm lấy Hướng Nam nhưng y lại lùi lại.

Hướng Nam cảm thấy mình thật bẩn thỉu.

Y cúi đầu, nói: "Tôi muốn tắm rửa một cái, rồi ngủ một giấc."

Mạc Dương cảm nhận được sự kỳ quái, nhưng thấy Hướng Nam giống như chỉ cần khẽ động vào liền tan vỡ, cũng không dám hỏi, nghiêng người để y đi vào.

Hướng Nam sau khi tắm rửa xong, lúc đi ra, Mạc Dương trong lòng đầy bất an vội đứng dậy.

"Anh ăn gì chưa?"

Mạc Dương hỏi y.

Hướng Nam lắc đầu.

Gã vươn tay ra kéo tay y định đưa y ra phòng khách, nhưng Hướng Nam lại rút tay về.

Mạc Dương cảm thấy được, tay Hướng Nam đang run rẩy.

Mạc Dương biết nhất định đã xảy ra chuyện gì đó nhưng gã không hỏi.

Hướng Nam trước mắt vẫn luôn nín nhịn điều gì đó. Mạc Dương sợ, sợ một khi hỏi rồi Hướng Nam liền biến mất.

Di động Mạc Dương đổ chông, liền đi vào trong phòng nghe máy.

Hướng Nam ngồi trên sofa, ôm cốc sữa Mạc Dương chuẩn bị cho y ở trên bàn trà.

Y nhìn thứ trắng trắng trong ly, tầm mắt dần trở nên mờ mịt.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi vào trong ly, Mạc Dương lại gần nhìn, tim đau như bị ai xé đôi vậy.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Gã dựa vào sofa ôm lấy Hướng Nam.

Hướng Nam trong lòng hoảng sợ, sau đó, nhớ ra mình lúc này đang ở cùng Mạc Dương, y mới thoáng trở lại bình tĩnh.

Y khẽ giãy dụa, Mạc Dương ở bên tai y dịu dàng hỏi: "Sao lại khóc…"

"Nhớ nhà……"

Hướng Nam không nói dối. Đã đến mức này, y rất muốn trở về, giống như lúc trước, quay về nhà, cũng người thân yên ổn sống qua ngày, ở cùng một chỗ.

Nhưng mà….

Bây giờ trong nhà đã chẳng còn ai.

"Đừng khóc, em không phải nhà của anh sao?"

Lời Hướng Nam nói làm Mạc Dương thực đau lòng.

Thấy Hướng Nam không nói gì tiếp, nhớ lại chuyện lúc trước, trong lòng Mạc Dương có chút âm thầm hối hận.

P/s: Vốn định làm thêm chương 60 nữa nhưng không kịp mất rồi đành đợi 1 tháng sau chúng ta gặp lại vậy: ((Chương này do vội nên chưa beta kịp, mọi người xem nếu thấy lỗi thì báo ta nhé

Về quảng cáo <ins class="adsbygoogle"

61. Chương 60: Máu

Hướng Nam uống sữa xong liền ngủ.

Trước khi ngủ y bảo Mạc Dương đến chỗ tiệm bà chủ Hủy lấy hành lý giúp y. Hướng Nam không ngừng nhắc bảo trong có giấy tờ tùy thân, bảo Mạc Dương dọn dẹp cẩn thận một chút, gã liền đồng ý.

Hướng Nam đột nhiên không thấy đâu, Trình Nam cùng Thiếu Kiệt vội vàng đi tìm, nhưng nhất thời lại không biết nên đi đâu tìm.

Thiếu Kiệt đột nhiên bị một cuộc điện thoại gọi về nhà lớn. Trình Nam thấy vậy, tâm loạn ý phiền, cũng

không tìm nữa, trực tiếp quay lại trường học.

Trình Nam rất nhanh liền phát hiện ra quyết định của mình là đúng đắn.

Trình Nam ở trong trường nhìn thấy Mạc Dương.

Mạc Dương lúc đó vừa từ trong tiệm bà chủ Hủy đi ra, Trình Nam vừa thấy đống đồ trên tay gã, lập tức đoán được Hướng Nam đang ở chỗ gã. Tim Trình Nam siết lại, lập tức lái xe đuổi theo Mạc Dương, theo Mạc Dương đến nơi gã đang ở.

Trình Nam theo sau lưng Mạc Dương, vừa đến trước cửa khu chung cư liền bị một ông lão giữ lại.

Ông lão này là người bảo vệ cổng. Ông chăm chú quan sát Trình Nam, hỏi cậu: "Cậu tìm ai?"

"Tôi tìm Ngụy Dương, có chút việc."

"Ngụy Dương?'

Ông lão nhíu mày.

Trình Nam vội vàng thêm vào: "Là người vừa đi vào đó."

"À, ý cậu là cậu trai đó." Lông mày ông lão liền giãn ra, nhưng ngay sau đó lại nhăn lại, nói: "Nhưng, cậu ta không phải họ Ngụy."

Trình Nam ngẩn người, suy nghĩ một lúc mới nhớ ra, nói: "Tôi biết, cậu ta lúc trước theo họ mẹ, bây giờ mới đổi thành họ Ngụy."

"À…. Cậu tìm cậu ta làm gì?" Ông lão kia lại hỏi.

Trình Nam cảm thấy có chút thiếu kiên nhẫn, nói: "Sao ông lại dong dài như vậy. Tôi vừa rồi đang đi cũng cậu ta, không phải chỉ là chậm mất mấy bước thôi sao? Thế nào lại biến thành kẻ xấu rồi?"

Trình Nam không biết rõ chỗ ở chính xác của Mạc Dương trong tòa nhà này, lườm ông lão kia một cái rồi quay người định gọi điện hỏi Thiếu Kiệt có biết hay không.

Ông lão kia vừa thấy vậy, cho rằng cậu định gọi điện cho Mạc Dương kêu gã xuống xác nhận thân phận, lông mày liền giãn ra, nói: "Không cần gọi, phòng 803, cậu lên đi."

Trình Nam nghe vậy, tắt máy điện thoại đi.

Cậu cảm ơn ông lão một tiếng, nhưng không có đi lên mà không để ý đến ánh mắt khó hiểu của ông lão, quay người rời đi.

Chuyện kia, cậu muốn nói riêng với mình Hướng Nam.

Có Mạc Dương ở đó, đến lúc đó khẳng định sẽ lại đánh nhau.

Như vậy, cậu cùng Hướng Nam có thể đến một câu cũng nói không được.

Cậu không muốn như thế cho nên cậu vào xe chờ, chờ đến đúng lúc, chờ khi nào Mạc Dương ra ngoài.

Mạc Dương thật sự có việc phải ra ngoài, thế nhưng dù phía bên nhà họ Ngụy thúc giục, gã vẫn ở bên Hướng Nam không muốn rời đi.

Hướng Nam gặp ác mộng, cả người co tròn, nằm trong chăn, lông mày nhíu chặt.

Mạc Dương chui vào trong ổ chăn ôm lấy y, tay khẽ vỗ lưng y. Lồng ngực Mạc Dương thực ấm áp, cảm giác quen thuộc này dần giúp Hướng Nam trở lại bình tĩnh.

Hướng Nam không ngủ được trọn giấc, vì di động Mạc Dương không ngừng đổ chuông. Mạc Dương định tắt máy đi, Hướng Nam đã tỉnh lại rồi.

"Có phải có chuyện gì không?"

Hướng Nam rất bất an hỏi, Mạc Dương lắc đầu: "Không có chuyện gì, anh ngủ đi."

Hướng Nam ngồi dậy, Mạc Dương thấy y như vậy, nhíu mày, hỏi: "Anh không ngủ nữa sao?"

"Ngủ không ngon giấc, dậy đi thôi."

Kỳ thực cả người Hướng Nam rất mệt.

Nhưng y chỉ cần nhắm mắt, trong đầu liền hiện lên những mảnh vụn ký ức của ngày hôm qua, nếu đã vậy, không bằng ngồi dậy vẫn hơn.

Di động Mạc Dương lại kêu vang. Hướng Nam nhìn về phía gã, thấy gã ngay cả nghe máy cũng lười, trực

tiếp tắt máy, y nói: “Có chuyện gì thì cậu cứ đi làm trước đi.”

“Em không có chuyện gì cả.”

Mạc Dương ôm lấy Hướng Nam, nhẹ nhàng đỡ đầu Hướng Nam để y dựa vào mình. Hướng Nam nhắm mắt lại, nói: “Có chuyện thì cậu cứ đi làm trước đi, tôi ở nhà chờ cậu về.”

Giọng Hướng Nam không lớn, một câu nhè nhẹ này làm trong Mạc Dương không hiểu sao đột nhiên muốn khóc.

Gã siết chặt cánh tay, nhỏ giọng: “Anh ở một mình thật sự không sao chứ?”

Hướng Nam khẽ ‘ừ’ một tiếng.

Mạc Dương định hôn Hướng Nam, nhưng bất đắc dĩ chuông điện thoại lại vang lên.

Mạc Dương sau đó thật sự đi ra ngoài.

Bên phía nhà họ Ngụy không biết xảy ra chuyện gì, liên tục như muốn đòi mạng vậy.

Mạc Dương không còn cách nào khác, cuối cũng vẫn là đi sang bên đó.

Trình Nam thấy xe Mạc Dương rời đi liền lập tức lên trên nhà gã. Hướng Nam nghe thấy tiếng chuông cửa thì đi ra mở cửa, nhìn thấy Trình Nam, cả mặt lập tức trắng bệch.

Hướng Nam nhanh chóng đóng sập cửa lại nhưng lại bị Trình Nam sức lớn đẩy ra.

Y kinh hãi lùi về phía sau, bị Trình Nam tóm lấy. Hai người lôi kéo nhau ở trong phòng khách, trong lúc hỗn loạn, Hướng Nam đạp một cước vào bụng Trình Nam, lực đạo không nhỏ, Trình Nam lập tức ôm bùng quỳ trên nền đất.

Hướng Nam không quên lần trước mình tát Trình Nam một cái đã phải nhận lấy sự trừng phạt như thế nào. Y sợ hãi chạy ra, bị Trình Nam bắt lại. Bụng Trình Nam bị đạp không nhẹ, cậu nhịn đau, giữ lấy Hướng Nam đang định chạy trốn, ấn y xuống sofa.

Hiếm thấy cậu bị Hướng Nam đạp một cái mà không tức giận, cậu nói với y: “Anh không phải như vậy, tôi tới là để xin lỗi anh.”

“Không cần cậu ở đây giả vờ tốt đẹp!”

Hướng Nam tuy sợ nhưng vẫn nói thẳng ra.

Trình Nam nhíu mày, cậu nói: "Tôi say rượu, tôi chưa từng nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy."

"Tôi không nghe! Tôi không muốn nhìn thấy cậu!" Hướng Nam định ngồi dậy nhưng lại bị Trình Nam đè xuống. Hướng Nam nghĩ cậu lại định làm gì y, kích động giãy dụa gào lên: "Cậu cút cho tôi! Cút cho tôi! Cút cho tôi ——————"

Trình Nam cho tới giờ chưa từng thấy Hướng Nam mất kiểm soát như vậy, cậu không biết làm gì đành lớn tiếng nói: "Anh đừng như vậy!"

"Đêm qua tôi uống say, tôi không biết mình đã cùng Thiếu Kiệt làm những gì, tôi thật sự không muốn vậy! Anh phải tin tôi, tôi không muốn làm hại anh." Đại thúc giãy dụa mạnh mẽ thiếu chút nữa làm Trình Nam phải buông tay, Trình Nam nói rồi tăng thêm sức, rống lên: "Tôi thích anh!"

Lời này Trình Nam nói ra lập tức làm Hướng Nam ngẩn người.

Hướng Nam hoàn toàn im lặng ở đó, nhìn cậu.

Trình Nam cho rằng lời mình nói có tác dụng, vội vàng tiếp lời: "Là thật, anh phải tin tôi, tôi thích anh. Tôi không cố ý làm tổn thương anh."

Hướng Nam đột nhiên bật cười.

Giống như nghe được câu chuyện cười đáng cười vô cùng, y ngây ngốc, trong tiếng cười là sự châm chọc khó giấu.

Nếu tay y có thể cử động, y nhất định sẽ không chút do dự tát một cái lên mặt Trình Nam, nhưng….

"Thích tôi?"

"Phải." Trình Nam gật đầu.

"Thích tôi, cho nên cùng Thiếu Kiệt nhốt tôi trong phòng nghỉ, chơi đùa suốt một đêm?"

"Anh nói cái gì?"

Hướng Nam trong giọng nói mang theo chút run rẩy, còn chưa dứt lời đã lập tức rơi vào nỗi hoảng sợ.

Y không biết vì sao Mạc Dương lại quay về.

Mạc Dương vừa rồi đi ra ngoài, nhưng vẫn chưa yên lòng chuyện Hướng Nam nên để lái xe đưa gã trở về.

Nhưng không ngờ tới, khi gã về nhìn thấy cửa mở rộng, Hướng Nam bị Trình Nam đè trên sofa.

Càng không ngờ tới……

Lời Hướng Nam vừa mới nói làm tay chân Mạc Dương lạnh ngắt như băng.

"Anh vừa nói có phải là sự thật không?"

Mạc Dương đợi, đợi Hướng Nam nói đó không phải sự thật, nhưng Hướng Nam chỉ quay mặt đi. Tim Mạc Dương giống như rơi vào hồ băng, hơi lạnh thấu xương tủy theo mạch máu lan ra khắp người.

Khó trách lúc Hướng Nam trở về lại không bình thường như vậy.

Gã không nên để Hướng Nam lại đó!

Không nên bỏ lại y một mình ở lại đó!

"Khinh người quá đáng!"

Mạc Dương tức điên rồi, lệ khí tràn khắp cơ thể.

Gã xông tới tóm lấy Trình Nam rồi lập tức xuống tay đấm.

Ân oán lúc trước của hai người còn chưa giải quyết xong, hiện tại lại bị Mạc Dương chen ngang vào chuyện quan trọng của mình, Trình Nam trong lòng khó chịu, bị Mạc Dương đấm một phát kia liền mắt đỏ sọc.

Hai người cứ thế quấn lấy đánh nhau, không phân được ai với ai, cả hai cùng ngã xuống đất.

Mạc Dương vốn đang chiếm thế thượng phong, liên tiếp mấy lượt, Hướng Nam muốn tách hai người ra lại bị Trình Nam đẩy lùi.

Mạc Dương lập tức giữ lấy đại thúc, bị Trình Nam đè ấn xuống nền đất.

Trình Nam tóm được lấy Mạc Dương, nắm tay dần xuống thật mạnh, trả lại từng đấm vừa phải nhận lại lên người Mạc Dương.

Mạc Dương bị đánh, lửa giận trong lòng sôi lên càng mạnh. Cuối cùng, gã bóp lấy cổ Trình Nam ấn Trình Nam gã xuống.

Hai người đánh nhau, càng lúc càng hung tàn.

Trong lúc hỗn loạn, Mạc Dương hai mắt đỏ đậm nổ lên sát ý.

Hướng Nam thấy gã ấn Trình Nam xuống, với lấy con dao ở đĩa trái cây trên bàn nước giơ lên đâm mạnh về phía tim Trình Nam, trong lòng liền kinh hãi.

Hướng Nam nhào tới, vươn tay ra.

Con dao sắc bén cứ vậy đâm xuống bàn tay Hướng Nam, những giọt máu đỏ tràn ra từ kẽ ngón tay của bàn tay đang nắm chặt kia rơi xuống người Trình Nam.

Hai con người đang chìm trong giận dữ kia đều sửng sốt, sợ ngây người.

P/s: Ta đã trở về thật sự: p <ins class=“adsbygoogle”

62. Chương 61: Khách Đến

Hướng Nam không chịu đi bệnh viên, sau đó là nhờ Trình Nam gọi bác sĩ riêng của gia đình đến xử lí giúp y.

Mạc Dương đứng một bên nghe bác sĩ dặn dò cẩn thận, Hướng Nam ngẩn ngơ ngồi đó nhìn bàn tay quấn chặt băng trắng của mình, Trình Nam thì ngồi bên nhìn chằm chằm y.

Y không rõ, vì sao mỗi lần cậu lên cơn đều sẽ xảy ra chuyện không hay. Lần trước đã thế, lần này cũng thế.

Hướng Nam hiện đang thấy hối hận.

“Cậu đi đi.” Giọng Hướng Nam có chút vô lực. Trình Nam biết Hướng Nam đang đuổi cậu.

Trình Nam là người có tính trách nhiệm cao, tay Hướng Nam thành ra như vậy là do cậu, cậu cũng không

thể mặc kệ.

Hướng Nam thấy cậu không nhúc nhích, nói: "Người tôi vừa rồi cứu là Mạc Dương, không phải cậu."

Một dao đấy, nếu như đâm xuống…

Hướng Nam lắc đầu: "Tôi không muốn thấy cậu nữa, cậu đi đi."

Nếu là lúc thường bị Hướng Nam đuổi, Trình Nam sẽ nổi giận, nhưng hiện tại cậu hoàn toàn không thấy vậy.

Cậu chỉ ngồi ở bàn nước, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Hướng Nam nhắm mắt không muốn nhìn mình.

"Tôi thích anh." Cuối cùng, Trình Nam đột nhiên nói một câu này.

Cậu là một người ngang ngược không biết dỗ dàng người khác, từ trước đến này đều chưa từng quan tâm người khác nghĩ gì, lại càng không biết cách đón ý đối phương mà hành động.

Thái độ Hướng Nam như vậy làm cậu vốn muốn phá vỡ cục diện bế tắc này cảm thấy khó xử.

Suy nghĩ nửa ngày, cậu cũng chỉ biết nói một lời này. Một câu nói này liền khiến Hướng Nam ngước lên nhìn.

Hai người nhìn thẳng vào nhau. Mạc Dương đang nói chuyện với bác sĩ ở bên cạnh nhìn thấy không khỏi nhíu mày.

Mạc Dương sau đó đơn giản vài câu tiễn vị bác sĩ kia đi, gã trở về phòng khách muốn đuổi người, ai ngờ đúng lúc đó chuông điện thoại vang lên.

Gã liếc hai người một cái, đi ra cách đó mấy bước nhận điện thoại, người đầu bên kia ngữ khí bất thiện hỏi: "Ở đâu?"

"Ở khu nhà trọ."

Giọng nói của Mạc Dương cũng không có chút khách khí.

Người gọi đến là lão phu nhân nhà họ Ngụy, nghe Mạc Dương trả lời đơn giản một câu liền không khỏi nhíu mày.

“Tôi cho người gọi cho cậu bao nhiêu cuộc điện thoại rồi?” Lão phu nhân nói: “Cậu là muốn tôi tự thân đến đón sao?”

“Tôi hiện tại không rảnh, có chuyện gì bà trực tiếp nói qua điện thoại đi.”

Mạc Dương nói rồi mắt liếc về phía Hướng Nam, lão phu nhân “hừ” một tiếng, nói: “Tôi thấy cậu còn chưa biết chuyện gì xảy ra đi? Vậy cũng được, cậu không cần trở về, đến lúc đó cậu đừng hối hận.”

Lão phu nhân nói xong liền trực tiếp dập máy.

Mạc Dương lúc nghe thấy câu kia của bà trong lòng không yên. Sau cùng, gã nghĩ một chút rồi đi về phía Hướng Nam.

“Cậu không có thích tôi.”

Hướng Nam cụp mắt xuống, nói: “Cậu chẳng qua chỉ thích…”

Hướng Nam muốn nói rằng Trình Nam chỉ thích làm chuyện kia với y.

Thế nhưng Hướng Nam không nói nên lời.

Y đang nghĩ: Thôi đi, cái tình tình thích đùa giỡn ấy, mỗi lần tranh cãi lại tức giận, không có cái gì tốt cả.

Mọi chuyện cũng xảy ra cả rồi. Y là một thằng đàn ông, cùng không có gì để truy xét, còn có thể làm gì.

Hướng Nam không muốn làm to nữa. Tính cách Hướng Nam từ trước đến nay luôn thuộc dạng kéo thì không đi, đánh tới lại lùi (chỉ ăn cứng không ăn mềm) trong lòng Trình Nam vừa tức giận vừa khó chịu.

Cậu thường ngày phải là phải, không phải là không phải, cái gì cũng chỉ có hai mặt, chịu không được sự lập lờ giữa mảnh đất màu xám của Hướng Nam.

Cậu vừa định kéo mặt Hướng Nam lại liền bị Mạc Dương cắt ngang, câu tới của gã là dành cho Trình Nam: “Cậu còn chưa đi!”

Thật lòng Mạc Dương muốn nói thẳng là: “Mày còn chưa cút!”

“Vì sao tôi phải đi?” Trình Nam trừng gã.

“Đây là nhà tôi!” Mạc Dương lớn tiếng.

Hướng Nam tỏ ý Mạc Dương không nên cãi vã. Mạc Dương đến ngồi xuống cạnh Hướng Nam.

“Bên nhà họ Ngụy hình như xảy ra chuyện gì, em phải qua đó một chuyến.”

Hướng Nam nhíu mày. “Vậy cậu đi đi.”

Mạc Dương gật gật đầu.

Kỳ thực, gã không yên tâm về Trình Nam. Gã không muốn Hướng Nam ở một mình với Trình Nam. Gã nói với cậu: “Đây là nhà tôi, cậu mau đi đi.”

Trình Nam trừng gã, thế nhưng không nói gì.

Trình Nam biết, Hướng Nam không muốn hai người họ cãi nhau thế nên cậu liền quay đầu đi.

Nếu là bình thường, Mạc Dương chắc chắn đã động thủ kéo Trình Nam ra ngoài. Nhưng gã biết Hướng Nam không muốn nhìn thấy hai người to tiếng nữa. Mạc Dương chỉ đành nhìn.

Gã định đưa Hướng Nam đi cùng, nhưng nơi gã đến là nhà họ Ngụy, không thích hợp. Mạc Dương suy nghĩ một chút, thời gian gấp gáp, gã liền nói với Hướng Nam: “Bên cạnh điện thoại có số em, anh có chuyện gì thì gọi điện cho em.”

Hướng Nam gật đầu.

Mạc Dương lúc đừng dậy khẽ nói bên tai Trình Nam: “Mày cứ thử động vào anh ấy xem.”

Hai mắt Trình Nam nổi lửa giận. Cậu liếc về phía Hướng Nam.

Được, tôi nhịn!

Quyết định như vậy là đúng, Mạc Dương không chọc tức được cậu, liền phải vội vàng rời đi.

Hướng Nam biết Trình Nam cứng đầu. Y biết mình dù có nói gì cũng không đuổi được cậu ta đi, thế nên sau khi Mạc Dương rời đi, y liền coi Trình Nam như người vô hình.

Rất nhanh, Hướng Nam cảm thấy cách làm này của mình gặp trở ngại.

Hướng Nam vào phòng bếp rót nước, Trình Nam liền đi theo. Y đưa tay còn chưa cầm được cái cốc, cậu đã cướp trước một bước rót nước đưa tới tận miệng y.

Hướng Nam còn một bên tay không bị thương vẫn hoạt động bình thường, không cần cậu giúp đỡ, nhìn cũng không thèm nhìn cậu, quay người đi ra.

Hướng Nam xem TV, Trình Nam ngồi bên cạnh cậu.

Hướng Nam thì nhìn TV, Trình Nam thì nhìn y.

Hướng Nam bị cậu nhìn đến cả người không thoải mái, chuyển kênh mấy lượt đều không có gì để xem, liền tắt TV.

Hướng Nam chạy vào nhà vệ sinh, Trình Nam cũng theo sau.

"Đi ra."

Hướng Nam vốn không muốn để ý đến cậu cuối cùng chịu không nổi mà đuổi cậu.

Trình Nam cười "he he" hai tiếng.

Cậu cũng không rời đi, đứng ở đó nhìn Hướng Nam.

Hướng Nam cảm thấy mình thật thất bại, lại quay người đi ra.

Y cảm thấy người mình so với lúc nãy còn mệt mỏi hơn.

Y vào phòng định đóng cửa ngủ một giấc, Trình Nam lại ngay trước khi cửa chuẩn bị đóng giữ cửa lại. Hướng Nam trong lòng sợ hãi, y định lấy sức nặng của mình ấn giữ cửa nhưng lại thất bại.

Trình Nam thành công vào trong phòng. Hướng Nam sợ cậu sẽ làm gì mình, nhanh chân lướt qua cậu đi ra ngoài, không ngờ bị Trình Nam kéo lại đẩy một cái, y liền ngã ngồi lên giường.

Hướng Nam thấy Trình Nam tiến lại thực sợ hãi. Y liều mạng lùi về sau, bị Trình Nam nắm chân kéo trở về.

Hướng Nam mặc kệ vết thương trên tay, nhấc tay ngăn cậu. Trình Nam giữ lấy tay y, một bên đầu gối quỳ trên giường hỏi: "Anh có phải bị thương không?"

"Cái gì?"

Hướng Nam đờ người. Y nhìn bàn tay quấn đầy băng gạc của mình.

Không phải rõ rành rành đây sao?

Trình Nam thấy Hướng Nam còn chưa nghe hiểu, nói: "Tôi vừa rồi luôn để ý, lúc anh đi lại rất bình thường, nhưng mà..." Cậu liếc mắt xuống phía dưới: "Tôi cứ cảm thấy có gì đó là lạ."

Hướng Nam nghe vậy, liền hiểu ý Trình Nam là gì.

Ngay lập tức cả mắt, tai, lẫn cổ y đều đỏ bừng.

Dù sao cũng là người thân kinh trăm trận, sự che giấu của Hướng Nam vẫn bị cậu nhìn ra.

Y rút lại cánh tay đang bị Trình Nam nắm lấy, cậu đột nhiên kéo hai chân y gác lên người mình. Hướng Nam bị cậu dọa sợ, thiếu chút nữa thẳng tay tát vào mặt cậu.

Trình Nam giữ lấy tay y, nói: "Tôi chỉ muốn xem vết thương của anh như thế nào, không có ý gì khác."

Hướng Nam không tin cậu, thấy tay cậu sờ tới eo mình liền căng thẳng: "Nhìn cậu không phải muốn làm sao!"

"Anh cho rằng nhân phẩm của tôi kém đến thế sao?" Trình Nam nghe vậy, nhíu mày, gào: "Chỗ đó của anh bị thương, lão tử làm cái P ý!"

Trình Nam phát hỏa xong liền hối hận.

Hướng Nam mở to mắt chớp chớp, vẻ mặt hoảng sợ nhìn cậu. Trình Nam thực bực bội, ép xuống lửa giận, nói: "Anh đừng nhìn tôi như vậy có được không?"

Hướng Nam liền thu hồi ánh mắt. Y đột nhiên nói: "Cậu bỏ tôi ra. Bụng tôi khó chịu, tôi muốn đi kiếm cái gì đó ăn."

"Bụng khó chịu?"

Vừa rồi còn định vào phòng đóng cửa mà.

Trình Nam bán tín bán nghi, tay sờ lên bụng Hướng Nam.

Hướng Nam theo phản xạ đè bàn tay đặt trên người mình của cậu. Phản ứng có phần nhạy cảm này giống hệt lần trước khi Trình Nam nhốt giữ y, đầu mày cậu liền nhíu lại.

"Vì sao một lần tôi chạm vào anh liền như vậy?"

"Hả?"

Hướng Nam không hiểu nhìn cậu.

Trình Nam thấy phản ứng này của y cũng không hỏi nữa.

"Tay anh không tiện, để tôi làm là được rồi." Trình Nam nhấc người xuống giường, hỏi y: "Anh muốn ăn gì?"

Đại thúc cũng không quên Thiếu Kiệt từng bảo Trình Nam là người theo chủ nghĩa đại nam nhân. (chủ nghĩa đại nam nhân: tư tưởng trọng nam khinh nữ, quân tử tránh xa việc bếp núc.)

"Cậu biết nấu cơm?"

"Không biết." Trình Nam rất thẳng thắn trả lời.

Biết là biết, không biết là không biết, cậu làm người luôn như vậy, không có chuyện biết chút không biết chút.

"Vậy cậu cứ…"

"Anh không phải tay bị thương sao?" Trình Nam lại cúi người áp sát Hướng Nam, hỏi: "Nhanh nói, muốn ăn gì?"

"Sủi cảo…."

Lời còn chưa dứt, môi Hướng Nam đã bị Trình Nam đè lấy. Cậu nghiêng đầu, mâm mê môi y một lúc, sau đó mỉm cười lùi lại. Cậu nhỏ giọng nói với Hướng Nam: "Rất nhanh sẽ được ăn."

Rất nhanh, nét hạnh phúc trên mặt Trình Nam liền biến mất.

Cậu không tìm thấy sủi cảo trong tủ lạnh.

Cậu quay về phòng, hỏi Hướng Nam: "Sao tôi không thấy thứ anh nói."

"Tôi chưa từng nói ở đây có."

Một câu này của Hướng Nam suýt làm Trình Nam nghẹn chết.

"Vậy mà anh còn muốn." Trình Nam trừng mắt, cuối cùng, cậu đầy nghi ngờ lại gần hỏi Hướng Nam: "Anh không phải định bảo anh rất muốn ăn rồi kêu tôi đi siêu thị mua chứ? Anh không phải định sai tôi đi rồi sau đó không cho tôi vào lại chứ?"

Không cần nói, Hướng Nam thật sự từng nghĩ vậy.

Y chột dạ quay mặt đi, hỏi Trình Nam: "Tôi rất muốn ăn, cậu đi hay không?"

Bản thân cũng không phải tên ngốc, sao có thể làm việc ngu ngốc như vậy. Trình Nam nghĩ rồi, tiến lại.

"Anh thật sự muốn ăn?"

Trình Nam hỏi vậy, mắt Hướng Nam liền bừng sáng. Trong lòng cậu cười mỉa một cái, nói: "Muốn tôi đi mua thì anh hôn tôi một cái."

Hôn một cái có thể tiễn Trình Nam rời đi, Hướng Nam còn cầu gì nữa

Hướng Nam không cần suy nghĩ lập tức nghiêng đầu hôn lên môi Trình Nam một cái. Trình Nam phản công lại, tàn sát bừa bãi trong miệng Hướng Nam một phen. Sau cùng, cậu đứng dậy hỏi Hướng Nam: "Lấy chìa khóa ra."

Hướng Nam ngây người.

"Tôi không có chìa khóa chỗ này."

"Vậy tôi không đi nữa."

Hướng Nam lại lần nữa ngây người. Thôi rồi, vừa rồi mất công hy sinh rồi.

Y di chuyện, đi xuống giường.

Y thật sự rất đói, vào phòng bếp mở tủ lạnh, tìm một lượt. Cuối cùng, y đành từ bỏ.

"Không phải anh đói sao?"

Trình Nam theo sau y thấy y quay người đi ra liền hỏi.

"Không có thứ muốn ăn."

Hướng Nam nói rồi đi vào trong phòng. Trình Nam thấy y như vậy liền nhíu mày.

"Sủi cảo sao? Được, muốn ăn nhân gì tôi đi mua cho anh."

Trình Nam bước nhanh tới kéo Hướng Nam đè y lên tường, nói: "Nghe cho kỹ, đợi tôi quay về thì phải mở cửa cho tôi, nếu không…"

"Anh cứ liệu đấy!"

Lời uy hiếp của Trình Nam khiến Hướng Nam có chút lo lắng. Y biết rõ tính cách của Trình Nam. Lời đe dọa của cậu nghe thật đơn giản. Đến lúc đó thực sự không mở cửa cho cậu vào, cách cậu trừng phạt y lại không có đơn giản như một lời này.

Thấy phản ứng của đại thúc, biết lời mình nói có tác dụng, khóe môi Trình Nam liền cong lên.

Cậu lại hôn lên môi Hướng Nam một cái, sau đó ra khỏi nhà.

Trình Nam không cam lòng ra khỏi cửa, nét bực bội không chút giấu diếm hiện rõ trên mặt.

Cái tủ lạnh to như vậy ngay cả một gói sủi cảo cũng không có. Trong lòng cậu không khỏi %$&@#%#%#$ Mạc Dương một trận, không hề biết, bên nhà Ngụy gia lúc này đang ầm ĩ rung trời.

"Bộp". Một quyển tạp chí đập mạnh xuống bàn nước.

Lão gia đứng đầu nhà họ Ngụy – Ngụy Tranh Hạ mắt trợn lên như chuông đồng, hét: "Hai anh em chúng mày cư nhiên vì tranh giành một thằng đàn ông mà động thủ với nhau tại nhà họ Cao! Bại hoại gia phong như vậy, bị người ta viết thành thế này…"

Ngón tay Ngụy Tranh Hạ nhấn mạnh vào quyển tạp chí, rống: "Chúng mày còn muốn chút thể diện nào nữa không?"

Mạc Dương nhìn thoáng cái, lúc này mới hiểu vì sao lão phu nhân lại vội vã tìm mình như vậy. Hóa ra là lần đó gã và Thiếu Kiệt đánh nhau bị người ta chụp trộm, cho đăng lên trang bìa.

Bảo vệ ở nhà họ Cao tối hôm đó nghiêm ngặt như vậy, cư nhiên còn có người có thể lẩn vào chụp trộm thế này.

Trong lòng Mạc Dương không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Gã nhìn về phía Thiếu Kiệt. Thiếu Kiệt sớm đã quay về cùng dì cậu chuẩn bị sẵn trước, cũng không hoảng nói: "P a. Hôm đó a Đông cũng ở đấy, không phải là đã can ngăn bọn cháu rồi sao. Nói cái gì mà ghen tuông, giành tình nhân, rõ ràng là bịa đặt!"

Ánh mặt lão đầu liếc về phía Thiếu Kiệt bảo bối. Ông hỏi cậu: "Chuyện rốt cục là như thế nào? Nói."

Mạc Dương ném quyển tạp chí trở lại bàn nước, nói: "Cháu đốt mất cái nơ con bướm của cậu ta."

"Không sai! Chính là như vậy! Cậu chịu thừa nhận trước mặt ông nội là tốt nhất!" Thiếu Kiệt bảo bối khoa chân múa tay, nói: "Tuyệt đối là khiêu khích! Đáng đánh!"

Hai chữ sau cùng của Thiếu Kiệt bảo bối lập tức làm Mạc Dương tức giận.

Đánh cái gì mà đánh.

Chuyện đại thúc gã còn chưa tìm cậu tính sổ cơ.

Mạc Dương siết chặt nắm tay, chẳng qua y không có làm gì, chỉ âm thầm trừng cậu.

Lão đầu thấy không khí giữa hai anh em họ căng thẳng thì không khỏi nhíu mày.

Lão đầu muốn Mạc Dương nói rõ toàn bộ mọi chuyện. Mạc Dương nhìn lão đầu một cái, sau lại liếc Thiếu Kiệt một cái, không nói lời nào.

Ý của Mạc Dương không thể rõ ràng hơn nữa.

Gã là thấy Thiếu Kiệt không thuận mắt, muốn chém muốn giết thế nào thì tùy.

Nếu đây chẳng qua là hai anh em đùa giỡn nhau thì coi như vẫn ổn.

Sắc mặt lão đầu liền dịu xuống.

Mạc Dương có địch ý đối với Thiếu Kiệt, điều này lão đầu biết rõ.

Lúc trước tiểu Mạc Dương ở bên ngoài chịu khổ cực, khó khăn lắm mới có thể trở về nhận tổ tiên. Lúc trở về căn nhà này, thấy một Thiếu Kiệt tuổi tác không cách biệt mình là bao, lại từ nhỏ nhận được sự chăm sóc khác biệt so với mình một trời một vực, trong lòng có thể thoải mái sao?

Lão phu nhân vẫn luôn để ý sắc mặt của lão đầu, liếc nhìn nhị lão phu nhân: "Nói cho cùng là hai thằng nhóc con vì chút chuyện mà đánh nhau. Thiếu Kiệt cũng thật là, không phải chỉ là một chiếc nơ con bướm thôi sao, có cần động tay động chân không? Bây giờ hay rồi, bị người ta chụp được còn dựng chuyện đăng báo. Cháu nói xem nhà họ Ngụy chúng ta vì một cái nơ con bướm mà bị người ta nói thành chuyện cười lớn như vậy có biết bao mật mặt."

Diệp Tâm Dư ở bên cạnh sắc mặt khó coi. Bà muốn bảo vệ con mình, thế nhưng bà là bậc con cháu, không dám nói gì.

Nhị lão phu nhân nghe vậy, mặt cúi xuống.

"Chị cả nói vậy là sai rồi. Ngụy Dương nó vô duyên vô cớ đốt đi nơ con bướm của Thiếu Kiệt. Làm chuyện xấu vậy, Thiếu Kiệt nhà em chỉ muốn đòi chút công đạo mà lại thành đuối lý sao?" Nhị lão thái thái liếc Mạc Dương, trên dưới đánh giá gã, nói: "Em cũng không rõ là người vô tâm nào dạy nó làm như vậy, làm Thiếu Kiệt nhà em mặt cũng theo đó mà mất thế diện!"

Hai vị lão phu nhân không chỉ tuổi tác không nhỏ, đến cả lửa giận cũng không nhỏ.

Thấy hai bà đối chọi gay gắt, sắc mặt lão đầu vừa mới dịu đi một chút liền hơi trầm xuống.

Trong tình huống này, để phòng ngừa mọi chuyện trở nên xấu hơn, lão đầu vẫn luôn im lặng.

Cuối cùng, lão đầu mở miệng nói với Mạc Dương và Thiếu Kiệt: "Hai đứa cháu có phải thừa sức đi đánh nhau không. Được rồi! Từ hôm nay, hai đưa không ai được ăn cơm, lên phòng đóng cửa suy nghĩ!"

Thoát rồi.

Không bị phạt nặng.

Cũng không mang phiền phức đến cho Hướng Nam.

Thiếu Kiệt và Mạc Dương đồng thời thở phào một hơi.

Hai người ngoan ngoãn trở về phòng mình. Không lâu sau, lão phu nhân đi vào phòng Mạc Dương.

"Đến lúc nói thật rồi đi?"

Lão phu nhân ngồi lên ghế sofa, Mạc Dương nhíu mày: "Là sao?"

"Tôi vừa rồi hỏi ông Hồ. Ông ý nói, lần trước cậu bị đánh cũng là vì người kia."

"Là Hướng Nam phải không?" Lão phu nhân nở một nụ cười cao ngạo, bà không có ý tốt nói: "Tôi hôm này tìm người thúc giục cậu gấp gáp như vậy, cậu cũng không chịu quay về. Cậu ta hiện tại đang ở chỗ của cậu, có phải không?"

Lời này của lão phu nhân khiến Mạc Dương nhíu chặt mày. Gã phòng bị nhìn bà, hỏi: "Bà muốn làm gì?"

Lão phu nhân không nói.

Bà đứng dậy đi ra ngoài.

Mạc Dương không đoán được suy nghĩ của bà, nhìn chằm chằm cánh cửa đang đóng lại, trong mắt hiện lên tia tàn độc.

Mạc Dương bắt đầu gọi điện về nhà, thế nhưng lại không có ai bắt máy.

Không phải thực sự đã xảy ra chuyện gì chứ?

Lòng gã như có lửa đốt, muốn rời đi, nhưng hiện đang bị cấm túc để suy nghĩ, nhất thời không tìm được lý do để trốn ra, không dám cứ vậy làm càn.

"Nhanh nhấc máy!"

Mạc Dương nghe tiếng "tút tút" nhỏ dần, nghiến răng nghiến lợi nhấn gọi lại. Cuối cùng, gã đột nhiên nhớ tới Trình Nam.

Điện thoại không có ai nhấc máy, Hướng Nam không phải lại bị tên nhóc thối Trình Nam kia lừa đi đâu chứ?!

Tuy tức giận, nhưng Mạc Dương lại cảm thấy yên lòng phần nào.

Bị lừa đi cũng tốt, bị lừa đi còn đỡ hơn bị mụ già điên kia tính kế.

Nhớ ra Hướng Nam có Trình Nam ở bên cạnh, Mạc Dương đợt nhiên đợt nhiên thấy may mắn lúc nãy mình không đuổi cậu đi.

Gã ném điện thoại lên đầu giường, cả người nằm xuống, chui vào trong chăn.

Mạc Dương không biết, lúc này Trình Nam lại không có ở bên cạnh Hướng Nam.

Hướng Nam không nghe thấy tiếng điện thoại gã gọi không phải vì ra khỏi nhà, mà vì đúng lúc đó đang trong nhà vệ sinh.

Trong lòng Hướng Nam cho rằng điện thoại chắc chắn là gọi tìm Mạc Dương. Y cho rằng người kia không gọi được bằng số điện thoại này thì sẽ gọi vào di động cho Mạc Dương nên cũng không quá để ý.

Sau khi y đi ra liền định quay về phòng ngủ, ai ngờ tiếng chuông cửa bên ngoài lại reo vang inh ỏi.

Trình Nam nhanh như vậy đã về rồi sao?

Hướng Nam đi lại gần cửa nhìn qua mắt mèo, không thấy bên ngoài có ai.

Y cảm thấy kỳ lạ.

Hướng Nam quay người đi vào trong phòng khách, vừa đi được hai bước, không ngờ chuông cửa lại reo vang.

“Ai vậy?” Hướng Nam lên tiếng hỏi, không có người đáp. Y lại nhìn qua mắt mèo trên cửa, vẫn không thấy ai.

Hướng Nam thấy kỳ lạ liền mở cửa ra.

Cửa vừa mở, y đưa mắt nhìn người đứng trước cửa, vẻ bất ngờ hiện lên trên khuôn mặt, y không khỏi đờ người. <ins class=“adsbygoogle”

63. Chương 62: Vấn Đề

“Cao Hách ”

Không rõ vì sao Cao Hách lại xuất hiện ở đây, Hướng Nam có chút bất ngờ nhìn hắn.

"Cậu… tới tìm Mạc Dương?"

"Cậu ta ở nhà sao?"

Trên mặt Cao Hách một chút cảm xúc cũng không có. Hướng Nam có phần không yên lòng mà nhíu mày, cuối cùng, y lắc đầu.

Khuôn mặt cứng đơ của Cao Hách liền được thả lỏng. Hắn để ý tới băng trắng quấn trên tay Hướng Nam. Cậu định hỏi, thế như hai hàng mi dài khe chớp động mấy cái, liền đổi lời: "Tôi có thế đi vào không?"

"A… Tất nhiên." Hướng Nam tránh người, Cao Hách đi vào trong phòng, nhìn một vòng xung quanh, rồi ngồi xuống ghế sofa.

Hướng Nam rót cho hắn một cốc nước. Y ngồi xuống chiếc ghế đơn, hỏi hắn: "Cậu tìm Mạc Dương có việc gì?"

Ý của Hướng Nam là sẵn lòng chuyển lời giúp.

Ánh mắt Cao Hách rơi xuống mặt Hướng Nam. Kỳ lạ thay, y cảm thấy trong mắt Cao Hách có tia lạnh lẽo. Cảm giác này khiến khuôn mặt chỉ mang ý cười của Hướng Nam cứng đờ lại.

"Có phải… có chuyện gì quan trong không? Nếu cậu không tiện nói, chờ đến lúc cậu ta trở về, tôi sẽ bảo cậu ta tới tìm cậu, hay là…" Hướng Nam định bảo trong nhà có số di động của Mạc Dương, nếu Cao Hách có việc gấp có thể gọi cho gã.

Một đống lời muốn nói tiếp theo của Hướng Nam bị Cao Hách trực tiếp cắt ngang. Cao Hách tay trai cầm ly nước, cũng không uống, nói: "Tôi đến là để tìm anh."

Hướng Nam có chút ngẩn người.

Nghĩ cùng phải, hai người vốn không có quan hệ gì, có chuyện gì được chứ.

"À… " Hướng Nam gật đầu.

Hướng Nam cảm thấy được Cao Hách trước mắt hình như tâm trạng không tốt. Y nhất thời không biết nói gì, chỉ cẩn thận nhìn hắn. Cao Hách im lặng hồi lâu, hỏi: "Vì sao sau đó không đến tìm tôi?"

"Hả?"

Hướng Nam chưa kịp phản ứng, chớp chớp mắt, bắt gặp ánh mắt Cao Hách.

Cao Hách nói: "Hôm đó cho tôi uống thuốc, cũng không nói là không tới nữa… Vì sao sau đó lại không tới?"

Không biết mình cảm giác sai hay thế nào, Hướng Nam thấy Cao Hách ngồi đó tràn đầy oán khí. Hướng Nam di chuyển ánh mắt, nói: "Cái đó… Có rất nhiều lý do…"

Cho rằng Hướng Nam chỉ trả lời có lệ với mình, ánh mắt Cao Hách lại càng thêm lạnh lẽo. Cuối cùng, hắn hỏi: "Hôm nay anh rảnh không?"

Hướng Nam không đoán được hôm nay Cao Hách làm sao, lại đưa mắt nhìn về phía cậu.

Cao Hách giơ lên cánh tay bị bó bột của mình: "Anh đi cùng tôi đến bệnh viện, được không?"

Cao Hách nói vậy, tất nhiên Hướng Nam liền gật đầu.

Hướng Nam vào trong thay quần áo, học thuộc số điện thoại của Mạc Dương, sau đó theo Cao Hách ra ngoài.

Ngay khi hai người vừa vào trong thang máy, đồng thời có hai người đàn ông đi ra khỏi chiếc thang máy bên cạnh. Hướng Nam thấy hai người đó giống như đi về phía căn hộ của Mạc Dương thì không khỏi nhíu mày.

Y muốn xác định xem hai người kia có phải là đến tìm Mạc Dương hay không, thế nhưng cửa thang máy đã đóng lại rồi.

"Sao vậy?"

Cao Hách hỏi y.

Hướng Nam lắc lắc đầu.

Nghĩ lại có thể là ai đó tìm Mạc Dương có việc, Hướng Nam vốn định quay trở lại hỏi một chút, thế nhưng y nhìn Cao Hách, lại từ bỏ ý định này.

Hướng Nam cùng Cao Hách đến bệnh viện.

Cao Hách tới bệnh viện là để nhờ bác sĩ tháo phần thạch cao trước thời hạn. Bác sĩ cần hắn chụp X-quang trước tiên. Sau khi Cao Hách theo y tá đi mất, Hướng Nam lo lắng hỏi vị bác sĩ: "Bác sĩ, thạch cao bỏ ra trước thời hạn không tốt nhỉ?"

"Không sao." Bác sĩ cười nói: "Tất cả phải đợi ảnh chụp X-quang rồi mới nói được."

Sau khi có ảnh chụp, bác sĩ bảo đã hồi phục rất tốt, đồng ý cho Cao Hách bỏ lớp thạch cao trước.

Để hai người Cao Hách ngồi đó chờ một chút, sau khi bác sĩ đi ra, không khí giữa hai người vì sự im lặng mà trở nên có chút ngượng ngùng.

"Đúng rồi, hôm chị cậu đính hôn sao không thấy cậu?"

Hướng Nam cảm thấy hai người cứ ngồi không như vậy cũng không phải cách, y chủ động mở miệng tìm chủ đề nói. Nghe một lời này của Hướng Nam, Cao Hách liền đưa mắt liếc về phía Hướng Nam.

Hướng Nam bị hắn nhìn chằm chằm cả người khó chịu, rất khó xử nhìn lại hắn. Qua một lúc lâu, Cao Hách mới nói: "Anh thích anh trai tôi."

"Hả?"

Cao Hách đột nhiên nói ra một lời khẳng định như vậy làm Hướng Nam đờ người.

Y đúng là có cảm tình với Cao Hạo, thế nhưng…

"Vì…" Hướng Nam cứng ngắc kéo khóe môi, hỏi hắn: "Vì sao đột nhiên lại nói lời kỳ quái vậy?"

Hai hàng lông mi dài của Cao Hách khẽ run run, mắt không mở ra nữa.

Hướng Nam không biết, cảnh tối đó y ngồi trên đùi Cao Hạo bị Cao Hách vì trốn tránh đón tiếp khách khứa mà đi ra vườn hoa nhìn thấy.

Đại thúc từ trước đến nay luôn từ chối tiếp xúc thân cận với người khác, tối đó không những ngoan ngoãn ngồi lên đùi Cao Hạo, tay còn ôm chặt lấy cổ hắn.

Bộ dạng thân thiết của hai người không ngừng luẩn cuẩn trong đầu Cao Hách. Trong lòng hắn từ lúc đó bắt đầu có chút tức giận.

Cao Hách không nói thêm gì nữa, không khí giữa hai người lại một lần nữa rơi vào trầm mặc. Nhưng lần

này, Hướng Nam đã hoàn toàn không còn ý nghĩ tìm chủ đề nói chuyện nữa rồi.

Hướng Nam tính toán thời gian, không biết Trình Nam đã quay về hay chưa nữa.

Y sợ cậu về không vào được ra, bản thân đến lúc lại chịu cực. Nghĩ nghĩ một chút, quyết định chủ động gọi cho Trình Nam.

Y hỏi Cao Hách: "Cậu có thể cho tôi mượn điện thoại, gọi điện báo cho Trình Nam một chút không?"

Hướng Nam đột nhiên nói vậy, lông mày Cao Hách liền nhíu lại.

Chút thay đổi này của Cao Hách Hướng Nam lại không nhận ra được.

Cao Hách lấy điện thoại ra giúp Hướng Nam ấn số Trình Nam, Hướng Nam đột nhiên nhớ ra điện thoại của Trình Nam vẫn đang để ở chỗ Thiếu Kiệt, nhỏ tiếng hỏi: "Điện thoại cậu ta có gọi được không?"

Cao Hách không trả lời, chỉ đưa điện thoại cho y.

Hướng Nam nhận điền thoại, nghe thấy đầu kia có tiếng chuông. Y đứng lên, đi sang một bên.

Hướng Nam gọi điện vừa đúng lúc Trình Nam vừa ra khỏi thang máy, bị một trong hai tên đàn ông đi ngược lại đụng phải. Cậu bị đau định nổi giận, điện thoại liền reo vang.

Tên đụng phải cậu cũng đang nghe điện thoại, hắn liếc cậu một cái rồi đi vào thang máy. Trình Nam nhìn chằm chằm cánh cửa thang máy đóng lại, bắt máy hỏi: "Chuyện gì?"

"Là tôi."

Trình Nam nghe thấy giọng Hướng Nam thực sự ngạc nhiên.

"Cao Hách tới tìm tôi, muốn tôi cùng cậu ta tới bệnh viện."

"Cậu ta làm sao?"

Trình Nam nghe thấy hai chữ "bệnh viện" có chút căng thẳng, Hướng Nam ở bên kia nói: "Không sao, cậu ta muốn tháo lớp thạch cao bó bột xuống."

"À." Trình Nam thả lỏng người, cậu hỏi Hướng Nam: "Vậy tầm nào anh trở về?"

“Còn chưa rõ. Thực ra về cũng không để làm gì. Cả hai chúng ta đều không có chìa khóa, không vào được trong nhà.”

Cũng phải

Hướng Nam không về được chỗ Mạc Dương càng tốt.

Đây vừa hợp ý Trình Nam.

“Vậy bây giờ làm sao? Tôi hai tay túi lớn túi nhỏ đều là mua cho anh. Anh sẽ không đáng ghét bảo tôi về tự mình ăn chứ?”

Ý đồ của Trình Nam là lừa Hướng Nam về địa bàn của mình.

“Cái đó…”

Tốt xấu gì Trình Nam cũng đặc biệt vì mình chạy đi mua đồ, nhưng Hướng Nam lại không muốn về chỗ của cậu, y sợ đến lúc đấy lại bị nhốt lại. Cảm thấy khó nghĩ, y nhìn về phía Cao Hách.

Cao Hách bắt gặp ánh mắt y, rất nhanh liền quay đi.

Hướng Nam đột nhiên nói muốn gọi cho Trình Nam, Cao Hách trong lòng ngờ vực, nhưng hắn không thể hiện ra ngoài.

Lông mi Cao Hách khẽ động hai cái. Hắn nâng tầm mắt, nhìn Hướng Nam đi về phía mình.

“Cậu…” Hướng Nam hỏi: “Có muốn ăn sủi cảo không?”

“A?”

Cao Hách bị Hướng Nam hỏi vậy liền ngớ người.

Cuối cùng, dưới sự bàn bạc của mọi người, tiểu Trình Nam đặc biệt chạy đi mua một đống sủi cảo quyết định “hạ cánh” tại ký túc xá của Cao Hách bảo bối.

Có điều trong ký túc xá của Cao Hách không có người, thế nên, Trình Nam chỉ có thể xách mấy túi đồ đông lạnh quay về trường trước, chờ

Trình Nam lười mang mấy thứ đồ kia về phòng mình, trực tiếp đến quán của bà chủ Hủy.

Vừa vào cửa, Trình Nam không nói hai lời ném đồ cho tiểu Lam đang đứng ở quầy bar kêu cậu cho vào tủ lạnh. Bà chủ Hủy đúng lúc này có mặt trong tiệm, tò mò đi lại. Cuối cùng, ngồi xuống ở quầy bar bên cạnh Trình Nam, hỏi: "Gì vậy? Bạn nhỏ nhà chúng ta định mở tiệm sủi cảo sao?"

"Nào có Là đại thúc nhất quyết không ăn gì ngoài sủi cảo nên cháu mới mua đấy."

Lời của Trình Nam làm bà chủ Hủy đang định đặt cây thuốc lá lên môi dừng lại động tác.

"Cháu bắt anh ta về rồi?"

Ánh mắt xinh đẹp của bà chủ Hủy liếc về phía Trình Nam. Câu này của cô rõ ràng đang đánh giá Trình Nam bạo lực. Cậu lắc đầu: "Không có, là đợi anh ấy tự mình tới chờ cháu có được không?"

Chạy rồi còn tự đưa mình đến cưa?

Mục đích của anh ta…

Khói thuốc vấn vít, mắt bà chủ Hủy híp lại.

Cô rít lấy một hơi thuốc, nhả khói ra rồi hỏi Trình Nam: "Về anh ta, cháu nghĩ thế nào?"

"Cháu thích anh ấy." Trình Nam rất thẳng thắn trả lời.

"Thật lòng?"

"Phải."

Vì sao không phải chỉ là đùa chơi?

Vì sao lại phải thật lòng?

Bà chủ Hủy cười khổ: "Cha cháu sẽ đánh chết cháu."

Trình Nam không nói tiếng nào, bà chủ Hủy biết, cậu không muốn đối mặt với vấn đề này.

Bà chủ Hủy không nói gì tiếp. Người trẻ tuổi khí thịnh sẽ rất cố chấp với suy nghĩ của mình. Cô biết, phí sức nói nhiều cũng không để làm gì.

Sau đó Cao Hách gọi điện cho Trình Nam, y theo Cao Hách đến cửa tiệm.

Lúc y nhìn thấy bà chủ Hủy, nhất thời thực xấu hổ.

Bà chủ Hủy lai không cảm thấy có vấn đề gì, lại gần y hỏi: "Khi nào về làm bù trả phép đây?"

Hướng Nam chớp chớp mắt, rất bất ngờ, nói: "Tôi tưởng mình bị đuổi việc rồi chứ?"

Dù sao lâu như vậy không đến, ở đâu có bà chủ nào lại khoan dung như vậy.

"Đuổi việc?" Bà chủ Hủy rất có ý khởi binh vấn tội liếc về phía Trình Nam, nói với y: "Nghỉ việc không đến, cũng không phải lỗi của anh."

Hướng Nam không muốn để Cao Hách ở bên cạnh biết lúc trước xảy ra chuyện gì, muốn trốn tránh vấn đề này. Không ngờ Trình Nam đột nhiên kéo bà chủ Hủy ra chen vào giữa hai người, nắm lấy cánh tay bị thương của Hướng Nam quơ quơ trước mặt cô, nói: "Nhìn nè, anh ấy là vì cứu cháu mà thành ra thế này. Chuyện đi làm bù trả phép cứ từ từ đã, đợi tay anh ấy khỏi thì tính."

Bà chủ Hủy nhíu mày.

Cô kéo Trình Nam ra. Cô không để ý đến sự bất mãn của cậu mà đưa tay về phía tiểu Lam đang đứng sau quầy bar. Tiểu Lam mở ngăn kéo lấy một món đồ đưa cho bà chủ Hủy, cô liền đem đồ đưa cho Hướng Nam.

"Đây là chìa khóa phòng ký túc của cậu. Khi nào trở lại làm cậu tự mình tính xem, được không?"

Hướng Nam nhìn chiếc chìa khóa này, nhất thời không biết nói gì. Cuối cùng, y gật đầu. Cánh môi xinh đẹp trước mặt liền hiện lên một nụ cười hoàn mỹ, ánh mắt lười biếng của bà chủ Hủy liền liếc về phía Cao Hách.

Trong lòng bà chủ Hủy có suy tính, khe khẽ, từ trong đáy lòng, mỉm cười.

Hướng Nam tay bị thương cùng Cao Hách tay phải không thể sử dụng hai tay trống rỗng theo tiếu Trình Nam về phòng ký túc của Cao Hách bảo bối.

Sau đó Cao Hách gọi điện cho dì Thừa giúp việc. Sau khi bà đến liền lập tức vào bếp bận rộn, ba người ngồi ở đó chỉ việc chờ ăn. Buồn chán một lúc, dì Thừa đi ra nói với họ rằng đã có thế ăn rồi.

Dì Thừa hấp tất cả số sủi cảo mua về. Số lượng như vậy làm Hướng Nam lúc vừa vào phòng bếp không khỏi há hốc miệng.

Y than lãng phí, Trình Nam cũng không để ý y kêu ca, kéo y sang một bên, giúp bê đồ ra ngoài.

Dì Thừa sau khi bê hết đồ ăn ra xong liền quay trở vào. Bà cẩn thận rửa tay, mở cửa ngăn tủ phía trên, từ trong đó lấy ra một lọ kem dưỡng bôi lên tay mình.

Hướng Nam nhìn lọ kem bôi tay kia, mặt không khỏi đỏ bừng.

"Cậu sao vậy?" Dì Thưa hai tay xoa bóp thấy Hướng Nam nhìn chằm chằm hai tay mình, khẽ cười, nói: "Cả ngày nhúng tay trong nươc,s không cẩn thận chăm sóc là không được."

"Cũng phải…" Hướng Nam cũng cười, nụ cười thực cứng nhắc.

Dì Thừa đặt lọ kem vào chỗ cũ, cởi tạp dề đi ra ngoài. Hướng Nam liếc ngăn tủ kia một cái, cầm lấy một chiếc cốc sạch đi đến trước ấm đun nước.

Y định uống chút nước, ai ngờ còn chưa kịp nhấn nút ấm liền bị ai đó áp lại từ phía sau.

Y bị đè dán sát vào chạn bếp, cảm thấy hơi thở sâu nóng bỏng phía sau gáy. Y biết, người ôm y từ phía sau, là Cao Hách.

"Anh thích anh trai tôi, phải không?"

Cao Hách cúi đầu hít nhẽ mùi hương nhàn nhạt trên người Hướng Nam, giọng rất trầm, nhè nhẹ, hỏi y.

"Cậu đừng nói linh tinh."

Bàn tay còn lại không bị thương của Hướng Nam nắm lấy ngăn tủ phía trên. Y thấp giọng phàn nàn, bị Cao Hách bảo bối ôm càng thêm chặt.

"Nếu không phải, vậy anh có thể yêu tôi không?"

Lời này của Cao Hách làm Hướng Nam thật sự kinh ngạc.

Y chống giữ cơ thể mình định quay người lại. Vừa mới quay đầu, nhìn thấy Trình Nam không biết từ lúc nào đứng ngoài cửa phòng bếp, đại thúc đờ người, hoảng sợ. <ins class="adsbygoogle"

64. Chương 63: Khoảng Cách

Cả người Hướng Nam trong nháy mắt cứng đờ lại.

Cao Hách bảo bối cảm nhận đươc.

Hắn nhấc chiếc đầu đang chôn trong cổ Hướng Nam lên. Lúc Cao Hách phát hiện Trình Nam đang đứng trước cửa phòng bếp, hai mắt liền trầm xuống.

Cao Hách không phải tên ngốc, nhanh chóng nhận ra nét ghen tuông trong mắt Trình Nam là có ý gì.

Sẽ không lại đánh nhau chứ?

Hướng Nam rất sợ Trình Nam đột nhiên phát điên, quay người khẽ đẩy Cao Hách ra.

Cao Hách bảo bối rất nghe lời buông Hướng Nam ra. Hắn liếc Hướng Nam một cái, một tay cầm bát đũa lướt qua Trình Nam đi ra ngoài.

Trong phòng bếp chỉ còn lại hai người Hướng Nam và Trình Nam.

Hướng Nam bị Trinh Nam nhìn chằm chằm đến phát hoảng, định đi ra khỏi đó.

Trình Nam thấy Hướng Nam sợ mình như vậy, trong lòng buồn phiền vô cùng.

Trình Nam khác với lúc bình thường sẽ tới vặn hỏi, hạ tầm mắt, không nói gì, đi ra ngoài.

Nhất thời, trong phòng bếp chỉ còn lại mình Hướng Nam. Trình Nam không tức giận, y càng cảm thấy khó xử.

Hướng Nam không muốn ở lại đây, vì y không biết một lúc nữa không biết liệu có xảy ra chuyện gì không hay không.

Y đứng trong phòng bếp một lúc lâu, nghe thấy dì Thừa từ bên ngoài gọi y, y cũng không đáp lời.

Sau đấy dì Thừa phải vào tận trong phòng bếp gọi y, y mới không tình nguyện mà theo ra.

Dì Thừa nói con trai bà gọi điện, nói đứa nhỏ mới sinh trong nhà không ngừng khóc, không sao dỗ được, muốn bà sớm quay về.

Dì Thừa dặn dò ba người, bảo họ ăn xong thì cứ để bát đĩa vào trong bồn rửa trong bếp, đợt lát bà quay lại sẽ rửa, rồi vội vàng cầm túi ra ngoài. Hướng Nam định nói đi ra cùng bà, không ngờ Trình Nam đột nhiên gọi: "Sao anh còn chưa lại đây?"

Hướng Nam giật mình, miễn cưỡng quay đầu lại, "à" một tiếng, đi tới.

Nghĩ lại dù sao một bàn đồ ăn này cũng là chuẩn bị cho y, bản thân nếu muốn rời đi chỉ sợ rằng Trình Nam sẽ nổi trận lôi đình. Hướng Nam không đủ can đảm gây chiến, nên đành thay đổi ý định, đi về phía bàn ăn.

Cả một bữa ăn ngon lành, cả nhà ngồi ở đó, không nói gì.

Hướng Nam ăn mà như nhai sáp nến, không được mấy miếng, y không ăn nổi nữa.

Y đứng dậy, hai người kia liền lập tức nâng đầu nhìn y.

"Hai cậu tiếp tục ăn đi."

Hướng Nam nhỏ giọng nói xong liền rời khỏi phòng ăn, đi ra phòng khách, ngồi xuống.

Y bật TV lên nhưng không xem được gì, vì, ánh mắt hai người ngồi trong phòng ăn không ngừng nhìn về phía y.

Hướng Nam như có mũi nhọn sau lưng. Cuối cùng, y mím môi, cầm điện thoại bên cạnh, gọi điện cho Mạc Dương.

Mạc Dương nghe thấy tiếng Hướng Nam lập tức trở nên vui vẻ.

"Anh hiện đang ở đâu?" Mạc Dương hỏi.

Hướng Nam bảo gã mình chỗ mình đang ở cùng đầu đuôi sự việc. Y vô tình nhắc đến chuyện lúc ra cửa nhìn thấy hai người đàn ông hình như là đến tìm Mạc Dương. Mạc Dương nghe vậy trong lòng không khỏi lạnh lẽo.

Không ngờ tay chân mụ già đó lại nhanh như vậy. Cuối cùng, Mạc Dương nói: "Anh đưa điện thoại cho Cao Hách được không?"

Hướng Nam cảm thấy kỳ quái.

Y vốn muốn hỏi Mạc Dương khi nào xong việc bên kia, muốn gã qua đây đón mình.

Vì Hướng Nam sợ, sợ đến lúc mình rời khỏi chỗ Cao Hách không biết có bị Trình Nam một bụng lửa giận đi theo chặn đường hay không. Hướng Nam không dám chắc, đến lúc đo Trình Nam sẽ làm gì với y.

Hướng Nam nói: "Có chuyện gì, không nói được với tôi sao."

Hướng Nam hỏi vậy không phải đang phàn nàn, chỉ đơn thuận là tò mò mà thôi.

Mạc Dương đầu bên kia dừng một chút, sợ Hướng Nam hiểu lầm, nói: "Không phải, chuyện em muốn nói vốn liên quan đến anh."

"Tôi?"

"Em bị phạt cấm túc suy nghĩ, tối nay không về được."

Thực ra Mạc Dương không muốn cho Hướng Nam biết việc này, vì gã không muốn Hướng Nam ở lại phòng ký túc xá của kẻ khác.

Nhưng, gã không còn lựa chọn nào khác.

Một là Hướng Nam ra ngoài, không có chìa khóa về nhà hai là, cho dù Hướng Nam có chìa khóa cũng không biết đám người kia buổi tối có đến tìm y nữa hay không. Vì sự an toàn của Hướng Nam, Mạc Dương không muốn y quay trở về.

Mạc Dương tính lùi một bước, giữa Trình Nam và Cao Hách, gã chọn Cao Hách.

"Em không để lại chìa khóa cho anh, tối nay anh cũng không về chỗ em được. Thế nên, em định nhờ Cao Hách cho anh ở lại một tối."

Lý do chọn Cao Hách, là vì Cao Hách đang bị thương ở tay.

Mạc Dương cho rằng nếu đổi sang chọn Trình Nam, tối nay Hướng Nam không chừng sẽ gặp chuyện.

Thấy Mạc Dương không giúp được mình, Hướng Nam rất bất đắc dĩ.

Hướng Nam liếc hai người bên kia một cái, cuối cùng thu lại tầm mắt, nhỏ giọng nói: "Không cần làm phiền Cao Hách. Tôi có ký túc xá của mình trong trường, tôi về phòng là đươc…"

Hướng Nam vừa nói vậy, Mạc Dương vốn đang thấy ghen tị trong lòng liền lập tức bừng sáng: "Phòng ký túc của anh… Anh mang theo chìa khóa?"

"Phải."

Thực ra không phải là mang theo chìa khóa, mà là bà chủ Hủy vừa đưa cho.

Tiếng trả lời của Hướng Nam khiến Mạc Dương yên lòng.

"Vậy được rồi, ngay mai em có thể về liền lập tức qua tìm anh."

"Ừ, phòng 305 nhà A."

Hướng Nam nói xong, thấy hai người kia đã tiến vào phòng khách liền dập máy.

"Tay cậu còn đau không?"

Hướng Nam nhìn Cao Hách ngồi bên cạnh mình, có chút lo lắng hỏi hắn.

Cánh tay bị bó thạch cao một thời gian dài có màu kỳ quái. Cao Hách lắc lắc đầu, dựa lại gần Hướng Nam, nói: "Thế nhưng vẫn chưa dùng lực được."

Y thầm đưa mắt liếc về phía Trình Nam.

Trình Nam không giống như bình thường, chỉ nhìn chằm chằm hai người, không nói lời nào.

Trong lòng Hướng Nam càng thấy không yên. Y lùi lùi, dần kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Không phải sợ cử chỉ tiếp xúc thân mật của Cao Hách, mà là sợ lửa giận tích tụ của Trình Nam không biết lúc nào sẽ đột nhiên bùng phát.

Sự trốn tránh của Hướng Nam làm Cao Hách rất không vui. Hắn đưa tay trái ôm lấy eo Hướng Nam, khiến y dính liền thành một khối với hắn.

Lửa giận trong lòng Trình Nam rất nhanh không nhịn xuống được nữa.

Cậu "hừ" một tiếng đứng lên, nói với Hướng Nam: "Đi thôi."

"Hả?" Hướng Nam đang âm thầm giãy dụa trong giây lát không kịp phản ứng lại.

Y đột nhiên ngẩng đầu, bị Trình Nam kéo tay đứng dậy khỏi sofa.

Sức của Trình Nam rất lớn khiến Hướng Nam bị đau.

Hướng Nam thoát ra khỏi tay cậu, sắc mặt có chút hoảng hốt, nói: "Cậu đi trước đi?"

"Vì sao?

Trình Nam nhướn cao mày trừng y. Cao Hách vốn định mở miệng giữ đại thúc lại, không ngờ Hướng Nam nói: "Tối này… tôi muốn ở lại đây."

Cao Hách nghe vậy cảm thấy rất ngoài ý.

Hướng Nam không thích nói dối, thế nhưng y lúc này sợ Trình Nam đang âm trầm tức giận trước mắt. Y không muốn bị lôi đi, nên đành nói một lời như thế.

Trình Nam nghe Hướng Nam nói vậy, lại rất kỳ lạ mà không nổi giận.

Cậu cũng không nói gì, chào Cao Hách một tiếng rồi rời đi.

Thấy Trình Nam rời đi rồi, Hướng Nam liền thở phào một tiếng.

Y lập tức chạy vội tới chỗ ban công chờ, chờ thấy Trình Nam thực sự xuống dưới lầu, chờ Trình Nam thực sự đi xa, y mới yên lòng, lập tức chào tạm biệt Cao Hách.

"Anh vừa rồi không phải nói ở lại đây sao?"

Cao Hách bảo bối vừa rồi nghe thấy Hướng Nam nói thế thực sự rất vui mừng, nhưng hắn không ngờ Hướng Nam quay đầu liền nói thế khác với mình.

Hướng Nam ngượng ngùng cười, nói: "Đó là… vì Trình Nam…"

Hướng Nam cảm thấy nói dối quả thực là không tốt, hiện tại như vậy, rõ rnafg y cũng đắc tội thêm cả Cao Hách.

Vui vẻ bị phá vỡ, Cao Hách liền có chút tức giận.

Hướng Nam biết mình làm vậy khiến người ta ghét bỏ, y mím môi, nói với Cao Hách: "Tôi đi trước vậy."

Cao Hách bảo bối tức giận quay đầu đi. Hướng Nam thấy hắn như vậy, trong lòng có chút khó chịu.

Tự làm bậy, y còn có thể nói gì. Y hạ tầm mắt, ra khỏi cửa.

Hướng Nam không ngờ, phí công đắc tội với Cao Hách, kết quả vẫn là xuống lầu bị Trình Nam bắt được.

Hướng Nam không ngờ cậu lại đánh đường vòng, rất kinh ngạc nhìn Trình Nam.

Trình Nam kéo Hướng Nam, đi đến chỗ ghế đá dưới bóng cây ở cạnh sân bóng rổ, tức giận nói: "Anh thành thực nói cho tôi biết, anh rốt cuộc có bao nhiêu thằng đàn ông?"

Nét khinh bỉ vô cùng trong mắt Trình Nam làm Hướng Nam ngây người.

Thảo nào lúc nãy không tức giận.

Bắt đầu chê y bẩn thỉu sao?

Hướng Nam không nhìn cậu, quay đầu đi, hạ tầm mắt, khe khẽ nói: "Nếu như cậu sau này không tới tìm tôi nữa thì ít đi một người."

Lời này của Hướng Nam như mũi kiếm đâm vào lòng Trình Nam. Giây phút này, Trình Nam luôn để ý đại thúc cảm thấy mình thực ngốc.

Cậu nói: "Sao anh có thể…"

"Đê tiện như vậy sao?"

Hướng Nam tiếp lời cậu.

Ai cũng có thể coi làm chồng…

Y muốn khóc, nhưng lại bật cười, nụ cười đầy trào phúng trước nay chưa từng có.

Giây phút này đây, Trình Nam thấy Hướng Nam như vậy, trong lòng hoảng hốt một cách khó hiểu.

Cậu vươn tay định ôm lấy Hướng Nam, nhưng lại bị y đẩy lùi.

"Đừng lại gần vào tôi nữa."

Tiếng Hướng Nam không lớn. Trình Nam nghe thấy, trong lòng chấn động.

Y đứng dậy đi về phòng ký túc của mình. Trình Nam muốn ngăn y lại, nhưng không sao nhấc được chân lên.

Đê tiện nhu vậy sao?

Lời này của Hướng Nam vang vọng bên tai Trình Nam.

Bàn tay vốn vươn ra của cậu liền nắm chặt lại, hạ xuống.

Trước khi quay lai căn ký túc kia, Hướng Nam vẫn đang lo không biết căn phòng từng giam cầm mình bây giờ như thế nào. Y lòng không yên mở cửa, nhìn thấy bên trong tất cả đều gọn gàng sạch sẽ, không khỏi thấy bất ngờ.

Dây điện thoại bị cắt đứt đã được nối lại.

Đồ dùng thiết yếu trong phòng tắm đều đã được chuẩn bị đầy đủ.

Chăn gối trong phòng ngủ đã được đổi sang đồ mới.

Tất cả đều được chuẩn bị chu đáo cẩn thận, giống như để chủ phòng có thể quay lại bất kỳ lúc nào.

Hướng Nam thực kinh ngạc.

Bà chủ Hủy cho người làm sao?

Y cầm lấy một chiếc khăn tắm mềm mại sạch sẽ được gấp gọn gàng.

Hay là…

Trình Nam?

Khả năng xảy ra tình huống sau là rất cao.

Nghĩ tới chuyện vừa nãy, Hướng Nam liền cúi thấp mặt. <ins class="adsbygoogle"

65. Chương 64: Khai Trương (1)

Đúng lúc Hướng Nam đang chìm trong suy nghĩ của chính mình, tiếng chuông cửa bên ngoài kêu vang.

Y cảm thấy kỳ lạ, đi ra mở cửa, nhìn thấy bà chủ Hủy, cô cũng rất ngạc nhiên.

"Anh thật sự về lại đây."

Bà chủ Hủy thế nhưng rất thoải mái. Cô đi vào nhìn xung quanh một lượt, hỏi Hướng Nam: "Người khác đâu?"

"Ai?"

Hướng Nam chớp chớp mắt, bà chủ Hủy thấy y như vậy, cũng không hỏi tiếp nữa, cười nói: "Ngày mai anh rảnh không?"

Hướng Nam gật đầu. Y tự nhận bản thân luôn là một người nhàn rỗi.

Bà chủ Hủy ngồi xuống ghế sofa.

"Cửa tiệm kinh doanh thử lâu như vậy rồi, tôi thấy doanh thu cũng không tệ nên quyết định chính thức khai trương."

Nghe bà chủ Hủy nói vậy, Hướng Nam liền rõ.

"Là vì hôm khai trương nhân viên không đủ nên muốn tôi qua giúp phải không?"

Bà chủ Hủy gật đầu, lấy một điếu thuốc ra. Cô châm thuốc rít một cái, nói: "Vừa rồi thấy tay anh bị thương, vốn định để anh nghỉ ngơi thêm mấy hôm nữa, thế nhưng nhân viên mới tuyển có người đột nhiên nói muốn xin nghỉ. Lúc này tìm người làm thay cũng không được nên tôi mới nhờ tới anh."

Cách nói của bà chủ Hủy làm cho Hướng Nam bật cười. Y vốn là nhân viên của tiệm, đi làm là việc vốn dĩ nên làm.

Hướng Nam hỏi cô: "Cửa tiệm chọn ngày nào để khai trương?"

"Ngày mai."

"Ngày mai?"

Hướng Nam có chút bất ngờ.

"Ngày mai anh không rảnh sao?"

Bà chủ Hủy hỏi y.

"Không phải." Hướng Nam lắc đầu: "Ngày mai tôi rảnh."

Y không ngờ bà chủ Hủy nói khai trương liền khai trương như vậy, chọn ngày cũng gần kề như thế.

"Ngày khai trương sớm đã được chọn rồi." Bà chủ Hủy giống như nhìn thấu suy nghĩ của Hướng Nam, nói: "Chỉ là dạo này anh quá bận nên không biết mà thôi."

Bà chủ Hủy cười thực ám muội. Hướng Nam thấy lúng túng vô cùng, cũng không biết nên tiếp lời cô thế nào.

Cô nói: "Ngày mai anh không phải đồng phục nhân viên, cứ mặc đồ bình thường đi."

Hướng Nam cười khổ.

Đừng nói đến đồng phục nhân viên, bản thân không mang gì ra khỏi nhà, đến đây thì cũng chỉ có bộ đồ trên người, muốn chọn thì cũng không có để mà chọn.

Có điều Hướng Nam cũng không sợ ngày mai bị xấu mặt. Dù sao trang thiết bị trong phòng ký túc được chuẩn bị đầy đủ, máy giặt cũng có chức năng sấy khô, như vậy cũng bớt đi nỗi lo ngày mai phải mặc lại bộ đồ bẩn ra ngoài vì không dám giặt do sợ đồ không khô được.

Bà chủ Hủy hút thuốc, ánh mắt cũng không nhàn rỗi.

Nếu đám sói con ở đây, sẽ không không ra gặp cô.

Cô im lặng nhìn khắp xung quanh một lượt, xác định không còn ai khác, cảm thấy có chút kỳ lạ. Cuối cùng, cô đứng dậy: "Vậy chúng ta quyết định như thế đi. Ngày mai anh đến sớm một chút giúp mọi người nha."

"Đươc." Hướng Nam gật đầu.

Y tiễn bà chủ Hủy về xong liền đi tắm rửa. Y ngâm mình trong nước nóng, cả người thả lỏng. Không được một lúc sau, cơn buồn ngủ ấp đến, Hướng Nam cứ bất giác thiếp đi trong bồn tắm.

Lúc y tỉnh lại nước đã trở nên lạnh ngắt.

Hướng Nam cảm thấy cả người lạnh lẽo, run rẩy, hoảng hốt đứng dậy.

Y cuốn chăn ngủ một đêm. Ngày hôm sau tỉnh lại thấy có phần váng vất, Hướng Nam liền biết mình cảm lạnh rồi.

Hướng Nam đến cửa tiệm từ rất sớm.

Cho dù tay bị thương, Hướng Nam vẫn có thể thuận lợi giúp việc.

Qua một lúc, bà chủ Hủy đặc biệt đến tìm kéo y ra một góc.

"Anh không cần làm những việc đó."

Bà chủ Hủy lấy đồ trên trên tay trái của Hướng Nam đưa cho người khác, nói: "Anh chuẩn bị một chút, lát nữa chăm sóc mấy vị khác tôi cho tôi mời tới."

Hướng Nam gật đầu. Nhưng rồi y suy nghĩ, hỏi: "Tôi phải chuẩn bị những gì?"

Bà chủ Hủy xem thời gian, chỉ tay lên trên, Hướng Nam nhìn về phía căn phòng VIP kia. Bà chủ Hủy nói: "Anh đứng trong đó, chờ bọn họ tới anh liền mời họ lên phòng."

"Họ là những ai vậy?"

Lát nữa chắc chắn sẽ có những người khách bình thường đến, muốn phân biệt được ai là người có thể đi lên, Hướng Nam cảm thấy mình phải hỏi cho rõ ràng.

Bà chủ Hủy nói: “Anh biết hết bọn họ rồi.”

Biết hết?

Tim Hướng Nam trùng xuống. Trong lòng Hướng Nam xuất hiện những cảm xúc tiêu cực.

Y bắt đầu muốn rời đi.

Hướng Nam nghĩ vậy, thế nhưng lúc định nói chuyện với bà chủ Hủy, cô lại đi theo tiểu Lam ra ngoài rồi.

Hướng Nam do dự.

Thực ra bây giờ mọi người ai cũng bận rộn, y cũng không dám bảo mình muốn rời đi. Hướng Nam chỉ đành đứng đó chờ người đến.

Khách VIP chưa có ai đến, vòng hoa thì đã liên tục được người mang tới. Bà chủ Hủy bận quá trực tiếp kêu Hướng Nam đi ký nhận, không cần đứng đó chờ người. Hướng Nam như nhận được đặc xá, vội vàng chạy về phía đám vòng hoa.

Sau khi ký nhận xong, Hướng Nam liền đứng ở cửa tiệp sắp xếp vòng hoa vào vị trí, đột nhiên nghe thấy tiếng người gọi. Hướng Nam quay đầu, nhìn thấy Cao Hạo vẻ mặt dịu dàng nhìn y.

Đại thúc lập tức mỉm cười thật tươi.

“Chào mừng quý khách.”

A Đông theo bên cạnh Cao Hạo, Lena cũng Cao Nhã đến góp vui thấy Hướng Nam cười với mình, tất cả đều khẽ gật đầu,

Cao Hạo thấy băng quấn trên tay Hướng Nam, hỏi: “Tay anh làm sao vậy?”

Băng quấn cũ trên tay Hướng Nam lúc tối qua tắm đã bị ướt. Sáng nay đến đây, bà chủ Hủy liền cho tiểu Lam đi mua đồ băng lại giúp y, vải băng trắng xóa, rất bắt mắt.

Hướng Nam để tay ra sau, nói: “Không có gì.”

“Để tôi xem nào.” Cao Hạo kéo tay Hướng Nam ra. Y do dự một hồi, cảm thấy không để ý Cao Hạo thì không phải phép lịch sự, liền đưa tay ra.

Dù sao cứ như vậy nhìn cũng không nhìn ra cái gì.

Cảnh Cao Hạo nhẹ nhàng cầm tay Hướng Nam bị Cao Hách vừa tới nhìn thấy.

Sắc mặt hắn trầm xuống.

"Anh."

Cao Hách đứng bên cạnh a Đông. Hướng Nam đưa mắt nhìn hắn, hắn hoàn toàn không để ý tới y.

Hướng Nam liền chuyển tầm mắt.

"Vậy… mới mọi người lên phòng VIP trên tầng."

Hướng Nam nói với Cao Hạo.

"Phải lên trên sao?"

Cao Hạo không được tiện, trán khẽ nhăn lại.

Bà chủ Hủy đúng lúc này đi ra.

Cô vừa thấy Cao Hạo liền nói: "Trước tiên không cần đi lên." Sau đó, cô nói thầm gì đó bên tai hắn, trán Cao Hạo liền giãn ra.

Cao Hạo nói với Hướng Nam: "Vậy tôi vào trước đây."

Hướng Nam gật đầu: "Được."

So với Cao Hạo, Cao Hách hoàn toàn coi Hướng Nam như người vô hình, không thèm nhìn y một cái mà đi vào.

Người ta tỏ thái độ với mình, trong lòng Hướng Nam tất nhiên rất không thoải mái.

Hướng Nam dồn nén cảm xúc tiếp tục lo việc của mình. Bà chủ Hủy chạy ra kêu y "thuận tiện" tiếp khách, Hướng Nam đồng ý.

Lời vừa dứt, Hướng Nam liền nhìn thấy Trình Nam.

Trình Nam liếc y một cái, ánh mắt lãnh lẽo.

Cậu không đợi Hướng Nam mở miệng, liền quen đường thuộc lối mà trực tiếp đi vào.

Cũng không quen biết sao?

Hướng Nam cụp mắt.

Cũng tốt, được giải thoát rồi.

Y tự an ủi mình.

Đột nhiên có người đến vỗ vai Hướng Nam, lúc y quay đầu lại nhìn rõ xem là ai, sắc mặt liền trở nên trắng bệch.

"Đại thúc, anh còn giận tôi sao?"

Người đến là Thiếu Kiệt. Vốn cậu thấy Hướng Nam liền muốn nhào qua, những nghĩ tới bên cạnh có Tiêu Tiêu, lại thêm chuyện lần trước không biết Hướng Nam thấy mình sẽ có phản ứng gì, nên Thiếu Kiệt bảo bối không làm như vậy nữa. (nhân vật Tiêu Tiêu từng được nhắc tới một lần qua lời bà Thiếu Kiệt là thanh mai trúc mã của Thiếu Kiệt. Hai chữ "Tiêu" ở đây có nghĩa khác nhau: Tiêu đầu là họ, "Tiêu"sau có nghĩa là cây trúc)

Hướng Nam nhìn thấy cậu quả nhiên sắc mặt không được tốt.

Trong lòng Thiếu Kiệt bảo bối khó chịu: "Đại thúc…"

Thiếu Kiệt bảo bối tiến lên một bước, Hướng Nam duy trì khoảng cách với cậu. Y miễn cưỡng kéo khóe miệng: "Chao mừng quý khách. Mọi người đã ở bên trong rồi, mời tiến vào."

Thái độ của Hướng Nam như vậy làm Thiếu Kiệt nhíu chặt mày.

Tiêu Tiêu ở bên thấy phản ứng đặc sắc của hai người thì khẽ cười, kéo tay Thiếu Kiệt, giục cậu: "Đi thôi, chúng ta vào thôi."

Thiếu Kiệt bảo bối bị nửa lôi nửa kéo, không tình nguyện bị Tiêu Tiêu lôi vào trong tiệm mà nhìn theo Hướng Nam.

Hướng Nam nhớ ra. Người bên cạnh Thiếu Kiệt là cô gái bà cậu muốn cậu đính hôn với.

Hướng Nam đưa mắt nhìn theo, thấy bộ dạng thân mật vô cùng của hai người, liền cụp mắt xuống.

Y quay người, đột nhiên bị người ta kéo lại. Một nụ hôn nồng nhiệt được đưa tới, Hướng Nam còn chưa kịp nhận ra là ai liền vung tay, người kia vội lùi lại, nói với Hướng Nam: "Tình yêu, anh cũng nhiệt tình với tôi quá đi?"

Bắt gặp đôi mắt xanh lam kia, Hướng Nam ngớ người.

"Thường Triết?!"

Nói đến, Thường Triết thực sự biến mất một thời gian dài. Hướng Nam nhìn y, không khỏi kinh ngạc.

"Sao vậy?" Vuốt sói của Thường Triết bảo bối nâng cằm Hướng Nam lên: "Có phải tôi bị nhốt lâu quá, anh nhớ mong tôi, giờ cảm thấy như đang nằm mơ không."

Còn lâu!

"Cậu đừng đùa nữa…"

Hướng Nam đẩy vuốt sói của y ra.

"Tay anh làm sao vậy?" Thương Triết bảo bối thấy tay Hướng Nam quấn băng trắng.

"Nhẽ nào…" Thường Triết bảo bối tỏ vẻ nghiêm túc nói: "Anh không được gặp tôi, nên tự làm thương chính mình?"

Một chút cũng không buồn cười.

Hướng Nam đẩy y vào trong: "Cậu nhanh vào đi."

"Vì sao lại đuổi tôi vậy?" Thường Triết ôm cánh tay Hướng Nam: "Anh đi cùng tôi thì tôi vào."

Thường Triết từ lúc nào lại tốt với mình như vậy?

Hướng Nam buồn bực.

Y không đuổi được Thường Triết từ trước đến nay luôn tự kỷ tự luyến, thấy sốt ruột, nói: "Tôi còn phải đón khách."

"Đón khách nào, tôi chính là khách."

Thường Triết một tay kéo tay Hướng Nam, một tay ôm eo y, bắt y đi vào trong tiệm.

"Ô, nhóc họ Triết cũng được thả ra rồi sao?"

Hướng Nam bị Thường Triết lôi vào trong tiệm. Cao Nhã ngồi bên cạnh Trình Nam đang tươi cười rạng rỡ thấy Thường Triết liền lập tức lớn tiếng gọi. Y vừa thấy Cao Nhã lập tức cưỡng ép kéo Hướng Nam đi về phía mấy người kia. Hướng Nam thấy hai tay Cao Nhã đang cuốn lấy tay trái của Trình Nam. Y nhìn về phía cậu, bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của cậu, Hướng Nam lập tức cụp mắt xuống.

Không chỉ Trình Nam, ánh mắt những người còn lại đều đặt ở chỗ Hướng Nam đang bị Thường Triết ôm.

Thường Triết đến trước mặt mọi người, hỏi Cao Nhã: "Nữ ma đầu thật sự quay trở lại rồi."

"Cái gì mà nữ ma đầu!" Cao Nhã đứng lên kháng nghị: "Gọi chị, biết chưa?"

"Chị á, bộ dạng không lớn được, thôi đi."

Thường Triết không hề khách khí mà gạt đi, tay ôm Hướng Nam càng thêm phần chặt.

Thường Triết đương nhiên biết sắc mặt mấy con sói con trước mắt xấu xí tới mức nào, thế nhưng, y vốn đang cố ý.

Khoảng thời gian này y suy nghĩ. Y thật sự muốn, chính là muốn sớm ở trước mặt mọi người đánh dấu Hướng Nam là của mình.

Cao Nhã quả nhiên rất nhanh liền hỏi y: "Anh ta…"

"Đây là tình yêu của em."

Thường Triết tuyên bố quyền sở hữu làm Hướng Nam kinh ngạc, cũng khiến sắc mặt ba con sói con ngồi kia cùng lúc trầm xuống.

Rốt cuộc là người đã sống ở nước ngoài một thời gian dài, Cao Nhã cũng không cảm thấy có gì không được, đã thế còn rất vui vẻ.

Cô cảm thấy Hướng Nam trông rất thuận mắt, hỏi Thường Triết: “Thật sao?”

“Cái này còn giả được sao.”

“Thân kinh trăm trận, cư nhiên lại chọn một người đàn ông?”

Hơn nữa lại còn là một đại thúc.

Cao Nhã nhất thời nhanh miệng: “Vậy đám bạn gái kia của em thì thế nào?”

Hướng Nam đẩy tay Thường Triết ra, liếc y một cái rồi rời đi.

Hướng Nam là không muốn cùng y hồ nháo. Thế nhưng Hướng Nam không biết, hành động này của mình lại khiến Thường Triết và Cao Nhã cho rằng y thấy cô nói sai lời mà ghen tuông bỏ đi.

“Gọi chị là nữ ma đầu thực không sai!”

Thường Triết trừng Cao Nhã một cái rồi đuổi theo Hướng Nam. Cao Nhã ngạc nhiên thè lưỡi ngồi xuống.

“Sao tôi biết anh ta lại hay ghen đến vậy chứ.” Cao Nhã nhỏ giọng: “Tôi cũng không có cố ý…”

Ba con sói con nghe đến đây, sắc mặt lập tức trở nên càng xấu xí. <ins class=“adsbygoogle”

66. Chương 65: Khai Trương (2)

“Đại thúc, đại thúc.”

Thường Triết đuổi theo một đường đến chỗ quầy bar, kéo Hướng Nam lại, nói: “Anh đừng giận có được không?”

Giận?

Hướng Nam đứng lại.

“Sao phải giận?”

Hướng Nam không hiểu nhìn Thường Triết. Thường Triết vốn đang lo không biết Hướng Nam giận thì nên làm thế nào nghe y bảo mình không giận, lại thấy không bằng lòng.

"Đại thúc, anh sẽ không vì tôi mà ghen một chút sao?"

"Vì sao phải ghen?"

Hướng Nam vừa nói dứt lời liền lập tức bị Thường Triết đẩy ép vào thành quầy bar. Y bắt gặp ánh mắt cáu kỉnh của Thường Triết liền ngẩn ra.

"Thường… Thường Triết?!"

Cằm Hướng Nam bị Thường Triết giữ lấy. Thường Triết không nói lời nào định cúi xuống hôn y. Hai người ở quầy bar một lúc nữa liền làm việc không nên nhìn. Bên này, ánh mắt vẫn luôn nhìn theo của Cao Hách liền trở nên lạnh kẽo, trong mắt Thiếu Kiệt lộ nét tức giận, tay Trình Nam âm thầm nắm chặt lại.

Chuyện tốt của Thường Triết chưa thực hiện được đã bị bà chủ Hủy chen ngang.

Bà chủ Hủy đi lại gõ tay lên bàn, mày nhíu chặt, mắng Thường Triết: "Cậu coi chỗ tôi là nơi nào?"

"Không coi chỗ cô là phỏng ngủ."

Một câu này của Thường Triết làm ánh mắt bà chủ Hủy thoáng cái đầy sự tức giận.

Thường Triết tuy ngoài miệng nói cứng, thế nhưng vẫn nghe lời, buông Hướng Nam ra.

"Bà chủ."

Bà chủ Hủy vốn định lên tiếng mắng người, không ngờ tiểu Huy đứng sau quầy ba gõ nhẹ lên mặt bàn, nói với cô: "Đặc biệt khẩn cấp, tôi cần vào nhà vệ sinh."

Bà chủ Hủy nghe thấy vậy, cũng không nhiều lời nữa. Cô chỉ tay, kêu Hướng Nam: "Hướng Nam anh vào đứng một lúc đi."

"Được."

Hướng Nam giống như tìm được nơi nương tựa, trốn khỏi cánh tay giam cầm của Thường Triết đi vào trong quầy bar. Bà chủ Hủy vẫn luôn đứng đó nhìn hai người. Thường Triết nhất thời mất hứng, nhún vai, đi về phía đám người Trình Nam.

Thấy Thường Triết tiến về phía này, Lena ở bên cạnh khẽ cong khóe miệng.

"Ông ta cũng thực sự là bạn trai cậu sao?"

Lena giọng điệu mỉa mai, nhỏ tiếng hỏi Cao Hách.

Cao Hạo ở bên cạnh nghe thấy, nhìn về phía Lena, hỏi: "Em cứ hỏi mãi một vấn đề này, có phải hay không thì liên quan đến em sao?"

Giọng Cao Hạo rất dịu dàng, dịu dàng đến mức hoàn toàn không nghe ra ý trách móc.

Thế nhưng chính một lời dịu dàng như thế được thốt ra, lập tức khiến mọi người cảm thấy Lena là dạng người chó đi bắt chuột, có ý đồ xấu. Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Lena, cô lập tức lộ vẻ xấu hổ. (Chó đi bắt chuột: ý chỉ làm việc thừa thãi, thích quản chuyện người khác)

Ở bên cạnh trang điểm, Tiêu Tiêu bộ dạng đáng yêu mang theo nét mỉa mai khinh thường Hướng Nam và với cả hành vi ngu xuẩn của Lena, âm thầm mỉm cười.

Thường Triết kéo lấy một cái ghế ngồi xuống cạnh bọn họ.

Cao Nhã hỏi y: "Giải thích xong chưa?"

"Giải thích xong rồi."

"Vậy anh ấy còn giận không?"

Thường Triết sao có thể nói Hướng Nam vốn dĩ không quan tâm đến y. Y nhìn mọi người một lượt, suy nghĩ một lúc vừa định nói, không ngờ Trình Nam đột nhiên vỗ xuống bàn, hỏi: "Mọi người muốn uống gì?"

"Thiếu Kiệt, anh muốn uống gì?"

Tiêu Tiêu ôm lấy cánh tay Thiếu Kiệt, cậu vẫn đang nhìn về phía Hướng Nam, nói: "Gì cũng được!"

Trình Nam vốn không chờ mọi người chọn xong đồ, đứng dậy đi thẳng về phía quầy bar.

Trình Nam vừa tới nơi thì đúng lúc bà chủ Hủy đi ra.

Cậu nói với tiểu Lam tên một đống đồ uống.

Hướng Nam lúc đó đang pha một ly chanh đá cho vị khách gọi đồ bàn khác, nghe thấy có món này trong chỗ Trình Nam gọi, liền định trực tiếp đưa cho cậu, liền đặt ly chanh đá lên khay đồ trước mặt Trình Nam.

Ai ngờ Trình Nam không để ý đến ý tốt của Hướng Nam, vỗ mạnh lên bàn bar một cái, rống lên với tiểu Lam vừa bị cậu dạo sợ: "Cậu rốt cuộc có nghe thấy không!"

"Tôi không phải đang ghi xuống đây sao?"

Tiểu Lam bị Trình Nam dọa mà tức giận, nhíu mày một bên nhanh tay ghi xuống sổ một bên lớn tiếng phàn nàn.

Hướng Nam thấy Trình Nam không có ý đón nhận, liền cụp mắt xuống.

Khinh thường sao?

Vừa hay có người đến giục, Hướng Nam nghĩ dù sao Trình Nam cũng không cần, y liền đem ly chanh đá trước mặt Trình Nam đưa cho người khác.

Thế nhưng một hành động như vậy, Trình Nam lập tức tràn đầy tức giận trừng Hướng Nam.

Lại làm sai gì sao?

Hướng Nam bị cậu trừng, trong lòng sợ hãi, trong lúc khó xử không cẩn thận làm rơi ly thủy tinh không bên cạnh, chiếc ly theo tiếng va chạm mà vỡ vụn, Hướng Nam vội cúi xuống nhặt, mảnh vỡ lập tức cứa vào ngón cái, máu liền chảy ra. Tiểu Huy vừa quay trở lại quầy bar đúng lúc nhìn thấy, do sợ máu mà hết toáng lên: "Máu!"

Trình Nam ngây người.

Cậu lập tức vội vàng rướn người vươn đầu nhìn vào sau quầy bar, nhưng thấy Hướng Nam đứng dậy, cậu liền tỏ vẻ không để ý mà đứng thẳng dậy, chuyển mắt nhìn ra chỗ khác.

"Tiểu Lam, hộp đồ cứu thương ở đâu?" Tiểu Huy hỏi.

"A?" Tiểu Lam đờ người, nhìn thấy băng trắng trên tay Hướng Nam bị thấm máu, "Trời ơi…"

"Phía sau, phía sau, trong phòng nghỉ của nhân viên."

"Để tôi đi lấy!"

Tiểu Huy vừa định rời đi liền bị Hướng Nam gọi lại, y bảo: “Cậu đi làm đi. Không sao đâu, tôi vào dán băng Urgo lên là được. “ (Bản gốc là băng OK nó tương tự giống băng Urgo bên mình nên ta thay vào luôn kẻo mọi người lại nghĩ tới cái OK khác:))

Hướng Nam nhìn Trình Nam một cái, thấy cậu căn bản không để ý mình, thu lại ánh mắt, đi vào trong phòng nghỉ.

Hướng Nam cầm lấy hộp cứu thương đến bên bồn rửa tay, không ngờ đột nhiên bị một người ôm lấy từ phía sau.

Hướng Nam kinh ngạc quay đầu, hai môi lập tức bị người kia cướp mất.

Nụ hôn nóng bỏng quen thuộc khiến Hướng Nam không kịp phòng bị nhũn ra trong lòng kẻ tập kích bất ngờ. Cuối cùng, người kia buông y ra, nhỏ giọng hỏi: “Sao lại bị thương rồi?”

“Cậu lúc nào đến vậy?”

“Mạc Dương khẽ cười, nói: “Em đến phòng ký túc của anh không thấy ai, thấy chỗ này hình như đang khai trương nên qua tới.”

Mạc Dương quay người Hướng Nam lại, lấy bột thuốc từ trong hộp đồ cứu thương cẩn thận bôi lên cho Hướng Nam. Gã nói: “Em không ngờ bên ngoài lại đụng phải mấy người kia, thế nên bà chủ Hủy bảo em vào trong này chờ anh. Không ngờ, cô ta vừa đi không bao lâu thì anh tới.”

“Mạc Dương, tôi không về chỗ cậu nữa.”

“Em biết rồi. Anh cứ làm việc đi, buổi tối em lại qua đón anh.”

Mạc Dương xé một chiếc băng Urgo dán lên vết thương cho Hướng Nam, đầy cảm thông nói.

Gã biết, hôm nay cửa tiệm chắc chắn sẽ bận rộn tới tận tối. Hướng Nam mệt mỏi không muốn tốn thời gian tốn tiền bạc ngồi xe quay về chỗ gã, gã có thể tự mình đến đón y.

“Ý tôi là, tôi không về chỗ cậu nữa.”

Một câu này của Hướng Nam lập tức khiến Mạc Dương ngẩng đầu lên. <ins class=“adsbygoogle”

67. Chương 66: Khai Trương (3)

Hướng Nam hoàn toàn không nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt Mạc Dương.

Y vẫn luôn cúi đầu, nhìn bàn tay bị thương của mình, nói: "Tôi muốn về đây làm việc, dọn vào ở phòng 305 nhà A thì sẽ tiện hơn, thế nên…"

"Ngày mai nếu cậu rảnh, có thể mang hành lý của tôi đến đây được không?"

Hướng Nam nói rồi, chờ mãi không thấy Mạc Dương trả lời. Y ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện sắc mặt Mạc Dương thay đổi.

Hướng Nam nhíu mày, hỏi gã: "Cậu làm sao vậy?"

Mạc Dương ôm lấy y. Gã nhỏ giọng nói: "Không dọn ra khỏi chỗ em có được không? Em mỗi ngày đều có thể đưa anh đi làm."

"Như vậy rất phiền phức." Hướng Nam lắc đầu, hỏi gã: "Ngày mai cậu mang hành lý đến cho tôi, được không?"

Mạc Dương không đáp lời y, mà lại hỏi: "Anh còn nhớ mai là ngày gì không?"

Hướng Nam còn thật sự đứng suy nghĩ.

Mạc Dương ở bên tai Hướng Nam nói ra một ngày, y liền khẽ ngẩn người.

Mạc Dương bật cười.

Sinh nhật hàng năm của Hướng Nam đều là nhờ Mạc Dương nhắc y.

Vào hôm sinh nhật của Hướng Nam, Mạc Dương vốn định đợi đến 12 giờ đêm mang đến cho y một niềm vui bất ngờ. Thế nhưng, hiện tại Hướng Nam lại không muốn về chỗ nhà gã. Gã chỉ đành đem bất ngờ ấy sắp xếp thành kế hoạch trước vậy.

"Buổi tối về chỗ em đi, mai em mừng sinh nhật với anh."

Trong lòng Mạc Dương tính toán, định lừa Hướng Nam trở về rồi nhốt y lại. Gã cảm thấy quả nhiên không thể để thả Hướng Nam ra ngoài được, vừa không để ý một chút, y đã định bay mất rồi.

“Tôi không về đó đâu.” Hướng Nam không biết suy nghĩ của Mạc Dương, nói: “Tối nay trong tiệm khá bận, tôi thực sự không muốn chạy qua chạy lại…”

Hướng Nam hoàn toàn không nhận ra được nét u ám trong ánh mắt Mạc Dương, hỏi gã: “Nếu không… ngày mai tôi chờ cậu ở phòng ký túc, cậu đến tìm tôi có được không?”

Lời mời này của Hướng Nam lập tức làm tình cảm cuộn trào trong mắt Mạc Dương chìm xuống.

“Mai anh ở phòng ký túc chờ em?”

“Phải.”

“Không đi đâu cả?”

“Được.” Hướng Nam gật đầu rồi hỏi gã: “Mai cậu muốn ăn gì?”

“Ăn anh.”

Lời này của Mạc Dương làm mắt Hướng Nam đỏ bừng.

“Tôi đang nói chuyện nghiêm túc!”

Hướng Nam mắng gã. Mạc Dương thấy mặt y đỏ bừng bừng, bật cười, nói: “Em cũng đang nói chuyện nghiêm túc.”

Mạc Dương nắm lấy hai bàn tay đầy vết thương của Hướng Nam: “Anh đã bị thương đến thế này rồi, ngày mai còn có thể nấu gì cho em chứ?”

Nghĩ lại cũng phải.

Cái trán nhăn chặt lại của Hướng Nam được ngón tay Mạc Dương xoa phẳng.

“Hướng Nam, mai anh nhất định phải ở trong phòng chờ em.” Mạc Dương lùi lại một bước, nói từng chữ từng chữ muốn Hướng Nam nghe thật rõ. “Mai em mua đồ về làm bánh chẻo, nấu mì trường thọ, luộc trứng gà cho anh. Anh ngày mai không được đi đâu, nhất định phải ở trong phòng chờ em, biết chưa?”

Lời Mạc Dương đầy ý ra lệnh cùng chuyên chế. Hướng Nam nghe thấy, trong lòng cảm thấy không thoải mái. Cuối cùng, y nhẹ nhàng rút tay thoát khỏi tay Mạc Dương, nói: “Cậu trước cứ về đi. Ngày mai tôi ở phòng chờ cậu đến.”

Mạc Dương gật đầu.

Lúc Mạc Dương ra khỏi phòng nghỉ của nhân viên bị Trình Nam nhìn thấy. Cậu nhíu chặt mày, thấy Hướng Nam từ trong phòng đi ra liền vội vã dịch chuyển tầm mặt.

Trong lòng cậu tức giận, thấy Hướng Nam quay về chỗ quầy bar lập tức đứng dậy đi về chỗ đám người đang tập trung kia.

"Xong rồi." Tiểu Lam cầm ly cốc-tai đã pha chế xong lên, ngẩng đầu: "Người đâu?"

Tiểu Lam thấy Trình Nam đã trở về chỗ cũ, rất khó chịu để ly rượu 'cạch' một cái lên khay đồ đầy thức uống: "Giục như đòi mạng vậy, xong rồi lại không cần là sao?"

Hướng Nam đi lại: "Sao vậy?"

"Đúng rồi, vừa hay." Tiểu Lam chỉ tay về nhóm Trình Nam, đẩy khay đồ đến trước mắt Hướng Nam: "Cái này anh mang qua bên kia đi. Tất cả đều là đồ Trình Nam gọi."

Hướng Nam nghe thấy là đồ Trình Nam gọi không khỏi nhăn mày.

Y liếc về phía đó, trong đám người đang nói chuyện có cả bà chủ Hủy.

Trình Nam quay lại, bà chủ Hủy thấy hai tay cậu trống không liền hỏi vài câu, lập tức Trình Nam ra hiệu về phía quầy bar. Bà chủ Hủy quay ra nhìn quầy bar, vừa đúng lúc gặp được ánh mắt tiểu Lam. Tiểu Lam chỉ cái khay đầy đồ trước mắt, bà chủ Hủy liền kêu Hướng Nam mang lại. Hướng Nam miễn cưỡng giật giật khóe miệng, bê đồ, đi về phía bọn họ.

"Tôi nói này, a Triết." Tiêu Tiêu thực dũng cảm mà hỏi Thường Triết: "Cậu bây giờ đi ra thực sự không sao chứ?"

Thường Triết khẽ cười, nói: "Tôi đã lớn thế này rồi, cho dù bà ấy có đứng trươc mặt tôi thì cũng có thể làm gì tôi chứ?"

"Đúng rồi!" Thiếu Kiệt vỗ vai Thường Triết: "A Triết của chúng ta bây giờ là người nào, cơ bắp cuồn cuộn, mặt mũi dữ tợn, to cao lực lưỡng…"

"Này này này này này " Thường Triết nghe thấy không đúng, lập tức cắt đứt lời Thiếu Kiệt chỉ tay về phía cậu: "Cái tên xấu xí cậu đang tả là tôi sao?"

Thiếu Kiệt vươn tay "bóp véo" cánh tay Thường Triết một lượt, cười mỉa hai tiếng: "Hình như không phải."

Cuối cùng, cậu đột nhiên nhướn cao mày, nói với bà chủ Hủy: "Đúng rồi, dì Hủy, cháu quyết định rồi! Sinh nhật cháu năm nay phải tổ chứ party ở đây!"

Cậu nói rồi chỉ về phía Cao Hạo, nhướn mày cười xấu xa đòi nợ: "Anh Hạo, sinh nhật lần trước a Triết tặng anh món quà lớn đến vậy, lần này anh tặng em cái gì?"

Cao Hạo cười mà không đáp. Ánh mắt hắn liếc về phía Hướng Nam đang tiến lại đây.

Hướng Nam theo hướng dẫn của bà chủ Hủy lần lượt đặt các món đồ uống xuống bàn, đột nhiên Cao Hạo hỏi y: "Hướng Nam, sinh nhật anh là ngày nào vậy?"

Hướng Nam nghe tiếng ngẩng đầu: "Ngày mai."

Một câu này của Hướng Nam làm tất cả những ai đang ngồi đây đều ngây người.

Hướng Nam thấy bọn họ có phản ứng như vậy, nghĩ rằng mình nói sai cái gì. Y cảm thấy khó xử, không dám nghĩ nhiều, nhanh chóng đặt đồ uống xuống hết, cầm khay rồi rời đi.

Sau đó Hướng Nam nhân lúc không quá bận đi vào nhà vệ sinh, lúc đi ra bị Thiếu Kiệt kéo lại vào trong.

Hướng Nam bị Thiếu Kiệt bảo bối ép lùi lại chỗ bồn rửa tay. Tay cậu ôm lấy eo Hướng Nam, hỏi y: "Ngay mai thật sự là sinh nhật của đại thúc sao?"

Hướng Nam gật đầu.

"Ngay mai đại thúc có đến đây không?"

Hướng Nam lắc đầu.

Thiếu Kiệt bảo bối thấy Hướng Nam tỏ vẻ căng thẳng đề phòng nhìn mình, trong lòng thực bức bối.

Thiếu Kiệt hỏi: "Đại thúc, anh vẫn còn để ý chuyện hôm đó sao?"

Hướng Nam định gật đầu, thế nhưng y vừa định làm liền nhìn thấy mặt Thiếu Kiệt biến sắc. Nghĩ lại trong phòng vệ sinh không có người, Thiếu Kiệt định làm gì thì y cũng không có ai để kêu cứu, Hướng Nam lập tức đổi ý mà lắc đầu.

"Đại thúc càng ngày càng không thành thực." Thiếu Kiệt bảo bối oán giận, hai tay di chuyển trận địa lên mặt Hướng Nam.

Cậu áp sát lại về phía y, hỏi: “Đại thúc hiện tại đang ở đâu?”

“Liên quan gì tới …”

Chữ “cậu” không kịp nói ra.

Vì trong mắt Thiếu Kiệt đã hiện lên nét giận dữ đáng sợ.

Hướng Nam không cho cậu biết làm Thiếu Kiệt nổi giận.

Cái răng nanh của Thiếu Kiệt lộ ra.

Cậu nhìn chằm chằm môi Hướng Nam, nhỏ giọng: “Anh không nói, có tin tôi cắn anh không.”

Lời uy hiếp ấu trĩ giống như đang mời gọi này, nếu đổi sang người khách, Hướng Nam còn suy nghĩ một chút về việc có nói hay không.

Thế nhưng, trước mắt là Thiếu Kiệt, là tên tiểu ác ma tính tình nghịch ngợm, thích làm việc xấu.

Hướng Nam không hề muốn mang cái mặt đầy vết răng đi ra ngoài, thế nên y chỉ đành nói ra địa chỉ.

Thiếu Kiệt bảo bối rất hài lòng với sự thỏa hiệp của Hướng Nam. Cậu giống như khen thưởng, “chụt” một cái lên môi Hướng Nam, nói: “Đại thúc, mai tôi tới chúc mừng sinh nhật anh được không?”

Hướng Nam đờ người.

“Không cần.”

“Đại thúc, tôi sẽ không bao giờ chia sẻ anh với người khác nữa, thế nên anh đừng tiếp tục giận…” Thiếu Kiệt nịnh nọt mà ôm lấy y, thật sự rất hối hận, đáng thương vô cùng nói: “Anh đừng có tiếp tục từ chối tôi có được không?”

“Không phải…”

Hướng Nam định bảo cậu mai mình đã hẹn với Mạc Dương, thế nhưng Thiếu Kiệt không cho y cơ hội nói, hôn “chụt” một cái lên môi đại thúc.

Cậu đạt được mục đích, để lại một câu “Mai ngoan ngoãn chờ tôi”, không đợt đại thúc nói gì, như một làn

khói, biến mất.

Hướng Nam đuổi theo ra ngoài, trong tiệm không thấy bóng dáng Thiếu Kiệt đâu.

Lúc Hướng Nam tìm kiếm bắt gặp ánh mắt Cao Hạo.

Đón lấy ánh mắt Hướng Nam, Cao Hạo liền mỉm cười với y.

Để cho phải phép, Hướng Nam cũng cười đáp trả hắn.

Ánh mắt Hướng Nam không hẹn trước chạm phải ánh mắt không cảm xúc đang nhìn mình của Cao Hách, Cao Hách lập tức quay đi nhìn về chỗ khác.

"Anh đang tìm ai vậy?"

Tiểu Lam ở bên cạnh thấy Hướng Nam nhìn trái nhìn phải, không khỏi tò mò mà hỏi y.

Hướng Nam trả lời, tiểu Lam liền lập tức nói: "Cậu ta á, vừa rồi cùng cô gái đến cùng với rời đi rồi."

Đi rồi?!

Vậy phải làm sao giờ?

Hướng Nam vẫn còn chưa quên chuyện lần trước Thiếu Kiệt với Mạc Dương đánh nhau.

Nghĩ tới việc ngày mai hai người đó gặp mắt, trong lòng Hướng Nam lo lắng. Nghe tiểu Lam kêu y mang đồ uống đi, y bưng khay lên, vừa quay người liền đụng phải người đang đi lại, toàn bộ đồ uống đổ ướt cả hai người. Hướng Nam đờ người, sợ hãi.

"Xin lỗi!"

Hướng Nam vừa nói rồi ngẩng đầu lên thấy là Trình Nam, tim đập "thịch" một cái.

Y vội vàng kêu Tiểu Lam cầm khăn đưa cho Trình Nam, thế nhưng Trình Nam chỉ nhìn y chằm chằm, không nhận.

Hướng Nam xin lỗi lần nữa, thấy Trình Nam vẫn đứng đó trừng y, y cảm thấy khó xử liếc qua phía tiểu Lam.

Tiểu Lam nhìn nhìn Trình Nam rồi nhìn nhìn Hướng Nam, nói "Aiya, anh quan tâm cậu ta làm gì, anh nhìn anh đi."

Tiểu Lam nói đúng, vì lúc nãy bị đụng, bộ dạng Hướng Nam trông còn nhếch nhách hơn Trình Nam nhiều.

"Tủ anh hình như không khóa. Trong đó không phải có đồng phục sao? Anh nhanh đi thay đồ đi."

Tiểu Lam vội đến trong lòng sinh lửa, thấy đại thúc còn đang để ý Trình Nam, đẩy đại thúc: "Còn chưa đi. Nhanh, nhanh, nhanh."

Hướng Nam xin lỗi Trình Nam lần nữa, thấy cậu vẫn nhìn chằm chằm mình không có phản ứng gì. Hướng Nam cũng đành chịu, mím môi, đi về phía phòng nghỉ.

Hướng Nam đi vào trong phòng nghỉ chưa được một lúc thì Trình Nam cũng theo lại.

Hướng Nam thấy cậu trực tiếp đi về phía bồn rửa tay, áo đồng phục cầm trên tay vốn đang định thay lại đặt lại lên ghế.

Hướng Nam ngồi xuống.

Y chờ.

Chờ đến lúc Trình Nam đi ra.

Y ngồi đó một lúc lâu, Trình Nam một chút dấu hiệu định ra ngoài cũng không có.

Hướng Nam bắt đầu sốt ruột, không chờ được nữa. Y nghĩ vào phòng vệ sinh bên kia thay cũng được. Y cầm áo, đi về phía cửa.

Cửa vừa mở ra, Hướng Nam liền bị ai đó dùng sức kéo lại.

Lưng Hướng Nam đập vào cửa, cánh cửa liền đóng sầm lại.

Hướng Nam nhìn khuôn mặt tức giận của Trình Nam, không khỏi ngây người.

Muốn tính nợ sao?

Trong lòng Hướng Nam hoảng hốt, nói: "Tôi đã xin lỗi rồi…."

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Trình Nam tức giận gào lên dọa Hướng Nam nhảy dựng.

Một đấm đầy sát khí của Trình Nam đột nhiên vung về phía Hướng Nam. Y cả kinh, vội nhắm mắt lại. <ins class=“adsbygoogle”

68. Chương 67: Sinh Nhật (1)

Một đấm này thế nhưng không chạm vào người Hướng Nam.

Cánh cửa sau lưng Hướng Nam bị đập vang lên một tiếng thực to. Trình Nam trừng y, lại rống: “Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Hướng Nam bị cậu dọa sợ đến vậy, ngoài kinh hãi ra, còn thêm phần khó hiểu nhiều hơn.

Trong giây lát, Hướng Nam hoàn toàn không biết nên nói nên hỏi cái gì.

Cuối cùng, Trình Nam chỉ y: “Anh rõ ràng biết tôi không muốn lại gần anh nữa, anh lại cố tình lượn qua lượn lại trước mặt tôi, cố tình cùng người khác thân mật trước mặt tôi, cố tình nói tôi biết ngày sinh nhật của mình. Thật đáng chết. Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Hướng Nam nghe vậy, cảm thấy thực oan ức a

Tội danh có lẽ có này làm lửa giận trong lòng Hướng Nam phun trào.

“Thứ nhất, tôi không có lượn qua lượn lại trước mặt cậu, mà cứ coi như có đi, đó cũng chỉ là vì công việc! Thứ hai, Thường Triết đối với tôi như vậy không gọi là thân mật khêu gợi, mà là trêu chọc! Thêm nữa, tôi nói sinh nhật của tôi ra là vì Cao Hạo hỏi. Nếu cậu nghe thấy thì mời cậu quên đi hộ cho! Cái thằng nhóc câu…”

Lời phía sau của Hướng Nam đều bị Trình Nam dùng môi nuốt lấy.

Trình Nam công thành chiếm đất một trận. Hướng Nam tránh không được, đánh không xong, dần dần, bị nụ hôn của cậu làm cho mơ hồ.

Trình Nam thấy Hướng Nam không kháng cự nữa, để hai tay Hướng Nam vòng lên cổ mình. Như thế này, Hướng Nam cảm thấy giống như chính mình bám lấy cậu ta đòi hôn, không vui, định rút tay lại thì lập tức bị Trình Nam giữ lấy.

Hướng Nam cuối cùng hoàn toàn dựa vào lòng Trình Nam.

Trình Nam ôm chặt lấy eo y, thả môi y ra, hỏi: "Anh ngày mai có ở phòng ký túc không?"

Lúc trước Trình Nam thấy Mạc Dương từ trong phòng nghỉ đi ra, không rõ Hướng Nam buổi tối có bị Mạc Dương lừa đi mất không.

Hướng Nam gật đầu làm tâm tình của cậu cũng tốt hẳn lên.

"Mai tôi qua tìm anh."

"Cậu đừng đến…"

Ngày mai Mạc Dương đến, Thiếu Kiệt cũng qua. Xung đột giữa hai người này còn chưa đủ, nhẽ nào lại muốn thêm một người nữa?

Hướng Nam không thể không thừa nhận, để nói ra một câu như vậy với Trình Nam cần thực nhiều dũng khí.

Quả nhiên, mặt Trình Nam lập tức biến sắc. Cậu nhíu mày: "Vì sao?"

Cái này còn cần hỏi sao?

Hướng Nam cụp mắt xuống, nói: "Tôi không muốn trải qua một ngày sinh nhật… còn bị mấy cậu lôi ra trêu đùa."

Thời gian ngày sinh nhật của y đã bị người khác định sẵn rồi.

Lời Hướng Nam không thể rõ ràng hơn được nữa.

Y biết, sắc mặt Trình Nam lúc này cực kỳ xấu xí.

Hướng Nam căn bản không dám ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Dù sao cũng có một câu: Cúi đầu không thấy, muốn chém muốn giết, tùy ý!

"Sẽ không như vậy." Sự dịu dàng bất ngờ của Trình Nam lập tức làm Hướng Nam sửng sốt mà ngẩng lên.

Trình Nam nhìn vào đôi mắt gập hơi nước kia, tim cậu liền "thình thịch" đập vội.

Trình Nam lại hôn Hướng Nam. Nhưng không giống vừa rồi ở chỗ, cậu bắt đầu lấy tay cởi quần áo trên người Hướng Nam.

Hướng Nam thực không dễ dàng quay đầu tránh khỏi nụ hôn của cậu, mắng: "Cậu làm gì vậy?"

"Anh không phải muốn tôi ngày mai ngoan ngoãn sao? Vậy trước lúc đó, anh không nên thưởng chút gì cho tôi sao?"

Bàn tay xoa nắn ngực y của Trình Nam làm Hướng Nam khẽ run nhẹ.

"Tôi…"

Không phải bảo cậu ngày mai ngoan, mà là bảo cậu ngày mai đừng có tới!

Trong lòng Hướng Nam gào rú, cự tuyệt cậu: "Bây giờ trong tiệm rất bận, cậu đừng có như vậy!"

"Vậy tối nay thì sao?"

Môi Trình Nam dán lên làn da mật ong của Hướng Nam. Hướng Nam lắc đầu lùi lại tránh né, nói: "Cả ngày hôm nay bận như vậy, đến tối sẽ rất mệt!"

Lời từ chối của Hướng Nam làm động tác của Trình Nam dừng lại ở đó.

Hướng Nam cho rằng Trình Nam sẽ nổi bão, không ngờ cậu cúi đầu nhìn y hồi lâu, sau đó chỉ nhẹ nhàng hôn y một cái, đáp: "Vậy lần sau bù là được."

"Hả?"

Hướng Nam ngây ra một chút, rồi liều mạng gật đầu.

(!… Đại thúc sợ Trình Nam đột nhiên đổi ý muốn chết à…)

Hướng Nam bị giày vò một trận, đến lúc thay đồ xong quay lại quầy bar, đúng lúc bắt gặp Cao Hách.

Trong lòng Hướng Nam lo lắng, lại nữa?!

Hướng Nam định quay người rời đi, không ngờ Cao Hách đã nhìn thấy y.

"Cái đó…" Hướng Nam đứng đờ ra ở đó, đối diện Cao Hách vẫn luôn nhìn chằm chằm y.

Cuối cùng, y nói: "Sinh nhật ngày mai của tôi…"

Hướng Nam định bảo hắn nghìn lần vạn lần cũng đừng có đến, thế nhưng sợ đắc tội với người ta, lời nói ra có chút do dự. Nhưng chút do dự này, Cao Hách lại cho rằng Hướng Nam đang muốn mời hắn nhưng mà ngại ngùng.

Lông mày Cao Hách khẽ nhướn lên, tia sáng trong mắt khẽ động.

Hắn nói: "Dì Hủy nói anh ở trong ký túc xá của trường?"

"Hả?" Hướng Nam gật đầu: "Phải."

"Vậy mai tôi qua chỗ anh."

"Hả?!"

"Tôi không phải có…"

Hướng Nam sốt ruột, không ngờ Cao Hách lại hỏi như vậy.

"Không phải có ý này?"

Tiểu Lam tiếp lời phía sau. Hướng Nam quay lại nhìn cậu, gật đầu. Tiểu Lam cũng không biết nên giận hay nên cười, nói: "Anh nói với tôi để làm gì?"

Tự chui đầu vào rọ, Hướng Nam thực đáng thương a

Sớm biết vậy y vừa rồi cái gì cũng không nói…

Cửa tiệm bận rộn đến tận tối, nghĩ đến ngày mai mình liệu có vướng phải một trận hỗn chiến hay không, Hướng Nam một chút tâm trạng cũng không có.

Trước lúc tan ca, bà chủ Hủy gọi y vào phòng, bảo có việc muốn nói với y. Hướng Nam nghĩ ngày mai nếu không trực tiếp không cần nghỉ, tránh một đợt phong ba, nào ngờ….

“Nghỉ một tuần?!”

“Phải.” Bà chủ Hủy dúi điếu thuốc trong tay vào chiếc gạt tàn. Cô đứng lên đi đến bên cạnh Hướng Nam, dựa vào phía trước bàn, nói: “Hôm nay thực sự không cách nào nên mới gọi anh đến giúp. Tay anh đã như vậy, tôi nỡ nào ngược đãi anh, bắt anh đi làm chứ?”

Tiểu Lam gõ cửa, từ ngoài đi vào.

Cậu đưa túi đồ trong tay cho Hướng Nam, nói: “Cái này cho anh, thuốc cùng băng gạt. Tối nay anh tắm rửa xong thì có thể thay băng.”

Hướng Nam còn chưa kịp cảm ơn, tiểu Lam đã bị người ta gọi ra ngoài giúp việc.

Khóe miệng bà chủ Hủy khẽ cong lên.

Cô vỗ vai Hướng Nam: “Việc dọn dẹp cứ để bọn tôi lo. Anh về sớm nghỉ ngơi, tuần sau lại đến, được không?”

“Được.”

Hướng Nam gật đầu đứng lên, không ngờ bà chủ Hủy đột nhiên ôm lấy cánh tay y, nhỏ giọng nói: “Nhớ kỹ đấy, là tuần sau. Đến lúc đó anh không được cùng ai đó chạy mất đâu đấy.”

Lời nửa đùa nửa thật của bà chủ Hủy làm Hướng Nam rất xấu hổ. Y gật đầu, cũng coi như đưa ra lời đảm bảo.

Hướng Nam đi về phía khu ký túc xá, ở sân bóng rổ ngay cạnh tầng một của ký túc xá bắt gặp Thường Triết.

Thường Triết đang ngồi ở bậc thềm đá, đầu ngẩng lên, nhìn trời.

Y đón lấy ánh trăng mờ ảo, ánh đèn đường mờ mịt bên cạnh cũng hoàn toàn chiếu lên khuôn mặt tinh tế của y.

Giây phút này, nét đẹp giống như vị hoàng tử yêu tinh trong mộng hiện ra trước mắt, Hướng Nam nhìn thấy, bất giác ngây người.

Thường Triết cảm nhận được ánh mắt y liền quay đầu lại nhìn Hướng Nam.

Y khẽ cười, hỏi: “Xong việc rồi sao?”

“Tạm ổn rồi.”

Hướng Nam gật đầu, thấy sắp đến cửa ký túc xá rồi, hỏi y: “Cậu không về sao?”

Khóe miệng Thường Triết khẽ cong lên.

“Đại thúc, cảm giác được mẹ thương yêu là như thế nào vậy?”

Lời Thường Triết làm trái tim Hướng Nam khẽ thắt lại.

Hướng Nam từng biết một chút chuyện nhà Thường Triết qua lời Cao Hách.

Hướng Nam không biết liệu Thường Triết có để ý chuyện người khác đem chuyện nhà y ra bàn tán không, thế nhưng Hướng Nam không hè định giả vờ như gì cũng không biết.

Do dự một lúc, Hướng Nam ngồi xuống cạnh Thường Triết, hỏi y: “Sao đột nhiên lại hỏi vậy?”

“Từ nhỏ mẹ tôi đã không ở bên cạnh, gần đây… bà ấy quay lại.”

Hướng Nam không rõ, Thường Triết bị nhốt lại không giống như mấy con sói con kia bị phạt.

Nhà y nhận được tin của người quen. Mẹ ruột của Thường Triết sớm đã ra nước ngoài, mai danh ẩn tích, khoảng thời gian này liên tục xuất hiện ở những nơi y thường đến.

Chuyện này được nhà họ Thường để tâm vô cùng, thế nên, Thường Triết bị gọi trở về, được bảo vệ ở nhà, không cho đi đâu cả.

Mãi đến hôm qua, Thương Triết bị nhốt trong nhà quá lâu liền phát điên. Cả nhà họ Thường không ai khuyên được y, dưới sự thương lượng thêm cả việc thực sự chưa ai thấy người đàn bà kia xuất hiện, Thường Triết mới được thả ra.

Dẫu sao cũng nghe nói người đàn bà kia muốn nhà họ Thường kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh, Hướng Nam thấy Thường Triết kể lại như vậy, thực rất nóng ruột.

“Vậy cậu…”

Hướng Nam vừa mở miệng, Thường Triết đã cắt ngang lời y.

"Đại thúc, chìa khóa phòng ký túc của tôi để quên ở nhà rồi."

"Hả?"

Hướng Nam không biết, Thường Triết không muốn tiếp tục nói chuyện kia nữa, thế nến liền nói một câu đổi chủ đề.

Hướng Nam ngây ra một lúc lâu, lúc phản ứng lại, nói: "Cậu cứ ngồi ở đây, chính là chờ tôi về rồi tính kế với tôi sao?"

Một câu này của Hướng Nam cũng không phải không có lý do.

Tên nhóc Thường Triết bạn khắp trường. Nếu đơn thuần muốn ở nhờ, nhẽ nào có thể ngồi một mình ở đây chờ y về.

"Sao đại thúc là nói vậy?" Thương Triết bảo bối giả bộ chịu khổ, bị ủy khuất, chào mời: "Đại thúc anh đưa tôi về có rất nhiều lợi ích, muốn làm gì với tôi cũng được nha "

A….

Miệng Hướng Nam giật giật, đầu đầy hắc tuyền.

Cuối cùng, Hướng Nam phẩy tay với y: "Cái này… muốn gì làm nấy thì thôi đi. Nếu cậu chỉ đơn thuần muốn ở lại, thì lên phòng tôi nếu cậu có ý định động tay động chân lung tung, vậy cậu ở đây qua đêm đi."

Tuy nói vậy, thế nhưng Hướng Nam đứng dậy đi vài bước vẫn quay đầu lại xem Thường Triết có theo sau không.

Thường Triết thấy y như vậy, vui vẻ theo y đi lên.

Vừa vào ký túc xá, vừa hay đến giờ giới nghiêm 12 giờ.

Hướng Nam vừa mở cửa bước vào liền bị Thường Triết đè lên cửa. Y tức giận, nói: "Không phải không được động tay động chân lung tung sao?"

"Tôi với anh, sao có thể chỉ động tay động chân lung tung.

Thường Triết hôn lên môi Hướng Nam.

Một nụ hôn ngọt ngào, cánh môi xinh đẹp cong lên, giọng nói đầy mê hoặc kề sát bên tai Hướng Nam: "Tình yêu, chúc mừng sinh nhật " <ins class="adsbygoogle"

69. Chương 68: Sinh Nhật (2)

Hướng Nam bị tiếng chuông cửa đánh thức dậy.

Y vừa mở mắt đã nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp không gì để chê bai. Y ngồi dậy xoa xoa cái đầu trống rỗng, đờ đẫn ngồi đó hồi lâu. Lúc thực sự tỉnh, mới nhớ tới chuyện ngày hôm nay mình sắp gặp phải.

"Hỏng rồi." Hướng Nam vội vã xuống giường.

Trong lòng mất đi độ ấm, Thường Triết đang nửa tỉnh nửa mê lầm bầm oán giận rồi xoay người lại.

Hướng Nam thấy Thường Triết ngủ ngon giấc, cũng không định gọi dậy. Y chạy vào phòng tắm, lấy bộ đồ đã được giặt sạch sấy khô ra mặc vội lên, sau đó ra mở cửa.

Cửa vừa mở, Mạc Dương xách một đống túi lớn tui bé vui vẻ đi vào. Gã thấy đầu tóc cùng quần áo của Hướng Nam rối loạn, hỏi y: "Còn chưa dậy sao?"

"Vừa dậy xong."

Hướng Nam miễn cưỡng cười, Mạc Dương cầm đồ đi vào trong phòng beeos.

Hướng Nam lo lắng liếc vào phòng ngủ một cái, đi vào phòng bếp, nói với Mạc Dương: "Mạc Dương, tôi phải nói với cậu một chuyện."

Hướng Nam cảm thấy mình nên thành khẩn khai báo, để tránh sau này xảy ra chuyện không hay.

"Gì vậy?"

Mạc Dương để đồ xuống nhìn Hướng Nam. Y đang định nói, không ngờ tiếng chuông cửa dồn dập vang lên.

"Em ra mở cửa."

Một lời này của Mạc Dương làm Hướng Nam hoảng sợ.

Hướng Nam kéo gã lại: "Để tôi mở cho."

Mạc Dương cảm thấy hôm nay Hướng Nam rất kỳ lạ, vẻ mặt nghi ngờ nhìn y.

Hướng Nam giật giật khóe môi: "Để tôi, để tôi đi là được rồi."

Hướng Nam chạy ra mở cửa, người đến lần này là Thiếu Kiệt.

"Nhà vệ sinh! Nhà vệ sinh!"

Thiếu Kiệt vừa vào vội nhét đồ vào tay Hướng Namsau đó chạy về phía nhà vệ sinh. Mạc Dương đi ra, thấy cửa mở nhưng lại chỉ thấy mình Hướng Nam. Gã hỏi: "Là ai đùa sao?"

Lời vừa dứt, Mạc Dương nhìn thấy đống đồ trên tay Hướng Nam.

"Cái gì vậy?"

Hướng Nam mở ra nhìn một cái, lắc đầu: "Không có gì."

Mạc Dương nhíu chặt mày, đi vào trong phòng bếp.

Làm sao đây? Còn chưa nói được, đã đến thêm một người rồi.

Hướng Nam để chiếc túi đựng đầy các loại ruy-băng chuyên để gói quà trên tay lên kệ tủ cạnh TV. Y vừa định ra đóng cửa, không ngờ có người đúng lúc dùng tay chặn lại cửa.

"Trình Nam…" Nhìn thấy người đang giữ cửa, trong lòng Hướng Nam hoảng hốt: "Sao đến sớm vậy?"

"Sớm? Đã sắp trưa rồi."

Cái này Hướng Nam đương nhiên biết, thế nhưng đáng chết ở chỗ, bọn họ đều cùng nhau tụ về đây.

"Anh vừa dậy sao?" Trình Nam quan sát trên dưới Hướng Nam một lượt, sau đó lượt mắt quanh phòng, không thấy ai. Cậu trong lòng vui sướng: "Anh còn không nhanh đi rửa mặt đi?"

Trình Nam nghĩ không có ai càng tốt, để Hướng Nam rửa ráy một chút, nhân lúc này trước một bước mang Hướng Nam đi, không để người khác tìm thấy được.

"Được —"

Bây giờ đã như vậy, Hướng Nam nhất thời không biết nên làm thế nào. Y vốn đã không còn ý niệm đi giải thích cho Mạc Dương nữa rồi.

Y chỉ đành vào nhà tắm, trước tiên xong việc của bản thân rồi hẵng nói.

Thiếu Kiệt bảo bối đang rửa tay, thấy Hướng Nam đi vào lập tức tươi cười xán lạn.

Hướng Nam hỏi cậu: "Cậu vừa rồi đi đâu, nhịn thành như vậy."

"Có đi đâu chữ, tôi là do uống nhiều nước quá."

Bàn tay vừa lau khô của Thiếu Kiệt bảo bối nhân lúc Hướng Nam lại bồn rửa chuẩn bị đánh răng mà bám lấy eo y, nói: "Đại thúc muốn quà gì? Tôi đóng gói bản thân tặng cho đại thúc có được không?"

Hãn Hóa ra đống ruy – băng cậu ta mang tới là để dùng vào việc này.

Thiếu Kiệt bảo bối thấy sắc mặt của đại thúc qua tấm gương, trong lòng không vui.

"Đại thúc cư nhiên ghét bỏ đến vậy." Thiếu Kiệt bảo bối nhe răng nanh trách cứ: "Tôi kém đến thế sao?"

Hướng Nam di chuyển một chút, ý bảo Thiếu Kiệt bỏ bàn tay đặt trên eo y của cậu xuống. Không ngờ, tiếng chuông cửa bên ngoài lại vang lên.

"Ai vậy? Tôi ra mở cửa."

Thiếu Kiệt bảo bối nói rồi liền chạy ra ngoài. Hướng Nam cả kinh, định giữ cậu lại cũng không kịp, vội vàng chạy theo ra phòng khách.

Lúc này thì hay rồi.

Thiếu Kiệt bảo bối từ phòng tắm chạy ra.

Mạc Dương đeo tạp dề từ phòng bếp đi ra.

Thường Triết bị tiếng chuông cửa đánh thức cả người chỉ quấn một cái chăn to, ánh mắt lờ đờ đi ra khỏi phòng ngủ.

Trình Nam mở cửa, thấy Cao Hách và Cao Hạo đang đứng ngoài.

Cả nhà nhìn nhau, không khỏi ngây người.

Cao Hạo thấy mọi người đều đờ ra ở đó, khẽ mỉm cười với Hướng Nam: "Tôi cũng theo đến góp vui, được không?"

Hướng Nam tay cầm bàn chải, mồm đầy bọt kem đánh răng không biết làm thế nào cho phải đành gật đầu.

Hướng Nam thực sự không biết nên làm thế nào, cuối cùng, y liền từ bỏ.

Thích làm loạn thế nào thì làm thế đấy.

Hướng Nam không muốn quản nữa.

Y vào trong phòng tắm, khóa trái nhốt bản thân lại trong đó.

Hướng Nam rửa ráy xong xuôi không nghe thấy tiếng động nào, rất nhanh từ trong đi ra.

Trong phòng khách chỉ còn lại Cao Hạo.

Đi hết cả rồi?!

Cao Hạo nghe tiếng quay đầu lại, thấy Hướng Nam, hắn di chuyển xe lăn đi tới, ngẩng lên nhìn y.

"Bọn chúng nó đều ra ban công rồi."

"Hả?!"

Hướng Nam định ra ban công xem bọn họ làm gì, không ngờ Cao Hạo giữ tay y lại.

"Không cần lên." Cao Hạo cười, nói: "Việc của người trẻ tuổi để người trẻ tuổi giải quyết."

Cao Hạo nói lời này giống như bản thân đã già lắm rồi. Hướng Nam nghe vậy, thấy Cao Hạo đang giả bộ

già cả, khẽ bật cười.

Hướng Nam ngồi xuống ghế sofa.

Y rất lo lắng nhìn về phía ban công, không hề biết mấy con sói con đang đứng ở đó tận lực nhỏ giọng, đã coi như thành chiến lợi phẩm mà thương lượng cùng đàm phán thỏa thuận.

"Đợi lát nữa ai ăn trúng đồng xu, tối nay đại thúc sẽ là của người đó." Thường Triết bảo bối nói: "Quyết định như vậy đi?"

Mạc Dương bảo bối tức giận đáp: "Tôi không đồng ý!"

"Nhóc thôi, muốn đành nhau không?" Thiếu Kiệt bảo bối nói: "Nếu không cậu rút lui đi."

Cả nhà thực ra đều rõ, đánh nhau được ích gì.

Sinh nhật đại thúc, cả nhà chỉ muốn đại thúc có một ngày vui vẻ, không muốn y buồn bực. Chính vì điều này mà mọi người mới đè xuống giận hờn họp lại ở ngoài ban công.

Bỏ đi lại càng không được lời gì.

Cứ như vậy mà bỏ đi, khác nào hai tay dâng đại thúc cho người khác.

Việc ngu xuẩn như vậy, sao có thể làm được.

Mạc Dương bảo bối tức giận quay đi chỗ khác.

Trình Nam bảo bối vốn hay nóng nảy lại bình tĩnh khác thường.

Cậu vỗ vai Cao Hách bảo bối: "Cậu nói xem nào?"

Cao Hách bảo bối mặt không cảm xúc nhìn mọi người một lượt: "Tôi không có ý kiến gì."

"Tôi có ý kiến!" Thiếu Kiệt bảo bối giơ tay, chỉ về phía Thường Triết bảo bối chỉ quấn một cái khăn to quanh eo đang rét run đứng đó: "Tên này tối qua đã đến trước hưởng lợi, chúng ta có phải nên tước quyền tham dự của cậu ta không?"

"Cái gì cơ!" Thường Triết bảo bối kháng nghị.

Y gạt bàn tay đang chỉ về phía mình của Thiếu Kiệt bảo bối. Thiếu Kiệt càng chỉ, y càng gạt, y nói: "Tối qua tôi cái gì cũng chưa có làm!"

Lời y nói là thực.

Hướng Nam bận rộn cả một ngày mệt mỏi. Bọn họ chỉ cùng nhau tắm gội bình thường không chút ý gì, sau đó ôm nhau ngủ một đêm mà thôi.

Thường Triết nói lời này ra, không ai tin.

Thường Triết bảo bối phát hỏa, nói muốn tìm đại thúc chứng minh lời minh nói. Cả nhà đều biết đại thúc da mặt mỏng, sợ Thường Triết gây chuyện gì, lập tức bảy tay tám chân kéo y đang định ra ngoài lại.

Trải qua một cuộc thỏa thuận, đám sói con ai cũng mang tâm sự trong lòng từ ban công đi vào.

Hướng Nam thấy bọn họ đi ra, căng thẳng đứng lên.

Sắc mặt Mạc Dương không tốt, nói: "Anh ngồi đi, bọn tôi đi gói sủi cảo cho anh."

"Đúng rồi." Đám sói con đồng thanh: "Bọn tôi bây giờ đi gói sủi cảo cho anh "

Hướng Nam ngây người.

"Hả?"

QQ: Vốn định làm nốt thêm 2 chương nữa để hết phần sinh nhật, nhưng thật sự hôm nay ta quá bận và mệt rồi nên có gì hẹn T3 nhé.

Ngoài ra, phần lịch post ta đã viết thêm thời gian có khả năng post bài, mọi người vào đọc nhé. Tránh không phải đợi cũng nhu hỏi ta khi nào post bài. <ins class="adsbygoogle"

70. Chương 69: Sinh Nhật (3)

Dù sao cũng đã thỏa thuận xong xuôi, đám sói con lập tức chuẩn bị làm việc.

Bọn họ cầm nguyên vật liệu làm sủi cảo từ trong phòng bếp mang ra chỗ phòng ăn. (phòng ăn: kiểu dining room của bên Tây ý)

Mọi người tụm thành một nhóm vây quanh bàn, nhìn chằm chằm một lúc lâu, Thiếu Kiệt bảo bối hỏi Cao Hách bảo bối: "Bước đầu tiên chúng ta nên làm là gì?"

"Bước đầu tiên…" Cao Hách bảo bối suy nghĩ, trán nhăn lại, hỏi, "Xu đâu?"

"A?" Thiếu Kiệt bảo bối lục lọi khắp người một lượt, ngoài một đống tiền giấy cùng thẻ ngân hàng, không có đồng xu nào.

Thiếu Kiệt bảo bối hỏi Trình Nam bảo bối: "Tiền xu?"

"A?" Trình Nam bảo bối cũng sờ soạng túi quần mình, lại hỏi Thường Triết bảo bối: "Có xu không?"

Nghe vậy, phản ứng đầu tiên của Thường Triết bảo bối là nhìn xuống dưới.

Muốn tiền không có, muốn khăn lông thì có một cái.

Thường Triết bảo bối nhíu mày, ngẩng đầu: "Ánh mắt cậu là có ý gì? Cậu nhìn trên người tôi có chỗ nào để nhút tiền xu sao?"

Thiếu Kiệt bảo bối đưa thẻ ngân hàng đến trước mặt Thường Triết, y nhìn một cái: "M nó! Cậu định thật sự cứu tế cho tôi sao?"

"Chẳng qua…" Thường Triết bảo bối giống như nhớ ra, hỏi mấy người bên cạnh: "Trong ví chúng ta từng bao giờ có tiền xu sao?"

Ngoài Mạc Dương ra, bọn họ đều là vua quẹt thẻ nếu không có siêu thị sẽ chết đói, thế nên, không hẹn mà cùng lắc đầu.

Mạc Dương đứng bên cạnh nhìn không nói gì kêu "Ôi" một tiếng. Gã nói: "Mấy cậu trộn bột, tôi đi đổi tiền."

Gã đi ra phòng khách, mọi người đưa mắt nhìn theo, thấy gã nói với Hướng Nam mấy câu rồi đi ra ngoài. Lúc này ánh mắt của đám sói con lại nhìn về phía đống đồ trên bàn.

"Trộn bột… Ai trộn?"

Tay phải của Cao Hách bảo bối đang trong quá trình hồi phục. Bác sĩ dặn phải ít vận động, nên người trộn bột ngày hôm nay tự nhiên không thể là hắn.

Thường Triết bảo bối vốn định tiến lên trổ tài, nhưng nhớ ra bộ dạng mình lúc này, y cười hì hì một cái, chạy đi thay đồ.

Trình Nam đi lại mở túi bột mì ra, Cao Hách bảo bối hỏi: "Cậu rửa tay chưa?"

"Đúng rồi." Trình Nam bảo bối liền dừng tay, đi vào trong phòng bếp.

Trong phòng ăn chỉ còn lại Cao Hách bảo bối và Thiếu Kiệt bảo bối.

Cao Hách bảo bối nhìn cái túi bột mì kia một lúc lâu, trán càng lúc càng nhíu chặt. Cuối cùng, hắn nói với Thiếu Kiệt bảo bối vẫn đang bỏ mấy đồ khác ra khỏi túi: "Thiếu Kiệt, cậu ra siêu thị mua một ít vỏ sủi cảo đã làm sẵn về đây."

"Hả?" Thiếu Kiệt bảo bối ngẩng đầu, sau đó gật đầu: "À."

Trước khi Thiếu Kiệt bảo bối đi liền ra sau lưng sofa, cúi người ôm cổ Hướng Nam, "chụt" một cái lên má y.

Hướng Nam bị tập kích bất ngờ, thấy Thiếu Kiệt đi về phía cửa, hỏi cậu: "Cậu đi đâu vậy?"

"Đi siêu thị mua vỏ sủi cảo."

"Nhưng trong đấy không phải có bột mì rồi sao?"

"A Hách nói cần đồ làm sẵn."

"Không cần." Cao Hách nghe vậy, nói: "A Đông vừa hay đang mang đồ tới đây, anh bảo cậu ta thuận tiện mua đến là được."

Thiếu Kiệt bảo bối suy nghĩ một chút, gật đầu: "Cũng được."

Thiếu Kiệt bảo bối quay lại ngồi xuống bên cạnh Hướng Nam.

Cao Hạo goi điện cho a Đông. Không quá một lúc sau, Mạc Dương và a Đông cùng nhau đi lên.

Tay Mạc Dương khệ nệ xách một túi lớn vỏ sủi cảo làm sẵn cùng một chiếc bánh sinh nhật to. A Đông thì lại ôm một thùng đồ rất nặng.

Thấy hai người để đồ xuống, cả nhà đều quây lại.

“Trong thùng là cái gì vậy?”

“Là rượu.” A Đông mở thùng ra, đem đồ bên trong lấy ra.

Rất nhiều, đầy đủ nhãn hàng, toàn bộ đều là đồ ăn vặt và rượu.

“Chút đồ này đều là chuẩn bị cho lúc tối nay.” Cao Hạo nắm tay Hướng Nam, nhẹ giọng: “Tôi tự ý chủ trương, anh không để tâm chứ?”

Thấy Hướng Nam rất thuận theo mà lắc đầu, trán Mạc Dương nhăn lại.

Gã nghĩ một chút, cầm chỗ vỏ sủi cảo đi vào phòng ăn.

Gã bỏ tất cả tiền xu đổi được vào một cái bát. Đám sói con theo sau nhìn thấy, Thiếu Kiệt có phần kinh ngạc hỏi: “Nhiều như vậy?”

Lông mi Cao Hách khẽ rung lên mấy cái. Hắn nâng mắt nhìn Mạc Dương: “Chỉ cần đến một đồng xu mà thôi, cậu đổi nhiều như vậy về làm gì?”

“Dù sao chỉ dùng một đồng xu là được rồi. Tôi đổi ít nhiều thế nào, liên quan gì đến mấy cậu.” Mạc Dương cầm bát lên, đi vào phòng bếp rửa xu.

Tiền xu của Mạc Dương đều là đổi ở siêu thị. Lúc gã đang yêu cầu người ta đổi hết tiền xu cho gã thì đúng lúc gặp phải a Đông. A Đồng tò mò hỏi gã cần nhiều xu như vậy làm gì, nhưng gã đều không nói.

Sau đấy lúc ngồi trong phòng khách nói chuyện, a Động hiếu kỳ kể lại chuyện này cho Cao Hạo.

Cao Hạo nghe vậy, nhớ ra nhóm sói con lúc trước nói muốn gói sủi cảo, lập tức đoán được bọn họ đã có thỏa thuận gì.

Thế nhưng, một đống tiền xu…

Cao Hạo khẽ cười, nói thầm bên tai a Đông vài câu. A Đông nhíu mày, gật đầu, đi vào phòng bếp.

“Sao vậy?”

Hướng Nam tò mò hỏi.

“Không có gì. Chỉ là tôi thấy có khi sủi cảo chúng nó gói phải đến tối mới ăn được. Giờ đã là giữa trưa rồi. Tôi kêu a Đông vào bếp kiếm xem có gì làm cho mọi người ăn không.”

Mạc Dương ở trong phòng bếp rửa tiền xu, thấy a Đông đi vào, hỏi y: “Anh vào đây làm gì vậy?”

“Bây giờ đã giữa trưa rồi. Tôi thấy sủi cảo mấy cậu làm nếu không ngoài tính toàn cũng phải chờ đến sang bữa mới ăn được.” A Đông nói rồi lại gần kệ bếp. Y nhìn Mạc Dương rửa sạch tất cả chỗ tiền xu đổi được về, nói: “Tôi vào thuận tiện nấu một ít gì đấy cho mọi người ăn trưa.”

Mạc Dương chỉ về phía chạn bếp: “Trong đó có mì trường thọ và trứng gà, bì lợn đã lấy ra rồi.” Cuối cùng, gã đột nhiên bảo: “Lát nữa để tôi nấu. Mấy tên ở ngoài kia có khi ngay cả băm nhân làm sủi cảo cũng không biết, anh ra giúp bọn họ đi.”

A Đông đặt túi mì cầm trên tay đặt xuống, đáp: “Được.”

A Đông ra khỏi phòng bếp nhưng không đi vào phòng ăn.

Y trực tiếp đi đến bên cạnh Cao Hạo, nhỏ giọng kể cho hắn nghe những gì vừa nhìn thấy.

Cao Hạo nghe vậy, khẽ nhíu mày.

Rất nhanh, Mạc Dương cầm một đồng xu vào phòng bếp.

Mọi người nhìn nhau một cái, Thường Triết hỏi gã: “Chỗ tiền xu còn lại đâu?”

“Tất cả đều để ở trong cái bát trên kệ bếp trong phòng bếp.”

“Trong đó có bao nhiêu xu?”

“49.”

Để xác định, Thiếu Kiệt đi vào phòng bếp.

Cậu đếm đếm, số lượng không sai.

Thiếu Kiệt bỏ bát xuống, trầm tư một lúc, trộm lấy một đồng xu, đi ra.

Thiếu Kiệt đi ra báo số lượng. Cả nhà thấy bảo sô lượng không sai, đều thả lỏng.

Bọn họ không biết tiếp theo nên làm gì, Mạc Dương kêu bọn họ cầm đồ vào phòng bếp băm nhân bánh. Mọi người ba chân bốn tay bận rộn hồi lâu, nhân nhồi đã trộn kỹ cuối cùng được để lên bàn ăn.

Làm xong nhân, mì của Mạc Dương cũng đã nấu xong.

Mọi người tập hợp lại, ăn một bữa trưa đơn giản nhưng hòa hợp.

Sau khi dọn dẹp xong đồ đạc, nhóm sói con lại tiếp tục làm việc. Thường Triết bảo bối lúc vào bếp rửa tay nhìn thấy bát tiền xu đặt ở chỗ đó, có chút động lòng.

Nếu…

Thường Triết bảo bối nhìn nhìn bên ngoài, không có ai.

Y lại nhìn đống tiền xu kia, đều đã được rửa sạch.

Nhiều xu như vậy, thiếu đi một đồng cũng không thể nhìn ra được.

Làm một cái sủi cảo của mình, sau đó…

Thường Triết bảo bối vươn móng ra.

Lúc y đi ra, xu trong bát thiếu mất một đồng.

Lúc sủi cảo lên sàn quả nhiên đã đến giờ ăn tối.

Đám sói con kéo Hướng Nam ngồi xuống cạnh bàn ăn, lớn tiếng gọi vào trong phòng bếp hồi lâu, a Đông ở bên cạnh giúp đỡ cả quá trình lúc này mới bê một khay sủi cảo đi ra.

Hướng Nam lại nhìn thử.

Ồ, hình dạng nào cũng có.

Tâm ý của đám sói con làm Hướng Nam nở một nụ cười ấm áp.

Cao Hạo ra hiệu cho a Đông. A Đông cầm một bộ bát đũa nhanh tay gắp đầy một bát, nói: “Mấy cậu chủ hiếm khi vào bếp, trong phòng bếp vẫn đang còn hấp thêm. Chỗ sủi cảo mới ra lò này để thọ tinh thử trước, cho chút ý kiến.” (Thọ tinh: từ chỉ những người đang có sinh nhật)

Hướng Nam nhận lấy, gắp một miếng chấm nước tương đút vào miệng.

Y ngẩng đầu lên thấy mọi người đang căng thẳng nhìn y, hỏi: "Mấy cậu làm sao thế?"

"A?"

Nhóm sói con nhìn nhau, Cao Hạo nói: "Chúng nó là sợ anh chê ăn không ngon."

Ở đâu chứ

Thực ra mọi người là đang sợ Hướng Nam ăn phải đồng xu.

Chuyện rút thăm mọi người đều giấu trong lòng, nên ai cũng hùa theo lời Cao Hạo mà gật đầu.

"Không có đâu, rất…"

Hướng Nam nói rồi nhai mấy cái, không ngờ cắn phải thứ gì đó, nhíu mày.

Nhóm người kia giật mình, vội vã: "Sao vậy? Sao vậy?"

"Nhân bánh này…"

Mọi người nghe vậy, tim đều giật thót

Nào ngờ, Hướng Nam nói: "Hơi mặn."

Hướng Nam nói vậy, đám sói con đang thót tim liền yên lòng.

Hướng Nam nói: "Mấy cậu cũng ăn đi."

"Ăn thì muốn ăn, có điều…" Trình Nam nói rồi cướp lấy đũa của Hướng Nam.

Tất cả sủi cảo trong bát Hướng Nam đều bị cậu đâm một lỗ, kiểm tra xem có đồng xu nào không. Hướng Nam thấy miếng sủi cảo ngon lành lần lượt có thêm một lỗ, khó hiểu hỏi cậu: "Cậu làm gì vậy?"

"Không có gì, không có gì." Tìm kiếm không thấy gì, Trình Nam nhét đôi đũa lại vào tay Hướng Nam. Cậu nói với mọi người một câu: "Không sao."

Mạc Dương quan sát sắc mặt của mọi người, ánh mắt đặt lên Thiếu Kiệt và Thường Triết.

Thấy hai người có chút chột dạ, Mạc Dương cúi đầu, một nụ cười không dễ nhận ra xuống hiện trên khóe môi.

QQ: Hôm qua tâm trạng quá nên hôm nay nhân dịp nghỉ làm vì ốm (mn đừng lo, uống thuốc ngủ một giấc, tỉnh lại ta lại khỏe như vâm rùi: 3), nên quyết định phá lệ post chương 69 lên. Thứ nhất vì chương này ngắn, thứ hai vì cảm thấy đến hôm T3 up liền một lượt mấy chương thì mất mất sự gay cấn: p

Mọi người đoán ai sẽ là người may mắn ăn trúng xu, chiếm được đại thúc đêm nay?? <ins class=“adsbygoogle”

71. Chương 70: Sinh Nhật (4)

Khay sủi cảo đầu tiên được mang lên, Trình Nam bảo bối gắp cho Cao Hách một bát sủi cảo đã được kiểm tra. Một lúc sau, chỗ sủi cảo còn lại đã được đám sói con phân nhau gần hết.

Tốc độ chia phần tuy nhanh, nhưng bọn họ mỗi miếng sủi cảo đều chỉ cắn một hai cái. Trong bát rất nhanh liền đầy ự, không thể để thêm được, bọn họ vẫn không ngừng liều mạng gắp. Hướng Nam nhìn họ ăn như vậy, không khỏi nhíu mày.

Cuối cùng, Hướng Nam hỏi: “Mấy cậu làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Mọi người đều lắc đầu.

Miễn cưỡng như thế, y sao có thể tin.

Hướng Nam đầy nghi hoặc nhìn về phía Cao Hạo. Cao Hạo bắt gặp ánh mắt Hướng Nam, chỉ dịu dàng cười một cái.

Lúc này, a Đông từ trong bếp bê hai khay to đầy sủi cảo ra.

A Đông thấy số lượng sủi cảo trong bát Cao Hạo căn bản không có thay đổi gì, liền nói với Cao Hạo: “Canh đã nấu xong rồi, tôi đi múc cho mọi người.”

Cao Hạo gật đầu.

A Đông cầm bát của cả Cao Hạo và Hướng Nam đi. Lúc quay ra, trên những miếng sủi cảo đơn sơ đã có thêm hành thái, rưới nước canh nóng hổi.

Rất nhanh, a Đông lại đi vào trong. Lần này quay ra, y cầm theo bát canh đã nấu xong ra theo.

Đợi đến lúc tất cả đều xong xuôi, a Đông nói nhỏ bên tai Cao Hạo cái gì đó.

Cao Hạo gật đầu. A Đông ngay sau đó liền chào mọi người một tiếng, nói muốn rời đi.

Hướng Nam nghe vậy, vội vàng đứng lên giữ y lại. A Đông xua xua tay, nói: "Tôi còn có việc. Mọi người cứ ăn đi, đến tối tôi lại qua.

A Đông đưa tay vỗ lên vai Hướng Nam, nói: "Chúc mừng sinh nhật nhé."

Hướng Nam gật đầu cảm ơn. A Đông vẫy tay với mọi người, ra khỏi cửa, rời đi.

Sau khi a Đông đi khỏi, Thiếu Kiệt bảo bối cùng Thường Triết bảo bối bắt đầu tìm miếng sủi cảo gian lận đã đánh dấu của mình trong đống sủi cảo kia.

Kỳ lạ ở chỗ, cả hai người bọn họ đều không tìm thây.

Nhìn hai người họ cứ gắp lên đặt xuống, gắp lên đặt xuống, bộ dạng như thế đang khám nghiệm tử thi, rất nhanh, những người bên cạnh thấy vậy liền có ý kiến.

"Hai cậu làm gì vậy?"

Cao Hách bảo bối lườm hai người, Trình Nam bảo bối trừng hai bọn họ: "Gắp lên gắp xuống có định để người khác ăn không vậy?"

Hai người bị Trình Nam bảo bối trừng như vậy, sợ sát khí của cậu, Thiếu Kiệt bảo bối đem tất cả bánh đã gắp lên cho vào bát mình. Thường Triết bảo bối thấy vậy cũng gắp tất cả sủi cảo đã chạm đũa qua về.

Nỗ lực một trận, ba đĩa sủi cảo to còn lại không ít, đồng xu được mong đợi không thấy đâu, mà bụng của đám sói con thì lại sắp không còn khả năng tiếp nhận nữa.

Trình Nam bảo bối no đến muốn ói vẻ mặt khó chịu vỗ bụng mình, nói: "Tôi bảo… Hợ!"

Cậu đột nhiên nấc một cái, sủi cảo trong bụng suýt chút nữa phun ra. Cậu lấy tay che miệng lại, như đang cầu cứu mà liếc Cao Hách cũng đang khó chịu ở bên cạnh. Cao Hách bảo bối nhận được ám hiệu, mở miệng

tiếp lời: “Thật sự có cho đồng xu vào chứ?”

“Đương nhiên có rồi!”

Thiếu Kiệt bảo bối cùng Trình Nam bảo bối lập tức cùng lên tiếng, Trình Nam nghe vậy liền ngẩn người.

Cậu để tay xuống, nhìn hai người trước mặt: “Không đúng, xu không phải cậu ta…” Trình Nam chỉ về phía Mạc Dương: “Cho vào sao? Mấy cậu đáp làm cái P gì.”

Hướng Nam nghe vậy liền rõ.

Đám sói con cho xu vào trong sủi cảo.

“Cũng phải năm mới, mấy cậu cho đồng xu vào trong sủi cảo làm gì?”

Hướng Nam hỏi vậy, Thường Triết bảo bối đưa mắt nhìn về xa xăm, Cao Hách bảo bối không nói gì, Mạc Dương bảo bối ngồi xem kịch hay, Thiếu Kiệt bảo bối ở đó cười ngu. Trong đầu Trình Nam bảo bối đột nhiên có một ý nghĩ, sắc mặt chợt biến, nói: “Không phải ai đó ăn như hổ đói rồi nuốt mất chứ?”

“A?”

Mọi người ngẩn người, sao đó, cùng hoảng loạn.

Cao Hạo cũng không để tâm lắm nhai nhai miếng sủi cảo trong miệng.

Hắn bảo mọi người nhanh chóng kiểm tra một lượt chỗ sủi cảo còn lại, thật sự không có.

Sắc mặt mọi người dều đồng loạt thay đổi, đám sói con hoảng hốt.

“Làm sao giờ? Làm sao giờ? Làm sao giờ?….”

Trình Nam bảo bối hét lên.

Cao Hách bảo bối sờ bụng mình.

Thường Triết bảo bối ồn ào: “Đi bệnh viện! Đi bệnh viện! Đi bệnh viện!”

“Không cần.”

Cao Hạo đột nhiên nói vậy làm ánh mắt mọi người đều chuyển sang phía hắn.

Hắn nhíu mày, đưa tay vào miệng. Mọi người nhìn một cái, liền ngẩn người.

Đồng xu bị mình ăn được, đừng nói đám sói con, ngay cả bản thân Cao Hạo cũng bất ngờ.

Rõ ràng lúc nãy Trình Nam đã kiểm tra rồi mà.

Hắn cầm bát mình lên, lúc này mới phát hiện toàn bộ đám sủi cảo đầy lỗ đâm lúc đầu đã được đổi thành những miếng sủi cảo mới.

Cao Hạo lập tức biết, là a Đông vừa rồi nhân lúc múc canh làm trò quỷ.

Hướng Nam, Trình Nam và Cao Hách thấy đồng xu đã được tìm thấy đều thở phào.

Hướng Nam cười thực tươi. Mạc Dương bảo bối xịu mặt. Thiếu Kiệt bảo bối cùng Thường Triết bảo bối trong lòng chột dạ. Cao Hách bảo bối cùng Trình Nam bảo bối thấy yên lòng cùng có chút thất vọng.

Sắc mặt mọi người mỗi người một kiểu.

Cuối cùng, chờ mọi người ngồi xuống, Thiếu Kiệt bảo bối có chút không nhịn được nữa. Cậu nói: “Tôi thấy mọi người vẫn nên đi bệnh viện kiểm tra thử xem sao.”

“Vì sao?” Hướng Nam thấy kỳ quái.

“Vì không chỉ có một miếng sủi cảo có đồng xu.” Thiếu Kiệt bảo bối thú tội: “Tôi có trộm cho thêm một đồng xu…”

“Hả?!” Thường Triết bảo bối nghe vậy thì đờ người. Y cũng tự thú, nói: “Tôi cũng thêm một đồng…”

Lúc này, mọi người lại ầm ĩ. Cao Hách gõ tay lên bàn, mọi người liền yên lặng nhìn hắn. Hắn nói: “Không cần tìm, tất cả những miếng có đồng xu đều ở trong bát tôi.”

Mọi người lại đâm thử, quả là như vậy.

Lúc này, cả nhà mới dám yên lòng.

"Chơi gì không chơi? Lại chơi trò kích thích tim này!" Vô tội bị làm ầm ĩ một trận, tâm trạng như vừa ngồi tàu lượn, nhóm Cao Hách bảo bối trong lòng tức giận.

Mang tội không thể tha, mọi người bàn bạc ra quyết định, Thiếu Kiệt và Thường Triết gian lận phải chịu hình phạt rửa bát.

Làm người giám sát, sau khi nhìn hai người kia miễn cưỡng "loang xoang lẻng xẻng" bị giày vò một trận xong, Hướng Nam và Cao Hạo ra ban công nói chuyện. Đám sói con không chịu được cô đơn liền mở thêm một hội nghị nữa.

"Lại nữa?!"

Thiếu Kiệt bảo bối chớp chớp mắt, Thường Triết bảo bối nói: "Lần này sao có thể giống vậy? Lần này so tửu lượng, cái này tuyệt đối không gian lận được!"

Càng nói khẳng định, trông càng xảo trá.

Cao Hách bảo bối hai tay ôm trước ngực, mặt không biểu tình thấy Thường Triết bảo bối lôi biệt tài của mình ra thi thố cùng người khác, nói: "Còn cùng làm liều với các cậu, tôi nhất định là điên rồi."

"Đúng, không sai, cậu điên rồi." Thường Triết bảo bối chỉ hắn "trần thuật" một câu, quay đầu hỏi Trình Nam bảo bối: "Thế nào, tráng Nam, cậu có muốn rút lui không?"

Đấu rượu, Trình Nam bảo bối vốn 20 vạn phần không muốn. Thế nhưng người hiếu chiến như cậu nghe Thường Triết nói vậy, trợn mắt: "Cái mông, dựa vào cái gì mà kêu tôi rút lui?"

"Vậy là đồng ý rồi "

Thường Triết kích tướng thành công quay về hướng Mạc Dương.

Uống rượu là điểm yếu của Mạc Dương, thế nhưng rút lui cũng vô dụng.

Mạc Dương bảo bối thối mặt, không nói gì. Thường Triết bảo bối phất tay: "Được, ngầm đồng ý. Thông…"

"Sau cậu không hỏi tôi?"

Thiếu Kiệt bảo bối kéo vai Thường Triết bảo bối chỉ vào bản thân. Thường Triết bảo bối liếc cậu, Thiếu Kiệt bảo bối liền nói: "Được rồi, tôi không phản đối."

Đây không phải rảnh rỗi kiếm chuyện sao?"

Thường Triết bảo bối khinh thường nhìn cậu một lúc, khua tay: "Quyết định như vậy đi!"

Đám sói con nhất trí thông qua, liền bắt đầu đặt luật chơi. So với không khí náo nhiệt lúc lớn tiếng lúc thì thầm trong phòng khách của bọn họ, hai người ngồi ngoài ban công yên tĩnh hơn rất nhiều.

Cao Hạo cùng Hướng Nam cứ yên lặng như vậy ngồi ở ban công, không nói gì, nhưng hoàn toàn không có cảm giác ngại ngùng vì sự lặng im này.

Hướng Nam thấy Cao Hạo nhìn mình, khẽ cười, hỏi hắn: "Sao vậy?"

Cao Hạo lắc đầu.

Không thể thành thực nói cho y biết, mình đang nghĩ, điểm hấp dẫn của cái người khiến đám sói con trong phòng tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán trước mắt này nằm ở đâu.

Đối với sự không trung thực của mình, Cao Hạo mỉm cười.

Hướng Nam nhìn Cao Hạo cười, nhỏ giọng hỏi hắn: "Đã từng có ai nói với cậu rằng nụ cười của cậu trông rất dịu dàng chưa?"

Thấy Cao Hạo có chút bất ngờ, Hướng Nam nói: "Nụ cười của cậu, rất giống Sảnh Dực."

"Sảnh Dực?"

"Phải." Hướng Nam gật đầu: "Là… vợ trước của tôi."

Nghe Hướng Nam nói vậy, Cao Hạo khẽ nhíu mày. Hắn từng cho người điều tra Mạc Dương và Hướng Nam. Chuyện Hướng Nam từng kết hôn, hắn có biết.

Cao Hạo nắm lấy tay Hướng Nam, nhẹ giọng: "Anh còn nhớ cô ấy sao?"

Một tia tâm trạng hiện lên trong mắt Hướng Nam.

Y cụp mắt xuống, miễn cưỡng cong khóe miệng mỉm cười, lắc đầu.

Hướng Nam như vậy, trán Cao Hạo liền nhăn lại.

Trong tư liệu điều tra viết rất chi tiết về cuộc hôn nhân của Hướng Nam.

Người đàn bà kia lúc trước ở cùng một tên đàn ông mê cờ bạc, sau này chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thực sự không chịu được nữa, mới dứt khoát rời bỏ tên đàn ông đó, rồi được người trong gia đình giới thiệu mà kết hôn với Hướng Nam chân chất vô vị.

Sau này Mạc Dương nhận tổ tông, quẳng một phần tiền cho tên đàn ông kia, để hắn ta đến tìm người đàn bà đó.

Cũng phải hai ba lần, bà ta cho rằng tên đàn ông này đã thay đổi tật cũ mà vứt bỏ người chồng trước mắt, cùng hắn ta cao chạy xa bay,

Giống như an ủi, Cao Hạo khẽ nắm chặt lấy tay Hướng Nam.

Hắn lại gần bên y, dịu dàng nói: "Nếu anh muốn tìm người mới, điều kiện chọn bạn đời của anh là gì?"

Hướng Nam ngẩn người, hói hắn: "Cậu hỏi cái này làm gì?"

"Anh để ý sao?"

"Không để ý, tôi…"

"Đang nói chuyện gì vậy?" Mạc Dương đi ra ban công, cắt ngang lời Hướng Nam.

Gã liếc Cao Hạo một cái, nói với Hướng Nam: "Hướng Nam, đến lúc cắt bánh sinh nhật rồi."

"Nhanh như vậy?" Hướng Nam nói: "Vừa rồi các cậu không phải ầm ĩ kêu no quá sao?"

Rất no là không sai.

Nhưng đám sói con đang mong uống rượu.

Để tránh xuất hiện tình trạng uống đến đông nghiêng tây ngã, không có ai chúc mừng sinh nhật Hướng Nam, đám sói con tự nhiên để Hướng Nam cắt bánh ga-tô trước.

Hướng Nam bị Mạc Dương thúc giục lôi kéo, đi vào trong phòng khách.

Cao Hạo nhìn chằm chằm Mạc Dương đang định vào theo cùng, đột nhiên nói một câu: "Lúc trước là cậu

cố ý."

Mạc Dương nhíu mày, quay lại nhìn hắn.

Cao Hạo nói tiếp: "Cố ý đổi nhiều tiền xu như vậy rồi lại để ở chỗ dễ nhìn dễ lấy trong phòng bếp, hơn nữa còn tính trước mà cẩn thận rửa sạch tất cả các đồng xu. Kỳ thực là nghĩ muốn khích thích những ai không hay tuân thủ quy tắc phá vỡ thỏa thuận. Như vậy, kết quả cuối cùng nhất định sẽ không được tính."

Mạc Dương quay người lại.

Gã từ trên cao nhìn xuống Cao Hạo, khóe miệng treo một nụ cười lạnh lùng: "Anh đang nhắc nhở tôi anh rất thông minh sao?"

"Tôi chỉ cảm thấy có người đang tự cho mình là thông minh thôi."

Lời Cao Hạo khiến Mạc Dương tức giận.

"Anh biết không?"

Mạc Dương tiến lại gần Cao Hạo, cúi người xuống.

Hai tay gã nắm lấy hai tay vịn của xe lăn, nhìn thẳng vào Cao Hạo, nhỏ giọng: "Trong rất nhiều người như vậy, kẻ tôi ghét nhất chính là anh."

"Ồ? Thật sao?" Ý cười cảu Cao Hạo càng thêm đậm, hắn nói: "Cảm ơn cậu đã không thích."

Sắc mặt Mạc Dương thay đổi, lệ khí thoáng cái đầy hai mắt.

Gã đang định dạy dỗ Cao Hạo một chút, không ngờ từ trong phòng khách truyền đến tiếng Hướng Nam hét lên xin tha. Gã đờ người, quay đầu lại.

Gã không thèm tức giận với Cao Hạo nữa, thả tay, chạy vào trong phòng khách.

Đã nói là muốn cắt bánh ga-tô, thế nhưng vừa bóc vỏ hộp bánh, Hướng Nam liền bị Thường Triết bắt được, ép uống không ít rượu.

Vị rượu cay nồng chảy từ yết hầu vào trong bụng, Hướng Nam cảm thấy ruột gan mình nóng như bị lửa đốt. Mạc Dương đi vào phòng khác, thấy Thường Triết cầm ly rượu ép Hướng Nam uống, gã nhíu mày, nhanh chân kéo Hướng Nam ra, đẩy Thường Triết một cái.

Thường Triết bị đẩy ra, trong lòng có phần bực bội, lớn tiếng: "Cậu làm gì vậy?"

"Câu này đáng nhẽ để tôi hỏi cậu mới phải!" Mạc Dương vẻ mặt không tốt lành, lớn tiếng đáp lại. Hướng Nam bị ép rượu đến có chút váng vất thấy không khí không ổn, lập tức đứng ra giảng hòa. Hai người thấy Hướng Nam khó xử, trừng nhau một cái, đều không nói tiếng nào.

Chút xung đột nho nhỏ cũng không ảnh hưởng đến không khí náo nhiệt.

Chờ Hướng Nam ước xong, mọi người liền nghiêm hình ép cung muốn biết điều ước bí mật của Hướng Nam.

Nháo loạn hồi lâu, ép Hướng Nam uống không ít rượu, đám sói con kết thúc trận chiến bánh ga-tô vô cùng oan liệt, bày ra tư thế, bắt đầu uống rượu.

Cảm thấy đám sói con quá ồn ào, Cao Hạo ra ngoài nhận điện thoại, sau khi nói chuyện xong trở vào trong thấy một mình Hướng Nam lẳng lặng ngồi trong phòng khách, cảm thấy kỳ lạ, liền đi về phía y.

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì rượu cùng ánh mắt đờ đẫn đã mất đi tiêu cự của Hướng Nam, Cao Hạo liền biết, y say rồi.

"Trước đừng uống vội, ai đó trong mấy đứa qua đây giúp đưa Hướng Nam vào trong phòng đi."

Cao Hạo vừa gọi, đám sói con liền đặt ly rượu xuống đi vào phòng khách.

"Đại thúc, đại thúc?"

Thiếu Kiệt bảo bối thử sờ lên mặt Hướng Nam, thấy nóng nóng. Hướng Nam hất tay cậu ra, chui vào lòng Cao Hách ngồi bên cạnh y. Chủ động như vậy, mọi người lập tức xác định, Hướng Nam thật sự say rồi.

Hướng Nam được mang vào phòng trong.

Đại thúc say rồi, Thiếu Kiệt hỏi Thường Triết say vậy còn đấu nữa không. Thường Triết bảo bối suy nghĩ, nói: "Đấu, vì sao không đấu, đại thúc hiện tại không phải đang ở trên giường chờ tôi sao?"

"Cái gì mà chờ cậu!"

Ngón tay của Trình Nam bảo bối thiếu chút nữa đâm ra một lỗ ở chỗ tim Thường Triết bảo bối. Cậu sửa lại: "Cậu phải rõ, người anh ấy chờ tuyệt đối là tôi."

"Là tôi!"

“Là tôi –”

Mọi người ngoài miệng cãi vã, rượu rót không ngừng.

Cao Hạo ở bên cạnh cảm thấy nhàm chán, vào bếp rót một cốc nước rồi đi vào phòng Hướng Nam. Hắn thấy Hướng Nam đang đau đầu vì say rượu mà nằm ở đó lăn qua lăn lại, mày nhíu chặt. Hắn lại gần nhìn, khẽ khóa cửa lại. Cao Hạo đứng dậy, đặt cốc nước trong tay lên chiếc tủ cạnh giường, ngồi xuống giường cẩn thận nâng Hướng Nam dậy.

“Anh khó chịu sao?”

Cao Hạo nhẹ nhàng hỏi.

Hướng Nam không trả lời hắn. Cao Hạo điều chỉnh tư thế cho Hướng Nam để y dựa hẳn vào người hắn. Trán Hướng Nam có hơi lạnh, tham lam hơi ấm của Cao Hạo mà vô ý vùi mặt vào cổ hắn. Cao Hạo khẽ ngẩn người, sau đó liền bật cười.

Tay Cao Hạo vòng qua eo Hướng Nam.

Hắn nhẹ giọng hỏi: “Hướng Nam, anh khát không?”

Cao Hạo hỏi như vậy, đơn thuần vì đột nhiên nhớ là hành động thú vị Hướng Nam làm lần say trước.

Cao Hạo đỡ đầu Hướng Nam, đặt ly nước đến bên môi Hướng Nam. Hướng Nam không để ý hắn, vùi đầu ở cổ hắn muốn ngủ. Thế nhưng Cao Hạo cứ hết lần này đến lần khác ép, làm đại thúc bình thường hiền lạnh bị chọc đến có chút tức giận.

Hướng Nam mưu tính gạt cánh tay cầm ly nước kia lại bị Cao Hạo tránh được.

Cao Hạo nhìn thấy hành động trẻ con của y thì không khỏi bật cười.

(! Hạo ca ca cũng hoàn toàn không nhận ra hành động của mình rất trẻ con…)

Cao Hạo lại đưa ly nước đến bên môi Hướng Nam. Lần thứ hai Hướng Nam ra tay lại bị Cao Hạo trốn được. Không biết vì tức giận hay vì sao khác, Hướng Nam liếc Cao Hạo một cái ý đồ thoát khỏi vòng tay hắn. Cao Hạo nhíu mày, giữ chặt hơn, lập tức nhốt lại Hướng Nam sắp trốn thoát được vào lòng mình.

“Uống chút nước, nếu không lát nữa anh sẽ rất khát.”

Cao Hạo nhẹ giọng an ủi, lại đưa ly nước đến bên môi Hướng Nam. Hướng Nam mặt đỏ bừng bừng, cặp mắt hoa đào mê man vì say rượu "trừng" Cao Hạo hồi lâu, cuối cùng, ngoan ngoãn lại gần ly nước.

Hai môi vừa chạm tới, không ngờ, đột nhiên Cao Hạo lại rút ly nước lại.

Hướng Nam mơ màng nhìn hắn, cho rằng mình có thể ngủ rồi, lại cố gắng giãy khỏi lòng Cao Hạo.

Cao Hạo ôm y thật chặt, nói nhỏ: "Không phải như vậy."

"Phải như thế này."

Cao Hạo uống một ngụm nước, giữ lấy cằm Hướng Nam mớm nước vào miệng y.

Thấy Hướng Nam níu lấy áo hắn đem toàn bộ nước được mớm cho nuốt lấy, Cao Hạo cho rằng đã giáo dục thành công, lại đưa ly nước đến bên môi Hướng Nam. Có điều, Hướng Nam căn bản không để ý hắn.

Hắn thấy Hướng Nam lại có ý định giãy thoát, giữ cằm y quay mặt y lại.

"Như này."

Hắn thấy Hướng Nam không hiểu, cầm ly nước kia, lại uống một ngụm, sau đó lấy ngón trỏ chỉ vào môi hai người, tỏ ý bản thân muốn Hướng Nam làm lại cái việc mình vừa làm với y.

Hướng Nam mơ màng nhìn hắn hồi lâu, ánh mắt rơi lên môi hắn.

Đầu óc không suy nghĩ nổi gì, hai tay Hướng Nam ôm lấy mặt Cao Hạo, rất ngoan ngoãn mà đưa môi mình lên. <ins class="adsbygoogle"

72. Chương 71: Chó Đen Và Chó Trắng

(Chó đen và chó trắng: Lấy từ câu "Chó đen ăn vụng, chó trắng chịu tội" Ý chỉ người này mắc lỗi nhưng kẻ khác lại phải chịu tội thay)

Hướng Nam đột nhiên chủ động làm Cao Hạo ngây người.

Hướng Nam rất vụng về cắn cắn môi hắn, thấy hắn không thả nước ra, quỳ gối lên dùng tay tách miệng hắn ta.

Hành động này của Hướng Nam làm Cao Hạo bật cười.

Cao Hạo để tay Hướng Nam vòng lên cổ mình. Hắn đưa mặt lại để Hướng Nam hôn mình, sau đó vươn tay ôm lấy eo y, đỡ lấy chân y, người dần dần nghiêng về sau, để Hướng Nam nằm lên trên người hắn.

Trọng tâm đột nhiên đổ về trước, Hướng Nam theo bản năng điều chỉnh vị trí một chút. Lúc hai môi Hướng Nam rời khỏi môi Cao Hạo, cả người đã ngồi khóa trên người hắn.

"Hôn môi không phải như vậy."

Cao Hạo vừa rồi bị nhay cắn loạn một trận liền giữ lấy cằm Hướng Nam. Yêu thích cánh môi mềm mại của y, đầu lưỡi linh hoạt của hắn cạy mở miệng Hướng Nam, dây dưa một lúc, mút kéo đầu lưỡi Hướng Nam đi ra.

Đầu lưỡi bị cắn nhẹ, Hướng Nam mặt đỏ ửng rất trẻ con mà nhíu mày.

Y muốn đẩy Cao Hạo ra, nhưng Cao Hạo lại không cho y cơ hội.

Cao Hạo giống như hôn đến nghiện.

Hướng Nam càng trốn hắn càng đuổi theo, nước bọt không kịp nuốt xuống men theo khóe môi y mà chảy xuống. Ngực Hướng Nam vì không đủ dưỡng khí mà nhấp nhô dữ dội. Cơ thể bị một nụ hôn đầy ý *** khiêu khích, người càng ngày càng nóng.

Y cảm thấy rất khó chịu, không chịu được muốn giẫy dụa trốn ra.

Cao Hạo nắm được ý đồ của y, ôm chặt y quay người, đè Hướng Nam định chạy trốn xuống giường.

Quần áo của Hướng Nam bị cởi ra.

Môi Cao Hạo đặt lên xương quai xanh của y.

Phần nhô lên trước ngực cũng bị nhẹ nhàng xoa nắn. Hướng Nam ánh mắt say lờ đờ nửa nhắm không nhịn được nâng eo lên, ngửa đầu.

Y khẽ rên rỉ, khoái cảm của người say ngấm vào xương tủy, làn da bánh mật bị phơi bày của Hướng Nam dần dần lộ ra màu ***.

Thấy Hướng Nam như vậy, người Cao Hạo cũng nóng lên.

Hắn cắn lấy đầu ngực của Hướng Nam. Thấy Hướng Nam vì sự khai phá của hắn mà run rẩy rên rỉ, khóe miệng Cao Hạo nhếch cao.

Hắn nâng người cởi sạch tất cả những mảnh quần áo trên người Hướng Nam.

Hôn đến vị trí tim Hướng Nam, môi lưỡi linh hoạt giống như cố ý chọc người, thuận theo cơ thể Hướng Nam, dần dần, từng chút từng chút một, men theo đừng nét cơ thể mà đi tới bụng dưới của Hướng Nam. Cao Hạo thấy nơi yếu ớt của y đã chảy ra chất dịch, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lấy.

Sự động chạm trong nháy mắt này làm Hướng Nam run lên.

Hắn tách hai chân y ra thật rộng, liếm láp nơi yếu ớt của Hướng Nan, ngậm thứ ấy vào trong miệng.

"A…"

Nơi yếu ớt kia được bao trong nhiệt độ nóng cháy người, khoái cảm lập tức chuyển thẳng theo cột sống lên đại não, eo Hướng Nam lập tức cong lên.

Hơi thở Hướng Nam đã hoàn toàn rối loạn.

Y bất lực ngửa đầu, dồn dập thở. Y muốn thoát khỏi thứ khoải cảm khiến người phát điên này, nhưng chân vẫn còn chưa khép lại được đã bị Cao Hạo lấy tay tách ra.

Trước lúc Hướng Nam bắn ra, Cao Hạo lập tức rút miệng lại.

Thưởng thức cơ thể quyến rũ màu mật ong của Hướng Nam dưới sự dạy dỗ của hắn mà vì hắn hiện nét diễm lệ, trong lòng Cao Hạo vui vẻ vô cùng.

Hắn đem chất dịch Hướng Nam bắn ra bôi lên hậu huyệt của y.

Hắn liếm từng giọt mồ hôi trên người Hướng Nam, nhấc chân y lên, bắt đầu đẩy thứ nóng hừng hực của mình vào trong người Hướng Nam.

Thân dưới dần dần bị kéo căng, cảm giác khó chịu vô cùng làm Hướng Nam nhăn mặt.

Hướng Nam theo bản năng chịu đưng, một tay nắm chặt lớp ga giường dưới thân, tay còn lại bị Cao Hạo nắm lấy, mười ngón đan nhau.

Cao Hạo dịu dàng hỏi y: "Có đau không?"

Hướng Nam không nói lời nào, hai mắt bất lực đầy hơi sương.

Cao Hạo nghiêng đầu hôn lấy y.

Thứ dục vọng của hắn chôn trong người Hướng Nam bắt đầu chầm chậm di chuyển.

Từ từ, động tác của Cao Hạo càng ngày càng nhanh, hơi thở của Hướng Nam càng ngày càng nặng.

Hướng Nam cảm thấy thật khó chịu.

Y muốn đẩy Cao Hạo ra.

Bàn tay đang nắm chặt ga giường đỡ trước ngực Cao Hạo, tay còn lại của Hướng Nam bị hắn đè chặt dưới giường không cách nào rút ra được.

Đột nhiên, cả người Hướng Nam rung mạnh một cái.

Cao Hạo cảm nhận được sự biến đổi trên cơ thể Hướng Nam.

Hắn nắm lấy nơi yếu ớt lại ngóc đầu lên một lần nữa của y.

Mồ hôi rơi xuống thiêu cháy làn da Hướng Nam, hắn ở bên tai y nhẹ nhàng an ủi, thứ lửa nóng trong người y vừa dừng lại lại một lần nữa di chuyển.

Điểm mẫn cảm bên trong không ngừng bị công kích, phần đầu nơi yếu ớt không ngừng bị da thịt cọ sát, thân dưới bị giáp công từ hai phía, Hướng Nam bị đẩy đến đỉnh dục vọng, chịu không nổi mà lắc đầu, bàn tay đỡ trước ngực Cao Hạo nắm chặt lấy áo hắn.

Sau khi Hướng Nam bắn ra lần thứ hai liền lịm đi.

Lúc Hướng Nam tỉnh lại đã là trưa hôm sau.

Y ngủ đến mê man, hoàn toàn không nhớ chuyện xảy ra lúc trước với Cao Hạo.

Y ngồi dậy, liền phát hiện trong người dính dính.

Nhìn một đống khăn giấy đã dùng qua ở trên giường, Hướng Nam đờ người, mặt lập tức đỏ bừng.

Tối qua là ai?

Hướng Nam nghe thấy tiếng động khe khẽ phía bên ngoài, bộ dạng chật vật quấy chăn quanh người định đi ra nhìn xem người làm việc *** loạn với mình hôm qua là ai.

Thế nhưng trong giây phút sờ đến tay nắm cửa, Hướng Nam đột nhiên lùi lại.

Hướng Nam nghe ra.

Bên ngoài không chỉ có một người.

Làm sao bây giờ?

Đi ra ngoài, Hướng Nam sợ Cao Hạo còn chưa đi.

Cúi đầu xuống nhìn bộ dạng của mình, y sợ Cao Hao thấy y như vậy, sẽ ảnh hưởng đến ấn tượng của hắn đối với y.

Hướng Nam còn đang suy nghĩ thì đột nhiên cửa bị ai đó mở ra.

Ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt hai người đang đứng đó gặp nhau, đều ngớ người.

Rất nhanh, nhìn thấy dấu vết loang lổ trên người Hướng Nam, ánh mắt Thiếu Kiệt liền thay đổi.

Cửa đóng "RẦM" một cái thực lớn.

Hướng Nam bị dọa sợ, bất an mà vội mở cửa đi ra.

Vừa ra khỏi phòng, Hướng Nam liền nghe thấy Thiếu Kiệt lớn tiếng chửi bới ở trong phòng khách. Hướng Nam nghe vậy, sắc mặt dần trở nên trắng bệch.

Nên đi vào hay đi ra đây, Hướng Nam nhất thời không nghĩ được.

Y nắm chặt lấy chăn. Lúc đang còn do dự, Thiếu Kiệt từ ngoài đi lại hai bước định chỉ về phía cửa, thấy Hướng Nam đứng đó nhíu mày, trực tiếp đi tới kéo Hướng Nam vào trong phòng khác.

Đám sói con uống cả một đêm, còn chưa tỉnh lại hoàn toàn từ cơn say, hoàn toàn không rõ Thiếu Kiệt đang nói gì mà nhìn nhau thấy Hướng Nam nhếch nhác bị Thiếu Kiệt kéo ra, đầu tiên ngây người, sau đó

sắc mặt lập tức thay đổi.

"Tối qua ai chạm vào anh vậy?"

Tia bất an di chuyển trong hai mắt Hướng Nam, y ngẩng đầu bắt gặp nét lạnh lùng hiếm có trong mắt Mạc Dương, nhìn về phía đám sói con, lắc đầu.

Tối qua rốt cuộc là ai?

Cao Hạo lúc này đã không còn ở phòng ký túc của Hướng Nam.

Cho dù Cao Hạo có ở đây hay không, trong cảm nhận của Hướng Nam, liên can đến chuyện này, Cao Hạo từ trước đến này luôn thân thiện với y tuyệt đối có thể loại trừ.

Vậy kẻ đó rốt cuộc là ai…..

Hướng Nam nhíu chặt mày, không ngờ hành động nho nhỏ này của y làm đám sói con ngờ vực lẫn nhau.

Đám sói con bắt đầu nghi ngờ, tối qua có người giả say, coi những người khác là kẻ ngốc.

Rốt cục là ai?

Đối diện thêm một lần nữa với lời ép hỏi, Hướng Nam lắc đầu: "Tôi không biết…"

Lời Hướng Nam còn chưa dứt đã có người không tin tưởng mà hừ lạnh.

Hướng Nam biết, bọn họ cho rằng y đang bao che.

Bản thân bị kẻ khác nhân lúc say rượu chiếm mất tiện nghi, tỉnh lại không ai chịu nhận, còn bị mấy thằng nhãi thối tha này lôi ra lạnh lùng chất vấn.

Thái độ của đám sói con giống như một mũi tên, đâm vào nơi yếu ớt nhất trong lòng Hướng Nam.

Hướng Nam đi mở cửa phòng ra.

Y chỉ tay ra ngoài: "Mấy cậu cút cho tôi…"

Hướng Nam trong lòng khó chịu cùng tức giận đập tay lên cửa, gào lên với đám sói con: “CÚT CHO TÔI –” <ins class=“adsbygoogle”

73. Chương 72: Thuyên Chuyển

Từ hôm Hướng Nam đuổi đám sói con ra khỏi cửa, bọn họ đều không hề đến tìm y một lần nào nữa.

Cuộc sống trở lại yên tĩnh đối với Hướng Nam mà nói là chuyện tốt vẫn luôn mong đợi.

Thế nhưng chuyện tốt này xảy ra đột ngột, sự chênh lệch cực lớn khiến Hướng Nam không những không cảm thấy có thể thả lỏng, mà lại có cảm giác bị ai đó vứt bỏ.

Hướng Nam từng gọi điện cho Mạc Dương, thế nhưng y chỉ cần “Alo” một tiếng, người ở đầu bên kia liền dập máy.

Hướng Nam từng trên đường đi làm trong trường học bắt gặp Thường Triết. Y ban đầu rất do dự không biết có nên lại chào một tiếng không, thế nhưng lúc y nhìn thấy một cô gái xinh đẹp nhào vào lòng cậu, Hướng Nam chọn quay mặt, đi đường vòng.

Đừng nói sau đó, Trình Nam từng xuất hiện trong tiệm, hoàn toàn coi y như vô hình Thiếu Kiệt ở trên hành lang cùng người khác đùa rỡn ầm ý làm như không thấy y còn có Cao Hách không rõ có phải trốn trong phòng ký túc ngủ đến trời đất chao đảo hay không mà giống như biến mất khỏi Trái đất.

Hướng Nam suy nghĩ đi suy nghĩ lại.

Y coi sự vứt bỏ của đám sói con là vì ghét bỏ y.

Hướng Nam chết tâm rồi.

Chỉ trong chớp mắt, một tháng đã trôi qua.

Hôm đó Hướng Nam đến cửa tiệm từ sáng sớm.

Lúc dọn dẹp nghe tiểu Lam ngâm nga, Hướng Nam hỏi cậu: “Hôm nay tâm trạng cậu tốt vậy, có chuyện gì vui sao?”

“Anh hôm qua không nghe sao?” Tiểu Lam cười đến tận mang tai, lộ ra hàm răng trắng trắng, mày nhướn cao: “Bà chủ bảo hôm nay phát lương đấy ”

Nghe nói được phát lương, tinh thần Hướng Nam liền tốt lên hẳn.

"Hướng Nam, lương của anh hẳn không ít đi?" Tiểu Lam lại gần y, dò hỏi: "Tối này được phát lương rồi định đi đâu happy đây?"

"Tôi cảm thấy." Tiểu Huy ngồi bên quầy bar đọc báo nghe thấy vậy, ngẩng đầu lên nói: "Hướng Nam cầm được tiền việc đầu tiên nên làm là đi mua vài bộ quần áo."

Ánh mắt tiểu Huy quét một đường từ trên xuống dưới người Hướng Nam: "Cả một tháng nay tôi thấy anh toàn mặc đồng phục của tiệm. Lúc đi làm hay không anh đều ăn mặc như thế. Cứ như vậy, sao anh tán gái được đây?"

"Tán gái cái gì!" Tiểu Lam biết quan hệ của Hướng Nam và Trình Nam liền khua tay, chỉ về phía cửa nói với tiểu Huy: "Không thấy à, có khách "

Tiểu Huy quay đầu lại nhìn, thật sự là vậy.

Cậu vội vã xuống khỏi chiếc ghế chân dài, đặt tờ báo xuống, cầm lấy thực đơn cùng giấy ghi, chờ khách chọn được bàn liền chạy lại.

Hướng Nam cầm lấy tờ báo tiểu Huy vừa đặt xuống lên.

Tiểu Lam thấy y mở ra xem mục tìm việc, hỏi y: "Sao vậy, anh muốn đổi công việc khác à?"

Hướng Nam không đáp, chỉ khẽ cười, ngay sau đấy y nghe thấy tiểu Lam gọi một tiếng "Bà chủ". Hướng Nam ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của bà chủ Hủy không biết từ lúc nào đã đến đứng trước quầy bar.

Hướng Nam thấy bà chủ Hủy đang nhìn tờ báo trong tay y, trong lòng liền "lộp bộp".

Bị bà chủ bắt gặp làm việc riêng trong giờ làm, không cần nói, chắc chắn rất xấu hổ.

Hướng Nam ngượng ngùng gấp tờ báo lại.

"Anh lại đây."

Bà chủ Hủy bỏ lại một câu, sau đó trực tiếp đi vào phòng làm việc.

"Tâm trạng bà chủ hôm nay không tốt." Tiểu Lam vỗ vai Hướng Nam: "Tự mình cầu phúc đi."

Hướng Nam nghe vậy, sầu não.

Hướng Nam vừa đi vào, còn chưa kịp tự kiểm điểm bản thân, bà chủ Hủy đã lấy ra một phong bì đưa y.

Y mở ra nhìn, bên trong toàn là tiền.

Trán Hướng Nam lập tức nhăn lại.

Tiền lương phải phát cùng lúc với mọi người, phát riêng thế này, chẳng lẽ…

"Tôi bị đuổi việc sao?"

"Sao cơ?"

Bà chủ Hủy vừa đặt mông xuống ghế nghe thấy vậy liền ngẩn ra.

Cô hỏi: "Có ý gì?"

Hướng Nam chỉ chỗ tiền trong tay, bà chủ Hủy lúc này liền rõ, cười nói: "Anh hiểu nhầm rồi."

"Khoảng thời gian anh không ở đây bọn họ có đăng ký số tài khoản ngân hàng, thế nên tiền lương của bọn họ là do kế toán trưởng kết toán, đồng loạt gửi qua ngân hàng. Anh lúc đó không đăng ký số tài khoản, sau này lại quên bảo anh thêm vào, thế nên tôi đành phải đưa cho anh thế này."

"À."

Hướng Nam nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõa.

Cũng may chưa bị đuổi việc.

Bằng không, nếu bị thất nghiệp, phòng ở cho nhân viên bị thu hồi, chứng minh thư cùng hành lý đều để ở chỗ Mạc Dương, Hướng Nam dù nhận được tiền cũng không thể thuê trọ ở, không chốn để đi.

Hướng Nam gật đầu, hỏi cô: "Vậy tôi có thể đi chưa?"

"Chưa được." Bà chủ Hủy quen thuộc cầm lấy hộp thuốc lá bằng gỗ có chạm khắc nổi trên bàn, lấy một điếu thuốc đặt lên miệng, nói: "Tôi còn có chuyện muốn bàn bạc với anh."

Sau đấy, bà chủ Hủy không tìm được bật lửa, hỏi Hướng Nam: “Có lửa không?”

Lời vừa nói ra, bà chủ Hủy liền cảm thấy mình hỏi thật thừa. Vì cô đột nhiên nhớ ra, Hướng Nam không hút thuộc.

“Hút thuốc không có lợi cho sức khỏe.”

Hướng Nam biết bà chủ Hủy nghiện thuốc lá nặng, nhẹ giọng khuyên một câu. Bà chủ Hủy thấy không có lửa, liền đặt điếu thuốc xuống.

“Dưới tên tôi có một cửa hàng đồ trang sức phụ nữ, chuyên bán nữ trang đá quý các loại. Chỗ đó vốn có hai cô gái trông coi, có điều một người sắp phải sinh, nên nghỉ đẻ rồi, thể nên định chuyển anh qua bên đó, làm thay ba tháng.”

Bà chủ Hủy nói rồi nâng mắt lên nhìn, hỏi Hướng Nam: “Anh thấy thế nào?”

Hướng Nam nhíu mày.

“Loại của hàng đó… không phải tìm một người phụ nữ sang thì tốt hơn sao?”

Lời Hướng Nam không phải không có đạo lý.

Loại cửa hàng bán trang sức này, khách đến đa phần là những người trẻ tuổi tương đối thời trang. Để có thể dễ dàng trò chuyện với khách hàng, thuê nhân viên về luôn là chọn những cô nữ sinh trẻ tuổi.

Bà chủ Hủy chuyển một lão già như y qua đó, giống như thể đặt một món đồ cổ lỗ sĩ vào trong cửa hàng kỹ thuật điện tử hiện đại. Đại thúc cảm thấy, quyết định này của bà chủ Hủy có chút kỳ lạ.

“Cứ vậy đi.” Bà chủ Hủy nói: “Vậy ba tháng tới để anh không phải chịu khổ vừa tan tầm liền vội vã trở về do lo giờ giới nghiêm, tôi sẽ sắp xếp một chỗ ở tạm thời cạnh cửa hàng cho anh. Chín giờ ngày mai tôi qua đón anh.”

Hướng Nam thấy bà chủ Hủy đã khăng khăng như vậy, cũng không phản đối nữa.

Hướng Nam cảm thấy dù sao có công việc để làm có nơi để ở là tốt rồi, ở đâu cũng không có khác gì nhau, thế là, liền gật đầu đồng ý.

Hướng Nam đi được một tuần, Cao Hạo đến phòng ký túc của y tìm không thấy người, liền đến cửa tiệm tìm y.

Cao Hạo nghe bảo Hướng Nam không làm việc ở đây nữa, có chút cả kinh. Cuối cùng, hắn hỏi tiểu Lam: "Vậy anh ấy hiện giờ ở đâu?"

"Không biết nữa. Chuyện này phải hỏi bà chủ bọn tôi."

Thực ra không chỉ tiểu Lam biết, ai trong tiệm cũng biết cả.

Tuy nhiên bà chủ Hủy từng dặn dò, ai tiết lộ sẽ đuổi việc người đó. Làm người khẳng định sẽ không làm việc cản trở tiền đến với mình, thế nên tiểu Lam lập tức tự thôi miên bản thân: Không biết Thật sự không biết

Bất đắc dĩ, tự thôi miên của tiểu Lam không có tác dụng với Cao Hạo.

Hắn lập tức nhìn ra cậu đang nói dối.

Ánh mắt Cao Hạo liếc về phía a Đông.

A Đông nói với tiểu Lam: "Nói ra đi, cậu chủ nhà tôi có việc quan trọng cần tìm anh ấy."

"Có việc quan trọng gì thì nói với tôi đây này."

Lời vừa dứt, bà chủ Hủy đúng lúc quay trở lại tiệm tiếp lời. Cao Hạo quay đầu lại thấy bà chủ Hủy liền chào một tiếng. Cô gật đầu đáp lại, rồi nói: "Tôi nghe nói cậu có chuyện ra nước ngoài rồi?"

"Phải." Cao Hạo cười đáo: "Tối đó đột nhiên nhận được điện thoại, sáng hôm qua mới về."

"Vừa về đã chạy tới đây." Bà chủ Hủy mở tay ra để trước mặt hắn, hỏi: "Có mang quà lưu niệm đến cho tôi không?"

"Cũng không phải đi chơi." Cao Hạo lắc đầu, nói: "Hơn nữa, bà chủ Hủy của chúng ta muốn cái gì có cái đó, nhẽ nào còn thiếu một phần quà nho nhỏ không đáng gì của tôi sao?"

Bà chủ Hủy bật cười.

"Cậu tìm Hướng Nam có việc quan trọng gì?"

"Cái này..." Cao Hạo nhíu mày, hỏi: "Anh ấy hiện đang ở đâu?"

Bà chủ Hủy lắc đầu.

“Là không tiện nói sao?”

Hay là Hướng Nam không cho bà chủ Hủy nói với người khác?

Trong lòng Cao Hạo nghĩ vậy, trán không khỏi nhíu lại.

Cao Hạo thử mọi cách, chung quy vẫn không thể moi được nơi ở của Hướng Nam từ miệng bà chủ Hủy.

Cuối cùng không cách nào, trò chuyện vài câu, Cao Hạo lấy lí do có việc, rời đi.

Nhìn Cao Hạo ra khỏi tiệm, tiểu Lam lại gần bên bà chủ Hủy, nhỏ giọng: “Bà chủ, thật ra cho anh ta biết cũng không sao mà.”

“Đương nhiên là có sao rồi.” Bà chủ Hủy quay đầu: “Chỉ cần có một người biết, Trình Nam liền nhất định có cách tìm ra.”

Tiểu Lam nghe vậy liền nhíu mày.

Gần đây Trình Nam rất ít khi đến cửa tiệm.

Mà dù có tới, cậu ta cũng chỉ vì đến tìm bà chủ Hủy.

Thái độ lạnh lùng của cậu dành cho Hướng Nam ai trong tiệm có mắt đều nhìn ra được.

Trình Nam đột nhiên thay đổi, ngay cả kẻ ngốc cũng nhận ra giữ cậu và Hướng Nam có vấn đề.

Nói không chừng trò chơi sớm đã kết thúc, Trình Nam sớm đã chán ghét đại thúc.

Nếu thật sự như vậy…

Tiểu Lam kéo kéo khóe miệng, cảm thấy bà chủ Hủy bỏ nhiều công sức như vậy, đều là lo lắng thái quá.

QQ: Tối này nếu rảnh, ta sẽ post thêm 1 chương nữa. <ins class=“adsbygoogle”

74. Chương 73: Trốn

Cửa xe vừa đóng lại, sắc mặt luôn điềm đạm của Cao Hạo lập tức liền thay đổi.

Hắn nhìn a Đông ngồi ở ghế tài xế, nói: "Ngày mai, tôi muốn biết anh ấy ở đâu."

A Đông nghe vậy, nhìn Cao Hạo qua gương chiếu hậu một cái, khởi động xe, không nói gì.

Đến tối, tiểu Lam có hẹn thấy thời gian sắp tới liền xin bà chủ Hủy cho về sớm.

Cậu đi vội cho kịp thời gian, rảo bước đi về bến xe buýt cảnh cổng trường học phía khu nhà A, không ngờ nửa đường gặp phải a Đông đang ở đó chờ cậu đã lâu.

Tim tiểu Lam đập "thịch" một cái.

Cậu có dự cảm không hay, phản ứng đầu tiên liền đi trở về.

Không ngờ cậu vừa lùi lại hai bước, lập tức đụng phải hai gã đàn ông to lớn đứng phía sau cậu.

Cậu bị người ta giữ lại, đẩy đến trước mặt a Đông.

Cậu hoảng hốt ngẩng đầu, đề phòng nhìn a Đông: "Mấy người định làm gì?"

"Chỉ muốn hỏi thăm cậu về một người."

Tiểu Lam biết y muốn hỏi về chuyện Hướng Nam, lập tức lắc đầu: "Tôi cái gì cũng không biết."

Khóe miệng a Đông nhếch lên, lại gần tiểu Lam giọng đều đều nói: "Thật sao?"

Ngày hôm sau lúc Hướng Nam nhìn thấy Cao Hạo, kinh ngạc đến mức quên cả chào hỏi.

Sau đấy, y vội vàng dọn dẹp hộp cơm phần cùng tờ báo lót dưới của mình.

Y ra khỏi quầy tính tiền đi đến trước mặt Cao Hạo, hỏi hắn: "Cậu… sao biết tôi ở đây?"

Sự xuất hiện của Cao Hạo làm y nhớ đến chuyện ở tiệm bánh lúc trước.

Lúc đó, cũng là Cao Hạo đến tìm y trước.

Lần này liệu có lại….

Hướng Nam nhíu mày.

Thế nhưng rất nhanh, y liền bình thường lại.

Hướng Nam cảm thấy y đã tự nâng cao giá trị của bản thân. Căn bản chẳng có ai quan tâm, tự mình nghĩ lung tung làm gì.

Hướng Nam cười tự giễu một cái. Cao Hạo thấy y như vậy, hỏi y: "Sao anh đột nhiên lại đổi chỗ làm?"

Hơn nữa còn không nói cho ai biết.

"Tôi…"

"Em về rồi "

Sự xuất hiện của một cô gái trẻ tuổi cắt ngang cuộc nói chuyện giữa Cao Hạo và Hướng Nam.

Cô gái đó thấy Cao Hạo lúc đầu có chút ngạc nhiên, sau đó lập tức cười hỏi: "Kính chào quý khách. Xin hỏi có thể giúp gì cho anh không?"

Cao Hạo quan sát cô gái kia.

Mũi nhỏ, môi anh đào, cặp mắt linh động.

Cao Hạo liếc về phía Hướng Nam, Hướng Nam vội vàng giải thích: "Đây là đồng nghiệp của tôi."

"À." Cao Hạo đáp lời cô gái kia: "Tôi là bạn của anh ấy."

"Ồ Vậy sao?"

Cô gái để hết đồ đạc cùng các bọc túi trong tay lên quầy tính tiền.

Cô thấy hộp cơm bị tờ báo bọc lấy đặt bên cạnh của Hướng Nam, hỏi y: "Anh còn chưa ăn xong sao?"

Hướng Nam lắc đầu.

Cô gái đi vào trong quầy mở hộp ra nhìn, nói: "Cái này không ăn được nữa, lạnh rồi."

Cô vứt hộp cơm kia vào thùng rác, sau đó mở hộp đồ ăn mình mang theo ra, nói với Hướng Nam: "Em làm cho anh cái này nè."

Cô gái kia vui vẻ tìm hộp tăm, đổ tăm ra lấy từng cái cắm lên những chiếc bánh phủ dừa trắng phau. Hướng Nam nhìn mấy que tăm cô gái cắm lên giống như hương nén vậy, liền đi qua rút mấy chiếc tăm ra.

"Anh làm gì vậy? Không ăn sao?"

Cô nhóc thấy y như vậy, kháng nghị mà vỗ bàn tay đang rút tăm của Hướng Nam. Hướng Nam khẽ cười với cô, lấy tăm cắm một miếng bánh phủ dừa đưa đến trước mặt Cao Hạo: "Cái này, cậu thử xem. Doanh Doanh làm rất ngon."

"Không, cảm ơn."

Cao Hạo vẫn luôn để ý cách ứng xử giữa Hướng Nam và cô nhóc kia khua tay, nói tiếng cảm ơn.

Hướng Nam cũng không kiên trì bắt Cao Hạo thử.

Hướng Nam từ trước đến nay không biết ép buộc ai cả, thế nên miếng bánh dừa kia y liền ăn lấy.

Cô nhóc thấy Hướng Nam ăn rồi, hỏi y: "Thế nào? Bánh hôm nay thế nào?"

"Không tệ."

Hướng Nam ăn rồi còn đưa đề xuất một vài ý tưởng cho cô nhóc, không ngờ Cao Hạo cắt ngang cuộc đối thoại giữa hai người mà hỏi Hướng Nam: "Hướng Nam, anh rảnh không?"

Ánh nhìn của Hướng Nam liền rơi về phía Cao Hạo.

Không biết vì sao, y cảm thấy Cao Hạo hôm nay có gì đó khác lúc thường.

Hướng Nam gật đầu: "Sau đây tôi rảnh."

Ca làm việc hiện tại của Hướng Nam là hai ca luân phiên.

Trước tiên làm ca từ hai rưỡi chiều đến mười giờ tối, sau đó ngày tiếp theo làm ca từ chín rưỡi sáng đến hai rưỡi chiều, cứ tuần hoàn như vậy.

Hôm nay Hướng Nam vừa hay làm ca sáng.

Nói cách khác, qua hai giờ Hướng Nam chuyển ca, từ buổi chiều sau đấy đến trước hai rưỡi chiều ngày hôm sau thì hoàn toàn rảnh.

"Vậy anh đi ăn trưa với tôi, có được không?"

"Cậu vẫn chưa ăn trưa sao?" Hướng Nam có chút ngạc nhiên, cuối cùng, y gật đầu: "Được."

Rất nhanh, Hướng Nam ngồi xuống nơi Cao Hạo chọn.

Hướng Nam cảm thấy mình hoàn toàn không hợp với nơi này, động tác rất gượng gạo.

Cao Hạo nhận ra sự lo lắng của Hướng Nam, khẽ nắm tay y: "Nếu không chúng ta đổi sang một chỗ khác?"

Cao Hạo nắm tay y là một thói quen.

Thế nhưng không biết vì sao, Hướng Nam thấy hôm nay hành động này của Cao Hạo khiến y có cảm giác khác bình thường.

Không biết có phải do y suy nghĩ lung tung hay không nữa.

Hành động này của Cao Hạo lại lộ ra một loại … tình sắc.

Hướng Nam rút tay lại.

Y có phần lúng túng, lắc đầu, đổi chủ đề hỏi Cao Hạo định ăn gì.

Chờ không thấy Cao Hạo trả lời, Hướng Nam nâng tầm mắt bắt gặp ánh nhìn của Cao Hạo, thấy Cao Hạo nhìn chằm chằm y, y lập tức thấy khó xử.

"Sao vậy?"

Hướng Nam cụp mắt xuống, ánh mắt dao động.

Quả nhiên là không hợp với nơi kiểu này.

Hướng Nam đang nghĩ xem không biết mình có làm chuyện gì không phải không.

"Hướng Nam, anh đang giận tôi sao?"

Hướng Nam hơi ngẩn ra.

Y ngước lên: "Vì sao lại phải giận?"

"Hướng Nam, anh vì tối hôm sinh nhật bị tôi bỏ lại nên giận tôi sao?"

Cao Hạo nói như vậy là đang đoán chừng xem Hướng Nam có nhớ gì chuyện tối hôm đó hay không.

"Tối hôm sinh nhật?"

Hướng Nam suy nghĩ một lúc, hỏi hắn: "Đúng rồi, tối đó cậu đi từ lúc nào vậy?"

Hướng Nam muốn biết hôm đó Cao Hạo có thấy ai vào phòng y không.

"Sau khi nghe điện thoại không lâu."

Ý Cao Hạo là lúc đang làm chuyện kia với Hướng Nam thì nhận được một cú điện thoại đường dài không đúng lúc.

Thế nhưng Hướng Nam hiểu lầm.

Trong trí nhớ của Hướng Nam, Cao Hạo chỉ nhận một cuộc điện thoại lúc y cắt bánh sinh nhật.

Thế nên Hướng Nam tự động hiểu lời Cao Hạo thành: "Thế nên tôi cắt bánh xong không lâu cậu liền rời đi hả?"

Lời Hướng Nam khiến Cao Hạo ngây người.

Cao Hạo rõ, Hướng Nam hoàn toàn không nhờ gì về chuyện đó.

Nên nói hay không, Cao Hạo do dự một hồi, nhớ đến sự cự tuyệt đối với hắn lúc nãy của Hướng Nam, Cao

Hạo quyết định không cho Hướng Nam biết chuyện xảy ra giữa hai người.

Cao Hạo bên này trong lòng ra quyết định, bên kia Hướng Nam có chút thất vọng.

Ngẫm lại bản thân lúc này.

Có tìm ra hung thủ thực sự hay không cũng không quan trọng như vậy nữa.

Hẳn là sẽ không có liên hệ gì với bọn họ nữa đi.

Tốt nhất là không có liên hệ gì nữa.

Hướng Nam miễn cưỡng cười một cái với Cao Hạo một cái, không hề biết rằng lúc này, trong cửa tiệm ở trong trường học của bà chủ Hủy, một người Hướng Nam cho rằng sẽ không còn liên hệ gì nữa vì không thấy y mà đang bắt đầu phát điên.

Trình Nam bảo bối vừa vào cửa tiệm liền bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng.

Cậu cho rằng mình cảm giác sai, không quá để ý.

Cậu ngồi xuống quầy bar thuận tiện gọi một món đồ uống, thờ ơ quan sát đám người xung quanh. Cuối cùng, cậu cảm thấy số người không đúng, cậu chăm chú nhìn lại một lượt, lúc này mới phát hiện ra không thấy Hướng Nam đâu.

Đi vệ sinh sao?

Cậu liếc về phía nhà vệ sinh bên kia.

Nhìn một lúc lâu.

Người cần tìm lại chẳng thấy đâu cả.

Cậu liền đứng dậy đi vào phòng nghỉ của nhân viên.

Đi vào rồi, giả bộ không quan tâm mà cẩn thận tìm một lượt.

Không đúng.

Đi đâu rồi?

Tủ của Hướng Nam vẫn không khóa như trước.

Trình Nam thấy hai bộ đồng phục được treo gọn gàng ở đó, lông mày liền nhướn cao.

"Tôi bảo…"

Cậu quay lại chỗ quầy bar.

Trong lòng cậu rối loạn một trận, hỏi tiểu Huy: "Trong tiệm mấy người hôm nay có phải có người xin nghỉ không?"

Ý Trình Nam là Hướng Nam.

"Không sai, sao cậu biết vậy?"

Ý tiểu Huy là tiểu Lam.

Trình Nam nghe vậy tim thắt lại: "Ốm sao?"

"Đâu có." Tiểu Hủy đưa ly đồ uống đến trước mặt Trình Nam: "Tối qua trên đường đón xe ra khỏi trường bị người ta đánh."

"CÁI GÌ?!"

Giọng Trình Nam lập tức to lên gấp tám trăm lần, tiểu Huy bị cậu dọa sợ, trực tiếp: "Không liên quan đến tôi."

Tối qua đón xe ra khỏi trường, Hướng Nam ngoài đi tìm Mạc Dương thì còn có thể có việc gì nữa.

"Cái tên ngốc này…"

Trình Nam đập mạnh một cái lên quầy bar, hùng hùng hổ hổ ra khỏi cửa tiệp, trực tiếp chạy về phía phòng ký túc xác của Hướng Nam.

Oan gia ngõ hẹp, Trình Nam không ngờ lại gặp phải Mạc Dương trước cửa phòng Hướng Nam. Hai người thấy nhau thì có chút bất ngờ, Mạc Dương liếc cậu một cái rồi không để ý cậu nữa.

Thấy gã gõ cửa, Trình Nam bảo bối vô cùng chủ quan lập tức cho rằng Mạc Dương là đầu sỏ gây tội hôm sinh nhật Hướng Nam.

"Quả nhiên là mày, thằng tiểu nhân!"

Lời mắng chửi đột nhiên của Trình Nam khiến Mạc Dương ngừng lại việc đang làm.

"Mày muốn đánh nhau à?"

Mạc Dương gõ cửa hoài không có ai đáp, vốn có chút bực bội, bị Trình Nam khích thích như vậy, lửa trong lòng Mạc Dương liền phừng phừng cháy.

Gã rống lên, lại gần Trình Nam, Trình Nam đẩy gã một cái: "Ai sợ ai chứ."

"Tao sớm đã nghĩ, người đại thúc bảo vệ hôm đấy chính là mày!"

Mạc Dương ngẩn người, sau đó: "Mày bớt CMN ở đấy ngậm máu phun người đi!"

"Ông đây ngậm máu phun người?" Trình Nam gầm lên giận dữ: "Ông đây hôm nay không chỉ muốn ngậm máu phun người, ông đây hôm nay còn muốn đánh người nữa!"

Hai người lời nói không hợp, thực sự ở hành lang khu ký túc ẩu đả.

Tiếng động không nhỏ không khiến người trong ký túc mở cửa ra xem mà lại dẫn đến quản lý ký túc cùng bảo vệ.

Người đến cưỡng ép bắt bọ họ tách ra "hòa giải" một trận. Đến lúc hỏi ra, mới biết là người ở phòng bên cạnh phòng Hướng Nam gọi điện báo cho bảo vệ.

Người kia thò cái đầu tổ quạ ra trả lời tường trình, chỉ hai người họ: "Vừa rồi rất ầm ĩ, vừa gặp mặt đã đánh nhau rồi!"

"Liên quan cái P gì tới tôi, vốn là vì nó!"

Ý Mạc Dương là Trình Nam khiêu khích trước.

"Tao động thủ thì làm sao?" Trình Nam rống lên với Mạc Dương: "Nếu không vì mày, tối qua đại thúc sẽ không bị người ta đánh…"

“Mày nói gì?”

Lời Trình Nam làm Mạc Dương trợn tròn hai mắt.

“ĐM thằng giả bộ!” Trình Nam chỉ gã: “Anh ấy tối như vậy ra khỏi trường không phải vì tìm mày sao!”

Mạc Dương hoảng hốt.

Phản ứng đầu tiên của Mạc Dương là cho rằng Hướng Nam tối qua không báo trước mà đến tìm gã.

“Anh ấy…”

Sau đó Mạc Dương định gõ cửa, thế nhưng, bị người ở phòng bên cạnh gọi lại.

Người nọ cào cào tóc, nói: “Hai người các cậu có phải hiểu nhầm cái gì không.”

“Tối qua ra ngoài là không có khả năng, vì…” Y chỉ tay về phía cửa phòng Hướng Nam: “Anh ta đã chuyển đi được một thời gian dài rồi.”

Phía trường học bên này, mấy người vừa rồi giống như muốn liều mạng trợn tròn mắt.

Còn bên kia, Hướng Nam không biết chuyện gì lúc này đang hoảng hốt.

Hướng Nam ăn cơm cùng Cao Hạo xong liền thuận tiện đi vào một cái siêu thị lớn ở gần đó.

Chuyến đi này không đi thì đã tốt.

Vừa đi, Hướng Nam gặp được người y không muốn thấy.

Thiếu Kiệt cũng nhìn thấy y.

Thế nhưng vị trí đứng của Hướng Nam có chút khuất, Thiếu Kiệt không dám chắc người mình nhìn thấy là Hướng Nam.

Hướng Nam thấy Thiếu Kiệt nhìn về phía y xác nhận thử, nhân lúc Cao Hạo ra chỗ khác nghe điện thoại mà trốn đi.

Không trốn đã tốt.

Trốn cái Thiếu Kiệt bảo bối liền nhướn mày.

Tính hiếu kỳ của cậu bị kích thích.

Cậu lập tức đi về phía Hướng Nam đang trốn.

Hướng Nam đang định trốn chạy thấy Thiếu Kiệt đi về phía y, trong lòng hoảng hốt.

Y theo bản năng đi vào một khu hàng hóa khác. Thiếu Kiệt thấy y như vậy, càng bước nhanh hơn, đuổi theo.

Một cuộc truy đuổi cứ như vậy diễn ra trong siêu thị.

Thiếu Kiệt tìm, Hướng Nam liền trốn.

Hướng Nam trốn, Thiếu Kiệt liền đuổi theo.

Hướng Nam không muốn bị cậu tìm thấy, trong lúc nóng vội thuận tay lấy được một chiếc mũ cùng một chiếc khăn quàng trong khu bán quần áo mà che kín tất cả những chỗ từ cổ trở lên.

Không để ý ánh mắt kỳ dị của những người quanh mình, Hướng Nam che mặt ló đầu ra tìm bóng dáng Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt nhìn thấy Hướng Nam bên này.

Hướng Nam cả kinh quay người lại đụng phải người đi tới.

Hướng Nam ngẩng mạnh đầu lên, nhìn rõ mặt người mình đụng phải, càng thêm hoảng hốt.

"Anh không sao chứ?"

Phản ứng đầu tiên của Hướng Nam là đẩy Thường Triết đang hỏi thăm y ra.

Thường Triết cảm thấy người trước mặt có tí thần kinh, hỏi y: "Anh không sao chứ?"

Không nhận ra sao?

Hướng Nam trợn tròn mắt nhìn Thường Triết vẻ mặt nghi hoặc trước mắt.

Thật sự không nhận ra.

Hướng Nam thực sung sướng.

Y giả vờ câm điếc với Thường Triết một cái, tránh khỏi bàn tay đang đưa về phía y của Thường Triết, quay lại nhìn thấy Thiếu Kiệt đang đi tới, liền chạy biến mất.

Thường Triết nhìn theo bóng lưng chạy đi, mặt lộ ra tia lạnh lùng.

Y giữ lấy Thiếu Kiệt đi qua cạnh y, hỏi: "Cậu làm gì vậy?"

"Tôi vừa rồi hình như nhìn thấy đại thúc." Thiếu Kiệt bảo bối nói đúng sự thật: "Có điều kỳ lạ ở chỗ anh ta hình như rất sợ tôi."

"Cậu ngốc à, sao có thể." Thường Triết nói: "Đại thúc bây giờ khẳng định đang làm việc trong trường, nhờ anh ấy thì về trường tìm."

Thiếu Kiệt nghĩ thấy cũng phải.

"Mới không có." Thiếu Kiệt bảo bối nhe răng nanh sáng loáng: "Tôi không lôi được thằng cha mà anh ta bao che ra thì tôi sẽ không để ý anh ta."

Thường Triết khinh thường cười một cái: "Có khi tên đó lại chính là cậu."

Thiếu Kiệt bảo bối nhíu mày, lập tức đánh về phía Thường Triết, có điều, không đánh trúng.

Cuối cùng, Thiếu Kiệt bảo bối băn khoăn nhìn về phía Hướng Nam vừa chạy một cái.

Thật sự không phải sao?

Đại thúc à Đại thúc Lúc nào anh mới chịu thỏa hiệp đây

Bánh phủ dừa <ins class="adsbygoogle"

75. Chương 74: Hoảng Sợ

Sau khi cú điện thoại kia của Cao Hạo kết thúc, Hướng Nam cũng đã trở về chỗ cũ.

Hướng Nam luống cuống để mũ và khăn quàng đã dùng qua sang một bên, nói với Cao Hạo: "Chúng ta không cần đi nữa, được không?"

"Nhưng không phải anh bảo muốn mua đồ sao?"

Hướng Nam liều mạng lắc đầu nói không mua.

Cao Hạo cảm thấy Hướng Nam không bình thường, thế nhưng hắn cũng không hỏi nhiều.

Hắn làm theo ý của Hướng Nam, cùng y ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, nhất thời không biết tiếp theo nên đi với Cao Hạo đến đâu nữa.

Y từng nghĩ có nên mời Cao Hạo qua chỗ ở hiện tại của y ngồi chơi một chút, thế nhưng hiện giờ y ở trên tầng ba, không có thang máy. Hướng Nam cảm thấy Cao Hạo luôn ngụy trang bản thân ngồi xe lăn đến chỗ đó không tiện mà cũng sẽ không thú vị gì, thế nên cuối cùng cũng không hỏi.

Hướng Nam giao quyền quyết định cho Cao Hạo.

Y hỏi Cao Hạo tiếp theo muốn đi đâu.

Ý của Hướng Nam là nếu Cao Hạo có muốn đi đâu thì y sẽ đi cùng hắn còn nếu không, vậy Hướng Nam sẽ về một mình.

Sau khi Hướng Nam hỏi xong, Cao Hạo trầm mặc một lúc, suy nghĩ rất lâu.

Cuối cùng, hắn đột nhiên ngẩng đầu: "Chúng ta đi bơi."

"Hả?!"

Hướng Nam ngớ người.

Hướng Nam cho rằng mình nghe nhầm rồi.

Thế nhưng sau đó thật sự bị đưa tới một khu nhà, đi đến bên cạnh hồ bơi trong nhà, Hướng Nam mới nhận ra vừa rồi mình đã nghe đúng.

Khung cảnh khép kín xa lạ, bày trí sang trọng vô cùng, một hồ bơi nước ấm trong nhà vĩ đại lại chỉ có hai người y và Cao Hạo. Tất cả những điều này khiến Hướng Nam bối rối.

Cuối cùng, Hướng Nam lắc đầu nói với Cạo Hạo đã đứng bên cạnh y: "Tôi không biết bơi."

Hướng Nam cho rằng Cao Hạo sẽ không ép y, thế nhưng không ngờ Cao Hạo lại trực tiếp bảo: "Không biết có thể học."

"Hả?"

Hướng Nam muốn nói rằng mình không có hứng, tuy nhiên Cao Hạo không cho y cơ hội mở miệng, cướp lời nói: "Tôi sẽ dạy anh. Bây giờ chúng ta đi thay đồ trước đi."

Hướng Nam lắc đầu.

Thế nhưng y vẫn bị Cao Hạo kéo vào trong phòng thay đồ.

Giây phút làn nước ấm vây lấy da thịt, một cảm giác lạnh lẽo xuất hiện từ đáy lòng Hướng Nam.

Hướng Nam từ đáy lòng bị "đông cứng" một lúc, rất không quen thuộc mà ngâm cổ xuống nước.

"Sợ sao?"

Hướng Nam nghe tiếng quay đầu lại nâng tầm mắt, bắt gặp ánh mắt Cao Hạo thì có chút ngẩn người.

Y không ngờ Cao Hạo lại ở gần y đến thế.

Tim Hướng Nam không rõ vì sao mà đập dồn đập.

Y đứng dậy kéo rộng khoảng cách giữa hai người, quay người hỏi Cao Hạo: "Cậu không phải bảo dạy tôi bơi sao? Vậy tiếp theo tôi nên làm gì?"

Cao Hạo chậm rãi tiến lại gần Hướng Nam.

Hắn kéo tay Hướng Nam ra để Hướng Nam đặt tay lên tay hắn.

Cao Hạo nhẹ nhàng kéo Hướng Nam còn cách xa một bước lại gần mình.

Khóe miệng cong lên, Hướng Nam kề bên tai Hướng Nam, nhỏ giọng nói: "Tiếp theo, anh chỉ cần thả lỏng… giao bản thân cho tôi."

Bên này, mặt Hướng Nam thoắt cái liền đỏ ửng.

Bên kia, trong phòng làm việc của bà chủ Hủy, mặt Trình Nam và Mạc Dương thoắt cái trắng xanh.

"Đuổi việc?! Vì sao?"

Bà chủ Hủy thực thong dong châm điếu thuốc thứ hai, liếc Trình Nam đang sốt ruột căng thẳng một cái, không nói gì.

"Vậy anh ấy hiện tại ở đâu?"

"Sao cô biết được." Bà chủ Hủy liếc về phía Mạc Dương: "Có khi ở nhờ nhà người thân nào rồi."

Trình Nam nghe vậy lập tức nhìn Mạc Dương.

Nhận được ánh mắt dò hỏi của Trình Nam, Mạc Dương lắc đầu: "Không thể, ở nơi này, ngoài tôi ra, anh ấy không còn người thân nào có thể nhờ và nữa rồi."

Đây là vì lúc ban đầu Mạc Dương vì muốn khiến Hướng Nam coi gã là duy nhất mà cố ý cắt đứt liên hệ giữa y và người nhà.

Hướng Nam không chứng minh thư, trước mắt không chỗ quen biết hiện tại có thể đang phải ngủ ngoài lề đường. Biển người mênh mông, giờ phút này, biết đi đâu mà tìm.

Mạc Dương tâm tư nặng nề, vừa hối hận lại xót xa.

Hai con sói con nôn nóng đứng ngồi không yên.

Hai người bàn bạc xem nên bắt đầu tìm từ đâu, không ngờ vừa ra khỏi tiệm liền bắt gặp Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt nhìn hai người mặt nhăn mày nhúm, thấy kỳ lạ nên hỏi Trình Nam: "Sao vậy?"

Trình Nam kể lại cho cậu chuyện của Hướng Nam.

Thiếu Kiệt vừa nghe chuyện, lập tức nhảy dựng: "Vậy anh ấy thế nào?"

Thiếu Kiệt nhìn bộ dạng nôn nóng của hai người, sau đó, đột nhiên nhớ ra.

"Chờ chút, nói vậy người hôm nay tôi gặp là đại thúc?!"

"Ở đâu?"

Thiếu Kiệt vừa dứt lời, Mạc Dương liền nắm lấy vai cậu.

Thiếu Kiệt bị gã nắm đau, giãy ra: "Tôi không dám chắc người đó có phải là anh ấy hay không."

Thiếu Kiệt kể lại chuyện bắt gặp bóng dáng Hướng Nam.

"Cậu bảo lúc đó Thường Triết có đụng phải người đó."

"Đúng vậy." Thiếu Kiệt gật đầu chắc chắn, nói tiếp: "Thế nhưng nếu thật sự là đại thúc, không lý nào a Triết lại không nhận ra."

"Khó nói, cái tên nhóc thối vô tâm vô phế đó, trong mắt nó ai trông cũng dạng dạng giống nhau." Trình Nam nói: "A Triết đâu?"

"Sau đấy cậu ta đột nhiên nhận được điện thoại, nói có việc phải đi."

"Vậy mặc kệ đi." Mạc Dương nói: "Chúng ta trước tiên đến khu siêu thị đó tìm. Không chừng Hướng Nam vẫn còn ở đó."

Ba con sói con có cùng suy nghĩ, sau đó tự lái xe riêng xuất phát đi về phía khu siêu thị mà Thiếu Kiệt gặp phải Hướng Nam.

Tuy nhiên dùng cách tìm kiếm này tất nhiên sẽ thất bại.

Thế nhưng ba con sói con lòng nóng như lửa đốt tìm trong siêu thị không được gì cũng không từ bỏ.

Bọn họ cho rằng Hướng Nam xuất hiện ở đây thì nhất định ở trong khu vực xung quanh.

Ba người bắt đầu lái xe đi loạn một vòng quanh khu vực xung quanh siêu thị, không ngừng tìm kiếm ở những nơi bọn họ cảm thấy Hướng Nam có thể xuất hiện.

Bên kia, cho dù trời tối vẫn không ngừng tìm kiếm.

Bên này, Hướng Nam ăn tối xong rồi cùng Cao Hạo ở một rạp chiếu phim thu nhỏ xem phim, vì buổi chiều tập bơi mất quá nhiều sức lực mà ngủ gật.

Đầu Hướng Nam dựa vững vào vai Cao Hạo.

Hơi thở y đều đều, bộ dạng thoải mái.

Trên màn hình đang chiếu gì Cao Hạo hoàn toàn không rõ.

Hắn vẫn luôn nhìn Hướng Nam.

Từ trán, mắt, mũi, ánh mắt Cao Hạo giống như đang thưởng thức mà dần dần theo một đường nhìn xuống môi Hướng Nam.

Cảm giác mềm mại được chạm vào đêm đó dường như vậy còn.

Cao Hạo mỉm cười, khẽ nghiêng người lại gần định hôn Hướng Nam.

Không ngờ, một cuộc điện thoại đột nhiên phá hoại việc tốt của hắn.

Hướng Nam bị tiếng điện thoại làm cho giật mình tỉnh giấc.

Cao Hạo thấy cả người Hướng Nam run mạnh, sợ y đột nhiên tỉnh giấc tim đập loạn, khẽ vỗ vai y.

Cả người Hướng Nam rất mệt, đầu óc nặng trĩu, thế nên hoàn toàn không phản đối hành động quan tâm thân mật này của Cao Hạo.

Cao Hạo thấy y không sao, cầm điện thoại lên nghe.

Hướng Nam nghe thấy hắn bảo hình như phải tổ chức họp gì đó, xem thời gian, cảm thấy mình đã làm phiền Cao Hạo quá lâu, nghĩ mình có phải nên đi rồi không.

Tất cả biến hóa trên mặt Hướng Nam đều bị Cao Hạo tai nghe điện thoại nhưng mắt vẫn nhìn y thấy được.

Cao Hạo nghe điện thoại xong không cho Hướng Nam có cơ hội mở lời. Hắn nắm lấy tay y, nhẹ giọng: "Buồn ngủ lắm sao?"

Hướng Nam gật đầu.

"Lát nữa tôi có cuộc họp trực tuyến. Anh vào trong phòng nghỉ ngơi, tôi làm xong việc sẽ đưa anh về, được không?"

Hướng Nam định bảo không cần Cao Hạo phí công.

Thế nhưng lời chưa kịp nói ra, Cao Hạo đã bảo: "Khu này rất khuất, không bắt được xe. Dù sao tôi cũng phải đi. Anh chờ tôi một chút, tôi làm nhanh thôi."

Cao Hạo đã khăng khăng như vậy, Hướng Nam không biết nói gì nữa.

Hướng Nam sau đó cũng không có vào phòng Cao Hạo nằm nghỉ.

Y ngồi ở ghế sofa trong phòng khách chờ.

Không biết chờ được bao lâu, Hướng Nam bất giác thiếp đi.

Hướng Nam nằm trên sofa ngủ rất lâu.

Y ngơ ngơ ngác ngác mơ mơ màng màng cảm thấy có người đang có ý định ôm y lên, lập tức bừng tỉnh.

Hướng Nam đờ đẫn nhìn Cao Hạo áp sát mình, nhỏ giọng: "Cậu làm gì vậy?"

Cao Hạo thấy y tỉnh, nhỏ tiếng: "Về phòng ngủ đi."

Về phòng?

Hướng Nam lắc lắc cái đầu không thực tỉnh táo.

Sau đấy, tay Hướng Nam chắn trước ngực Cao Hạo.

"Tôi phải về."

“Nhưng bây giờ muộn lắm rồi.”

Hướng Nam không nghe lời Cao Hạo nói.

Y định giãy dụa đứng dậy. Cao Hạo thấy y cố chấp như vậy, chỉ đành đỡ y dậy: “Được rồi, tôi đưa anh về.”

Hướng Nam sau đó lúc ngồi trên xe thì hoàn toàn tỉnh táo.

Y nhìn Cao Hạo đăm đăm không nói gì, trong lòng ngổn ngang.

Y đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa xe.

Cuối cùng, xe đột nhiên dừng lại.

A Đông lái xe hỏi Hướng Nam: “Hướng Nam, chỗ anh bảo là đây sao?”

Hướng Nam nghe vậy, vội thò đầu ra ngoài nhìn.

“Là chỗ này không sai.” Hướng Nam gật đầu, nói với a Đông: “Cảm ơn cậu.”

Hướng Nam bắt gặp ánh nhìn của Cao Hạo, mím môi, gật đầu với hắn: “Vậy… tôi đi trước đây.”

Cao Hạo thấy Hướng Nam vội vã muốn xuống xe, đưa tay nắm lấy tay Hướng Nam.

Hướng Nam quay đầu, thấy Cao Hạo im lặng nhìn y, lập tức cảm thấy vô cùng khó xử.

Hướng Nam cười cười với hắn, rút tay về, hỏi hắn: “Cậu còn chuyện gì sao?”

Cao Hạo lắc đầu.

“Vậy tôi đi trước đây.” Hướng Nam xuống xe, vẫy vẫy tay với Cao Hạo đang ngồi trong xe, rồi qua đường đi vào trong ngõ nhỏ trước mặt.

Ánh mắt Cao Hạo nhìn theo bóng lưng Hướng Nam, suy nghĩ một lúc, hỏi a Đông: “Cậu nói, anh ấy có phải đã bắt đầu ghét tôi rồi không?”

Cao Hạo cảm thấy mấy tiếng ở chung này Hướng Nam vẫn luôn xa lánh hắn.

“Tôi không thấy anh ấy có gì ghét cậu cả.” A Đông cũng đang nhìn Hướng Nam đang đi xa dần thu lại ánh mắt, khẽ cười. Y nổ máy xe, tiếp lời: “Là cậu bắt đầu có lòng tham thôi.”

Hướng Nam đi đến trước cửa nhà mới phát hiện ra không thấy chìa khóa nhà đâu.

Y lục lọi tất cả các túi quần túi áo trên người, nhưng vẫn không thấy.

Hướng Nam suy nghĩ một chút, không rõ mình rốt cuộc làm rơi ở đâu, tự trách bản thân mới câu. Y đi đến trước chậu hoa ở hành lang, cầm lấy chiếc chìa dự phòng để dưới bồn hoa ra.

Còn may, lúc trước Doanh Doanh có nhắc nhở y mấy vấn đề này.

Nếu không, tối nay Hướng Nam thật sự không biết sẽ phải đi đâu.

Rốt cuộc là làm rơi mất lúc nào vậy?

Hướng Nam suy nghĩ. Cửa vừa mở ra, y đột nhiên bị người nào đó từ phía sau đẩy mạnh vào trong.

Hướng Nam nhào về phía trước, thiếu chút là ngã.

Y nhìn về sau, một bóng người đi ra đóng cửa lại, ngăn cản tất cả ánh sáng từ bên ngoài lọt vào.

Trong lòng Hướng Nam thấy không ổn định gào lên, không ngờ người kia đưa tay bịt mồm y lại.

Có trộm vào nhà?!

Hướng Nam lập tức hoảng sợ. <ins class=“adsbygoogle”

76. Chương 75: Vì Sao?

Phản ứng đầu tiên của Hướng Nam là vớ lấy một thứ gì đó đập về phía người kia.

Người nọ kêu “Au” một tiếng, Hướng Nam kinh ngạc: “Thường Triết?!”

“Hóa ra Hướng Nam vẫn còn nhớ có một người như tôi sao?

Lời nói lạnh lùng, Hướng Nam bò lên chạy đi bật đèn. Cả phòng bừng sáng, Hướng Nam thấy Thường Triết ngồi bệt dưới đất, nhớ đến chuyện trong siêu thị lúc trước, có chút khó tin nói: "Cậu theo dõi tôi?!"

Thường Triết bị Hướng Nam đập vào đầu liếc y một cái rồi ngồi xuống sofa.

Hướng Nam đi qua định xem thử xem y có bị làm sao không, thế nhưng thấy vẻ mặt uất giận của y, bước chân đi đến trước ghế sofa lại từ từ lùi lại.

Hành động đề phòng này của Hướng Nam làm Thường Triết vốn đã bực bội càng thêm giận dữ.

"Cậu có làm sao…"

"Còn chưa chết."

Lời Thường Triết làm cho Hướng Nam đang rất thân thiện quan tâm không biết nên làm sao.

Cuối cùng, y nói: "Tôi không phải cố ý."

Đột nhiên bị người ta đẩy vào trong căn phòng tối đen, đột nhiên bị người ta bịt miệng, dù có là ai thì phản ứng đầu tiên cũng sẽ là vậy.

"Anh chuyển ra ngoài sao?"

Thường Triết đột nhiên hỏi vậy, Hướng Nam lúc đầu hơi ngớ người, sau đó đáp: "Phải."

"Vậy công việc trong trường thì sao?"

"Trên thực tế, tôi hiện tại không làm việc trong trường nữa."

"Anh là nói thời gian hơn một tháng nay, anh chuyển ra ngoài ở, ngay cả công việc cũng đổi sao?"

Khác với Thường Triết bảo bối bình thường vẫn tiếp xúc.

Thường Triết trước mặt lớn tiếng gào, không chỉ kinh ngạc, mà còn cáu kỉnh.

Hướng Nam thấy y vừa không yên vừa kích động, cảm thấy y có chút không đúng, hỏi y: "Cậu làm sao vậy?"

"Tôi làm sao vậy?" Thường Triết bảo bối thái độ ác liệt, lớn giọng: "TÔI RẤT ỔN!"

Hướng Nam cả người mệt mỏi.

Y thấy Thường Triết như vậy, càng không muốn nhiều lời với y.

"Nếu rất ổn…" Hướng Nam đi đến cạnh cửa: "Bây giờ cũng muộn rồi, tôi thấy cậu có nên…"

Cửa mở ra, ý đuổi người rõ rành rành.

Hướng Nam như vậy, Thường Triết bảo bối không cách nào tiếp nhận nổi.

Thường Triết cảm thấy mọi chuyện không nên như thế này.

Y cảm thấy Hướng Nam nên ngoan ngoãn giải thích với y.

Giải thích vì sao lúc ở siêu thị giả bộ không nhận ra y.

Giải thích vì sao đột nhiên chuyển đến đây, đổi công việc khác.

Giải thích vì sao cả một buổi chiều, thậm chí cả một buổi tối đều ở bên cạnh Cao Hạo.

Thế nhưng lúc này, Hướng Nam chỉ đứng ở cửa, chờ đến lúc có thể thành công đuổi y đi.

Sự coi thường và xem nhẹ y của Hướng Nam (Thường Triết bảo bối tự nhận) làm lửa giận trong lòng y triệt để phun trào.

"Hôm nay lúc ở siêu thị anh thấy tôi thì như gặp ôn dịch, tôi cũng bỏ qua." Y đứng lên: "Từ chiều hôm nay, tôi vẫn luôn đi theo anh cho đến lúc này, chưa ăn miếng cơm uống miếng nước nào, anh vừa gặp đã đánh tôi, tôi cũng bỏ qua. Thứ tôi muốn biết anh không giải thích, canh ba nửa đêm anh còn chỉ muốn lập tức đuổi tôi ra ngoài. Anh đối xử với tôi như vậy sao?"

Hướng Nam thật sự rất mệt.

Không được nghỉ ngơi khiến y trở nên cáu kỉnh.

Hướng Nam nhíu mày: "Nếu không, cậu cảm thấy tôi nên làm cái gì?"

“Làm cái gì?” Thường Triết bảo bối giận dữ gào lên: “Nhẽ nào anh thật sự không quan tâm đến cảm nhận của tôi sao?”

“Vậy cậu có quan tâm đến cảm nhận của tôi sao?”

Hướng Nam bực bội gào lên một câu thật sự làm Thường Triết bất ngờ.

Cuối cùng, Hướng Nam thu lại sự tức giận nói với Thường Triết: “Chỗ tôi không có thứ cậu muốn. Không coi cậu là trung tâm, không có dùng trăm cách để lấy lòng, không có gặp dịp thì chơi. Nếu cậu thật sự thấy không thuận mắt…”

Hướng Nam ngẩng đầu nhìn vào cặp mắt xanh lam lạnh lẽo kia: “Mời cậu trân trọng thời gian quý báu của mình, rời khỏi chỗ này, có được không?”

Thường Triết sau đó thực sự đi mất.

Y tự thấy dựa vào những ưu việt của bản thân trước nay chưa từng bị đối xử như vậy, chạy đến một quán bar quen mua rượu.

Nhân viên pha chế ở quầy thấy y liều mạng uống rượu, gõ gõ quầy bar, lại gần y: “Sao vậy? Bị kích thích sao?”

“Kích thích quá lớn!”

Thường Triết bảo bối trong lòng uất ức, lớn tiếng: “Đổi việc sau lưng tôi, gạt tôi chuyển nhà. Tôi không trách anh ta thay đổi thất thường, anh ta lại chê tôi vướng mắt anh ta!”

“Anh ta bảo tôi không quan tâm để cảm nhận của anh ta. CMN canh ba nửa đêm mới về nhà, vừa gặp mặt thì đạp tôi một cái, anh ta có quan tâm đến cảm nhận của tôi sao?”

“Cậu yêu cô ấy sao?”

Thường Triết nghe vậy hơi ngẩn ra, lập tức cao giọng: “Đương nhiên không phải!”

“Là người yêu?”

Thường Triết nhớ tới thái độ đối với y vừa rồi của Hướng Nam, chẳng gật đầu cũng chẳng lắc đầu.

Nhân viên pha chế thấy y như vậy, hỏi y: “Hai người có quan hệ không?”

“Đương nhiên là có.”

Đây là phản ứng đầu tiên của Thường Triết bảo bối.

“Quan hệ gì? Tình một đêm sao?”

Không phải như vậy.

Thường Triết nhíu mày.

Nhân viên pha chế thấy y có phản ứng như vậy, cảm giác đầu tiên là không biết y hôm nay đứt mất cái gân nào.

Nhân viên pha chế giật giật khóe miệng, vừa định khuyên, không ngờ có ai đấy đột nhiên vỗ vai Thường Triết.

Thường Triết vừa quay đầu lại lập tức bị người ta hôn lấy.

Đột nhiên có mỹ nữ sà vào lòng, Thường Triệt không những không từ chối, còn rất vui vẻ hưởng thụ.

Đầu lưỡi linh hoạt đáp lại sự trêu chọc của đối phương. Tay y rất tự giác sờ lên eo đối phương theo đường cong cơ thể vuốt xuống cái mông căng tròn của đối phương.

Sau một nụ hôn sâu, cô gái kia vỗ mặt Thường Triết, nhỏ giọng quyến rũ: “Anh đẹp trai của em hôm nay làm sao vậy? Tâm trạng không tốt sao?”

“Đúng vậy.”

Thường Triết cầm lấy bàn tay đặt trên mặt mình của cô để bên môi khẽ hôn, bộ dạng đáng thương nhíu mày hỏi cô: “Anh đáng thương như vậy, tối này em có bằng lòng dành thời gian an ủi anh không?”

Cô gái kia cười.

Cô lại gần bên tai Thường Triết nói cái gì đó, sau đó nhét một chiếc thẻ vào trog túi áo y.

Biết thứ đối phương nhét vào là chìa khóa phòng khách sạn, lông mày Thường Triết liền nhướn cao.

Cuối cùng, cô gái kia tặng y một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, lưu luyến không nỡ rồi rời đi.

Cô gái kia vừa đi, Thường Triết liền lôi chiếc thẻ phòng kia ra, thuận tay vứt lên quầy bar.

"Cậu đi không?"

Người nhân viên pha chế kia hỏi.

Thường Triết giật giật khóe miệng, nói: "Không biết, phải xem tâm trạng thế nào."

Cô gái kia là người lúc trước y quen trong quán bar này.

Hai người có chơi đùa với nhau mấy lần.

Thế nên, cũng coi như "quen".

"Không cần xem xét, cậu cứ đi đi."

Nhân viên pha chế thu lại mấy chiếc cốc của những người khách đã thanh toán, cầm chiếc khăn lau vết rượu chỗ quầy bar bên cạnh Thường Triết, nói: "Còn về người cậu vừa nói, tuy tôi chưa từng gặp qua, có điều tôi thấy cậu nên nhanh rời xa cô ấy đi."

"Vì sao?"

Trong lòng Thường Triết nghĩ: Nhẽ nào cậu ta (nhân viên pha chế) cảm thấy y (Hướng Nam) không xứng với người vạn người mê như y (Thường Triết)?

"Cô gái đó có hay thay đổi thất thường không tôi không rõ." Nhân viên pha chế nói với y: "Có điều…"

Nhân viên pha chế đẩy chiếc chìa khóa kia đến trước mặt Thường Triết, gõ gõ, nói: "Cậu luôn như thế, có người đứng đắn nào lại yêu cậu chứ?"

Thường Triết sau đó uống say.

Nhân viên pha chế theo địa chỉ y nhắc tới lúc nói chuyện mà đưa Thường Triết say xỉn về nhà Hướng Nam.

Lúc này Hướng Nam đã tắm rửa xong xuôi, đi ngủ rồi.

Thường Triết lại đột nhiên "giá đáo", hơn nữa còn say rượu, Hướng Nam thật sự vừa bực bội vừa bất đắc dĩ.

Sau khi tiễn nhân viên pha chế kia về, Hướng Nam cầm khăn ướt vào phòng lau mặt cho Thường Triết, kéo chăn lên đắp cho y.

Y thấy Thường Triết hai mắt nhắm nghiền không động đậy gì, cho rằng y đã ngủ rồi, liền lấy một bộ chăn đệm cũ từ trong tủ đồ ra.

Hướng Nam định tối nay ngủ tạm ở sofa trong phòng khách.

Không ngờ vừa định đi ra, Thường Triết đột nhiên ngồi dậy.

"Anh đi đâu vậy?"

Thường Triết gọi thực lớn tiếng.

Hướng Nam cho rằng y say rượu rồi lên cơn, sợ y làm ảnh hưởng đến hàng xóm bên cạnh, vội vàng leo lên giường lại gần y khuyên y không nên làm loạn.

Thường Triết bảo bối không để ý Hướng Nam, một chân đạp chăn ra.

Y nghiêng nghiêng ngả ngả bò dậy, giống như nói với Hướng Nam, mà cũng như đang tự nói với chính mình: "Chê tôi… Tôi đi."

"Có phải say đến ngốc không vậy?" Hướng Nam thấy bộ dạng giận dỗi kia của Thường Triết, kéo y trở lại giường.

Cuối cùng, Thường Triết liếc đống chăn đệm cũ của Hướng Nam, vùng thoát ra khỏi tay Hướng Nam, lại bò dậy.

Hướng Nam coi như sợ y rồi, giữ y lại, hỏi: "Cậu rốt cục làm sao vậy?"

Hướng Nam sau đó bị y ôm chặt lấy.

Hai người cứ ép sát vào nhau như vậy nằm trên giường.

Đối với Thường Triết người đầy mùi rượu, vùi đầu vào lòng y, thi thoảng lại cựa quậy đánh thức y dậy, Hướng Nam cảm thấy vừa tức giận vừa bất lực.

Hướng Nam sau đó trực tiếp không ngủ nữa.

Y chờ thực lâu, một mực chờ đến lúc Thường Triết hoàn toàn không còn động đậy nữa, y mới nhẹ nhàng thoát ra, định ngồi dậy.

Thế nhưng vừa mới khẽ ngọ nguậy, Thường Triết đang ngủ lập tức tỉnh lại.

Cánh tay Thường Triết quấn lấy Hướng Nam.

Người y càng vùi sâu vào trong lòng Hướng Nam.

Không trốn thoát được, lông mày Hướng Nam khẽ nhíu lại.

Hướng Nam đang nghĩ nên đợi Thường Triết ngủ thật sâu rồi thử lại một lần nữa, ai ngờ…

"Đại thúc… Anh biết vì sao hôm nay tôi giận như vậy không?"

Thường Triết vốn đã chìm vào giấc ngủ đột nhiên mở miệng, Hướng Nam có chút ngẩn người.

Cuối cùng, Hướng Nam nhỏ giọng: "Vì sao?"

Thường Triết không trả lời y.

Hường Nam đợi rất lâu, thấy y không có phản ứng gì, nhẹ nhàng thoát ra. Lúc này mới phát hiện Thường Triết đã thật sự ngủ rồi. <ins class="adsbygoogle"

77. Chương 76: Trốn Tránh

Thường Triết tỉnh lại đã là hơn hai giờ chiều hôm sau.

Hường Nam ở trong phòng bếp bận rộn, thấy y lờ đờ đứng ở đó, liền nói: "Tôi chuẩn bị bàn chải đánh răng các loại cho cậu rồi đấy, ở trong phòng tắm."

Hướng Nam nói xong Thường Triết lại không có phản ứng gì.

Y không đeo kính cứ yên lặng đứng ở đó nhìn Hướng Nam. Hướng Nam thấy y như vậy, có chút kỳ lạ.

Chưa tỉnh sao?

Rất nhanh, Hướng Nam biết là không phải vậy.

Chiếc điện thoại Thường Triết vứt trong phòng vang lên.

Thường Triết phản ứng lại ngay lập tức, đi vào trong phòng.

Hường Nam nghĩ lại thấy có thể Thường Triết bảo bối vẫn còn đang tức giận. Y đang vội đi làm, không có thời gian để tâm mấy việc này.

Hướng Nam bê những món đồ ăn nóng hổi ra đặt lên chiếc bàn vuông trong phòng khác gần nhà bếp, cởi tạp dề ra đi vào lại trong phòng bếp, nói với Thường Triết trong phòng ngủ: "Đồ ăn đều làm cho cậu. Cậu rửa ráy xong thì qua nhân lúc đồ còn nóng ăn đi."

Hướng Nam thấy trong phòng không có động tĩnh gì, lập tức nhín mày.

Y nhìn đồng hồ treo tường, cầm chìa khóa, đi ra ngoài cửa.

Người gọi điện cho Thường Triết là Cao Hách.

Câu đầu tiên sau khi điện thoại được kết nối mà Cao Hách nói với Thường Triết là hỏi: "Cậu biết chuyện Hướng Nam biến mất chưa?"

"Không biết."

Thường Triết vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng Hướng Nam dặn dò y từ phòng khách truyền tới.

Thường Triết đi ra ngoài mấy bước, đưa mắt nhìn theo về phía Hướng Nam rời đi.

Cao Hách hỏi: "Vậy cậu bây giờ ở đâu?"

Ánh sáng trong đôi mắt xanh lam bắt đầu di chuyển.

Mắt tiễn Hướng Nam đóng cửa rời đi, Thường Triết giật giật khóe miệng, lúc này mới nói: "Khách sạn."

Hướng Nam đến muộn.

Y vào trong cửa hàng cười cười xin lỗi làm Doanh Doanh chờ y đến giao ca. Doanh Doanh xua xua tay, không tính toán gì.

Doanh Doanh hỏi y: “Anh thấy rồi chứ?”

“Thấy gì?”

Hướng Nam không hiểu nhìn cô, cô nói: “Hôm qua anh để quên chìa khóa ở cửa hàng. Em vốn định để hôm nay anh đi làm thì nhắc anh cầm về, thế nhưng cuối cùng nghĩ lại thấy em ở ngay cách vách mà, thế nên cầm chìa khóa theo về. Sáng nay trước khi em đi làm đặt ở dưới chậu hoa trước cửa phòng anh.”

Hóa ra là vậy.

Không mất chìa, khóa phòng trọ không cần đổi nữa.

Đại thúc ngoài cảm kích Doanh Doanh còn cảm thấy mình thực may mắn.

Tâm trạng vui vẻ vì sự may mắn này chỉ duy trì đến trước khi y đặt chân vào lại nhà mình.

Hướng Nam cho rằng trước khi y về Thường Triết đã rời đi.

Thế nhưng thực tế lại không giống như y tưởng tượng.

Thường Triết không những vẫn ở đây, mà y còn chỉ mặc độc chiếc quần lót đi qua đi lại trong nhà Hướng Nam.

Hướng Nam đứng ở cửa nhìn thấy cảnh này thì đờ người.

Sau đó, Hướng Nam chỉ y: “Cậu…”

“Về rồi sao?” Thường Triết bảo bối liếc y một cái, đi vào phòng bếp.

Hướng Nam đi theo vào thấy y đang ngâm mì, hỏi y: “Quần áo cậu đâu?”

“Giặt rồi.”

“Vậy cậu…”

Hướng Nam định nói trong tủ có quần áo, vì sao y không lấy tạm một bộ mặc vào.

Nhưng nghĩ lại thấy Thường Triết có thể chê quần áo mình không tốt, lời tiếp đó Hướng Nam cũng không nói ra nữa.

Thôi đi.

Hướng Nam đi vào trong phòng ngủ.

Cưu chiếm tổ thước, Hướng Nam suy nghĩ không biết bản thân tối nay tắm rửa xong có nên "trú tạm" ở ghế sofa trong phòng khách không.

Đang nghĩ ngợi, Hướng Nam mở cửa tủ đồ ra, liền ngớ người.

Trong tủ Hướng Nam gần như đầy ắp quần áo Thường Triết, chiếm ba phần tư không gian. Hướng Nam hỏi Thường Triết bảo bối đi theo y vào phòng: "Cậu làm cái gì đây?"

"Sống chung đi." Thường Triết quấn lấy Hướng Nam: "Tôi vừa gọi người mang đồ tới."

Sống chung?!

Hướng Nam ngạc nhiên quay đầu lại, bị Thường Triết bảo bối hôn một cái.

Thường Triết bảo bối biến thành một con cún to.

Y giống như kiểm tra mà vùi đầu ngửi ngửi người Hướng Nam.

Hướng Nam cảm thấy kỳ quặc, nhẽ đẩy y ra: "Cậu làm sao vậy?"

Thường Triết không nói gì.

Y ôm chặt lấy Hướng Nam, nới rộng cổ áo sơ mi ở trên cổ Hướng Nam, cẩn thận kiểm tra trên xương quai xanh.

Hướng Nam bị y làm cho cảm thấy khó hiểu, đẩy y ra, nhưng lập tức bị y ôm càng thêm chặt.

"Cậu rốt cuộc làm sao vậy?"

"Đại thúc hôm nay thực ngoan."

Một câu tán thưởng không đầu không đuôi của Thường Triết làm Hướng Nam ngẩn người.

“Thực ngoan cái gì cơ?”

“Dù sao cũng thực ngoan.”

Thường Triết bảo bối rất thỏa mãn mà vùi mặt vào cổ Hướng Nam cọ cọ.

Sau đấy, y mút lấy hầu kết của Hướng Nam.

Mặt Hướng Nam lập tức đỏ ửng.

Hướng Nam giãy giụa nhẹ định đẩy y ra.

Không ngờ Thường Triết giữ cằm Hướng Nam bắt y mở miệng, luồn lưỡi vào.

Hôn lưỡi đầy tính khiêu khích làm hơi thở Hướng Nam càng ngày càng nóng.

Dần dần, tay Hướng Nam bám lấy cổ Thường Triết.

Hướng Nam bị y đưa vào trong nhà tắm.

Hai người ngâm mình trong bồn tắm đầy bọt xà phòng, trần trụi dán sát vào nhau.

Thứ lửa nóng của Thường Triết tiến vào trong cơ thể Hướng Nam, nhẹ nhàng di chuyển ma sát, dẫn dụ Hướng Nam, muốn y nói ra những lời xấu hổ.

Hai má Hướng Nam đỏ bừng, người dưới bị Thường Triết giữ lấy, nóng bỏng mà trướng đau.

Hướng Nam chịu không nổi nữa.

Y bám chặt lấy vai Thường Triết lẩm bẩm một câu cầu xin. Thường Triết không nghe rõ, dừng lại hỏi y: “Sao cơ?”

Hướng Nam quay mặt đi.

Y cắn môi khó xử một lúc, nhỏ giọng: “Thực… thoải mái…”

Thường Triết bật cười.

Y nắm lấy cằm Hướng Nam, đầy yêu thương mà hôn lên môi y, hỏi: "Còn gì nữa?"

Còn gì?

Trên khuôn mặt đỏ ửng của Hướng Nam lộ ra nét không hiểu.

Thường Triết lại bắt đầu chuyển động.

Nơi mẫn cảm của Hướng Nam bị kích thích, lập tức ôm chặt lấy cổ Thường Triết, không nhịn được mà rên rỉ.

"Thường Triết…."

Hướng Nam không rõ Thường Triết rốt cục muốn y nói gì, lắc đầu cầu xin.

Thường Triết thấy Hướng Nam đưa tay xuống dưới, lập tức gạt tay y ra.

"Thường Triết… Tôi…"

"Nói thích tôi."

Hả?!

Hướng Nam vốn đang định nói mình khó chịu, nghe vậy liền ngẩn ra.

Thường Triết lại mút lấy môi Hướng Nam, dịu giọng: "Nói anh thích tôi, rất thích rất thích."

Là hứng thú nhất thời?

Hay là thật lòng?

Không rõ Thường Triết muốn y nói lời này là có ý gì, Hướng Nam rất khó xử cúi đầu tránh ánh mắt.

Phản ứng này của Hướng Nam tương đương với lời cự tuyệt.

Nhu tình biến mất, trong ánh mắt xanh lam của Thường Triết hiện một tia lạnh lẽo.

Thường Triết bắt đầu "tra tấn" Hướng Nam.

Hướng Nam không thể bắn, thiếu chút nữa bị y làm cho ngất xỉu.

Từ đêm đó trở đi, Thường Triết bảo bối liền một mực ở lại phòng trọ của Hướng Nam.

Chỉ cần Hướng Nam về đến nhà, Thường Triết sẽ quấn lấy y làm việc này.

Mỗi lần, Thường Triết đều mặc kệ ý nguyện của Hướng Nam mà trực tiếp cưỡng ép, hơn nữa mỗi lần y đều giữ chặt Hướng Nam, cố ý không cho Hướng Nam bắn.

Hướng Nam bị y giày vò hết lần này đến lần khác, dần dần, bài xích và sợ hãi làm chuyện phòng the với Thường Triết.

Hướng Nam bắt đầu trốn tránh.

Y tan ca không muốn về nhà trọ, bắt đầu lang thang không mục đích trên đường. <ins class="adsbygoogle"

78. Chương 76-2: Phiên Ngoại 2: Đại Thúc, Bọn Tôi (đám Sói Con) Muốn Hẹn Hò

Chuyện kể rằng một ngày nọ, thỏ trắng đại thúc hái nấm trong rừng. Hái rồi lại hái, nó đột nhiên cảm thấy rất nhiều ánh mắt.

Tai nó khẽ động, quay đầu lại nhìn trái nhìn phải, phát hiện những con thỏ khác đều đang chuyên tâm hái nhặt, không có ai đang nhìn nó cả.

Thỏ đại thúc không rõ ánh nhìn từ đâu tới, không khỏi nhíu mày.

Tưởng tượng sao?

Ai

Nhất định là vậy rồi.

Nó liền quay lại.

Cúi đầu, vươn móng rồi lại hết sức tập trung vào công việc hái lượm của nó.

“Đi mua xì dầu, đi mua xì dầu ” Sói con Cao Hạo cầm một bình xì dầu lượn qua trước mặt thỏ đại thúc… (Cụm “đi mua xì dầu” trong bản gốc là “ ”, dịch Hán – Việt là “đả tương du”. Ở đây tác giả chơi chữ, “đả tương du” vừa có thể hiểu là đi ngang qua, vừa có thể hiểu là đi mua xì dầu)

Thỏ đại thúc không biết.

Lúc này, trong một lùm cây cách nó không xa, có một nhóm sói con đang trốn ở đó hai mắt lóe sáng nhìn chằm chằm nó.

Mấy con sói con hai mắt đầy yêu thương, miệng cười ngu nhìn từng hành động của thỏ đại thúc. Nước miếng rất nhanh liền nhễu đầy khắp mặt chúng.

“Thực ngon miệng Thực ngon miệng ”

“Thực đáng yêu Thực đáng yêu ”

“Vì sao? Vì sao? Vì sao con thỏ này lại đáng yêu như vậy ”

“Au au Tôi muốn hẹn hò với anh ta ”

“Mấy cậu!” Sói con Thiếu Kiệt vung tay lên, nhỏ giọng: “Không được tranh cùng tôi!”

“Dựa vào cái gì?”

Mấy con sói con khác nghe vậy rống lên. Mọi người tức giận không thể gây hấn, sói con Thiếu Kiệt sợ dọa đám thỏ con chạy mất mà bực tức nhỏ giọng nói: “Thỏ đại thúc này là tôi thấy trước!”

“Thế thì sao?”

“Cậu chưa từng nghe câu “Người đến sau hơn người đến trước” sao?”

“Grào grào ” Sói con Thiếu Kiệt nhỏ giọng rú: “Sao mấy cậu có thể như vậy!”

“Không phục sao?” Sói con Thường Triết luôn tự nhận bản thân là người công bằng nhất đưa vuốt chống

hông, nói: “Vậy chúng ta quyết đấu một trận công bằng nhất thì sao?”

“Quyết đấu cái gì?”

“Chúng ta thay phiên ra trận. Xem ai trong chúng ta có thể dựa vào mị lực của mình mà quyến rũ thỏ đại thúc đi hẹn hò sweet sweet. Người thua phải tự động rút lui, thế nào?”

“Được ”

Đám sói con đồng tình nhất trí, sau đó bao búa kéo quyết định ai trước ai sau.

Định ra được thứ tự trước sau xong, lễ hội săn thỏ (đại thúc) của đám sói con chính thức bắt đầu

“Đi mua xì dầu, đi mua xì dầu ” Sói con Cao Hạo cầm một bình xì dầu đi qua bên cạnh đám sói con hừng hực ý chiến đấu….

Xuất trận đầu tiên là sói con Cao Hách

Chỉ thấy nó hai vuốt khoanh trước ngực, đứng đó trái lo phải nghĩ, đắn đo trầm ngâm.

Cuối cùng, mắt nó sáng lên.

“Trước tiên, tôi phải khiến y cảm thấy tôi không phải một con sói xám.”

Nói rồi, nó tìm hồi lâu, tìm thấy một cái khẩu trang lớn, che lại cái mõm đầy răng nhọn của mình.

“Sau đó…”

Hàng lông mi dài của nó rung lên, cầm một chiếc mũ giấu đôi tai sói mà đội lên.

Cuối cùng, nó đeo cặp kính đen đẹp trai của sói con Thiếu Kiệt lên.

“Như vậy, y sẽ không sợ tôi nữa ”

Cao Hách bảo bối cảm thấy bản thân thực thông minh, có chút đắc ý.

“Thêm nữa a…” Nó cảm thấy màu trắng tượng trương cho sự lương thiện, thế là liền sơn lên người mình

một màu trắng phau như thỏ.

"Hoa, rất quan trọng."

Nó lại đi hái một vài bông hoa cúc, ngoại trừ một phần bó lại chuẩn bị tặng thỏ đại thúc ra, nó gắn chỗ còn lại lên người mình (vì nó cho rằng làm như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy nó rất dễ gần).

"Ừm Ừm Không tồi."

Cao Hách bảo bối hoàn thành xong mọi việc thì vô cùng tự tin bước ra.

Lập tức, những ánh mắt xung quanh tập trung hết lên người nó.

Rất thành công sao?

"Nhìn kìa Con vật kia… trông thực quái dị."

"Đúng vậy, đúng vậy. Sao lại làm thành như vậy chứ?"

"Thực mất mặt nha."

Lời thì thầm nói nhỏ của đám thỏ con không được Cao Hách để vào lòng.

Nó có suy nghĩ độc lập của nó.

Cái gọi là phong cách khác biệt, nó cảm thấy đám thỏ kia không đủ khả năng thưởng thức và thấu hiểu.

Nó cảm thấy

Thỏ đại thúc đáng yêu sẽ không giống chúng nó

Nó mất công trang điểm như vậy

Thỏ đại thúc nhìn thấy nó nhất định nhất định sẽ hiểu

Sói con Cao Hách tâm trạng bay bổng đã đến gần thỏ đại thúc rồi.

Nó vươn móng sói ra khẽ đụng vào tai thỏ đại thúc.

Chiếc tai mẫn cảm bị người ta chạm vào, thỏ đại thúc lập tức quay đầu, hai mắt trợn tròn sững sờ.

"Rất to một con…" Thỏ đại thúc ban đầu sợ hãi, hai mắt chớp chớp, sau đó, híp mắt lại: "… Gì vậy?"

Hả?!

Rất to một con… gì vậy?!

Gió hiu hiu

Một chiếc lá cây xẹt qua

Thế giới của Cao Hách bảo bối vô cùng tự tin

Sụp đổ rồi…….

"Đi mua xì dầu, đi mua xì dầu " Sói con Cao Hạo cầm một bình xì dầu đi qua bên cạnh sói con Cao Hách đang chìm đắm trong bi kịch….

Long trọng lên sàn thứ hai là sói con Trình Nam

"Ha Ha Ha Ha " Sói con Trình Nam chỉ sói con Cao Hách vừa thất bại trở về mà rất không nể tình cười nhạo.

"Dòng máu cao quý như tộc sói chúng ta, cần che che đậy đậy như vậy để tiếp cận sao?" Sau đó, nó tự tin chỉ vào chính mình: "Nhìn tôi mà học tập nè! Hôm nay mấy cậu phải chăm chú quan sát, người được chào đón như tôi Tiếp đây, sẽ phá vỡ kỷ lục (tán gái) nhanh nhất thế giới!"

(Tuy rằng thỏ đại thúc không phải là gái)

Nói rồi, sói con Trình Nam chỉnh chu dung nhan của mình một chút, bước lớn đi ra ngoài.

Vừa ra đến ngoài, đám thỏ con thấy nó tất cả liền đứng thẳng dậy, tai dựng đứng, mắt trợn tròn.

Nó thấy bọn chúng như vậy, trong lòng đắc ý vô cùng.

Đẹp trai đi

Nó lấy sức, lớn tiếng: “Tôi là……”

“SÓI —-”

Không biết con thỏ nào hoảng sợ thét lên, “phì phò phì phò” mấy cái, sói con Trình Nam còn chưa nói hết lời, đám thỏ con đã trốn chạy gần hết.

Trình Nam bảo bối cùng đám sói con trốn trong lùm cây bị “hiệu suất” của chúng làm cho có chút chết lặng.

Cũng may, dưới tán cây không xa vẫn còn hai con (thỏ) một già một trẻ.

Trình Nam được an ủi chút ít đi lại về phía bọn nó (muốn hỏi thăm tình hình về thỏ đại thúc vừa chạy mất).

Không ngờ, con thỏ trẻ đang khuyên con thỏ già tai ghễnh ngãng nghe không rõ chạy đi nhìn thấy sói con Trình Nam đi về phía bọn nó lập tức hoảng sợ.

Con thỏ trẻ kia lập tức thi triển Không Trảo đạo đánh ngất con thỏ già, kéo chân nó chạy biến mất.

Bạn nhỏ sói Trình tự cho mình được chào đón thấy vậy: Hãn

Có cần như vậy không…

Thường Triết bảo bối từ trong lùm cây đi ra đặt móng lên vai Trình Nam bảo bối, vô cùng tao nhã nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay bên kia của mình, không khỏi sùng bài nói: “Tình yêu à… Cậu quả nhiên phá vỡ kỷ lục chạy trốn nhanh nhất thế giới bọn họ.”

“Đi mua xì dầu, đi mua xì dầu ” Sói con Cao Hạo cầm một bình xì dầu đi qua bên cạnh đám sói con đang cười trên nỗi đau của người khác….

Lên sàn thứ ba là sói Thường chắc chắn phải gặp trên tình trường.

Nó cười đẹp trai một cái, nói với đám sói con bên cạnh: “Các anh em, mấy cậu chờ xem tôi đây ”

Thỏ đại thúc nhảy nhảy rồi tụt lại sau so nhóm thỏ con.

Thỏ đại thúc nhìn trái nhìn phải, phát hiện chỗ đường nhỏ phía trước cách nơi mình đang đứng không xa có rất nhiều nấm.

Nó vui sướng đi qua.

Nhặt từng cây từng cây một.

Đột nhiên…

"Anh cần giỏ đựng không?"

Thỏ đại thúc nghe tiếng liền ngẩng mạnh đầu lên, hoảng sợ.

Nấm rơi hết xuống đất.

Thỏ đại thúc định chạy đi bị sói con Thường kịp thời giữ lại.

Sói con Thường nhấc cái giỏ lên vung vẩy trước mặt thỏ đại thúc: "Cái này, là giỏ của anh đó."

Thỏ đại thúc nhìn chằm chằm, quả thực là cái giỏ nó lúc nãy chạy trốn để quên.

Thỏ đại thúc gật đầu.

Sói Thường nói: "Anh không phải sợ. Tôi là một con sói tốt. Tôi nhặt được cái giỏ anh làm rơi, đặc biệt cầm tới trả anh."

"Chỉ có vậy?"

"Chỉ có vậy."

Thỏ đại thúc vươn móng nhận lấy cái giỏ.

Sói Thường thấy nó nhặt mấy cây nấm rơi xuống đất cho vào giỏ, cũng cúi người giúp.

Sói Thường chủ động giúp đỡ làm thỏ đại thúc có ấn tượng khá tốt về nó. Nhặt nấm xong, thỏ đại thúc cười cười với sói Thường, nói: "Cảm ơn nhé."

Đáng yêu quá

Sao có thể đáng yêu như vậy

“Không cần cảm ơn ” Sói Thường mắt biến thành hình trái tim đột nhiên nhận ra đây là cơ hội, đổi lời: “Không phải, ý tôi là chỉ nói một câu cảm ơn thôi sao?”

“Hả?” Thỏ đại thúc chớp chớp mắt.

Sau đó, nó đưa giỏ ra trước mặt sói con Thường: “Vậy tôi mời cậu ăn nấm.”

Phản ứng đầu tiên của sói Thường là: “Không cần, tôi vốn ăn thịt.”

“Hả?!”

Thấy thỏ đại thúc hoảng sợ, sói con Thường biết mình nói soi vội xua xua tay: “Không phải, không phải, tôi là nói tôi vốn không ăn thịt.”

Thế nhưng đây không phải thịt mà…..

Thỏ đại thúc khẽ nhíu mày.

“Anh đồng ý hẹn hò với tôi không?”

“Hẹn hò?”

“Ừm Ừm Phải Phải ”

Thỏ đại thúc suy nghĩ một chút: “Chúng ta đi đâu hẹn hò?”

“Hả?”

Sói Thường chưa từng nghĩ đến vấn đề này có chút đờ người.

“Đúng nha Chúng ta lát nữa đi đâu hẹn hò đây?”

Sói Thường bình thường hẹn hò đều do đối phương quyết định.

Nó không biết gì về vấn đề này, thế nên nhất thời không biết nên đi đâu thì tốt.

"Chúng ta nên đi đâu thì tốt?"

Sói Thưởng hỏi thỏ đại thúc.

Thỏ đại thúc trước nay không có chủ kiến, thế nên lắc đầu.

Hai người cùng do dự.

Sau đó tốn một thời gian dài thảo luận về địa điểm hẹn hò.

Đám sói con trốn trong bụi cỏ chờ đến gần mốc meo thấy bọn họ vẫn không ngừng bàn bạc, có vài con sắp phát điên rồi.

Cuối cùng, sói Thường trầm tư suy nghĩ khác bình thường một lúc, quay người lại: "Chúng ta đến ven hồ đi."

"Hở? Thỏ đâu rồi?"

Đám sói con chịu không nổi chạy ra, lớn tiếng: "Sớm đi rồi."

"Đi mua xì dầu, đi mua xì dầu " Sói con Cao Hạo cầm một bình xì dầu đi qua bên cạnh đám sói con đang sắp phát điên…..

Thực ra thỏ đại thúc bỏ đi không phải vì không chịu được sự do dự của sói con Thường.

Nó là bị sói con Thiếu Kiệt không chịu được sói con Thường do dự bắt đi rồi.

Người thứ tư long trọng xuất hiện là sói con Thiếu Kiệt hay bốc đồng

Hành động cướp thỏ của sói con Thiếu Kiệt dọa thỏ đại thúc sợ.

Thỏ đại thúc bị nó mang đến bên hồ, đặt ngồi lên một tảng đá to to.

Thấy sói con Thiếu Kiệt lộ ra răng nanh sắc nhọn, thỏ đại thúc hoảng sợ đến mức cả người run rẩy.

“Hẹn hò với tôi đi.”

“Hả?” Thỏ đại thúc ngẩn người, sau đó: “Cậu đưa tôi đến đây không phải để ăn tôi sao?”

Sói con Thiếu Kiệt kinh ngạc: “Có thể trực tiếp ăn sao?”

(! Chữ “ăn” này của sói Kiệt không phải là cái ăn đó)

Thỏ đại thúc vừa nghe thực sự bị ăn thịt, “Oa” một tiếng lập tức muốn nhảy xuống đất.

Thế nhưng thỏ đại thúc không có chạy thoát thành công.

Vì phản ứng đầu tiên của sói con Thiếu Kiệt là nắm lấy đôi tai yếu ớt của thỏ đại thúc nhấc nó lên.

Tai thỏ đại thúc bị nắm lấy, đau đến mức hai chân đạp loạn.

Cuối cùng, giãy giụa vô ích, nó nước mắt lưng tròng nhìn sói con Thiếu Kiệt, đáng thương vô cùng cầu xin: “Có thể không ăn không?”

Đáng yêu quá

Đáng yêu quá

Sói con Thiếu Kiệt hưng phấn rú lên trong lòng.

Nó bắt lấy thỏ đại thúc, ôm lấy nó, để nó ngồi lại lên tảng đá.

Thỏ đại thúc chưa hết hoảng hồn, thảm thương hỏi Thiếu Kiệt bảo bối ngồi cạnh bên nói: “Là bữa tối sao?”

Sói con Thiếu Kiệt ngây người, lập tức bật cười ha ha.

“Yên tâm!”

Nó vung bàn tay to lên, an ủi vỗ mạnh một cái lên vai thỏ đại thúc, thiếu chút nữa đẩy thỏ đại thúc ngã xuống hồ.

Nó cười đến nghiêng nghiêng ngả ngả, từ tảng đá ngã xuống.

Đến lúc nó trèo lại lên, thỏ đại thúc đã lại hoảng sợ chạy trốn một lần nữa.

Thỏ đại thúc hoảng sợ không rõ đường, đến lúc hoàn hồn lại mới phát hiện mình lạc đường rồi.

Nó quan sát xung quanh, hoàn toàn không phân biết được phương hướng, có chút hoảng.

Lúc này, nó thấy sói con Cao Hạo đang đi mua xì dầu từ xa đi lại.

Nó do dự một lúc, chạy về phía sói con Cao Hạo cầu cứu. Không ngờ còn chưa kịp đến nói lời nào, sói con Mạc Dương đột nhiên xuất hiện PIA bay sói con Cao Hạo đi mua xì dầu ngang qua.

Sói con Cao Hạo hóa thành ngôi sao không thấy rõ trên bầu trời, sói con Mạc Dương nắm lấy hai móng mềm mại của thỏ đại thúc đang hoàn toàn chết lặng, yêu thương gợi tình: "Có gì tôi có thể giúp anh không?"

Thỏ đại thúc bị sự quan tâm tha thiết của sói con Mạc Dương dọa sợ.

Không rút móng ra được, thỏ đại thúc sợ hãi: "Cậu là sói…"

"Ừm, không sai." Sói con Mạc Dương rất thẳng thắn thừa nhận, sau đó không quên kéo sói con Cao Hạo vừa bị nó PIA bay xuống nước cùng, nói: "Con vật anh vừa định hỏi cũng là vậy."

"Cái này…"

Thỏ đại thúc cả một ngày đụng phải nhiều con sói kỳ quái thế này, cảm thấy có chút khó hiểu.

"Tôi bị lạc đường." Thỏ đại thúc nói.

Sói con Mạc Dương lập tức tích cực đề nghị muốn dẫn đường cho đại thúc.

Hai người đi một đoạn đường dài.

Sói con Mạc Dương cả một đường không ngừng thôi miên thỏ đại thúc, thỏ đại thúc dần dần trở nên mù quáng.

Thỏ đại thúc bắt đầu gần gũi với sói con Mạc Dương.

Hai người càng ngày càng hòa hợp.

Sói con Mạc Dương định nhân lúc không khí giữa hai người tốt đẹp đề nghị hẹn hò với thỏ đại thúc.

Nghĩ thấy có chút căng thẳng, sói con Mạc Dương liếc thấy một hòn đá bên đường, liền để thỏ đại thúc ngồi đó.

"Cái đó… Cái đó…"

Sói con Mạc Dương ngại ngùng cười cười, đổi lời, hỏi thỏ đại thúc: "Anh khát không? Tôi đi tìm nước cho anh uống."

"Hả?" Thỏ đại thúc gật đầu: "Cảm ơn."

Được rồi.

Sói con Mạc Dương rời đi tìm nước cho thỏ đại thúc.

Sói con Mạc Dương lấy một phiến lá to đựng nước mang về.

Thỏ đại thúc bảo nó uống trước, nó lắc đầu nói mình uống rồi.

Lúc thỏ đại thúc uống nước, hai mắt sói con Mạc Dương nhân lúc này nhìn một đường từ đôi tai dài của thỏ đại thúc xuống.

Càng nhìn càng thấy ngon miệng, càng trông càng thấy đáng yêu. Sói con Mạc Dương nhìn cái đuôi tròn ngắn của thỏ đại thúc, rất yêu thương mà vươn móng ra nắm lấy.

"Phụt — Sắc lang!!!!"

Sói con Mạc Dương táy máy bị thỏ đại thúc xấu hổ đạp bay.

Sói con Mạc Dương hóa thành sao chổi trên bầu trời hối hận gào khóc.

Sớm biết làm vậy sẽ bị đạp, nó vừa rồi đã xuống tay ở chỗ khác.

Thỏ đại thúc khó khăn lắm mới về được nhà.

Nó vừa nấu canh nấm, vừa nghĩ về mấy cuộc gặp gỡ khó hiểu lúc trước.

Mấy con sói kia rốt cuộc là định làm gì vậy?

Nghĩ mãi không ra, đột nhiên có người gõ cửa.

Thỏ đại thúc chạy lại mở cửa.

Vừa nhìn, liền bị dọa nhảy dựng.

Gõ cửa không phải ai khác, người đứng trước cửa chính là người vừa rồi bị sói con Mạc Dương PIA bay – Sói con Cao Hạo.

"Cậu muốn làm gì?"

Sói con Cao Hạo dịu dàng cười với thỏ đại thúc đang hoảng sợ.

Sau đó, nó chỉ bình xì dầu to gần bằng thỏ đại thúc, cầu cứu nói: "Tôi ra ngoài mua xì dầu, thế nhưng lại bị lạc đường."

Khí chất dịu dàng cùng nụ cười hiền hậu của sói con Cao Hạo làm thỏ đại thúc bỏ xuống tâm đề phòng.

Thỏ đại thúc mở to cửa ra, sói con Cao Hạo ngửi thấy mùi canh nấm thì xoa xoa bụng mình, nói: "Đói quá."

"Cậu thích sao?" Thỏ đại thúc rất vui mừng: "Vậy mời vào đây."

"Cảm ơn "

Sói con Cao Hạo đi vào trong nhà.

Thỏ đại thúc múc cho nó một bát canh nấm thơm ngào ngạt.

Nó ngửi ngửi, thầm lè lưỡi liếm, gật đầu: "Hảo…"

Khó ăn…

Thỏ đại thúc con chữ "hảo" nó nói cho rằng là khen tặng, rất vui vẻ quay ngời đi múc canh cho mình. (chữ "hảo" câu trên nên dịch là "thực" hoặc "rất" thế nhưng để khớp với câu phía sau này nên ta quyết định để nguyên)

Sói con Cao Hạo nhân lúc thỏ đại thúc quay người lấy túi gia vị (vị thịt gà) mình đã chuẩn bị đổ vào trong canh.

Lúc thỏ đại thúc quay lại nhìn thấy sói con Cao Hạo ngồi đó từ từ uống bát canh nấm đã thêm gia vị, cho rằng nó thực sự là một con sói ăn chay tốt, triết để yên tâm.

Đêm đó, thỏ đại thúc và sói con Cao Hạo ngồi ăn tối dưới ánh nến. Năm con sói con phí công sức lại chỉ có thể đứng ngoài căn nhà hình nấm, hai móng bám trước cửa sổ, vừa hâm mộ vừa đố kỵ mà nhìn trộm.

Chúng nó u oán gào khóc

Vì sao

Vì sao

Vì sao chúng nó vừa rồi không nghĩ ra cách đi mua xì dầu lạc đường này chứ...

79. Chương 77: Cãi Vã

Hướng Nam không có nơi để đi.

Thế nên y đi loanh quanh trên đường hai vòng liền nhớ tới chỗ đất trống đám trẻ con hay qua chơi ở gần khu nhà trọ.

Y tùy tiện tìm một ghế đá, lấy tờ báo đắp lên người mình rồi co ro nằm ngủ.

Qua một lúc không lâu, có một bàn tay ấm áp sờ lên cái trán lạnh ngắt của Hướng Nam.

Hướng Nam mở to mắt nhìn Cao Hạo, ngẩn người.

Hướng Nam vội ngồi dậy nhấc tờ báo trên người lên.

"Sao cậu lại ở đây?"

Cao Hạo vẫn một mực nhìn Hướng Nam, nhưng lại không trả lời câu hỏi của y.

Hướng Nam thấy hắn như vậy, miễn cưỡng cười cười, nói: "Tôi… mệt quá, nên tùy tiện tìm một chỗ nghỉ một lát."

Hướng Nam nói rồi, Cao Hạo vẫn im lặng. Hướng Nam bị hắn nhìn chằm chằm như vậy, có chút xấu hổ.

Đầu Hướng Nam cúi thấp.

Y nói nhỏ đến gần như không thể nghe thấy được: "Chỉ là muốn nghỉ ngơi một chút…."

Sau đó Hướng Nam bị Cao Hạo đưa đến khách sạn.

Ở phòng trên tầng cao nhất trong khách sạn, Hướng Nam ngồi trên giường thừ người ra nhìn tấm mành treo pha lê chạm đất trước mặt dần dần khép lại. Hướng Nam nói với Cao Hạo vừa đặt điều khiển xuống, đưa cốc nước ấm đến trước mặt y: "Tôi không phải không có chỗ để đi. Tôi chỉ là…"

Đây là câu Hướng Nam không ngừng nhấn mạnh cả một quãng đường đến đây, thế nhưng không biết vì sao Cao Hạo vẫn luôn dịu dàng hôm nay lại rất cố chấp, hoàn toàn không nghe lời y nói.

Cao Hạo kéo tay Hướng Nam lại để y nhận lấy cốc nước.

Cao Hạo dịu giọng dỗ Hướng Nam: "Uống chút nước, ngủ một giấc, lát nữa tối ăn cơm với tôi, được không?"

Sự dịu dàng của Cao Hạo giống như có khả năng thôi miên, trực giác đầu tiên của Hướng Nam là nghĩ muốn đồng ý.

Thế nhưng, y đột nhiên nhớ ra Thường Triết.

Hướng Nam lắc đầu, nói: "Tối nay tôi phải về nhà nấu cơm."

Lời Hướng Nam làm Cao Hạo nhíu mày.

Nấu cơm?

Nấu cơm gì cơ?

“Anh không phải ở một mình sao?”

Hướng Nam gật đầu, giải thích: “Vì…”

“Trước tiên ngủ một giấc, lát dậy nói sau, được không?” Cao Hạo cắt ngang lời Hướng Nam.

Hướng Nam thấy Cao Hạo đang nhìn đồng hồ, hỏi hắn: “Cậu có việc gấp gì phải xử lý sao?”

Cao Hạo điềm đạm cười: “Chút chuyện nhỏ.”

“Vậy cậu vẫn nên đi làm trước đi.”

Hướng Nam quan tâm nói, thấy Cao Hạo vẫn không động đậy, vẫn nhìn chằm chằm y, liền hứa: “Tôi sẽ chờ cậu quay về.”

“Thật chứ?”

Hướng Nam gật đầu: “Thật.”

Cao Hạo cười. Cười thực vui vẻ.

A Đông ở phòng ngoài thúc giục. Cao Hạo muốn hôn lên trán Hướng Nam một cái rồi mới đi, thế nhưng nghĩ lại thấy mình làm như vậy có thể dọa Hướng Nam sợ chạy mất, liền đổi thành vỗ vỗ tay Hướng Nam, rồi rời đi.

Hướng Nam uống chút nước liền nằm ngủ trong phòng.

Y nằm mơ.

Một giấc mơ y cảm thấy vô cùng hoang đường.

Y mơ thấy mình cơ thể trần trụi, nằm dưới người Cao Hạo mà hổn hển rên rỉ.

Y mơ thấy mình bám lấy Cao Hạo, bị hắn mạnh mẽ đâm xuyên.

Hướng Nam sau đó liền bật người ngồi dậy.

Bị dọa tỉnh, Hướng Nam vừa váng vất vừa khiếp đảm.

Hướng Nam căng thẳng quan sát, phát hiện quần áo còn mặc đầy đủ trên người.

Lại nhìn, y phát hiện chăn dưới thân không có lộn xộn như trong mơ.

Là mơ?!

Thật sự là mơ!

Giấc mơ này cũng quá thật đi.

Thật đến mức Hướng Nam dù đang tỉnh lại vẫn có thể cảm nhận được dư âm của cơn khoái cảm kia.

Giấc mơ như này làm Hướng Nam tự thấy chán ghét bản thân.

Y vừa xấu hổ vừa buồn bực. Sau đó, y đột nhiên nghe thấy tiếng người mà ngẩng đầu lên, thấy Cao Hạo, y liền ngẩn người.

Mặt Hướng Nam lập tức đổi sắc.

"Cậu không phải ra ngoài rồi sao?"

"Phải." Cao Hạo thấy mặt Hướng Nam trắng bệch, có chút khó hiểu, nói: "Nhưng tôi đã về được một lúc rồi."

Về được một lúc rồi?!

Hướng Nam nghe vậy, mặt lại càng bệch ra.

Cuối cùng, y hỏi: "Vậy cậu… cậu vừa rồi có nghe thấy…"

Nghe thấy tiếng động gì kỳ quái không?

"Nghe thấy? Nghe thấy anh gọi tên tôi?"

Lời Cao Hạo làm Hướng Nam trợn tròn mắt.

Cao Hạo thấy Hướng Nam bị hắn dọa sợ, không khỏi cười ha ha.

"Đùa mà thôi." Y ngồi xuống chỗ giường bên cạnh Hướng Nam.

Hắn nắm lấy tay Hướng Nam, nhẹ nhàng xoa bóp, dịu dàng hỏi: "Anh thật sự mơ thấy tôi sao?"

Hướng Nam vừa yên lòng vì không có phát ra âm thanh gì kỳ quái lúc mơ ngủ lập tức trong mắt lộ ra tia hoảng loạn.

Y cụp mắt xuống.

Cao Hạo thấy Hướng Nam như vậy, cũng không truy hỏi y nữa.

Cao Hạo đổi chủ đề, hỏi y: "Chúng ta đi đâu ăn tối đây?"

"Hả?" Hướng Nam nghe vậy ngẩng đầu. Lúc này mới để ý đến tấm màn vải không biết được kéo xuống từ lúc nào, sắc trời ngoài khung cửa sổ thủy tinh đã tối mịt.

Hướng Nam hơi giật mình một lúc, nói: "Tôi phải về…"

"Anh định vứt bỏ tôi lại một mình sao?"

Trong lời Cao Hạo không có sự tức giận, nhẹ nhàng, có cảm giác đáng thương bị người vứt bỏ.

Hắn đột nhiên như vậy, lông mày Hướng Nam khẽ nhíu lại.

"Nhưng…"

Nếu y không về, Thường Triết phải làm sao?

"Hướng Nam, chỉ ăn cùng tôi một bữa cơm, không được sao?"

"Được…" Đây là phản ứng đầu tiên của Hướng Nam, sau đó, y phát hiện mình bị Cao Hạo ảnh hưởng mà ra quyết định, lập tức sửa lời: "Ý tôi là…"

"Sao?"

"Tôi…" Hướng Nam chịu thua. Y nhìn vẻ mặt chờ đợi của Cao Hạo, ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng, đành bất đắc dĩ nói: "Có thể gọi một cú điện thoại trước không…"

Đây là lần đầu tiên Hướng Nam gọi về số điện thoại phòng trọ của mình.

Hướng Nam nghe tiếng "Tút" kéo dài, suy nghĩ xem lát nữa nên nói gì với Thường Triết. Thế nhưng không ngờ người nghe máy căn bản không phải là Thường Triết, mà là một người con gái.

"Alo? Xin hỏi tìm ai?"

Gọi nhầm sao?

"Xin lỗi, tôi nhầm số." Hướng Nam xin lỗi, sau khi cúp máy nhớ lại số điện thoại, cẩn thận nhấn nút từng số từng số một, lại gọi đi.

Hướng Nam không ngờ vẫn là người cô gái lúc nãy nghe điện thoại.

"Anh tìm ai vậy?"

Trong lòng Hướng Nam bắt đầu ý thức được điều gì đó.

Thế nhưng y hi vọng không phải.

Y hi vọng rằng mình nhớ nhầm số, gọi nhầm người.

Thế nên, y hỏi thử: "Xin hỏi Thường Triết có đó không?"

Cao Hạo ngồi bên cạnh nhíu mày.

Cô gái kia rất nhanh liền đáp: "A Triết sao, anh chờ chút."

Chút hy vọng vốn có liền bị lời cô gái kia tiêu diệt sạch.

Cao Hạo thấy sắc mặt y xám xịt, dịu giọng: "Anh làm sao vậy?"

"Không có gì." Giây phút Hướng Nam cúp máy ngẩng đầu lên, nét mặt như giận như khóc làm Cao Hạo ngẩn người.

Hướng Nam đè nén cảm xúc bản thân, giọng nhỏ đến gần như không thể nghe thấy, nói: "Chúng ta đi ăn."

Nhà trọ bên kia, Thường Triết bảo bối đã ở trong phòng bếp vật lộn hồi lâu miệng cắn đũa, một tay bê bát mì, một tay cầm ly cà phê uống liền từ phòng bếp đi ra.

"Ai gọi vậy?"

"Dập máy rồi." Cô gái kia đặt điện thoại xuống nhún vai đáp: "Anh ta cũng không nói."

Cô gái kia kỳ thực là người lần trước ở trong quán bar đưa chìa khóa khách sạn cho Thường Triết.

Hôm đó Thường Triết không đến.

Sau khi thất vọng, cô nàng liền có được địa chỉ của Thường Triết từ miệng nhân viên pha chế, đặc biệt chạy tới định theo đuổi y.

Cô đứng dậy khỏi sofa, đi lại bên cạnh Thường Triết, nhìn "bữa tối" Thường Triết bảo bối mất một thời gian dài làm ra, có chút kinh ngạc hỏi: "Anh ăn cái này sao?"

"Bị người ta vứt bỏ, cô có ý kiến gì?"

Gần đây Hướng Nam đi sớm về muộn, càng ngày càng không nghe lời.

Hôm nay, cư nhiên đến cơm tối cũng không về nấu.

Thường Triết bảo bối lưu lạc thành hoàng tử mì ngâm một bụng lửa giận, tự nhiên không nói năng được lời gì tốt đẹp rồi.

"Sao hung dữ vậy " Cô nàng nũng nịu đưa tay ôm lấy cổ Thường Triết bảo bối, dỗ hắn: "Cô ta không cần anh, em cần anh. Cùng em đi Trúc Quang ăn tối đi?"

Thường Triết bảo bối đến liếc cũng không thèm liếc cô ả: "Không hứng thú."

"Vậy chúng ta đi uống rượu?"

Thường Triết bảo bối vẫn không để ý đến cô nàng, nói: "Không muốn đi."

Sự lạnh nhạt của Thường Triết làm trong mắt cô nàng hiện một tia hờn giận.

Sau đó, cô nàng thay đổi tâm trạng, lấy bát mì trong tay Thường Triết ra ngồi lên đùi y.

"Vậy… ăn em thì sao?"

Rất thỏa mãn thấy Thường Triết có chút kinh ngạc quay đầu lại, cô nàng cười ha ha, đưa môi mình lên.

Thấy cô ta dựa lại càng ngày càng gần, Thường Triết bảo bối vốn đang cau mày liền nở nụ cười xấu xa.

Y đưa tay ra.

Vuốt ve mặt cô nàng, miết theo đường cổ di chuyển đến xương quai xanh của cô.

Ngay giây phút môi cô ả gần chạm vào môi y, Thường Triết bảo bối đột nhiên dùng sức đẩy cô nàng ra. Cô ta nhất thời không chuẩn bị trước, bị đẩy mạnh như vậy, nặng nề ngã xuống đất.

Trong nhà hàng bên này, Hướng Nam ngồi đó hỏi gì cũng không đáp.

Cao Hạo thấy y ngẩn người, khẽ vỗ lên vai y.

Hướng Nam giật mình hoàn hồn, thấy Cao Hạo và nhân viên phục vụ đang chờ gọi món đều nhìn y, lập tức rất xấu hổ.

"Anh đang nghĩ gì vậy?"

"Không có gì." Hướng Nam miễn cưỡng kéo khóe môi mỉm cười. Cao Hạo đưa cho y thực đơn chọn mọn, Hướng Nam liền vội đẩy lại cho hắn, nói: "Cậu chọn là được rồi."

Hướng Nam không ngờ chỉ bởi một câu "Không ăn món Tây" của mình liền được Cao Hạo đưa tới đâu.

Bài trí theo phong cách Trung Quốc tiêu chuẩn.

Phong vị cổ xưa.

Nhà hàng này ngoài trừ người qua lại cùng ánh đèn, thì không hề có chút đặc trưng nào của thời hiện đại.

"Anh không thích chỗ này sao?"

Câu hỏi thăm dịu dàng của Cao Hạo làm Hướng Nam lắc đầu lia lịa.

Hướng Nam đang định mở miệng, không ngờ đột nhiên có người đẩy cửa bước vào.

Hướng Nam và Cao Hạo quay đầu lại nhìn, lông mày Cao Hạo lập tức nhướn cao.

"Có hoan nghênh tôi tham gia cùng hay không vậy?"

Người đến tuy có hỏi, nhưng lại không hề khách khí mà trực tiếp ngồi vào chỗ bên cạnh Cao Hạo.

Cao Hạo cười ha hả một cái, hỏi gã: "Sao lại khéo vậy?"

"Không phải khéo, tôi nghe quản lí ở đây nói cậu tới ăn tối, tôi liền đặc biệt qua gặp cậu."

Người đàn ông kia bật cười ha ha, chuyển chủ đề: "Tôi nghe nói hai nhà Cao, Thường các cậu định hợp tác phát triển khu đất phía Tây?"

"Nghe nói? Anh nghe ai nói vậy?" Cao Hạo giật giật khóe miệng, trào phúng như đang kể chuyện cười: "Nghe quản lí chỗ này nói?"

Nhân phục vụ đứng bên cạnh lập tức cười theo.

Gã đàn ông kia có chút giận dữ, trừng người phục vụ một cái.

Nụ cười của người phục vụ kia lập tức biến mất.

"Anh có bị dị ứng với hải sản không?"

Cao Hạo quay lại đối mặt với Hướng Nam, vẫn là bộ dạng vui vẻ như mọi khi.

Hướng Nam nhìn gã đàn ông kia trừng Cao Hạo, rất khó xử.

Y nghe Cao Hạo hỏi vậy, lập tức lắc đầu, nói: "Không có."

"Vậy chúng ta ăn tôm được không?"

"Hả?

Lực chú ý của Hướng Nam vẫn đặt trên người tên đàn ông kia.

Y cảm thấy gã ta không tốt lành, sợ gã đột nhiên phát điên làm gì Cao Hạo, trong lòng bất an mà gật đầu: "Được."

Gã đàn ông kia đứng lên.

Hướng Nam đề phòng nhìn gã, tay căng thẳng nắm lấy bàn tay đang cầm thực đơn của Cao Hạo.

Hướng Nam muốn nhắc Cao Hạo cẩn thận, nhưng không ngờ, gã đàn ông kia đầu không ngoảnh lại, trực tiếp đi về phía cửa.

Sự chủ động của Hướng Nam làm trên mặt Cao Hạo hiện nét vui vẻ.

Hắn đảo tay lại nắm lấy tay Hướng Nam: "Vừa rồi anh sợ sao?"

Hướng Nam lắc đầu, không nói gì.

Hướng Nam thấy nhân viên phục vụ một mực nhìn chằm chằm bàn tay nắm lấy nhau của hai người, định rút tay ra.

Cao Hạo vốn không muốn buông tay, thế nhưng cửa phòng riêng đột nhiên lại bị người đẩy mạnh ra.

Cao Hạo thấy người đến là ai, trên mặt lộ chút nét bất ngờ.

Hắn lập tức rút tay mình lại.

"Sao lại khéo như vậy?"

"Đúng." Cao Nhã rất hào hứng nói: "Bọn em cùng đến nghe thấy quản lí bảo anh đang ăn trong này, em lập tức đưa người lên đây."

Đưa người theo ý Cao Nhã, trừ cô ra, còn có người đàn ông gặp trong buổi tiệc lần trước, Lena và Cao Hách mà Hướng Nam đã lâu không gặp.

Cao Hách cùng Hướng Nam nhìn thấy nhau thì đều ngây người.

Hướng Nam thấy Lena đi lại lập tức nhường lại vị trí của mình.

Ngay sau đó, y lại lùi lại để vị trí bên cạnh Lena cho Cao Hách.

Hướng Nam có cảm giác xúc động muốn chạy trốn.

Y định nói với Cao Hạo rằng y có việc phải đi trước, thế nhưng Cao Nhã ngồi chỗ còn lại bên cạnh Cao Hạo nhìn thấy y đứng đó, liền trước một bước hỏi y: "Sao anh không ngồi?"

Hướng Nam bị cô hỏi vậy, thấy Cao Hạo cũng đang đăm đăm nhìn mình, y cảm thấy nếu giờ bỏ đi, hình như rất không ổn.

Hướng Nam do dự một chút, ngồi xuống cạnh Cao Hách.

"Đúng rồi, quên giới thiệu với anh." Cao Nhã chỉ người đàn ông bên cạnh cô: "Đây là chồng chưa cưới của tôi, David. Ở đây chắc chỉ còn anh vẫn chưa biết nhỉ?"

"Chồng chưa cưới?"

Hướng Nam khẽ ngẩn ra, sau đó gật đầu với David, coi như chào hỏi qua.

Cao Nhã thấy Hướng Nam không được tự nhiên, hỏi y: "Đúng rồi, nghe nói thằng nhóc a Triết gần đây không thấy bóng dáng đâu, anh biết nó đang bận cái gì không?"

Hướng Nam vừa định nói Thường Triết dạo gần đây luôn ở chỗ nhà trọ của y, không ngờ Cao Hách nhanh hơn y một bước, nói: "Anh ấy không biết."

Cao Nhã nghe vậy, thấy kỳ quái.

"Chị hỏi anh ta chứ không phải hỏi em."

Cao Hách không để ý đến cố, cúi đầu ấp sát mặt Hướng Nam, ngăn cản ánh nhìn của những người khác, nhỏ giọng hỏi: "Khoảng thời gian này anh đi đâu vậy?

Đi đâu?

Hướng Nam chớp chớp mắt.

Thường Triết không phải luôn biết sao?

Nhẽ nào y không nói cho hắn?

Cao Hách áp lại quá sát, hắn ngửi thấy trên người Hướng Nam có mùi Eau de cologne nhàn nhạt. (Eau de cologne: một dạng nước hoa có mùi dịu nhẹ, thoang thoảng, chỉ chứa 2-4% tinh dầu)

Mùi hương quen thuộc này làm Cao Hách nhíu mày.

Cao Hách liếc về phía Cao Hạo.

Ánh mắt hai anh em nhìn thẳng vào nhau.

Cao Hạo cầm thực đơn đưa cho Cao Hách, hỏi hắn: "A Nhã nói gọi thêm món, em muốn ăn gì?"

Lông mi Cao Hách khẽ rung lên.

Cuối cùng, hắn thu lại ánh mắt, hỏi Hướng Nam: "Anh gọi món gì?"

"Hả?" Hướng Nam nói: "Vừa gọi tôm."

"Vậy tôi cũng ăn tôm."

Câu này của Cao Hách không phải nói với Hướng Nam, mà là nhìn Cao Hạo nói.

Trong mắt Cao Hạo ánh lên một nét gì đó, rất bình tĩnh: "Không phải em luôn chê bóc vỏ tôm rất phiền phức sao?"

"Không phải có đại thúc ở đây sao?"

Cao Hạo không nói gì nữa.

Không khí giữa hai anh em trở nên có chút không bình thường.

Mọi người ở bên cạnh nhìn, không ai nói lời nào.

Cuối cùng, Lena ôm tay Cao Hạo nói: "Nếu không chúng ta gọi món anh thích…"

"Không cần!"

Cao Hạo không chút nể mặt làm Lena vốn đang muốn làm dịu không khí thấy thực xấu hổ.

Mặt nóng gặp mông lạnh, David thấy vậy, đầy ý châm chọc mà "Ha " một tiếng.

Lena giận dữ trừng David một cái, không nói gì.

Ăn tối xong, David đi ra bãi để xe lấy xe.

Hắn vừa đi tới cạnh xe, đột nhiên bị người ta vỗ lên vai.

Hắn quay lại, lập tức bị kẻ kia tát một cái.

Vô duyên vô cớ bị đánh, David giận dữ vô cùng.

Hắn ôm mặt, gào lên với Lena bộ dạng hung dữ trước mặt: "Cô điên rồi à?"

"Tôi điên?" Lena cực kỳ tức giận chọc vào ngực David: "Anh quên là ai giới thiệu để anh làm quen với Cao Nhã, là ai vì anh xây cầu lót đường để anh làm con rể chuẩn nhà họ Cao sao?"

"Tôi nói anh biết. Anh muốn cười thì cứ việc cười. Nếu tôi không có chỗ đứng vững trong nhà họ Cao, cái tên vô tích sự như anh cũng đừng mong sau này có cuộc sống tốt đẹp."

Lena gào lên xong liền tức giận rời đi.

David bị đánh trong lòng phẫn nộ không có nơi đến phát tiết, lập tức đập mạnh vào cái xe bên cạnh mình.

"Đồ đần!" (Bản gốc: " " – Mười ba giờ: Là phương ngữ của người Thượng Hải – ý chỉ kẻ ngu đần, dốt nát)

A Đông trốn trong xe bên cạnh thấy toàn bộ sự việc nhìn hắn kích động như vậy, cười mỉa một ái.

A Đông ấn nút ngừng quay trên điện thoại, âm thầm lưu lại một đoạn phim, nhét di động vào túi quần Tây, biến mất. <ins class="adsbygoogle"

80. Chương 78: Để Ý

"Anh ở chỗ này sao?"

“Phải.”

Hướng Nam nhìn ra phía ngoài một chút, chỉ hẻm nhỏ kia: “Từ đây đi vào, thấy cầu thang thì trực tiếp đi lên. Chỗ tôi ở chính là căn phòng nằm chính giữa tầng ba của khu nhà trọ đơn giản kia.”

Hướng Nam nói rồi định xuống xe, nhưng Cao Hách kéo y lại.

Hướng Nam quay đầu nhìn, thấy Cao Hách tiến lại ngày một gần, cho rằng Cao Hách định hôn y, không ngờ Cao Hách chỉ ngửi ngửi người y mấy cái, sau đó nói: “Không có.”

“Không có gì cơ?”

Hướng Nam quay cả người lại.

Y không hiểu chuyện gì nhìn Cao Hách, bị Cao Hách kéo nhẹ lại.

Cao Hách giống như Thường Triết lần trước, nới rộng cổ áo Hướng Nam vùi đầu vào cổ y ngửi ngửi.

Hướng Nam thấy hắn như vậy, khẽ giãy ra, hỏi: “Cậu sao vậy?”

“Trên người anh… có mùi anh trai tôi.”

Hướng Nam nghe thấy vậy thì nhíu mày.

“Cậu đừng nói linh tinh. Sao trên người tôi lại có mùi anh cậu được?”

Hướng Nam cho rằng Cao Hách đang nghi ngờ y quyến rũ Cao Hạo, có phần giận dữ: “Tôi với anh cậu chưa từng xảy ra chuyện gì cả.”

“Tôi đương nhiên biết giữa hai người chưa xảy ra chuyện gì…”

Cao Hách nói rồi hôn lấy Hướng Nam.

Hắn tham lam mút lấy cánh môi mềm của Hướng Nam, giọng trầm trầm: “Thân dưới anh ấy đã phế, cho dù lột sạch anh đẩy vào lòng anh ấy, anh ấy cũng không thể làm gì.”

Thế nhưng…

Trên người Hướng Nam thực sự có mùi Cao Hạo.

Mùi nước hoa Eau de cologne thoang thoảng phải mời chuyên gia về pha chế rất đặc biệt kết hợp với mùi hương từ trên cơ thể Cao Hạo, độc nhất vô nhị, lúc Cao Hách vừa ngửi được, còn cho rằng…

"Hôm nay có phải anh ngồi vào lòng anh ấy…"

"Cậu nói linh tinh cái gì vậy?"

Cao Hách hỏi vậy là vì nhớ ra lần trước ở nhà mình nhìn thấy Hướng Nam ngồi trong lòng Cao Hạo đi dạo trong vườn hoa.

Hắn nói vậy làm Hướng Nam có chút bực bội thực sự tức giận.

Hướng Nam mở cửa xuống xe.

Cao Hách bảo bối vội vàng xuống xe kéo Hướng Nam lại.

"Tôi không có ý gì, anh đừng giận."

"Tôi không giận."

Hướng Nam lắc đầu rút tay mình lại định đi vào trong ngõ, không ngờ, y bị Cao Hách giật lại đè lên cửa xe.

Cằm Hướng Nam bị giữ chặt.

Miệng bị ép mở ra cùng Cao Hách hôn sâu.

Ngay giữa đường lớn, Cao Hách mặc kệ người đi đường mà làm loại chuyện này, Hướng Nam hoảng sợ.

Hướng Nam hoàn hồn lại liền đẩy mạnh Cao Hách ra.

Cao Hách lùi lại một bước, rồi lập tức lại tiến lên giữa Hướng Nam.

Hướng Nam thấy mặt hắn áp lại càng gần, vội đưa tay che miệng hắn.

Hướng Nam bắt đầu hối hận lúc nãy tùy tiện xuống xe.

Hướng Nam nhỏ giọng kích động nói: “Cậu đừng như vậy, đây là ở ngoài đường.”

Cao Hách bảo bối nghe vậy lông mi khẽ rung lên, cười nhẹ.

Hắn kéo tay Hướng Nam xuống, nhỏ giọng: “Nếu không phải ngoài đường thì thế nào cũng được sao?”

Câu “thế nào cũng được” làm mặt Hướng Nam hơi ửng hồng.

Cuối cùng, Hướng Nam nhỏ giọng mắng hắn: “Không có chuyện đấy.”

Cao Hách vẫn cười cười. Hắn cũng không để ý ánh mắt người qua đường, cắn lên khóe môi Hướng Nam.

Tay Hướng Nam để lên ngực hắn định đẩy hắn ra lại bị Cao Hách giữ lấy. Hướng Nam vừa bực bội vừa bất đắc dĩ nói: “Cậu đừng như thế nữa.”

Hướng Nam nói rồi nhìn trái nhìn phải.

Cứ thế này, nếu có hàng xóm đi qua nhìn thấy, y sau này không thể ở đây nữa.

“Tôi có thể lên nhà không?”

“Hả?” Ánh mắt Hướng Nam di chuyển lại nhìn về Cao Hách.

Cao Hách nắn cằm Hướng Nam, hỏi lại lần nữa: “Tôi có thể lên nhà không?”

Hướng Nam ngước mắt nhìn về phía phòng trọ của mình, cuối cùng, lắc đầu nhỏ giọng: “Không tiện.”

Đừng nói đưa Cao Hách lên, cho dù chỉ một mình Hướng Nam lên, y cũng không biết có tiện hay không.

Nếu cô gái kia vẫn chưa rời đi.

Nếu Thường Triết lúc này đang lăn lộn trên giường với cô gái đó.

Hướng Nam nghĩ rồi, nhíu mày.

Bộ dạng của Hướng Nam đã bán đứng y.

Cao Hách nhìn ra cái gì đó, hỏi y: “Có phải có người trên đó không?”

“Hả?” Hướng Nam ngẩng đầu.

Cao Hách hỏi: “Ai ở trên đó?”

Cao Hách không thấy y trả lời, liền đưa tay nâng cằm y lên.

Hướng Nam thấy hắn lại gần, vội vàng quay đầu tránh.

Y đáp: “Là Thường Triết.”

Trong mắt Cao Hách hiện lên một cảm xúc gì đó.

Rất nhanh, Hướng Nam không kịp nắm bắt.

“Cậu ta bắt đầu đến ở chỗ anh từ lúc nào?”

Hướng Nam cảm thấy Cao Hách đang giận dữ, thế nhưng cẩn thận quan sát, vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như không có gì.

Sau đấy, Hướng Nam thực sự suy nghĩ một lúc, nói: “Được một tuần rồi.”

Hướng Nam ngẩng đầu: “Có sao không?”

“Không có.”

Cao Hách bảo bối thực sự tức giận rồi.

Vì Hướng Nam cảm nhận dược.

Cao Hách xoa mặt Hướng Nam.

Hắn dịu giọng: “Tối nay anh không về được không?”

Không về?

“Vậy đi đâu?”

“Đi về chỗ tôi.”

Về trường học?

Chút không muốn Hướng Nam để lộ ra bị Cao Hách nhẹ nhàng hôn lấy.

Hướng Nam bị hắn hôn như vậy, lập tức căng thẳng nhìn quanh bốn phía.

Cao Hách không an phận, Hướng Nam không dây dưa mãi với y ngoài đường lớn.

Hướng Nam kéo tay Cao Hách, nhỏ giọng nói với hắn: “Tôi đi đây.”

Cao Hách mắt nhìn Hướng Nam đi vào trong ngõ nhỏ tối mịt, trong lòng cực không vui vừa lên xe liền lập tức lấy di động gọi vào số Thường Triết.

Thường Triết vừa nhấc máy, Cao Hách liền hỏi: “Nói thật đi, cậu đang ở đâu?”

“Lần trước không phải tôi nói rồi sao? Thời gian này tôi ở khách sạn.”

Cao Hách nghe thấy vậy, hàng lông mi dài khẽ rung lên mấy cái.

Cuối cùng, hắn lạnh lùng nói: “Cậu sẽ gặp báo ứng!”

Vô duyên vô cớ bị người ta nguyền rủa.

Còn vô duyên vô cớ bị người ta dập điện thoại.

Thường Triết bảo bối vừa ra tắm xong cầm điện thoại ngây người nhìn chằm chằm, có chút không hiểu.

Thường Triết thấy kỳ quái đang định gọi lại.

Thế nhưng nghe thấy tiếng mở cửa, cho rằng mụ ôn thần ngồi ngoài phòng khách cuối cùng đã chịu đi, y tắt điện thoại, quấn chiếc khăn tắm lớn quanh hông đi ra.

Y nhìn thấy Hướng Nam, sững sờ.

Lại nhìn cô nàng kia không biết vì sao lại mặc áo sơ mi của y, y lại ngây người.

Thường Triết bảo bối sao có thể quên bộ dạng lúc này của mình là như thế nào.

Tình cảnh lúc này thực dễ gây hiểu lầm.

Trên mặt Thường Triết lập tức hiện lên nét hoảng loạn.

"Không như anh nghĩ đâu."

Hướng Nam quay đầu rời đi.

Thường Triết đuổi theo, đi đến trước cầu thang nhìn nhìn bản thân liền lập tức quay về.

Y chạy vào phòng tiện tay cầm quần với áo phông rồi vội vàng lao ra ngoài.

Cuối cùng, cô nàng vẫn luôn bị bỏ mặc bên cạnh thấy có chút khó hiểu đột nhiên nghĩ ra cái gì, đuổi theo ra cửa hét: "Này, thế tôi phải làm sao?"

"Cô ĐMN đi chết đi!"

Thường Triết tay chân rối loạn mặc quần áo vào giận dữ quay đầu gào lại.

Sau đó, y chạy xuống dưới tầng, ra ngoài đường lớn không thấy Hướng Nam đâu, trong lòng hoảng hốt.

Đi đâu rồi?!

Đi đâu rồi?!

"Đại thúc!"

Kêu to, thấy trên đường không có bóng người nào có phản ứng, Thường Triết cảm thấy lớn chuyện rồi nhìn trái nhìn phải, bắt đầu chạy men theo vỉa hè tìm kiếm. <ins class="adsbygoogle"

81. Chương 79: Quấy Nhiễu

Thực ra Thường Triết không biết, Hướng Nam không có đi đâu xa.

Hướng Nam cầm chìa khóa phòng trọ lẻ loi ngồi một lúc lâu ở chỗ buổi sáng mình nằm tạm.

Cuối cùng, y đột nhiên nhớ ra căn phòng ký túc nhân viên ở trường học của mình.

Dù sao chìa khóa chỗ đấy ở trong tay mình, ngày mai phải làm ca chiều, thời gian không gấp gáp, vậy sao không ngủ tạm ở đó một đêm?

Hướng Nam nghĩ vậy, quyết định xong liền đứng dậy đi về phía bến xe buýt gần đấy.

Y vừa đi từ chỗ đất trống ra ngoài vỉa hè, độ nhiên có một chiếc xe màu xanh lam dừng lại bên cạnh bấm còi inh ỏi về phía y. Hướng Nam quay đầu lại nhìn, thấy Cao Hách từ trong xe ló đầu ra, liền có chút ngẩn người.

Hướng Nam quay người tiến lại.

Y hỏi Cao Hách: “Sao cậu còn chưa đi?”

“Nếu không phải về trường, anh đồng ý đi với tôi không?”

Kỳ thực không phải Cao Hách chưa đi.

Hắn sau khi gọi điện cho Thường Triết, liền giận dữ lái xe rời đi.

Thế nhưng đi một đoạn, cơn tức của hắn không sao giảm bớt.

Thế nên hắn lại quay đầu xe đi đến đây.

Hắn đi đến dưới khu nhà trọ của Hướng Nam, vừa định tìm một chỗ đỗ xe thì thấy Hướng Nam lao ra.

Hắn đang thấy kỳ quái, không ngờ, lại thấy Thường Triết hoảng hốt chạy theo gọi người.

Có chuyện gì vậy?

Lúc này nhìn Thường Triết chạy về hướng ngược lại với Hướng Nam, xe Cao Hách bảo bối cũng không

dừng nữa.

Hắn xoay vô-lăng, lái về phía Hướng Nam đã chạy.

"Anh đồng ý đi cùng tôi không?"

Cao Hách bảo bối không thấy Hướng Nam trả lời lại hỏi một lần nữa.

Hướng Nam quay mặt nhìn về phía bến xe buýt.

Cuối cùng, y hỏi: "Cậu có tiện đưa tôi về trường không?"

Cao Hách bảo bối nghe vậy có chút ngây người.

Cao Hách sau đó thật sự đưa Hướng Nam về dưới tòa nhà ký túc của Hướng Nam.

Hắn thấy Hướng Nam định xuống xe, lập tức kéo y lại, hỏi: "Tôi nghĩ…"

"Rất muộn rồi."

Hướng Nam đương nhiên biết Cao Hách đang nghĩ gì.

Cao Hách muốn lên theo cùng.

Thế nhưng Hướng Nam biết Cao Hách đi lên chỉ vì muốn làm chuyện kia với y.

Hướng Nam không muốn như vậy.

Thế nên, Hướng Nam lập tức cắt ngang lời hắn.

"Cậu sớm về nghỉ ngơi đi."

Lúc Hướng Nam nói lời này căn bản không dám quay đầu nhìn Cao Hách.

Y sợ.

Sợ nhìn sắc mặt Cao Hách.

Động tác mở cửa xuống xe của Hướng Nam rất cứng nhắc.

Bóng lưng đi vào trong tòa nhà ấn thang máy của y vô cùng câu nệ.

Mãi đến khi y nhìn thấy xe Cao Hách rời đi, y mới thở phào một hơi.

Trong phòng ký túc đã không có người ở một thời gian.

Thế nhưng vì điều kiện trong trường tương đối tốt, hoàn toàn không có cảnh bụi bẩn bám đầy như trong tưởng tượng.

Hướng Nam mở toang tất cả các cửa sổ trong phòng để không khí lọt vào trong.

Sau đó liền đi vào phòng ngủ, cầm chiếc quần lót lúc trước mình không mang đi vào phòng tắm, tắm rửa một trận.

Mệt mỏi được tạm thời xua tan, Hướng Nam khoác áo choàng tắm mềm mại cả người thư thái nằm trên giường.

Ngay lúc y định kéo chăn tắt đèn chuẩn bị đi ngủ, chuông cửa đột nhiên reo vang.

Vừa mở cửa ra, Hướng Nam liền bị đẩy vào trong.

Cửa đóng rầm lại, Hướng Nam bị Cao Hách đè chặt lên tường điên cuồng hôn.

Tất cả những điều này, xảy ra rất nhanh.

Hướng Nam khó xử giãy dụa lại bị Cao Hách mạnh mẽ giữ lấy.

“Cao Hách… A!”

Áo choàng tắm của Hướng Nam bị Cao Hách cởi ra, khuôn ngực màu mật lộ ra trần tụi lập tức bị Cao Hách dùng sức cắn.

Hướng Nam cố gắng đẩy hắn ra mà không được, vừa bực vừa xấu hổ.

Ngay lúc Hướng Nam thấy hai chân bị nhấc cao lên, cho rằng mình sắp không giữ được nữa, đột nhiên, có người đập mạnh vào cửa.

Ai vậy?

Hướng Nam và Cao Hách sắc mặt đỏ ửng, ngực phập phồng lên xuống lập tức dừng lại tất cả.

Hai người nhìn nhau.

Hướng Nam nhìn về phía cửa một cái, đè thấp giọng nói với Cao Hách: "Buông tôi xuống."

Cao Hách không muốn.

Hắn hôn một cái lên môi Hường Nam, nhỏ giọng an ủi y: "Không có người trả lời, hẳn rất nhanh sẽ rời di."

Hướng Nam chính là không muốn người ngoài cửa rời đi.

Y thấy Cao Hách vẫn định tiếp tục, giọng nói có chút run rẩy: "Cậu đừng như vậy!"

Cao Hách dừng lại.

Hướng Nam bị hắn nhìn chằm chằm, có chút sợ hãi.

Cuối cùng, Hướng Nam nói: "Đã muộn lắm rồi. Người kia gõ cửa ầm ĩ như vậy sẽ làm phiền đến rất nhiều người ở tầng này."

"Đã đi rồi."

"Hả?"

Hướng Nam nghe thử, quả thật là vậy.

Sao có vậy đã đi rồi?

Hướng Nam cau chặt mày.

"Anh có thể đừng như vậy được không?" Cao Hách thấy y như vậy, nhỏ giọng nói. Hắn hôn lên hàm dưới

của y, rồi nâng y lên. Trong lòng Hướng Nam hoảng sợ, bàn tay vốn nắm lấy vai Cao Hách lập tức vòng quay cổ hẳn, cả người dựa sát lên người Cao Hách.

Đột nhiên, ngoài cửa lại "Ầm" một tiếng rất to.

Hướng Nam bị dọa sợ.

"Ai?"

Bên ngoài không có ai đáp lời, cửa vẫn không ngừng bị gõ thành tiếng. Hướng Nam nghe vậy, dường như thấy được một tia hy vọng.

Hướng Nam nắm lấy vai Cao Hách, nhỏ giọng giống như xin xỏ: "Để tôi xuống, đi xem người bên ngoài là ai."

Cao Hách không muốn đặt xuống, vì hắn chỉ còn kém một bước là được tiến vào.

Thế nhưng, tiếng gõ cửa bên ngoài ngày một to.

Nếu mặc kệ, có thể thực sự sẽ bị người khiếu nại lên quản lý ký túc xá.

Đến lúc đó lại càng phiền phức.

Nghĩ đến đây, Cao Hách không cam lòng mà đặt Hướng Nam xuống.

Hắn kéo quần lót bị lột xuống của Hướng Nam lên.

Hắn hôn lên môi Hướng Nam, cột lại dây áo choàng tắm của Hướng Nam.

Hướng Nam cả mặt đỏ ừng được Cao Hách không vui vẻ mà chỉnh đốn trang phục lại cho, thấy hắn có chút hối hận liền vội đẩy hắn ra, tay đưa về phía cửa.

Hướng Nam mở cửa ra thấy trên mặt đất chỉ có một bàn tay cầm giầy chơi bóng rổ màu đen chìa ra thì có chút ngẩn người.

Y đi ra thêm một bước, thấy Thiếu Kiệt mặt đỏ gắt cả người đầy mùi rượu ngồi bên cạnh cửa thì lại càng ngẩn ra.

Hướng Nam ngồi xổm xuống bên cạnh cậu.

"Thiếu Kiệt, Thiếu Kiệt."

Hướng Nam lắc lắc cậu không thấy cậu có phản ứng gì, định gọi Cao Hách lại giúp, thì Thiếu Kiệt đột nhiên nhổm dậy gọi to: "Ai? Ai?"

Thiếu Kiệt nhìn thấy Hướng Nam ngồi bên cạnh bị cậu dọa sợ.

Hai mắt cậu vì hơi rượu mà đỏ hồng, nhìn chằm chằm Hướng Nam một lúc lâu.

Càng dựa lại càng gần, đột nhiên, Hướng Nam không hề đề phòng mà môi bị "chụt" một cái.

Ngay sau đó, đầu Thiếu Kiệt bị "choảng" mạnh một cái.

Hướng Nam ngẩng đầu, Cao Hách lạnh lùng trừng Thiếu Kiệt, nói: "Cậu ta không say!"

"Hả?"

Ánh mắt Hướng Nam lại nhìn về phía Thiếu Kiệt.

Đã như vậy, sao có thể là giả vờ say.

"Đến, Thiếu Kiệt." Hướng Nam thấy cậu ngồi đó xoa xoa đầu, vội vàng đỡ cậu, dùng sức nâng cậu dậy.

Hướng Nam định đưa cậu vào trong phòng, thế nhưng sau khi Thiếu Kiệt lảo đảo dứng dậy, lập tức ôm lấy Hướng Nam, lấy bản thân chân nhũn đổ cả người lên người Hướng Nam.

Hướng Nam bước chân lảo đảo lập tức thành đệm lưng cho Thiếu Kiệt, đập mạnh vào tường.

Chính ngay lúc lưng Hướng Nam đập vào tường, sức nặng trên người y đột nhiên biến mất.

Hướng Nam hoàn hồn lại nhìn vào trong phòng, Thiếu Kiệt say xỉn đã được Cao Hách coi như lợn chết ném vào trong phòng rồi.

Thấy Hướng Nam cầm khăn ướt ấm đi vào, Cao Hách ngồi trên giường liền nhận lấy dùng sức cọ lên mặt tên Thiếu Kiệt vừa làm hỏng chuyện tốt của hắn.

Không dám nhìn vào ánh mắt không vui của Cao Hách, Hướng Nam nhẹ nhàng lau mặt cho Thiếu Kiệt, nói với Cao Hách: "Nếu không… cậu về trước đi?"

Hướng Nam vừa nói ra lời này lập tức biết mình nói sai rồi.

Vì Cao Hách bảo bối vừa nghe tiếng, lập tức phồng mang trợn má.

Người trước mặt trông giống như một đứa trẻ con đang tức giận, Hướng Nam thấy vậy, đột nhiên muốn bật cười, nhưng lại không dám cười.

Cuối cùng, Hướng Nam nhìn Thiếu Kiệt một cái, nói với Cao Hách: "Nếu cậu thật sự muốn ở lại…"

Lời Hướng Nam làm hai mắt Cao Hách "lung linh lấp lánh".

Không ngờ…

"Cậu ngủ cùng giường với cậu ta, tôi ra sofa ngủ."

Cao Hách bảo bối vừa nghe vậy, mặt lập tức càng căng phồng.

Hướng Nam thấy hắn như thế, lập tức phì cười.

Sau đó, Hướng Nam nói: "Vậy cậu muốn thế nào?"

Kết quả của việc giao quyền quyết định cho Cao Hách chính là ba người cùng chen chúc trên chiếc giường cỡ vừa không lớn này.

Hướng Nam nằm nghiêng người.

Mặt y quay về phía Thiếu Kiệt đang nằm ngửa chiếm nhiều diễn tích nhất.

Ở phía sau dán chặt lấy lưng y là Cao Hách cũng nằm nghiêng giống y.

Rõ ràng hai người này đều ở gần đây, thế mà cứ nhất quyết đến chỗ y chen chúc trên một giường.

Hướng Nam bắt đầu thấy hối hận vì sao lại nghĩ muốn về đây.

Ba người nằm cùng chỗ rất nóng.

Thế nhưng đại thúc nằm ngủ ở giữa, chăn vắt hai bên, y căn bản không có quyền không dùng chăn.

Y khó chịu di chuyển người.

Cao Hách vắt tay lên eo y nhẹ nhàng ôm chặt lại, không để y lại gần Thiếu Kiệt, nhỏ giọng hỏi: "Anh còn chưa ngủ sao?"

"Ngủ không được, nóng quá..." Cả người Cao Hách dính chặt lấy y, thân nhiệt nóng đốt người làm y bứt rứt mà chuyển động.

Áo choàng tắm trên người vì y di chuyển ở nơi chật chội mà xộc xệch, Hướng Nam cảm thấy có chút áo quần không che đủ thân, luồn tay vào trong chăn chỉnh chỉnh.

Diện tích quá nhỏ, tay chân Hướng Nam không vươn ra được, không nâng người dậy được, chỉnh áo tắm một lúc vẫn không được gì.

Cuối cùng, y nhỏ giọng: "Cao Hách, tôi ra ngoài ngủ được không?"

Hướng Nam nói rồi phát hiện Cao Hách không có phản ứng gì.

Hướng Nam cho rằng hắn không nghe thấy, lại chuyển người, hỏi hắn: "Tôi có thể ra ngoài ngủ không?"

Hướng Nam nói xong, Cao Hách vẫn không có phản ứng gì.

Hướng Nam cho rằng lúc nãy Cao Hách bị y đánh thức mới nói mê một câu.

Hướng Nam không còn cách nào khác rồi.

Y không muốn làm ồn đánh thức Cao Hách.

Chỉ đành chấp nhận mà ngủ thôi.

Hướng Nam khẽ điều chỉnh tư thế một chút, nhắm mắt vào.

Không ngờ, đột nhiên một bài tay luồn vào trong áo choàng tắm của y, sờ lên ngực y làm cả người Hướng Nam run lên.

“Cao Hách?”

Hướng Nam nhỏ giọng kiểm tra, Cao Hách vẫn không có phản ứng gì.

Hướng Nam nghĩ rằng Cao Hách chỉ là ngủ mơ vô ý để tay lên chỗ đó của mình.

Thế nhưng rất nhanh, Hướng Nam nhận ra không phải.

Bàn tay dưới lớp chăn lại di chuyển.

Nhẹ nhàng, vuốt ve đầu ngực Hướng Nam.

Khoái cảm mê người từ trước ngực lan ra.

Hướng Nam hai má đỏ bừng vươn tay định đẩy bàn tay không yên phận của Cao Hách ra, không ngờ cái mông không có áo choàng tắm che đậy dưới chăn lại bị một bàn tay khác của Cao Hách xoa nắn.

Hướng Nam định quay người lại kháng nghị, thế nhưng chỗ này quá chật hẹp, y thiếu chút nữa đẩy Thiếu Kiệt đang ngủ bên cạnh xuống đất.

Cuối cùng, y kéo Thiếu Kiệt lại, quay đầu nhỏ giọng: “Cao Hách?”

Cao Hách áp sát vào lưng Hướng Nam, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Hướng Nam nhìn hắn hồi lâu, phát hiện hắn không cử động nữa, do dự một hồi, lại quay vào giấc ngủ.

Cao Hách ngoan ngoãn không được bao lâu, bàn tay đặt trước ngực Hướng Nam lại di chuyển.

Lần này không chỉ vuốt ve, mà còn khẽ vân vê xoa nắn.

Gọi hắn thì hắn không có phản ứng gì, Hướng Nam chỉ đành nhìn để mặc hắn làm loạn một lúc.

Cuối cùng, luồng nhiệt trên người từ từ tập trung xuống dưới bụng Hướng Nam.

Dần dần, thân dưới Hướng Nam đại thúc vì sự trêu chọc của Cao Hách mà dần ngẩng đầu. <ins class=“adsbygoogle”

82. Chương 80: Thử

Hướng Nam bật dậy khỏi giường.

Cao Hách nhất thời không kịp chuẩn bị, bị hành động bất ngờ của y làm cho ngã xuống đất.

Hướng Nam tức giận trừng mắc làm Cao Hách ngẩn người.

Động tác của Hướng Nam rất nhanh, đứng dậy chạy thẳng ra ngoài.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Rầm" cực to, Cao Hách lúc này mới hoàn hồn vội leo dậy chạy ra.

Hắn phát hiện Hướng Nam khóa trái cửa phòng tắm, đưa tay gõ cửa: "Đại thúc, anh giận sao?"

Hướng Nam ở bên trong không có phản ứng gì, hắn cho rằng Hướng Nam có thể đang đi vệ sinh, đành đứng ngoài chờ một lúc.

Cuối cùng, không thấy Hướng Nam đi ra, hắn lại gõ cánh cửa thủy tinh: "Đại thúc, anh trả lời tôi một câu được không?"

Vẫn không nhận được lời đáp, hắn về phòng ngủ ngồi lên giường.

Hắn ngồi đó một lúc lâu.

Cuối cùng, hắn liếc con heo Thiếu Kiệt đang ngủ rất say, dáng ngủ dần dần biến thành hình chữ "đại" một cái, bực bội kéo chăn bịt kín khuôn mặt (ngủ) "đẹp trai" đến ngứa mắt của con heo Thiếu Kiệt.

Hắn lại đi đến trước cửa phòng tắm, gõ cửa: "Đại thúc, anh nhanh ra đi, tôi muốn đi vệ sinh."

Hắn thấy Hướng Nam vẫn không có phản ứng gì, lớn tiếng: "Đại thúc, anh nhanh ra đây được không. Tôi đảm bảo sẽ không làm gì anh cả có được không?"

Hắn thấy bên trong vẫn không có động tĩnh gì, quay người dựa lưng vào cánh cửa kính mờ, ngồi xuống đất.

Hàng lông mi dài chớp chớp, hắn tức giận: "Đại thúc, anh đừng giận dỗi nữa, ngày mai tôi còn phải về công ty, tôi rất buồn ngủ rồi…"

“Về công ty?”

Một câu này của Hướng Nam làm Cao Hách nhướn mày quay đầu lại.

Sau đó, cửa vẫn đóng chặt như cũ, Cao Hách quay đầu về, đáp: “Phải.”

“Đại thúc hẳn biết tình trạng của anh trai tôi rồi. Hiện tại anh ấy tuy không làm sao, thế nhưng người bại liệt lâu ngày không thể hoạt động, càng về sau thân thể sẽ càng yếu. Ý của mấy chú bác nhà họ Cao là muốn tôi sớm làm quen với các phương thức hoạt động đối ngoại của nhà họ Cao, đến lúc đó nếu anh cả có chuyện gì…” Cao Hách nói đến đây đột nhiên đổi chủ đề: “Đại thúc, tôi xin lỗi anh thì anh có chịu đi ra không?”

Bên trong vẫn không có phản ứng gì.

Cao Hách cò kè mặc cả mà không được, hơi cau mày.

Hắn trong lòng bực bội, đứng dậy: “Tôi buồn ngủ lắm rồi, mặc kệ anh…”

Cao Hách nói rồi đứng dậy đi vào trong phòng.

Hướng Nam ở trong phòng tắm đã hoàn toàn “bình tĩnh” lại dựng tai nghe ngóng hồi lâu, không thấy tiếng động nào.

Y nghĩ Cao Hách có thể thật sự đã đi ngủ rồi, âm thầm mở khóa ngó ra ngoài.

Không ngờ vừa ngó ra, cửa phòng tắm đã bị đẩy mạnh mở tung.

Hướng Nam hơi lảo đảo, bị Cao Hách quấn lấy đè lên tường.

Hướng Nam hoảng loạn.

Hai tay y chắn trước ngực Cao Hách, kháng nghị: “Không phải cậu nói sẽ không làm gì tôi sao.”

“Tôi có nói vậy sao?” Cao Hách bảo bối cúi đầu nhỏ giọng: “Ý vừa rồi của tôi hình như là nói nếu anh chịu ngoan ngoãn đi ra, thế nhưng nhìn xem bây giờ anh đang đứng đâu…”

“Cậu cũng không có ngoan ngoãn nghe lời…”

Mặt Cao Hách áp lại rất gần, gần đến mức chóp mũi hai người cọ vào nhau.

Thế nhưng, hắn không hôn xuống.

Như chạm như không thế này, không nghi ngờ gì là một kiểu trêu chọc, Hướng Nam cảm nhận được hơi thở của đối phương, lại không biết hắn rốt cuộc muốn làm gì mà không tự giác ngẩng đầu lên khẽ đưa về phía hắn.

Nhìn thấy nụ cười xuất hiện ở khóe môi Cao Hách bảo bối, Hướng Nam đột nhiên nhận ra mình vì bị tác động mà chủ động cầu hôn lập tức đỏ mặt.

Hướng Nam vừa định cúi đầu lại bị Cao Hách giữ lấy cằm nhấc lên.

Cao Hách cúi đầu nghiêng mặt nhẹ nhàng ngậm lấy môi y.

Đầu lưỡi Hướng Nam bị kéo ra, cuốn quít, triền miên một lúc lâu.

Sau khi hai người hơi thở hỗn loạn mà tách ra, Cao Hách lại dán lên môi Hướng Nam, từng chút từng chút hôn càng sau.

Cuối cùng, Cao Hách buông Hướng Nam ra, nhẹ giọng: "Chúng ta tối nay ngủ ở thư phòng được không?"

"Hả?"

Hướng Nam bị hôn đến mơ màng chưa kịp phản ứng đờ đẫn nhìn Cao Hách.

Cao Hách nhếch môi cười, trêu Hướng Nam: "Anh đừng bảo tôi là lúc nãy anh đề nghị tôi ra sofa ngoài phòng khách ngủ, không phải vì sợ tôi có cơ hội làm gì, mà là vì không nhớ ra sofa nhỏ trong thư phòng có thể trải ra nhé."

Thấy Hướng Nam chột dạ quay mặt đi, Cao Hách lập tức biết vừa rồi Hướng Nam chỉ biết lựa chọn giữa chiếc giường cỡ vừa bị chiếm quá nửa diện tích cùng sofa ngoài phòng khách chỉ đủ một người nằm, nên đành chọn cách để hắn không thể có cơ làm loạn.

"Bây giờ đã muộn rồi, ngày mai tôi còn phải họp, tôi sẽ không làm gì anh cả…" Cao Hách ôm lấy eo Hướng Nam để cả người y nghiêng về phía mình.

Bàn tay còn lại của hắn nắm lấy bàn tay đang cản trước ngực hắn của Hướng Nam, kề môi bên tai Hướng Nam: "Thế nhưng, tôi không muốn ngủ một mình…"

Hướng Nam bị lôi vào thư phòng.

Áo choàng tắm bị Cao Hách lột xuống, cơ thể màu mật được Cao Hách lấy chiếc chăn "cướp" được từ chỗ heo Thiếu Kiệt đắp lên.

Cao Hách sau khi tắt đèn, leo lên giường sofa ôm lấy Hướng Nam từ phía sau, nhắm mắt ngủ.

Hướng Nam khẽ nhấc người, trộm đưa tay định cầm lấy áo choàng tắm bị vứt trên mặt đất.

Không ngờ, tay vừa đưa ra, Cao Hách chôn mặt sau lưng Hướng Nam lập tức nói: "Không được nhặt."

Tay Hướng Nam dừng lại.

Y khẽ quay đầu, thấy mắt Cao Hách không có mở ra, nhỏ giọng: "Tôi muốn…"

"Không được muốn."

Cao Hách siết chặt cánh tay làm Hướng Nam dựa vào người hắn. Hắn rất vui vẻ cọ cọ, nói: "Đại thúc không phải không muốn làm sao?"

"Phải."

Nghe Hướng Nam khẽ đáp lời, Cao Hách nói: "Vậy thì đừng mặc vào, vì…" Cao Hách hơi ngừng lại rồi nói tiếp: "Cái áo choàng tắm đó làm tôi có cảm giác kích động muốn đâm đại thúc."

Hướng Nam vừa nghe vậy, bàn tay vừa thò ra nhanh như chớp điện mà rút về.

Cuối cùng, Hướng Nam mặt đỏ phừng phừng kéo chăn che người, lớn tiếng: "Đi ngủ!"

Ngày hôm sau lúc heo Thiếu Kiệt tỉnh dậy, Cao Hách bảo bối đã đi rồi.

Cậu tóc rối như tổ quạ, còn chưa thực sự tỉnh giấc đờ đẫn quan sát xung quanh một hồi lâu.

Còn chưa nhìn ra đây là phòng ngủ của đứa bạn heo nào, cậu đạp cái chăn sáng nay Cao Hách vứt lên người cậu ra, bò dậy, chân trần đi ra khỏi phòng.

Ra đến phòng khách, cậu liền nhìn thấy Hướng Nam đang bê đồ từ nhà bếp ra.

“Đại thúc?!”

“Sao tôi lại ở đây?” Cậu chớp chớp mắt, không dám tin nói: “Sao anh lại ở đây?”

Thiếu Kiệt kinh ngạc đến nói năng lộn xộn làm cho Hướng Nam có chút khó hiểu, y khẽ nhíu mày: “Đây là phòng ký túc của tôi.”

Phòng ký túc của đại thúc?

Phản ứng đầu tiên của Thiếu Kiệt là lách qua người Hướng Nam ra ngoài cửa nhìn số phòng, sau đấy, cậu đi trở vào: “Aiya, ý tôi không phải thế!”

“Ý tôi là…”

Một đống chuyện, biết nói thế nào đây.

Thiếu Kiệt vừa tỉnh lại sau cơn say rượu hệ thống ngôn ngữ có vấn đề. Cậu cào cào mái tóc tổ gà, nhất thời cáu kỉnh.

Hướng Nam thấy cậu như vậy, nghĩ có thể đầu óc cậu vẫn còn choáng váng, kéo cậu lại: “Cậu trước hết đi đánh răng, rửa mặt cho tỉnh táo một chút, được không?”

“Ờ ờ ”

Tỉnh táo một chút.

Thiếu Kiệt bảo bối rất nghe lời đi về phía nhà tắm.

Nghe thấy một tiếng “Ding”, Hướng Nam chạy vào nhà bếp đeo găng tay cầm đĩa đồ ăn trong lò vi sóng ra.

“Đại thúc?”

“Hả?”

Hướng Nam quay đầu lại thấy Thiếu Kiệt trốn sau tường, lộ ra nửa cái đầu cùng cặp mắt đáng thương, hỏi: “Làm sao vậy?”

Nếu tôi không đánh răng rửa mặt, anh sẽ ghét bỏ tôi sao?” Thiếu Kiệt đáng thương vô cùng nói: “Tôi

không tìm thấy mấy thứ có thể dùng…”

Nghĩ một hồi lâu, cậu nói: “Đồ để đánh răng rửa mặt ý…”

Hướng Nam thấy cậu như vậy, vừa bực mình vừa buồn cười.

Hướng Nam bê đĩa đồ ăn đi ra, sau đó đưa Thiếu Kiệt vào trong nhà tắm.

Y mở cửa chiếc tủ treo trên tường có gắn gương phía trước ra, lấy bàn chải cùng cốc giấy dùng một lần mới đặt vào tay Thiếu Kiệt.

Lần tiếp theo Thiếu Kiệt đi ra vẫn có chút đờ đẫn, thế nhưng nói chung thì cũng đã tỉnh táo hơn lúc trước không ít.

Cậu đi ra thấy Hướng Nam liền ôm lấy y, tặng cho y một nụ hôn đầy mùi bạc hà.

Hướng Nam giãy ra, ấn cậu ngồi xuống bàn ăn.

Thiếu Kiệt nhìn các món ăn trên bàn một lượt, thấy món chính trước mặt chỉ để một bát canh một bái cơm, ngẩng đầu: “Còn của anh?”

“Tôi đã ăn rồi. Đây là hâm nóng lại cho cậu.” Hướng Nam kéo mấy món đồ ăn lại, vỗ vai Thiếu Kiệt: “Cậu nhanh ăn đi, tôi lát nữa còn phải đi làm.”

“Đi làm?”

Lúc trước bà chủ Hủy nói đã đuổi việc đại thúc rồi mà.

Bọn họ tìm đại thúc lâu như vậy, một chút thông tin cũng không có.

Bây giờ mới gặp được hơn mười phút, đại thúc liền bảo y phải đi làm?

“Đại thúc, anh…”

Lông mày Thiếu Kiệt cau lại.

Oán khí tích tụ bao ngày đang định bùng phát, không ngờ cậu đột nhiên nghe thấy tiếng chuông quen thuộc.

Thiếu Kiệt chạy vào phòng ngủ,

Tìm kiếm theo tiếng chuông, cậu lật tung đám chăn vứt trên nền đất, lôi được di động ra ấn máy nghe: "Bà ạ?"

Nghe thấy người bên kia nói, cậu hét lớn: "Nào có, ai khiếu nại, cháu không hề có đi học thiếu tiết!"

Thiếu Kiệt không những có thiếu tiết, mà còn thiếu rất nhiều tiết học.

Nhất là đoạn thời gian không biết tung tích Hướng Nam, vì đi tìm y, tình trạng càng trở nên tệ hơn.

"Bà, cháu trai bà lúc nào cũng rất ngoan, bà biết mà!"

"Thật sự rất ngoan sao?" Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy ở đầu bên kia nghe thấy Thiếu Kiệt dùng chiêu tình thân thì nhướn mày: "Vậy giờ cháu đang ở đâu?"

"Cháu…" Thiếu Kiệt ném di động xuống chạy ra ngoài: "Đại thúc, hôm nay thứ mấy?"

Hướng Nam suy nghĩ một chút: "Hình như là thứ Bảy."

Thiếu Kiệt vội vàng chạy trở vào trong phòng cầm điện thoại lên: "Cháu đang ngoan ngoãn ở ký túc."

"Hở? Giờ này ngày thứ Sáu không phải cháu cớ tiết sao?"

Hỏng rồi, hay là đại thúc nhớ nhầm ngày?

"Cháu…" Thiếu Kiệt sửa lời: "Cháu ốm, thế nên ở ký túc."

"Ốm?"

Nghe thấy giọng người bên kia có chút căng thẳng, Thiếu Kiệt sợ nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy nói muốn đến tìm cậu, vội đáp: "Bị cảm! Cảm nhẹ thôi! Bà, cháu không nói chuyện với bà nữa. Cháu buồn ngủ, cháu đi ngủ đây."

"Được, vậy cháu nghỉ ngơi cho khỏe đi."

"Dạ Dạ " Thiếu Kiệt lập tức cúp máy, quay người lại, thấy Hướng Nam đứng ở trước cửa nhìn cậu, hỏi: "Sao vậy?"

“Hôm nay thực sự là thứ Bảy.”

Hả?!

Thiếu Kiệt trợn tròn mắt.

Sau đó, cậu hét lên: “Hỏng rồi!” <ins class=“adsbygoogle”

83. Chương 81: Đầu Mối

Thiếu Kiệt thật sự không xong rồi.

Vì lúc nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy gọi điện cho cậu, một nhóm bốn người gồm cả vệ sĩ của bà thực ra đã đứng trước cửa phòng ký túc của cậu.

Lúc nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy nói câu “thứ Sáu” kia, Diệp Tâm Dư đi cùng theo đến nghe thấy liền ngước mặt nhìn nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy.

Bà hy vọng con trai bà sẽ thông minh như bà mong đợi, thế nhưng Thiếu Kiệt trước nay luôn thẳng như ruột ngựa lại ngu ngốc giống như bà biết.

Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy sau khi dập máy lập tức đưa ánh mắt sắc nhọn nhìn về phía Diệp Tâm Dư, Diệp Tâm Dư vội vàng cụp mắt tránh ánh nhìn. Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy hỏi bà: “Hôm qua cô nói cái gì nhỉ? Nhân tài trước nay chưa từng có trong giới kinh doanh.”

Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy “hừ” một tiếng: “Tôi thấy là thứ ngựa hoang mất cương thì có!”

Diệp Tâm Dư cụp mắt không nói gì. Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy thấy bà ta như vậy thì khó chịu, cũng không để ý bà ta nữa, gọi: “Ông Ngũ!”

“Có chuyện gì ạ?”

Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy quay lại nói với ông Ngũ đang tiến về trước: “Tìm Jeff, hỏi cậu ta cậu chủ ở đâu!”

“Dạ.”

Ông Ngũ lập tức rút điện thoại đi sang một bên. Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy quay lại đối mặt với Diệp Tâm Dư: "Cô vốn biết rõ con trai bảo bối của mình thích ăn chơi điên cuồng lại thiếu tâm nhãn, đã không quản không dạy rồi nó bảo gì thì cô cứ coi là vậy. Đêm đêm tiệc tùng, ăn chơi trác táng. Cả ngày ở chung với một đám người không ra gì. Nếu sau nghiện ngập hay mắc bệch gì, tôi hỏi cô định làm sao!"

Ông Ngũ gọi điện thoại nhanh thần tốc.

Ông chờ nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy vừa dứt lời, lập tức nói với bà: "Lão phu nhân, cậu chủ thực sự đang ở trong trường."

Nói đến đây, ông liếc Diệp Tâm Dư một cái, lại gần nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy nói thầm mấy câu.

Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy vừa nghe, trong mắt hiện lên tia phức tạp.

Bà nhìn về phía Diệp Tâm Dư.

Diệp Tâm Dư thấy bà như vậy, trong lòng phỏng đoán chờ đợi kết quả, không ngờ, nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy chỉ nói: "Gọi điện cho cậu chủ, bảo nó trước giờ cơm tối nay tôi muốn thấy nó ở nhà."

"Dạ."

Ông Ngũ gật đầu, nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy lại liếc Diệp Tâm Dư một cái, đưa bước rời khỏi chỗ trước cửa phòng Thiếu Kiệt đi về phía thang máy.

Thiếu Kiệt vừa nhận được điện thoại của ông Ngũ thì kêu "Chết rồi Chết rồi " loạn lên. Cuối cùng, cậu hỏi ông Ngũ: "Chuyện lúc trước tôi nhờ ông làm thế nào rồi?"

Nghe ông Ngũ ở đầu bên kia nói gì đó, Thiếu Kiệt nhíu mày: "Vì sao không được?"

Nghe người bên kia nói, Thiếu Kiệt nhướn đầu mày xinh đẹp lên.

Cậu liếc về phía Hướng Nam.

Hướng Nam cảm thấy trong ánh mắt cậu có cả chút giận dữ, thấy kỳ lạ, không tự giác đứng dậy rời đi, ra phòng khách ngồi xuống ghế sofa.

Không ngờ sau khi Thiếu Kiệt cúp mày liền lập tức chạy lại như sói nhào lên người Hướng Nam.

"Mấy hôm mất tích anh đi đâu?"

Cả người Thiếu Kiệt đột nhiên trở nên vô cùng hung hăng.

Cậu ấn Hướng Nam xuống ghế sofa, Hướng Nam giãy dụa ngồi dậy: "Cậu làm sao vậy?"

"Thời gian này anh thực ra ở chỗ Ngụy Dương đúng không?"

Thiếu Kiệt trừng Hướng Nam: "Tên đó nói anh biến mất không biết nên làm thế nào, thực ra là giấu anh đi lừa tôi đúng không?"

"Không có chuyện đó." Hướng Nam lắc đầu, định cách xa Thiếu Kiệt đang giống như lang sói bất cứ lúc nào cũng muốn xé y ra thành trăm mảnh trước mặt, lại bị cậu dùng sức lôi về.

"Anh còn lừa tôi!"

"Ông Ngũ nói, căn biệt thự tôi chuẩn bị dùng để mở party không tiện, vì thân thích của Ngụy Dương đang mượn ở đó. Mà được tên đó coi là thân thích…" Thiếu Kiệt kéo Hướng Nam lại gần: "Ngoài anh ra thì còn ai nữa?"

Nhớ đến người nhà của mình bị Mạc Dương giấu đi, Hướng Nam đang hoảng sợ mắt liền sáng bừng.

Hướng Nam lập tức tóm lấy vạt áo trước ngực Thiếu Kiệt.

"Căn biệt thự đó ở đâu?"

"Hả?"

Thiểu Kiệt bảo bối chớp chớp mắt.

Sự việc hình như không nên diễn biến thành thế này.

Hướng Nam hẳn nên xấu hổ, nên thừa nhận, sau đó…

Sao bây giờ hình như…

"Căn biệt thự đó rốt cuộc ở đâu? Ở đâu?"

Hướng Nam áp lại càng gần, Thiếu Kiệt bảo bối có cảm giác bị áp bức không ngừng lùi lại. Cuối cùng, cậu buồn bực nói với Hướng Nam đang từ trên cao nhìn xuống: "Đại thúc, anh định Bá vương ngạnh thượng

cung sao?"

"Hả?"

Hướng Nam cúi đầu nhìn, phát hiện mình đã leo lên người Thiếu Kiệt.

Y ngượng ngùng lùi lại.

Sau đó, y nắm lấy tay Thiếu Kiệt: "Cậu đưa tôi đến nơi cậu vừa nói được không?"

"Không được." Thiếu Kiệt rút tay về: " Đại thúc anh đang định gạt tôi."

Hướng Nam thấy cậu lạnh mắt đứng dậy đi vào phòng ăn thì sốt ruột.

"Tôi không có gạt cậu, tôi chỉ muốn tìm người nhà của tôi mà thôi!"

Hướng Nam giữ lấy Thiếu Kiệt, kể hết chuyện Mạc Dương giấu y chuyển người nhà y đi chỗ khác.

Hướng Nam nóng ruột nói: "Hiện tại tôi xin cậu. Cậu coi như làm việc tốt, nói địa chỉ cho tôi có được không?"

Thiếu Kiệt đẩy tay Hướng Nam ra.

"Lời đại thúc là thật sao?"

Thiếu Kiệt vẻ mặt nửa tin nửa ngờ, suy nghĩ một lúc, tiến lại gần hơn.

Hướng Nam lùi về sau, gật đầu: "Phải…"

"Vậy…"

Thiếu Kiệt đưa tay kéo Hướng Nam đang lùi lại lại: "Nếu tôi giúp đại thúc, anh định cảm ơn tôi thế nào?"

Hả?

Thiếu Kiệt vừa rồi còn không tin, sao đội nhiên lại yêu cầu điều kiện với y?

Hướng Nam nghe vậy thì ngẩn người.

Cuối cùng, Hướng Nam bất đắc dĩ hỏi: "Cậu muốn thế nào?"

Thiếu Kiệt tươi cười xấu xa, kề bên tai Hướng Nam: "Muốn anh làm cái việc đêm đó anh giúp tôi làm."

Kỳ thực Thiếu Kiệt chỉ là nói vậy, thế nhưng nào ngờ Hướng Nam vừa nghe, mặt cắt không còn một giọt máu.

Hướng Nam đẩy cậu ra.

Thiếu Kiệt thấy Hướng Nam đi về phía cửa, vội vàng kéo y lại: "Anh muốn đi đâu?"

"Tìm Mạc Dương."

Thiếu Kiệt bảo bối nghe vậy thì nhíu màu, giận dự kéo Hướng Nam đang vùng ra ngã về phía sofa.

Cậu gào lên với Hướng Nam: "Anh cho rằng anh đi tìm cậu ta, cậu ta sẽ nói cho anh biết bọn họ đang ở đâu sao…"

"Sẽ không!" Hướng Nam cắt đứt lời cậu: "Thế nhưng ít nhất cậu ấy sẽ không trói tôi lại, bắt tôi dùng miệng làm giúp cậu ấy việc kia!"

Thiếu Kiệt bảo bối thấy Hướng Nam coi mình như một thứ xấu xa tồi tệ, lập tức phẫn nộ.

"Đúng, cậu ta tốt lắm! Tốt đến mức không nói tiếng nào chuyển người nhà anh đi để giữ chân anh! Anh lập tức đi tìm cậu ta đi!"

Thiếu Kiệt đi ra mở tung cánh cửa, rống lên với Hướng Nam: "Đi đi! Anh bây giờ đi cho tôi xem!"

Hướng Nam thật sự bỏ đi.

Thiếu Kiệt lửa giận bừng bừng đóng "Rầm" cửa lại.

Cậu ngồi xuống sofa, cầm điều khiển bật TV mở tiếng thực to.

Càng nghĩ càng hối hận, càng nghĩ càng thấy mình làm vậy thật ngu ngốc, cậu bực bội ném điều khiển đi, hùng hùng hổ hổ chạy ra ngoài.

Cậu chạy xuống tầng dến chỗ cổng sân to dưới khu ký túc xá giữ Hướng Nam lại.

Cậu kéo Hướng Nam đang muốn giãy dụa tránh ra quay lại vào trong sân, nhét Hướng Nam vào xe.

Sau đó, cậu nhanh như tên bắn lái xe rời đi.

Sau một giờ, chiếc xe phóng như bão táp dừng lại trước một căn biệt thự.

Thiếu Kiệt cả một đường đều không để ý đến Hướng Nam lúc này lạnh lùng nói với y: "Xuống xe."

"Hả?"

"Xuống xe! Anh có nghe thấy không!"

Cậu quay lại thấy Hướng Nam đang định mở miệng nói gì đó, tức giận trừng y rồi hét lên: "Đừng có nói chuyện với tôi! Tôi không muốn nói chuyện với đại thúc đáng ghét!"

Hướng Nam: Hãn

Hướng Nam không còn cách nào khác.

Y ngoan ngoãn xuống xe, sau đó bị Thiếu Kiệt cũng xuống theo kéo vào trong nhà.

Người giúp việc trông coi khu nhà vội vàng theo sau.

Ông Hồ đang ngồi trên sofa nghe điện thoại thấy hai người đi vào liền ngẩn ra.

Sau đó, ông cố ý lớn tiếng: "Cậu chủ, cậu Hướng Nam."

Mạc Dương đang nói chuyện điện thoại với ông nghe vậy, cũng đờ người.

"Ông vừa nãy nói gì?" Mạc Dương cho rằng mình đã nghe nhầm.

Thế nhưng rất nhanh, từ trong điện thoại loáng thoáng truyền lại tiếng Hướng Nam.

Sao anh ấy lại ở đó?!

Mạc Dương hoảng hốt. <ins class=“adsbygoogle”

84. Chương 82: Áp Chế

Mạc Dương vốn đang ở trường đợi hiệu trưởng mời vào gặp lập tức ngắt máy chạy ra ngoài.

Gã vội phóng đến căn biệt thự, vừa vào cửa điều đầu tiên lọt vào mắt là Thiếu Kiệt đang thảnh thơi ngồi trên sofa quay lưng lại về phía gã.

Gã nhận được ám hiệu ông Hồ đứng cạnh sofa, nhẹ tay nhẹ chân nhanh chóng đi về phía cầu thang bên cạnh.

Giây phút đẩy mở cách cửa phòng khép hờ nhìn thấy bóng lưng Hướng Nam, Mạc Dương rất kích động. Thế nhưng sau loáng thoáng nghe được nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ, sắc mặt Mạc Dương liền thay đổi.

Hà Lan Vi (Mẹ Hướng Nam) phát hiện ra Mạc Dương.

Ánh mắt bà vòng qua Hướng Nam nhìn về phía Mạc Dương.

Lúc Hướng Nam quay đầu nhìn thấy Mạc Dương, hơi giật mình.

“Mạc Dương?” Hà Lan Vi có chút bất ngờ, nói: “A Nam bảo hôm nay con đến trường mới ghi danh mà?”

Chuyện quả thực là thế, cái này là Hướng Nam vừa rồi nghe ông Hồ nói.

“Vâng ạ.” Mạc Dương đi lại gần: “Hiệu trưởng không có mặt, nên cháu qua đây ạ.”

Kỳ thực Mạc Dương đang nói dối, không phải hiệu trưởng không có mặt, mà là gã cảm thấy Hướng Nam trước mắt quan trọng gấp vạn lần cuộc hẹn gặp ngày hôm nay của gã.

Mạc Dương ngồi xuống tay vịn ghế sofa đơn Hướng Nam đang ngồi.

Cảm thấy tay Mạc Dương sờ lên lưng mình, Hướng Nam khẽ nhíu mày.

Hướng Nam nhìn về phía Mạc Dương.

Mạc Dương cười cười, hỏi y: “Hai người vừa nãy nói chuyện gì vậy?”

Hướng Nam không trả lời gã.

Vì tuy Mạc Dương đang cười, thế nhưng Hướng Nam biết, gã đang cố sức đè xuống cảm xúc thực của mình.

Hướng Nam nói với Hà Lan Vi: “Mẹ, sắp đến giờ con phải đi làm rồi. Qua hai hôm nữa con lại tới thăm mẹ được không?”

Hà Lan Vi gật đầu thật mạnh.

Bà dặn dò Hướng Nam: “Bà chủ Hủy kia đối với con tốt như vậy, con phải làm việc cho thật tốt, nha.”

Bà chủ Hủy?!

Mạc Dương nghe vậy thì hơi ngẩn người.

Lập tức ý thức được mấy kẻ đi đòi người bọn họ đều đã bị bà chủ Hủy gạt rồi.

Hướng Nam lại nói thêm vài câu với Hà Lan Vi, sau đó đứng dậy quay người, nói với Mạc Dương: “Cậu ngồi tiếp đi, tôi đi trước đây.”

Hướng Nam vừa đi ra liền bị Mạc Dương đẩy ép vào chỗ tường ở hành lang.

Mạc Dương có rất nhiều chuyện muốn hỏi y.

Có chuyện đoạn thời gian này y đi đâu, có chuyện vì sao y lại ở cùng chỗ với Thiếu Kiệt, có chuyện sao y lại biết người nhà ở đây.

Lửa giận trong lòng Mạc Dương phừng phừng cháy.

Thế nhưng, Mạc Dương cứ ép y như vậy, hơi thở nóng rực phả lên mặt Hướng Nam, nhìn chằm chằm Hướng Nam một hồi lâu, lại không có nói gì.

“Mạc Dương?”

Hướng Nam sợ hắn đột nhiên làm bậy, lo Hà Lan Vi sẽ đột nhiên mở cửa đi ra liền đưa tay chắn trước người Mạc Dương.

“Cậu không phải muốn cứ dây dưa mãi ở đây với tôi chứ?”

Thứ nhất là địa điểm không thích hợp, thứ hai là tình hình không cho phép.

Hướng Nam biết, mình nhất định muộn rồi.

“Em có thể hỏi anh gần đây đi đâu không? Hay có thể hỏi anh vừa nói gì với dì Vi?”

Lời Mạc Dương làm trong mắt Hướng Nam hiện nét lo sợ. Hướng Nam cụp mắt xuống, môi Mạc Dương nhẹ đặt lên.

“Gia đình anh có ơn với em. Em chỉ muốn dùng hết sức mình để báo ơn hiếu nghĩa, nhưng vì sao anh hết lần này đến lần khác đều muốn từ chối?”

Lý do khiến sau khi Mạc Dương biết Hướng Nam tìm được người nhà thì cảm thấy lo lắng là vì Hướng Nam luôn cho gã cảm giác mọi nỗ lực đều hóa công cốc.

Lúc trước không cảm nhận đước, thế nhưng sau khi bác Hướng vì hai người mà đổ bệnh, Hướng Nam dùng lý do “tự mình có thể chăm sóc” này mà kiên quyết xa lánh gã, Mạc Dương thật sự rất sợ, sợ nếu bỏ đi một tầng quan hệ này, gã với Hướng Nam không còn liên hệ gì nữa.

“Đó là người nhà của tôi!”

“Cũng là người nhà của em.” Mạc Dương nhỏ giọng nói, đôi môi nhẹ chạm vào gò má Hướng Nam đang quay đầu tránh gã: “Dù thế nào, em cũng là con rể… hai người họ nuôi lớn.”

Hai chữ “con rể” làm Hướng Nam ngẩn người.

Hướng Nam quay đầu lại, Mạc Dương thấy trong mắt y có sự xấu hổ cùng giận dữ.

“Mạc Dương!”

Mạc Dương đột nhiên buông Hướng Nam ra.

Hướng Nam nghe thấy tiếng gọi thì quay đầu, thấy Hà Lan Vi từ trong đi ra thì đờ người.

“Mẹ…”

"A Nam." Hà Lan Vi cho rằng con trai cùng Mạc Dương đã đi rồi. Bà vốn định sang phòng bên xem bác trai Hướng đã tỉnh dậy hay chưa, đi ra thấy hai người kỳ kỳ quái quái: "Hai đứa… không phải vội đi sao?"

"Dạ." Mạc Dương mỉm cười: "Cứ mải nói chuyện, quên mất cả thời gian ạ."

"Hai đứa này…" Hà Lan Vi mỉm cười hòa ái, nói với họ mấy cậu, dưới ánh mắt họ mà đi vào phòng bên cạnh. Mạc Dương thấy cửa phòng đóng lại, tiến về trước hôn lên môi Hướng Nam.

Gã kéo Hướng Nam đang vùng ra lại: "Không được chơi trò biến mất nữa, không được khuyên họ rời khỏi đây, không được nói mấy lời bướng bỉnh đáng chết kiểu anh có thể gánh vác được trách nhiệm. Nếu còn lần nữa, em thề, em sẽ kể chuyện giữa chúng ta cho dì Vi."

Hả?!

Hướng Nam lập tức dừng lại việc đang làm.

Y đưa mắt nhìn lên.

Ánh mắt nhìn vào nơi đáy mắt Mac Dương, y đột nhiên phát hiện Mạc Dương đang rất tức giận.

"Tôi không có."

Rõ ràng là bọn họ hờ hững với y, vì sao đến cuối, y lại bị từng người bọn họ giống như oán phụ mà chỉ chỏ, chê trách y biến mất, vứt bỏ bọn họ.

Ngay cả Mạc Dương ở chung từ nhỏ cũng vậy.

Hướng Nam cảm thấy con người Mạc Dương đều đã thay đổi.

Mạc Dương của hiện tại thích tính toán, thích áp chế người khác.

Lúc trước trước mặt y hoàn toàn không phải vậy.

Hướng Nam đang khó xử trong mắt có tia sáng, hơi nước mờ mờ, lấp lánh. Mạc Dương nhìn thấy, cúi xuống định hôn y. Nào ngờ còn chưa chạm vào đã bị người từ phía sau kéo giật ra.

"Thiếu Kiệt…"

Thiếu Kiệt vốn nhớ tới Hướng Nam phải đi làm, định lên nhắc y, nào ngờ vừa lên lại nhìn thấy Mạc Dương.

Cậu không biết Mạc Dương đến từ lúc nào nên rất kinh ngạc, thế nhưng thấy Mạc Dương định làm chuyện không đứng đắn với Hướng Nam, Hướng Nam thì vẻ mặt u oán, cậu lập tức tức giận.

Hướng Nam thấy Mạc Dương cau mày, lập tức kéo gã lại: "Tôi sắp bị muộn rồi."

Tính lượng thời gian cần để đi đến đây, lúc quay về cũng cần tốn nhiều thời gian như vậy, Hướng Nam sớm chắc mình sẽ bị muộn rồi.

Thế nhưng, Hướng Nam không dám để mặc bọn họ ở đây làm loạn.

Một câu của Hướng Nam liền làm hai người có ý kiến dần thu liễm lửa giận.

Hướng Nam xuống tầng trực tiếp ra ngoài leo lên xe Thiếu Kiệt.

Mạc Dương theo ra không nói hai lời, kéo cửa sau xe cũng đặt mông ngồi lên xe Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt muốn đuổi gã xuống xe, nhưng Hướng Nam lại giữ cậu lại. Tuy trong lòng vô cùng bất mãn, thế nhưng nghĩ tới mình mà làm ầm làm ĩ sẽ làm tốn mất thời gian của Hướng Nam, liền để kệ.

Thiếu Kiệt đưa Hướng Nam đến trước cửa tiệm liền biết mình bị bà chủ Hủy lừa.

"Có lầm không vậy!" Thiếu Kiệt bực bội kêu to.

Hướng Nam hoàn toàn không biết có chuyện gì, khó hiểu nhìn cậu.

Sau đó, Hướng Nam vội vàng chào họ một câu rồi xuống xe.

Thiếu Kiệt một mình ở đó bực tức một hồi, qua gương chiếu hậu nhìn thấy Mạc Dương đang ngồi chiếm chỗ ghế sau. Mạc Dương liếc cậu, Thiếu Kiệt giọng điệu không tốt đẹp nói: "Đi đâu?"

Mạc Dương đưa tay định theo đại thúc xuống xe, Thiếu Kiệt không cho gã cơ hội, trực tiếp phóng xe, đi về phía nhà chính. <ins class="adsbygoogle"

85. Chương 83: Làm Loạn

Hướng Nam mở cửa đi vào nhìn thấy Doanh Doanh lập tức xin lỗi.

Doanh Doanh chỉ cười cười, sau đó hỏi: "Cả tối hôm qua đi đâu chơi vậy?"

Hướng Nam nghe vậy thấy kỳ quái: "Sao em biết tối qua anh không về nhà?"

Hướng Nam hỏi xong, cửa đột nhiên bị đẩy mở, Doanh Doanh hất hất cằm về phía người đang tiến lại: "À, chính vì cậu ta."

Hướng Nam quay đầu thấy Thường Triết liền ngẩn người.

"Cậu ta cả sáng hôm nay thủ trước cửa chờ đến giờ mở tiệm." Doanh Doanh nhỏ giọng: "Đến trưa cũng không chịu đi ăn, khó khăn lắm mới khuyên rời đi thì đã lại quay lại đây rồi."

Doanh Doanh nói rồi cầm cái túi xách to của mình khoác lên vai, nhỏ giọng bà tám: "Giận dữ như vậy, không phải anh cướp bạn gái cậu ta, giờ đến tìm anh đòi nợ đấy chứ?"

Nụ cười khổ của Hướng Nam làm Doanh Doanh nhướn mày, sau đó, cô bật cười "ha ha" quay người phất tay: "Anh thực biết đùa đấy."

Đưa mắt nhìn Doanh Doanh tươi cười xán lạn nói "bai bai" với y rời đi, ánh mắt Hướng Nam liền chuyển về phía Thường Triết mặt mũi lạnh tanh.

"Đúng là một cô gái đáng yêu, nhỉ?"

Giọng điệu Thường Triết đầy ý mỉa mai, vì y cảm thấy cách nói chuyện giữa Hướng Nam và cô gái đó thực ngứa mắt.

Hướng Nam nghe vậy thì nhíu mày.

Y hiểu lầm.

Y cho rằng Thường Triết lúc này lại đổi thành nhìn trúng cô gái xinh đẹp tính cách sáng sủa này.

Sự ghét bỏ cùng trách cứ trong mắt Hướng Nam khiến Thường Triết ngẩn người.

Sau đó, y dường như nhận ra điều gì, giống như bị sỉ nhục mà lớn tiếng: "Anh có ý gì?! Tôi tìm anh cả một

buổi tối, hôm nay còn đợi anh hơn nửa này. Anh vừa thấy tôi đã coi tôi như thứ ngựa giống vừa gặp người đã muốn làm sao?!"

Hướng Nam không muốn cãi vã nên không đáp lời.

Y quay người định đi ra sau quầy hàng, nhưng bị kéo lại, đẩy ép vào trước quầy.

"Tối qua anh rốt cục đi đâu?"

Hướng Nam đưa mắt nhìn y, nhưng không nói gì.

Hướng Nam hất tay y ra, bị y lấy cả sức nặng cơ thể đè lên.

"Nghe này, tôi cùng người đàn bà tối qua không có làm gì cả!"

"Thường Triết…" Mắt Hướng Nam cụp xuống rồi lại đưa lên: "Tôi mong cậu có thể chuyển đi, được không?"

Giữa Thường Triết và người con gái kia có xảy ra chuyện gì thì đại thúc không danh không phận cảm thấy bản thân không có tư cách để quản.

Hi vọng mỏng manh duy nhất của đại thúc là không muốn có chuyện như vậy xảy ra ở chỗ y nữa.

Y không có tư cách để yêu cầu Thường Triết không đi lêu lổng, nhưng đối với y, ít nhất hai cơ thể đó có quấn lấy nhau cũng đừng lăn lộn trên ga giường của y.

Lời Hướng Nam làm Thường Triết giận dữ.

"Anh đuổi tôi?!" Thường Triết ghét nhất phải chịu oan gầm gừ trách cứ: "Anh không nghe tôi giải thích, không tin lời tôi, anh còn dám đuổi tôi?!"

"Tôi chưa hề đụng vào cô ta!" Thường Triết hét to ở cự li gần làm lỗ tai Hướng Nam chấn động đến phát đau.

"Tối qua anh vốn không nên không hỏi han gì đã chạy đi! Tôi vốn không hề đụng vào cô ta! Nhưng anh lại vì không tin tưởng mà hại tôi đi tìm anh rồi lang thang ngoài đường cả một tối…"

Thường Triết rất hợp tình hợp lý chụp mũ đổ tội cho Hướng Nam bị Hướng Nam đuổi ra ngoài.

Cánh cửa bị khóa lại, Hướng Nam lật tấm biển "CLOSED" lại, phiền lòng ngồi xuống cạnh quầy tính tiền, mặc kệ Thường Triết đứng bên ngoài đập cánh cửa thủy tinh kêu gào ầm ĩ.

Thường Triết ở bên ngoài cửa tiệm giận dữ phát điên một trận, đang mệt mỏi thì nhận được cuộc điện thoại Trình Nam gọi tới.

"Làm sao?"

Trinh Nam thấy người bên kia đang lửa giận bừng bừng, nhướn mày: "Đang làm gì đấy?"

"Cãi nhau!" Thường Triết gào lên vào điện thoại: "Tôi hỏi cậu! Nếu đại thúc nói cậu ăn chơi trách táng, không nghe cậu giải thích còn đuổi cậu từ trong cửa tiệm ra ngoài đường, cậu sẽ làm thế nào?"

"Đến như vậy? Vậy cậu lập tức ở giữa đường cởi quần áo ra cho anh ta kiểm tra!"

Đúng!

"Ý hay!"

Tín hiệu kết nối bị cắt đứng, Trình Nam ngẩn người.

"Tôi đang nói đùa…"

Sau đó, Trình Nam đột nhiên bừng tỉnh: "Đại thúc!"

Trình Nam bên này còn đang sửng sốt nghi ngờ, Thường Triết bên kia thực sự làm theo những gì cậu nói.

Thường Triết bảo bối gõ mạnh vào cách cửa thủy tinh để lôi kéo sự chú ý của Hướng Nam, rồi lập tức cởi áo xuống.

Ngay sau đó, y mặc kệ ánh mắt quan sát của người đi trên đường, bỏ chiếc giầy trên chân ra ném về phía cửa thủy tinh.

Chiếc giày bị cánh cửa thủy tinh bền chắc đẩy bật lại, Hướng Nam nhíu mày nhìn thấy hành động tiếp theo của cậu là cởi nút kéo khóa quần thì sững sờ.

Hướng Nam lập tức xông ra kéo cậu vào trong.

“Cậu làm loạn đủ chưa?”

Hướng Nam nhìn qua ô vuông ở cửa thủy tinh liếc mấy người qua đường tò mò hóng chuyện ở ngoài cửa tiệm một cái, sau đó đưa mắt nhìn về phía Thường Triết: “Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

Hướng Nam chưa tuyệt tình đến mức mặc kệ y mất mặt ở bên ngoài, Thường Triết bảo bối qua một hồi làm loạn bực tức trong lòng không những tiêu tan sạch mà còn có chút vui vẻ.

“Anh tin tôi rồi chứ?”

Thường Triết thấy Hướng Nam lườm y, y chỉ chỉ người mình: “Không có dấu hôn, không có dấu cắn, không có dấu móng tay, cái gì cũng không đó.”

Y xoay một vòng: “Tôi không hề động vào cô ta. Tôi không hề làm gì cả. Nếu anh còn chưa tin…” Y kéo tay Hướng Nam đặt lên người mình, dựa sát vào người Hướng Nam: “Anh có thể đích thân kiểm tra.”

Hành động này của Thường Triết làm Hướng Nam đỏ mặt.

“Kéo khóa quần lên.”

Hướng Nam rút tay bỏ lại một câu sau đó liền mở cửa đi ra ngoài tiệm, nhặt chiếc áo cùng đôi giầy Thường Triết vứt ngoài lề đường.

Lúc y quay lại thấy Thường Triết vẫn giữ bộ dạng ‘toang hoang’, có chút cáu kỉnh: “Không phải tôi bảo cậu kéo khóa quần lên sao?”

Giọng Hướng Nam không to, nhưng Thường Triết có thể nghe thấy sự bực bội của y.

Hướng Nam để giày xuống trước mặt y, vắt áo lên trước quầy sau đó đi ra sau ngồi lên chiếc ghế xoay chân dài.

Thường Triết cười xấu xa, đi lại: “Đại thúc anh thấy tôi như vậy, nhẽ nào không muốn sao?”

Cái gì?

Hướng Nam vừa quay đầu lại lập tức đã bị hôn lấy.

Quay chiếc ghế về phía mình, hai tay Thường Triết nắm lấy tay vịn ghế nghiêng mặt thử thăm dò mà nhẹ nhàng ngậm lấy môi Hướng Nam.

Chính lúc y xác nhận Hướng Nam không kháng cự, tách mở môi Hướng Nam định tiến vào, bàn tay thành công luồn vào trong quần y của Hướng Nam đột nhiên kéo một cái dọa y nhảy dựng.

"Đại thúc!" Hướng Nam nhìn thân dưới của mình, vẫn còn sợ hãi: "Anh đột nhiên như vậy, nếu làm bị thương chỗ đó của tôi thì sao?"

"Tôi vừa rồi…" Cửa đột nhiên mở ra, Hướng Nam đang nói quay đầu lại liền đờ người.

"Hai người…" A Đông ngừng lại một chút, lập tức cười cười: "Tôi không làm phiền chứ?"

Thực sự đã làm phiền rồi.

Nhìn sắc mặt Thường Triết là biết.

Hướng Nam lắc đầu, sau đó, y xấu hổ nói: "Thực ra… bọn tôi không có làm gì…"

Hướng Nam nói ra lời này thì lại càng cảm thấy ngại ngùng, vì y cảm thấy mình có chút "giấu đầu lòi đuôi".

"À."

A Đông cũng không để tâm.

Y phải phép cười với Hướng Nam một cái: "Là thế này, tôi là đến đưa đồ."

Đưa đồ?

Thấy người trước mắt không hiểu, A Đông liền lấy ra từ trong túi áo hai tấm thiệp mời. Hướng Nam nhận lấy mở ra xem, hóa ra là đến từ Cao Nhã dạo gần đây muốn tổ chức một buổi triển lãm cá nhân.

"Cậu chủ Hạo biết cậu Triết gần đây ở chỗ anh nên bảo tôi đưa chung thư mời cho cậu Triết đến đây luôn. Cậu Hạo nói, buổi triển lãm cá nhân này thực ra được tổ chức theo phong cách tiệc rượu nhẹ nhàng, mong mọi người đến đầy đủ."

Hướng Nam thực lòng không muốn đi. Thế nhưng a Đông nói năng khách khí như vậy, mà y nhất thời không tìm được lý do từ chối, sợ đắc tội người ta, chỉ đành kéo khóe môi câu nệ mà khách khí cười một cái rồi nhận lời.

A Đông là người thực thời, cũng không nhiều lời. Nói xong hết những chuyện quan trọng, y liền lịch sự ra khỏi tiệm, đóng cửa lại.

Y đi ra ngoài liền gọi điện, đi đến góc đường liền lập tức leo lên một chiếc xe màu đen.

Cao Hạo ngồi ghế sau thấy y quay lại, thuận miệng hỏi y: "Anh ấy đang làm gì?"

Anh ấy kia, đương nhiên là chỉ Hướng Nam.

A Đông nghe hắn hỏi, trực tiếp đáp: "Làm tình."

Lời a Đông là cả tài xế lẫn Cao Hạo đều nhướn mày. Cao Hạo sau đó cau mày: "Cái gì?"

A Đông giật giật khóe miệng: "Thường Triết ở trong đó, không mặc đồ."

Đương nhiên, đồ ở đây là chỉ áo, bị quầy tính tiền chắn, có mặc quần hay không y không biết.

Cao Hạo nghe vậy trong mắt chợt lóe lên một tia gì đó.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

"Lái xe đi."

Tài xế nghe vậy liếc về phía a Đông ngồi ở ghế lái phụ. A Đông qua gương chiếu hậu nhìn Cao Hạo một cái, tay ra hiệu.

Tài xế khẽ gật đầu, khởi động máy, xoay vô lăng. <ins class="adsbygoogle"

86. Chương 84: Sự Kiện

A Đông vừa rời đi, Hướng Nam lập tức trừng Thường Triết.

Thường Triết bảo bối chớp chớp mắt: "Sao vậy?"

Sau đấy y ý thức được Hướng Nam là đang trách móc, cúi đầu nhìn bản thân, vẻ mặt vô tội: "Tôi chỉ đang quyến rũ honey của tôi, tôi có làm gì sai sao?"

Không muốn bị hiểu lầm cũng đã bị hiểu lầm rồi, đối mặt với Thường Triết giỏi tranh biện cùng không biết áy náy, Hướng Nam chỉ mong tai mình được yên tĩnh một chút.

Hướng Nam không tranh cãi với y nữa, lấy chiếc áo vắt trên quầy nhét vào tay y.

Hướng Nam muốn để kệ Thường Triết, thế nhưng Thường Triết lại không muốn buông tha y.

Thường Triết bảo bối mặc áo vào rồi lập tức giữ lấy Hướng Nam.

Y kề sát bên tai Hướng Nam: "Đại thúc, anh mút ra giúp tôi được không?"

Mút?

Hướng Nam ban đầu không hiểu, nhưng y thấy Thường Triết đưa mắt nhìn xuống dưới, y lập tức rõ ràng Thường Triết muốn nói gì.

Hướng Nam đẩy y ra: "Nhẽ nào cậu luôn nghĩ đến chuyện đó?"

"Vì tôi còn trẻ mà." Thường Triết lùi một bước rồi lại áp tới: "Đại thúc cũng hẳn rất thích đi, vì đại thúc đều không có từ chối tôi."

Ngụy biện cho bản thân kiểu gì vậy!

"Tôi bây giờ đang từ chối cậu!"

Bàn tay đẩy y ra của Hướng Nam bị y đè xuống trước ngực. Lúc Thường Triết đang muốn làm dữ, di động trong túi quần đột nhiên reo vang.

Bạn nhỏ Thường Triết tung hoành thiên hạ là người có điện thoại sẽ nhất định nhấc máy.

Y giữ chặt Hướng Nam không nghe lời, lôi điện thoại ra: "Alo?"

"Có hứng thú tham gia party tình ái tối nay của bổn thiếu gia không?"

Dựa vào quá sát, người bên kia còn gào to tiếng, Thường Triết cảm thấy người Hướng Nam cứng lại. Y biết, Hướng Nam nghe thấy rồi.

Y buông Hướng Nam ra.

Y đi sang một bên trả lời điện thoại, xong rồi quay người đi đến trước quầy nói với Hướng Nam: "Đại thúc, tối nay tôi không không về…"

“Tôi biết.”

Hướng Nam không nghe y nói hết đã trả lời.

Bản tính khó đổi.

Hướng Nam nói: “Tối nay tôi sẽ thu dọn đồ đạc cho cậu. Ngày mai cậu cho người đến khu nhà trọ mang hành lý đi đi.”

Hả?!

Thường Triết bảo bối khẽ ngây người, hoảng hốt.

“Đại thúc anh đang nói gì vậy, tôi chỉ tối nay không về ngủ thôi mà!”

Hướng Nam không để ý y, y có chút tức giận, định nắm lấy bàn tay để trên quầy của Hướng Nam. Hướng Nam động tác nhanh gọn, tránh được.

“Đại thúc, anh làm gì vậy?” Rõ ràng vừa rồi còn tốt mà, Thường Triết bảo bối lớn tiếng: “Anh lên cơn gì vậy?”

Hướng Nam đưa mắt nhìn lên.

Đôi mắt ngày thường hiền hòa lúc này ánh lên tia giận dữ làm Thường Triết ngẩn ngơ.

“Thường Triết, cậu cả ngày dính lấy tôi là vì cậu thích tôi sao?”

Thường Triết bảo bối nghe thấy câu hỏi này của Hướng Nam thì phản ứng trở nên cứng nhắc.

Y lắc đầu, thấy trong mắt Hướng Nam trầm xuống, trong lòng y đột nhiên cảm thấy chênh vênh, có chút hoảng hốt, lắp ba lắp bắp, không biết nên phản ứng thế nào: “Tôi… không nhất định phải thích… Thực ra… Thực ra…”

Cuối cùng, y đột nhiên lớn tiếng phô trương thanh thế: “Sao lại nhất định phải thích! Tôi bây giờ nhìn trúng anh, anh để tôi làm, tôi để anh tùy ý lấy thứ tốt trên người tôi, không phải rất tốt sao?”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Hướng Nam, ngay cả Thường Triết cũng sững sờ.

Y thấy sắc mặt Hướng Nam thay đổi mấy lần, lần đầu tiên trong đời đột nhiên cảm thấy mình dường như quá thẳng, quá quá đáng. Y rất lúng túng, thế nhưng, rất nhanh, mặt y liền xanh ra.

Vì Hướng Nam nói với y: "Cậu đưa chìa khóa trên người lại cho tôi."

Y nhíu mày: "Không đưa!"

"Đại thúc anh có phải không rõ tôi vừa rồi nói…"

"Tôi rõ!" Hướng Nam cũng lớn tiếng cắt đừng lời y, nói với y: "Nhưng tôi không muốn thứ tốt của cậu! Tôi cũng không muốn che lấp tài năng của cậu. Chìa khóa không đưa lại cũng không sao. Cậu đi vui chơi của cậu, tôi thay ổ khóa là được."

Một loạt không muốn, không cần, chưa từng chịu qua sự đối đãi dữ tợn chỉ muốn xua đuổi như đuổi ôn thần này, mặt Thưởng Triết liền tái mét.

Cuối cùng,

"Anh muốn nhân lúc tôi ra ngoài đuổi tôi đi, anh đừng hòng!" Y gào lên: "Tôi hôm nay không đi đâu cả! Tôi bây giờ về chiếm nhà của anh!"

Thường Triết nói rồi đẩy cửa đi ra.

Buổi tối.

Thấy thời gian buôn bán cũng đã sắp kết thúc, Hướng Nam xem thời gian trên chiếc đồng hồ để bàn được thiết kế theo phong cách giả cổ đặt bên sườn quầy tính tiền, hàng lông mi khẽ run lên.

Những lời Thường Triết lúc cãi vã với y nói ra không ngừng vang lên trong đầu y.

Chỉ cần cho y làm… Tùy ý lấy thứ tốt…

Sự hung hăng lúc mới đầu quen y của đám sói con không còn nữa.

Bây giờ trước mặt y bọn họ luôn rất tùy hứng, thích làm nũng.

Hướng Nam có lúc thực sự cho rằng bọn họ…

Không ngờ, hóa ra bản thân lại được đối xử như vậy…

Khó trách lúc trước bà chủ Hủy nói bọn họ không có tâm.

Hướng Nam lòng nguội lạnh, tự giễu bản thân.

Y tùy tiện thu dọn một lúc, định đúng giờ đóng cửa, nào ngờ trong hai phút cuối cùng, đột nhiên có khách đến.

"Kính chào quý khách."

Nhìn từ cách một quầy tính tiền, người đến là một người đàn ông cao lớn.

Trang phục đen một màu, trời không lạnh mà lại đeo găng tay cùng khẩu trang.

"Anh…" Hướng Nam hơi nhíu mày, hỏi gã: "Muốn mua quà tặng bạn gái sao?"

Người kia không nói gì, ngoắc ngoắc tay với Hướng Nam.

Hướng Nam không hiểu, lại gần một chút. Người đàn ông kia đột nhiên lấy ra một thứ gì đó phun lên mặt Hướng Nam.

Hướng Nam ngửi thấy mùi thuốc, trong lòng hoảng sợ, vội vàng bịt mũi lùi lại.

"Anh…"

Hướng Nam chỉ tay về phía gã, đầu óc tỉnh táo, nhưng trước mắt lại dần dần mờ đi.

Hướng Nam cảm thấy cơ thể không nghe theo sự điều khiển của mình nữa rồi.

Mệt mỏi, nặng trĩu.

Y thấy tên kia đi vào trong quầy tính tiền, không lấy tiền mà lại định tóm lấy y, hoảng sợ, nhưng cả người choáng váng, không có sức giẫy giụa.

"Đi…"

Hướng Nam không biết đã hất thứ gì rơi xuống nền đất.

Hành động của gã đàn ông kia vì một vài món đồ cản đường mà hơi ngừng lại.

Cảm thấy đến nhấc lưỡi cũng vô cùng phí sức, y sờ đến chiếc điện thoại cố định bên cạnh, nhấn số, nhưng không còn sức cầu cứu.

Gã đàn ông kia đá văng mấy món đồ ra, đi đến trước mặt y, tóm y dậy.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đang vô cùng căng thẳng mà gào lên, trước mắt y tối lại, cả người rơi vào bóng đen, sau đó, không còn biết gì nữa.

Lúc Hướng Nam tỉnh lại phát hiện mình đang ngủ trên chiếc giường ở phòng trọ.

Người y đờ đẫn, cả người dường như không thể cử động.

Y cố sức di chuyển, Thường Triết trông coi ở bên cạnh nghe thấy tiếng động, thò đầu ra, từ trên cao nhìn xuống: "Đại thúc anh tỉnh rồi sao?"

"Tôi…" Hướng Nam nhìn thấy Thường Triết, trầm ngâm hồi lâu.

Là mơ?

Hướng Nam nói: "Vừa rồi tôi nhìn thấy một người đàn ông…"

"May mà tôi đến kịp, nếu không đại thúc đã bị người ta bắt đi rồi."

"Hả?"

Nói vậy, không phải mơ.

Thường Triết đỡ Hướng Nam dậy, đưa cốc nước cho y: "Đại thúc nhanh uống chút nước, để đẩy lùi tác dụng của thuốc."

"Tôi…"

Hướng Nam nhận lấy cốc nước, chậm rãi uống hai ngụm, hỏi: "Vậy còn tên kia?"

"Chạy rồi. Trong lúc hỗn loạn tôi giật lấy khẩu trang của hắn ta, hắn ta lập tức ôm mặt đẩy tôi ra rồi chạy biến mất." Thường Triết nói rồi hỏi Hướng Nam: "Đại thúc, gần đây anh có đắc tội với ai không?"

Vì mục tiêu của gã ta rất rõ ràng, chính là bắt cóc Hướng Nam.

Thấy Hướng Nam lắc đầu, vẻ mặt Thường Triết trở nên đông cứng lại.

"Cậu làm sao vậy?" Hướng Nam hỏi rồi cảm thấy giọng mình khàn khàn khó nghe, uống nốt chỗ nước còn lại. Thường Triết cầm lấy chiếc cốc rỗng trong tay y rót thêm nước, rồi lại nhét vào tay y. Hướng Nam thấy y tâm trạng ngổn ngang, hỏi lại: "Cậu làm sao vậy?"

"Không sao."

Y nâng cốc nước trong tay Hướng Nam lên, giục Hướng Nam mau uống nước.

Y đặt chiếc cốc lên chiếc tủ nhỏ đầu giường, leo lên giường, lấy chăn đắp cho Hướng Nam, tựa vào vai Hướng Nam nói: "Đại thúc dạo gần đây ra ngoài phải cẩn thận biết chưa?"

Y điều chỉnh tư thế, ôm chặt lấy Hướng Nam, nhỏ giọng: "Trước khi tôi tìm ra kẻ phái người đến, nhất định phải cẩn thận…"

Hai người buổi chiều còn cãi vã không ngớt lúc này lại dính chặt lấy nhau.

Thường Triết ôm Hướng Nam thật chặt. Cứ như vậy, qua một đêm……

Ngày hôm sau, Thường Triết đưa Hướng Nam đến cửa tiệm rồi liền gọi điện cho ai đó.

Y dặn đi dặn lại Hướng Nam, sau đó leo lên chiếc xe màu vàng kim đến đón y, rời đi.

Hướng Nam ở trong cửa tiệm dọn dẹp một lúc, tốn một buổi trưa để tính toán số lượng cùng giá tiền của những món đồ bị hư hại, sau đó gọi điện cho bà chủ Hủy để báo cáo. Xong hết mọi việc, y vừa thở phào một hơi, lại có người đẩy mở cửa tiệm.

Hướng Nam có chút cảnh giác đưa mắt lên nhìn, lúc nhìn rõ người đến là ai thì có chút ngạc nhiên.

"Sao lại nhìn tôi như vậy?"

"Hả?" Bắt gặp câu hỏi của Cao Hạo, Hướng Nam có chút ngại ngùng lắc đầu: "Không phải, tôi… tối qua gặp chút chuyện, thế nên lúc thấy cửa mở theo bản năng… thành như vậy."

Cao Hạo không có hỏi y gặp phải chuyện gì, mà lại hỏi: “Mấy giờ anh tan ca?”

Phản ứng đầu tiên của Hướng Nam là nhìn về phía chiếc đồng hồ để bàn thiết kế theo phong cách giả cổ, lúc này mới nhớ ra nó đã bị rớt hỏng.

Hướng Nam nhìn ra ngoài quầy tiền: “Cậu tới tìm tôi có việc sao?”

“Tôi tới đợi anh tan ca.”

Cao Hạo chỉ trả lời có vậy, đưa tay ra về phía Hướng Nam.

Hướng Nam khẽ cau mày, không có đưa tay ra nắm như bình thường.

Cao Hạo chờ mãi không thấy Hướng Nam phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn y: “Anh làm sao vậy?”

Hướng Nam lắc đầu, cười cười: “Chỉ là cảm thấy…”

Cảm thấy hắn hôm nay là lạ.

Lời phía sau Hướng Nam không nói ra, thế nhưng Cao Hạo đọc được ý tứ.

Cao Hạo bật cười, vẫn dịu dàng như thường khiến người ta cảm thấy như được tắm gió xuân.

Hắn đáp: “Thực ra tôi đến tìm anh là để mời anh đi uống trà với tôi.”

“Uống trà?”

“Uống trà?”

Nối tiếp tiếng Hướng Nam là giọng Doanh Doanh. Doanh Doanh vừa đúng lúc cùng a Đông đứng chờ bên ngoài đi vào. Cô đi vào liền bắt gặp ánh mắt Cao Hạo, đưa tay chào một cái, hỏi Hướng Nam: “Bà chủ vừa gọi cho em, nói tối qua ở cửa tiệm có trộm?”

Hướng Nam gật đầu.

“Trời ơi. Tên trộm đó trộm mấy cái gì? Bà chủ nói đi làm phải chú ý an toàn, tên trộm đó còn chưa lấy được gì, có thể sẽ quay trở lại, có phải không?”

Hướng Nam lại gật đầu, Doanh Doanh lại tiếp một câu: “Trời ơi ”

Hướng Nam thấy cô mất bình tĩnh như vậy, định bảo cô mục tiêu của kẻ trộm là y, nhưng Cao Hạo rõ ràng không có hứng thú gì với việc trong tiệm.

Hắn ra hiệu cho a Đông, sau đó nói với Hướng Nam: “Hướng Nam, tôi ngồi ngoài xe chờ anh.”

Hướng Nam vừa nghe vậy, còn chưa kịp phản ứng lại lời hắn, đã bị Doanh Doanh kéo lại hỏi han.

Hướng Nam sau đấy cùng Cao Hạo đến một toà nhà xây dựng theo phong cách cổ xưa.

Đi qua dãy hành lang bằng gỗ, cảm nhận sự tĩnh lặng tự nhiên của khoảng sân rộng lớn, đại thúc thấy Cao Hạo đứng lên khỏi xe lăn, hỏi hắn: “Như vậy, không sao chứ?”

Ý của đại thúc là chỉ Cao Hạo rời khỏi xe lăn lộ liễu như vậy, không sợ bị người khác nhìn thấy sao?

“Không sao.”

Khóe miệng Cao Hạo nhếch lên: “Ở đây… đều là người của mình.”

“Vậy, người của mình…” Từ cánh cửa sau lưng hai người truyền lại giọng nói của một cô gái. Cô gái ở trong phòng kia nói: “Mời mình vào, được chứ?” <ins class=“adsbygoogle”

87. Chương 85: Xúi Giục

“Anzu.”

Lời cô gái này vừa dứt, lập tức có một giọng nữ mang chút ý chê trách vang lên.

Giọng người con gái lúc đầu lập tức giải thích: “Cô, cháu chỉ đang mời khách của mình vào thôi.”

Nói rồi, cánh cửa ô vuông được nhẹ nhàng đẩy ra, một cô nhóc đáng yêu chỉ tầm mười hai, mười ba tuổi, ngồi sau cánh cửa hơi thò đầu ra.

Cô nhìn thấy Cao Hạo, lập tức mỉm cười. Cô hỏi Cao Hạo: “Anh Cao chấm điểm cho Anzu được không?”

Cô mời vào, mở hết cửa ra.

Cao Hạo bảo Hướng Nam cởi giày vào phòng. Hướng Nam đi vào nhìn thấy bên cạnh lô bếp trong phòng có một cô gái khoác trên mình bộ kimono vàng nhạt đứng dậy cúi người chào bọn họ, vội vàng gật đầu đáp: "Xìn chào."

"Để tôi giới thiệu." Cao Hạo nói với Hướng Nam: "Đây là bạn tôi, được gả từ Nhật Bản sang đây, tiểu thư Ryoko – nhà chồng họ Trần. Còn bên này là cháu gái cô ấy nghỉ phép qua đây chơi, Yamaguchi Anzu."

Cao Hạo giới thiệu cho hai cô gái bên cạnh: "Đây là bạn tôi, Hướng Nam."

"Xin chào Hướng Nam tiên sinh "

Anzu giả bộ nghiêm chỉnh hành lễ thật lớn, lập tức ở đó bật cười "ha ha ha ha."

Hướng Nam không biết cô cười gì, cho rằng mình có gì không phải phép. Cao Hạo dịu dàng cười, tỏ ý y không cần phải căng thẳng, nói với Anzu: "Thành phẩm em vừa rồi kêu anh chấm điểm đâu?"

Anzu vừa nghe vậy, vội vàng ngồi quỳ xuống nâng ly trà đưa đến trước mặt Cao Hạo, thế nhưng lúc Cao Hạo định nhận lấy thì cô lại có chút do dự, nói: "Thế nhưng, không phải làm theo quy tắc sao?"

"Hả? Vậy… bọn anh phải ra ngoài rồi đi vào lại lần nữa sao?"

Anzu nghe vậy không biết nên làm gì, cô chớp chớp mắt quay đầu nhìn Ryoko.

Ryoko nhận được tín hiệu xin trợ giúp của cô, khẽ cười: "Lần sau không được như vậy nữa."

Anzu vừa nghe thấy vậy, lập tức vui vẻ cười tươi.

Cô tiến về trước một bước nâng ly trà lên. Cao Hạo nhìn màu trà, khẽ nhíu mày.

Hắn chỉ nhấp một ngụm nhỏ, sau đó đưa ly trà cho Hướng Nam.

Hướng Nam không hiểu.

Y nhìn ly trà Cao Hạo đưa sang, lại nhìn nhìn hắn, sau đó, hơi cau mày, lắc đầu: "Tôi không khát…"

Anzu nghe vậy thì phụt cười. Cô quay đầu nói với Ryoko: "Cô, anh ta cho rằng ly nhà mình đều bị dùng

hết rồi."

"Anzu."

Ryoko lập tức cảnh cáo Anzu không lịch sự. Anzu cười "hì hì", đưa ánh mắt nhìn về phía Hướng Nam. Hướng Nam bắt gặp ánh mắt cô, ý thức được đây là một dạng lễ nghi của bọn họ, xấu hổ cười.

Hướng Nam nhận lấy ly trà.

Y chỉ nhấp một ngụm nhỏ, vị đắng chát lập tức làm y líu lưỡi.

"Anh là người cuối cùng uống, theo quy tắc, phải uống hết."

Cao Hạo nhẹ giọng dựa lại gần nhắc y. Hướng Nam nghe thấy thì đơ người.

Không phải chứ?!

Hướng Nam nhìn màu của thứ nước trong ly, nhớ lại mùi vị vừa nãy rồi nhìn hai người trước mặt.

Cái này…

Thôi vậy!

Y gật đầu, mặc kệ tất cả mà một hơi uống sạch. Ryoko thấy y uống xong cả mặt như co rúm lại, che miệng khẽ cười.

"Được rồi. Nếu không nhận được lời chê khó uống của khách đến, buổi học trà đạo hôm nay đến đây là kết thúc." Ryoko nói với Anzu: "Tiếp đây cháu có hẹn đúng không?"

"Sao cô biết?"

Anzu đang nhận ly trà từ trong tay Hướng Nam, nghe vậy thì kinh ngạc quay đầu nhìn Ryoko.

Cô suy nghĩ một chút, nhíu mày, phỏng đoán: "Cô, cô nghe trộm cháu nói điện thoại?!"

"Cháu lúc nói điện thoại luôn lớn tiếng, không cần cô đặc biệt đi nghe trộm." Ryoko dịu dàng cười, nhẹ giọng: "Nhanh đi thay quần áo đi."

“Dạ ”

Anzu khẽ cúi người chào mọi người rồi lùi ra ngoài, ra đến hành lang bằng gỗ thì nhẹ nhàng kéo cánh cửa ô vuông lại rồi chạy đi. Đợi đến lúc thay quần áo xong quay lại, không thấy Ryoko cùng Hướng Nam đâu, cô hỏi Cao Hạo: “Anh ta đâu ạ?”

Cao Hạo ngồi ở chỗ hành lang gỗ ngẩng đầu lên: “Ai cơ?”

“Chính là anh ta ý ạ.”

Ý Anzu là chỉ Hướng Nam vừa đi vệ sinh.

Cô đặt chiếc túi xách trắng trông giống một cục bông dưới tay xuống sàn gỗ, ngồi lại bên cạnh Cao Hạo: “Người tối qua anh cho người đi bắt là anh ta sao?”

Cao Hạo nghe vậy mắt híp lại.

Sau đó, y dịu dàng cười, hỏi: “Sao em biết?”

“Em vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện điện thoại của cô.”

Anzu không hề nhận ra chút thay đổi nhỏ trên mặt Cao Hạo.

Cô rất thoải mái mà vung vẩy hai chân, tỏ vẻ nghiên cứu nhỏ giọng nói với Cao Hạo: “Anh bây giờ không tốn chút sức nào đã lừa được anh ta đến đây, vì sao tối qua còn muốn làm lớn đến thế?”

Nụ cười trên mặt Cao Hạo càng thêm phần dịu dàng.

“Vì anh muốn làm tổn thương anh ta.” Hắn lại gần Anzu: “Nhưng anh lại không muốn anh ta biết anh muốn làm tổn thương anh ta.”

Nghe thấy ba chữ “làm tổn thương”, mắt Anzu chớp chớp: “Anh muốn làm gì anh ta?”

“Một chút việc không tốt.” Cao Hạo thấy Anzu rất có hứng thú, nhỏ giọng: “Sau khi bắt được anh sẽ bịt mắt anh ta lại, sau đó ném anh ta lên giường anh.”

“Hả?!”

Anzu trợn tròn mắt, hỏi: “Sau đó?”

“Sau đó lột sạch đồ anh ta ra.”

“Hả?!” Gò má trắng nõn như búp bê sứ của Anzu ửng hồng, bộ dạng thích thú hỏi: “Sau đó?”

“Sau đó dạy dỗ đứa nhóc không nên hiếu kỳ như cháu một bài học.”

Từ sau lưng hai người đột nhiên truyền tới giọng nói của Ryoko. Hai người lập tức quay đầu, Ryoko bê khay đồ ăn mời khách đứng sau lưng hai người, khẽ trách Cao Hạo: “Xin cậu đừng có nói mấy lời này trước mặt trẻ nhỏ.”

“Nó đã không còn nhỏ nữa rồi.”

“Đúng.” Anzu vô cùng đồng tình với lời nói của Cao Hạo, gật đầu cái rụp: “Cháu đã sắp thành niên rồi.”

“Tiêu chuẩn thành niên của cháu là bao nhiêu tuổi?” Ryoko lườm Anzu một cái: “Cháu muốn mai cô gửi cháu về nhà không?”

“Anzu không muốn…” Anzu phồng mặt. Sau đó, cô nói với Cao Hạo: “Đều là lỗi của anh!”

Cao Hạo khẽ cười, biểu thị hắn vui vẻ nhận lời lên án này.

Anzu nhìn phản ứng của hắn thì bĩu môi, cầm túi xách lên nói với Ryoko: “Vậy cô, cháu đi trước đây.”

“Nhớ về sớm đấy.”

“Dạ Dạ ”

Anzu đáp nhẹ một câu rồi chạy biến đi. Cao Hạo ngồi quỳ xuống, nói với Ryoko đang bày biện các món ăn chiêu đãi khách lên: “Cậu quản cô bé chặt quá.”

Mấy lời vừa rồi Cao Hạo nói với Anzu căn bản không có tiếp theo.

Hắn biết đâu là điểm dừng.

Có thể nói đến vậy là vì Anzu nhắc đến trước, thế nên mới trêu chọc cô bé một chút.

"Thế nhưng lại không có tác dụng gì." Ryoko bất đắc dĩ thở dài: "Cũng may cho đến lúc này con bé vẫn chưa bị cha nuông chiều thành hư hỏng. Nếu không, thật sự không biết nên làm gì cho phải…"

Ryoko bày hết tất cả mọi món ăn lên, đặt khay sang bên cạnh.

Cô lấy một lá thư đưa vào tay Cao Hạo. Cao Hạo lôi bước ảnh bên trong đó ra tùy tiện nhìn một cái, hơi nhếch khóe môi, nói: "Bốn diễn viên chính, chụp không tệ."

"Phải."

Ryoko nâng ấm trà rót trà vào cốc đặt cạnh Cao Hạo, lấy ra một chiếc máy ghi âm nhỏ nhắn, nói: "Có thứ này, Ryoko cảm thấy càng không tệ."

Ấn nút máy ghi âm, từ máy ghi âm truyền đến cuộc đối thoại của hai người trong ảnh:

Gã đàn ông lớn tuổi: Đặt đồ xuống rồi đi ra đi.

Người phục vụ: Dạ.

Tiếng cửa đóng lại.

Gã đàn ông lớn tuổi: Gần đây cậu cả nhà họ Cao bận rộn việc gì?

Người phụ nữ: Không có gì đặc biệt.

Gã đàn ông lớn tuổi: Tôi nghe nói hắn gần đâu không để ý đến cô nữa?

Người phụ nữ không nói gì.

Gã đàn ông lớn tuổi: Vậy còn Cao Hách thì sao?

Người phụ nữ vẫn không nói gì.

Gã đàn ông lớn tuổi (lớn tiếng): Hừ! Tôi ban đầu không biết mê cô cái gì! Làm chút việc mà CMN chỉ là một đứa bỏ đi!

Người phụ nữ (tức giận): Có ý gì! Ông lúc thì Cao Hách lúc lại Cao Hạo. Bây giờ Cao Hạo què rồi ông lại muốn tôi đi quyến rũ Cao Hách. Ông thật sự cho rằng hai người bọn họ không có não sao, ông thật sự cho

rằng…

Tiếng cốc sức đập vào mặt bàn gỗ rất to, lời người phụ nữ lập tức ngừng lại.

Gã đàn ông lớn tuổi: Trước khi gào lên với tao thì nghĩ kỹ lại xem thân phận của mày là gì! Năm đó nếu không có tao bao mày, một đứa thiên kim tiểu thư phá sản mắc nợ như mày chỉ có thể làm một con kỹ nữ tối tối dạng chân cho lũ đàn ông có tiền mà thôi!

Người phụ nữ kia dường như sợ hãi, không nói gì tiếp.

Gã đàn ông lớn tuổi (gõ ngón tay lên mặt bàn): Mày đừng tưởng thứ đồ rác rưởi như mày có gì quý hóa! Mày về kê cao gối suy nghĩ kỹ cho tao. Nếu mày thực sự không làm nổi, tao không ngại lại vứt mày về địa ngục đâu…

Nghe đến đây Ryoko đột nhiên tắt máy ghi âm đi.

"Phần còn lại mời cậu quay về nghe tiếp." Ryoko đưa chiếc máy ghi âm qua. Cao Hạo khẽ cười, nhận lấy đút vào túi mình.

Ryoko cầm một cốc trà khác đặt ở chỗ Hướng Nam quay lại sẽ ngồi, rót trà vào, hỏi Cao Hạo: "Cậu đưa anh ta tới đây là có ý gì?"

"Cho cậu nhìn mặt."

Lời Cao Hạo làm Ryoko nhướn mày.

Cao Hạo cầm cốc trà lên uống một ngụm: "Cậu cảm thấy thế nào?"

Ryoko nói: "Mình nghe nói em trai cậu cũng thích anh ta?"

"Đúng, trước mắt chỉ là thích." Cao Hạo quay đầu nhìn cô: "Thế nên không có tác dụng gì."

Ryoko nhìn thấy Hướng Nam.

Cô mỉm cười với Hướng Nam từ phía sân đằng xa đi tới làm Cao Hạo chú ý.

Cao Hạo nhìn theo ánh mắt cố, nụ cười thường trực lại hiện ra trên môi.

Ryoko dựa gần vào một chút, nói thầm bên tai hắn: “Thực ra muốn nâng cao giá trị của một người trong một thời gian ngắn không phải là không thể.”

“Bản chất con người vốn là tham lam.” Cô nhìn Hướng Nam dần gần lại, khẽ cong khóe môi, nói: “Thứ không thể có được, mãi mãi là thứ tốt nhất.” <ins class=“adsbygoogle”

88. Chương 86: Trò Chuyện

Cao Hạo nghe vậy nhướn mày quay đầu nhìn Ryoko.

Sau đó, hắn quay lại hỏi Hướng Nam đang từ trước đi tới: “Nhà vệ sinh có dễ tìm không?”

Hướng Nam nhẹ cười: “Cũng được.”

Thực ra không dễ tìm, thế nhưng Hướng Nam cảm thấy đây không phải chuyện gì đáng để bực tức.

“Vậy, mời từ từ thưởng thức.”

Ryoko nói xong khẽ cúi người, Hướng Nam nghe không hiểu cô nói gì thấy Cao Hạo khẽ gật đầu với cô thì cũng theo đó mà gật đầu với Ryoko.

Hành động bắt chước liên tiếp của y làm Ryoko cong khóe miệng mỉm cười. Ryoko mặt quay về phía hai người lùi dần ra, đi khỏi.

Hướng Nam và Cao Hạo ngồi cách nhau một bàn đồ ăn. Cao Hạo ngồi đó nhìn chằm chằm y, không nói gì. Việc này làm Hướng Nam cảm thấy có chút kỳ quái.

Hướng Nam rất tự nhiên nhìn vào ánh mắt hắn, dần dần, bắt đầu trở nên không thoải mái nữa.

“Cái này… Sao tiểu thư Ryoko vẫn chưa quay lại?”

Hướng Nam cảm thấy cô đi cất khay đồ như vậy là đủ lâu rồi.

“Trừ phi anh định ra khỏi đây.” Cao Hạo dịu dàng nhàn nhạt: “Nếu không cô ấy sẽ không quay lại.”

Cao Hạo không phải đến chào hỏi, mà là tới mượn phòng. Sau khi Ryoko rời đi, nơi này đã giống như có kết giới bao quanh, người có thể hít thở không khí trong khu nhà này chỉ còn lại hai người họ.

Hướng Nam nghe hắn nói vậy, chỉ đành cầm cốc trà chuyên tâm uống trà của mình.

Thế nhưng rất lâu, y thấy Cao Hạo vẫn đang nhìn y, nhận thấy không biết mình có nên tìm chủ đề gì để nói chuyện hay không, y mở miệng: "Lena dạo gần đây vẫn khỏe chứ?"

Hướng Nam đột nhiên hỏi như vậy, Cao Hạo khẽ nhíu mày.

Lena ghét Hướng Nam đến mức nào, người cả thế giới này đều biết.

Cao Hạo cũng không thấy Hướng Nam có ấn tượng tốt gì với Lena (hơn nữa càng không tốt đến mức hỏi thăm xem cô ta có khỏe hay không).

"Rất tốt."

Cao Hạo dịu dàng cười, nói.

"À…" Câu trả lời thật ngắn gọn. Hướng Nam cụp mắt xuống, do dự một hồi, lại nhìn lên: "Vậy…. Cao Nhã dạo gần đây có khỏe không?"

Cao Hạo nghe y hỏi vậy, liền biết Hướng Nam hoàn toàn không liên quan gì đến thế giới mình thường tiếp xúc đang cố gắng đến mức nào nhắm tìm chủ đề nói chuyện cho hai người.

Khóe miệng hắn cong lên, gật đầu: "Rất tốt."

"À… Cái đó…" Lời đáp của Cao Hạo cũng quá đơn giản đi. Chủ đề cuộc trò chuyện không thể kéo dài, Hướng Nam buồn rầu một lúc, vẫn muốn tiếp tục, thế nhưng y vừa mở miệng lại có chút do dự.

Không phải chứ?

Thật sự muốn hỏi thăm sức khỏe cả nhà người ta sao?

Hai cánh môi Hướng Nam khép lại, cuối cùng, y suy nghĩ một lúc lại nói: "Tôi nghe nói Cao Hách dạo gần đây đến công ty cậu học tập?"

Cao Hạo đang chờ Hướng Nam đặt câu hỏi đầu mày lập tức nhướn lên.

Phản ứng của hắn làm Hướng Nam cho rằng mình đã quá nhiều chuyện, vội giải thích: "Tôi không có ý gì đâu, chỉ là tối hôm trước nghe thấy…"

“Tối hôm trước?”

Câu hỏi dò của Cao Hạo làm Hướng Nam đờ ra.

“Thực ra là ở phòng ký túc trong trường.”

Hướng Nam nói rồi cảm thấy mình đã đưa thông tin sai lệch cho Cao Hạo, vội vàng: “Không phải phòng ký túc của Cao Hách…”

Y nghĩ một lúc, thêm vào: “Thật ra tối đó có cả Thiếu Kiệt.”

Hướng Nam nói nhiều như vậy thực ra là muốn tỏ ý hôm đó y và Cao Hách không có làm gì cả, thế nhưng nhìn bộ dạng không hiểu của Cao Hạo, nhớ tới mình với Thiếu Kiệt cũng từng có quan hệ đó, mấy lời này giống như đang khiến người ta liên tưởng đến 3P. Hướng Nam lại cuống quít lắc đầu: “Không phải cố ý đến đó. Cái này là vì Thường Triết cùng bạn cậu ta chiếm mất phòng của tôi…”

Hướng Nam càng nói càng cảm thấy mình nói không ra đâu vào đâu.

Y đột nhiên phát hiện mình kỳ thực không cần giải thích với Cao Hạo, thế nhưng lại rất muốn làm rõ cho hắn hiểu. Hướng Nam lại mở miệng, Cao Hạo đột nhiên: “Hướng Nam, anh luôn bị bọn họ quấy rầy, rất phiền não đúng không?”

Cao Hạo vừa nói ra lời này, miệng Hướng Nam liền ngậm lại.

Cao Hạo tiến lại kéo gần khoảng cách với Hướng Nam: “Thực ra… nếu anh muốn, tôi hoàn toàn có thể giúp anh thoát khỏi bọn họ.”

Cao Hạo lúc nói không ngừng nhìn Hướng Nam.

Hắn cho rằng Hướng Nam nghe được lời này sẽ có phản ứng rất xúc động, rất vui sướng, thế nhưng ngoài dự liệu, hắn ngay cả một ánh mắt cảm kích cũng không nhận được. Hướng Nam cứ cụp mắt xuống, không nói tiếng nào.

“Hướng Nam?”

“Hả?”

Cao Hạo khó hiểu gọi một tiếng, Hướng Nam rất nhanh liền phản ứng lại. Điều này chứng minh Hướng Nam vừa rồi không có thả hồn vào chốn thần tiên.

Vậy vì sao…

“Những gì tôi vừa nói anh có nghe thấy không?”

“Có.”

Giọng Hướng Nam không lớn. Cao Hạo thấy y như vậy, khẽ nhíu mày.

Thực ra không phải Hướng Nam không muốn nhận lòng tốt của người ta.

Người mẫn cảm như y, nghe lời Cao Hạo nói, y đang đoán chứng xem trong lời nói của Cao Hạo có ý tứ gì, y nên phản ứng lại như thế nào?

Cảm động đến rơi nước mắt sau đó nước miếng tung tóe kể lể nói xấu đám sói con hàng ngàn lần với Cao Hạo sao?

Hướng Nam không quên bài học kinh nghiệm lúc trước.

Cao Hạo nếu như đứng ra, cho dù là vì y mà nói giúp một câu, không chừng y sẽ lập tức bị chụp mũ “không an phận” rồi bị cậu chủ nhỏ nghi kỵ giận dữ nào đó nhốt vào một xó xỉnh không rõ tên. Hướng Nam cảm thấy bản thân bây giờ ít nhất còn có thể coi như được tự do, y thấy không nên liều mạng.

Khẽ hé môi, đem lời định nói nuốt vào, Hướng Nam thấy thực mỉa mai cho sự “vâng lời” cùng sợ hãi của mình. Hành động khẽ giật giật khóe môi rất nhỏ của y lập tức làm Cao Hạo nhận ra lời mình nói không dễ nghe, tính kế này không đúng lúc rồi.

“Hướng Nam, tôi chỉ quan tâm anh thôi, không có ý gì khác.”

“Tôi biết rồi.”

Cao Hạo vẫn luôn đối tốt với y, đây là điều Hướng Nam vô cùng cảm kích.

Hướng Nam định nói với hắn mấy lời tỏ ý cảm ơn, thế nhưng Cao Hạo không cho y cơ hội.

Cao Hạo vào lúc Hướng Nam hé môi định nói liền cầm một miếng điểm tâm đưa đến bên miệng y. Hướng Nam có chút ngẩn người, khóe môi giật giật đưa tay nhận lấy, lời muốn nói lại một lần nữa theo món đồ ăn mà nuốt xuống.

“Cảm thấy thế nào?”

“Không tệ.”

Hướng Nam cười nhẹ, nhìn ra khoảng sân tĩnh lặng, không biết rằng bên ngoài nơi yên tĩnh này, có một gia đình hoàn toàn không liên quan gì đến y đang cãi nhau, mà không hiểu sao, lại quấn cả y vào. <ins class=“adsbygoogle”

89. Chương 87: Cãi Vã

Nhà họ Ngụy.

“Xin lỗi.”

Diệp Tâm Dư nghe lời đại lão phu nhân nhà họ Ngụy nói thì ngây người.

Bà liếc về phía Mạc Dương đứng bên cạnh nhếch mép chờ xem kịch vui, âm thầm nghiến răng, nhưng không nói gì.

Mọi chuyện ban đầu không có hắn, chỉ là vì bà bắt được Thiếu Kiệt chuẩn bị trốn ra ngoài chơi thì dạy bảo một trận mà thôi.

Mẹ dạy con là một chuyện vô cùng bình thường, thế nhưng Diệp Tâm Dư là người chanh chua, lúc mắng mỏ cũng không quên nói ra mấy lời kiểu “Mày muốn cho thằng con hoang đó…”. Đã vậy lại còn rất đúng lúc, mấy lời nói không nên của Diệp Tâm Dư vừa lúc bị đại lão phu nhân nhà họ Ngụy và Mạc Dương từ trên tầng đi xuống nghe được.

“Cô nghe không hiểu hay là sao?”

Lời đại lão phu nhân nhà họ Ngụy tuy không tốt lành, nhưng ngữ điệu lại không quá cao.

Bà ngồi lên ghế sofa, ánh mắt rơi xuống mắt Diệp Tâm Dư: “Nói đi.”

“Bà nội.”

Thiếu Kiệt thấy mặt Diệp Tâm Dư lúc đỏ lúc xanh, nhíu mày, lớn tiếng: “Không phải chỉ là nói một câu khó nghe thôi sao? Dù sao mẹ cháu cũng là trưởng bối của tên nhóc thối này. Bà làm vậy, muốn mẹ cháu chịu làm sao nổi!”

Ba từ “tên nhóc thối” làm Mạc Dương nhíu mày.

Gã lườm Thiếu Kiệt, Thiếu Kiệt trừng lại gã. Mạc Dương xấu xa nhếch khóe môi, liếc về phía Diệp Tâm Dư.

"Xin lỗi!"

Bị đại lão phu nhân nhà họ Ngụy từng câu từng câu ép bức, trong lòng Diệp Tâm Dư khó chịu như bị lửa đốt.

Bà không muốn xin lỗi cũng không muốn đắc tối với đại lão phu nhân nhà họ Ngụy vốn nghĩ cứ đơ ra ở đó.

Thế nhưng chính cái nhìn như cố ý khiêu khích kia của Mạc Dương, lửa giận trong lòng bà lập tức bùng cháy, nói: "Đừng hòng!"

"Muốn con xin lỗi cậu ta, cậu ta ở đâu có cái cao quý đó! Chỉ là một đứa tùy tiện nhặt từ bên ngoài về…"

"Chát" một cái, lời ra tay xuống, Diệp Tâm Dư không ngờ đại lão phu nhân nhà họ Ngụy sẽ đột nhiên đứng dậy động tay với bà, lập tức sợ đến nhảy dựng.

Cũng may, một tát kia được Thiếu Kiệt từ trước đến nay phản xạ nhanh kéo tay Diệp Tâm Dư cản được, không có thành công chạm vào mặt bà.

"Nó không cao quý, cậu cao quý lắm!" Đại lão phu nhân nhà họ Ngụy trừng Thiếu Kiệt dám tới "làm càn" một cái, tức giận không thôi mắng Diệp Tâm Dư: "Đứa con cao quý giỏi giang của cô ở ngoài không phải cùng thượng một thằng đàn ông với nó sao!"

"Bà nói cái gì?"

Một giọng nói đột nhiên chen ngang, chỉ trong giây lát, làm mặt bốn người ở đó thoáng cái biến sắc.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía người nói.

Lão gia nhà họ Ngụy bộ dạng tức giận cùng nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy và thư ký Hà Lượng đi xuống tầng.

"Mấy người vừa rồi nói cái gì? Hả?" Ông xuống phòng khách trừng đám người lúc trước còn cãi vã ầm ĩ lúc này lại câm như hến, rống: "Nói!"

"Không có gì…"

Ai nói trước người đấy chết, đại lão phu nhân nhà họ Ngụy cụp mắt ngay cả nhìn cũng không dám nhìn ông. Diệp Tâm Dư vừa mở miệng liền bị nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy dữ tợn trừng mắt.

Lão gia thấy phản ứng này của nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy, lập tức biết bà biết chuyện, giận dữ: "Người kia là ai?"

Nghe lão gia tử hỏi như vậy, trong mắt Mạc Dương xuất hiện một tia hoảng loạn.

Gã hy vọng nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy sẽ không nói ra tên Hướng Nam, nào ngờ bà lại trực tiếp: "Con trai cả nhà đã nhận nuôi Mạc Dương, tên là Hướng Nam."

"Cái gì?" Máu nóng dâng trào, lão gia tử không tin, sau đó, trừng Mạc Dương và Thiếu Kiệt: "Hai đứa là đồng tính?!"

Mạc Dương nhíu mày, vừa mở miệng đã bị Thiếu Kiệt cướp lời: "Gì ạ, nam nữ thì có liên quan gì, chỉ là chơi đùa thôi ạ!"

"Chơi đùa?!"

Lời Thiếu Kiệt lập tức làm lão gia tử lớn tiếng, cũng làm sắc mặt Mạc Dương trở nên khó coi.

Cả người Mạc Dương ngập tràn sát khí trừng mặt Thiếu Kiệt. Thiếu Kiệt giống như khiêu khích mà nhướn mày, giả bộ vô tội nói: "Vì người kia rất dễ bị ức hiếp… Thế nên ba người Thường Triết thường xuyên trêu chọc anh ta, thêm cháu nữa thì có sao đâu."

Mạc Dương nghe ra.

Thiếu Kiệt bảo bối bán đứng tất cả mọi người để chứng minh Hướng Nam vô tội.

Cái tên ngu ngốc này…

Lời Thiếu Kiệt thiếu chút nữa làm lão gia tử tức đến phụt máu. Ông giơ tay định tát cậu một cái, Thiếu Kiệt động tác nhanh chóng, lập tức trốn sau lưng bà. Lão gia tử thấy bà hai nhà mình bộ dạng bao che nhìn ông, đánh không được mà mắng cũng không nổi.

Lão gia tử không trút giận được thì quay ra chỉ Mạc Dương: "Cháu!"

Thiếu Kiệt tham chơi quá phận thì thôi đi.

Cả nhà đó là ân nhân của Mạc Dương, Mạc Dương…

“Cháu chưa từng ức hiếp Hướng Nam!” Mạc Dương trừng mắt, bộ dạng muốn ăn sạch Thiếu Kiệt vào bụng để trả thù.

Lão gia tử bắt gặp ánh mắt của gã, thấy lúc gã trừng Thiếu Kiệt lộ ra nét hung tàn như vậy, không khỏi ngẩn người.

Cuối cùng, Hà Lượng tiến lại nhắc ông bọn họ sắp muộn giờ. Lão gia tử lúc này mới hoàn hồn. Ông nhìn một chút, lớn tiếng nói với Mạc Dương và Thiếu Kiệt: “Tất cả lên tầng đóng cửa suy nghĩ cho ta!”

“Hai đứa ai dám trước khi ta về trốn ra khỏi cái nhà này, thì nó chống mắt lên mà xem!”

Lão gia tử mắng xong, ánh mắt phức tạp nhìn Mạc Dương một cái, đi ra ngoài.

Lên xe, ông nói với Hà Lượng: “Tìm vài người đến dạy dỗ tên kia!”

Hà Lượng ngồi ở ghế phó lái nghe vậy thì nhíu mày quay đầu: “Nhưng người ta vô tội mà ạ.”

Lão gia tử nghe vậy thì cau mày trợn mắt rống: “Không cần cậu nhắc nhở tôi cháu trai tôi khốn nạn đến mức nào!”

Hà Lượng bị mắng, không vui giật giật khóe môi quay đầu lại kêu tài xế lái xe.

Lão gia tử giận dữ không nguôi nhìn về phía cửa, nhớ tới ánh mắt vừa rồi của Mạc Dương, giận dữ trong lòng liền biến thành buồn bực.

Đứa nhỏ này…

Không phải dẫn sói vào nhà chứ?

Nghĩ đến điểm này, ông híp mắt, lông mày nhíu lại. <ins class=“adsbygoogle”

90. Chương 88: Ở Lại

Hướng Nam buổi tối xuống xe ở trước ngõ vào khu nhà trọ của mình.

Y ngẩng đầu nhìn về phía phòng trọ của mình, phát hiện không có ánh đèn, quay người lại nói với Cao Hạo trong xe: "Vậy tạm biệt."

"Được, tạm biệt." Cao Hạo khẽ cười đáp lại.

Hướng Nam gật đầu với a Đông ngồi ở ghế phó lái quay lại vẫy tay với y, đóng cửa xe lại quay người đi vào trong ngõ nhỏ.

"Tiếp đây chúng ta có về không ạ?"

A Đông sau khi nhìn theo bóng lưng Hướng Nam thì hỏi Cao Hạo. Cao Hạo cho đến lúc không thấy bóng Hướng Nam đâu nữa, quay mặt lại đưa mắt nhìn về phía khung cửa xe bên cạnh hắn, nói: "Đi thôi."

Hướng Nam đi đến trước cửa phòng trọ thì sờ sờ túi phát hiện không thấy chìa khóa của mình đâu nữa.

Không phải chứ? Lại làm rơi trong tiệm sao?"

Thật sơ ý không cẩn thận, Hướng Nam nhíu mày thở dài một hơi, quay người đi đến bên cạnh bồn hoa ở trên hành lang, lấy chiếc chìa khóa dự phòng từ dưới đáy chậu ra.

Chiếc chìa này kỳ thực là chiếc mà Thường Triết không chịu giao ra.

Ngày thường Thường Triết luôn sợ mình ra khỏi nhà sẽ không vào lại được nữa. Chiếc chìa khóa này y luôn cất giữ trong túi áo, phòng Hướng Nam như phòng trộm.

Thế nhưng không biết vì sao, sáng nay lúc ra cửa Thường Triết đột nhiên để chiếc chìa khóa này lại dưới chậu hoa. Lúc đó, Hướng Nam thậm chí còn cho rằng y không định quay lại nữa.

Giây phút Hướng Nam vặn chìa mở khóa đẩy cửa ra, đột nhiên bị người ta đẩy mạnh vào phòng.

Đã có kinh nghiệm từ lần trước, Hướng Nam nhào về phía trước suýt nữa ngã cho rằng Thường Triết đúng lúc về tới lại lên cơn thần kinh gì, không ngờ, tức giận quay đầu lại nhìn, liền ngớ người.

Đèn được bật lên.

Mấy tên đàn ông cao lớn mặt mũi dữ tợn tay cầm gậy gộc "chen" vào nhà y, làm Hướng Nam có cảm giác gặp nguy theo bản năng lùi lại một bước.

"Hướng Nam?"

Đầu óc Hướng Nam đột nhiên có chút không linh hoạt.

Cũng chính lúc này, Hướng Nam bị đập đau.

Cả phòng khách bị người ta phá hoại trắng trợn. Đâu đâu cũng là bông vải, mảnh thủy tinh, mảnh gỗ, mảnh sứ vỡ.

Đối phương đông người, to khỏe, nắm đấm lớn. Một trận đánh này Hướng Nam thực sự không chịu nổi. Y bị đánh đến trước mắt tối sầm lại, không còn biết chuyện gì sau đó nữa.

Lúc Hướng Nam tỉnh lại phát hiện y đang nằm trên giường mình.

Rèm trong phòng được kéo kín. Y nghe thấy tiếng động bên ngoài liền biết phía ngoài có người liền cọ quậy định ngồi dậy, không ngờ động vào vết thương trên người.

Động tác của y lập tức cứng đờ lại.

"Thường Triết…" Eo Hướng Nam vừa động một cái liền đau, cảm giác giống như chỉ cần nhấc người lên một cái thì xương hông sẽ trật khớp làm y cứng đờ tại chỗ, di chuyển không được, nằm xuống không xong.

Không phải bị thương đến xương chứ?

Y có chút hoảng hốt, tăng âm lượng cầu cứu: "Thường Triết."

Y thấy bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì, lại hơi lớn tiếng: "Thường Triết?"

Cửa phòng bật mở, Hướng Nam nhìn thấy người đi vào thì có chút ngạc nhiên.

"Cậu…"

"Anh làm rơi chìa khóa ở chỗ tôi."

Cao Hạo tiến vào xuống xe lăn, hai tay đỡ Hướng Nam: "Bọn tôi quay lại đưa trả chìa khóa cho anh. A Đông đi lên rồi gọi điện báo tôi anh gặp chuyện.

Tay Hướng Nam bám lấy cánh tay Cao Hạo. Sức Cao Hạo rất lớn, hắn nhẹ nhàng dùng sức liền vững vàng đỡ Hướng Nam ngồi dựa vào thành giường.

Hắn ngồi xuống bên phải Hướng Nam, một tay chống ở bên sườn trái của y, áp lại gần y: "Anh có cảm thấy chỗ nào trên cơ thể đặc biệt đau không? Tôi với a Đông đưa anh đến bệnh viện kiểm tra một lượt, được không?"

Kỳ thực trước khi Hướng Nam tỉnh lại Cao Hạo đã định làm vậy.

Có điều mấy kẻ bị bắt lại nói người chủ mưu giao phó bọn họ chỉ cần tùy tiện dạy dỗ một chút, không có dùng đến gậy gộc, chỉ dùng nắm tay, không dám đánh đến mức mất mạng.

Nếu đã là hạ thủ lưu tình, a Đông đề nghị có gì đợi Hướng Nam tỉnh lại xem thế nào rồi nói sau.

Hướng Nam nghe thấy hai chữ "bệnh viện" lập tức lắc đầu, y nói: "Tôi không sao."

Tuy trên người rất đau, thế nhưng y vừa rồi tay chân đều cử động được, Hướng Nam không muốn đi bệnh viện.

"Thật sự không sao?"

Cao Hạo dựa vào quá gần.

Gần đến mức Hướng Nam có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể được hắn ôm vào lòng.

Hướng Nam hít vào ***g ngực tất cả đều là mùi hương của hắn, dần dần, gò má có chút ửng hồng nhàn nhạt.

"Tôi thật sự không sao…"

Hướng Nam khẽ quay mặt tránh nhìn vào ánh mắt gần sát của Cao Hạo. Hành động đưa tay sờ lên phía sau gáy Hướng Nam của Cao Hạo làm y hơi ngẩn người.

"Tôi nghe a Đông nói anh bị đánh vào đầu."

"Thật sự không sao."

Cao Hạo quá mức quan tâm rồi.

Sự thân thiết quá trớn khiến Hướng Nam cảm thấy không thoải mái.

Hướng Nam cầm tay hắn xuống, bị Cao Hạo nắm ngược trở lại, siết thật chặt đặt lên trên chân Hướng Nam. Cao Hạo hỏi: "Hướng Nam, anh gần đây có phải đắc tội với ai không?"

Ánh mắt Hướng Nam nhìn xuống, y lắc đầu: "Không có."

Không có là giả.

Lần trước thiếu chút nữa bị người ta bắt đi, lần này lại bị đánh.

Lúc mấy người vừa rồi ra tay có nói vài lời cảnh cáo, kêu y nhìn thấy cậu chủ nhà họ Ngụy thì tránh xa ra một chút. Không phải nói, mấy người tối nay khẳng định là do nhà họ Ngụy phái tới.

Cậu chủ nhà họ Ngụy có hai người…

Là Mạc Dương hay là Thiếu Kiệt?

Y rõ ràng không có…

Vì sao…

Nhìn vẻ mặt bất lực cùng bất đắc dĩ của Hướng Nam, Cao Hạo nắm lấy tay y khẽ siết chặt.

Cao Hạo nhẹ giọng hỏi: "Tối nay tôi ở lại đây với anh, được không?"

Hướng Nam nghe vậy liền đưa mắt nhìn lên.

"Vì sao?"

Bản thân cũng không phải bị người ta đánh thành tàn phế, cũng không phải không thể cử động.

Hướng Nam là một người đàn ông, cũng không đến mức cần Cao Hạo ở lại an ủi tinh thần chứ?

Cao Hạo cảm thấy Hướng Nam định rút bàn tay đang nằm trong tay y ra, bóp chặt lại, nói: "Tôi ở lại với anh, được không?"

"Không tiện." Hướng Nam nói: "Thường Triết lúc nào cũng có thể quay về đây."

Ý Hướng Nam là mỗi lần Cao Hạo ở một mình với y đều thích xuống khỏi xe lăn. Nếu như Cao Hạo tùy tiện đi lại trong phòng, Thường Triết lại đúng lúc quay về bắt gặp…

Ý của Hướng Nam bị Cao Hạo hiểu nhầm sang hướng khác.

Cao Hạo cho rằng Hướng Nam sợ Thường Triết quay về thấy hắn ở đây sẽ ghen tuông.

"Nếu tối nay cậu ta không về thì sao?"

Không về?

Vậy cũng không cần…

"Nếu cậu ta tối không về, đám người kia lại đến thì sao?"

Tia hoảng sợ hiện lên trong mắt Hướng Nam.

Hướng Nam không biết thư ký Hà vì thương cảm mà chỉ kêu người tùy tiện dạy dỗ y một chút. Trong nhận thức của y, y cảm thấy đám người kia rất có khả năng sẽ quay lại.

Cao Hạo thấy y sợ liền nhẹ nhàng dỗ: "Tôi ở lại đây với anh, chờ đến khi nào Thường Triết về tôi sẽ rời đi, được không?"

Hướng Nam nghe vậy đưa mắt nhìn lên, bắt gặp ánh mắt Cao Hạo. Lúc này đây, Hướng Nam bị sự chân thành dịu dàng như nước trong mắt hắn làm cho mê hoặc.

Y không phải người không biết thời thế. Cao Hạo đã suy nghĩ cho y đến vậy, y còn có thể nói gì?

Hướng Nam gật đầu.

Cao Hạo thấy Hướng Nam đồng ý, khẽ mỉm cười.

Hắn vỗ vỗ tay y, ngồi lên xe lăn ra khỏi phòng.

Hắn ra đến phòng khách, a Đông thấy hắn đi ra liền đứng dậy khỏi sofa cầm theo áo khoác. Cao Hạo thấy y đi ra ngoài cửa, nói: "Tối nay tôi không về."

A Đông nghe thấy vậy thì nhíu mày, lập tức quay lại, để áo khoác lại xuống sofa.

Cao Hạo thấy y lại đi về phía sofa rồi ngồi xuống, hỏi y: “Cái đó cậu có mang theo không?”

A Đông quay đầu lại nhìn vào mắt Cao Hạo, đầu mày lập tức nhíu lại.

“Anh muốn làm gì?” Y nhắc nhở Cao Hạo: “Thường Triết lúc nào cũng có thể quay trở lại.”

“Cậu ra xe đợi tôi. Nếu cậu ta quay lại, cậu liền gọi điện báo tôi.”

Cao Hạo nói rồi đưa tay về phía a Đông. A Đông ban đầu còn có chút do dự, nhưng thấy Cao Hạo kiên quyết như vậy, y chỉ đành thỏa hiệp lấy túi đựng thuốc viên nhỏ từ trong túi áo khoác ra để vào tay Cao Hạo. <ins class=“adsbygoogle”

91. Chương 89: Hoảng Hốt

Lúc Cao Hạo quay trở lại phòng trên tay có thêm một cốc nước.

Đây dường như là thói quen của Cao Hạo, luôn thích rót nước cho Hướng Nam, thế nên Hướng Nam đang kiểm tra thương tích của mình không nghi ngờ gì hắn, rất quen thuộc mà đưa tay nhận lấy, sau đó uống vào.

Khuy cài trên áo sơ mi của Hướng Nam mở ra. Ánh mắt Cao Hạo rơi xuống làn da màu mật lúc Hướng Nam ngẩng cổ lộ ra.

Ánh mắt dịu dàng dọc theo đường xương quai xanh đi xuống dần trở nên thâm trầm, Cao Hạo nói: “Trong nhà có dầu gió dùng lúc bị thương không?”

“Có, ở trong ngăn kéo kia.”

Hướng Nam đặt cốc nước còn lại một nửa xuống bên cạnh, chỉ ngăn kéo tủ bên cạnh giường. Cao Hạo đi xuống khỏi xe lăn, lại tìm lấy lọ dầu gió ra.

Hắn xốc chăn lên trực tiếp ngồi lên giường.

Hướng Nam thấy hắn ngồi lại gần, tay sờ ra sau eo mình, không khỏi nhíu mày.

“Cậu định làm gì?”

“Anh vừa rồi không phải suýt chút nữa không ngồi lên được sao? Tôi xoa bóp giúp anh.” Cao Hạo đưa mắt, dịu dàng cười: “Anh cho rằng tôi định làm gì?”

Lời Cao Hạo làm Hướng Nam cảm thấy mình lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, y khó xử giải thích: “Không phải, tôi không có ý gì khác.”

Cao Hạo nghe vậy lại cười.

“Tôi biết.” Hắn áp sát lại gần Hướng Nam: “Quay người qua, cởi áo ra.”

Hướng Nam không muốn làm phiền Cao Hạo, thế nhưng Cao Hạo không để y kịp nói gì, trực tiếp đổ dầu ra tay xoa nóng, ở đó chờ đợi. Hướng Nam thấy hắn như vậy, cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ đành quay lưng lại, cởi áo sơ mi ra.

Cơ thể Hướng Nam rắn chắc mềm dẻo, da dẻ cũng trơn bóng.

Tay Cao Hạo dựa vào độ trơn của dầu mà xoa nắn phía thắt lưng đằng sau của Hướng Nam. Làn da màu mật nhàn nhạt vì dầu thuốc cùng việc xoa bóp lặp đi lặp lại lộ ra màu hồng sáng bóng.

Cao Hạo lại gần y: “Cảm thấy thế nào?”

“Tốt hơn nhiều rồi.”

Dược tính bắt đầu phát huy tác dụng, phần sau eo Hướng Nam bắt đầu nóng lên. Hướng Nam vốn vì sự đụng chạm của Cao Hạo mà cả người căng cứng đã dần dần thả lỏng.

Hướng Nam được hắn xoa bóp một lúc, không biết là do kỹ thuật mát xa của Cao Hạo quá tốt, hay vì bản thân có phần mệt mỏi, Hướng Nam bắt đầu cảm thấy gà gật.

Mí mắt y trĩu xuống, cố kìm nén, dần dần dựa vào đầu giường. Cao Hạo thấy người y đang từ từ nhũn ra, dựa lại gần y, đặt cằm lên vai y, nhẹ giọng: “Buồn ngủ sao?”

“Uhm.”

Thực ra nói là buồn ngủ, không bằng nói cảm giác giống như say rượu.

Hướng Nam cảm thấy đầu óc váng vất, chân tay vô lực.

Y đã không cảm nhận được cơn đau do cử động cơ thể mang lại nữa.

Y cảm thấy người mình bay bay, tâm trí thì tán loạn.

Hướng Nam không biết sao mình lại như vậy. Y cố gắng giữ mình tỉnh táo, nhỏ giọng nói: "Thường Triết sao còn chưa về…"

Lời nói này rất nhỏ. Nếu không phải vì dựa lại rất gần, Cao Hạo căn bản sẽ không nghe thấy.

Động tác xoa bóp tay Hướng Nam của Cao Hạo dừng lại.

"Anh rất mong cậu ta quay về?"

"Phải…"

Thực ra Hướng Nam cảm thấy mình phải đi ngủ rồi, để Cao Hạo là khách ngồi không ở đây chờ Thường Triết về thì không hay.

Y quay lưng về phía Cao Hạo, hoàn toàn không biết, trong mắt hắn đã hiện lên tia bất mãn.

Y cảm thấy tay Cao Hạo không chuyển động nữa, cho rằng đã bôi xong thuốc, liền đưa tay chống lên thành giường định đổi sang tư thế ngồi khác cho thoải mái. Không ngờ, Cao Hạo đột nhiên đưa bàn tay đang đặt sau eo y vòng lên trước, ấn y áp vào người hắn.

Lưng Hướng Nam bỗng nhiên dán lên vòm ngực Cao Hạo.

Y có chút ngạc nhiên quay đầu, má thiếu chút nữa chạm vào môi Cao Hạo đang tựa cằm trên vai y.

"Cao…" Bộ dạng Hướng Nam đã không còn chút tinh thần nào.

Ánh mắt mơ màng nhìn vào hai mắt Cao Hạo, nhưng dần mất đi tiêu cự.

Cao Hạo thấy y như vậy, khóe miệng nhếch lên cười vì ý xấu đã đạt được.

Hắn kề bên tai Hướng Nam, nhỏ giọng: "Hướng Nam."

Hướng Nam đã không thể trả lời nữa.

Y người mềm nhũn vô lực hoàn toàn lịm đi trên người Cao Hạo.

Cao Hạo hôn lên vành tai y, một tay cởi nút áo trước ngực y, một tay đi xuống dưới bụng y.

Hướng Nam được đặt nằm lên giường.

Quần áo trên người hoàn toàn bị lột bỏ.

Cao Hạo biết Thường Triết bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện ngậm lấy môi Hướng Nam, dưới tình huống không có tiền hí chuẩn bị trước mà vội vàng tách hai chân Hướng Nam ra đẩy mình tiến vào.

Giây phút tiến vào đó, Cao Hạo dường như bị Hướng Nam hòa tan thở ra một hơi thoải mái.

Thân dưới vô cùng khó chịu, ***g ngực Hướng Nam kịch liệt phập phồng, thế nhưng vì tác dụng thuốc, y chỉ giãy dụa trong cơn ác mộng, dù thế nào cũng không tỉnh lại.

Nhìn Hướng Nam hai mắt nhắm chặt, trán nhăn lại, Cao Hạo cúi người vươn cổ mút lấy cằm Hướng Nam, một tay sờ đến chỗ thân dưới của Hướng Nam.

Cảm thấy thứ yếu ớt của Hướng Nam dưới sự xoa nắn của hắn dần dần có sinh khí, cánh môi xinh đẹp của Cao Hạo hơi nhếch lên, nhẹ giọng nói: “Thực đáng tiếc. Một chút cảm giác thành tựu cũng không có…”

Hắn kề bên tai Hướng Nam hít lấy mùi cơ thể Hướng Nam liếm lên vành tai y, tỉ tê: “Nếu lúc này anh còn tỉnh táo, như vậy tốt biết bao…”

Lúc Hướng Nam tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau.

Trong phòng ngập tràn mùi dầu thuốc nồng đậm.

Hướng Nam cảm thấy nhiệt độ bên cạnh người, quay đầu sang nhìn, lúc này mới phát hiện Cao Hạo kê gối nằm trên giường.

Cao Hạo ôn hòa chìm trong giấc ngủ.

Khuôn mặt hắn lúc ngủ thực yên bình.

Cặp mắt nhu tình như nước bị mí mắt đóng chặt che mất, chiếc áo sơ mi thẳng thớm ngày thường bị vứt lung tung trên nền đất.

Cao Hạo để lộ ra vòm ngực rắn chắn dựa vào bộ dạng nhã nhặn của hắn căn bản nhìn không ra so với hắn lúc bình thường hoàn toàn không giống nhau.

Không những gợi cảm chói mắt, hơn nữa còn rất có cảm giác xâm lược.

Hướng Nam chỉ đơn thuần nhìn ngắm đã cảm thấy đỏ bừng mặt.

Hướng Nam trong lòng mắng mình có suy nghĩ kỳ quái xấu xa với Cao Hạo.

Cao Hạo đột nhiên chuyển người, dọa Hướng Nam nhảy dựng.

Hướng Nam lập tức quay người kéo chăn giả bộ ngủ, không ngờ hành động sau khi tỉnh lại của Cao Hạo làm y ngẩn người.

Cao Hạo luồn tay vào trong chăn.

Vì để ngày hôm sau Hướng Nam có thể cử động được, hôm qua sau khi làm xong "việc" hắn cầm dầu gió xoa bóp chân tay, khắp cơ thể đầy vết thương của Hướng Nam cả một đêm.

Hắn cho rằng Hướng Nam còn đang ngủ, không hề phòng bị vươn tay ôm eo Hướng Nam kéo y vào lòng.

Cảm thấy cả người Hướng Nam sau khi tựa lại gần người hắn thì đông cứng lại, Cao Hạo dù đang rất mệt cũng lập tức nhận ra Hướng Nam đang giả vờ ngủ.

Cặp mắt vốn nhắm của Cao Hạo mở ra.

Hắn khẽ nhướn cổ nhìn đôi tai đỏ bừng của Hướng Nam, mỉm cười.

Hắn không có thả ra, ngược lại ôm Hướng Nam thêm chặt.

Hắn vùi đầu vào sau lưng Hướng Nam, ngửi lấy mùi hương cơ thể Hướng Nam, giống như nói mớ mà khẽ gọi: "Lena…"

Cao Hạo là đang cố ý.

Hướng Nam nghe vậy liền lập tức cho rằng Cao Hạo ngủ mê nhầm y với người khác.

Theo đó, cơ thể vốn căng cứng của Hướng Nam cũng dần thả lỏng.

Hướng Nam liền để mặc cho hắn ôm, chờ đến khi hắn hoàn toàn không có phản ứng gì, mới kéo tay hắn ra, ngồi dậy khỏi giường.

Bị người ta đánh một trận cho dù được chăm sóc tận tình cả đêm cũng chưa chắc có thể hoàn toàn không sao.

Hướng Nam ngồi lên, vừa khó chịu vừa mệt mỏi.

Thắt lưng y không sao thẳng lên được.

Chỉ cần để thẳng lên một chút liền cảm thấy đau.

Thế nên y chỉ đành hơi còng người, giống như một ông lão.

Hướng Nam nghe thấy tiếng động bên ngoài, cho rằng là a Đông, liền đi ra.

Y ra đến phòng khách nhìn thấy Thường Triết đi vào nhà, liền ngẩn người.

Nghĩ đến Cao Hạo bình thường giả bộ bị liệt lúc này đang nằm ngủ thoải mái trong phòng, tim Hướng Nam liền giật thót.

Y lén lùi lại hai bước, tay vòng ra sau lưng, khẽ kéo lại cánh cửa lúc đi ra khép hờ đóng lại. <ins class="adsbygoogle"

92. Chương 90: Bắt Gặp

"Có chuyện gì vậy?"

Hướng Nam và Thường Triết gần như đồng thanh nói.

TV bị đập nát, bàn trà vỡ tan cùng chiếc gối ôm bị xé thành nhiều mảnh, Thường Triết quét mắt nhìn đồng đồ hỗn độn vứt bốn phía, có chút kinh ngạc hỏi: "Tôi mới đi có một ngày… đã có cướp tới thăm?!"

"Đại thúc anh có sao không?"

Hướng Nam thấy Thường Triết tiến lại, căng thẳng lùi về sau một bước. Thường Triết ngửi thấy mùi dầu gió rất nồng trên người y liền nhíu mày giữ lấy Hướng Nam: "Anh bị thương sao?"

"Tôi…vẫn ổn."

Thực ra không hề ổn.

Thắt lưng Hướng Nam rất đau.

Từ lúc y mới tỉnh dậy không cảm thấy được cho đến bây giờ, tình hình càng ngày càng tệ.

Nhưng lúc này Hướng Nam không để tâm đến vấn đề này.

Hướng Nam sợ, sợ Thường Triết đẩy mở cánh cửa sau lưng y đi vào phòng, vậy bí mật của Cao Hạo…

"Đại thúc, anh đang lo lắng cái gì?"

"Hả?" Hướng Nam ngẩn người.

Biểu hiện rõ ràng đến như vậy sao?

Hướng Nam giật giật khóe miệng: "Có gì để lo lắng… Tôi… Tôi bị đau thắt lưng."

Rõ ràng đang lo lắng.

Thường Triết nghi ngờ nhìn y.

Cuối cùng, y đỡ Hướng Nam: "Đau thắt lưng thì vào phòng nằm đi."

"Không muốn." Thường Triết nói rồi định đẩy cửa. Hướng Nam hoảng hốt lập tức chuyển vị trí cản y lại.

Hướng Nam nắm lấy tay y: "Tôi ngủ đến cả người cứng đơ rồi. Càng ngủ càng đau, cậu đỡ tôi ra sofa ngồi đi…"

Hướng Nam thấy Thường Triết nghi ngờ nhìn về phía cửa phòng, lập tức kéo y: "Được không?"

Thường Triết không nói gì. Y theo ý muốn của Hướng Nam mà đỡ Hướng Nam đến chỗ ghế sofa vương đầy những mảnh bông vụn trong gối ôm. Hướng Nam ngồi xuống xong cũng kéo Thường Triết lại, bảo y ngồi cùng. Thường Triết thấy Hướng Nam hiếm khi được như vậy, lại gần y hỏi: "Đại thúc, hôm nay anh làm sao vậy?"

Hướng Nam lắc đầu, trong lòng hy vọng Cao Hạo lúc tỉnh dậy nhất định phải ngồi xe lăn đi ra, nói: "Bảo cậu ngồi với tôi một lúc, cậu không bằng lòng sao?"

“Bằng lòng chứ.”

Hướng Nam ngoan ngoãn ngồi trong lòng y như thế này, đó là niềm mong ước của sói con Thường.

Thế nhưng Hướng Nam đột nhiên như vậy, sói con Thường ngửi thấy mùi bất bình thường.

“Đại thúc.” Tay y đặt lên người Hướng Nam: “Tối qua xảy ra chuyện gì?”

“Bị người ta đánh.” Giọng Hướng Nam rất nhỏ, nhỏ đến mức giống như nói chỉ để bản thân nghe thấy.

Thường Triết nghe vậy, ngoài kinh ngạc còn có phần nhiều là tức giận.

“Ai?”

Hướng Nam không nói.

Hướng Nam cảm thấy thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Hướng Nam không mong đợi người khác báo thù hộ y. Y không dám đánh giá cao bản thân, không dám nói bản thân đáng để người khách đi tính nợ, đi báo thù, đi nâng cao giá trị bản thân hộ y.

Hướng Nam cảm thấy bàn tay đặt ở thắt lưng y của Thường Triết siết chặt lại, đưa mắt nhìn về phía sói con Thường. Cuối cùng, y đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hỏi Thưởng Triết: “Sao cậu vào được?”

Đúng rồi.

Hướng Nam nhớ rằng lúc Thường Triết ra ngoài giao lại chìa khóa rồi.

“Đánh chìa mới. Lúc trước tôi sợ Hướng Nam tịch thu chìa khóa của tôi, nên lúc cầm được lập tức kêu người đánh cho tôi 810 chiếc chìa khác.”

810 chiếc?!

Thảo nào trước lúc đi lại phóng khoáng, trực tiếp, chủ động để lại chìa khóa như vậy.

Hướng Nam: Hãn

“Đại thúc, thắt lưng anh không phải rất đau sao?”

Hướng Nam gật đầu.

“Đại thúc, tôi đưa anh đi bệnh viện được không?”

Hướng Nam lắc đầu.

“Vậy tôi giúp anh bôi dầu.”

Thường Triết nói rồi thả Hướng Nam ra đứng lên. Tim Hướng Nam giật thót, túm lấy tay y: “Cậu định đi đâu?”

“Vào phòng lấy dầu gió.”

Thường Triết nhớ lúc trước có thấy lọ dầu gió trong ngăn kéo tủ.

“Không cần.” Hướng Nam giữ chặt lấy y, từ chối: “Tối qua tôi đã bôi rồi.”

“Tối qua bôi thì liên quan gì đến ngày hôm nay?”

Lời Thường Triết làm Hướng Nam đờ ra, sau đó, Hướng Nam nói: “Cái đó… Vì không có tác dụng gì, nên tôi không muốn bôi nữa đi?”

“Đại thúc, anh đang gạt tôi cái gì sao?”

“Hả?!”

Thường Triết nói vậy làm Hướng Nam ngớ người.

Hướng Nam không phải người giỏi nói dối. Y cảm thấy lý do mình đưa ra rất hợp tình hợp lý, thế nhưng nhìn cặp mắt xanh lam nhìn chằm chằm y của Thường Triết dần trở nên lạnh lẽo, Hướng Nam theo bản năng liếc về phía phòng, trong ánh mắt có phần hoảng loạn.

“Không có…”

Không có?

Nói dối kém đến mức này, biểu hiện rõ ràng đến mức đáng chết như thế vẫn còn dám ở đó cãi chày cãi cối?

Thường Triết hất tay Hướng Nam ra đi về phía phòng ngủ.

Hướng Nam vội vàng chạy theo sau định giải thích, bị Thường Triết tức giận dùng sức đẩy sang một bên.

Hướng Nam lảo đào về phía trước, quay đầu lại nhìn thấy Thường Triết đã mở cửa đi vào, trong lòng căng thẳng vội theo cùng. Không ngờ, thứ nhìn thấy trước mắt, làm Thường Triết đằng đằng sát đi bắt gian cùng y đang hoang mang không biết tiếp theo nên làm thế nào cùng ngẩn người.

"Anh Hạo?"

Cao Hạo dường như bị bọn họ xông vào làm cho tỉnh giấc, bộ dạng buồn ngủ nhìn bọn họ.

Thường Triết ngẩn người, vì y không ngờ đối tượng bắt gian lại là Cao Hạo.

Còn Hướng Nam ngẩn người là vì Cao Hạo không biết tỉnh dậy từ lúc nào, đã mặc quần áo chỉnh tề ngồi trên xe lăn.

Những điều trước mắt, giống như Cao Hạo ngủ gật trên xe lăn, Hướng Nam vì không muốn Thường Triết đi vào đánh thức hắn nên mới ngăn cản y.

Lúc này đây, Thường Triết cho rằng mình đã nghi oan cho người tốt Hướng Nam.

"A Triết về rồi à."

"Vâng."

Cao Hạo có vẻ chưa thực sự tỉnh táo.

Hắn xoa xoa huyệt vị dưới phần lông mày, xem thời gian, hỏi: "A Đông đâu?"

"Lúc em vào không thấy anh ta."

"À… Có thể đi mua đồ ăn sáng rồi."

Cao Hạo điều khiển xe lăn đi đến trước mặt Thường Triết: "Tối qua có mấy người đến đây làm loạn. Hướng Nam bị thương, bọn anh đuổi mấy kẻ đó đi rồi sợ bọn chúng sẽ quay lại, thế nên ở đây cùng Hướng Nam

chờ em về, không ngờ lại chờ cả một đêm."

Cao Hạo nói rồi bật cười "ha ha", hỏi Thường Triết: "Tối qua đi đâu chơi vậy?"

Sao lại hỏi vậy chứ?

Thường Triết sợ Hướng Nam hiểu lầm, nhíu mày, liếc về phía Hướng Nam đang nhìn mình một cái, nói: "Không có."

"Chỉ là có chút việc phải về nhà một chuyến." Thường Triết cúi người vỗ lên vai Cao Hạo: "Anh Hạo, tối qua cảm ơn anh."

"Khách khí làm gì."

Cao Hạo dịu dàng cười, nhìn về phía Hướng Nam: "Hướng Nam không phải cũng là bạn anh sao?"

Hướng Nam nghe vậy thì khẽ mỉm cười.

Nụ cười này, chỉ là một lời đáp đơn giản cảm ơn Cao Hạo của Hướng Nam.

Thế nhưng nụ cười này, làm Thường Triết cảm thấy mình bị gạt bỏ ra khỏi thế giới của hai người.

Điều đó làm trong lòng Thường Triết có chút đố kỵ, màu xanh lam trong đôi mắt cũng vì thế mà sẫm lại.

Ngay lúc Thường Triết định nói chuyện phá vỡ bầu không khí giữa hai người, Hướng Nam đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa từ ngoài truyền vào.

Hướng Nam quay người đi ra. A Đông xách hai túi đồ mua ngoài nhìn thấy Hướng Nam, liền nhấc túi trắng trong tay lên nói: "Đồ ăn sáng."

A Đông nhìn thấy Thường Triết.

Y nhoẻn miệng cười: "Về rồi sao?"

"Cậu nghe kể chưa? Chuyện tối qua." A Đông định để đồ ăn sáng lên bàn nước, nhưng chiếc bàn đã bị hỏng. Y nhìn trái nhìn phải, đành để đồ mua được lên tủ kê TV.

Sau đó y đưa tay ra, đưa chiếc chìa khóa lúc nãy cầm ra ngoài cho Hướng Nam, hỏi Hướng Nam: "Anh dậy

rồi sao?"

"Dậy rồi." Cao Hạo điều khiển xe lăn đi ra, nói với a Đông: "Chúng ta nên đi thôi."

"Sao vội vậy?" Hướng Nam giữ hắn lại: "Không phải mua đồ ăn sáng rồi sao? Ít nhất cũng ăn rồi hẵng đi."

"Đúng đó." Trải qua một màn vừa nãy, Thường Triết không thật lòng muốn giữ hắn lại.

Có điều theo phép, Thường Triết vẫn nói phụ họa theo lời Hướng Nam.

"Không cần." Cao Hạo nhìn Thường Triết một cái, nói với Hướng Nam: "Mười giờ tôi còn có buổi họp, bây giờ về phòng làm việc tắm rửa thay đồ là vừa kịp."

"Vậy em tiễn anh."

Thường Triết tiến lên, Cao Hạo cười nhạt.

Cao Hạo lắc đầu, nói với cậu: "Nếu em không ngại…" Hắn nhìn Hướng Nam: "Anh muốn Hướng Nam tiễn."

Hướng Nam đương nhiên đồng ý, vừa nghe liền lập tức gật đầu chấp nhận.

Thường Triết không muốn, nhưng theo phép lịch sự, y không biểu hiện ra ngoài.

Lúc Hướng Nam cùng Cao Hạo ra cửa Thường Triết định đi theo, nhưng lại bị a Đông cản trở, rất khách khí mà khuyên quay về.

Thường Triết cuối cùng không kiên trì theo sau nữa, vì như vậy cho thấy mình quá nhỏ nhen, quá mất mặt.

Cao Hạo được a Đông và Hướng Nam giúp đỡ đi xuống tầng ngồi lên xe.

Hướng Nam cảm ơn Cao Hạo đang ló đầu từ trong xe ra: "Tối qua thật sự…"

"Không cần nói mấy lời khách sáo. Khách khí như vậy, tôi không muốn nghe." Cao Hạo dịu dàng cười, nắm lấy bàn tay đặt ở bên cửa sổ xe của Hướng Nam: "Vậy, chúng ta nói lời tạm biệt nhỉ?"

"Uhm." Nếu Cao Hạo đã nói vậy thì Hướng Nam còn có thể nói gì.

Hướng Nam mỉm cười, gật đầu.

Mắt nhìn Hướng Nam quay người rời đi, a Đông lập tức vui vẻ nói: "Cũng may chưa xảy ra chuyện gì."

Cao Hạo nhìn Hướng Nam ngay một xa, khóe miệng dần cong lên, cười nhẹ: "Có cậu kịp thời gọi điện cho tôi, có thể có chuyện gì."

"Anh đừng luôn chắc chắn như vậy." A Đông quay đầu lại: "Phải biết rằng, hổ cũng có lúc ngủ gật."

"Cái đó..." Cao Hạo thu ánh mắt lại, nhìn về phía a Đông, khẽ nói: "Phải đợi đến lúc cậu thực sự ngủ gật hẳng nói."

Hướng Nam còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng Thường Triết gọi điện thoại.

"Đúng, không sai, tìm ba đến năm người như vậy đi. Tôi tự mình sắp xếp, quan trọng nhất là phải nhanh."

Thường Triết quay lại thấy Hướng Nam đã về đến, nói với người bên kia: "Trưa, nhớ kỹ."

"Được."

Thường Triết thấy Hướng Nam đỡ thắt lưng đi vào phòng, nói vào điện thoại: "Dập máy đây."

Hướng Nam vừa nằm lên giường thì sói con Thường đã nhào tới.

Hướng Nam cho rằng y định làm cái gì, hoảng sợ vùng vẫy, thiếu chút nữa là ngã xuống giường.

Cả người cứng đờ, giãy giụa không được, Hướng Nam hỏi y: "Cậu muốn làm gì?"

"Anh từ lúc nào đối tốt với anh Hạo như vậy?"

Rất tốt sao?

Hướng Nam cầm bàn tay đang luồn vào trong áo mình của y ra, đưa tay chắn trước ngực y định đẩy y ra. Thắt lưng không có sức, Hướng Nam chỉ đành từ bỏ, thành thực nói: "Tất nhiên phải tốt rồi. Ít nhất cậu ta là người tốt, sẽ không luôn chỉ muốn làm chuyện này như cậu."

Một tia phiền muộn hiện lên trong mắt Thường Triết, thế nhưng rất nhanh, y cợt nhả nói: "Cái đó, nghĩ đến cũng không có tác dụng gì. Anh ấy bị liệt, lại không thể dùng."

Đấy là cậu nghĩ vậy.

Trong lòng Hướng Nam thầm nghĩ, thấy môi Hướng Nam dán lên cằm mình, hoảng hốt nói: "Cậu đừng có làm loạn, thắt lưng tôi còn rất đau."

"Vậy tôi xoa bóp giúp anh."

Sói con Thường đứng dậy cầm lọ dầu gió chẳng còn lại là bao lên: "Anh đau chỗ nào, tôi xoa giúp anh."

"Không cần."

Hướng Nam quá rõ mặt gần như không có chút định lực nào của Thường Triết. Nếu thật sự cho y xoa bóp, xoa qua nắn lại, nhất định sẽ biến thành có chuyện.

"Đáng ghét. Đại thúc như vậy là không đúng rồi. Đại thúc sao có thể dè chừng Triết Triết như vậy chứ "

Thường Triết bị Hướng Nam từ chối cười thực nham hiểm, thế nhưng nụ cười trên khuôn mặt đẹp đẽ ngoài chút âm hiểm còn có phần đáng yêu.

Hướng Nam thấy vậy, thất thần một lúc, đột nhiên nhận ra điều gì đó, nói: "Trong lòng cậu không thoải mái có phải không?"

Y sớm nên nghĩ đến.

Thường Triết vừa rồi rất muốn theo y đi tiễn người.

Sói con Thường cũng biết so đo với một người căn bản không thể làm chuyện đó, như vậy có chút giống như đang cố tình gây sự. Thế nhưng biết phải làm sao, y luôn cảm thấy giữa Cao Hạo và đại thúc của y luôn có một chút "gì đó" rất đáng nghi.

Lại nói chuyện tối qua đi.

Hướng Nam gặp chuyện, bọn họ ở đây cùng Hướng Nam chờ y (Thường Triết) quay về. Hướng Nam chờ y cả một đêm, ngốc đến mức không nghĩ ra cách gọi điện cho y. Hai người bọn họ cùng chờ, nhẽ nào cũng không nhớ ra có thể gọi điện kêu y về sao?

"Phải, có thể nói vậy đi. Hướng Nam giỏi hiểu ý người như vậy…" Thường Triết chống hai tay với ha đầu gối nâng mình lên, từ trên cao nhìn xuống: "Vậy nhanh dâng bản thân lên đi, chứng minh anh thuộc về tôi."

Chỉ là tính tình cậu chủ nhỏ lại xuất hiện mà thôi (tính tình cậu chủ nhỏ: ý chí tính cách hay soi mói)

Hướng Nam lười trả lời y, chuyển chủ đề, trực tiếp nói: "Tôi đau thắt lưng, hôm nay không nấu cơm."

"Không phải chứ?"

Khuôn mặt vui vẻ của Thường Triết lập tức vỡ vụn.

Thế nhưng, rất nhanh….

"Cùng đúng. Anh bây giờ thế này, muốn tôi đi ra mua đồ, sau đó về đây nấu nướng lăn qua lăn lại một trận, hình như không được thực tế." Thường Triết đề nghị: "Vậy chúng ta ra ngoài ăn đi."

"Nhưng tôi đau thắt lưng…"

"Chỉ cần ra khỏi cửa đi xuống tầna, sau đó ngồi xe đi đến nhà hàng, quãng đường rất ngắn mà."

Sói con Thường hăng hái: "Nếu đại thúc không đi nổi thì tôi có thể xoa bóp cho anh, vẫn không được nữa thì tôi kiếm cho anh một cái xe lăn là được"

Nói gì vậy!

Hướng Nam bất mãn lườm y, bị y hôn "chụt" một cái.

"Không phải chỉ là một bữa ăn thôi sao? Ngồi ở đó là có đồ ăn rồi, ít nhất không cần anh nhọc công." Sói con Thường xem ra thật sự rất muốn ra ngoài ăn cùng đại thúc.

Y thấy đại thúc hoàn toàn không để ý đến y, rất nghiêm túc không chấp nhận sự cự tuyệt mà híp mắt lại, bắn ra tia điện đe dọa: "Hay là bây giờ đại thúc đã no rồi, chuẩn bị buổi trưa tận tâm năm đây hầu hạ tôi?"

"Đừng có làm loạn." Hướng Nam thấy y cởi áo mình, lập tức hất bàn tay định quay lại đột kích của y, đứng thẳng dậy: "Cậu đừng làm loạn nữa, tôi không muốn làm, cậu đừng làm loạn nữa! Tôi đi là được."

Thỏa hiệp chỉ vì thắt lưng Hướng Nam đau đến mức nằm cũng thấy khó chịu.

Sói con Thường nếu thực sự bị đói sẽ trở nên ngang ngược.

Không phải chỉ là một bữa cơm ăn hay không cũng được sao?

Có cần phải biến mình thành cống phẩm hiến tế không?

Hướng Nam thấy Thường Triết uy hiếp mình, lập tức: "Tôi đi, tôi đi, tôi đâu cũng đi!"

"Như vậy không phải tốt sao?"

Hướng Nam luôn cảm thấy mình thỏa hiệp là đúng.

Ít nhất không cần chịu Thường Triết không có lòng thương cảm giày vò.

Thế nhưng rất nhanh, Hướng Nam phát hiện sự thỏa hiệp của mình không hẳn là đúng.

Bởi vì, y hối hận rồi.

Ngoài ý muốn, Hướng Nam và Thường Triết ở nhà hàng cơm Tây trong khách sạn bắt gặp Trình Nam.

Giây phút lúc nhìn thấy Trình Nam phát hiện ra đại thúc hai mắt lập tức trở nên lạnh lẽo, không chỉ đại thúc, ngay cả Thường Triết cũng bắt đầu hối hận bản thân ngứa da hay sao mà lại nhất định muốn cùng đại thúc ra ngoài ăn.

QQ: Hôm nay dịch được 3 chương truyện thế như tâm trạng cùng sức khỏe không tốt, vừa đi làm về liền mệt mỏi nên chỉ cố beta được 1 chương này post lên cho mn. Có gì đến T5 ta sẽ post bù ^^ <ins class="adsbygoogle"

93. Chương 91: Tàn Độc

Thực ra không chỉ có Trình Nam, còn có cả Cao Hách.

So với phản ứng lúc thấy Hướng Nam của Trình Nam, lúc Cao Hách nhìn thấy Hướng Nam sắc mặt không thay đổi gì nhiều.

Hắn chỉ thản nhiên liếc Hướng Nam một cái, ánh mắt rơi về phía Thường Triết,

"Trùng hợp vậy?"

"Phải nha, thực trùng hợp."

Thường Triết đứng trước bàn nở nụ cười làm chung quanh bừng sáng.

Hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh, cặp mắt xanh lam của y rơi về phía cô gái xinh đẹp ngồi giữa Cao Hách và Trình Nam.

Khóe môi y khẽ cong lên, vươn tay ra về phía người đẹp.

"Thường Triết."

"Lisa Hu."

Người đẹp rất phòng khoáng đưa tay ra với Thường Triết. Thường Triết khẽ mỉm cười, nhìn về phía hai tên đẹp trai ngồi cạnh cô một cái, hỏi cô: "Em có thể cho anh biết, em là bạn gái ai không?"

Người đẹp theo phép cười đáp lại một cái. Cô không vội trả lời, mà đưa mắt nhìn về phía Trình Nam.

Trình Nam đang nhìn chằm chằm Hướng Nam đứng sau lưng Trình Nam, hoàn toàn không để ý đến cô.

Cân nhắc trong lòng một lúc, cô liền trả lời Thường Triết: "Em tối nay đến đây với thân phận bạn con gái của Trình Nam."

Chỉ là bạn con gái, không phải bạn gái.

Lisa biết quy tắc vui đùa của đám công tử con nhà giàu giới thượng lưu.

Cậu không nói phải, bản thân ngàn vạn lần không nên tự đề cao bản thân, nếu không, đối phương cảm thấy phản cảm, sau đó có thể đối với ai cô cũng không là gì cả.

"À "

Thường Triết đáp lời, Cao Hách đưa mắt lên nhìn: "À cái gì? Ngồi xuống đi."

Ngồi xuống?

Thường Triết nhìn Trình Nam vẻ mắt không tốt lành, sau đó lại liếc Hướng Nam bộ dạng bất an.

Tay Thường Triết vỗ lên lưng Hướng Nam.

"Thôi không. Tôi cũng không muốn làm bóng đèn, cậu bảo…" Thường Triết liếc Trình Nam: "Có phải không."

Trình Nam bị y khiêu khích, lập tức trừng mắt với Thường Triết.

Hướng Nam bị Trình Nam dọa sợ, lùi về sau. Thường Triết ôm chặt lấy y, rất lịch lãm vẫy tay tạm biệt Lisa, đưa Hướng Nam rời đi.

Sau khi Thường Triết đi rồi, Lisa quay đầu nói với Trình Nam: "Người bạn nay của anh thật thú vị."

"Thú vị thì em đi theo cậu ta đi."

Lisa nghe thấy thì nhíu mày, nói: "Em không có ý như vậy."

Lisa là người thông minh, sao có thể không nhìn ra từ sau khi đại thúc xuất hiện tâm tình Trình Nam liền trở nên không tốt.

Chính vì như vậy, cho dù Trình Nam nói năng độc miệng, Lisa cũng không thật sự để tâm.

Ánh mắt Lisa theo đường nhìn của Cao Hách mà nhìn về phía Hướng Nam.

Thấy Thường Triết ga-lăng kéo ghế ra cho Hướng Nam, Lisa có chút hiểu kỳ, hỏi Cao Hách: "Vừa rồi anh Thường không có giới thiệu, vị tiên sinh kia là …"

"Người yêu của cậu ta."

Một tia kinh ngạc lóe lên trong mắt Lisa.

Ngay sau đó, cô cười nhẹ, tỏ vẻ không tin.

Thường Triết người nay cô lúc trước tuy chưa từng gặp mặt, thế nhưng tên tuổi y trong vòng xã giao lại như sấm bên tai.

Nổi tiếng đa tình, nối tiếng háo nữ sắc, quan trọng nhất, y tuyệt đối là thành viên cấp cao của Hiệp hội ngoại hình. Hướng Nam vừa không phải nữ, hơn nữa ngoài bộ dạng già cả không đẹp lại còn không biết cách ăn mặc. (thành viên cấp cao của Hiệp hội ngoại hình – " ": " " – cấp tro tàn, cấp rất cao " " – thành viên Hiệp hội ngoại hình, chỉ những người chỉ quan tâm đến ngoại hình bên ngoài của người khác.)

"Là sự thật." Cao Hách cầm ly rượu lên lắc lắc trước mắt mình. Hắn gửi hương rượu chát nhẹ do ly rượu

vang được lắc đều tỏa ra, nói với Lisa: “Bọn họ ở cùng nhau, rất lâu rồi.”

Lời Cao Hách làm Trình Nam đờ người.

Đôi mắt vốn tràn đầy sự khinh bỉ và ghét bỏ lập tức xuất hiện thêm một tầng tức giận.

Mấy lời khó nghe trong giây phút Trình Nam định mở miệng nói ra liền nuốt xuống.

Trình Nam cầm di động lên nhìn, nhận cú điện thoại đứng lên đi ra ngoài.

Người gọi đến là mẹ Trình Nam, vẫn lải nhải dong dài như bình thường. Trình Nam tâm trạng không tốt, ở đó trả lời qua loa câu được câu không.

Cậu nhàm chán đảo mắt nhìn xung quanh, thấy Hướng Nam từ phòng ăn bước ra đi về phía nhà vệ sinh, ánh mắt liền trầm xuống, nói dối có việc với người bên kia đầu điện thoại, ngắt máy theo sau Hướng Nam.

Hướng Nam hoàn toàn không biết Trình Nam theo phía sau y.

Y vào đến nhà vệ sinh, thấy người đang lau vệt nước ở trước bồn rửa tay cười với y, liền theo phép cười đáp lại.

Hướng Nam đi vệ sinh xong bước ra, người lao công dọn vệ sinh không thấy đâu nữa.

Trình Nam đứng ở chỗ bồn rửa tay, đang lạnh lùng nhìn y qua gương.

Hướng Nam bắt gặp ánh mắt đầy ý công kích của Trình Nam qua gương, trong lòng có cảm giác xúc động muốn đạp cửa xông ra.

Hướng Nam đi về phía bồn rửa tay.

Y căn bản không dám nhìn cậu.

Y vội vàng rửa tay, lấy giấy lau rồi định đi ra, không ngờ Trình Nam bên cạnh đột nhiên lấy người chắn đường y.

Hướng Nam hoảng hốt lùi về sau, đưa mắt nhìn vào mắt Trình Nam, sau đó cụp mí mắt lại, hỏi: “Cậu muốn làm gì?”

Trình Nam nhếch khóe miệng, lạnh lùng nói: “Sao? Sợ ư?”

“Anh yên tâm, tôi sẽ không chạm vào anh.” Tay Trình Nam lướt qua người Hướng Nam rút lấy vài tờ giấy lau tay, đầy khinh miệt là nhìn y từ trên xuống dưới, thực ghét bỏ nói: “Vừa nhìn, liền biết anh “làm” việc quá độ rồi.”

Có ngốc đến mấy cũng có thể nghe ra ý mỉa mai trong lời Trình Nam, Hướng Nam ngẩng đầu lên, nhíu mày.

Hướng Nam biết cậu hiểu nhầm.

Hướng Nam muốn giải thích với cậu, thắt lưng mình đau là do bị người ta đánh, không phải bẩn thỉu buông thả như cậu nghĩ. Thế nhưng Hướng Nam thấy Trình Nam trước giờ luôn chủ quan, có nói cũng không tin, miệng Hướng Nam mở ra rồi lại khép lại.

Hướng Nam không muốn cãi vã với cậu, rất có ý kiến liếc cậu một cái, lướt qua người cậu đi ra ngoài.

Chính cái nhìn đó làm Trình Nam trong lòng vốn có lửa giận lập tức giống như bị châm ngòi pháo nổ. Cậu chuyển người nắm lấy cánh tay Hướng Nam kéo y lại, đẩy y đập lưng vào khối lập thể bằng sứ treo trang trí trên vách tường. Những đường hoa văn chỗ lồi chỗ lõm đập vào cột sống lưng của Hướng Nam, lập tức, Hướng Nam đau đến mức suýt chút nữa tê liệt nằm vật ra xuống đất.

“Trừng tôi? Ông CMN trừng tôi? Ông có cái gì hay ho chứ! Ông CMN chẳng qua là thứ *** đãng ngày ngày dạng chân cho Thường Triết!”

Trình Nam kéo lấy Hướng Nam đang giãy giụa đến trước mặt, hung tợn nói: “Ông đừng cho rằng quyến rũ được Thường Triết rồi thì ông đây không dám chạm vào ông! Tôi bây giờ xử lý ông, tôi xem cậu ta sẽ coi ông thành cái gì!”

Thường Triết ngồi đó đợi Hướng Nam rất lâu.

Chờ đến lúc các món ăn đều lên hết, Hướng Nam vẫn chưa đi ra, Thường Triết cảm thấy có chút kỳ quái.

Y xem giờ, nhìn về phía bàn của đám người Cao Hách, Trình Nam cũng không ở đó. Cao Hách đang cùng Lisa nói chuyện thấy Thường Triết nhìn về phía bọn họ, liền nâng ly rượu trong tay hướng về phía y.

Thường Triết khẽ cười với hắn, ra hiệu với bồi bàn bên cạnh.

Y nói thầm vài câu vào tai vị bồi bàn đang cúi xuống. Bồi bàn gật đầu, rời đi.

Lisa nhận được điện thoại.

Cô bắt máy nghe người bên kia nói, có chút bất ngờ, nhìn Cao Hách, nói: "Vậy bạn anh thì phải làm sao?"

Cao Hách nghe vậy ánh mắt lập tức chuyển từ phía ly rượu sang mặt Lisa. Lisa xin lỗi mà cười cười với hắn, "à" một tiếng vào điện thoại, dập máy nói với Cao Hách: "Trình Nam bảo anh ấy có việc phải đi trước. Anh ấy đi lấy xe rồi, muốn em đi qua chỗ anh ấy."

"Được." Đối với hành động đột xuất này của Trình Nam, trong lòng Cao Hách thấy có chút kỳ lạ, thế nhưng không hỏi nhiều cũng không giữ cô lại.

Cao Hách nhẹ cười: "Rất vui được làm quen với em."

"Em cũng vậy." Lisa xấu hổ cười, cầm ví đứng lên dời đi.

Lisa vừa đi, Cao Hạo liền kêu thanh toán cho bàn của hắn.

Có điều hắn không rời đi, mà ngồi xuống trước mặt Thường Triết.

Thường Triết thấy hắn đột nhiên lại đây thì thấy có chút kỳ quái.

Nhìn về phía chiếc bàn kia một cái, Thường Triết hói: "Tráng Nam đâu?"

"Nói có chuyện, cùng Lisa đi rồi."

Cao Hách kêu người lấy thực đơn cho hắn.

Lúc vừa vẫy tay, vừa hay bồi bàn lúc trước Thường Triết gọi đi tìm Hướng Nam quay lại."

"Anh Thường."

Thường Triết liếc ra sau y, không thấy có người theo, hỏi y: "Người đâu?"

"Cái đó…" Trong mắt người bồi bàn hiện lên tia do dự cùng kiêng dè, y nói: "Người bạn đó của anh… gặp chuyện rồi." <ins class="adsbygoogle"

94. Chương 92: Kinh Ngạc

Trình Nam đưa Lisa tới nhà xong lập tức quay về nhà mình.

Cậu đi qua phòng ăn định lên tầng, không ngờ nghe thấy tiếng bà chủ Hủy đang nói chuyện điện thoại trong phòng ăn.

Nghe thấy hai chữ "Hướng Nam", cậu lập tức dựng lỗ tai, đứng lại đó.

"Đúng rồi, hình như nghe nói bị đuối nước, đã đưa đến bệnh viện. Dù sao thì bắt đầu từ chiều mai cô đến ở chỗ cửa hàng đồ trang sức số 168 phía Tây đường S làm là được rồi. Rồi, cứ vậy đi."

Bà chủ Hủy gọi điện xong quay người lại thấy Trình Nam thì ngớ người.

Trình Nam nhìn chằm chằm cô, giận dữ hỏi: "Cô vẫn luôn biết anh ta ở đâu có phải không? Nói cái gì mà đuổi việc, cô vẫn luôn lừa cháu đúng không?"

Bà chủ Hủy định nói gì, thế nhưng sau khi nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới liền nhíu mày.

"Cháu vừa đi đâu?"

Quần áo Trình Nam ướt sũng.

Trên lớp vải thượng hàng đều là vệt nước.

Bà chủ Hủy không bỏ lỡ nét chột dạ chợt lóe lên trong mắt Trình Nam sau khi nghe cô hỏi vậy. Sau đó, Trình Nam tức giận lớn tiếng: "Không phải việc của cô!"

"Cháu vừa gặp Hướng Nam phải không?"

Bà chủ Hủy nhìn thái độ của cậu bắt đầu thấy nghi ngờ.

"Vừa rồi Cao Hách gọi điện bảo Hướng Nam bị đuối nước, cháu rốt cuộc đã làm gì anh ấy?"

"Cháu nói rồi! Không phải việc của cô!" Trình Nam rất hung tợn, cậu đưa tay chỉ thẳng vào bà chủ Hủy: "Cháu cảnh cáo cô, cô đừng có lấy cớ vì tốt cho cháu mà đi làm mấy chuyện vô vị đó nữa. Nếu không cho dù là cô, cũng đừng trách cháu tính sổ!"

Trình Nam nói xong thấy người hầu đi ra mở cửa, quay người lên tầng.

Phu nhân nhà họ Trình Ngô Tuệ Pháp vừa đi vào thấy bóng lưng vội vã của Trình Nam cùng bộ dạng giận dữ của bà chủ Hủy, hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì, nói nó mấy câu thôi." Bà chủ Hủy che giấu tâm tình, liếc Ngô Tuệ Pháp hờ hững nói: "Chị cũng không phải không biết tính khí con trai chị."

Trình Nam nổi tiếng tính khí nóng nảy, thế nên Ngô Tuệ Pháp nghe vậy thì cũng không quá để tâm.

Bà sai người vào cùng bà đem túi lớn túi nhỏ giày dép hàng hiệu cầm lên tầng, phát hiện bà chủ Hủy châm thuốc sắc mặt xanh xám, bộ dạng hậm hực, liền hỏi: "Bà cô của tôi, vừa rồi có phải Nam Nam chọc giận em không? Em nói với chị, chị lên dạy dỗ nó?"

"Thôi đi." Bà chủ Hủy rít lấy một hơi thuốc, thở ra, từ chối: "Chị lên đấy niệm kinh với nó, sau này nó không hận chết em mới lạ."

"Vậy thôi đi." Ngô Tuệ Pháp vỗ vỗ cánh tay cô, nói: "Đứa nhỏ này tuy nói năng độc miệng, thế nhưng vô tâm, quan trọng nhất là em đừng để trong lòng, nhé."

"Vâng." Bà chủ Hủy liếc lên lầu một cái, gật đầu, bắt đầu có chút lo lắng cho Hướng Nam.

Lo lắng thì lo lắng, bà chủ Hủy quý nhân nhiều việc, sau đó mấy ngày đều bận rộn không dứt, cản bản không có thời gian đi thăm hỏi Hướng Nam.

Chờ đến lúc cô thoát được ra khỏi núi công việc, nhớ tới một nhân vật bị thương tên Hướng Nam, Hướng Nam đã nằm trong viện được hơn một tuần rồi.

Bà chủ Hủy hôm đó ban đầu nghĩ Hướng Nam sắp ra viện rồi, liền quay về thay một bộ đồ thoải mái hơn định đi thẳng đến bệnh viện. Không ngờ vừa ra đến trước cửa, chị Mã người hầu trong nhà vừa quay lại đột nhiên đưa cho cô một bao đồ chuyển phát nhanh nặc danh, lập tức khiến cô dừng bước.

"Ở đâu ra vậy?"

"Đặt trước cổng đại viện. Tôi với a Quyên đi mua thức ăn quay lại thấy ghi tên người nhận là cậu chủ nhà họ Trình nên liền mang nó vào."

"Không ghi địa chỉ nhà ta, không có tên người gửi mà chị cũng dám nhận sao?"

Bà chủ Hủy vừa giận mắng vừa xé vỏ ngoài: "Nếu trong đó là bom thì sao?"

"Vậy cô còn bóc ra? Đưa cho tôi, tôi cầm ra cho a Hành (bảo vệ) bóc."

Chị Mã vừa nói đến đây thì món đồ trong bọc đã lộ ra bộ mặt thật của nó.

Chị Mã vừa nhìn thấy là một chiếc đĩa DVD thông thường, liền không nói gì nữa, đi về phía nhà bếp.

Nhìn thấy bốn chữ "băng ghi sự thực" viết trên vỏ đĩa, bà chủ Hủy cảm thấy có chút kỳ quái.

Cô quay vào trong phòng khách, cho đĩa vào trong đầu DVD rồi lấy điều khiển bật lên, vừa nhìn, hình ảnh xuất hiện trên màn hình liền khiến cô sững sờ.

Từ bị giữ lấy hai tay, chạy trốn, bị bắt được, bị ngược đãi, những đoạn phim ngắn được cắt nối từ băng camera giám sát hợp thành hình ảnh Hướng Nam bị Trình Nam cưỡng bức, bị ném vào trong hồ bơi của khách sạn rất thê thảm.

Trình Nam vì nổi điên mà trở nên tàn nhẫn khiến bà chủ Hủy không khỏi cảm thấy khó tin, hơn nữa còn thấy hãi hùng.

"Tứ tiểu thư?"

Bà chủ Hủy hoàn toàn đờ ra ở đó nghe thấy có người gọi cô từ trong phòng ăn, phản ứng đầu tiên chính là tắt TV đi.

Cô ổn định cảm xúc của mình, quay đầu lại: "Có chuyện gì vậy?"

"Tối nay cô có ăn cơm nhà không?"

"Có."

"Dạ, được rồi."

Chị Mã lại quay người đi vào trong nhà bếp.

Tống tiền sao?

Bà chủ Hủy không tìm thấy bất cứ một chữ nào khác trong cái bọc kia.

Cô suy nghĩ một chút, đứng lấy cầm lấy chiếc đĩa vừa ra khỏi đầu DVD, ra ngoài.

Bà chủ Hủy đi đến bệnh viện, đứng ở ngoài phòng bệnh tư nhân của Hướng Nam.

Cửa phòng Hướng Nam khép hờ, bà chủ Hủy nhìn vào chỉ thấy bên trong có mình Doanh Doanh và Hướng Nam.

Trong phòng đang bật phim.

Doanh Doanh bóc quýt cho Hướng Nam.

Đối với mùi quýt được đưa tới bên miệng, Hướng Nam hoi lùi lại.

Y ngại ngùng cười cười, đưa tay nhận lấy. Doanh Doanh không biết nói gì với Hướng Nam, khuôn mắt đầy vết bầm tím của y hiện lên chút xấu hổ. Doanh Doanh thấy y như vậy, vui vẻ bật cười.

Bà chủ Hủy đẩy cửa bước vào.

Ánh mắt hai người trong phòng lập tức bị thu hút mà nhìn qua.

Doanh Doanh thấy bà chủ Hủy đầu tiên kêu "Ồ" một tiếng, sau đó: "Chị Hủy, chị đến thăm bệnh sao không mang theo gì cả?"

"Muốn thứ gì?"

"Mấy món đồ bổ kiểu tổ yến thì không dám đòi chị, táo chuối chị cũng nên mang đến hai túi chứ?"

"Được, mai chị cầm hai túi đến tiệm hỏi thăm em."

"Ề Chị cầm đến thì em cũng nhận " Bà chủ Hủy trêu như vậy, Doanh Doanh cũng không để ý. Cô ngược lại rất vui vẻ, mắt lập tức liền cong lên: "Nói phải giữ lời nha "

Bà chủ Hủy cười nhìn cô một cái rồi ngồi xuống bên giường.

Cô hỏi Hướng Nam: "Anh thấy thế nào?"

"Không sao."

Không sao là nói dối.

Sắc mắt Hướng Nam trắng bệch.

Trong sắc trắng nhợt đó còn lẫn với những vết bầm tím và đóng vẩy, có những vết đã tan bớt lộ ra màu xanh nhạt, còn có những vết bầm nặng màu tím đen. Khóe môi, sống mũi, viền mắt, trán, còn có hai cánh tay lộ ra khỏi tay áo, không nơi nào may mắn thoát được.

Ánh mắt bà chủ Hủy trầm xuống.

"Hướng Nam, xin lỗi."

Giây phút này, Hướng Nam ngẩn người.

Khuôn mặt trắng bệch càng thêm phần nhợt nhạt.

Y nhìn Doanh Doanh bộ dạng không hiểu chuyện gì, cực lực bảo vệ chút tự tôn còn lại của y, gượng cười: "Sao đột nhiên lại xin lỗi, kỳ quái…"

Hướng Nam đang giả ngốc.

Y biết bà chủ Hủy hẳn đã biết được chuyện gì đã xảy ra.

Trong lòng Hướng Nam hoảng hốt. Y rất sợ, rất sợ bà chủ Hủy nói ra điều gì đó trước mặt Doanh Doanh, sau đó Doanh Doanh được y coi như bạn không biết sẽ đối xử với y như thế nào.

"Không có gì. Ý tôi là bảo anh bị thương nặng đến vậy, thế nhưng tôi là bà chủ mà lúc này mới tới thăm anh."

Bà chủ Hủy nói rồi nhìn về phía Doanh Doanh: "Hôm nay em không phải đi làm sao?"

"Không cần ạ." Doanh Doanh nghe cô nói vậy thì cảm thấy kỳ quái: "Không phải là vừa giao ca mới tới đây sao?"

"Dù vậy cũng nên về nhà ngủ đi, chị có chút chuyện muốn nói với Hướng Nam."

"Như vậy sao, nên nói sớm, làm gì mà hỏi người ta có phải đi làm hay không…" Doanh Doanh cầm lấy chiếc túi đặt ở lưng ghế mình, nói với Hướng Nam: "Vậy anh cứ nghỉ ngơi đi, chờ em rảnh lại qua thăm anh."

"Được."

Hướng Nam gật đầu.

Tiễn Doanh Doanh rời đi xong, bà chủ Hủy nói với Hướng Nam: "Hướng Nam, tôi cho anh xem thứ này."

Bà chủ Hủy lấy chiếc đĩa trong túi ra, sau đó đổi với đĩa phim đang chiếu.

Hướng Nam nhìn thấy những hình ảnh từ camera quan sát thì đờ đẫn.

Ký ức khủng bố mấy ngày nay Thường Triết và Cao Hách dùng trăm phương ngàn kế để xóa mờ lại một lần nữa hiện lên. Hai tay siết chặt ga giường, hai môi run run, bộ dạng giống như sắp bật khóc.

Bà chủ Hủy quan sát phản ứng của y, nhỏ giọng: "Hướng Nam, anh cảm thấy người gửi cái này có thể là ai?"

Hướng Nam nghe bà chủ Hủy hỏi vậy, hàng mi dài khẽ run lên.

Y không rõ bà chủ Hủy hỏi vậy là có ý gì, y nhìn vào mắt cô, miệng mở nửa ngày, mới thốt được ra: "... Không phải tôi..."

Ngón tay Hướng Nam trắng bệch. Bàn tay nắm quá chặt, đầu mũi kim tiêm truyền dịch gắn trên tay trái có dấu hiệu rút máu ngược.

"Tôi không có ý đó." Bà chủ Hủy thấy y như vậy, vội an ủi giữ y bình tĩnh.

Cô mở ngón tay Hướng Nam ra, nhẹ giọng: "Tôi chỉ muốn hỏi thăm, anh còn nhớ hôm đó ở khách sạn có gặp phải ai, nhìn qua có vẻ giống dạng người muốn tính kế mà lấy được cái này không?"

Hướng Nam nhắm mắt, cắn môi, lắc đầu, cả người run lẩy bẩy.

Bà chủ Hủy thấy y hoảng sợ như vậy, có chút áy náy. Cuối cùng, cô nói: "Tôi biết Trình Nam thực khốn nạn, thế nhưng anh cũng biết, tính cách nó vốn là như vậy."

"Sau này có việc gì cần anh cứ đến tìm tôi đi. Là nhà họ Trình chúng tôi thiếu nợ anh, có thể giúp anh sẽ nhất định giúp đỡ."

Cứ như vậy sao?

Bồi thường tổn thất sao?

Hướng Nam mong rằng sau này không nhìn thấy Trình Nam nữa, có thể không?

Hướng Nam không nhìn cô, cũng không nói gì.

Vì y biết, bà chủ Hủy chỉ nói mấy lời khách khí sau khi chuyện đã xảy ra.

Việc làm của Trình Nam bà chủ Hủy cũng đã thấy (qua video), hiện tại Hướng Nam không có phản ứng gì với cô. Qua một lúc, cô cũng không biết nên làm gì.

Bà chủ Hủy chỉ đành khẽ thở dài, đứng dậy cầm đĩa phim rời đi.

Tối đến Hướng Nam nhận được điện thoại của Thường Triết, nói là cha về, tìm y có việc, có thể rất muộn mới tới được.

Vì Hướng Nam bắt đầu từ lúc được cứu tỉnh có ý thức liền không ngừng gặp ác mộng.

Cao Hách và Thường Triết biết trong lòng Hướng Nam bị ám ảnh, hơn một tuần nay, tối nào cũng thay phiên nhau đến ở cùng y.

Tối nay vốn đến lượt Thường Triết, thế nhưng Thường Triết lại có việc, Hướng Nam không muốn y chạy tới chạy lui, liền khuyên y, nói mình ở một mình thực ra cũng không sao, kêu y tối nay không cần tới.

Hướng Nam nằm một mình trên giường xem TV cả tối, buồn chán vô cùng, bắt đầu thiu thiu buồn ngủ.

Y mơ mơ màng màng, cảm thấy không còn tiếng TV nữa.

Y cho rằng Thường Triết nói không đến nhưng lại tới, liền rất tư nhiên nghiêng người nằm ngủ.

Hướng Nam là theo thói quen.

Y ngủ đến mơ màng, cũng không nhìn xem là ai, rất tự nhiên để chừa chỗ sau lưng ra.

Cảm thấy phần chăn phía sau được nhấc lên, một khuôn ngực ấm áp áp lại gần lưng y, Hướng Nam bị ôm vào trong lòng người vừa tới. Y mơ mơ hồ hồ chuyển người, giọng rất nhỏ, nói: "….. Hôm nay bà chủ Hủy tới…"

"Có người lấy đi đoạn phim từ camera giám sát của khách sạn hôm đó… Còn sao ra một bản gửi cho cô ấy…"

"Tôi xem rồi…" Hướng Nam cảm thấy bàn tay đặt trên eo y siết chặt lại. Hướng Nam biết, đó là sợ y sau khi xem xong lại không ngừng nghĩ đến mấy chuyện kia. Tay Hướng Nam luồn vào trong chăn vỗ nhẹ lên bàn tay vuốt một đường từ bụng y lên ngực y, mười ngón đan vào nhau.

“Tôi không sao… Chỉ là… bà chủ Hủy nói có thể là tống tiền…”

Hướng Nam vốn còn định nói một vài chuyện liên quan tới đoạn phim kia. Y nghĩ Thường Triết có thể nghĩ được cách để tra ra, thế nhưng người ôm y từ đăng sau hoàn toàn không nói gì cũng không có phản ứng gì với lời y nói, hơi thở còn càng ngày càng đều đặn. Hướng Nam nghĩ Thường Triết quá mệt mỏi, cũng không nói tiếp nữa, chỉ lầm bầm một câu “Làm sao đây”, điều chỉnh tư thế ngủ, chậm rãi, cũng dần dần tiến vào giấc mộng.”

Những tia nắng đầu tiên của buổi sáng xuất hiện, Hướng Nam theo thói quen mà tỉnh giấc.

Y thả lỏng bàn tay đã nắm cả một đêm ra dụi dụi mắt, ngồi dậy.

Y quay đầu lại nhìn, nhìn rõ người nằm bên cạnh là ai, hai mắt liền trợn tròn.

Thấy người kia cử động, có vẻ như sắp tỉnh dậy, y hoảng hốt lùi lại, bên cạnh là khoảng không trống rỗng, thiếu chút nữa ngã từ mép giường xuống. <ins class=“adsbygoogle”

95. Chương 93: Âm Hồn

Phản ứng quá lớn của Hướng Nam đánh thức người kia.

Trình Nam tỉnh lại có phần mơ màng, thấy Hướng Nam bộ dạng kinh hoàng nhìn cậu, đầu óc không ngộ ra được cái gì, vươn tay sờ lên chân y định ôm lấy y ngủ tiếp.

Thế nhưng Hướng Nam không cho cậu cơ hội.

Hướng Nam giống như gặp quỷ mà hất tay cậu ra, chạy thẳng xuống giường trốn vào trong phòng về sinh. Trình Nam bị tiếng đóng cửa “RẦM” của y chấn động, bắt đầu có chút tỉnh táo.

Hướng Nam ở trong đó đã bắt đầu run rẩy.

Y không ngừng hối hận, hối hận vì sao mình vừa rồi lại chạy vào trong nhà vệ sinh mà không trực tiếp chạy ra ngoài. Trong này không có thiết bị gì để y kêu cứu, nếu Trình Nam phá cửa bắt người thì phải làm sao?

Hướng Nam ở đó hoảng sợ chờ đợi một lúc lâu, không nghe thấy tiếng động gì ở bên ngoài, bắt đầu cảm thấy có chút kỳ quái.

Đi rồi?

Y muốn ra xem thử, không ngờ, tay vừa sờ lên tay nắm cửa, đột nhiên có người gõ mạnh vào cửa.

Y hoảng hốt lùi lại, đột nhiên, ngây người.

Cửa mở ra rồi.

Cao Hách thấy mặt y đầy nét hoảng sợ, cảm thấy y có chút không bình thường, hỏi y: "Anh làm sao vậy?"

"Tôi…" Hướng Nam đi ra liếc về phía giường, giường đệm rất bừa bộn, thế nhưng không có ai trên đó.

Y nhíu mày.

"Cậu vừa rồi đi vào có thấy không?"

"Thấy gì?"

Bắt gặp ánh mắt khó hiểu của Cao Hách, Hướng Nam miệng mở ra lại khép vào.

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Hướng Nam lắc đầu: "Không có gì, tôi ngủ đến hồ đồ rồi…"

Hướng Nam rửa ráy đi ra, chỗ Trình Nam vốn nằm đã bị chiếm mất.

Hướng Nam biết việc đưa đồ ăn vào sáng sớm là cực hình khổ sai với Cao Hách, cũng không dám làm phiền hắn, nhẹ chân nhẹ tay, đi ra đuôi giường, lấy đồ ăn trong bình giữ ấm ra.

Y gần đây không thể ăn đồ rắn.

Ngoại trừ đường gluco được truyền trong bệnh viện, phải dựa vào hai người Thường Triết và Cao Hách thay phiên nhau mang mấy món cháo bột vào cho y ăn.

Mấy món đó không có mùi vị, ăn nhiều rất buồn nôn. Có lẽ Cao Hách thấy y hai ngày nay có xu hướng ăn ít đi, nên hôm nay đổi cháo bột thành sữa đậu nành ngọt có thêm bột ngũ cốc xay nát.

Hướng Nam nếm thử một miếng, cảm thấy mùi vị cũng không tệ, lông mày liền giãn ra.

Cao Hách bảo bối đắp chăn nằm sau lưng giống như cảm nhận được sự vui thích của y, ló đầu ra khỏi chăn, hỏi: “Thích sao?”

“Ừm.”

“Vậy uống nhanh đi, uống xong lại ngủ với tôi.”

Cái gì mà uống xong lại ngủ với…

Hướng Nam quay đầu khẽ lườm hắn một cái, không để ý tới hắn.

Hướng Nam ngồi ở đuôi giường, kéo chiếc bàn di động trên giường lại, nhìn lượng đồ trong bình, hỏi: “Nhiều thế này?”

“Ăn ít một thành nhiều bữa… Món này dễ đói.”

Cao Hách bảo bối nói rồi, bên trong chiếc chăn bắt đầu nhúc nhích.

Chiếc chăn dày bị hắn làm cho cuộn phồng lên. Hướng Nam nhấc góc chăn lên định xem hắn đang làm gì, đột nhiên, chỗ vốn nên là chân lại có đầu Cao Hách chui ra. Hướng Nam giật mình, hỏi: “Cậu định làm gì?”

“Đánh lén.”

Cao Hách bảo bối là đến để bắt người.

Đây là phòng bệnh, tuy là phòng bệnh tư nhân đơn cao cấp, thế nhưng một mình hắn nằm trên giường, trong lòng lạnh lẽo rất bất an.

Hắn rất buồn ngủ, nhưng lại ngủ không được sâu, trong lòng bực bội, định bắt Hướng Nam lại ngủ cùng hắn.

Hắn ngồi dậy tựa vào lưng Hướng Nam: “Nhanh uống.”

Hướng Nam lắc đầu: “Còn rất nóng.”

Hướng Nam bê trên tay là thành phẩm mới xay mới đun lập tức đưa tới, nghiêm túc mà nói vừa nấu xong đã cho vào bình giữ ấm chưa được đến nửa tiếng, đương nhiên là nóng.

"Vậy không cần chờ nữa, lát nữa hẵng uống, được không?"

Cao Hách bảo bối đã buồn ngủ đến không chịu nổi vùi mặt vào cổ Hướng Nam làm nũng.

Hàng lông mi thực dài chớp động chạm vào cấn cổ màu mật của Hướng Nam. Hướng Nam muốn trốn, lại bị tay Cao Hách giữ lại. Sống mũi cao cao của Cao Hách bảo bối không ngừng cọ vào phần gáy mẫn cảm của Hướng Nam. Sau đó, bàn tay xấu xa còn sờ xuống phần thân dưới của y.

Hướng Nam phản ứng mạnh mẽ mà đẩy hắn ra.

Đôi mắt xinh đẹp lập tức trầm xuống, thế nhưng đưa mắt lên nhìn Hướng Nam dám cả gan cự tuyệt hắn, Cao Hách bảo bối liền ngây người.

Mặt Hướng Nam trắng bệch.

Môi y mím chắt, trong mắt lộ rõ nét hoảng sợ.

"Anh làm sao vậy?"

Cao Hách vỗ vỗ lưng y, phát hiện cả người y đều run rẩy. Cao Hách lại gần định ôm y, không ngờ y lại không có kháng cự.

Cao Hách bảo bối có phần không hiểu, hỏi: "Vừa rồi anh làm sao vậy?"

"Không có gì." Hướng Nam giống như đang cố sức đè xuống cảm xúc hoảng sợ của mình, lắc đầu phủ nhận, sau đó, đổi chủ đề, nói: "Cậu không phải còn buồn ngủ sao?"

Nụ cười của Hướng Nam thực cứng nhắc, nhìn bình giữ ấm một cái, nói: "Tôi nằm với cậu một lúc, đồ ăn sáng lát nữa tôi ăn tiếp…."

"Không vội." Trong đôi con ngươi xinh đẹp rất tĩnh lặng, hàng lông mi dài như tấm màn che nửa, lẳng lặng phản chiếu lại bóng hình Hướng Nam.

Cao Hách thật sự nhìn ra Hướng Nam có chút không bình thường.

Hắn quay người xuống giường gọi điện cho Thường Triết. Rất nhanh, Thường Triết liền đưa một người phụ nữ xinh đẹp mặc áo choàng trắng tới.

Người phụ nữ đó ở trong phòng nói chuyện riêng với Hướng Nam một lúc rất lâu.

Cao Hách và Thường Triết ở ngoài chờ đợi, thực vất vả chờ đến lúc người phụ nữ kia đi ra. Thường Triết tiến lên, hỏi: "Thế nào?"

"Không sao, chỉ là có chút lo lắng với hoảng sợ." Người phụ nữ kia khẽ cười, nói: "Còn về tình trạng lúc trước Cao Hách có nói, tôi nghĩ phản ứng lúc ban đầu của anh ấy là hành vi tự bảo vệ, sau đó nhận ra người bên cạnh không nguy hiểm nên mới đột nhiên thay đổi thái độ. Tôi lại kê cho anh ấy đơn thuốc đã uống lúc trước, để anh ấy ngủ được ngon giấc. Quan trọng nhất là mấy cậu phải chăm đến bầu bạn với anh ấy, tránh để anh ấy suy nghĩ quá nhiều như vậy."

"Thế nhưng lúc trước anh ấy đã ổn rồi, không có vấn đề gì, sao có thể đột nhiên lại như vậy?" Thường Triết chất vấn Cao Hách: "Cậu nói thật cho tôi biết, ngoài mấy cái cậu vừa nói ra, cậu có làm gì nữa không?"

"Tôi chỉ sờ anh ấy một chút đã suýt bị đẩy xuống giường, cậu cảm thấy anh ấy còn có thể để tôi làm gì?"

Giọng điệu hai người không được tốt, người phụ nữ kia thấy không khí không ổn, vẫy vẫy tay, thu hút sự chú ý của hai người, nói: "Không cần ở đó nghi ngờ. Tôi vừa rồi nói chuyện với anh ấy, sự thay đổi trong tâm trạng của anh ấy rất có thể có liên quan đến chuyện xảy ra hôm qua."

"Hôm qua?" Hôm qua vốn nên là Thường Triết đến ở với Hướng Nam, thế nhưng y không qua.

Cao Hách liếc y một cái, hỏi cô: "Có chuyện gì?"

"Anh ấy nói hôm qua dì Hủy đến hình như cho anh ấy xem thứ gì đó, sau đó sáng nay anh ấy nhìn thấy Trình Nam…"

Nghe thấy hai chữ "Trình Nam", sắc mặt Thường Triết liền trầm xuống, Cao Hách tỏ vẻ nghi ngờ, không quá tin tưởng: "Không thể nào, Trình Nam lúc này không có trong nước."

"Tôi cũng không rõ. Anh ấy nói lúc anh ấy tỉnh dậy thì nhìn thấy. Tôi cũng không dám khẳng định là anh ấy thực sự nhìn thấy, hay là nằm mơ mơ thấy…" Người phụ nữ kia nói hết lời, nghe thấy có một y tá tới nhắc nhở, cô nhìn đồng hồ, vỗ vỗ vai Thường Triết, cười cười với Cao Hách: "Tiếp đây tôi còn phải đi thăm mấy người bệnh nữa. Hai cậu vào trò chuyện với anh ấy. Có chuyện gì thì call tôi, tôi đi trước đây, OK?"

Cô cũng đã bảo đang vội rồi, không OK cũng phải OK.

Hai người vào lại trong phòng, thấy Hướng Nam bộ dạng bình tĩnh uống sữa đầu nành đã chuyển từ nóng sang ấm, nhìn nhau một cái, chia ra ngồi xuống hai bên giường.

"Đại thúc, anh nói sáng nay anh nhìn thấy ai cơ?"

Hướng Nam chớp chớp mắt, quay ra nhìn Thường Triết, có chút do dự, nhỏ giọng: "Trình Nam…"

Thực ra Hướng Nam đã không còn chắc chắn như lúc nãy nữa.

Vì vừa rồi bác sĩ nói với y, có thể y xem xong thứ bà chủ Hủy đưa, chịu ảnh hưởng quá lớn, ngủ lơ mơ, xuất hiện ảo giác.

"Trình Nam hiện tại không ở trong nước."

Lời Cao Hách làm Hướng Nam hơi ngẩn ra.

"Không ở?"

"Phải." Cao Hách gật đầu: "Cậu ta cùng Lisa đi du lịch châu Âu rồi."

Lời Cao Hách lập tức làm cả người Hướng Nam thả lỏng.

Không có người khiến y hoảng sợ, không có sự bạo lực khiến y sợ hãi, được hai con sói con dỗ dành như bảo bối, tiếp theo ngày hôm đó, Hướng Nam như gạt bỏ được mây đen trong lòng, vui vẻ, thoải mái.

Có điều, chút vui vẻ và thoải mái này chỉ duy chì đến 9 giờ tối, trước khi hai con sói con đều có điện thoại gọi di.

Hướng Nam đại thúc không ngờ tới, tối vẫn như trước không có Cao Hách hay Thường Triết ở cùng, lúc y uống thuốc xem phim, cả người mơ mơ màng màng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, Trình Nam nghe nói đang ở nước ngoài vui chơi cùng bạn gái lại giống như âm hồn, một lần nữa xuất hiện trong phòng bệnh của y. <ins class="adsbygoogle"

96. Chương 94: Bắt Đi

Trình Nam vừa đến liền tắt TV đi.

Trong phòng chỉ còn ánh đèn đầu giường, bỗng chốc trở nên yên tĩnh, bóng người cao lớn của Trình Nam dừng lại bên giường, áp lực khủng bố càng thêm rõ rệt.

"Tránh… ra…"

Thứ thuốc Hướng Nam ăn vào bắt đầu có tác dụng, tay chân vô lực, cả người mê man.

Y muốn giãy giụa, muốn kêu gào, muốn chạy trốn, thế nhưng, y không thể có phản ứng gì.

Y không mệt, nhưng mí mắt y nặng trĩu, cử động trở nên thực khó khăn.

Trình Nam xốc chăn lên ngồi lên giường, nhìn Hướng Nam phản ứng quá chậm chạp, nhíu mày, hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Cậu giữ cằm Hướng Nam ép y nhìn về phía mình, hai mắt hoảng sợ của Hướng Nam đang mờ dần. Tim Trình Nam thắt lại, vội vàng đưa Hướng Nam ra nhà vệ sinh để móc họng.

Dịch axit từ dạ dày trào lên đốt cháy thực quản, cổ họng Hướng Nam bị Trình Nam thô bạo làm bị thương. Y bị ép uống rất nhiều nước, Trình Nam vừa đổ nước vừa mắng y, mắng y nói người khác cho y uống thuốc ngu y cũng dám uống mắng y là heo, là đồ đần.

Hướng Nam "cố sức" cùng cậu "đấu tranh" một lúc rất lâu, không địch lại được cậu, bị cậu giày vò thực lâu, thực vất vả mới hổn hển thở được, nghe cậu ở đó "dạy dỗ", nằm trong lòng cậu thiếp đi.

Ngày hôm sau Thường Triết và Cao Hách vừa đến, Hướng Nam liền nói với họ rằng lại thấy Trình Nam.

Hai người không tin.

Hưởng Nam ngẩng cái cổ khản đặc bị thương, nước mắt lưng tròng, trán nhăn chặt, ở đó không ngừng khoa chân múa tay. Hai người thấy y làm ầm lên như vậy, hai mặt nhìn nhau. Cuối cùng, Thường Triết nói với Cao Hách: "Vậy tối nay tôi ở lại xem thế nào."

Ngủ lại một đêm, di động Thường Triết dường như bị người ta đánh bom.

Thế nhưng, Hướng Nam lúc này không có vấn đề gì cả.

Sau đó Cao Hách cũng thử, cũng không thấy có gì.

Ba lần bốn lượt.

Chỉ cần tối nào hai người không tới, đến hôm sau Hướng Nam sẽ làm loạn lên với bọn họ.

Hai người phải đi xã giao nhiều, Hướng Nam lại không hiểu chuyện, bọn họ không chịu được phiền nhiễu này liền trở nên mất bình tĩnh. Nhịn một thời gian, Thường Triết là người bùng nổ trước tiên.

"Đủ rồi!" Khoảng thời gian này y nhiều việc, áp lực lớn, Hướng Nam lại làm phiền, y nóng tính vô cùng,

chỉ vào Hướng Nam lớn tiếng: "Tôi nói anh thật sự để thằng cha thối tha kia dọa thành ngốc rồi sao? Từ sáng đến tối cứ ở đó lầm bà lầm lầm, anh điên…"

Đột nhiên có người gõ cửa hai cái, Thường Triết ngừng lời, trừng Hướng Nam một cái, gọi về phía cửa: "Ai?"

Người mở cửa là a Đông, người đi vào là Cao Hạo.

Thường Triết nhìn thấy Cao Hạo, ngẩn người.

"Anh Hạo?"

"Tối qua vừa xuống máy bay liền nghe nói Hướng Nam nhập viện, thế nên hôm nay qua thăm." Cao Hạo vừa rồi ở trước cửa nghe thấy rõ những lời mắng bên trong của Thường Triết. Hắn liếc Thường Triết một cái, mỉm cười, hỏi Hướng Nam: "Hai người vừa rồi làm sao vậy?"

"Không có gì." Thường Triết giành trước trả lời, nhìn Cao Hạo, nhíu mày.

Y không rõ Cao Hạo vì sao luôn như vậy.

Hứng thú với chuyện của Hướng Nam đến vậy.

Mức độ việc gì cũng quan tâm này, sớm đã vượt quá thái độ dành cho bạn bè thông thường rồi.

Y ngồi xuống bên cạnh Hướng Nam, hàm ý sâu xa nói với Cao Hạo: "Anh Hạo, việc ở đây em lo được, anh thực quá có lòng rồi."

Lời Thường Triết làm Cao Hạo nhướn mày.

Sau đó, Cao Hạo khẽ cười nói: "Bạn bè mà, quan tâm một chút, không nên sao?"

Thường Triết nghe vậy thì khẽ "ha" một tiếng.

Hướng Nam ngồi bên cạnh y nghe ra được sự mỉa mai của y, rất bất an nhìn về phía y. Cũng không rõ Thường Triết đang nghĩ cái gì, không có tức giận, đột nhiên kéo tay Hướng Nam, ở ngay trước mặt Cao Hạo hôn "chụt" một cái lên mu bàn tay Hướng Nam.

Hướng Nam không biết vì sao Thường Triết lại đột nhiên làm vậy.

Tim y giật thót, không rút tay lại được, rất xấu hổ nhìn Cao Hạo, vội vàng nói: "Cậu đừng để ý."

"Để ý? Sao có thể? Anh Hạo là người nhà. Hơn nữa, tôi chỉ hôn anh, cũng không cắn anh, có gì kỳ lạ?" Thường Triết quan sát phản ứng của Cao Hạo rất không vui với hành động đặc biệt giải thích cho Cao Hạo của Hướng Nam.

Thường Triết không biểu hiện ra ngoài, giống như khoe khoang mà lại gần Hướng Nam ôm y vào lòng, nói với Cao Hạo: "Phải ha."

Cao Hạo chỉ nhẹ cười, không đáp lại lời y. Hướng Nam thấy hành vi của Thường Triết trước mặt khách càng ngày càng quá mức, âm thầm đấu tranh không được, cảm thấy rất thất lễ, nhíu mày định nói. Không ngờ, chuông di động Thường Triết vang lên.

Thường Triết lập tức cầm điện thoại đi ra ngoài.

Hướng Nam thấy y đi ra xa về phía cửa sổ, lập tức quay đầu lại nói với Cao Hạo: "Chuyện vừa rồi, anh dù sao cũng đừng để tâm."

Lời Hướng Nam làm Cao Hạo bật cười, hắn nói: "Hôn một cái mà thôi. Nó bình thường cùng những người khác trước mặt bọn tôi cũng là như vậy. Bọn tôi đã sớm quen rồi."

Một câu nói "vô tâm" của Cao Hạo không phải nghi ngờ chính là lời tố cáo rất lớn về nhân phẩm của Thường Triết.

Hướng Nam nghe vậy thì cau mày, mắt lại liếc về phía Thường Triết.

Thường Triết đứng ở chỗ cửa sổ một lúc, quay lại thấy hai người kia đều đang nhìn y, hỏi: "Sao vậy?"

Hướng Nam thu mắt về cũng không trả lời y. Cao Hạo hỏi: "Có việc sao?"

"Dạ, em phải đi rồi." Thường Triết liếc Cao Hạo một cái, thấy sắc mặt Hướng Nam không tốt, nhéo cằm y đầy ám muội trêu y: "Tối nay có cần tôi qua với anh không?"

Thường Triết hỏi vậy là cố ý.

Hướng Nam gần đây luôn làm loạn, sợ hãi muốn chết. Y hỏi vậy, Hướng Nam khẳng định sẽ nói cần. (Người không rõ tình huống (Cao Hạo) sẽ cho rằng Hướng Nam đang làm nũng)

Thế nhưng…

Hướng Nam lắc đầu.

Một tia cảm xúc phức tạp lóe lên trong đôi mắt xanh lam.

Thường Triết bảo bối có phần tức giận, bỏ tay xuống, nhìn Cao Hạo một cái, giọng điệu có chút không tốt, nói với Hướng Nam: "Tùy anh."

Thường Triết đi rồi.

Cửa bị đập "rầm" một cái.

Hướng Nam bị tiếng cửa dọa run lên, làm Cao Hạo bật cười, có chút không biết nên làm thế nào.

Cuối cùng, y tìm loạn lấy một chủ đề, hỏi: "Thời gian trước cậu đi xa sao?"

Cao Hạo gật đầu, nhẹ giọng: "Nhớ tôi sao?"

Hả?

Hướng Nam trước tiên ngây người, sau đó thành thực gật đầu.

Hướng Nam không có ý gì khác.

Bạn bè mà, có chút nhớ là chuyện bình thường. Thế nhưng không biết vì sao, một cái gật đầu này của Hướng Nam, tâm tình Cao Hạo dường như vui lên rất nhiều, cười đến thực đẹp.

Hướng Nam nhìn đến có chút ngây ngẩn.

Cao Hạo nghiêng người về trước, nắm lấy tay Hướng Nam: "Anh nhập viện vì bị bệnh gì vậy?"

"Hả?" Hướng Nam giật mình hoàn hồn, lắc đầu: "Không phải bị bệnh."

Hướng Nam cụp mặt, có chút do dự: "Là do đuối nước…"

"Ở lâu như vậy… chỉ do đuối nước?"

Hướng Nam nâng mắt lên thấy Cao Hạo nhíu mày, giống như có phần không tin, lập tức thêm vào: "Còn

có chút căng thẳng quá độ."

"Căng thẳng quá độ?"

Cao Hạo cảm thấy càng thêm kỳ lạ.

"Là chứng sợ nước sao?"

"Không phải…" Hướng Nam giật giật khóe môi, cứng ngắc nói: "Bọn họ bảo… tôi bị ảo giác…"

Vì cảm xúc mấy ngày liền quá chân thực, Hướng Nam không tin Trình Nam xuất hiện lúc đó là ảo giác.

Thế nhưng, không bắt được người, Cao Hách và Thường Triết còn bị y làm cho phát bực. Lúc trước Cao Hách không ngừng nhấn mạnh rằng Trình Nam không ở trong nước, Thường Triết lúc này lại không chịu nổi mà mắng y té tát. Hướng Nam tự mình suy nghĩ, cảm thấy thực oan ức.

"Ảo giác?"

"Thực ra… không phải…" Hướng Nam đem chuyện nói ra.

Đương nhiên, y lược bỏ một phần lớn nội dung không muốn nhắc tới.

Y chỉ nói y đắc tội Trình Nam, thế nên bị dạy dỗ một trận, gặp chuyện ngoài ý muốn, sau khi vào bệnh viện chỉ cần không có mấy người Thường Triết, buổi tối Trình Nam đều tới tìm y.

Cao Hạo nghe chuyện, thấy vẻ kinh hãi khó giấu trên mặt Hướng Nam, dò đoán xem chuyện gì có thể đã xảy ra giữa Hướng Nam và Trình Nam.

Thế nhưng Hướng Nam không chịu nói, hắn đương nhiên không ngốc tới mức truy hỏi đến tận cùng.

Hắn im lặng một lúc, nói với Hướng Nam: "Hướng Nam… Tối qua tôi đi ăn với với Trình Hủy. Cô ấy nói Trình Nam ra nước ngoài du lịch, hôm qua mới trở về."

Hướng Nam nghe vậy, đờ người.

"Vậy… Vậy ý là tôi thật sự điên rồi?"

Hướng Nam hai mắt ngấn lệ, mày nhíu chặt, bất lực, bất an, có chút kích động.

Cao Hạo thấy y như vậy, nắm chặt lấy tay y, dịu dàng trấn an: “Sao có thể nói vậy? Tôi không có ý này, anh biết mà.”

Ánh mắt Cao Hạo dịu dàng như nước, nhìn đến mức Hướng Nam có phần ngượng ngùng.

Hướng Nam chuyển mắt nhìn sang chỗ khác.

Cao Hạo kéo y lại gần, để y quay lại nhìn vào mặt mình.

Cao Hạo dịu giọng: “Nói có bệnh gì đó, là do anh bị nhốt ở đây quá lâu nên mới suy nghĩ lung tung đi? Tôi thấy tinh thần anh chịu áp lực quá lớn, không bằng chúng ta ra ngoài đi dạo, cho khuây khỏa…”

Cao Hạo siết chặt tay y, kéo y về phía mình, nhẹ nhàng: “Coi như bầu bạn với tôi, được không?”

“Cho khuây khỏa?”

“Phải, cho khuây khỏa… Sau đó tất cả sẽ tốt hơn.”

Sự dịu dàng của Cao Hạo mê hoặc Hướng Nam. Hướng Nam cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, tim đập rộn ràng không ngừng.

Hướng Nam cho rằng Cao Hạo định cùng mình đi dạo, trò chuyện ở vườn hoa trong bệnh viện. Nào ngờ ra khỏi bệnh viện, Hướng Nam bị Cao Hạo vừa khuyên vừa dỗ lên xe.

Hướng Nam trong lòng thấp thỏm đi theo hắn, mơ mờ hồ hồ bị đưa đến trung tâm thành phố. <ins class=“adsbygoogle”

97. Chương 95: Cố Ý

“Chỗ này…”

Hướng Nam theo Cao Hạo đến một chỗ trên đường lớn thì xuống xe, đi vào trong một cửa tiệm gắn kính đen rất lớn.

Nhân viên trong tiệm sau khi bọn họ tiến vào liền treo biển “CLOSED” ngoài cửa. Hướng Nam đi vào sâu trong tiệm, là cửa hàng trang phục cho nam giới cực lớn, đến một vị khách khác cũng không có. Hướng Nam quay đầu lại, hỏi: “Cậu muốn mua quần áo sao?”

"Không phải tôi, là anh." Cao Hạo nhẹ cười, đưa tay vẫy cửa hàng trưởng, nói với Hướng Nam: "Đồ chỗ này, anh thấy hợp mắt bộ nào thì kêu cô ấy lấy cho anh thử. Thay bộ đồ bệnh nhân trên người anh ra rồi chúng ta lại tiếp tục hành trình của chúng ta."

Hướng Nam quan sát người mình một lượt.

Cũng phải, có ai lại muốn cùng một người mặc đồ bệnh nhân ra đường đi dạo.

Thế nhưng…

"Chúng ta có thể đổi cửa tiệm khác không?"

"Sao vậy? Anh không thích sao?"

Cao Hạo hỏi, nhìn Hướng Nam cau mày không nói gì, liền điều khiển xe lăn đi đến trước mặt y, kéo y lại, nhỏ giọng: "Sao thế?"

"Rất đắt." Hướng Nam phun ra hai chữ, mắt đảo nhìn xung quanh.

Cả người y đến một xu tiền cũng không có. Nếu muốn đổi bộ quần áo bệnh nhân, không cần nói, tiền đó khẳng định phải để Cao Hạo bù trước.

Quần áo ở đây căn bản không cần xem mác giá liền biết đắt đến kinh người.

Quần áo thôi mà, mặc được là được, đổ tiền bạc vào, y làm không được, càng cảm thấy không cần thiết.

Y nắm lấy cánh tay Cao Hạo, nhỏ giọng: "Chúng ta đổi sang chỗ khác được không?"

Cao Hạo nghe vậy thì mỉm cười.

Hắn nói: "Không đắt. Tôi tặng anh."

Hướng Nam nghe Cao Hạo nói vậy, không nói gì nữa.

Y đứng thẳng nhìn những bộ đồ xung quanh một lượt, quay người, đi về phía cửa.

Cao Hạo thấy y định rời đi, vội vàng điều khiển xe lăn ngăn lại phía trước y,

Cao Hạo thấy Hướng Nam có phần không vui, định nói gì, sau đó, quay đầu lại phất phất tay với cửa hàng trưởng đứng đó không xa. Cửa hàng trưởng nhận ám hiệu quay người tránh ra ngoài. Cao Hạo nắm lấy tay Hướng Nam, nói với y: "Hướng Nam, tôi không có ý ném tiền vào anh."

Hướng Nam không nói gì.

Cao Hạo nhíu mày, định mở miệng, a Đông đúng lúc này đẩy cửa đi vào.

A Đông cầm phong thư có bìa thư cầu kỳ trên tay vẫy vẫy với Cao Hạo. Mày Cao Hạo giãn ra, nâng tầm mắt lên nói với Hướng Nam: "Ở đây chọn quần áo trước, là vì thật sự sẽ cần đến."

Sau đấy Hướng Nam được Cao Hạo đưa đi tham gia một buổi đấu giá.

Thấy xung quanh đều là những người có tiếng tăm, Hướng Nam cuối cùng cũng rõ, vì sao Cao Hạo lại bảo rằng ăn mặc sang trọng là cần thiết.

"Thực ra nếu cậu không rảnh thì không cần đi cùng tôi."

Cách ăn mặc bản thân không thích, môi trường không quen thuộc, Hướng Nam không ngờ trong lịch trình của Cao Hạo lại có một mục này cố sức muốn thể hiện tốt một chút ở trước mặt người khác, thế nhưng sự mất tự nhiên của y ảnh hưởng đến cách y biểu hiện.

Cao Hạo đang xem cuốn sổ giới thiệu rồi cẩn thận nghiên cứu một chiếc đồng hồ quả quýt tinh xảo được trưng bày trước mặt nghe thấy vậy thì ngẩng đầu nhìn y. Hắn dịu dàng cười đáp: "Sao có thể, tôi rất rảnh mà."

"Vậy…"

Vậy vì sao chúng ta lại tới đây?

Hướng Nam không hỏi thành lời.

Vì Hướng Nam nghĩ, so với công việc bận rộn hàng ngày, có lẽ Cao Hạo cho rằng việc tham gia hoạt động như này là rất thoải mái, nên mới đưa y tới đây.

Hướng Nam thấy Cao Hạo dường như rất hứng thú với sản phẩm trước mặt, y không quấy rầy, cũng không nói gì nữa. Y thựa sự thấy có chút buồn tẻ, nên lật mở quyển sổ giới thiệu trên tay xem một chút.

Rất nhanh, rất nhiều người bước ra đón khách rồi đưa mọi người đến một chỗ khác. Hướng Nam đi theo Cao Hạo vào cùng rồi ngồi xuống. Người trên bục đấu giá đang ở đó nói một đống lời khách sáo, buổi đấu

giá chính thức bắt đầu.

"Anh vừa rồi có thấy thứ gì mình thích không?"

Cao Hạo nghiêng người về phía Hướng Nam ngồi cạnh hắn nhỏ giọng hỏi. Hướng Nam hơi ngẩn ra, lắc đầu: "Không có."

Thích hay không thì cũng có thể làm gì?

Cũng không thể mang về nhà.

Hơn nữa, mấy thứ gọi là tác phẩm nghệ thuật cổ xưa, Hướng Nam hoàn toàn không xem hiểu.

Trong suy nghĩ của Hướng Nam, mấy thứ kia đều là đồ cũ, bỏ ra một đống tiền mua về để trưng bày, không bằng lấy xấp tiền đó về trang trí còn đẹp mắt hơn, thật sự.

Hướng Nam cảm thấy buồn chán, không chú ý chuyện xung quanh, giở giở cuốn sổ giới thiệu tùy tiện xem, ngay cả Cao Hạo bên cạnh không ngừng giơ tay y cũng không để ý.

Xem đến trang châu báu hoàng gia, một chuỗi vòng cổ đá quý trị giá xa xỉ lọt vào tầm mắt, Hướng Nam nghe thấy người điều khiển buổi đấu giá đúng lúc đang cực lực giới thiệu món đồ này liền ngẩng đầu lên, muốn xem đồ thực, không ngờ nhìn thấy người mẫu đứng trên sân khấu đấu giá tạo dáng cao quý trưng bày chiếc vòng cổ thì y liền ngây người.

Lisa?!

"Thích sao?"

"Hả?" Bất ngờ xen lẫn bối rối, Hướng Nam quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt Cao Hạo.

Sau đó, y nhìn thứ đeo trên cổ Lisa một cái, lắc đầu: "Đó là đồ trang sức dành cho nữ giới, vô dụng với tôi."

"Ý tôi không phải chuỗi vòng cổ đó." Cao Hạo khẽ cười, tay hắn đặt lên lưng Hướng Nam: "Ý tôi là…"

Hắn đưa ánh mắt nhìn ra xa, đường nhìn dừng lại ở chỗ Lisa, nhỏ giọng: "Cô gái kia."

Sao có thể.

Hướng Nam nhíu mày.

Y lắc đầu.

"Vậy thì tốt." Khóe miệng Cao Hạo cong lên, hắn lại gần Hướng Nam: "Người đó, là tình nhân mới gần đây của Trình Nam."

Tình nhân mới...

Chuyện này trước khi nhập viện Hướng Nam đã biết.

Nhớ lại lần gặp mặt ở nhà hàng, Lisa đã từng nói cô là bạn gái của Trình Nam.

Hướng Nam giật giật khóe miệng cười gượng, không nói mình biết cũng không tỏ vẻ như không biết gì. Hướng Nam nghe người điều khiển trên sân khấu hăng hái chỉ tay về phía hàng ghế khán giả gọi mức giá. Y thấy mức giá người đó báo lên thực vô cùng lớn, hiếu kỳ quay đầu lại nhìn, liền đờ người.

Y nhìn thấy Trình Nam.

Có điều Trình Nam không để ý tới y.

Trình Nam giống như rất hứng thú với chuỗi vòng đeo trên cổ Lisa, không ngừng giơ tay tranh giá với người ta, hết lần này tới lần khác.

Cậu giống như phát hiện ra có người đang nhìn cậu, chuyển mắt qua, suýt nữa bắt gặp ánh mắt Hướng Nam.

Hướng Nam bị sự sắc bén của cậu dọa sợ, vội vàng quay đầu lại trước khi cậu kịp nhìn thấy mình. Hành động rất rõ ràng, lập tức lôi kéo sự chú ý vốn đặt trên sân khấu của Cao Hạo. Cao Hạo hỏi y: "Anh làm sao vậy?"

"Không có gì," Mặt đại thúc trắng bệch, hai môi y khẽ run. Y nắm lấy tay Cao Hạo, hỏi: "Khi nào chúng ta có thể rời đi?"

"Còn một lúc nữa. Buổi đấu giá mới bắt đầu chưa được bao lâu."

Cao Hạo sớm đã biết Trình Nam ngồi ở đó.

Hắn hôm nay cố ý đưa Hướng Nam tới đây.

Hướng Nam nói mình lúc nào cũng nhìn thấy Trình Nam, còn hoảng sợ như vậy.

Hắn muốn xem thử phản ứng của Trình Nam khi thấy Hướng Nam.

Trình Nam lướt mắt qua chỗ y ngồi dường như không nhận ra sự tồn tại của Hướng Nam. Cậu tiếp tục báo giá, bộ dạng giống như nhất định phải có được chiếc vòng kia. Cao Hạo cười nhẹ, ra hiệu với a Đông. A Đông đưa bảng số lên, mức giá báo ra lập tức khiến cả hội trường xao động. Tất cả mọi người kể cả Trình Nam đều lập tức nhìn về phía y. <ins class="adsbygoogle"

98. Chương 96: Kinh Ngạc

Lúc Trình Nam nhìn thấy Hướng Nam không có phản ứng gì đặc biệt.

Ánh mắt cậu lạnh lùng, nét mặt khi nhìn Hướng Nam giống như đang nhìn một người xa lạ hoàn toàn không quen biết.

Cao Hạo bắt gặp ánh nhìn của Trình Nam, gật đầu với cậu, coi như chào hỏi.

Trình Nam hơi nhếch khóe miệng lên với hắn, giơ bảng số trong tay, tiếp tục nâng giá.

"Sao vậy? Anh sợ sao?" Cao Hạo nắm lấy bàn tay đang run rẩy của Hướng Nam, nhỏ giọng: "Anh xem, cậu ta không còn nhìn anh nữa rồi."

Dưới sự thuyết phục của Cao Hạo, Hướng Nam quay ra nhìn về phía Trình Nam. Quả thực, Trình Nam lúc này thật sự quá khác so với người động tay động chân xuất hiện vào đêm trong phòng bệnh của y. Cậu chỉ ngồi ngay đó, Trình Nam của lúc này thậm chí ngay cả liếc cũng không thèm liếc y.

Như vậy những gì nhìn thấy mấy đêm nay thật sự chỉ là ảo giác?

Hướng Nam vì câu "Điên rồi" lúc trước của Thường Triết mà có chút bất an, thế nhưng không hiểu sao, y lại cảm thấy có phần yên lòng.

Nhìn thái độ lúc này của Trình Nam đối với y…

Hướng Nam lại nhìn về phía Trình Nam.

Y xác định Trình Nam thật sự hoàn toàn không để tâm đến y, trong lòng dần không còn căng thẳng như lúc trước.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, Cao Hạo để y ra ngoài cửa chờ trước. Hướng Nam thấy hắn dường như phải bàn bạc chuyện gì đó với người khác, nên nghe theo lời mà một mình đi ra khỏi hội trường.

Hướng Nam vừa ra khỏi phòng đấu giá, Lisa đứng cách đó không xa liền nhận ra y.

Cô định bước tới chào y một tiếng, không ngờ, một cô gái chạy nhanh từ trong phòng hội trường đi ra, kéo Lisa lại sang một bên.

"Cậu giỏi thật đó, lọt vào mắt xanh của cậu chủ nhà họ Trình. Lúc trước tặng xe hơi tặng biệt thự còn chưa đủ, vừa đi du lịch châu Âu trở về được một ngày đã lại tiêu tám con số để mua một món đồ trang sức về cho cậu. Thật là hâm mộ muốn chết "

Đại thúc nghe thấy bốn chữ "du lịch châu Âu", tai liền dựng lên.

Lisa nghe cô gái kia nói vậy, khóe miệng cong lên lộ ra chút bất đắc dĩ.

"Có gì để mà hâm mộ chứ." Lisa đáp: "Món trang sức đó chẳng qua chỉ là chút bồi thường nho nhỏ của anh ấy mà thôi."

"Bồi thường?" Cô gái kia nghe vậy thì chớp chớp mắt hỏi: "Bồi thường cái gì?"

Nói sao đây?

Nhẽ nào bảo rằng Trình Nam cùng cô ra ngoài du lịch chưa được mấy ngày liền vỗ mông bỏ cô một mình ở nước ngoài sao?

Nhẽ nào cô muốn nói cho bạn cô biết, vì để Trình Nam cảm thấy cô khác những người con gái lúc trước, sau khi hờn dỗi một trận, lập tức gửi trả tấm thẻ không hạn mức được Trình Nam kêu người của khách sạn đưa đến tận tay cô lại, hơn nữa còn tỏ vẻ rất phóng khoáng, cố ý đi chơi đủ số ngày mới quay lại sao?

Sau khi cô trở về lập tức "tình cờ gặp mặt" Trình Nam ở một nhà hàng.

Còn cố ý tỏ vẻ cao giá từ chối lời mời của cậu, sau đó còn cự tuyệt cậu đưa cô về.

Tiếp đó hứng thú đối với cô của Trình Nam giống như được cô nhóm lại một lần nữa.

Trình Nam gọi điện xin lỗi cô, còn nói muốn bồi thường cho cô.

Những điều đó cô đều khó mà nói ra, cũng không thể tùy tiện kể. Vừa nghĩ đến quá trình gian khổ của

mình, Lisa thở dài, rút gọn hết mức, chỉ nói với cô gái kia: “Không có gì.”

Lisa vừa dứt lời, Trình Nam liền lái chiếc xe mui trần xanh nhạt đi tới.

Hướng Nam thấy Trình Nam lái xe dừng trước mặt mình, lập tức thấy căng thẳng.

Nên chào một tiếng không? Hay nên chạy trốn?

“Lên xe.” Một câu thản nhiên của Trình Nam làm Hướng Nam ngẩn người.

Lisa đứng bên vẫy tay chào cô gái kia, sau đó bước lên xe Trình Nam.

Thấy Lisa lên xe, hai người nghênh ngang rời đi, tim Hướng Nam vốn nhảy vọt lên tận cổ họng lập tức hạ xuống. Giây phút này, Hướng Nam vừa rồi căng thẳng như vậy thực là ngu ngốc.

“Hướng Nam?”

“Hả?” Hướng Nam nghe tiếng quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của Cao Hạo. Cao Hạo khẽ cười với y, nắm lấy tay y: “Vừa rồi để anh đợi lâu.”

“Không có.” Cao Hạo luôn dịu dàng như vậy, khách sao như vậy với y. Hướng Nam mỉm cười với hắn, hỏi: “Tiếp đây chúng ta còn đi đâu nữa không?”

Hướng Nam không biết, nụ cười của mình đã lọt vào kính xe Trình Nam.

Hai mắt Trình Nam trầm xuống, Lisa thấy sắc mặt cậu không ổn, liền hỏi: “Anh sao vậy?”

“Không liên quan tới em.”

Lisa nghe vậy thì nhíu mày.

Cô rất không vui, thế nhưng cô biết bản thân không nên so đo.

Không muốn tiếp tục làm mất mặt bản thân, cô quay đầu nhìn ra ngoài, không nói lời nào.

Cao Hạo sau đó đưa Hướng Nam đi câu cá, còn cùng y đi mua thức ăn, rồi cùng Hướng Nam về phòng trọ của y “chơi” nấu ăn.

Hướng Nam từ sau lần cùng Thường Triết đi ra ngoài thì không có đặt chân trở về khu nhà trọ. Đột nhiên quay lại đây, Hướng Nam phát hiện trong phòng trọ thay đổi rất nhiều.

Đồ vật bị vỡ hỏng đều đã được đổi mới.

Ghế sofa dài bằng nhung đỏ, tủ rượu đen sáng loáng, TV màn hình lớn, bàn nước lập thể lạ mắt, thiết bị đầu đĩa kèm thu phát sóng, bộ loa cao cấp, rèm cửa thêu hoa. Một gian phòng khách nho nhỏ lại được sắp đặt giống như phòng giải trí cho gia đình.

Hướng Nam nhìn mà ngẩn ngơ.

"Chúng ta… không đi nhầm chỗ chứ?"

Hướng Nam nhìn chiếc chìa khóa trên tay mình, nhìn bồn hoa để chìa hóa dự phòng bên ngoài.

Không sai.

Vậy…

"Cái này…"

"Hẳn là Trình Nam cho người làm." Cao Hạo điều khiển xe lăn vào trong đi một vòng, nhướn mày: "Chất lượng không tồi."

Hướng Nam từ chối cho ý kiến, cầm đống nguyên liệu vừa mua mang vào phòng bếp.

Lúc y đi ra, a Đông đã rời khỏi rồi.

Tất cả màn che trong nhà đều bị kéo lại, Cao Hạo xuống khỏi xe lăn ngồi lên ghế sofa, ngẩng đầu hỏi Hướng Nam: "Chúng ta bây giờ bắt đầu phải không?"

Hướng Nam lắc đầu, nhướn mày hỏi: "Sau cậu lại đứng lên rồi?"

Hướng Nam không rõ.

Nếu đã là bí mật, vì sao mỗi lần Cao Hạo ở cùng y đều không tự giác mà rời khỏi xe lăn.

Y vừa rồi thấy trong thùng rác có phần mì ăn liền chưa ăn xong đã đổ đi, y đoán Thường Triết trong

khoảng thời gian y nhập viện vẫn ở chỗ này. Y khuyên Cao Hạo: "Cậu ngồi lại lên xe lăn đi. Nhỡ Thường Triết quay về bắt gặp thì nguy."

Hướng Nam nói xong liền đi vào phòng ngủ.

Đẩy cửa bước vào, Hướng Nam bị những thứ thấy được trước mắt làm cho đờ người.

Chiếc giường trong phòng đã được đổi.

Tất cả đồ dùng bài trí đều bị thay đổi vị trí.

Chiếc giường lớn 1m8 chiếm quá nửa cản phòng, thêm vào đó là chiếc bàn máy tính 1m5. Nơi vốn chật chội lại càng bị thu hẹp. Hướng Nam tìm được chỗ đặt chân thì cố gắng đi tới trước tủ quần áo, nhìn quanh một vòng, cảm giác xa lạ vô cùng, khiến y cảm thấy mình đã hoàn toàn bị chiếm mất chỗ ở rồi, rất buồn bực.

"Sao không bàn bạc trước gì với tôi…"

Hướng Nam cởi bộ quần áo không quen thuộc trên người xuống.

Y mở tủ ra, tìm một bộ đồ thoải mái thay vào.

Y quay người lại, thấy Cao Hạo đang đứng trước cửa phòng thì ngẩn người.

"Làm sao vậy?"

Cao Hạo đứng ở cửa thưởng thức toàn bộ quá trình thay đồ của Hướng Nam bắt gặp ánh mắt y liền nói.

Hướng Nam lắc đầu.

Cả hai đều là đàn ông, nhẽ nào kêu Hướng Nam chất vấn Cao Hạo vì sao lại đứng trước cửa nhìn y thay đồ sao?

"Chúng ta…"

Hướng Nam vừa lên tiếng, điện thoại cố định ngoài phòng khách đã reo vang.

Cao Hạo đứng ở cửa đi ra ngoài, không lâu sau, hắn liền gọi vào: "Hướng Nam, điện thoại của anh."

Hướng Nam nằm viện khá lâu rồi.

Căn bản không ngờ có người sẽ gọi điên đến đây tìm y vào lúc này.

Y vội vàng đi ra ngoài, không ngờ chân đá phải bàn máy tính. Y đau đớn vỗ lên bàn, trúng vào con chuột. Màn hình máy tính vốn tối đen đột nhiên dần có hình ảnh hiện lên. Hướng Nam ngồi xuống đuôi giường, nhìn bàn chân đá phải bàn, vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy hình ảnh dừng lại trên màn hình thủy tinh, trong giây lát mắt trợn tròn, cả người đông cứng.

QQ: Post tạm 2 chương trước, tối đi làm về sẽ post 4 chương tiếp theo ^^ <ins class="adsbygoogle"

99. Chương 97: Món Quà

Khung cảnh đó, con người đó, Hướng Nam quen thuộc vô cùng.

Hướng Nam đờ người ở đấy môt lúc, thấy Cao Hạo đi vào gọi y, tim giật thót, vội đứng dậy tắt màn hình máy tính.

"Anh làm sao vậy?"

"Không có gì, chật quá nên chân đá phải đồ đạc."

Hướng Nam gượng gạo mỉm cười, đi ra khỏi phòng ngủ. Y đi hai bước ra phòng khách, thấy Cao Hạo còn đứng ở cửa phòng nhìn vào trong, sợ hắn đột nhiên cao hứng mở máy tính lên, vội vàng kéo tay hắn ra ngoài.

Đây là lần đầu Hướng Nam có hành động như vậy với hắn.

Cao Hạo bị y dắt ra như dắt trẻ nhỏ, ngây người.

"Hướng Nam, anh sao vậy?"

Cao Hạo thấy có chút kỳ quái, khó hiểu.

Hướng Nam lắc đầu, nói: "Cậu không phải nói muốn nấu ăn với tôi sao? Cậu trước tiên bỏ cá từ trong túi ra đi, nếu không chờ lúc nữa sẽ hỏng mất."

Hướng Nam đẩy Cao Hạo vào nhà bếp xong liền ngồi xuống sofa cầm ống nghe điện thoại gác bên cạnh lên. Cao Hạo thấy y đã bắt đầu nói chuyện điện thoại, đem tất cả những điều muốn hỏi nuốt ngược vào. Hắn nhìn một đống nguyên liệu đang chờ được xử lý trong nhà bếp, nhíu mày, xắn tay áo đi vào.

"A Nam à, thời gian này con đi đâu vậy? Mẹ gọi điện thoại mấy lần đều không có ai ở nhà?"

"Mẹ, khoảng thời gian này con có chút việc bận, không ở nhà được." Hướng Nam hỏi mẹ y: "Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì vậy?"

"Không có gì, chỉ là lâu rồi không thấy con, có chút nhớ." Người bên kia điện thoại đáp: "Mãi chẳng có tin tức gì về con, mẹ lo con xảy ra chuyện gì rồi."

"Con không sao." Hướng Nam không dám bảo mình nằm viện, y nói: "Chỉ bận thôi ạ."

"Bận cũng phải để ý sức khỏe, nhớ chưa?"

"Vâng." Hướng Nam đáp một tiếng vào điện thoại, nhìn qua phòng bếp, nhỏ giọng: "Mẹ, chuyện lần trước con nói với mẹ, mẹ đã suy xét xong chưa ạ?"

"A Nam…" Mẹ y ở đầu bên kia im lặng một lúc, hỏi: "Có phải người nhà hò Ngụy đến chỗ con nói gì không?"

Hướng Nam định trả lời không phải nhưng rồi dừng lại một chút.

Cho người đến đánh y có tính không?

Tuy không rõ đám người lúc trước là đến từ phía Mạc Dương hay phía Thiếu Kiệt, thế nhưng…

Hướng Nam không nói gì, mẹ y thở dài: "Nghĩ lại cũng phải. Tuy Mạc Dương không chê chúng ta, thế nhưng lâu ngày bên nhà họ Ngụy… Chúng ta ở nhờ nhà người ăn, ăn không ở không chỗ người ta, không hay."

"Dạ." Hướng Nam khuyên bà: "Mẹ, bố mẹ vẫn nên chuyển ra đi. Con bây giờ có công việc ổn định, tiền lương cao, đãi ngộ tốt. Con đã tiết kiệm được một khoản tiền rồi, có thể thuê một căn nhà to một chút, chúng ta có thể sống cùng nhau, thuê một người chăm sóc bố. Mẹ thấy thế nào?"

Bên kia không nói gì, Hướng Nam chờ một lúc lâu, cảm thấy kỳ lạ, lại hỏi: "Có được không ạ?"

"Không được!"

Nghe đầu bên kia đột nhiên truyền tới một câu này, Hướng Nam ngẩn người.

"Mạc Dương?"

"Anh có nhớ lần trước ở đây em đã nói gì với anh không?"

Mạc Dương bên kia rất tức giận. Gã nghiến răng nghiến lợi, đè thấp giọng nói: "Có phải nói không thì anh không nhớ, anh cần em đích thân dạy dỗ anh trên giường thì anh mới nhớ sao?"

Lời Mạc Dương làm Hướng Nam hoảng hốt.

"Sao cậu có thể nói những lời này trước mặt mẹ tôi?"

"Bây giờ anh biết sợ rồi sao?"

"Mạc Dương!"

"Dì không ở đây." Mạc Dương nhìn về phía cầu thang, thấy bà Hà được người hầu dìu đi, đang lo lắng quay lại nhìn gã. Gã mỉm cười an ủi bà, quay đầu lại, nói vào trong điện thoại: "Em cho người đưa dì lên tầng rồi."

Hướng Nam nghe vậy thì thở phào một hơi.

Hướng Nam định bảo gã nói chuyện đến đây thôi.

Thế nhưng, Mạc Dương cướp lời trước y, nói: "Anh đừng nghĩ tới chuyện dập máy của em!"

"Vậy cậu muốn thế nào?"

"Em muốn anh về nhà."

Hướng Nam ngớ người, nhíu mày: "Đó không phải nhà tôi."

"Chỗ em không phải thì còn chỗ nào nữa?" Mạc Dương ở bên này đang nổi bão rồi.

Gã gào lớn: "Nhẽ nào cái chỗ anh đang ở cùng Thường Triết thì phải. Hay là anh định mang người đi khỏi chỗ em rồi tùy tiện tìm lấy một nơi bé tẹo như cái chuồng gà nhét mọi người vào đấy mới tính?"

“Mạc Dương!”

Hướng Nam giận dữ hét lên khiến Cao Hạo từ phòng bếp đi ra.

Hướng Nam cười gượng với hắn, quay người nhỏ giọng nói vào trong điện thoại: “Bọn họ là người thân của tôi!”

“Cũng là người thân của em!”

Mạc Dương ở bên kia rống lên, nghe thấy ở phía Hướng Nam hình như có người đang hỏi ai đấy, lửa giận phun trào, mày cau chặt, đập “bộp” điện thoại xuống.

Mạc Dương tức giận.

Gã giận Hướng Nam từ chối, giận Hướng Nam đối xử không bình đẳng.

Muốn tuổi trẻ, gã có muốn tiền, gã có gã bề ngoài đẹp trai quan trọng nhất, gã lớn lên bên cạnh Hướng Nam, luôn xoay xung quanh Hướng Nam.

Thế nhưng vì sao, vì sao Hướng Nam thà muốn người khác cũng không muốn gã thà cho người khác cơ hội cùng không chịu đối mặt với gã?

Không công bằng!

Không công bằng chút nào —-!

Hướng Nam bị gã dùng sức lớn dập điện thoại thì ngỡ ngàng.

Cao Hạo thấy y như vậy, đi lại bên cạnh y hỏi: “Cãi nhau sao?”

“Phải.” Hướng Nam chậm chạp gật đầu. Y đặt điện thoại xuống, trong lòng dường như có rất nhiều tâm sự.

Cao Hạo an ủi y, nhẹ giọng: “Mạc Dương còn nhỏ, không hiểu chuyện, có gì thì từ từ nói, đừng quá để lòng.”

“Không còn nhỏ nữa…” Hướng Nam cụp mắt, lắc đầu bực bội: “Nên không có nghe lời.”

Bằng tuổi Mạc Dương, sớm nên dắt tay bạn gái ngọt ngọt ngào ngào đi dạo ngoài đường.

Thế nhưng gã luôn tiêu tốn thời gian lên y.

Một mầm non tốt như vậy, cả ngày mù quáng chạy theo mông một gã đàn ông lớn tuổi hơn mình rất nhiều, có gì thú vị sao…

Hướng Nam giận Mạc Dương không hiểu nỗi khổ tâm của y.

Hướng Nam sau đó giấu đi suy nghĩ điều chỉnh tâm tình của mình.

Y với Mạc Dương dù có vấn đề gì cũng không nên bỏ mặc Cao Hạo lại một bên.

Y và Cao Hạo đi vào nhà bếp, nấu vài món ăn sở trường đơn giản. Cao Hạo vui vẻ ăn, thế nhưng Hướng Nam sau đó đều không có mỉm cười.

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện. Hướng Nam chào từ biệt xong xuống xe định rời đi thì bị Cao Hạo gọi lại.

"Sao vậy?" Cao Hạo nói sau đây còn có việc, không thể đưa y lên được, thế nhưng lại đột nhiên kêu y lại, khiến Hướng Nam cảm thấy rất kỳ quái.

Cao Hạo thấy Hướng Nam đi về trước cửa sổ xe phía bên hắn, khẽ mỉm cười.

"Cái này…" Hắn cầm ra một chiếc hộp hình chữ nhật màu xanh thẫm lẫn đen để vào tay Hướng Nam, nói: "Tôi thấy thứ này hợp với anh."

Đây là tặng y sao?

Hướng Nam nhìn chiếc hộp kia, nhíu mày.

"Tôi…"

Vô công bất thụ lộc, Hướng Nam định từ chối, thế nhưng Cao Hạo không cho y cơ hội.

Cao Hạo cắt ngang lời y, hỏi: "Anh còn chưa xem bên trong là gì đã bảo không muốn, là anh sợ tôi không có mắt chọn hay là ghét bỏ tôi?"

"Không phải…"

Hướng Nam định lắc đầu, Cao Hạo lập tức tiếp lời: “Không phải thì tốt.”

“Không nói nữa…” Cao Hạo mỉm cười ấm áp, gã nhẹ giọng nói với Hướng Nam: “Tôi thực sự phải đi rồi. Khi nào tôi rảnh lại qua thăm anh. Tạm biệt.”

Hướng Nam thấy a Đông liên tục nhìn đồng hồ, biết Cạo Hạo vội đi. Y không dám ở đó giằng co làm trễ giờ của hắn, thế nên chỉ đành tránh ra, mắt nhìn xe Cao Hạo rời đi. <ins class=“adsbygoogle”

100. Chương 98: Cơn Giận Vô Cớ

Cao Hạo tặng y một chiếc đồng hồ quả quýt được làm thủ công rất tinh tế.

Hướng Nam ngồi ở đuôi giường, cầm chiếc hộp lẳng lặng nhìn mặt đồng hồ kia một hồi lâu.

Y nghe thấy tiếng cửa mở thì ngẩng đầu, thấy Trình Nam thì hơi ngây người.

Hướng Nam không còn sợ hãi như lúc trước.

Ở chỗ cửa hội trường buổi đấu giá, y nghe thấy rõ những gì Lisa nói với bạn.

Trình Nam với Lisa thực sự đi châu Âu.

Hướng Nam rất thản nhiên tiếp nhận sự thật mình gặp ảo giác.

Y cảm thấy mình thật sự đã quá căng thẳng rồi, nên đầu óc có chút vấn đề.

Hướng Nam đặt chiếc hộp sang một bên, không để ý Trình Nam ở trước mặt đang đi về phía y, đứng dậy vòng qua tủ đồ cầm bộ quần áo để thay sau khi tắm rửa rồi vào trong phòng tắm.

Việc Hướng Nam coi như không nhìn thấy cậu khiến Trình Nam nhíu mày.

Trình Nam ngồi lên giường.

Cậu dựng gối lên dựa vào, cầm lấy chiếc hộp mở ra xem, nhướn mày.

Cậu đi vào trong phòng tắm.

Thế nhưng cửa đã bị khóa trái, cậu ở đó xoay vặn nửa ngày cũng không vào được.

Cậu gõ mạnh cửa hai cái, tức giận quay lại giường ngồi, đưa tay định đập vỡ cái đồng hồ kia, nhưng nghĩ lại cảm thấy làm vậy không phải.

Đây là đồ cổ, rất quý.

Phá hỏng không bằng trả lại. Nếu đập vỡ rồi thì Hướng Nam sẽ không thể đem trả nữa, như vậy chẳng khác nào nhận một phần ân tình lớn của Cao Hạo.

Cậu suy tính trong lòng, lại dựa vào thành giường, nhẫn nại chờ Hướng Nam đi ra.

Chờ một lúc lâu, Hướng Nam bước ra đi đến trước mặt cậu lại làm việc khiến cậu ngỡ ngàng.

Hướng Nam hoàn toàn coi cậu như không khí.

Hướng Nam không thèm nhìn cậu đến một lần, cầm điều khiển bật TV, ngồi xuống cạnh giường không ngừng chuyển kênh.

Trình Nam thấy y như vậy, lại gần y: "Anh làm sao thế?"

Hướng Nam cảm thấy bản thân không thể cứ tiếp tục như này nữa.

Y không muốn thật sự biến thành một tên điên.

Y cố gắng không chú ý tới sự tồn tại của Trình Nam trước mặt (Hướng Nam cho rằng đây là ảo giác).

Hướng Nam chỉ coi như không nghe thấy.

"Sao không có gì hay để xem vậy…"

Hướng Nam mệt mỏi lẩm bẩm một câu, tắt TV đi, cầm lấy chiếc gối lúc nãy Trình Nam để dựng lên đặt nằm xuống, vỗ vỗ, sau đó kéo chăn đi ngủ. Trình Nam bảo bối thấy vậy thì rất lúng túng. Cậu sờ sờ cằm mình, chớp chớp mắt.

Ô, còn chưa chết.

Cậu nhìn về phía Hướng Nam.

Nhẽ nào thật sự thành đần sao?

Hướng Nam bị cậu đánh thức.

Cậu nhẹ vỗ lên mặt Hướng Nam, ép y mở mắt nhìn mình. Hướng Nam ban ngày vui chơi thỏa trí, rất mệt, khó chịu phủi cậu ra như đang đuổi ruồi bọ.

Tay Hướng Nam bị Trình Nam giữ lấy.

Cả người Hướng Nam bị Trình Nam ôm vào trong lòng. Hướng Nam cảm thấy được thân nhiệt của Trình Nam, tim giật thót, ngây người.

"Cậu muốn làm gì?"

Hướng Nam bắt đầu hoảng sợ.

Cảm giác quá chân thực, Hướng Nam nhận ra trước mắt là người thực.

"Làm gì?" Trình Nam thấy Hướng Nam cuối cùng cũng khôi phục lại thái độ thấp thỏm lo sợ vốn nên có, đung đưa chiếc đồng hồ sáng loáng trước mặt Hướng Nam: "Anh Hạo tặng sao?"

Hướng Nam gật đầu.

Y rất sợ, dịch người ra ngoài, định thoát khỏi vòng tay gọng kìm của Trình Nam, thế nhưng lại bị kéo trở về, còn ngồi trên người Trình Nam.

"Mai mang trả lại chiếc đồng hồ này, biết chưa?"

"Cái này vốn phải trả lại…"

Hướng Nam căn bản không hề định nhận lấy chiếc đồng hồ này.

Nếu không phải vì Cao Hạo vội đi, y ngay lúc đó đã từ chối.

Hướng Nam vốn định lần sau gặp mặt sẽ trả lại món quà này.

Thế nên Hướng Nam rất dứt khoát gật đầu đồng ý với Trình Nam.

Sự thỏa hiệp của Hướng Nam dường như làm cơn giận của Trình Nam vơi bớt.

Hàm dưới của Hướng Nam bị giữ lấy, Trình Nam kéo mạnh cằm y lại, luồn lưỡi vào trong miệng y, dùng sức xuôi vào.

Hướng Nam sửng sốt trước sự nhiệt tình của Trình Nam, bị cậu hôn đến váng vất.

Trình Nam liếm dọc theo cổ y, một tay ám muội vuốt ve ở eo y.

Hướng Nam bị cậu vuốt ve đến mức cả người nóng bừng nhũn ra, thở hổn hển đưa tay chắn trước ngực Trình Nam muốn kéo dãn khoảng cách giữa hai người, thế nhưng tay lại bị đè lại.

Hướng Nam thấy bàn tay còn lại của Trình Nam luồn vào trong quần y, hoảng hốt, nhưng bị xoa vuốt đến không còn sức, giọng nghe yếu ớt ẻo lả, hỏi: "Cậu làm gì vậy?"

"Anh luôn hỏi tôi đang làm gì? Có phải nếu tôi "nói", anh sẽ cho tôi làm không?"

Cánh mũi cao của Trình Nam cọ lên má Hướng Nam. Hướng Nam lắc đầu muốn tránh, bị cậu thổi hơi vào tai khiến cả người phát run.

Sự mẫn cảm của Hướng Nam khiến Trình Nam bật cười.

Giọng cười của Trình Nam trầm thấp. Hướng Nam liếc cậu một cái, không dám giận cũng không dám nói.

Trình Nam biết trong lòng Hướng Nam bực bội, liếm vành tai của Hướng Nam, nhỏ giọng: "Vì sao không phản kháng?"

"Sợ cậu đánh tôi…"

Hướng Nam nói ra sự thực. Trình Nam nghe vậy thì dừng lại việc đang làm.

Hướng Nam biết tâm tình của Trình Nam đã bị y phá hỏng.

Y bị Trình Nam nhìn đến phát sợ, muốn trốn nhưng lại không dám.

Cuối cùng, Trình Nam đột nhiên rút tay ra, cuốn lấy thắt lưng Hướng Nam.

Cậu ôm Hướng Nam, để y tựa vào mình: "Sau này sẽ không như vậy… nếu anh chịu nghe lời…"

Cậu hôn lên trán Hướng Nam, dịu dàng dỗ dành y, lẩm bẩm: "…… Tôi bảo đảm…"

"Một" đêm này Hướng Nam ngủ rất muộn.

Y bị Trình Nam ăn sạch sẽ rồi.

Dưới sự yêu thương của Trình Nam, trong lòng Trình Nam, y phun trào hết lần này đến lần khác.

Vết thương lâu ngày của Hướng Nam mới khỏi, cũng may, Trình Nam không làm y bị thương.

Cả đêm Trình Nam không ngừng thủ thỉ bên tai y, nói chuẩn bị nhà cho y, quyết định sẽ đến đón y trước khi y ra viện một ngày, sẽ độc chiếm y.

Hướng Nam nghe thấy, thế nhưng y một mực chìm đắm trong cơn sóng *** hoàn toàn không thể suy nghĩ hay lo lắng gì. Mãi cho đến lúc y tỉnh lại, y mới bắt đầu nhận ra Trình Nam là muốn một lần nữa giam giữ y, khi ấy mới nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc.

Hướng Nam ngồi bật dậy, lúc này nhìn thấy Thường Triết và Cao Hách đều ở trong phòng.

Y ngây người, sờ soạng cơ thể, phát hiện Trình Nam đã tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo đầy đủ cho y rồi.

Hướng Nam muốn cầu cứu, muốn cho bọn họ biết những gì Trình Nam nói với y, thế nhưng lời đến miệng y lại do dự, rất lo lắng.

Dù sao mình cùng vì Trình Nam mà mới nhập viện, nếu bây giờ bọn họ biết tối qua mình lại nằm dưới thân Trình Nam, Hướng Nam không dám chắc bọn họ sẽ nhìn nhận y như thế nào.

Nói hay không nói?

Hướng Nam thấy tâm trạng hai người hình như đều không được tốt, nhíu mày lưỡng lự.

"Mấy cậu… làm sao vậy?"

Không khí trong phòng bệnh càng lúc càng tiến gần đến 0 độ. Hướng Nam ở đó phân vân qua phân vân lại cuối cùng cũng phát hiện ra hai người trước mắt thực sự có gì đó không ổn.

Thường Triết lạnh lùng trừng y, Cao Hách thì im lặng nhìn, cũng không trả lời y.

Hướng Nam liếc mắt về phía Thường Triết. Y nhớ lại hình ảnh nhìn thấy trong máy tính hôm qua, thế nhưng nhìn lại về phía hai người, cảm thấy rất kỳ lạ.

Y lại hỏi: "Mấy cậu rốt cuộc làm sao vậy?"

"Ai tặng?" Thường Triết lạnh lùng nói, ném một cái hộp lên giường chỗ Hướng Nam.

Hướng Nam nhìn một cái, đáp: "Cao Hạo."

Thường Triết đập bộp tay xuống chiếc bàn xếp di động.

Tiếng vang rất lớn, Hướng Nam bị y dọa sợ lùi về sau một bước.

Thường Triết chỉ tay về phía y: "Anh có nhầm không vậy! Anh làm người rốt cục có giới hạn đạo đức không vậy?"

Hướng Nam căn bản không rõ y vì cái gì mà mắng mỏ, càng không rõ y mắng cái gì. Hướng Nam không hiểu nhìn y, sau đó quay sang nhìn Cao Hách.

Thường Triết đang giận dữ. Y hất bàn tay kéo cản y lại của Cao Hách, chỉ về phía Hướng Nam: "Anh câm à?"

Hướng Nam cau mày: "Sáng sớm ra cậu làm dữ cái gì? Tôi còn chưa hỏi cậu đem gửi đoạn phim tôi bị Trình Nam tấn công đến nhà họ Trình là có ý gì, bây giờ cậu cầm một món đồ nho nhỏ trong hộp này rồi nổi bão trước mặt tôi?"

"A Triết?"

"Làm sao!" Thường Triết bị bắt thóp, lập tức cáu kỉnh gào lên với Cao Hách: "Cậu sợ tôi sẽ đến đòi Trình Nam chút tiền tiêu sao?"

"Còn anh!" Thường Triết chỉ vào Hướng Nam: "Anh bớt CMN chuyển đề tài cho tôi! Ra vẻ trinh nữ à!"

"Anh làm người có giới hạn không vậy. Anh câu dẫn mấy đứa thanh niên bọn tôi còn chưa đủ, giờ đến ngay một kẻ liệt anh cũng không tha sao?"

Hướng Nam bị Thường Triết mắng đến tức giận, y gào lên: "Cậu đừng có ở đó mà ăn nói lung tung!"

"Tôi ăn nói lung tung?" Thường Triết hừ lạnh một tiếng, chỉ về phía Cao Hách, rống lên với Hướng Nam:

“Anh tự mình hỏi cậu ta xem chiếc đồng hồ này có ý nghĩa gì. Anh không có ý với Cao Hạo, món đồ này anh cũng dám nhận? Tôi thấy anh không chỉ coi tôi như thằng ngu thôi đâu, anh nhất định coi tôi là thằng thiểu năng rồi!” <ins class=“adsbygoogle”

101. Chương 99: Quyết Định

Cuộc cãi vã kết thúc khi Hướng Nam đuổi người, dập cửa, khóa trái cửa lại.

Cao Hách thấy người hóng chuyện quá nhiều, trực tiếp kéo Thường Triết rời đi. Thường Triết giận dữ vô cùng, hất tay hắn ra, định xông tới đập cửa nhưng bị Cao Hách ngăn lại.

“Cậu đừng làm ầm nữa. Cậu có tin lần tới cậu tới tìm sẽ không thấy anh ấy nữa không?”

Thường Triết nhíu mày, nói về phía cửa phòng Hướng Nam: “Chỉ là một lão già mà thôi. Nếu tôi muốn chỉ cần ngoắc tay thiếu gì người dạng chân chờ tôi chứ? Tham gì ông ta, đàn ông của ông ta đầy cả đường rồi!”

Thường Triết nói thực to. Hướng Nam tựa lưng cạnh cửa nghe thấy, tim như bị ai đó xé thành trăm mảnh.

Hướng Nam không biết mình phải làm gì mới có thể thoát khỏi nhóm người này.

Y cảm thấy bản thân thực bẩn thỉu.

Y cảm thấy bản thân thực *** đãng.

Y trượt theo cánh cửa khụy xuống nền đất.

Muốn khóc mà khóc không nổi.

Y ôm chặt lấy đầu mình, siết lấy áo, dùng hết sức cắn cánh tay mình.

Y cảm thấy rất đau…

Thật sự…

Rất đau….

Nhà họ Cao.

"Hôm nay là ngày gì mà cả nhà đều ở đây vậy?"

Cao Hách đi vào phòng ăn, nhìn thấy mọi người đều có mặt kể cả Lena, liền nói: "Vừa hay."

Cao Hách lôi chiếc hộp ra đặt lên bàn đẩy về phía Lena: "Cái này tặng chị."

Cao Hạo nhìn chiếc hộp kia thì ngây người.

Hắn nhìn chằm chằm về phía Cao Hách. Cao Hách quay lại mỉm cười với hắn, đưa tay ra hiệu với Lena: "Xem xem có thích không."

Cao Hách tặng quà cho mình, Lena cảm thấy rất bất ngờ.

Dù sao cũng ở trước mặt mọi người, cô đặt đũa xuống, quay mắt nhìn xung quanh một lượt, thấp thỏm giật giật khóe môi, cầm lấy mở ra xem. Cao Nhã mắt tinh lập tức thét chói tai: "Oa, là Loveless!"

Lena đương nhiên biết đây là Loveless (tình yêu không thể có được) trong truyền thuyết chứa đựng một câu chuyện tình buồn lãng mạn.

Lúc trước người nổi tiếng trong thành phố nghe nói muốn bán đầu giá, đều muốn giành được đem tặng tình yêu đích thực của mình. Mấy quý bà tiểu thư giàu có rất mong mỏi chờ đợi, ra sức kết thân làm quen. Như sấm bên tai, sao cô có thể không biết.

Lena hoảng sợ. Cô nhìn về phía Cao Hạo, cảm thấy ánh mắt Cao Hạo có gì đó không đúng, cười gượng, đẩy hộp lại về trước mặt Cao Hách, hỏi: "Vì sao em lại đột nhiên tặng chị thứ này?"

"Không phải em tặng, là anh cả tặng."

Ánh mắt Cao Hách đảo sang bên cạnh: "Lúc trước anh ý đấu giá được định tặng cho chị, không ngờ để ở chỗ em rồi quên cầm đi."

Ánh mắt hai anh em chạm nhau, giống như vì một lý do không hài hòa nào đó mà ngưng đọng lại giữa không trung.

Phu nhân nhà họ Cao Đường Tinh Lam ngồi bên cạnh dường như cảm thấy được không khí giữa hai người không ổn, nhíu mày, định mở miệng nói. Không ngờ, Cao Hách chuyển tầm mắt, hỏi Lena: "Chị thích không?"

“Thích.”

Kỳ thực Lena không sao thích nổi, vừa rồi còn bị Cao Hách hư hư thực thực dọa sợ.

Loveless, tình yêu không thể có được. Lena ban đầu cho rằng Cao Hách từng yêu mình đang ám chỉ gì đó với cô, bây giờ cô lại nghi ngờ Cao Hạo tặng món quà này cho mình có phải ngầm chỉ gì với kẻ tính toán thay lòng đổi dạ là cô đây không.

Thế nhưng cho dù là gì, cô cũng thở phào một hơi, vì người tặng món quà này trước mặt những mọi người, không phải Cao Hách.

Ôm lấy cổ Cao Hạo hôn “chụt” một cái lên mặt hắn, cô ngọt ngào cảm ơn. Cao Hạo cười nhẹ, hai mắt vẫn nhìn về phía Cao Hách.

Đôi mắt dịu dàng ẩn giấu sự giận dữ nhàn nhạt. Cao Hạo vẫn tươi cười như cũ, thế nhưng đôi con người dần dần ngày một trầm xuống.

Sau bữa cơm tối.

Cao Hạo im lặng ngồi trong phòng, nhìn chiếc hộp Lena để trên bàn trà, có phần đăm chiêu.

Tâm tư chuyển động không ngừng nơi đáy mắt. Hắn nghe thấy tiếng cửa mở thì quay ra, Lena đến bên cạnh hắn nhẹ giọng: “Nước tắm đã chuẩn bị xong rồi…”

“Được rồi.”

Lena nhìn người y tá cùng a Đông vừa đi vào một cái, cúi người xoa bóp chân Cao Hạo, nhỏ nhẹ: “Không bằng… tối nay em giúp anh tắm, được không?”

Ánh mắt nhìn sang chỗ khác của Cao Hạo lại quay về phía Lena.

Nhìn bộ dạng hiền thục chờ đợi của Lena, Cao Hạo không có tâm tình dỗ dành cô, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Anh mệt rồi. Em sớm về đi.”

Thái độ của Cao Hạo làm Lena có chút bất ngờ.

“Hạo…”

Cao Hạo không nói nhiều với cô, mà quay đầu gọi a Đông, bảo: “Gọi điện, kêu a Lương (lái xe) đưa cô ấy

về."

Lena thấy a Đông lôi điện thoại ra liền vội vàng nói: "Không cần!"

Lena còn chưa muốn rời đi.

Hôm nay Cao Hạo tặng cô một món quà quý giá như vậy, cô vốn muốn có qua có lại, thế nhưng bây giờ Cao Hạo lại thế này…

"Tối nay em định ở lại…" Cô không nghĩ ra được cách thể hiện của mình có vấn đề gì. Cô nhìn vào hai mắt Cao Hạo, rất không cam lòng nói: "Em biết dạo gần đây anh bận rộn, không có tới tìm em… Em sẽ không làm phiền anh. Em chỉ muốn ở cạnh anh, bầu bạn cùng anh thôi, có được không?"

Cao Hạo không nói gì, mà lại điều khiển xe lăn đi về phía cửa phòng tắm. A Đông biết câu trả lời của Cao Hạo là không được, liền bật điện thoại.

A Đông còn chưa kịp làm gì, di động đã bị Lena đưa tay cướp lấy.

Cô trừng a Đông một cái, hất tay ném di động lên giường. Cô nói với Cao Hạo đang quay lưng về phía cô: "Cao Nhã nói chốc nữa sẽ về phòng triển lãm. Nếu anh thật sự muốn em rời đi, em lát ngồi nhờ xe con bé là được."

Lena không ngờ Cao Hạo thật sự không giữ cô lại.

Mắt nhìn Cao Hạo được đưa vào trong phòng tắm, cô bực bội vô cùng, nhưng chỉ đành ngoan ngoãn bị a Đông mở cửa mời ra ngoài, đi xuống tầng.

Lena vừa ra khỏi, Cao Hạo cũng từ phòng tắm đi ra.

Hắn nhìn a Đông vừa đi vào, phân phó: "Cậu ra xem thử. Nếu cô ta thật sự rời đi thì cậu liền lên đây báo tôi."

A Đông nghe vậy thì nhíu mày, hỏi: "Anh định?"

Cao Hạo đưa mắt nhìn ra ngoài, nói: "Đến bệnh viện."

Đi xuống phòng khách, Lena cảm thấy mình thực đáng thương.

Cô ngồi xuống sofa, mang trong lòng tâm trạng ngổn ngang lấy chiếc hộp ra xem.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô ngẩng đầu nhìn thấy David đang đi từ trên xuống, lập tức đút chiếc hộp vào trong túi.

"Sao vậy?"

David vốn đang vội vàng muốn ra ngoài vui chơi.

Hắn thấy Lena ngồi một mình cô đơn trong phòng khách liền qua hỏi cô: "Cao Hạo vừa tặng cô một món quà tình cảm như vậy, cô còn ngồi đây…"

Hắn liếc mắt lên tầng, nói: "Cô không cảm động, không định lên chăm sóc quan tâm, bỏ chút thuốc mê?"

"Đã sớm thử rồi." Lena bực bội nói: "Tôi muốn giúp anh ta tắm rửa, kết quả anh ta không nói hai lời cho người "mời" tôi đi, còn muốn người ta nhanh chóng đưa tôi về."

David nghe thấy vậy thì cười nhạo.

Lena nâng tầm mắt quay đầu trừng David một cái. David chắn tay tỏ ý không muốn cãi vã, nói: "Cô như vậy không phải bốc thuốc sai sao?"

"Cô nghĩ thử xem, Cao Hạo bị liệt nửa người, cô biết không? Chỗ đó của cậu ta đã không dùng được nữa rồi, cô biết không? Cô còn muốn tắm rửa giúp cậu ta?" David nói rồi chỉ tay: "Cô đến lúc đó làm cả người ướt sũng, thoáng ẩn thoáng hiện. Cậu ta hứng lên chỉ có thể nhìn không thể ăn, không thể "đứng" được trước mặt cô, sẽ xấu hổ vô cùng. Haiz, cô làm vậy thì quan tâm ở chỗ nào chứ. Cô không phải là đang định sỉ nhục tôn nghiêm đàn ông của cậu ta sao?"

Lena vừa nghe trong lòng liền đập thịch.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là cảm thấy may mắn, tránh đến lúc đó cả hai đều xấu hổ.

Thế nhưng cô nghĩ kỹ lại, cảm thấy sẽ không như vậy.

Nếu Cao Hạo chịu để cô giúp tắm rửa, nếu Cao Hạo sau khi một lần nữa ý thức được thực tế rồi tự ti, vậy đến lúc đó cô thay lòng đổi dạ, Cao Hạo chịu đả kích to lớn cùng cảm giác bất lực về mặt đó sẽ không còn có thể nói gì nữa.

Cô cảm thấy không kiên trì nắm lấy cơ hội này, lỗ rồi!

Sau khi David rời khỏi, Cao Hách từ trên tầng đi xuống.

Cao Hách thấy Lena ngồi đó cũng không có phản ứng gì.

Hắn đi vào trong phòng bếp, lớn tiếng gọi với: "Dì Yêu, sao còn chưa xong vậy?"

"Sắp rồi, sắp rồi, sắp rồi!" Từ phòng bếp truyền tới một giọng nữ: "Ôi tiểu tổ tông của tôi, không vào giúp thì thôi đi, cậu còn giục nữa."

"Được rồi, không giục." Cao Hách cười.

Hắn đi về phía ghế sofa, vừa đi vừa nói: "Quan trọng nhất là dì phải làm cho thật ngon."

Lena thấy Cao Hách ngồi xuống một chiếc sofa dài khác, hỏi hắn: "Em định mang đồ ăn đến bệnh viện sao?"

"Phải."

Lena giật khóe miệng: "Chị thật sự không rõ."

"Một lão già không tư sắc, không chống lưng, bảo sao nghe vậy, cả ngày quấn đàn ông lên dây thắt lưng mình như anh ta, em đến tìm một người y tá đến chăm sóc cùng không yên tâm, bỏ tiền bỏ sức, cả ngày chạy qua chạy lại chỗ bệnh viện chăm sóc, em không mệt sao?" Lena tỏ vẻ đau lòng khuyên nhủ hắn: "Em tỉnh táo một chút đi. Anh ta thật sự tốt đến vậy sao? Anh ta có chỗ nào đáng để em làm nhiều điều như vậy vì anh ta?"

Lena nói ra những lời này, Cao Hách lập tức lườm cô qua đuôi mắt.

Hàng lông mi dài khẽ run lên, che đi đôi con người thâm trầm. Hắn quét mắt nhìn người con gái hắn từng yêu sâu đậm một lượt từ trên xuống dưới, đột nhiên khẽ bật cười.

"Tốt hay không tốt, đáng hay không đáng, có lúc…" Cao Hách đứng dậy, đi về phía phòng bếp, bỏ lại một câu: "So sánh với người khác một chút là rõ."

Cao Hách là đang chế giễu cô, Lena nghe vậy thì giật mình.

Cô mở miệng muốn biện bạch, thế nhưng cô rõ bản thân cãi không lại.

Cô nhìn Cao Hách đi vào trong phòng bếp, nổi nóng tức giận, đưa tay đấm mạnh xuống sofa.

Cái đấm này không xuống còn may, vừa ra tay, một bóng người lọt vào trong tầm mắt cô. Cô quay lại

nhìn, ngẩn người.

Đó là phu nhân nhà họ Cao Đường Tinh Lam.

Bà đứng ở lưng chừng cầu thang, mặt không cảm xúc nhìn Lena.

Lena thấy bà lập tức đứng dậy.

Định giải thích lại không nghĩ ra nên nói thế nào, Lena rất lúng túng.

Đường Tinh Lam thấy Lena như vậy, cũng không nói gì.

Bà vào trong bếp, thấy Cao Hách đang bám hai tay lên người dì Yêu làm nũng, khẽ cười, nói: "Lại ở đó làm phiền dì Yêu sao?"

"Không phiền, không phiền." Dì Yêu bật cười vui vẻ, rót sữa đậu nành ngọt đã đun xong vào bình giữ ấm, nói: "Cậu chủ nhỏ có thể ở đây trò chuyện với tôi, trong lòng tôi cảm thấy ngọt ngào vô cùng."

Đường Tinh Lam giống như bị dì Yêu lây nhiễm, nụ cười càng ngày càng lớn.

Bà ra hiệu với Cao Hách, cùng hắn ngồi xuống bên cạnh chiếc tủ để giữa phòng bếp, nhỏ giọng nói: "Món đồ tối nay thật sự là của Hạo Hạo muốn tặng cho Lena sao?"

Một tia không rõ lóe lên trong mắt Cao Hách, hắn cong môi cười, nói: "Đồ thực sự là anh ấy mua, không tin mẹ lên phòng hỏi anh đi."

Đường Tinh Lam đương nhiên muốn đi lên hỏi hắn.

Thế nhưng Cao Hạo không phải con ruột của bà, luôn độc lập tự chủ, chuyện của hắn bà không quản được.

"Con thật sự không lừa mẹ chứ?"

Đường Tinh Lam lo lắng nhìn Cao Hách. Cao Hách nhìu mày: "Sao mẹ lại nói vậy?"

Còn vì cái gì nữa, còn không phải vì bầu không khí giằng co trong im lặng lúc ở bàn ăn của hai anh em.

"Hách Hách…"

“Cậu chủ nhỏ.” Dì Huyền đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời Đường Tinh Lam.

Bà dừng lại, hỏi Đường Tinh Lam: “Phu nhân vừa rồi định nói cái gì thì nói trước đi ạ.”

Còn có gì nữa, còn không phải dặn dò Cao Hách phải giữ gìn sự hòa thuận giữa hai anh em sao.

Đường Tinh Lam phất phất tay tỏ ý thôi đi, dì Yêu cầm phần bánh cuốn vừa nấu xong để trên chạn tủ tiếp lời hỏi: “Cậu chắc chắn bạn cậu ăn được thứ này chứ?”

“Đã tĩnh dưỡng lâu như vậy, hẳn là có thể đi.”

“Thực đáng thương, còn trẻ mà dạ dày đã không tốt.”

“Dạ dày không tốt?” Cao Hách ngẩn người: “Ai cơ?”

“Bạn gái cậu ấy.” Dì Yêu cảm thấy kỳ quái: “Nếu không phải dạ dày không tốt, vậy cậu cứ bắt tôi làm mấy món đồ bột sữa đậu làm gì?”

“À, đúng rồi.”

Cao Hách nhếch mép cười.

Hướng Nam không được tính là bạn “gái”.

Trong mắt đám sói con, y ngay cả danh hiệu xấu xí “tình nhân bị bao dưỡng” cũng không đạt được.

Bốn con sói con ban đầu cảm thấy vị đại thúc này sợ bối cảnh của bọn họ, lúc nào cũng dè dè dặt dặt, rất thú vị nên mới ác ý trêu chọc.

Sau này trò chơi trở nên thú vị, mọi người bắt đầu so sáng xem cướp được nhiều hơn từ chỗ đại thúc, càng ngày càng quá đáng, về sau còn muốn độc chiếm, mới gây ra chuyện đại thúc bị thương nhập viện.

Thường Triết gửi cảnh quay ở nhà hàng cho nhà họ Trình là vì muốn tạo nên phong ba bên nhà đó, để Trình Nam làm y mất mặt chịu giáo huấn.

Như vậy còn chưa tính là độc ác.

Nếu muốn độc ác, Thường Triết gửi đoạn phim đó cho các tòa soạn báo. Nhà họ Trình không những phải

chịu áp lực dư luận quần chúng, Trình Nam còn có thể vì chuyện đả thương người khác mà phải "tiến cung". Nếu thật như vậy, nhà họ Trình sẽ thực sự long trời lở đất.

"Khi nào cô bé ấy ra viện?"

"Gì ạ?"

Thấy Cao Hách không chú ý nghe, dì Yêu nói lại: "Tôi đang hỏi, cô bạn gái khiến cậu cả ngày chạy qua chạy lại bao giờ mới xuất viện?"

"Ngày kia." Cao Hách bấm đốt tay, nâng mắt lên cười, đáp: "Cháu nói vậy."

QQ: Chiếc đồng hồ tên Loveless hoàn toàn là thành phẩm tưởng tượng của tác giả, không có thực. Ý nghĩa "tình yêu không thể có được" cũng chỉ đơn giản dịch từ nghĩa từ "Loveless" ra mà thôi. <ins class="adsbygoogle"

102. Chương 100: Hòa Hợp

Sấm rền đùng đoàng, lúc Cao Hách bảo bối đến được bệnh viện thì mưa đã như trút nước.

Xe phải theo quy định đỗ tại bãi xe lộ thiên cách tòa nhà một đoạn đường dài. Trên xe không có ô để dùng, Cao Hách bảo bối chỉ đành ngồi chờ trong xe.

Hắn thấy mưa không có xu hướng ngừng lại, suy xét một chút, lấy mấy tờ báo trên xe bọc lấy hộp đồ ăn cùng bình giữ ấm, xuống xe rồi chạy bạt mạng về trong bệnh viện.

Hắn lên phòng bệnh, không thấy Hướng Nam đâu.

Hắn cho rằng Hướng Nam ở trong phòng tắm, để đồ lên bàn xếp di động.

Y đến trước cửa phòng tắm đẩy ra xem, thấy bên trong trống rỗng. Lúc này, Cao Hách bảo bối có chút sợ hãi.

Hắn lập tức chạy ra hành lang giữ lấy một người y tá chỉ về phía phòng bệnh hỏi: "Người đâu?"

Người y tá nhìn vào trong phòng bệnh qua lớp cửa sổ lá sách một cái, lại nhìn xung quanh, nói: "Vừa rồi hình như còn thấy anh ta mà, có thể ra vườn hoa đi dạo rồi sao?"

Vườn hoa mà vị y tá này nói không phải chỉ chỗ khoảng đất dưới tầng đang bị gió mưa điên cuồng tàn phá.

Tầng này của bệnh viện đều dành cho những bệnh nhân có thân phận. Loại người đó không cần nói đều vô cùng chú trọng sự riêng tư, thế nên chỗ này có thang máy riêng, môi trường độc lập, ngay cả vườn hoa cũng là tốn một đống tiền xây theo hình thức vườn hoa trên không ở gác trệt chỗ này.

Người y tá chỉ tay về một phía, Cao Hách lập tức bước vội về phía đầu kia con đường.

Hắn chạy vào trong vườn hoa cây cối bạt ngàn, nhìn quanh dưới lớp thủy tinh màu trời, thấy một bóng hình quen thuộc đang đơn độc tựa bên vách kính thành chiếc bể cá nhân tạo lớn mà ngắm cá. Lúc này hắn mới thở phào một hơi.

Cao Hách nhẹ chân đi lại từ phía sau ôm chầm lấy y.

Đột nhiên bị người ta ôm lấy, Hướng Nam nhìn thấy bóng Cao Hách nhạt nhòa trên lớp kính mới nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

Cả người Cao Hách ướt sũng.

Hướng Nam nhíu mày, quay người lại, nhẹ lau chỗ nước dính trên trán Cao Hách, chạm lên làn da bị mưa làm cho trở nên lạnh lẽo của hắn, hỏi: "Mưa to vậy sao còn đến?"

Hướng Nam không hỏi Cao Hách vì sao không mang ô, mà hỏi Cao Hách vì sao mưa to như vậy còn đến.

Hôm nay Thường Triết có nói rồi, người như y không thiếu gì.

Ý của Hướng Nam là Cao Hách vì sao còn vì một người không hiếm lạ gì như y mà qua đấy.

"Tôi mang rất nhiều đồ đến cho anh ăn." Cao Hách bảo bối để mặc Hướng Nam giúp hắn lau đi những giọt nước trên mặt, ôm chặt lấy Hướng Nam khẽ nói: "Tôi vừa rồi vào phòng bệnh không thấy anh, còn tưởng anh bỏ đi rồi."

Hướng Nam nghe vậy, tay hơi dừng lại.

Thực ra Hướng Nam định rời đi.

Y không muốn tiếp tục ở đây để bị làm cho mất mặt.

Chỉ là nơi ở của y đã bị Thường Triết chán ghét y chiếm mất, y lại không muốn đi "làm phiền" Mạc Dương,

Hướng Nam ra khỏi đây căn bản không biết bản thân còn chỗ nào để đi nữa.

Hướng Nam thấy nước mưa không ngừng nhỏ giọt từ người Cao Hách, nhẹ nhàng lau cho hắn một lượt, nói: "Cậu ướt quá rồi."

Lời của Hướng Nam làm Cao Hách bảo bối ngẩn người.

Cao Hách bật cười.

Trán hắn tựa lên trán Hướng Nam, mũi chạm mũi, hắn nói: "Vừa rồi anh nói gì?"

Y thấy Cao Hách cười xấu xa, nói lại lần nữa: "Tôi bảo cậu ướt quá…"

Môi Hướng Nam bị tóm lấy.

Cao Hách bảo bối luồn lưỡi vào quấy lấy lưỡi y trêu đùa, nhẹ nhàng cọ sát, nhẹ nhàng mút mát.

Hướng Nam bị hắn đùa bỡn đến lúng túng, muốn lùi lại cự tuyệt hắn. Không ngờ, hắn lại đi trước Hướng Nam một bước, buông y ra.

"Anh thật sự là một đại thúc háo sắc."

Cao Hách bảo bối trách cứ bên tai y làm Hướng Nam ngẩn người.

Hướng Nam không hiểu quay ra nhìn hắn, hai môi lại bị Cao Hách chiếm lấy.

Hướng Nam cảm thấy tay Cao Hách sờ xuống dưới bùng y, đột nhiên tỉnh ngộ.

"Nhóc con háo sắc."

Y đánh vào bàn tay hư hỏng của Cao Hách.

Hướng Nam giống như chê trách mà lườm Cao Hách một cái, kéo tay hắn rời khỏi vườn hoa, đi về phía khu phòng bệnh.

Hai người quay lại phòng bệnh. Hướng Nam ngay cả sofa cũng không cho Cao Hách ngồi, đẩy hắn cả người ướt sũng vào trong phòng tắm.

“Tôi đã tắm rồi.”

Hướng Nam chỉ người hắn: “Toàn nước thế này, phải tắm lại.”

Cao Hách bảo bối đi vào, lại đi ra: “Chỗ anh có đồ cho tôi mặc không?”

Hướng Nam lại trước tủ đủ lật qua lật lại chỉ có vẻn vẹn hai bộ đồ. Cao Hách đi theo đứng sau lưng y, nói: “Áo không mặc cũng được, có điều phần eo quần khẳng định không vừa.”

Hướng Nam nhíu mày, quay đầu lại: “Vóc người của tôi không có kém đến mức đấy.”

Ý Hướng Nam là y không có bụng bia giống mấy tên trung niên khác, còn không đến mức Cao Hách mặc vào như đang mặc bao tải.

Ý Cao Hách định nói không phải như vậy.

Thế nhưng, sau đó, hai mắt đột nhiên bừng sáng.

“Không cần tìm nữa, thực ra tôi cảm thấy cái này không tệ.”

Cao Hách quay người Hướng Nam lại.

Tay hắn sờ lên bên hông Hướng Nam, cầm lấy nút dây thắt lưng quần rồi kéo.

Chiếc quần bệnh rộng thùng thình của Hướng Nam lập tức rơi xuống đất.

Cao Hách bảo bối đẩy Hướng Nam ra rồi lập tức cầm quần chạy vào nhà tắm. Cả quá trình “cướp bóc” có thể nói đạt tốc độ kinh điển. Đến lúc Hướng Nam hoàn hồn nhìn hai cẳng chân trần trụi của mình thì không biết nói gì, rất bất ngờ.

Cao Hách bảo bối vật lộn trong phòng tắm một lúc lâu, người trên để trần cầm một chiếc khăn lông lau mái tóc ướt sũng tù trong đi ra.

Hắn thấy Hướng Nam dùng chăn che người dưới cầm điều khiển không ngừng chuyển kênh, tràn đầy “tinh thần tim tòi” mà qua lật chăn lên, liền thất vọng.

“Sao lại mặc…”

“Sao có thể không mặc.”

Ám ảnh bị “tấn công” quá lớn, Hướng Nam tức giận đáp lại hắn

Hướng Nam nhổm người dậy kéo hắn ngồi xuống trước mặt mình, cầm khăn bông trong tay hắn dùng sức lau khô những giọng nước trên tóc hắn. Sau đó, Hướng Nam kêu hắn lấy máy sấy từ trong ngăn kéo tủ cạnh giường ra, Cao Hách sau khi lấy đồ để xuống bàn tay hư hỏng lại luồn vào sờ lên chân Hướng Nam.

Cao Hách bảo bối oán giận: “Tôi thấy anh vẫn nên nhanh chóng cởi cái quần bò này ra. Quần dày như vậy, thô ráp như vậy, anh không định mặc nó ngủ cùng tôi một buổi tối chứ?”

Nhóc con thối

Hướng Nam mở nắp ổ cắm ra rồi cắm rắc cắm vào, lấy khăn bông vắt trên vai hắn xuống, nói: “Vậy cậu cởi quần ra trả cho tôi.”

Cao Hách bảo bối nghe vậy thì nhíu mày, quay đầu nhăn trán: “Lừa tôi cời quần, đại thúc háo sắc…”

“Cái…” Hướng Nam nhướn mày, đối mặt với lời lên án, không biện giải cũng không tức giận.

Được, thi nhẫn nại

Hướng Nam không thèm so đo với hắn, bật máy sấy, ngoắc ngoắc ngón tay. Cao Hách bảo bối quay đầu lại, ngoan ngoãn ngồi đó nhắm mắt, bắt đầu hưởng thụ sự phục vụ đặc biệt chỉ dành cho mình hắn của Hướng Nam đại thúc <ins class=“adsbygoogle”

103. Chương 101: Yêu Cầu

Dưới làn hơi ấm áp, Cao Hách bảo bối nhắm hờ hai mắt, cả người thả lỏng, có chút buồn ngủ.

Hướng Nam thấy hắn cứ dựa người về phía mình, sợ hắn được sấy tóc một lúc lại ngủ gật, liền lấy điều khiển tăng âm TV.

Chiêu này dường như có tác dụng. Cao Hách bảo bối nhăn mặt mở mắt, liếc về phía TV, ngẩng đầu nhìn Hướng Nam, hỏi y: “Anh sớm thế đã bị lãng tai rồi sao?”

“Đừng có nói linh tinh.” Hướng Nam tắt máy sấy đẩy Cao Hách ngồi thẳng dậy, luồn tay vào tóc hắn khẽ vuốt vài lần, nói: “Tóc còn chưa khô, đừng ngủ vội.”

“Tôi sẽ không ngủ thực đâu. Tôi còn chưa ăn gì, tôi phải đợi anh mà.” Hắn cầm lấy điều khiển, giảm âm thanh TV xuống.

Hắn chỉ hộp đồ ăn với bình giữ ấm để trên bàn xếp di động cho Hướng Nam: “Tôi mang rất nhiều đồ đến cho anh, vừa rồi anh đã xem thứ chưa?”

“Xem qua rồi, nhiều quá.”

“Không nhiều, mới là phần ăn cho một người thôi ”

Kỳ thực đây đâu phải phần ăn cho một người.

Dì Yêu thương Cao Hách nhất, chuẩn bị nhiều không ít. Bà nghĩ Cao Hách hẳn cũng sẽ ăn cùng, nên bỏ vào một phần cơ bản cho Cao Hách, rồi thêm một phần cho Hướng Nam, lại thêm các loại hoa quả đã bóc vỏ cắt khối. Trong này đã gần đủ phần ăn cho ba người đàn ông bình thường.

Hướng Nam tiếp tục sấy tóc cho Cao Hách. Cao Hách bảo bối ngồi nghiêng người dỡ các ngăn nhỏ trong hộp đồ ăn ra, bày đồ ăn ra khắp bàn.

Hắn cũng có chút đói.

Hắn cầm lấy hai múi quýt, nhét một múi vào miệng mình, một mùi cầm qua đầu đút cho Hướng Nam.

Hướng Nam hơi cúi đầu đón lấy. Cao Hách bảo bối cầm bình giữ ấm lên lấy cốc đã chuẩn bị từ trước, ngẩng đầu hỏi Hướng Nam: “Anh muốn ăn trước hay muốn uống trước?”

“Uống trước đi.”

Hướng Nam nói rồi sờ lên trán Cao Hách, thấy hơi lạnh, liền học theo cách người già mà khẽ hà hơi rồi xoa bóp. Cao Hách cảm thấy thư thái vô cùng, phồng mặt cúi đầu cọ vào bụng Hướng Nam. Hướng Nam tắt máy sấy đi, xoa mái tóc mềm mại của hắn, trêu chọc nói: “Cậu còn nhỏ lắm ấy.”

“Nhỏ hơn anh…”

Cao Hách bảo bối lầm bầm một câu rồi lại cọ lên người Hướng Nam. Hướng Nam bị hắn làm cho ngứa ngáy, đẩy hắn ra, đưa tay rút rắc cắm rồi cất máy sấy vào ngăn tủ.

Cao Hách bảo bối không làm rộn nữa.

Hắn đổ sữa đậu nành ngọt ra, hỏi Hướng Nam: “Bây giờ anh ăn được mấy món rắn được chưa?”

“Được rồi. Kỳ thực hôm qua lúc tôi ra ngoài có ăn một chút.”

“Với ai?” Cao Hách nghe thấy vậy thì buột miệng hỏi, thế nhưng lập tức một bóng người hiện lên trong đầu hắn, quay đầu lại: “Anh tôi?”

“Phải.” Hướng Nam đáp, không có quay lại.

Cao Hách nhìn chằm chằm lưng y, tia u ám trong đôi con ngươi khẽ chuyển.

Sau đó, Cao Hách nói: “Chiếc đồng hồ đó… tôi đã cầm về trả lại cho anh tôi rồi.”

“Hả?” Hướng Nam ngẩn người.

Y lập tức quay đầu lại, đáp Cao Hách một tiếng: “À.”

Câu trả lời của Hướng Nam quá đơn giản, Cao Hách bảo bối không thực thỏa mãn, lại nói: “Chiếc đồng hồ đó hiện nằm trong tay Lena rồi.”

Hướng Nam không biết Cao Hách đang chăm chú quan sát phản ứng của y.

Y đóng ngăn tủ lại, bỏ chân xuống giường đi dép vào, định đứng dậy cầm chiếc khăn lông ẩm ướt để lại vào nhà tắm, không ngờ, khăn lông lại bị Cao Hách giữ lấy.

“Sao vậy?”

Hướng Nam quay lại hỏi hắn. Cao Hách bảo bối thấy bộ dạng khó hiểu của y, hỏi: “Anh không thấy nên có phản ứng gì với tôi sao?”

Phản ứng gì?

Hướng Nam suy nghĩ một lúc, gật đầu nói: “Cảm ơn.”

Cao Hách bảo bối nhíu mày: “Cảm ơn cái gì?”

“Cảm ơn cậu giúp tôi trả đồng hồ lại cho anh cậu.”

Hướng Nam nói rồi lấy chiếc khăn lông ra khỏi tay Cao Hách, đi vào nhà tắm. Cao Hách vẫn không thỏa mãn với lời này của Hướng Nam, lại hỏi: "Anh không trách tôi sao? Đó vốn là đồ anh tôi tặng anh."

Bước chân Hướng Nam dừng lại trước cửa phòng tắm.

Y liếc Cao Hách bảo bối một cái, nói: "Không trách."

Có gì để mà trách, món đồ đó y vốn cũng định trả lại, lúc này Cao Hách làm hộ thì càng tốt.

"Vậy còn a Triết?"

Nghe đến đây, bàn tay đang vắt khăn lông lên giá trong phòng tắm của Hướng Nam liền dừng lại.

Hướng Nam nghĩ tới lời nhục mạ lúc trước của Thường Triết.

Hướng Nam không dám nhận rất hiểu Thường Triết, thế nhưng Thường Triết lúc trước tuy tình tình càn quấy, thế nhưng không có tâm trạng thất thường như lúc này.

Hướng Nam phát hiện ra Thường Triết sau khi lâu ngày ở cùng y cả người liền trở nên rất bất an. Làm gì cũng nghi ngờ rồi nổi quặp, sau khi y nhập viện thì số lần mắng người tăng lên không ít.

Hướng Nam đi ra khỏi phòng tắm, ngồi xuống cạnh Cao Hách.

Y nhận lấy cốc sữa đậu nành ngọt Cao Hách đưa cho, muốn nói bản thân cũng không trách Thường Triết, thế nhưng không cách nào dối lòng mà nói như lời đó ra được.

Cao Hách bảo bối biết y rất để ý những lời Thường Triết nói lúc trước.

Cao Hách thấy y nhấp hai ngụm sữa đậu, cánh môi vì hơi nóng mà đỏ thắm mở ra khép lại mấy lần, lời định nói ra lại nuốt vào, cũng không ép y, chuyển đề tài nói: "Lần sau không mang sữa đậu ngọt cho anh nữa."

"Vì sao?" Hướng Nam ngước mắt quay đầu lại, vệt sữa ngọt ngọt dính trên môi bị Cao Hách liếm đi. Cao Hách bảo bối chỉ về phía TV, Hướng Nam quay ra xem. Là một chương trình tư vấn sức khỏe hình như đang nói cái gì mà uống nhiều ăn nhiều sẽ có ảnh hưởng đến phương diện nào đó.

Hướng Nam nghe vậy thì nhíu mày.

Tay Cao Hách bảo bối đặt lên thắt lưng mẫn cảm của Hướng Nam vuốt ve, sống mũi cao cọ lên má Hướng

Nam, nhỏ giọng trêu Hướng Nam: “Nhất là đàn ông trung nhiên, thể hiện tốt hay không, thận rất quan trọng…”

Cái này Hướng Nam đương nhiên biết.

Hướng Nam bị hắn vuốt đến mềm nhũn, hơi dịch người về trước, muốn trốn khỏi hắn. Cao Hách lại như cao dính dán lên lưng Hướng Nam, chuyển động theo y, còn lấy một tay đè lên bụng Hướng Nam.

Hướng Nam lấy tay hắn ra.

Y chuyển người, để hắn ngồi tránh ra, cầm đũa, lấy phần nước tương pha mật ong trong bình nhỏ tiện lợi Cao Hách mang tới rưới lên phần bánh cuốn được cắt vuông vức.

Y lấy một chiếc đĩa nhỏ đỡ phía dưới, gắp một miếng bánh cuốn đưa đến bên miệng Cao Hách. Cao Hách đưa mắt nhìn y, định nói mình không muốn ăn, thế nhưng Cao Hách nghĩ lại, mở miệng nuốt miếng bánh cuốn kia vào.

“Ngày kia tôi qua đón anh ra viện được không?”

Lời Cao Hách bảo bối làm Hướng Nam đang gắp đồ dừng lại một lúc.

Hướng Nam nhìn hắn, hắn nói: “Tôi biết ba ngày nữa anh ra viện. Tôi đến đón anh trước một hôm, tôi sẽ không nói với Thường Triết. Thu dọn hết đồ đạc, ngày mai theo tôi đi, đươc không?”

Cao Hách nói những lời này làm Hướng Nam nhớ tới Trình Nam.

Trình Nam lúc đó cũng nói với y như vậy.

Ngày kia tới đón y, đồ đạc không cần mang theo, thế nhưng không được nói với đám Thường Triết.

Nói cho cùng bọn họ chỉ muốn bắt cóc y dưới mí mắt của mấy con sói con khác.

Miếng bánh cuốn trên đũa Hướng Nam không ngừng chảy nước tương ra chiếc đĩa đỡ ở dưới. Hướng nam không nói gì, chỉ cụp mắt im lặng ở đó. Cao Hách bảo bối đợi mãi không thấy y trả lời, nhíu mày, hỏi lại: “Được không?”

“Hả?”

Hướng Nam đưa mắt nhìn lên, thấy Cao Hách tiến lại gần y liền đưa tay lên chắn. Bánh cuốn, nước tương

lập tức rớt lên người Cao Hách.

Hướng Nam luống cuống.

Y vội vàng tay không nhặt miếng nhân bánh để lên bàn, rút một đống giấy lau trước ngực, tay và chỗ quần Cao Hách.

"Đại thúc."

Cao Hách thấy y cuống cuồng bận rộn trên người mình, nhận thấy y đang trốn tránh vấn đề, muốn ngăn y lại, y còn đưa tay ra sức lau giúp hắn. Cao Hách nhíu mày, lớn tiếng: "Đại thúc!"

Cao Hách vừa rống lên Hướng Nam liền đờ người.

Hướng Nam thu tay lại, ngồi về vị trí của mình, nước mắt lưng tròng nhìn Cao Hách, không rõ vì sao Cao Hách lại dữ tợn với y, có chút không biết nên làm gì.

Cao Hách thấy Hướng Nam như vậy, tim liền đập rộn "thịch thịch thịch".

Cao Hách bảo bối nhìn không được vươn người cắn lấy môi Hướng Nam.

Hướng Nam không biết nên phản ứng lại thế này, có chút ngẩn ngơ cùng nghi hoặc nhìn hắn.

Cao Hách bảo bối thấy không bị cự tuyệt, liền được voi đòi tiên, trực tiếp đẩy Hướng Nam xuống.

Hướng Nam bị đè ngã xuống giường.

Hai người chiếm đoạt cùng bị chiếm đoạt, chống cự cùng bị chống cự nằm trên giường môi lưỡi quấn quýt, hôn đến nóng bừng.

Bọn họ không biết, ở hành lang phòng bệnh, ngoài cách cửa sổ lá lách chưa đóng lại, một tia chớp xẹt qua, một khuôn mặt sáng sủa lúc này đang nhím chặt hai môi lạnh lùng nhìn chằm chằm nhìn hai người đang dây dưa trong phòng. Bàn tay đặt trên bánh xe lăn siết lại ngày một chặt, những đốt ngón tay lộ ra vì lực độ mà dần trở nên trắng bệch…

QQ: Mấy chương sau đi cùng nhau sẽ hay hơn, mà ta lại không có thời gian để dịch hết nên hôm nay post tạm 1 chương trước nha ^^ <ins class="adsbygoogle"

104. Chương 102: Dỗ Ngủ

Lúc Hướng Nam thức dậy vẫn còn khá sớm. Y mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy bóng người đứng trước giường thì giật mình.

"Cậu… đến từ lúc nào vậy?"

Thường Triết không trả lời câu hỏi của Hướng Nam. Y lạnh lùng nhìn hai người nằm trên giường, lạnh lẽo hỏi Hướng Nam: "Mấy vết thương của anh ổn hết cả rồi?"

Thường Triết không phải đồ ngu. Y đương nhiên sẽ không ngây thơ tin rằng mối quan hệ giữa Hướng Nam và Cao Hách có bao phần trong sạch.

Thế nhưng cảm giác chấn động khi biết chuyện khác với lúc nhìn thấy tận mắt. Giây phút mở cửa nhìn vào, y thiếu chút nữa xông vào trực tiếp lật tung cái giường đó lên.

Hướng Nam không nói gì.

Làm cũng đã làm rồi, sự thực bày ra trước mắt. Thường Triết sớm đã biết chuyện của y, Hướng Nam cũng không mơ mộng xa vời chuyện Thường Triết có thể nhìn y bằng ánh mắt yêu thương trìu mến.

Hướng Nam cầm bộ quần áo bên cạnh mặc vào, đi vào trong phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Thường Triết cũng theo vào phòng tắm, đứng sau lưng Hướng Nam, nhìn chằm chằm khuôn mặt phản chiếu lại trong gương của Hướng Nam một hồi lâu.

Cuối cùng, sắc mặt y hòa hoãn trở lại, đi về trước lấy tay xoa lên thắt lưng Hướng Nam, hỏi: "Có thể sớm ra viện anh vui không?"

Hướng Nam đang rửa ráy cho bản thân thì khựng lại.

Hướng Nam ngước mắt lên nhìn Thường Triết trong gương.

Mồm y toàn kem đánh răng, không nói lời nào.

Tay Thường Triết chuyển về trước bụng Hướng Nam, dùng lực đẩy, để lưng Hướng Nam dựa vào người y, vùi khuôn mặt tuấn tú vào gáy Hướng Nam, nhỏ giọng: "Tối nay anh thu dọn một chút, ngay mai tôi qua đón anh ra viện, được không?"

Ngày mai?

Đó không phải là ngày kia mà Trình Nam với Cao Hách lúc trước nói tới sao?

Hướng Nam nhíu mày.

"Tôi không quên ngày xuất viện của anh, chỉ là tôi muốn đón anh ra trước một ngày." Thường Triết thấy y như vậy liền cười, dỗ y: "Anh đừng nói chuyện này với Cao Hách. Tối nay thu dọn hết đồ đạc, ngày mai chúng ta rời đi, được không?"

Hướng Nam lẳng lặng nhìn chăm chú người trong gương, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu.

Y còn chưa quên những gì Thường Triết nói hôm qua.

Thường Triết nói không thiếu những người như y, chỉ cần ngoắc tay là sẽ mở chân chờ cậu ta hơn nữa, giống y như này, đàn ông bị y quyến rũ đầy cả một đường.

Hướng Nam không để ý Thường Triết, tiếp tục làm việc của mình.

Thường Triết coi nhưng Hướng Nam đã đồng ý, cánh môi xinh đẹp nhẹ hôn lên gáy Hướng Nam.

Hướng Nam thấy Thường Triết chịu buông y đi ra, liền theo sau nhẹ tay khóa cửa phòng tắm lại.

Lúc Hướng Nam tắm rửa xong ra ngoài, Thường Triết đang nằm ở ghế sofa ngủ.

Hướng Nam lúc này mới nhận ra.

Dưới hai mắt kính của Thường Triết là quầng đen sưng phù, hình như cả đêm không ngủ.

Y không định làm phiền, liếc về phía Cao Hách nằm trên giường một cái, đi lại chỗ bàn xếp di động cầm thùng rác lên, vứt hết mấy món đồ ăn còn thừa hôm qua cùng rác rưởi linh tinh vào trong thùng.

Thực ra đồ ăn còn lại không nhiều.

Vốn Hướng Nam còn cho rằng nhiều đồ như vậy sẽ ăn không hết.

Thế nhưng tối qua Cao Hách bảo bối chơi trò bón đồ ăn đến phát nghiện, làm nũng lấy miệng mớm, sau đó càng ăn càng loạn, còn làm cho đâu đâu cũng có vụn thức ăn.

Hướng Nam thực lo lắng nhìn ga giường Cao Hách đang nằm trước mắt.

Nếu không phải Cao Hách còn chưa dậy, y thực sự muốn lôi hết ga đệm vào trong nhà tắm giặt.

Hướng Nam dọn dẹp xong định cầm mấy thứ chén đũa vào nhà vệ sinh rửa cho sạch, thế nhưng nhớ ra trong đấy không có nước rửa, y liền cầm giấy lau, sau đó để đồ gọn gàng vào trong hộp cơm.

Hai người đều đang ngủ, Hướng Nam không thể xem TV.

Hướng Nam không biết mình có thể làm được gì, lại nhìn Thường Triết. Y lấy chiếc chăn mỏng được bệnh viên phân cho để trong tủ đồ, cẩn thận đắp lên người Thường Triết.

Vừa đắp xuống, Thường Triết liền mở mắt.

Đôi con ngươi xanh lam lộ ra nét lười biếng. Y nhíu mày, kéo tay Hướng Nam, lấy kính xuống, nhường ra một chỗ ra hiệu cho Hướng Nam.

"Sao cơ?"

Hướng Nam nhỏ giọng hỏi, biết y có ý gì, thế nhưng sofa chật như vậy, nhẽ nào hai người đàn ông trưởng thành có thể nằm vừa sao?

Thường Triết xốc chăn ngồi dậy.

Y ôm tấm chăn mỏng đưa cho Hướng Nam cầm, kéo tầng dưới ghế sofa ra, còn lấy thêm gối dự phòng trong tủ đặt lên,

Hướng Nam tựa vào chiếc gối ôm Thường Triết đặt ở tay vịn ghế, nằm lên trên giường sofa.

Thường Triết nằm ghé trên người y, ôm lấy y, khuôn mặt tuấn tú để tựa trên ngực nơi trái tim Hướng Nam.

Hướng Nam cảm thấy Thường Triết vừa có phần bồn chồn lại có chút nóng nảy, khẽ xoa lưng y trấn an.

Hướng Nam nhỏ giọng hỏi y: "Cậu bao lâu không ngủ ngon giấc rồi?"

"Rất nhiều rất nhiều ngày rồi…"

Giọng Thường Triết nghe thực đáng thương, y than thở: "Vì thế đau đầu muốn chết…"

Hướng Nam không nói gì, chỉ cẩn thận xoa cho y.

Mặt Thường Triết cọ lên đầu ngực Hướng Nam, Hướng Nam khẽ run lên.

Tay Hướng Nam dừng lại.

"Có cảm giác?"

Thường Triết không nhìn Hướng Nam, hỏi.

Hướng Nam cũng không phải một khối gỗ, sao có thể không có cảm giác.

Hướng Nam không trả lời y, lại nhẹ nhàng xoa lưng y, nói: "Đừng chỉ luôn ra ngoài chơi đùa. Tuy nói đàn ông không phải chịu khổ, nhưng nếu mắc bệnh thì không hay."

Lời Hướng Nam làm Thường Triết trầm mặc.

Qua một lúc lâu, lúc Hướng Nam tưởng Thường Triết đã ngủ rồi, Thường Triết đột nhiên nói: "Có phải có ai nói gì sau lưng tôi…"

Hướng Nam hơi ngẩn ra.

"Hả?"

"Không có gì….."

Thường Triết bảo bối u oán, lại cọ cọ, những sợi tóc mềm sượt qua sượt lại dưới cằm Hướng Nam khiến y ngứa ngáy, cả đầu đè lên ngực làm Hướng Nam thấy hơi tắc thở.

"Dạo này hôm nào cũng phải đi theo cha, bận vô cùng, đã thế đến tối về lại phải làm quen giường…"

"Làm quen giường?"

"Ừm… Tôi đổi giường trong nhà sang chiếc mới…" Thường Triết biết mình đè Hướng Nam khiến y khó chịu, điều chỉnh tư thế, vùi mặt vào cổ Hướng Nam, lẩm bẩm: "Lần trước anh về hẳn là thấy rồi…"

Hướng Nam nghe thấy lời Thường Triết thì ngẩn ngơ.

Nhà?

Từ lúc nào Thường Triết đã coi nơi chật chội ấy là nhà của bọn họ…

Trầm ngâm hồi lâu, dường như có một tia sáng nào đó chuyển động dưới mi mắt, Hướng Nam không tin, hỏi: "Tôi nhớ lúc cậu mới đến cũng đâu cần làm quen giường…"

"À…"

Thường Triết bảo bối sau đó lẩm nhẩm đứt quãng một câu "không có… mùi" rồi không nói gì tiếp.

Y nằm sấp trên người Hướng Nam, đầu chôn trong cánh cổ Hướng Nam, hơi thở dần trở nên đều đều.

Hướng Nam biết y đã chìm vào giấc ngủ, nhìn về phía Cao Hách đang xoay người nằm trên giường tiếp tục ngủ, nhẹ nhàng lấy chiếc chăn mỏng bị Thường Triết làm rơi ở bên cạnh, đắp lên người mình cùng Thường Triết đang dán chặt vào nhau mà ngủ.

Hai người bên cạnh ngủ đến không biết trời đất là gì, bản thân Hướng Nam cũng thấy hơi mệt.

Y suy nghĩ một chút, kéo chăn lên, rồi khẽ điều chỉnh tư thế Thường Triết nằm trong lòng để được thoải mái hơn, nhắm mắt lại, không để ý đến hai người bên cạnh, dần dần cũng chìm vào trong cõi mộng. <ins class="adsbygoogle"

105. Chương 103: Mua Bán

Hướng Nam nằm mơ.

Y mơ thấy Trình Nam, Cao Hách và Thường Triết đều tới bệnh viện đón y.

Lúc ba người gặp nhau, lời nói không hợp, Hướng Nam bị bọn họ kéo lại. Trình Nam đánh y, Thường Triết mắng y, còn Cao Hách thì vẫn như lúc thường chỉ hờ hứng đứng bên cạnh nhìn.

Sau đó mọi chuyện trở nên ồn ào.

Bên ngoài xuất hiện rất nhiều người, bàn tán xôn xao, ánh mắt khinh bỉ, chỉ chỉ chỏ chỏ, hừ nhẹ cười khẩy.

Người đến càng lúc càng đông.

Có quen biết, có xa lạ, có đám sói con, còn có người nhà y, em y, cha mẹ y…

Thực ghê tởm…

Thực ghê tởm…

Vì sao người này lại sống một cách bẩn thỉu như vậy…

Chỉ là chơi đùa, chỉ là chơi đùa, biết không…

Muốn tiền hay muốn thứ gì thì nói, chỉ cần ngoan ngoãn mở rộng chân, biết không…

Đừng cho rằng ở cạnh ai đó thì sẽ không gặp chuyện gì, đừng cho rằng chạy trốn đến nơi nào thì sẽ không bị tìm thấy. Để ông đây bắt được, ông đây không chỉ thượng anh, còn sẽ đánh chết anh…

Nhục nhã…

Sự ô nhục của gia đình ta…

Súc sinh…

Thảo nào vợ mày chạy theo thằng khác…

Mày là đồ súc sinh…

Hướng Nam bị người cha trong giấc mơ bạt tai một cái làm cho tỉnh giấc.

Y hoảng hốt mở to mắt, theo bản năng hất bàn tay đang vỗ nhẹ trên mặt y gọi y dậy. Hướng Nam nhìn thấy Cao Hạo thì ngây người.

“Cậu đến từ lúc nào vậy?”

Hướng Nam vội vàng ngồi dậy. Lúc này mới phát hiện mình đang nằm trên giường.

Các loại ga đệm đều đã được đổi sang cái mới. Thường Triết và Cao Hách không biết đã rời đi từ lúc nào.

“Anh làm sao vậy?”

Giong Cao Hạo thực dịu dàng. Tay hắn vươn về phía Hướng Nam định lau má y, lại bị Hướng Nam cản lại.

Hướng Nam đã biết mình khóc lúc ngủ.

Y ngượng ngùng cười, lau lau mặt hai cái, tự chế giễu bản thân: "Đã từng này tuổi rồi, gặp ác mộng còn sợ đến phát khóc. Cậu cùng đừng chê cười…"

"Có gì đáng cười." Cao Hạo nắm lấy tay Hướng Nam, hỏi y: "Hướng Nam, có phải anh có tâm sự gì không?"

Hướng Nam nhanh chóng rút tay về, vốn định lắc đầu, nhưng rồi suy nghĩ lại thì có chút do dự.

Hướng Nam nhíu mày: "Cao Hạo…"

"Hửm?"

Lần trước lúc ở nhà Anzu Cao Hạo có hỏi y, có muốn hắn giúp giải thoát khỏi tình trạng này hay không.

Hướng Nam không dám hy vọng xa vời rằng hắn thực sự có thể làm được, thế nhưng về chuyện ngày mai, Hướng Nam mong Cao Hạo có thể góp ý giúp mình.

"Ngày mai, Trình Nam, Cao Hách, Thường Triết đều nói muốn tới đón tôi xuất viện sớm…"

Hướng Nam nói đến đây, đưa mắt nhìn Cao Hạo. Cao Hạo bộ dạng không hiểu nhìn lại y, y liền tiếp tục nói: "Thế nhưng mỗi người bọn họ đều nói muốn đón tôi xuất viện trước những người khác…"

Hướng Nam nói rồi có chút bất đắc dĩ, cùng vài phần băn khoăn.

Y rất cảm khích Cao Hao không coi thường y.

Ít nhất, từ lúc quen biết tới giờ, Cao Hạo đều không hề thay đổi (Đại thúc cho là vậy).

"Vậy ý anh thế nào?"

"Hả?"

Cao Hạo hỏi: "Anh muốn đi theo ai?"

Hướng Nam có chút lo âu, y lắc đầu.

Ba người kia đều không nói rõ sẽ qua vào tầm nào.

Nếu người nào đến trước, vậy y nhất định sẽ bị kẻ đó bắt đi.

Thế nhưng nhỡ đâu, ba người bọn họ chạm mặt, vậy vật hy sinh chỉ có y.

Nhớ tới những chuyện gặp phải lúc trước, lại nhớ về giấc mơ kia, Hướng Nam rầu rĩ: "Cậu cảm thấy tôi nên đi theo bọn họ?"

"Anh không muốn?"

Câu thăm dò này của Cao Hạo khiến Hướng Nam ngước mắt nhìn lên.

Hướng Nam không nói gì. Cao Hạo nắm lấy tay y, đề nghị: "Nếu không tôi đi nói với bác sĩ một tiếng, bây giờ cho anh xuất viện, rời đi cùng tôi, được không?"

Hướng Nam nghe lời Cao Hạo thì ngẩn ra.

Hướng Nam vẫn không nói gì.

Y cảm thấy Cao Hạo không rõ ý mình.

Cho dù Hướng Nam đi cùng hắn hay là tự mình bỏ đi, vẫn sẽ bị một tên sói con nào đó bắt được trước. Kết quả chỉ có một, chính là đắc tội những người khác.

Lý do Hướng Nam phải nằm viện cũng là vì đắc tội đám sói con.

Hướng Nam không muốn đi theo ai cả, nhưng Hướng Nam cũng không muốn đắc tội bất kỳ ai, càng không dám nghĩ nếu ba người kia đến cùng lúc sẽ mắt to trừng mắt nhỏ hay là tạo thành cục diện nào khác.

Hướng Nam không biết, thực ra Cao Hạo hiểu những lo ngại của y.

Cao Hạo biết rõ đám sói con nhìn nhận người đàn ông trước mặt như thế nào. Hắn biết bản thân ra mặt đón y đi sẽ chỉ thêm phiền cho y, không hề thích hợp.

Hắn siết chặt bàn tay lại định rút ra của Hướng Nam, dịu dàng nói với y: "Ý tôi là anh theo tôi đi… nhưng bà chủ Hủy là người đón anh ra, được không?"

Bà chủ Hủy?

Cao Hạo không để y nghĩ nhiều, hỏi: "Được không?"

Hướng Nam dường như ngộ ra điều gì, nói: "Tôi đi gọi điện cho cô ấy."

Hướng Nam định xuống giường lại bị Cao Hạo ấn ngồi trở lại.

Cao Hạo biết Hướng Nam định gọi bà chủ Hủy tới giúp đỡ rồi trực tiếp theo cô đi, nói: "Tôi gọi cho."

Cao Hạo cố ý ra khỏi phòng gọi điện.

Bà chủ Hủy vừa nhấc máy liền hỏi: "Quý nhân bận rộn, tìm tôi có việc gì?"

"Nhờ chị giúp hai việc nhỏ."

Cao Hạo nói rồi khẽ cười, kể lại cho cô chuyện ba tên sói con muốn thầm tranh trước đón Hướng Nam ra viện. Bà chủ Hủy nghe thấy có phần Trình Nam thì nhíu mày.

"Vậy cậu gọi cho tôi là để…"

"Tôi cảm thấy hiện tại chỉ có chị có thể giúp được anh ấy."

Bà chủ Hủy hiểu ý hắn.

Là bà chủ của Hướng Nam, giả bộ hà khắc môt chút, kêu thiếu người yêu cầu y sớm ra viện, cũng không phải chuyện mới lạ gì.

Trái lại Cao Hạo, muốn giúp Hướng Nam nhưng thật sự không thích hợp để ra mặt.

Vì tốt cho y, cũng là vì tốt cho đám sói con.

Bà chủ Hủy nói: "Được rồi, việc này tôi sẽ giúp. Vậy còn việc thứ hai là gì?"

"Tôi muốn mượn Hướng Nam từ chỗ chị."

Bà chủ Hủy phía bên kia đầu điện thoại hơi cau mày, không nói gì. Cao Hạo tiếp lời: "Này mai tôi phải đi

xa, phải lên đảo. Y tá của tôi lúc này mới nói trong nhà có việc không thể đi được. Chị biết tôi mà, suốt ngày ngồi trên xe lăn, nếu bên cạnh chỉ có mình a Đông thì thực rất không tiện. Thế nên tôi định mượn từ chỗ chị một người giúp việc, chị thấy thế nào?"

Cũng được.

Một là chia cách Hướng Nam và sói con Trình, hai là…

"Có thế, chỉ cần Hướng Nam nhà chúng ta đồng ý." Bà chủ Hủy nhả khói thuốc lá, giả bộ má mì hỏi: "Còn về tiền thuê…"

Cao Hạo nói với cô một câu, bà chủ Hủy nhướn mày: "Thật sao?"

"Thật."

Bà chủ Hủy bật cười, rất sảng khoái mà trực tiếp đồng ý: "Vậy thì thành giao." <ins class="adsbygoogle"

106. Chương 104: Tạm Biệt

Không chờ đến hôm sau, ngay tối đó, phiền phức đã tìm đến bà chủ Hủy.

Người làm phiền là Trình Nam.

Câu đầu tiên cậu nói là: "Người đâu?"

"Ai cơ?"

Bà chủ Hủy đang bận rộn tính sổ sách. Cô ở đó tính đi tính lại, thấy Trình Nam ở bên kia đầu điện thoại nén giận không nói gì, liền bảo: "Cháu cứ im lặng vậy thì cô dập máy đây."

Trình Nam ở bên kia bùng nổ, gào lớn: "Rõ ràng là cô cưỡng chế đón đi khỏi bệnh viện!"

Bà chủ Hủy nghe nhầm chữ "đón" của Trình Nam thành chữ "cướp", cô đột nhiên nhớ ra gì đó, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói với Trình Nam phía bên kia điện thoại: "Cô chưa bao giờ nói chuyện với mấy đứa nhóc thôi không biết lễ phép." (Chữ "đón" – và chữ "cướp" – trong tiếng Trung có đều phiên âm là "jie" gần giống nhau. Chữ " " còn nằm trong cụm " " – có thể dịch là tấn công, được tác giả dùng để miêu tả việc Trình Nam làm với Hướng Nam ở mấy chương trước)

Nói xong liền đưa ngón tay thon dài ấn lên màn hình di động, tiêu sái ném điện thoại sang một bên.

Thực ra bà chủ Hủy căn bản không có tới bệnh viện.

Cao Hạo lấy danh cô, chính là biết cô thích hợp, hơn nữa còn rất mạnh mẽ.

Cao Hạo sợ nếu hai người gặp mặt thì Hướng Nam sẽ trực tiếp không cần hắn mà lại theo cô đi mất.

Thế nên chỉ để hai người nói chuyện điện thoại, tiếp sức mạnh cho Hướng Nam, kêu bà chủ Hủy giao việc cho Hướng Nam cùng đi du lịch với hắn, còn lại đều do Cao Hạo sắp xếp.

Nếu không phải tối nay Trình Nam đột nhiên gọi điện, bà chủ Hủy có lẽ đã quên mất chuyện không do cô thực hiện này.

Hướng Nam lúc này đang ở trong một căn nhà nhỏ.

Cao Hạo kêu đói nên y vào phòng bếp nấu mỳ cho hắn.

Cao Hạo ngồi ngoài phòng khách thực nhàm chán, đi vào bếp thấy Hướng Nam ở đó bận rộn vì mình, trong lòng cảm thấy ấm áp. Hắn đứng lên định ôm chầm lấy y từ phía sau, nhưng rồi nghĩ lại, bàn tay đưa ra cuối cùng vẫn nắm lại, hạ xuống trong im lặng.

"Nhọc công anh rồi."

Hướng Nam nghe thấy tiếng thì quay đầu lại, thấy hắn lại đứng dậy, cau mày.

"Không có gì. Không phải chỉ là nấu bát mỳ thôi sao?"

Cao Hạo nghe vậy thì mỉm cười, nói: "Hướng Nam, anh luôn cho tôi một cảm giác gia đình."

Hướng Nam nghe lời hắn thì hơi khựng lại.

Y nhẹ cười, thuận miệng hỏi: "Khiến cậu nhớ đến ai sao?"

Cao Hạo không phủ nhận lới Hướng Nam, hắn gật đầu: "Phải, nhớ tới mẹ tôi."

Hướng Nam lại ngẩn ra.

Bị người ta xem như mẹ, Hướng Nam đại thúc thực buồn bực.

Hơn nữa…

Ô, cả nhà bọn họ không phải ở cùng nhau sao?

Đã lớn vậy rồi, vừa mới ra ngoài không lâu mà đã nhớ mẹ sao?

"Tôi từng gặp Cao phu nhân rồi. Bà ấy chăm sóc thực tốt, bộ dạng xinh đẹp." Hướng Nam bận rộn, tùy tiện nhắc tới.

Thế nhưng chính lời nói vô tâm này làm Hướng Nam biết được một chuyện.

"Cao phu nhân hiện tại không phải mẹ đẻ của tôi."

Hướng Nam ngớ người.

Y quay đầu: "Vậy mấy anh em nhà họ Cao các cậu…"

"Tôi với a Nhã là cùng cha cùng mẹ, a Hách là cùng cha khác mẹ."

"À…"

Lúc phu nhân đầu tiên của nhà họ Cao qua đời vì bệnh tật, Cao Hạo mới có bốn, năm tuổi. Lúc đó a Nhã còn rất nhỏ, chưa hiểu chuyện gì, thế nhưng hắn thì nhớ rõ. Mẹ hắn mất còn chưa được nửa năm, lúc hắn và ông ngoại còn đang ngày ngày đau buồn vì sự ra đi của mẹ, cha hắn đã mang một người phụ nữ bụng chửa hơn tám tháng về. Người phụ nữ đó chính là nữ chủ nhân hiện tại của nhà họ Cao mà mọi người vẫn biết tới.

Ông ngoại Cao Hạo lúc đó rất tức giận, thậm chí còn oán hận vô cùng.

Nhớ lại năm đó lúc mẹ Cao Hạo muốn gả cho bố hắn, bên nhà họ ngoại của Cao Hạo đã không ngừng phản đối.

Hai người họ trải qua trăm cay nghìn đắng, mẹ Cao Hạo kiên quyết tỏ rõ tâm ý, khiến mọi người cảm động chúc phúc. Sau này cha Cao Hạo vô tài, nhà họ Cao suýt nữa bại trong tay ông. Khi ấy cũng là mẹ Cao Hạo chạy về nhà mẹ đẻ nhờ ông ngoại hắn giúp đỡ mới có thể tìm được đường sống cho nhà họ Cao.

Sự phản bội của cha Cao Hạo, cho đến lúc này, ông ngoại hắn ở nước ngoài xa xôi vẫn giữ trong lòng, đến

nay cũng không thể tha thứ.

Ông năm đó vốn định đón Cao Hạo và Cao Nhã đi cùng, thế nhưng Cao Hạo tuổi tuy nhỏ, cuối cùng vẫn tự mình ra quyết định, muốn cùng Cao Nhã ở lại nhà họ Cao.

Hướng Nam thấy nước đã sôi, tắt bếp đi, sau đó nói: "Được rồi."

Y kêu Cao Hạo lấy bát đũa, sau đó đeo găng tay lót vào bê nồi ra. A Đông từ ngoài đi vào, ba người ngồi quanh bàn, ăn sôi nổi mà trò chuyện cũng sôi nổi. Mọi người đều vui vẻ hòa thuận.

Ăn xong cơm tối, a Đông đưa một bản kê khai cho Hướng Nam, kêu y điền vào. Hướng Nam xem thử, hỏi: "Xác nhận mất chứng minh thư?"

"Phải."

Hướng Nam suy nghĩ một lúc, hỏi Cao Hạo: "Khi nào chúng ta khởi hành?"

"Ngày mai."

"Cái này…" Hướng Nam chỉ bản khai trên tay: "Không kịp được."

Cao Hạo dịu dàng cười: "Có kịp hay không thì anh cứ điền rồi để a Đông đi nộp là biết."

Hướng Nam lại suy nghĩ, hỏi: "Chúng ta đi bao lâu?"

"Tầm hai tháng."

"Vậy…" Hướng Nam hơi chau mày, nói: "Tôi muốn xin cậu nghỉ một lúc."

"Đi đâu?"

"Trường học."

Chỗ Hướng Nam đến không phải trường học của đám sói con.

Hướng Nam mạo hiểm quay lại phòng trọ một chuyến, Thường Triết không có ở đó. Y lấy thẻ ngân hàng đặt dưới đáy tủ của mình đi, nhờ a Đông giúp y mang đến đưa cho phía trường học hiện tại của mấy đứa em y.

"Anh, nói vậy, anh muốn đi xa sao?"

Đối mặt với câu hỏi của em trai, Hướng Nam gật đầu xác nhận.

Hướng Nam lấy sổ tiết kiệm ra, đưa cho em trai Hướng Bắc, dặn dò cậu: "Đây là thẻ lương của anh, trong có chút tiền để mẹ phòng thân. Em giúp anh đưa cho mẹ. Nếu có chuyện gì, em gọi vào số này để người này giúp tìm anh, biết chưa?"

Hướng Nam đưa số điện thoại a Đông viết ra cho y cùng mật khẩu thẻ cho Hướng Bắc.

Thực ra y không rõ đó là số điện thoại của ai, thế nhưng a Đông nói chỉ cần gọi là nhất định có thể tìm được y.

"Anh, sao anh lại đi liền hai tháng lâu như vậy, anh tham gia đoàn nào thế?"

Hướng Thiện cho rằng y đi nghỉ phép, lên tiếng hỏi, Hướng Nam thuận mieẹng đáp một câu: "Đoàn tránh nạn."

Thấy hai người ngẩn ra, Hướng Nam lập tức cười cười sửa lời: "Không có, anh đùa thôi…"

"Chủ mới của anh đi công tác, phải theo làm người giúp đỡ." Hươnsg Nam vỗ vai Hướng Bắc: "Hai đứa cuối tuần đừng ra ngoài chơi, phải ở bên mẹ, phải nghe lời, biết chưa?"

Hướng Bắc trầm ngâm một hồi, mím môi, kéo Hướng Nam ra một bên, nhỏ giọng: "Anh, anh phải nói thật cho em biết. Lần nay anh đi lâu như vậy có phải vì Mạc Dương không?"

Hướng Nam nghe vậy thì hơi đờ người, y hỏi: "Mạc Dương làm sao?"

Nếu Hướng Nam đã nói vậy thì khẳng định là không phải. Trán Hướng Bắc giãn ra, lắc đầu: "Cậu ta gần đây rất hay cáu kỉnh, không biết làm sao nữa."

Nói ra thì thực buồn cười.

Tuổi tác Hướng Bắc và Mạc Dương sát nhau, theo lý mà nói hẳn nên thân thiết mới phải.

Thế nhưng hết lần này đến lần khác Mạc Dương chuyện gì cũng chỉ thích nói với Hướng Nam. Hướng Bắc tính cách độc lập cũng chỉ thích ở cùng người anh trai được di truyền sự hiền lành của mẹ Hướng. Thế nên, hai người bao năm đều là được Hướng Nam dắt tay mà lớn lên, thế nhưng lại không thân thiết với nhau.

"Anh, thêm tầm ba năm nữa, chờ em và Hướng Thiện đều ra trường làm việc, chúng ta đón bố mẹ rời khỏi nhà họ Ngụy. Ba anh em ta chung sức chăm sóc, được không?"

Hướng Bắc hiểu chuyện như vậy, Hướng Nam rất yên lòng.

Hướng Nam vỗ vai Hướng Bắc, cảm động ôm lấy cậu, vỗ lưng cậu.

"Chuyện của anh đừng nói với Mạc Dương, biết không?"

Lời dặn của Hướng Nam làm Hướng Bắc nhíu mày.

Hướng Nam không muốn Hướng Bắc nghĩ nhiều, liền nói thêm một câu: "Em biết Mạc Dương mà, còn chưa biết suy nghĩ thấu đáo. Anh đi đâu cậu ta cũng muốn kiếm. Tới lúc đó cậu ta lại đến gây rối thì không chừng anh sẽ bị nhỡ hết công việc mất."

"Dạ."

Hướng Bắc gật đầu, Hướng Nam lại nói: "Nếu gặp phải chuyện gì nhớ gọi điện cho anh. Lúc nào hai đứa cũng phải tự mình cẩn thận, đừng tin lời mấy người không quen biết. Nếu có ai tới làm phiền thì đừng để tâm, phải nói với Mạc Dương. Có chuyện gì nhất định phải gọi cho anh, biết chưa?"

"Anh, anh yên tâm."

Hướng Bắc không thích mấy lời giống như đang giao phó lại của Hướng Nam. Cậu liếc Hướng Thiện một cái, nói: "Đi đường bình an. Khi nào quay về cũng phải đến thăm bọn em trước tiên."

"Được rồi."

Hướng Nam gật đầu, nghe thấy tiếng còi xe từ nơi không xa của a Đông, quay đầu nhìn một cái. Y vẫy tay chào Hướng Thiện, vỗ vai hai người đang tiến lại, nhẹ cười, nói: "Anh đi đây." <ins class="adsbygoogle"

107. Chương 105: Đùa Giỡn Ác Ý

Hôm sau lúc chuẩn bị xuất phát, a Đông đưa cho Hướng Nam chứng minh thư không biết bằng cách nào mà có thể làm lại nhanh vậy cùng một đống đồ khác nữa.

Hướng Nam theo đoàn chín người của Cao Hạo lên máy bay tư nhân, sau khi hạ cách không lâu lại cùng Cao Hạo, a Đông lên một chiếc trực thăng đi đến một hòn đảo có biển bao bốn phía.

Hòn đảo ấy không lớn, khu vực được khai phá chiếm chưa quá bảy phần diện tích đảo, thế nhưng dù là vậy, từ trên không trung nhìn xuống, những gì cần có đều có đủ.

Sau khi chạm đất, người đứng chờ phía dưới lập tức đón bọn họ lên chiếc xe điện chạy bằng năng lượng mặt trời đơn giản.

Khí hậu trên đảo khác thường, có nóng, có nắng. Xe điện đi xuyên qua đường lớn vào đến trung tâm của khu nhà ở. Cao Hạo vốn ngồi bên cạnh Hướng Nam không ngừng trò chuyện nghe thấy tiếng reo hò ầm ĩ của người trẻ tuổi thì không khỏi nhíu mày.

Hắn cùng Hướng Nam quay lại nhìn. Hai cậu thanh niên đeo kính đen cởi trần trông chỉ tầm hơn hai mươi tuổi lái xe motor mini chỉ nhỏ bằng một nửa bình thường đang rú ga lạn lách trên con đường rộng rãi.

Hai người không chỉ đua tốc độ, chơi tự do, còn đuổi theo xe điện, huýt sáo với người lái xe.

Bọn họ chơi đùa vui vẻ, vượt qua xe điện, ở phía trước đưa chân đạp nhau một cái, nhanh như chớp phóng thẳng về phía trước.

Một nốt nhạc đệm này làm Hướng Nam cau mày.

"Cậu đến đây là để nghỉ ngơi sao?"

"Nửa công nửa tư. Ngoài nhận lời tới nghỉ mấy hôm thì còn phải bàn chút chuyện với mấy người."

"À?"

Tay Hướng Nam bị Cao Hạo nắm lấy.

Cao Hạo dịu dàng: "Anh không thích chỗ này sao?"

"Cũng được." Hướng Nam không phủ nhận có ấn tượng không tốt với chỗ này: "Ở đây không những nóng nực, mà mọi người còn chơi đúa quá mức điên cuồng."

Cao Hạo khẽ cười.

Hắn hài lòng khi thấy Hướng Nam cảm thấy phản cảm với hai người vừa rồi.

Hắn thấy Hướng Nam không có cảm giác an toàn là tốt nhất. Như vậy, y sẽ ở sát cạnh bên hắn, hoặc là ngoan ngoãn ở trong phòng, sẽ không chạy loạn ra ngoài.

Khu được cải tạo trên đảo ngoài những chỗ hoạt động công cộng, dường như đều được phân thành rất nhiều những căn biệt thự tư nhân rộng rãi.

Mỗi căn đều chỉ có một tầng đơn, phần đất giữa được những cây thực vật cao cùng tường che cắt. Hai bên không can hệ đến nhau, hai bên không nhìn ngó lẫn nhau, sự riêng tư được bảo đảm chắc chắn.

Hướng Nam theo Cao Hạo vào cửa chưa được hai mươi phút, sáu người lúc trước không cùng bọn họ đi trực thăng cũng đã đến.

Một bác sĩ gia đình, một người hầu, bốn vệ sĩ.

Bốn người vệ sĩ vừa vào nhà liền bắt tay vào việc, kiểm tra phòng ốc, thăm dò đồ điện tử, lắp đặt thiết bị giám sát, chuyển hành lý, bận tới bận lui.

Rất nhanh, bọn họ liền làm xong mọi việc. Sau đó, họ nhận sắp xếp công việc, nhanh chóng vào vị trí của mình rồi rời đi.

Hướng Nam đi dạo quanh các phòng trong căn biệt thự một chuyến.

Y ngạc nhiên chỗ này không chỉ có nước, có điện, có đồ hộp thay thế, có bình ga, mà còn…

“Cái này… ở đây có thể dùng sao?”

Cao Hạo nhìn chiếc điện thoại di động Hướng Nam cầm trên tay, cười nói: “Cái đó là điện thoại vệ tinh dùng lúc khẩn cấp để gọi ra ngoài. Nếu bình thường muốn gọi điện cho hàng xóm, chúng ta có thể dùng cái này.”

Cao Hạo chỉ về phía tường, Hướng Nam nhìn theo, điện thoại điện.

Hướng Nam quay đầu lại: “Điện ở đây…”

“Trên 75% các thiết bị dùng điện cơ bản đều là lấy năng lượng mặt trời dự trự, tài nguyên về mặt này ở đây… “

“A Hạo ”

Cao Hạo nghe tiếng quay đầu lại, một người đàn ông trông tầm bốn, năm mươi tuổi mặc sơ-mi hoa, quần đùi tứ giác cộng thêm một đôi dép lê bước vào liền lớn tiếng: “Bác nghe Gragon nói cháu đến đây nên qua chào hỏi một tiếng.”

“Khu nghỉ dưỡng bậc nhất này cháu cũng có góp vốn, look ” Ông dang hai tay, tự hào hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

“Tầm tầm.”

“Tầm tầm?” Người đàn ông kia nhíu mày: “Why?”

“Rất ồn.”

Vừa thấy không phải vấn đề khó khăn, mày người đàn ông kia liền dãn ra.

“Cháu bảo hai đám thanh niên trên đảo kia sao?”

Ông bóp tay, rất bất đắc dĩ: “Bọn nó một đám là do con bạn Gragon dẫn đến, một đám là do tiểu bá vương nhà lão Ngụy đưa tới. Nếu muốn đuổi, bọn bác cũng không biết phải làm sao, đều không đuổi được.”

Nghe thấy mấy chữ “tiểu bá vương nhà lão Ngụy”, Cao Hạo liền đưa mắt nhìn về phía Hướng Nam.

Lúc Cao Hạo nói chuyện dùng tiếng nước ngoài, Hướng Nam đứng bên cạnh căn bản nghe không hiểu. Y thấy Cao Hạo đột nhiên nhìn mình, cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Cao Hạo khẽ cười, nói: “Vị tiên sinh này bảo có hai đám thanh niên lên đảo, gây chuyện tìm vui khắp nơi. Nếu không có việc gì thì nên ở trong phòng, đừng một mình ra ngoài.”

Hóa ra là vậy.

Lúc nãy trên đường, Hướng Nam cũng thấy được hai cậu thanh niên kia chơi đùa cuồng loạn đến mức nào. Y nhíu mày, mỉm cười gật đầu.

Cuộc sống trên đảo chính thức bắt đầu.

Ngày thường đa phần thời gian Cao Hạo đều ở bên cạnh y.

Ban đầu Cao Hạo sẽ dẫn y tới trường đua ngựa trên đảo học cưỡi ngựa đến sân gôn chơi đánh gôn đến club học chơi bi-a ra bờ biển nghịch nước. Thế nhưng vì Cao Hạo hoạt động bên ngoài không tiện, mỗi lần đi đâu cũng chỉ chờ ngoài hay là ngồi cạnh xem. Hướng Nam dần cảm thấy như vậy là đang giày vò Cao Hạo, không muốn đi nữa. Chầm chậm, cuộc sống của y và Cao Hạo trở thành thi thoảng ở trong nhà học bơi, thi thoảng ngồi ngoài hiên nhà thưởng trà, cùng ra đầm nước nhân tạo câu cá, cùng nấu ăn, cùng đọc sách, cùng ngắm sao.

Từ từ, hai người dần dần làm quen và thích ứng với cách sống của đối phương. Trong sự yên bình cùng thoải mái, bất tri bất giác, một tháng cứ vậy mà trôi qua.

Sáng hôm đó, Hướng Nam dường như nghe thấy ai đó tập trung lại, Cao Hạo phải đi gặp người nào đó trên đảo. Hướng Nam là áo sơ mi cùng quần Âu cho Cao Hạo, giúp hắn chỉnh trang cho tốt rồi tiễn hắn ra cửa.

"Anh đừng đi đâu, chờ tôi về nhé."

"Ừm."

Đây là lời mỗi lần ra ngoài Cao Hạo đều nói với Hướng Nam. Hướng Nam theo thói quen gật đầu, đưa mắt tiễn Cao Hạo cùng a Đông rời đi, quay người vào lại trong nhà.

Cao Hạo không ở nhà, Hướng Nam không có việc gì để làm, liền cùng người hầu xuống bếp, định làm mấy món ăn thanh mát. Vừa bắt tay vào làm không lâu, chuông cửa căn biệt thự reo lên, người hầu cho rằng Cao Hạo quên đồ quay lại lấy, vội vàng chạy ra ngoài.

Chưa được bao lâu, cô ta đã quay lại.

Cô bực bội: "Kỳ lạ, không biết ai lại đáng ghét như vậy!"

"Sao thế?" Hướng Nam hỏi.

"Vừa rồi tôi đến cửa hỏi ai đấy, bên ngoài có một giọng nói kỳ dị nói cái gì mà cho kẹo hay bị ghẹo, cũng không phải là Halloween." Cô rửa tay, lại đi tới phía trước bếp: "Mở cửa ra thì không thấy ai, đùa giỡn ác ý, nhạt nhẽo!"

Cô người hầu vừa dứt lời, chuông cửa lại vang lên.

Lần này cô đã học khôn rồi.

Cô trước tiên nhìn vào màn hình camera giám sát trong nhà, thấy hai ba cậu thanh niên cúi đầu trốn camera đứng trước cửa. Cô liền hỏi: "Mấy cậu tìm ai?"

"Cho kẹo hay bị ghẹo."

Giọng mấy người đó âm dương quái khí, cô người hầu nhíu mày, hỏi: "Mấy cậu là ai?"

"Cho kẹo hay bị ghẹo."

“Cho kẹo hay bị ghẹo.”

“Cho kẹo hay bị ghẹo.”

Ba người kia thấy người bên trong không ra mở cửa, không những ấn chuông liền hồi còn đập cửa rầm rầm. Hướng Nam thấy như vậy cũng không phải cách, liền bảo người hầu: “Để tôi ra xem.”

Cô người hầu gật đầu, nhìn Hướng Nam đi ra, liếc bóng ba người trong màn hình giám sát một cái, sợ sẽ nháo ra chuyện, vội vàng lấy bộ đàm bên cạnh báo cho hai người vệ sĩ ở trông nhà.

Hướng Nam bước ra mở cửa thì đã không thấy ai nữa.

Y ngó trái ngó phải, xác định xung quanh không có ai thì mới lùi vào trong, khóa cửa lại.

Không ngờ, y đừng ở chỗ cửa chờ một lúc lâu không thấy có phản ứng gì, mới vào nhà được hai bước, chuông cửa bên ngoài lại bị coi như món đồ chơi phát ra tiếng động mà không ngừng ấn kêu.

Hướng Nam lúc này nhanh chân chạy tới không nói hai lời trực tiếp mở cửa ra.

Ba người đến quấy rối không ngờ Hướng Nam lại có thể nhanh như vậy, ban đầu ngẩn ra, sau đó có hai người vội vàng chạy biến mất.

Người còn lại chạy không kịp bị Hướng Nam tóm lại, quay phắt đầu lại, cùng Hướng Nam bốn mắt nhìn nhau. Cả hai cùng ngây người. Người kia ngạc nhiên vô cùng, lên tiếng: “Đại thúc?!” <ins class=“adsbygoogle”

108. Chương 106: Ngủ

Buổi trưa oi ả, tiếng ve kêu râm ran trên tán cây, Thiếu Kiệt không chịu vào phòng ngủ, liền nằm luôn ở hành lang gỗ.

Đầu cậu gối lên đùi Hướng Nam. Khí trời quá nóng, ngủ mà cả người mướt mồ hôi.

Mái tóc ngắn nhạt màu mềm mại của cậu bị mồ hôi làm cho ướt đẫm.

Hướng Nam vuốt mái tóc ẩm ẩm của cậu, kêu người hầu đưa cho khăn lông cùng quạt, đưa tay vào trong lớp áo ba lỗ hoa lau giúp cậu.

Hướng Nam cầm chiếc quạt bồ hương liên tục quạt cho cậu, cầm khăn không ngừng lau giúp cậu. Y ở đó chăm sóc cậu một lúc lâu, thấy cậu nóng như này mà vẫn có thể ngủ ngon như cũ.

Người hầu thấy Hướng Nam cũng vất vả đến mức cả người đầy mồ hôi, cầm lại một chiếc quạt điện nhỏ.

Ông Đồ qua giúp. Hai người nối dây dài lại thêm dài, chiếc quạt điện nhỏ được đặt ở chỗ trên hành lang gỗ gần vách cửa phòng trong. Hướng Nam mỉm cười cảm ơn bọn họ. Thiếu Kiệt dường như cảm thấy được làn gió mát, mơ màng lẩm bẩm một câu, nhấc tay gãi mặt, quay người sờ lên người Hướng Nam ở phía sau, chôn mặt vào bụng y tiếp tục ngủ.

Ông Đồ thấy bộ dạng hòa hợp của hai người thì trong lòng thầm thở dài, ngồi xuống bên cạnh Hướng Nam.

"Bác Đồ, bác làm sao thế? Mặt mày buồn bã như vậy."

Ông Đồ nghe Hướng Nam hỏi vậy thì khẽ cười.

"Đã già đến thế này rồi còn bị lão gia đóng gói đưa đến một chỗ nóng như này cùng chịu khổ với cậu chủ nhỏ, tôi có thể không buồn được sao?"

Nơi đây thật sự quá nóng.

Hướng Nam nghe nói hòn đảo này không phân bốn mùa, không có mùa đông. Cho dù lúc những nơi khác nên có tuyết rơi thì nơi này cùng lắm có được vài trận mưa to, thật sự là vô cùng nóng.

Người hầu trong phòng mang tới một lọ dầu thuốc bôi vết thương.

Ông Đồ nhận lấy cảm ơn một tiếng, chờ người hầu rời đi mới vén phần áo sau lưng đổ dầu ra bôi lên.

Hướng Nam định hỏi ông có thấy đau quá hay không thì Thiếu Kiệt đột nhiên chuyển động. Lời đến cửa miệng y lại không nói ra được, thấy người trong lòng không có động tĩnh gì, lúc này mới nhỏ giọng hỏi ông Đồ: "Bác vẫn ổn chứ? Nếu không kêu bác sĩ Quan đến khám lại cho bác."

Bác sĩ Quan mà Hướng Nam nhắc tới là vị bác sĩ gia đình Cao Hạo đưa theo.

Hôm nay ở cửa, nghe thấy tiếng gọi quen thuộc của Thiếu Kiệt, Hướng Nam lập tức buông tay giống như bị kim đâm.

Lúc đó Hướng Nam lùi lại một bước, Thiếu Kiệt định tóm lấy y, thế nhưng lại bị mấy người vệ sĩ vừa đi tới ngăn cản.

Mấy người này đã theo Cao Hạo nhiều năm, tất nhiên rất quen thuộc với tiểu bá vương nhà họ Ngụy trước mặt.

Hai người vệ sĩ lịch sự cung kính mời Thiếu Kiệt rời đi, không ngờ cậu thấy Hướng Nam trực tiếp quay người trốn vào trong nhà thì cư nhiên tức giận, xô xát cùng vệ sĩ, còn động tay chân.

Qua màn hình giám sát trong nhà, Hướng Nam nhìn thấy tất cả.

Hướng Nam không ngờ tới Thiếu Kiệt có từng học võ, càng không ngờ ông Đồ sẽ đột nhiên xuất hiện, còn bị liên lụy vào cuộc xung đột. Một bó xương già bị đập mạnh một cái, ngã xuống nền đất.

Sau khi Hướng Nam thấy vậy thì vội vàng chạy ra khuyên.

Hướng Nam đỡ ông Đồ vào nhà, kêu bác sĩ Quan kiểm tra vết thương của ông. Thiếu Kiệt theo vào, sau đó liền một mực ở lại đây, sống chết không chịu đi. Ông Đồ ở bên cạnh khuyên nhủ lừa ngạt, chỉ thế đã tốn hết nửa ngày.

Ông Đồ lắc lắc đầu, đổ dầu thuốc ra làm nóng rồi xong lên thắt lưng phía sau của mình. Ông vừa xoa bóp, vừa hỏi Hướng Nam: "Tôi bảo này Hướng Nam, cậu hôm nay là làm sao vậy?"

Hướng Nam nghe vậy thì hơi ngẩn người.

Y ngẩng đầu: "Sao cơ ạ?"

"Cậu cũng biết mà. Cậu chủ nhỏ mỗi khi nhìn thấy cậu liền giống như trẻ nhỏ thấy kẹo. Cậu lúc trước đối với cậu ấy rất tốt, thế nhưng sáng nay cậu… Vì sao vậy?"

Lời nói của ông Đồ chậm rãi, không hề có ý trách cứ Hướng Nam.

Ông chỉ nghĩ mãi không thông.

Hướng Nam tốt với Thiếu Kiệt đến mức nào, có thể thấy rõ ngay trước mắt.

Thiếu Kiệt bám Hướng Nam đến mức nào, cũng có thể thấy rõ ngay trước mắt.

Thế nhưng sáng nay, lúc Thiếu Kiệt đi vào Hướng Nam rất lạnh lùng, hờ hững không quan tâm, chọc tiểu bá vương nổi bão trong nhà.

Hướng Nam hơi giật khỏe miệng, nói: "Người nhà họ Ngụy bác không phải không muốn cháu lại gần cậu

chủ nhà họ Ngụy sao?"

Ông Đồ nghe vậy thì ngây người.

Ông hỏi Hướng Nam: "Không phải lão gia cho người làm gì chứ?"

Hướng Nam không đáp lại.

Qua một lúc lâu, Hướng Nam mới nói: "Vấn đề của bản thân cháu, cháu không muốn trèo cao…"

Hướng Nam ngước mắt lên nhìn ông Đồ: "Nên mới tránh xa."

Ông Đồ không nói gì.

Trong lòng ông đã rất rõ ràng rồi.

Hướng Nam nói không muốn trèo cao, ông tin.

Nếu nói ông chủ có thể cho người gây khó dễ với Hướng Nam, ông càng tin.

Ông Đồ định thay Thiếu Kiệt nói mấy lời xin lỗi hoặc an ủi với Hướng Nam, nào ngờ còn chưa nói ra lời, Hướng Nam đã đột nhiên hỏi: "Thiếu Kiệt hôm nay thật sự đi ấn chuông cửa lần lượt nhà người ta sao?"

Ông Đồ hơi ngớ người, gật đầu: "Phải."

"Buồn chán mà. Ông chủ đã cao tuổi rồi, thích yên tĩnh, lên đảo lập tức thu hết mấy món đồ chơi của cậu ấy. Hôm nay cậu chủ nhỏ nhân lúc ông chủ có buổi tụ hội, biết mấy nhân vật trên đảo đều không có nhà. Một đám thanh niên phân thành mấy nhóm, nói muốn chỉnh người, muốn gây sự."

Hướng Nam nghe thấy vậy thì nhíu mày.

"Cậu ta tuổi cũng không còn nhỏ nữa, làm loạn như vậy, sao bác không khuyên ngăn?"

"Khuyên làm sao đây?" Ông Đồ liếc Thiếu Kiệt một cái, bực bội: "Cậu cũng biết rõ sự cứng đầu của cậu ấy. Đến ông chủ cậu ấy còn chẳng sợ thì làm gì có chuyện dễ dàng ngoan ngoãn nghe lời tôi."

Thiếu Kiệt lúc trước là con độc đinh, hiện tại trong mắt nhị lão phu nhân vẫn là vậy.

Từ nhỏ đã được chiều chuộng đến kiêu căng, không nỡ đánh, không nỡ mắng, ngay cả lão gia muốn động tay cũng sẽ bị nhị lão phu nhân khóc lóc om sòm gào thét ầm ĩ. Chưa từng có ai dậy cậu thế nào là đúng, thế nào là sai, quan trọng nhất là chưa từng có ai dậy Thiếu Kiệt biết sợ là gì.

Ông Đồ nhìn Thiếu Kiệt lớn lên, rất nhiều lần thấy Thiếu Kiệt làm ra những việc sai lầm xấu xa thế nhưng trong nhà không ai quản. Ông giận đến mức muốn cầm gậy đánh cậu như dậy con trai mình. Thế nhưng ông Đồ là ai chứ, cũng không phải cha mẹ bề trên của cậu, sao dám làm mấy chuyện đó?

Có lúc ông Đồ thấy cậu cha không quản mẹ không chăm, giữ một đống của cải cùng có một đám bạn chơi hư tình giả ý, trong lòng rất thương cậu. Thế nhưng ông Đồ đã già đến thế này, cũng sẽ không ngốc tới mức chạy tới hỏi một nhóc tiểu bá vương có buồn hay không. Nếu ông thật sự làm vậy, theo tính cách của Thiếu Kiệt, không những không cảm kích, mà còn sẽ lấy chuyện đó để trêu chọc ông cả đời.

"Tôi nói, cậu chủ nhỏ mỗi lần gây họa chỉ cần về làm nũng với nhị lão phu nhân hay phu nhân là sẽ lập tức không sao cả. Kiêu căng như vậy, tôi lo cậu ấy sớm muộn cũng xảy ra chuyện…"

Ông Đồ nói xong, thấy Thiếu Kiệt quay người, lập tức im bặt.

Hướng Nam biết ông Đồ không phải đang nói lời dọa dẫm.

Y nhìn sườn mặt tuấn tú của Thiếu Kiệt, trán nhăn lại, miệng mở ra định nói gì, thế nhưng nghĩ lại, cuối cùng y vẫn im lặng, lắc đầu, nuốt lại mấy lời vào trong bụng. <ins class="adsbygoogle"

109. Chương 107: Thử Rượu

Người hầu nấu nướng xong, ra gọi bọn họ vào ăn.

Hướng Nam nghe tiếng đáp lời rồi đánh thức Thiếu Kiệt. Ông Đồ thấy Hướng Nam ở đó nhẹ nhàng gọi, nhíu mày, góp ý: "Ái chà, không được, lay lay cậu ấy đi!"

Hướng Nam lay lay Thiếu Kiệt, vẫn không tỉnh.

"Đánh cậu ấy!"

Hướng Nam vỗ má cậu, vẫn không chịu tỉnh.

"Véo cậu ấy!"

Hướng Nam véo một cái lên khuôn mặt đẹp đẽ trắng trẻo của Thiếu Kiệt, sau đó, y ngẩn người, quay đầu lại: "Bác Đồ, bao nhiêu năm nay ở nhà họ Ngụy bác chịu không ít cực khổ nhỉ?"

"A?"

Ông Đồ đang hào hứng "nêu ý kiến" nghe vậy thì nhướn mày. Ông ngượng ngùng cười, giải thích: "Không có đâu, không có đâu Chỉ là đề nghị chút thôi Chỉ là thuận miệng đề nghị thôi "

Thiếu Kiệt sau đấy cuối cùng cũng bị đánh thức.

Cậu còn buồn ngủ, mơ mơ màng màng dụi mắt, tựa cằm lên người Hướng Nam, rên rỉ: "Đại thúc, tôi nóng quá."

"Nóng đến ngu người rồi sao? Vừa rồi kêu cậu vào phòng tôi ngủ cậu lại không chịu." Hướng Nam đưa khăn lau cho cậu, đưa tay hất đám tóc đẫm mồ hôi của cậu ra sau: "Đã nóng đến vậy rồi, cũng may còn chưa bị cảm nắng."

Thiếu Kiệt ngoan ngoãn cầm lấy khăn, ngồi thẳng người trực tiếp cởi áo ba lỗ trên người ra.

Ông Đồ qua lấy chiếc khăn kia lau phía sau lưng cho Thiếu Kiệt. Hướng Nam cầm chiếc quạt bồ hương để bên cạnh tiếp tục quạt cho Thiếu Kiệt bảo bối.

Thiếu Kiệt được hưởng gió mát, rất vui vẻ tuyên bố: "Tối nay tôi muốn ở lại đây ngủ cùng anh "

"Không được."

Hướng Nam còn chưa kịp từ chối, ông Đồ đã tạt cho cậu một gáo nước lạnh.

Ông Đồ nhắc nhở: "Cậu chủ có phải không nhớ lời lão gia nói hai hôm trước không? Nếu cậu dám qua đêm bên ngoài, ông ấy sẽ lập tức mời tất cả bạn bè cậu rời đi."

"Tôi cũng chỉ bầu bạn với đại thúc thôi mà!" Thiếu Kiệt bảo bối nhe răng nanh sáng loáng, hung dữ lớn tiếng: "Cũng không phải tôi qua chỗ Trương Sính!"

Nhà họ Ngụy lên đảo liền thuê hai căn biệt thự gần kề.

Một căn là để lão gia nhà họ Ngụy yêu thích yên tĩnh cùng tiểu bá vương Thiếu Kiệt ở, căn bên cạnh là để cho một đám bạn thích náo nhiệt cậu mời đến ở. Trước khi lão gia nhà họ Ngụy tới, Thiếu Kiệt ngày nào cũng ở bên chỗ Trương Sinh. Lão gia vừa đến liền cảnh cáo, chơi đùa điên thì sẽ đuổi hết. Thế là mấy ngày nay Thiếu Kiệt đều rất an phận, an phận đến mức sắp phát điên rồi.

Hướng Nam thấy Thiếu Kiệt bảo bối trừng ông Đồ phá hỏng bầu không khí, kéo mặt cậu để cậu quay ra nhìn mình, khuyên: "Đừng làm loạn nữa. Đây là chỗ của người khác, tôi không thể giữ cậu lại. Cậu nghe lời, lát nữa ngoan ngoãn theo bác Đồ về. Tôi lúc nào cũng ở đây, nếu cậu muốn gặp tôi thì hôm khác lại tới, được không?"

Hướng Nam vừa dứt lời, Thiếu Kiệt bảo bối liền ngoắc ngoắc ngón trỏ về phía y.

Hướng Nam không hiểu, lại gần. Thiếu Kiệt đột nhiên "chụt" một cái lên môi y.

Hướng Nam đờ người.

Hướng Nam không có tránh ra, Thiếu Kiệt bảo bối rất thỏa mãi dứt khoát gật đầu đứng dậy đi vào trong phòng.

Hướng Nam đưa mắt nhìn về phía ông Đồ. Cặp mắt già nua của ông trợn lớn, Hướng Nam lập tực thực xấu hổ.

Hướng Nam khẽ giật khóe miệng, cầm lấy chiếc áo ba lỗ Thiếu Kiệt tùy tiện vứt ở đó giũ thẳng rồi gập lại, đưa cho ông: "Cậu ta đồng ý rồi, vào thôi."

"A?" Ông Đồ lập tức nhận ra mình đã thất lễ, trong lòng thầm giận mình đã già như vậy còn bị một chuyện cỏn con làm cho bất ngờ, thu lại ánh mắt, nhận lấy chiếc áo, gật đầu: "Được rồi."

Trong phòng giữ nhiệt độ ổn định, hoàn toàn khác biệt với cái nóng đốt người bên ngoài.

Ngồi bên ngoài lâu như vậy, cả người đẫm mồ hôi, thật sự không có hứng ăn uống gì, Hướng Nam cuối cùng chỉ ăn vài miếng salad sốt mole chua chua ngọt ngọt. (Mole là một loại sốt Mexico làm từ ớt trộn với gia vị, socola không đường, hạnh nhân và các thành phần khác.)

Buổi tối Cao Hạo trở về, nghe vệ sĩ báo cáo chuyện Thiếu Kiệt.

Cao Hạo sau khi nghe chuyện chỉ nhìn Hướng Nam đăm đăm, không nói gì.

Mấy ngày tiếp theo đó, hắn một mực ở bên cạnh Hướng Nam. Thiếu Kiệt không có lại tới nữa, Hướng Nam cũng không nhắc tới Thiếu Kiệt với hắn. Cao Hạo thấy y như vậy, hôm đó đột nhiên mở miệng.

"Tôi nghe nói mấy hôm trước Thiếu Kiệt có tới đây làm loạn?"

Hướng Nam đang nằm trên sofa đọc sách, nghe thấy Cao Hạo hỏi vậy thì mỉm cười, nhìn về phía Cao Hạo đang đứng cạnh tủ rượu: "Đúng rồi. Nghe ông Đồ kể nhà nào cũng bị cậu ta "thăm hỏi" qua rồi."

Tâm tình Cao Hạo thay đổi, cầm bình đựng rượu cùng ly rượu hình hoa tulip ngồi trên xe lăn đi đến cạnh Hướng Nam: "Cái đó, thật ra rất giống tác phong bình thường của nó."

Hướng Nam khẽ cười, lại chú tâm vào trong sách. Cao Hạo rót một ly rượu, nhấc người dựa vào Hướng Nam ngồi lên sofa.

Hắn nâng ly rượu lên lắc nhẹ, liếc về phía Hướng Nam, lấy cuốn sách ra khỏi tay Hướng Nam rồi đưa ly rượu đến trước mặt y, lại gần y đầy quyến rũ hỏi: "Uống rượu cùng tôi đi, được không?"

Hướng Nam ngửi mùi rượu, nhẹ đẩy chiếc ly trước mặt ra: "Tôi sẽ say."

"Sẽ không đâu." Cao Hạo thấp giọng dỗ y: "Rượu này nồng độ rất thấp, chỉ là bình thường lúc giải trí sẽ lấy ra uống chơi, không say được đâu…"

Cao Hạo dựa lại ngày một gần, lúc nói hơi thở nóng bỏng phả lên mặt Hướng Nam. Hướng Nam quay ra nhìn hắn, bốn mắt gặp nhau, lúc này đã bắt đầu hơi váng vất. Không biết vì sao, tim Hướng Nam không khống chế được mà đập thình thịch không ngừng.

"Được không?"

Cao Hạo lại đưa chiếc ly trên tay đến trước môi Hướng Nam, chất giọng ấm khàn khàn. Hướng Nam bị hắn làm cho có chút rối loạn, mơ mơ hồ hồ, tiếp nhận lời thúc giục của hắn, đón lấy ly rượu.

Hướng Nam không biết thưởng rượu, trực tiếp uống cạn một hơi. Y nhíu mày: "Hơi chát."

Rượu này không những hơi chát, mà màu sắc cùng có phần là lạ.

Hướng Nam quay đầu: "Cái này có phải…"

"Phải…" Khóe miệng Cao Hạo cong lên, hắn nói: "Là tôi trộn rượu hoa hồng với các loại rượu khác lại rồi nấu lên."

Hướng Nam cảm thấy mình mắc bẫy rồi.

Vì rượu này chảy xuống bụng mới rõ, Hướng Nam cảm thấy ruột gan mình đã bắt đầu nóng lên rồi.

"Cậu vừa rồi bảo tôi là rượu này nồng độ không cao."

"Không cao mà." Cao Hạo cầm ly rượu trên tay Hướng Nam, thử nhấp một ngụm, cười hỏi y: "Nhẽ nào,

anh thế mà đã say rồi?”

Hướng Nam lắc đầu.

Y rất tỉnh táo.

Y cảm thấy mình rất tỉnh táo.

Hướng Nam biết mình đang ở đâu, biết người ngồi trước mặt là ai. Tuy có chút ngờ ngệch, nhưng y sao có thể dễ dàng say rượu như vậy.

“Rượu này tôi định hôm khác mang ra để các chú bác nếm thử. Anh là người thử rượu đầu tiên, anh cho tôi chút ý kiến, cảm thấy rượu phối thế nào?”

Lời nhỏ nhẹ bên tai y của Cao Hạo được Hướng Nam coi là thật.

Hơi thở nóng bỏng phả lên mặt, Hướng Nam quay đầu lại, chóp mũi hai người cọ vào nhau, bốn cánh môi chỉ cần hơi dịch về trước một chút là sẽ chạm vào.

Ngay cả tai Hướng Nam cũng đỏ bừng. Y cảm thấy mình có gì đó không đúng. Y muốn bảo Cao Hạo rượu này mạnh quá, nên đem đi tiếp khách thì không hợp. Thế nhưng Cao Hạo hơi nghiêng đầu, giống như muốn hôn y. Lực chú ý của Hướng Nam rơi vào hành động này của Cao Hạo, mấy lời đó lập tức dừng lại bên miệng.

Bình đựng rượu

Ly hình hoa tulip <ins class=“adsbygoogle”

110. Chương 108: Ngày Qua

Hướng Nam không đẩy hắn ra, mà hoàn toàn chú tâm vào hành động của hắn.

Hướng Nam trông qua giống như rất mong đợi nụ hôn này, hai môi khẽ mở, một mực ở đó chờ đợi.

Cao Hạo thấy Hướng Nam như vậy, nụ cười đẹp đẽ dần ngọt ngào xuất hiện.

Hắn chầm rãi tiến lại, lúc môi hai người đã gần như chạm vào nhau, Hướng Nam đột nhiên nói: “Cậu định

làm gì vậy?"

Cao Hạo khẽ khựng lại, hơi lùi ra, cười trêu y: "Tôi tưởng rằng… anh đang đợi tôi hôn anh."

Mặt Hướng Nam ửng đỏ, ngượng ngùng không biết làm sao mà cụp mắt: "tôi không có…"

"Không có?" Cao Hạo đưa tay chạm vào chỗ trái tim Hướng Nam, cảm nhận nhịp đập cuồng loạn, kề bên tai y: "Vậy sao anh lại hồi hộp như thế… Tim lại đập nhanh như này?"

Hướng Nam không đáp lời. Sự khó xử cùng xấu hổ của Hướng Nam tất cả đều lọt vào trong mắt Cao Hạo.

Cao Hạo cười buồn, nhẹ giọng: "Hướng Nam…"

"Hả?"

Hướng Nam đáp một tiếng rồi ngẩng đầu lên liền bị Cao Hạo hôn.

Nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước của Cao Hạo làm Hướng Nam trợn tròn hai mắt.

Cao Hạo thấy y không ghét bỏ, nghiêng đầu định ngậm lấy môi y, thế nhưng còn chưa kịp chạm vào đã nghe thấy tiếng a Đông gọi. Hai người thấy tiếng liền quay đầu lại nhìn. Sự xuất hiện không đúng lúc của a Đông đã phá hỏng chuyện tốt của Cao Hạo.

"Có chuyện gì?"

A Đông đưa tay ra hiệu với Cao Hạo. Mặt Cao Hạo hơi đổi sắc, đưa sách lại cho Hướng Nam, ngồi lên xe lăn cùng a Đông vào trong thư phòng.

Hướng Nam nhận lại sách ngồi đó đọc không vào.

Y cứ nhớ mãi đến cảnh Cao Hạo hôn y lúc nãy, trong lòng không sao bình tĩnh được.

Y dứt khoát không đọc sách nữa.

Để sách xuống, y cầm bình đựng rượu cùng ly đi đến bên tủ rượu, cất bình đựng rượu vào tủ lạnh, mang ly rượu vào trong phòng bếp rửa.

Rửa sạch quay người lại, Cao Hạo cư nhiên đứng sau lưng y.

Hướng Nam hơi giật mình.

"Tôi phải ra ngoài."

"Ừm."

"Không chỉ là ra ngoài đơn thuần…" Cao Hạo lần gần Hướng Nam, nắm lấy hai cánh tay y: "Tôi phải rời khỏi đây, đi khỏi đảo mấy hôm."

Hướng Nam ngước mắt lên rồi lại cụp mắt xuống.

Y gật đầu: "Được."

"Anh ở lại đây."

"Được."

"Đừng ra ngoài, ở đây chờ tôi về."

"Được."

"Phải nhớ tôi."

Hướng Nam đáp lời đã thành quen, định nói "Được" thì giật mình ngẩn ra, ngước mắt lên nhìn.

Nụ cười trên môi Cao Hạo vẫn không ngừng kéo ra.

Cao Hạo muốn hôn Hướng Nam, thế nhưng hắn biết với tính cách của Hướng Nam như vậy là quá mạnh bạo. Hắn sợ Hướng Nam sau này sẽ trốn tránh y như trốn đám sói con.

Hắn nhẹ vỗ lên tay Hướng Nam, dịu giọng nói: "Tôi đi đây."

Sau khi Cao Hạo rời đi, đêm đó, Hướng Nam mất ngủ.

Cảnh tượng lúc Cao Hạo hôn y không ngừng quay quẩn trong đầu Hướng Nam. Hướng Nam không rõ lúc đó vì sao không đẩy hắn ra, y thậm chí chưa từng nghĩ đến việc đẩy hắn ra. Cao Hạo nói không sai, y rất hồi hộp, y thậm chí còn như Cao Hạo nói… đang chờ đợi.

Điều này… có nghĩa gì?

Giống như nắm được hành tung của Cao Hạo, Cao Hạo vừa đi, Thiếu Kiệt bảo bối đã lập tức mang ông Đồ chạy tới.

Ngày thứ nhất

Hướng Nam sống chết không chịu cùng Thiếu Kiệt bảo bối ra ngoài.

Hướng Nam ở đó làm salad, Thiếu Kiệt bảo bối "dụ dỗ" không thành, đưa mắt nhìn về phía ông Đồ. Trong đầu ông Đồ bật sáng, ra hiệu chờ một chút rồi chạy đi, không biết từ đâu mang tới một nhành hoa hồng.

Trong đầu Thiếu Kiệt cũng bất sáng, cầm đóa hồng nhung chạy tới lãng mạn đưa đến trước mặt Hướng Nam. Hướng Nam nhìn một cái, lắc đầu.

Vừa đóa hoa đi, Thiếu Kiệt bảo bối mắt phóng điện nhìn về phía ông Đồ. Ông Đồ gãi gãi đầu, đi ra, không biết từ đâu kiếm được hoa hồng phấn. Thiếu Kiệt bảo bối nhìn thấy vội vàng đưa tới cho Hướng Nam. Hướng Nam đang bận rộn quay mặt lại nhìn, lại lắc đầu.

Sau đó…

Hồng vàng

Hồng xanh lam

Hồng trắng

Tulip

Cẩm chướng

Cúc Ba Tư

Hướng Nam loại nào cũng không muốn. Ông Đồ bị giày vò đến bực bội, tức giận trực tiếp lấy bẹn cải trắng trong chạn bếp nhét vào tay Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt nhướn máy rồi lại nhăn mắt, nhìn ông Đồ, chịu chết đưa tay, dùng hai tay đưa đến trước mặt Hướng Nam.

Hướng Nam nhìn thoáng qua, mắt liền bừng sáng.

Y vui vẻ xoa đầu Thiếu Kiệt, nhận lấy bẹn cải trắng.

Thiếu Kiệt cùng ông Đồ hai mắt nhìn nhau, cùng lau mồ hôi lấm tấm trên trán, thầm than thở: Đại thúc này thực khó hầu …

Ngày thứ hai

Hướng Nam đồng ý ra ngoài.

Y ở đó câu cá, tắm nắng. Thiếu Kiệt bảo bối ngồi dưới ô che nắng ở bên cạnh không rời một bước.

Thật sự là bực bội.

Thấy cốc nước lạnh đã sắp uống hết, Hướng Nam ngồi đó ba bốn tiếng đồng hồ, cần câu rung lên mấy lần vẫn hoàn toàn không thu hoạch được gì.

Thiếu Kiệt bảo bối bị khí nóng hun cho như mầm non không trồi lên được, cả người héo rũ.

Cậu thấy Hướng Nam có vẻ như không câu được gì sẽ không từ bỏ, rướn cổ nhìn xuống dưới, suy nghĩ một chút liền chạy biến đi.

Cũng mất thời gian nửa chén trà, cần câu trên tay Hướng Nam đột nhiên rung lên.

Hướng Nam rất cao hứng, lập tức nhấc tay thu dây, nào ngờ thu hoạch quá lớn, cần câu của y một mực trịu xuống.

Hướng Nam vội vã gọi ông Đồ tới giúp, hai người hợp lực định kéo con cá lớn lên. Dần dần, Hướng Nam cảm thấy có gì đó không đúng.

Y thu sức, đến bên rìa nhìn xuống dưới.

Thiếu Kiệt đè dây câu, hai chân đung đưa, ngồi bên dưới ngẩng đầu lên phóng "điện", nở nụ cười đẹp đẽ sáng chói.

Mỹ nhân ngư?!

Á…

Đại thúc .

Ngày thứ ba

Hướng Nam cùng Thiếu Kiệt đi cưỡi ngựa.

Thiếu Kiệt bảo bối cưỡi ngựa tiêu sái đi dạo quanh sân một vòng, tỏ vẻ đẹo trai với Hướng Nbam, sau đó đến trước mặt y, ngẩng đầu chờ khen: “Thế nào? Có giống hoàng tử bạch mã không?”

Hướng Nam khẽ cười lắc đầu.

Nhẽ nào còn chưa đủ đẹp trai?

Thiếu Kiệt bảo bối xuống ngựa, liến thoẳng với người bên cạnh mấy câu. Người kia gật đầu, chạy đi đổi lấy một con ngựa trắng.

Thiếu Kiệt đứng lại bên cạnh ngựa trắng: “Thế nào? Bây giờ đã giống hoàng tử bạch mã chưa?”

Hướng Nam vẫn chỉ cười, không nói gì.

Thiếu Kiệt nhíu mày.

“Tôi không tin.”

Cậu lại vẫy tay với người bên cạnh. Không biết người đó cho cậu ý tưởng gì, mấy thứ khắn trắng quấn lên cố Thiếu Kiệt “trang điểm” cho cậu. Sau khi xong việc, Thiếu Kiệt đắc y đứng bên cạnh con ngựa, cao giọng: “Thế nào? Giống chứ?”

“Hửm?” Hướng Nam nhìn chiếc dây cương trên con ngựa trắng, lại nhìn Thiếu Kiệt bảo bối quấn quanh cổ một đống thứ màu trắng, gật đầu: “Ừm, giống ngựa.”

“Phụt ”

Ông Đồ phì cười. <ins class=“adsbygoogle”

111. Chương 109: Hờ Hững

Cao Hạo cứ thế đi đã được một tuần.

Thiếu Kiệt bảo bối ngày nào cũng dán lấy Hướng Nam, hôm nay lại chạy tới, đeo một chiếc phao to đùng, ở bể bơi cỡ nhỏ trong biệt thự của Cao Hạo quạt quạt hai tay, hết sức chuyên chú nghiên cứu "kiểu bơi sói cào" của cậu.

Rõ ràng là một người biết bơi, cậu rất nhanh liền chơi chán. Cậu quay đầu lại, thấy Hướng Nam ngồi ngẩn người trên thành bể, gọi: "Đại thúc."

Hướng Nam không đáp lời cậu.

Cậu nhíu mày, chuyển hướng, dùng tốc độ "nhanh" nhất "cào" qua.

Bọt nước đột nhiên bắn tóe lên người Hướng Nam. Y giật mình, hoàn hồn, hỏi Thiếu Kiệt: "Sao vậy?"

"Đại thúc đang nghĩ gì thế?"

Hướng Nam lắc đầu: "Không có gì."

Thiếu Kiệt híp mắt, chỉ ngón trỏ tố cáo Hướng Nam: "Đại thúc đang nói dối tôi."

"Anh chắc chắn là đang nhớ anh Hạo." Thiếu Kiệt quay người rồi lại liều mạng "cào" đi, lớn tiếng kháng nghị: "Đại thúc là đồ lừa đảo, tôi không để ý anh nữa."

Thiếu Kiệt nói không sai.

Hướng Nam quả thực đang nhớ đến Cao Hạo.

Y đang nghĩ Cao Hạo đã đi lâu như vậy sao còn chưa thấy về.

Cũng không rõ là do chiếc phao tròn đặc biệt to trên người Thiếu Kiệt cản trở hay là cậu cáu kỉnh muốn chơi cùng Hướng Nam, cậu ở đó quạt tay hồi lâu vẫn không thành công "cào" đi.

Hướng Nam khẽ cười, rướn người với lấy chiếc phao kia, định mượn sức nổi của nước kéo Thiếu Kiệt về phía mình. Thiếu Kiệt thấy Hướng Nam chủ động "lôi kéo" mình cũng rất phối hợp mà dựa vào bên cạnh y.

"Đại thúc không nhớ anh Hạo nữa?"

“Ghen?”

Hướng Nam trêu cậu, Thiếu Kiệt bảo bối quay mặt đi: “Hư ”

Hướng Nam bị cậu như vậy chọc cho bật cười.

Hướng Nam trêu cậu: “Tôi không nhớ cậu ấy nữa. Từ nay về sau tôi dán dính lấy cậu, hai chúng ta cả đời này đều quấn lấy nhau. Cậu thấy có được không?”

Hướng Nam nói vậy thực ra là nói đùa.

Hướng Nam biết tính cách của Thiếu Kiệt bảo bối.

Trên đời này, Thiếu Kiệt thích nhất là những thứ thú vị, rất yêu tự do.

Đừng nói cậu có thể vì một người nào đó mà chịu phải gò bó ở một nơi, sợ rằng mười năm một năm, thậm chí có thể chỉ cần một thắng, cậu đã phát điên chạy trốn rồi.

Thế nên “không muốn” là đáp án Hướng Nam đã tính trước trong lòng. Nhưng Hướng Nam không ngờ tới khi Thiếu Kiệt bảo bối nghe đến vấn đề này thì lại đột nhiên nghiêm sắc mặt.

“Đại thúc đừng nói mấy lời thiếu suy nghĩ như vậy.” Thiếu Kiệt nghiêm túc nói, khác hẳn sự không đứng đắn ngày thường: “Nếu thật sự trói buộc chúng ta lại với nhau, sợ rằng người chạy nhanh nhất không phải là tôi mà chính là anh.”

Hướng Nam ngẩn người.

Thiếu Kiệt yên tĩnh nhìn Hướng Nam một cái, quạt hai tay bơi đi.

Hướng Nam mở miệng định nói, chợt nghe thấy có người gọi “cậu chủ Hạo” từ sau lưng. Hướng Nam quay đầu lại nhìn, thấy Cao Hạo đứng ở chỗ cách mình mấy bước chân thì bất ngờ.

“Cậu về rồi sao?”

Hướng Nam vội đứng dậy đi về phía Cao Hạo.

Cao Hạo trông qua không thật sự ổn, môi nứt nẻ trắng bệch, cả người đều ủ rũ.

"Cậu sao vậy?" Hướng Nam sờ lên trán hắn, phát hiện thân nhiệt hắn rất cao. Hướng Nam sợ hãi: "Cậu bị sốt?!"

Cao Hạo đã không còn chút tinh thần nào nữa.

Hắn chỉ hơi khoát khoát tay, được a Đông và người hầu đi tới cùng đẩy về phòng.

Bác sĩ Quan kiểm tra cho Cao Hạo, tiêm một mũi hạ sốt cho hắn.

Hướng Nam sau khi tiễn Thiếu Kiệt về liền một mực ngồi trước giường Cao Hạo.

Thần trí Cao Hạo dường như ngày một mơ hồ. Rất nhanh, Cao Hạo chìm vào giấc ngủ, bất tỉnh nhân sự.

"Sạo lại thế này?"

"Mệt mỏi." A Đông ngồi phía bên kia giường nghe Hướng Nam hỏi thì ngước mắt lên nhìn y, nói: "Lúc trước cậu ấy đã có chút không khỏe, không ngờ về đến đây thì lại lập tức đổ bệnh."

Hướng Nam nghĩ muốn hỏi nhỏ xem đoạn thời gian này Cao Hạo bận rộn chuyện gì mà để bị mệt như vậy, thế nhưng nghĩ lại bản thân không hiểu cái gì, hỏi cũng như không, lời đến cửa miệng lại nuốt vào.

Hướng Nam không hỏi nữa.

Chỗ này là một hòn đảo nhỏ cách biệt với thế giới bên ngoài, điều kiện chữa trị rất có hạn.

Trong lòng thầm cầu nguyện mong liều thuốc hạ sốt của bác sĩ Quan nhanh có tác dụng, Hướng Nam nắm lấy tay Cao Hạo, đầy lo lắng mà siết chặt tay.

Nửa giờ sau, Cao Hạo hạ sốt một cách rõ rệt, thế nhưng đến nửa đêm, người hắn lại một lần nữa như thiêu đốt.

Cao Hạo sốt cao không tỉnh bắt đầu nói mớ.

Cả người hắn ướt đẫm mồ hôi, giọng nói lúc to lúc nhỏ, khi thì yêu tĩnh, khi thì kích động.

Hướng Nam ngồi trông trước gường, nghe thấy hắn không ngừng gọi 'haha, haha'. (haha – : là từ tiếng Nhật chỉ mẹ)

Hướng Nam không hiểu dù chỉ là một câu hắn nói.

Hắn không ngừng gọi, Hướng Nam cũng không rõ hắn đang gọi ai.

Hướng Nam ban đầu do dự không biết có nên đi gọi bác sĩ hay không, thế nhưng trước đó bác sĩ Quan có bảo y tác dụng phụ của thuốc giảm sốt rất mạnh. Hướng Nam suy nghĩ một lúc, quyết định dùng cách hạ nhiệt độ vật lý thủ công cho hắn.

Hướng Nam bận rộn cả một đêm không được chớp mắt.

Trời đã bắt đầu tờ mờ sáng, Cao Hạo mới có dấu hiệu đỡ hơn.

Đế lúc sáng sớm, cơn sốt của Cao Hạo đã được đẩy lùi.

Hướng Nam gạt mồ hôi, kiểm tra thân nhiệt của Cao Hạo một lần nữa, xác định hắn đã thật sự ổn định lại. Y rót một cốc nước đặt ở tủ đầu giường, chờ đợi, xem thử đến lúc nào Cao Hạo có thể tỉnh lại.

Dù sao cũng một đêm chưa chợp mắt, Hướng Nam trong lúc ngồi đó chờ bất giác ngủ thiếp đi mất.

Rất nhanh, y bị tiếng cửa mở đánh thức.

Y tưởng là a Đông hay bác sĩ Quan đi vào, vội vàng ngồi thẳng người quay đầu lại nhìn. Thế nhưng lại chẳng có ai.

Hướng Nam cảm thấy kỳ lạ, quay đầu lại, lúc nay mới phát hiện không thấy Cao Hạo nằm trên giường đâu nữa.

Hả?!

Hướng Nam kinh ngạc.

Y nghe thấy có tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh, vội vàng đứng dậy bước qua.

Hướng Nam cho rằng Cao Hạo ở trong rửa mặt, đẩy cánh cửa thủy tinh ô vuông đang đóng sang bên cạnh, đưa mắt nhìn vào trong thì giật mình.

Cao Hạo không mặc gì cả.

Hắn nhắm mắt, cúi đầu, đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho dòng nước ấm dội trên đỉnh đầu hắn.

Hướng Nam thấy hắn vừa hạ sốt đã chạy đi tắm, muốn nhắc hắn đừng tắm lâu quá.

Không ngờ Cao Hạo cướp lời trước y, lạnh lùng nói: "Ra ngoài."

Hướng Nam nghe thấy vậy thì ngây người.

Y không biết Cao Hạo làm sao. Thế nhưng nếu hắn đã nói vậy, y cũng không có lý do gì để đứng đây.

Hướng Nam rất nghe lời đóng cửa lại.

Chờ ở ngoài tầm mười mấy phút, Cao Hạo từ trong đi ra.

Trên thắt lưng dẻo dai tùy tiện quấn một chiếc khăn lông trắng lớn. Hắn tắm xong căn bản không có lau nước trên người, cứ như vậy đi ra, ướt sũng từ đầu đến chân.

Hướng Nam thấy hắn như thế thì nhíu mày.

Y lấy từ trong tủ ra một chiếc khăn sạch, muốn lau giúp hắn bọt nước đang chảy tí tách trên tóc. Ai ngờ khăn lông vừa chạm đến tóc hắn, Cao Hạo đột nhiên đưa tay giật lấy, ném sang bên, trực tiếp: "Ra ngoài."

Hướng Nam đờ người.

Cao Hạo trước nay luôn dịu dàng chưa đối với y lạnh lùng như vậy.

Hướng Nam không biết mình làm sai chuyện gì đắc tội Cao Hạo, nhất thời khỏ xử đứng đó.

Cao Hạo thấy y không chuyển động, quay người ngước mắt nhìn, ánh mắt lạnh lẽo, một lần nữa bảo Hướng Nam: "Ra ngoài." <ins class="adsbygoogle"

112. Chương 110: Bất Ngờ

Hướng Nam thật không rõ Cao Hạo bị làm sao.

Sau khi bị đuổi khỏi phòng, mấy ngày tiếp theo y đều không gặp được Cao Hạo.

Cao Hạo ở trong phòng tĩnh dưỡng. Đồ ăn đều do người hầu nấu xong thì được a Đông tự tay bề vào phòng. Những việc Hướng Nam muốn làm thường ngày đều được a Đông làm thay. Hướng Nam khi không lại biến từ một nửa người hầu thành kẻ nhàn rỗi ăn cơm trắng.

Không ít lần Hướng Nam hỏi a Đông rốt cuộc là có chuyện gì.

A Đông lần nào cũng chỉ cười lịch sự với y, thế nhưng không có trả lời trực tiếp.

A Đông chỉ nói với y mấy chuyện linh tinh khác, nếu không thì khuyên y vào phòng nghỉ ngơi, không trả lời cho thắc mắc của Hướng Nam.

Hướng Nam không có việc gì làm, dần dần, không tìm được vị trí của mình ở nơi đây.

Hướng Nam bắt đầu hiểu ra, Cao Hạo thật sự ngại y rồi, bắt đầu thức thời mà tránh xa, không còn chấp nhất cái gọi là nguyên nhân nữa.

Hôm đó, Hướng Nam định đi rót cốc nước, đi đến cạnh cô người hầu, nhìn mấy món ăn thanh đạm cô làm, hỏi: "Cái này là định mang vào cho cậu chủ Hạo sao?"

"Hôm nay không cần mang vào. A Đông bảo cậu chủ Hạo hôm nay sẽ ra ăn với chúng ta."

"À…" Hướng Nam nghe thấy bảo Cao Hạo hôm nay "xuất quan", trong lòng trùng xuống.

Sau đó, y nói: "Lát nữa nấu cơm cô không phải làm phần tôi đâu."

"Vì sao?" Người hầu quay đầu lại: "Lát nữa cậu đi ra ngoài à?"

"Không phải. Tiết trời nóng nực, tôi hơi chóng mặt, không muốn ăn gì." Hướng Nam uống một ngụm nước, suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi không ra ăn đâu. Tôi về phòng ngủ một giấc, khi nào dậy tôi sẽ tự nấu cho mình ăn."

"À, được." Cô người hầu gật đầu.

Lúc ăn cơm, người hỏi đến Hướng Nam là a Đông.

"Hướng Nam đâu?"

Người hầu liếc mắt về phía Cao Hạo trước, thấy Cao Hạo không có phản ứng gì mới đáp: "Anh ta không thoải mái trong người, đang nghỉ ngơi trong phòng, nói không ra ăn."

“Không thoải mái?” A Đông nghe vậy cũng liếc về phía Cao Hạo.

Y không thấy Cao Hạo có phản ứng gì liền kéo ghế ngồi xuống, cũng không nói gì.

Mấy ngày tiếp theo, Hướng Nam biết Cao Hạo không muốn nhìn thấy mình thì cũng bắt chước theo hắn.

Y mỗi ngày đều không ra bàn ăn.

Mỗi lần chờ đến lúc mọi người tản ra, ai bận việc người nấy thì y mới lấy đồ từ trong tủ lạnh tùy tiện nấu mấy thứ để ăn.

Nếu không, có lúc thức ăn còn thừa quá nhiều, liền trực tiếp trộn với cơm rồi đun nóng lại, làm xong thì mang về phòng, trốn.

Cao Hạo không cần y, y không có việc gì để làm.

Hướng Nam cảm thấy mình cứ ở nhờ nơi này, vừa chướng mặt lại vô dụng.

Ý nghĩ rời đi dần xuất hiện trong lòng Hướng Nam.

Hôm đó, hoàng hôn gần kề, Hướng Nam vừa xúc miếng cơm trưa muộn vào miệng thì nghe thấy có người gõ cửa phòng y.

Bên ngoài truyền tới tiếng người hầu, nói có người tìm y. Hướng Nam đặt bát xuống đi ra, thấy ông Đồ đứng một mình ở ngoài cổng thì ngẩn người.

“Bác đến bằng cách nào vậy?” Bên ngoài không thấy có bóng dáng xe điện năng lượng mặt trời, Hướng Nam nhìn trái nhìn phải rồi nói với ông: “Bác vào nhà uống nước trước…”

“Không vào, không vào. Haiz, cậu chủ nhỏ nhà tôi muốn gặp cậu nên kêu tôi lại đây đón cậu.”

Hướng Nam nghe vậy thì nhíu mày.

Y quay đầu nhìn vào trong, nói với ông Đồ: “Tôi…”

“Tôi biết, cậu Hạo ở nhà, cậu bận, không tiện.” Ông Đồ bối rối thay Hướng Nam, cuối cùng, nói: “Thế nhưng, cậu chủ nhỏ không ra ngoài được. Ngày nào cũng làm ầm ĩ, cậu xem…”

Hướng Nam cảm thấy kỳ quái: “Cậu ta bị nhốt lại sao?”

Ông Đồ lắc đầu: “Không phải, mấy ngày nay lão gia toàn bận đi tiếp khách, không để ý cậu ấy.”

“Vậy cậu ta…”

“Haiz…Mặt cậu ấy…” Tay ông Đồ chỉ chỉ trỏ trỏ lên mặt mình, cuối cùng cũng không nói, hỏi: “Cậu ấy gần đây vì chuyện này mà rất nóng nảy. Không bằng cậu theo tôi đi thăm cậu ấy được không?”

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Hướng Nam không hiểu.

Nghĩ lại thấy Cao Hạo cũng không cần đến y.

Hướng Nam kêu ông Đồ chờ y một chút. Y về phòng cho đồ ăn vào trong hộp bảo quản, để trong tủ lạnh, rồi nhờ người hầu giúp y xin a Đông nghỉ.

Sau đó, y theo ông Đồ ra đường đi về phía căn biệt thự của Thiếu Kiệt.

Cả đường đi, tuy đã hoàng hôn nhưng vẫn còn nóng.

Hướng Nam cùng ông Đồ hai người dùng chung một chiếc ô che nắng, cầm quạt, vừa đi vừa ra sức quạt.

Hai người đi rồi lại dừng, định chờ xem có xe điện nào thuận đường đi qua thì ngồi nhờ, thế nhưng dừng liền mấy lượt đều không thấy xe nào.

Thật vất vả đi được nửa đường, Hướng Nam và ông Đồ đi đến sườn đồi, nghe thấy có tiếng xe đang đi xuống, lập tức dừng bước đừng ở đó.

Tiếng động ngày một gần, ông Đồ chăm chú dựng tai nghe ngóng, ngỡ ngàng.

“Nhanh đi!”

Ông Đồ một bó xương già, đột nhiên bước nhanh tới kéo Hướng Nam chạy đi. Hướng Nam không hiểu chuyện gì giữ ông lại, hỏi: “Bác sao vậy?”

“Ôi chao ” Ông Đồ kéo y: “Nhanh đi, nhanh đi.”

Hướng Nam cảm thấy kỳ quái, chỉ đành theo sau. Không ngờ, vừa chạy được mấy bước, Hướng Nam và ông Đồ bị bốn cậu thanh niên lái motor mini reo hò ầm ĩ bắt kịp.

Ông Đồ vừa quay lại nhìn liền bị súng phun nước bắn cho mặt đầy mực đen. Hướng Nam đờ người, lập tức phản ứng lại lấy ô che chắn cho mình và ông Đồ vừa bị tập kích.

Súng nước mực dầu tập trung công kích. Ông Đồ cùng Hướng Nam hai người che mặt, bị ép đến vách tường, bộ dạng trốn tránh thực nhếch nhác.

Tấn công được một lúc lâu, một tên nhóc trong nhóm đưa tay ra lệnh với ba người còn lại.

Bốn người lại định tìm mục tiêu ven đường, thu súng nước lại khởi động xe reo hò rời đi.

Không ngờ rất nhanh, Hướng Nam liền nghe thấy một tiếng kêu lớn.

Hướng Nam thò đầu ra, nhìn thấy Thiếu Kiệt dọc theo bên đường đi tới mau chuẩn độc đưa chân đạp bay người lái xe motor min đi qua bên người cậu.

Ngay sau đó, Trương Sinh theo sau Thiếu Kiệt không xa ôm áo sơ-mi bọc đầy gạch vụn hung dữ ném về chiếc motor mini còn lại đang vòng lại cứu nạn.

Hai tên tránh được thấy có hai người chạy tới bắt bọn họ liền vội vã quay đầu xe phóng vút đi nhanh như chớp. Thiếu Kiệt nhìn hai người đuổi theo tay không trở về, cười mỉa họ, chỉ ngón tay cái xuống đất. Hai người kia thấy Thiếu Kiệt như vậy, nhún vai, tỏ ý không cách nào, mỗi người một bên cánh tay, dùng sức kéo tên bị Trương Sính thu phục đứng dậy.

Hướng Nam tiến lên nhìn thấy.

Khuôn mặt đẹp trai của Thiếu Kiệt có vết mực dầu nhạt đã được lau chùi qua nhưng vẫn rất rõ ràng.

Thiếu Kiệt nhìn Hướng Nam, lại nhìn ông Đồ, ném cho ông một bọc giấy ăn, đi tới bên cái người bị cậu đạp ngã dưới đất không đứng lên được, nhận lấy chiếc súng nước Trương Sính đưa qua, đưa chân dẫm mạnh lên một bên cổ tay của kẻ bị thương kia.

Người kia luôn miệng kêu đau, cậu vẫn không suy suyển.

Cậu dồn thêm lực xuống chân. Người kia đau đớn kêu gào, Thiếu Kiệt thấy gã mở miệng liền nhét đầu súng nước vào miệng gã.

"Lần trước không bắt được mày, lần này mày lại tự vác xác đến cửa! Người của tao mà mày cũng dám

trêu…”

“Mày cũng không tự hỏi bản thân…” Mắt Thiếu Kiệt ánh lên tia tàn độc như loài sói. Cậu ấn nòng súng dài dài vào miệng tên kia, âm trầm trừng gã, nhe răng: “Mày có trêu nổi không?” <ins class=“adsbygoogle”

113. Chương 111: Cướp

Thiếu Kiệt vừa nói xong liền nhấn cò súng bắn mực dầu vào miệng tên kia.

Hướng Nam thấy cảnh này thì nhíu mày, muốn lên tiếng nhưng bị ông Đồ kéo lại.

Thiếu Kiệt giận đến như vậy, Hướng Nam hỏi ra mới biết vốn là bốn người kia đến gây sự trước.

Bốn tên kia dạo này luôn lái motor mini đi khắp nơi trêu chọc người khác.

Đám bạn của Thiếu Kiệt bảo bối có không ít người lúc ra ngoài chơi bị trúng chiêu.

Thiếu Kiệt bảo bối sau khi biết được từng bàn bạc với Trương Sính chuyện muốn bắt người. Nào ngờ khoảng thời gian ấy Cao Hạo đúng lúc không có nhà, Thiếu Kiệt bảo bối lập tức vui sướng vứt bỏ chuyện quan trọng, hớn hở kéo ông Đồ đi tìm Hướng Nam chơi.

Hôm đó Cao Hạo vừa về, Hướng Nam liền nhanh chóng tiễn Thiếu Kiệt đi.

Thiếu Kiệt không vui, trên đường về lại bị bốn tên kia “tập kích”.

Một trong bốn tên kia lúc đi qua đột nhiên bắn một súng về phía Thiếu Kiệt, có thể sau đó nhìn rõ là tiểu bá vương nhà họ Ngụy nên bốn tên đso không dám ở lại mà lập tức leo lên xe phóng đi. Xe điện không đủ nhanh, không đuổi theo kịp. Thiếu Kiệt lúc này vốn đã không vui bị người ta bắn bẩn mặt, không bắt được người, đã thể rửa còn không sạch, liền triệt để oán giận.

Thiếu Kiệt “dạy dỗ” giày vò kẻ bị tóm được, để Trương Sinh trói bọn chúng lại, đưa về biệt thự.

Hai người chật vật sợ hãi bị trói vào một cột gỗ.

Sau khi trời tối, Hướng Nam một mực ở trong phòng tắm nghỉ cách giúp ông Đồ lau sạch mặt theo Thiếu Kiệt ra hành lang gỗ, mới phát hiện mười mấy người nam nữ ở trong sân vây quanh hai người kia báo thì, tất cả đều điên cuồng.

“Bao búa kéo!”

“Bộp!”

“Bao búa kéo!”

“Bộp!”

Đám người kia phân thành hai nhóm, thay phiên chơi trò oẳn tù tì đơn giản nhất, thua thì trực tiếp tát người bị cột ở bên cạnh một bạt tai. Thứ âm thanh đó lặp đi lặp lại rất có tiết tấu, cộng thêm tiếng mọi người cười đùa ầm ĩ và tiếng nhạc, tiếng khóc lóc cầu xin của hai kẻ kia hoàn toàn bị át mất.

Thiếu Kiệt uống nước đá ôm Hướng Nam nhìn vậy, kêu lên: “Mẹ nó, ấu trĩ! Mấy người CMN chỉ có trò này mà cũng chơi vui vẻ thế, chưa cai sữa à?”

“Vậy anh bảo.” Một cô nàng lớn tiếng nói: “Chơi cái gì?”

“Chơi cái gì?” Thiếu Kiệt bảo bối suy nghĩ, thấy ông Đồ bê nước ra, liền cầm đưa đến trước mặt Hướng Nam. Hướng Nam nhận lấy uống. Thiếu Kiệt bảo bối liền kêu lên: “Đương nhiên là chơi đập chuột chũi rồi!”

“Phụt – Khụ khụ khụ khụ….. Khụ khụ khụ khụ…” Hướng Nam bị đề nghị “không ấu trĩ” của Thiếu Kiệt bảo bối làm cho sặc nước. Ông Đồ cùng Thiếu Kiệt thấy y ho tới sốc hông, vội đưa giấy ăn cùng vỗ lưng.

Sau khi Hướng Nam biết trò đạp chuột chũi của Thiếu Kiệt là như thế nào thì không dám nói cậu ấu trĩ nữa.

Đám người đó ném hai kẻ kia vào trong bể bơi nhỏ, chỉ cần thấy bọn họ không nhịn thở được nữa mà ngoi lên khỏi mặt nước thì liền ném đồ tới.

Nhiều người như vậy, đồ cầm trên tay thứ gì cũng có. Hai người kia vì để không bị thương chỉ còn cách bịt mũi liều mạng nín hơi lặn xuống nước. Một khi không nhịn được nữa, ngoi đầu lên, lập tức bị đám người kia ném đến mức thấy sao đầy trời.

Hướng Nam thấy vậy muốn khuyên nhủ, thế nhưng không có khuyên, vì y nhìn thấy trên mặt rất nhiều người có vết mực dầu to nhỏ khác nhau, đặc biệt là ông Đồ, màu mực tán từ cánh mũi ra ngoài, cả mặt đều là mực. Hương Nam cảm thấy hai người thanh niên kia tự làm tự chịu, nhìn một lúc, nói với ông Đồ: “Cũng may lúc đó bác kịp nhắm mắt lại. Nếu không đã bị hỏng hai mắt rồi.”

“Cái đó….” Ông Đồ trong lòng vẫn còn sợ hãi, vỗ ngực: “Phản ứng theo bản năng, cũng may tổ tiên phù hộ.”

Thiếu Kiệt nghe Hướng Nam nói vậy, tai dựng đứng, chu cái môi đỏ ứng vì uống nước đá lạnh, lại gần Hướng Nam, tỏ vẻ đáng thương với y, kéo tay y: "Đại thúc, anh xem, anh xem."

"Tôi suýt chút nữa cũng bị bắn vào mắt…"

Ông Đồ nghe thấy vậy thì khinh bỉ.

Rõ ràng chỉ bị bắn vào phần má một bên khóe miệng, cư nhiên có vậy cũng chạy ra so ai thảm hơn với ông Đồ ông.

Hướng Nam nâng tay, ngón cái khẽ lau bên khóe miệng Thiếu Kiệt bảo bối. Thiếu Kiệt bảo bối hỏi: "Đại thúc đau lòng sao?"

"Ừm."

Thiếu Kiệt bảo bối nghe vậy, hai mắt lập tức rưng rưng.

Thiếu Kiệt bảo bối buồn bã: "Vậy đại thúc… đại thúc… đại thúc có thể an ủi tôi chút không?"

Hướng Nam khẽ cười, không nói gì.

Ánh mắt Hướng Nam lướt qua người Thiếu Kiệt nhìn về phía ông Đồ bên cạnh. Thiếu Kiệt bảo bối lập tức quay đầu ra dùng ánh mắt chết chóc định "tắt bóng đèn" ông Đồ.

Ông Đồ rất thức thời, lập tức trốn đi.

Thiếu Kiệt bảo bối thực hài lòng quay đầu lại, chu cái môi bóng bóng, đang muốn định chấm mút chút, không ngờ đột nhiên phía sau có người đụng vào. Thiếu Kiệt đổ về trước, Hướng Nam bị Thiếu Kiệt đẩy, lưng đập vào thành cửa.

Lưng Hướng Nam bị đập rất đau. Thiếu Kiệt nhe răng nanh, quay ra tìm người tính sổi. Một cô nàng uống đến choáng váng, bám lấy Thiếu Kiệt: "Ai? Thiếu…"

"Cô say đến điên rồi hả?" Thiếu Kiệt bảo bối thấy cô nghiêng nghiêng ngả ngả, đỡ cô: "Cô CMN uống bao nhiêu vậy?"

"Ôm…" Ngón trỏ của cô gái chỉ về phía mình: "Ôm… Ôm…"

Cô đột nhiên cởi quần soóc trên người ra, để nơi phong phú mặc bikini "phơi" ra, cọ lên người Thiếu Kiệt.

Lúc này, tiếng hút sáo, tiếng hoan hô, ồn ào ầm ĩ, Hướng Nam lưng đau đứng ở bên nhìn, nhíu mày.

“Bác Đồ.”

“Hửm?”

“Bọn họ bình thường đều chơi thế này sao?”

“À…” Ông Đồ cau mày.

Thực ra đáp án là: Phải.

Mấy người này lúc thường ở đây chơi đùa cuống loạn, đến lúc hứng lên, mặc kệ xung quanh, làm ngay trước mặt mọi người.

Ông Đồ biết Hướng Nam nhìn không quen.

Ông cũng vì không quen nên bình thường không ở đây.

Ông thấy cũng may vì cậu chủ nhỏ rất tự giác.

Tuy thường ở chỗ này nhưng cậu chủ nhỏ chỉ ham chơi, không ham sắc.

Mấy người kia càng đùa bỡn càng ầm ĩ. Hướng Nam thấy tay cô nàng sờ lên quần Thiếu Kiệt, thật sự có xu hướng muốn biểu diễn trước mặt mọi người thì nhíu mày, bước qua, dùng sức kéo người ra khỏi lòng Thiếu Kiệt.

Cô nàng đứng không vững, liền như gấu vồ bám lấy Hướng Nam.

Hướng Nam lảo đảo ngã ra sau. Thiếu Kiệt bảo bối phản ứng lại thấy cô em trong tay đổi chủ, cho rằng Hướng Nam ghen, liền chỉ về phía mình kêu lên với y: “Không đúng. Đại thúc, anh nên cướp tui, anh nên cướp tui, anh nên cướp tui nè.”

Ông Đồ mặt đầy mực dầu thấy vậy, ở đó cười xấu xa trên nỗi đau của người khác: “Cướp là cướp của cậu ý ”

Báo ứng khó chịu, ông Đồ vừa nói xong, không biết đĩa bay (đĩa bị ném qua) của ai đó lạc hướng, trước mắt đầy sao, đầu choáng váng, như lọt trong sương mù, bước vội trốn vào trong phòng. <ins class=“adsbygoogle”

114. Chương 112: Mời

Ông Đồ vào phòng, cô em kia bị đẩy ra, Hướng Nam cũng bị Thiếu Kiệt bảo bối kéo vào phòng.

Hướng Nam bị đẩy ngã xuống sofa, Thiếu Kiệt bảo bối bám lấy y, mày nhíu chặt, nhìn từ trên cao xuống, dường như có chút tức giận nhưng nhìn lại lại thấy không giống.

Hướng Nam muốn ngồi lên nhưng lại bị Thiếu Kiệt ấn xuống.

Y không rõ cậu đang nghĩ gì, hỏi: "Cậu làm gì vậy?"

Thiếu Kiệt mở miệng muốn ồn ào lớn tiếng, nhưng lại giống như lần trước say rượu ở ký túc trong trường, lúc tỉnh lại nhìn thấy Hướng Nam đã mất tích bấy lâu, trong đầu đầy ắp lời muốn nói nhưng lại không biết nên nói thế nào.

Hướng Nam biết cậu đang nôn nóng.

Tính cách Thiếu Kiệt chính là như vậy, càng cuống càng không thể nói thành lời.

Cuối cùng, cậu ôm chặt lấy Hướng Nam, bảo: "Tôi thà muốn đại thúc chứ không muốn cô ta!"

Thiếu Kiệt nói một câu không đầu không đuôi, Hướng Nam nghe không hiểu.

Ông Đồ đầu "bị thương", ôm gối ôm nửa nằm ở sofa bên cạnh xoa đầu, vô vị nói: "Cậu ấy đang khen ngợi cậu…"

Hướng Nam nghe vậy thì nhíu mày, chớp chớp mắt nhìn về phía ông Đồ: "Sao bác nghe ra được?"

"Thực ra…" Ông Đồ nghĩ muốn tới giải thích một đống dài dòng giúp Thiếu Kiệt, thế nhưng sau khi nhận được ánh mặt chết người của cậu, ông liền chọn "giả chết", hơi quay người đi, nhỏ giọng: "Tôi cũng không nghe ra…"

Thiếu Kiệt bảo bối cắn môi Hướng Nam.

Gặm cắn một lúc, Thiếu Kiệt bảo bối thấy Hướng Nam hoàn toàn không kháng cự, kề bên tai y thủ thỉ: "Đại thúc, bên ngoài đang chơi đùa, chúng ta cũng chơi đùa được không?"

“Chơi cái gì?”

Thiếu Kiệt bảo bối vui sướng nhoẻn miệng cười, nói: “Chơi thơm thơm nha ”

Ông Đồ nghe vậy thì nhíu mày, thấy tay Thiếu Kiệt luồn xuống phần thân dưới của Hướng Nam. Ông lập tức rất thức thời bật người khỏi sofa, vội đi ra ngoài.

Không ngờ, ra đến cửa lại đụng phải ai đó, ông Đồ được người ta đỡ lập tức nghe thấy có người gào lên với Thiếu Kiệt: “Cậu Kiệt, trong hồ có một người bị ngất rồi.”

“Ai nha ” Hướng Nam lúc này rất không nghe lời, Thiếu Kiệt bị làm phiền, mất bình tĩnh quay đầu lại: “Ngất thì lôi ra cột vào cây phơi khô.”

Thiếu Kiệt nói đơn giản như phơi quần áo, Hướng Nam khuyên cậu: “Cậu dứt khoát cho người vớt hai người kia lên đi. Cứ chơi đùa như vậy, đến lúc xảy ra chuyện thì không hay đâu.”

“Có thể xảy ra chuyện gì chứ, cùng lắm thì một tên chết đuối một tên bị đập chết.” Thiếu Kiệt quay đầu lại: “Kiểm tra cho kỹ, nếu như giả vờ ngất thì lấy đại hình hầu hạ cho bổn thiếu gia.”

“Dạ.”

Người kia lao ra, hai tay Thiếu Kiệt vừa chạm lên mặt Hướng Nam, người đó đã lại chạy vào.

“Cậu Kiệt.”

“Cậu muốn cái gì?”

Thiếu Kiệt quay đầu trừng hắn, hắn đáp: “Là bị đập ngất đuối nước…”

“Vậy thì vớt lên cấp cứu, ấn bụng ấn ngực ấn chỗ nào đó không được à?”

“Dạ…”

Người kia chạy ra chưa được bao lâu đã lập tức trở vào.

Thiếu Kiệt thực sự bực rồi.

Cậu nhe răng nanh, gào lên: “Cậu muốn bị đánh à?”

“Không phải, bên ngoài… bên ngoài…”

Người kia chỉ tay ra ngoài phòng, ông Đồ vội vàng chạy lại, hoảng hốt nói: “Cậu chủ, lão gia về rồi!”

Sự xuất hiện của lão gia nhà họ Ngụy làm mọi người trở tay không kịp, lập tức phá vỡ không khí rộn rã ban đầu.

Trừ mấy người say rượu, những người còn lại đều im bặt, sợ hãi nhìn ông. Ông cầm tẩu thuốc bên môi xuống, lướt mắt nhìn toàn cảnh, thấy người đang bận rộn vây quanh bể bơi, chỉ tay ra hiệu, mọi người lập tức tản ra.

“Chú Lý, chú lại xem.”

Sau khi đám người kia tản ra, trong nhóm người cùng lão gia đi vào có một cậu thanh niên nhìn hai người nửa sống nửa chết nằm ngất trên thành bể lập tức kêu to.

Người được gọi là chú Lý thấy hai người kia liền kích động chạy lại.

Ông chạy tới gọi tên lay người, người nọ vẫn không có phản ứng gì. Ông kiểm tra hơi thở, thấy còn sống liền thở phào, sau đó tức giận ngẩng đầu: “Dragon!”

Một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh lão gia nhà họ Ngụy, lại gần ông, tỏ ý về thảm trạng của hai người kia, nói: “Ngụy Ông, ngài xem truyện này…”

Lão gia nhà họ Ngụy nhăn trán, sau đó nhướn mày, nghiêm trang lên tiếng: “Thiếu Kiệt đâu?”

“Ở đây ạ!”

Vội đáp lời là ông Đồ từ trong phòng đi ra.

Ông đi tới trước mặt lão gia nhà họ Ngụy, quay người chỉ. Thiếu Kiệt từ phía tay ông chỉ đi ra, lạnh lùng nhìn hai người kia một cái, đứng lại trước mặt lão gia nhà họ Ngụy: “Ông nội.”

“Cháu nói.” Lão gia nhà họ Ngụy chỉ về phía chú Lý: “Thế này là thế nào?”

Lúc đó Thiếu Kiệt có chút lo lắng không biết Hướng Nam theo ông Đồ tới trên đường có gặp phải mấy người kia không, thế nên mới cùng đám người Trương Sinh đi men theo đường tìm kiếm.

Bắt được người là thu hoạch ngoài ý muốn.

Cậu sớm tính đến việc mấy kẻ chạy thoát sẽ đi báo tin, đám người kia vì cứu người nhất định sẽ làm phiền tới lão gia nhà họ Ngụy. Thiếu Kiệt đã sớm chuẩn bị tâm lý, thế nên khi đối mặt với câu hỏi của ông nội, cậu không chút hoảng hốt.

Cậu nghiêng mặt ngẩng đầu lên, chỉ vào mặt mình: "Ông nội xem này."

Dưới ánh đèn là vết mực nhàn nhạt, ông Lý lại gần nhìn thấy liền lớn tiếng mắng chửi: "Đồ vô giáo dục. Chỉ vì chút chuyện này mà cậu tra tấn con trai tôi thành như vậy sao!"

Ba chữ "vô giáo dục" lập tức đắc tội cả lão gia nhà họ Ngụy cùng Thiếu Kiệt bảo bối.

Dragon cảm thấy mặt lão gia nhà họ Ngụy đổi sắc, thấy Thiếu Kiệt dường như muốn động thủ, lập tức tới nhẹ nhàng ấn nắm đấm siết chặt của Thiếu Kiệt xuống. Ông giảng hòa, nói: "Ngụy Ông, cũng không thể trách anh Lý tức giận như vậy được. Chuyện cỏn con thế này, ngài xem, con trai anh Lý với con trai bạn anh ấy lại bị hành hạ thành thế này."

"Mẹ nó." Thiếu Kiệt nghe thấy vậy thì giận dữ phất tay về phía mọi người: "Tất cả những ai bị bắn trúng CMN đứng ra đây cho tôi!"

Thiếu Kiệt vừa ra lệnh, hơn mười mấy người cùng để lộ ra chỗ bị mực bắn trên người mình. Thiếu Kiệt đẩy ông Đồ mặt đầy mực đen về phía ông Lý, ông Đồ bị đụng phải mà loạng choạng. Thiếu Kiệt chỉ về phía ông đồ, hỏi lão gia nhà họ Ngụy: "Ông Đồ nhà ta cúc cung tận tụy bao năm rồi? Hôm nay hai mắt ông ấy thiếu chút nữa bị mù trong tay hai tên đần độn này, ông nội có quản không?"

"Bao nhiêu bạn bè cháu lên đảo chơi, hai bên vốn nước sống không phạm nước giếng. Hiện tại người bên cháu bị người ta làm hại, khuôn mặt cháu – thể diện của nhà họ Ngụy cũng bị người ta vấy bẩn, ông nội có quản không?"

Thiếu Kiệt chỉ tay vào mũi ông Lý: "Con trai ông CMN là con, chúng tôi CMN không có cha mẹ à? Ông dù sao cũng đã 40, 50 tuổi đầu rồi, con trai không dạy thì thôi đi, ngay cả quy tắc "kẻ gây sự trước là kẻ mang tội, có đánh chết cũng đừng oán trách" cũng không rõ, đứng trên địa bàn nhà tôi không nói năng gì vừa thấy tôi đã mắng tôi "vô giáo dục". Ông CMN đến mắt chó cũng không mang theo còn dám đến chỗ tôi lên mặt?"

Ông Lý lớn tuổi như vậy bị Thiếu Kiệt chỉ tay mắng chửi, mặt lúc xanh lúc trắng.

Ông sớm nghe nói người nhà họ Ngụy ngang tàng, ông không ngờ lại ngang tàng đến vậy.

Lão gia nhà họ Ngụy hút tẩu thuốc đứng ở bên, nghe Thiếu Kiệt chửi cũng không ra mặt, cũng không ngăn cản, cứ để mặc Thiếu Kiệt chỉ vào khuôn mặt già nua của ông Lý mà rống.

Ông Lý biết, lão gia nhà họ Ngụy như vậy là có liên quan đến lời ông vừa nói.

Chuyện này lão gia nhà họ Ngụy đã mặc kệ, chuyển sang xem kịch rồi.

Như vậy không ổn rồi.

Người có thể trị được tiểu bá vương này chỉ có lão gia nhà họ Ngụy. Bất kể sau này có truy cứu tới cùng hay không, hiện tại muốn bọn họ thả người đành phải nhờ vào lời nói của lão gia nhà họ Ngụy.

Ông Lý cầu cứu Dragon.

Dragon nhíu mày, nhỏ giọng hỏi dò lão gia nhà họ Ngụy: "Ngụy Ông, người cũng đã dạy bảo rồi. Chuyện này nếu tính toán chi li, đến khi truyền ra ngoài thì Kiệt thiếu gia sẽ mang tiếng nhỏ nhen, không tốt. Ngài thấy thế nào?"

Lão gia nhà họ Ngụy nhướn mày, liếc mắt về phía Thiếu Kiệt.

Dragon hiểu ý ông, hỏi Thiếu Kiệt: "Thế nào? Cậu Kiệt, có thả hay không?"

"Người chú Dragon muốn có đạo lý nào lại không thả, có điều..." Thiếu Kiệt liếc về phía ông Đồ, lạnh lùng nói: "Trong lòng mọi người khó chịu thì phải làm sao."

Con ông đã bị bọn họ hành hạ đến mức này, trong lòng còn khó chịu.

Ông Lý nhíu mày, thế nhưng rất nhanh lại giấu đi sự tức giận.

Tuy vừa rồi nóng tính mắng người, nhưng sâu trong lòng ông biết ông không đắc tội nổi với nhà họ Ngụy.

Người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Để cứu con trai, ông chỉ đành cúi đầu xin lỗi, lão gia nhà họ Ngụy nghe vậy thì thấy bớt giận hơn rất nhiều nên liền lên tiếng: "Được rồi, Thiếu Kiệt cũng có phần không đúng. Thanh niên mà, không hiểu chuyện, đều là do người lớn chúng ta sao nhãng."

Lão gia nhà họ Ngụy kêu Thiếu Kiệt xin lỗi ông Lý một tiếng, sau đó lại bảo sẽ phụ trách tiền viện phí của hai tên kia. Thiếu Kiệt bảo mọi người tránh ra, người ông Lý đưa tới nâng hai tên đó về. Một màn kịch náo loạn cứ vậy mà chấm dứt. Lão gia nhà họ Ngụy hỏi thăm ông Đồ mấy câu, rồi cùng ông Đồ đi ra ngoài.

Thiếu Kiệt thấy lão gia nhà họ Ngụy rời đi, quay người xông vào trong phòng.

Không ngờ, lão gia nhà họ Ngụy quay đầu lại nhìn, phất tay với Hà Kính bên cạnh. Hà Kính gật đầu, bước

nhanh về phía phòng.

“Cậu Hướng, lão gia muốn nói chuyện riêng với cậu.”

Thiếu Kiệt với Hướng Nam còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy vậy, đồng thời đờ người. <ins class=“adsbygoogle”

115. Chương 113: Độc Thoại

“Cậu lấy thân phận gì để đứng ở đây?”

Có ý gì?

Lão gia nhà họ Ngụy hỏi như vậy là hỏi y làm cách nào lên hòn đảo nay hay là hỏi y lấy thân phận gì ở bên cạnh Thiếu Kiệt?

Hướng Nam khẽ nhíu mày, cẩn thận thăm dò trả lời: “… Người hầu nhà họ Cao.”

Lão gia nhà họ Ngụy có chút kinh ngạc.

Ông liếc về phía Hướng Nam: “Cao Hạo?”

Hướng Nam gật đầu: “Phải.”

Lão gia nhà họ Ngụy đánh giá y từ trên xuống dưới.

Lúc trước vì gia nghiệp to lớn, sợ nhà họ Hướng bắt chẹt Mạc Dương rồi có ý đồ xấu với nhà ông nên chuyện đón Mạc Dương về bên nhà họ Ngụy chưa từng lộ diện, giao toàn quyền cho người khác làm thay.

Nhưng cho dù như vậy, lão gia nhà họ Ngụy vẫn cho người điều tra kỹ càng về tất cả những thành viên nhà họ Hướng. Vì thế Hướng Nam vừa rồi trốn sau cửa xem náo nhiệt, ông nhìn qua là có thể nhận ra.

Ông so sánh Hướng Nam đứng trước mắt cùng những lời đồn thổi nghe được, người trước mặt bộ dạng ôn hòa, ánh mắt không chút gian xảo, căn bản không có vẻ giả ngu như ông dự đoán.

Trong lòng lão gia nhà họ Ngụy hoài nghi.

Ông ra lệnh: “Cậu nhanh chóng rời khỏi hòn đảo này cho tôi!”

Trán Hướng Nam lập tức nhăn lại.

“Ông không phải chủ thuê tôi.”

“Vậy thì làm sao?” Lão gia nhà họ Ngụy híp mắt: “Nhà họ Cao với nhà họ Ngụy ta có quan hệ mật thiết, cậu sống chết không chịu đi, tôi chỉ cần nó với Cao Hạo một câu, kết quả cũng chỉ có như vậy. Nhẽ nào cậu thật sự nghĩ tôi không đuổi nổi cậu?”

“Vậy thì xin mời.”

“Chỉ cần cậu Hạo lên tiếng, tôi sẽ rời khỏi nơi đây, hơn nữa…” Hướng Nam ngước mắt lên nhìn thẳng vào hai mắt lão gia nhà họ Ngụy, giọng nói chắc chắn bổ sung thêm: “Còn lập tức đi ngay.”

Hướng Nam nói như vậy không phải đang cao ngạo chắc chắn Cao Hạo sẽ không đuổi y đi.

Ngược lại, y cho rằng Cao Hạo nhất định sẽ thuận theo y lão gia nhà họ Ngụy mà đuổi kẻ gai mắt là y đi.

Về việc rời đi, thái độ gần đây của Cao Hạo làm Hướng Nam khó chịu.

Không có ý nghĩa tồn tại, Hướng Nam sớm đã có ý rời khỏi.

Nhưng Hướng Nam lên đảo để làm người chăm sóc Cao Hạo, không phải người qua đường, không phải ai chạy tới tùy tiện mắng y hai câu, muốn thế nào là được thế đó.

Nói chuyện không hợp, lão gia nhà họ Ngụy cảm thấy Hướng Nam đang làm càn trước mặt ông, không muốn tiếp tục nói chuyện với y nữa.

Đi ra đến ngoài, Hướng Nam không có thấy Thiếu Kiệt đâu, Hà Kính tiến lại nói nhận được lệnh của lão gia nhà họ Ngụy đến đưa y về. Ông Đồ nghe thấy bảo Hà Kính đích thân đưa Hướng Nam về thì vội vàng nói: “Không cần, không cần. Tôi đưa, tôi đưa.”

Ông Đồ làm vậy không phải là do rảnh rỗi. Ông đang sợ, không biết lão gia có cho chỉ thị gì đó không, sợ Hà Kính đưa người về không biết thế nào lại đưa về đại dương làm mồi cho cá, thế nên, ông xung phong ra nhận việc.

Hà Kính đương nhiên biết trong lòng ông Đồ đang nghĩ gì.

Hà Kính cười, chỉ về phía ông Đồ, nhẹ vỗ lên vai ông: "Cũng được, dù sao tôi cũng lười đi chuyến này, ông đưa thì ông đưa đi."

"Ông khuyên nhủ cậu ta một chút, còn nữa..." Hà Kính nhỏ giọng nói thầm vào bên tai ông Đồ: "Ông nghĩ quá nhiều rồi."

Ông Đồ nghe thấy vậy, liền cùng Hà Kính cười.

Nụ cười của ông có phần ngượng ngịu, thế nhưng cười thì cười, dù cười giả thì ông vẫn kiên trì đích thân đưa y về.

Mặc kệ Hà Kính nói gì, ông Đồ không dám không tin vào suy nghĩ của mình.

Hàn huyên hai câu, ông Đồ tự mình lái xe điện đưa Hướng Nam về. Dọc đường đi, ông Đồ dè dè dặt dặt, đợi đến khi đi được một đoạn, ông mới thở dài: "Hường Nam à, cậu nói chuyện mấy cậu là như thế nào?"

Ông Đồ quay vô lăng, nhìn Hướng Nam một cái rồi hỏi: "Hai tên đàn ông một lớn một nhỏ gắn lấy nhau, thành ra một người bị nhốt một người bị đuổi, thú vị sao?"

Hướng Nam chỉ im lặng ngồi đó, không nói gì.

Ông Đồ chờ y trả lời, chờ một lúc lâu, cuối cùng lại liếc y một cái.

Về đến trước căn biệt thự của Cao Hạo, ông Đồ gọi giật Hướng Nam vừa xuống xe đang tìm chìa khóa để mở cửa lại.

Hướng Nam quay đầu, ông Đồ suy nghĩ một chút, nói: "Lão gia lần này không làm khó cậu chứng tỏ ông ấy tin cậu không có ý xấu tiếp cận cậu chủ vì muốn thứ gì đó. Nghĩ cho người nhà cậu, cha mẹ cậu hiện tại vẫn còn ở nhờ trong căn biệt thự của nhà họ Ngụy dưỡng bệnh, cậu cũng không muốn hai người bọn họ có ngày phải ra ngoài đường ngủ chứ? Còn có em trai em gái cậu, cậu cũng không muốn chúng nó tốt nghiệp xong ra không kiếm được một việc làm nào chứ? Còn có bản thân cậu, nhẽ nào cậu thật sự không sợ..."

"Bác Đồ."

Hướng Nam chen ngang lời ông Đồ.

Sau đó, y khẽ nhoẻn miệng, nói: "Không còn sớm nữa, nên về nghỉ ngơi thôi."

Ông Đồ hiểu ý của y, biết y không muốn nói về vấn đề này cũng chỉ đành gật đầu.

Hướng Nam dặn dò ông đi đường đêm cẩn thận, tận mắt nhìn thấy ông đi xa rồi mới vào trong nhà, khóa cửa lại.

Hướng Nam đói muốn chết rồi.

Trưa nay y còn chưa ăn gì, vừa rồi đi đến chỗ Thiếu Kiệt cũng không có gì để nhét bụng.

Y về phòng thu dọn hành lý của mình.

Dù sao cũng như lão gia nhà họ Ngụy nói, kết quả chỉ có một.

Nơi này không lưu ta, ta cũng không chết đói. Y chuẩn bị từ sớm, tránh để đến lúc đó bị người ta nói mặt dày lề mề.

Hướng Nam thu dọn đồ đạc xong liền đi hâm nóng phần cơm trộn thừa lại lúc trưa.

Y ôm bát tô to đi vào phòng khách, lúc này mới phát hiện Cao Hạo nằm trên sofa.

Nhiều ngày như vậy, ở cùng một chỗ mà không chạm mặt, phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy hắn của Hướng Nam là bỏ đi, thế nhưng rất nhanh, y lại quay lại.

Hướng Nam ngồi lên chiếc bàn trà gỗ trước sofa.

Y cầm thìa để trước cách mặt Cao Hạo khoảng một gang tay rồi đung đưa, hai mắt Cao Hạo nhắm chặt, không có phản ứng gì.

Y lại khẽ vỗ lên cánh tay Cao Hạo, vẫn không có phản ứng gì.

Hướng Nam xác định hắn đã ngủ say, vào phòng lấy một chiếc chăn mỏng đắp lên bụng hắn. Rồi y bê bát tô to, ngồi đối diện Cao Hạo, xúc từng thìa từng thìa ăn.

Hướng Nam cứ ăn cứ ăn rồi đột nhiên nói chuyện cùng Cao Hạo.

Thực ra y đang độc thoại.

Y biết Cao Hạo không nghe thấy, nhưng trong lòng y tích tụ quá nhiều, y muốn nói.

Y bình thường rất hiếm khi tâm sự chuyện trong lòng với người khác.

Vì y cảm thấy nói ra cũng không thể thay đổi được gi, nên y đã quen giấu trong lòng, lặng lẽ chịu đựng.

Y sợ khi y kể với ai đó, người đó sẽ đi kể với người khác.

Y càng sợ hơn nữa là không biết người kia sẽ có phản ứng gì sau khi nghe y kể chuyện.

Thế nhưng y không phải người điên. Y không tin tưởng người khác cũng không thể khi không lại nói chuyện một mình, hay là nói chuyện với những đồ vật vô tri vô giác bên mình.

Cao Hạo lúc này đang ngủ say, vừa đúng ý Hướng Nam.

Hướng Nam xúc cơm trong bát, ngồi trước mặt Cao Hạo, giọng nói nho nhỏ, độc thoại.

Y nói ra hết tất cả.

Chuyện quá khứ cũng như truyện hiện tại, cảm giác nhẫn nhịn cùng bất lực trước đám sói con của y, cũng có cả ý nghĩ muốn rời khỏi nơi này.

Tiếng Hướng Nam rất nhỏ, nhỏ đến mức giống như đang nói mờ.

Hướng Nam nói xong thì cũng ăn hết cơm.

Y lại trở về vẻ trầm mặc ban thường.

Y đứng dậy cầm bát tô đi rửa.

Hướng Nam không biết, ngay khi y vừa rời đi, mí mắt Cao Hạo khẽ run lên.

Cao Hạo cuối cùng vẫn không mở mắt ra.

Hắn chỉ xoay người, vùi mặt vào phần lưng tựa của sofa, im lặng tiếp tục ngủ…

QQ: Tối nay có thể sẽ post thêm 1, 2 chương nữa ^^ <ins class=“adsbygoogle”

116. Chương 114: Oan Oan Tương Báo

Hướng Nam cả đêm không ngủ được, thao thức trằn trọc đến tận lúc bình minh.

Khi trời tờ mờ sáng, y mới thiếp đi.

Lúc y tỉnh lại đã là buổi chiều.

Hướng Nam nhìn đồng hồ thấy đã hơn hai giờ chiều. Đoạn thời gian này y căn bản không có việc gì để làm nên cũng không vội.

Hướng Nam rửa mặt đánh răng xong đi ra, cô người hầu thấy y liền hỏi: "Anh cuối cùng cũng dậy rồi. Tôi có để phần cơn cho anh đấy, để tôi đi đun nóng lại cho anh."

Hướng Nam còn chưa kịp lên tiếng, cô người hầu đã chạy mất. Hướng Nam thấy cô nhiệt tình như thế thì khóe miệng cong lên, y khẽ cười.

Y ra đến ngoài nhìn thấy lão gia nhà họ Ngụy cùng Cao Hạo đang ngồi thưởng trà ở phòng khách thì hơi ngây người.

Y theo bản năng tránh đi, đột nhiên nghe thấy tên mình, bước chân liền khựng lại.

Hướng Nam biết lão gia nhà họ Ngụy nhất định đang nói chuyện đuổi y đi. Trong lòng Hướng Nam đã sớm đoán trước được đáp án nên cũng không đứng lại đó nữa mà quay về phòng.

Cao Hạo nhìn thấy bóng Hướng Nam qua khóe mắt.

Hắn nghe lão gia nhà họ Ngụy nói xong thì cười nhẹ, không có phản ứng gì, chỉ uống trà.

"Thế nào?" Lão gia nhà họ Ngụy nhướn mày: "Nhẽ nào cháu thật sự giống mấy lời nói kiêu ngạo tối qua của cậu ta, không dám đuổi cậu ta đi?"

"Ngài cảm thấy như vậy có thể giải quyết được vấn đề sao?" Cao Hạo mỉm cười, nhấp trà, nói: "Ngài vội vàng đuổi Hướng Nam đi như vậy sợ rằng chỉ trị được ngọn chứ chưa trị tận gốc."

Trán lão gia nhà họ Ngụy nhăn lại.

Cao Hạo rót thêm trà vào chén nhỏ của lão gia nhà họ Ngụy, nói: "Ai là người tích cực, ngài với cháu đều rõ. Hôm nay ngài kêu cháu đuổi Hướng Nam ra khỏi đảo, đến hôm sau ngài với Thiếu Kiệt rời đảo rồi, ngài không phải lại đến tìm cháu, nhờ cháu giúp ngài bắt Hướng Nam về sao?"

Cao Hạo là đang ám chỉ lão gia nhà họ Ngụy chuyện lớn không lo, đi lo chuyện cỏn con.

Thế nhưng tính cách Thiếu Kiệt là dạng càng ép thì càng làm ngược lại. Bên kia đã không xuống tay được, bên này Hướng Nam quản cũng không có tác dụng gì, trán ông nhăn lại càng chặt.

Ông uống một ngụm trà, nhìn về phía Cao Hạo. Cao Hạo biết ông có ý gì nhưng lại chỉ im lặng.

Cuối cùng, lão gia nhà họ Ngụy suy ngẫm một lúc, nói: "Trong đám mấy đứa, Thiếu Kiệt nhỏ tuổi nhất, thích đua đòi nhất, không nghe lời nhất, còn cháu lớn nhất, lại hiểu chuyện nhất. Cháu nói xem, theo cháu ta nên trị cái tật hư hỏng của nó như thế nào?"

"Chuyện tương lai của Thiếu Kiệt ngài với nhị lão phu nhân lúc đầu không phải đã sớm sắp đặt hết rồi sao?" Cao Hạo khẽ cười: "Chỉ cần đẩy lên sớm một chút, không phải tất cả đều được giải quyết sao?"

Lão gia nhà họ Ngụy nghe vậy, trầm ngâm một lúc liền như bừng tỉnh.

Ông vui vẻ vỗ lên tay Cao Hạo, như cố sức mà gật mạnh đầu một cái.

Cao Hạo thấy ông như vậy thì vẫn chỉ mỉm cười như cũ.

Hắn nâng cốc trà, liếc mắt về phía bóng Hướng Nam vừa mất hút, khóe miệng khẽ cong lên.

Hướng Nam chờ liền hai ba ngày vẫn không thấy Cao Hạo đuổi việc y.

Khiến người ta không khỏi suy nghĩ là Cao Hạo dường như lại trở về bộ dạng lúc trước, đối xử với y như cách y vốn quen, rất dịu dàng, rất tốt.

Thế nhưng Hướng Nam không phải chó, không phải lúc không vui thì xua đuổi y, đến lúc vui lấy chút lợi lộc ra trêu y là y sẽ quay lại.

Trải qua lần thay đổi thái độ này của Cao Hạo, Hướng Nam đã hiểu ra cái gọi là "bạn bè". Hướng Nam biết mình không trèo cao được, giữ khoảng cách với Cao Hạo, thay đổi cách xưng hô với hắn, gọi hắn là cậu Cao giống như người hầu.

Hôm đó, ông Đồ đột nhiên đến cửa tìm Hướng Nam.

Ông có vẻ lo lắng, đi qua đi lại trước cửa.

Hướng Nam ra đến bên ngoài, thấy trời nắng gắt liền mới ông vào trong. Ông Đồ xua xua tay, nói: "Cậu

chủ nhốt mình trong phòng, đã hai hôm không ăn uống gì rồi."

Nhốt mình?

Hướng Nam nhíu mày, hỏi: "Vì sao?"

"Lão gia đuổi hết bạn bè của cậu ấy đi. Còn liên lạc ra ngoài, tuyên bố chuyện cậu chủ sẽ đính hôn với cô Tiêu Tiêu còn nói với người trong nhà rằng sau khi đính hôn sẽ lập tức cho hai người bọn họ ra nước ngoài, chờ đến khi học xong về nước sẽ tổ chức đám cưới." Ông Đồ vừa giận dữ vừa sốt ruột vừa bất đắc dĩ: "Cậu nói, chuyện lớn cả đời người sao có thể ép buộc như vậy được?"

Hướng Nam nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Cuối cùng, y hỏi: "Bác tới đây không phải muốn cháu đi khuyên cậu ấy chứ?"

"Cậu không thể qua được. Nếu cậu qua, cậu chủ sẽ làm ầm ĩ lên. Lão gia nhìn thấy nhất định sẽ tức giận."

Ông Đồ thực ra cũng không biết nên làm gì.

Ông không có cách nào, cũng không có việc gì làm, nhớ tới Hướng Nam liền chạy qua đây.

Hướng Nam suy nghĩ một chút rồi mời ông vào nhà.

Hướng Nam tự tay làm món mì lạnh trộn rau Thiếu Kiệt thích nhất lúc đến chỗ này chơi, đặt mấy viên đá dưới bát thủy tinh, trong bát để một mảnh giấy, gói ghém bảo quản, dặn ông Đồ mang về.

Ông Đồ mang bát mì đi.

Ông lén lút tới trước phòng Thiếu Kiệt, khẽ gõ cửa, nói không ít lời khuyên nhủ.

Ban đầu không thấy trong phòng có phản ứng gì, sau khi ông Đồ rời đi, Thiếu Kiệt bảo bối mới mở hé cửa ra.

Cậu vừa thấy thật sự là món mì lạnh trộn rau suốt ngày kêu gào muốn Hướng Nam làm liền thò tay ra, rất nhanh chóng, rồi lại khóa trái cửa lại.

Ông Đồ trốn ở một góc thấy vậy, khẽ thở dài, lắc đầu rời đi.

Sau đó ông Đồ thử để các món ăn khác ra trước cửa phòng, thế nhưng Thiếu Kiệt bảo bối lần nào cũng có thể phân biệt được đâu là món Hướng Nam làm.

Ông Đồ suy nghĩ mãi vẫn không sao hiểu được. Vì để Thiếu Kiệt không bị đói, ông chỉ đành một ngày ba lượt cần cù chạy tới biệt thự của Cao Hạo.

Đi đi về về, đến ngày thứ ba, Hướng Nam hôm đó tiễn ông Đồ đi chưa được bao lâu liền bị Cao Hạo chắn lại trước bàn bếp.

"Sao… Sao vậy?"

Cao Hạo dựa lại rất gần, hai tay chống lên hai bên bàn bếp, chắn mất đường đi của Hướng Nam.

Dù sao ở trên đảo này, thức ăn tuy không khan hiếm nhưng số lượng không nhiều. Tự mình lấy nguyên liệu bên này nấu cho bên kia, Hướng Nam tưởng Cao Hạo phát hiện ra thì chột dạ.

Hướng Nam định lên tiếng, Cao Hạo đột nhiên hỏi: "Anh hết giận rồi chứ?"

Hướng Nam ngẩn người, hỏi lại: "Cái gì cơ?"

"Anh đã xa lánh (chiến tranh lạnh) tôi được rất nhiều ngày rồi…"

Cao Hạo nói xong, khẽ nâng cằm Hướng Nam hôn lên khóe môi y khiến Hướng Nam đờ người.

Hướng Nam đẩy hắn ra. Vừa hay đúng lúc này, a Đông mang đồ vào trong phòng bếp. Cao Hạo ngã về sau đụng phải người a Đông, a Đông lập tức phản ứng, nhanh chóng đưa tay đỡ hắn đứng vững.

Không khí trở nên gượng gạo. Ánh mắt Cao Hạo không chuyển, cùng a Đông yên lặng nhìn y.

Hướng Nam đưa tay cởi tạp dề trên người để sang một bên, cũng không nhìn bọn họ, nói một câu "xin lỗi", cũng không rõ là đang nói với Cao Hạo hay nói với a Đông, lao thẳng ra khỏi bếp chạy về phòng mình.

Không lâu sau, a Đông gõ cửa phòng Hướng Nam.

Y đưa cho Hướng Nam một tờ giấy, nói: "Hôm nay thấy cái này trong hòm thư, định đưa cho anh mà anh lại chạy mất."

Hướng Nam nghe thấy vậy thì xấu hổ cười. Sau khi y nói tiếng cảm ơn, xé mở thư ra liền lập tức nhíu mày.

Thư là do Thiếu Kiệt viết, nói ngày mai phải rời khỏi đảo, hẹn y tối nay ra chỗ bãi đá ngầm bên bờ biển gặp mặt.

"Thiếu Kiệt quyết định rời đi rồi?" A Đông đọc nói dung bên trong, hỏi Hướng Nam.

Hướng Nam gật đầu, cảm thấy kỳ quái.

Vừa rồi ông Đồ không có nói chuyện Thiếu Kiệt đã chịu thỏa hiệp với y.

Hơn nữa cũng không có đưa cái này cho y.

Là quên mất nên quay lại nhét vào hòm thư sao?

Hướng Nam hoài nghi.

Thế nhưng dù sao đi nữa, đến tối Hướng Nam vẫn đi ra bãi đá ngầm bên bờ biển.

Lúc y đi vẫn còn băn khoăn về sự thật giả của bức thư này.

Y chỉ định ra đó nhìn thử một chút, nhưng còn chưa đi đến bãi đá ngầm, liền thấy Thiếu Kiệt lưng đeo túi nhỏ từ một đầu đường đi lại.

Hướng Nam ngẩn người, nỗi ngờ vực liền biến mất.

Hướng Nam bước nhanh vài bước, chạy về phía Thiếu Kiệt. Thiếu Kiệt nhìn thấy Hướng Nam, hai mắt bừng sáng, cùng vội vã lao về phía y.

"Thiếu Kiệt."

"Đại thúc."

Hai người gần như đồng thanh lên tiếng.

Thiếu Kiệt thấy hai tay Hướng Nam trống rỗng liền hỏi y: "Đồ của Hướng Nam đâu?"

Hướng Nam nghe vậy thì nhíu mày, không hiểu: "Đồ gì?"

“Đại thúc không phải viết giấy hẹn tôi cùng bỏ trốn sao?” Thiếu Kiệt cũng cau mày, nói: “Đại thúc thực ngốc, lại bỏ giấy vào thùng thư. Nếu không phải ông Đồ lấy được, tối nay không biết người anh gặp sẽ là ai nữa?”

“Bỏ trốn?” Hướng Nam nghĩ mình nghe nhầm rồi.

“Cậu nói linh tinh gì vậy? Tôi lúc nào viết giấy kêu cậu bỏ trốn?”

Thiếu Kiệt thấy Hướng Nam không chịu nhận liền lôi một tờ giấy ra. Hướng Nam nhìn thử, thực ra cũng không viết là bỏ trốn, chỉ kêu ra gặp mặt.

Hướng Nam định bảo đó không phải do y viết. Nào ngờ, có một bàn tay cầm khăn đột nhiên vươn ra từ sau lưng y bịt chặt mũi y lại.

Hướng Nam và Thiếu Kiệt cùng kinh hãi.

Thiếu Kiệt vừa định nhào tới cứu y, không ngờ bị người ta trộm kích điện, cả người run lên, ngất đi trên nền đất.

Hướng Nam giẫy không thoát, hít phải thuốc mê, dần dần mất đi ý thức.

Hướng Nam đã mê man được hai tên kia thả ra, cũng xúi lợ trên mặt đất.

Ba kẻ làm việc xấu đứng chụm lại với nhau.

Bọn họ chính là ba trong bốn tên “bạch tuộc” lần trước đắc tội Thiếu Kiệt.

“Tao đã bảo giả mạo chữ bọn nó cùng hẹn cả hai là bọn nó nhất định sẽ ra mà.” Tên mặc áo xanh lá hỏi tên mặc áo trắng: “Bây giờ chúng ta làm gì?”

“Vứt bọn nó xuống biển.”

Tên kia nói rồi hung hăng đá Thiếu Kiệt một cái. Tên mặc áo vàng đứng bên cạnh nghe thấy vậy thì nhíu mày: “Không được, làm lớn như vậy, là giết người đó?”

“Sợ à?” Tên kia lớn tiếng nói: “Ngày mai chúng ta rời khỏi đảo rồi. Chúng nó chết rồi, người khác cùng lắm cho rằng hai đứa nó đi đâu đó vui vẻ với nhau. Mày không nói bọn tao không nói, ai biết được?”

Tên mặc áo vàng không nói gì nữa.

Tên mặc áo xanh lá thực ra cũng không dám làm vậy, khuyên: “Không bằng giáo huấn bọn nó một chút là được rồi.”

“Giáo huấn một chút? Vậy nợ của tiểu Lâm với tao thì tính thế nào?” Hấn gào lên: “Chúng mày đừng quên, tiểu Lâm bây giờ thảm đến mức nào. Cậu ấy được đưa đến bên viện bên ngoài, đến giờ còn chưa tỉnh lại đó!”

“Hơn nữa…” Tên kia bộ dạng hung tợn: “Mày cho rằng chúng ta tha cho bọn nó, đến lúc bọn nó tỉnh lại sẽ tha cho chúng ta sao?”

Hai người kia cùng im lặng

Cả hai cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, cuối cùng tên áo xanh lá miễn cưỡng tỏ ý tùy tiện, không có ý kiến gì.

Tên kia thấy hai người còn lại đều không phản đối, giật giật khóe miệng.

Hấn ngồi xổm xuống, bóp cổ Thiếu Kiệt: “Kiêu ngạo à, tìm lại lẽ phải cho bạn à. Nói cho cùng, mày cũng chỉ là vì bọn tao tập kích ông ta ”

“Cho người ném hai bọn tao xuống nước, còn đập bọn tao chết đi sống lại. Tao bây giờ sẽ trả lại cho mày gấp đôi, có điều…” Gã bật cười man rợn, nhìn Hướng Nam: “Tao tin, chúng mày sẽ không may mắn như tao mà có cơ hội lên lại trên bờ đâu…”

QQ: Hôm nay thêm một chương nữa thôi. Có gì hẹn gặp lại vào T3 tuần sau nha ^^. Nói chung đến lúc này, bạn Kiệt vẫn là cuteo nhất <3 <ins class=“adsbygoogle”

117. Chương 115: Mờ Mịt

Tiếng sấm ầm ầm, Hướng Nam bị nước mưa dội tỉnh.

Y tỉnh lại phát hiện mình nằm úp sấp trên bờ cát.

Cả người y ướt sũng, sóng biển đánh vào ngực.

Mưa mỗi lúc một to, y không biết mình đang ở đâu.

Cả người y nặng trịu. Y cố sức chống người ngồi dậy, hi vọng có thể nhận ra nơi này là nơi nào. Không ngờ nhìn thấy có một dáng người quen thuộc nằm ở bờ cát không xa, y ngây người.

“Thiếu Kiệt… Thiếu Kiệt!”

Y dùng hết mọi sức lực nửa leo nửa bò sang đó.

Y lật người Thiếu Kiệt lại, thấy trên trán cậu có vết thương, môi thâm tím, chân tay lạnh ngắt. Kiểm tra một chút, hơi thở cậu như có như không, trong lòng y sợ hãi, tay run lên lẩy bẩy.

Làm sao bây giờ?

Lúc trước khi Cao Hạo dạy y bơi có nói với y chuyện cấp cứu người bị đuối nước.

Y đặt Thiếu Kiệt nằm lại lên mặt đất, phủi cát trên mặt cậu rồi liều mạng hô hấp nhân tạo cho cậu.

Hướng Nam liên tục đẩy hơi, hô hấp nhân tạo một lúc lâu, Thiếu Kiệt vẫn chưa có phản ứng gì.

Hướng Nam chưa từng thật sự học qua, biết cách mình làm không đúng. Y vỗ mặt Thiếu Kiệt, gào tên cậu, lay người cậu, đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Lúc trước ở biệt thự Thiếu Kiệt có nói với người kia: Ấn bụng ấn ngực, ấn chỗ nào đó không được.

Trong lòng Hướng Nam kích động.

Y mặc kệ tất cả.

Hô hấp nhân tạo liên tục, không ngừng liều mạng ấn mạnh lên bụng, lên ngực của Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt ban đầu không có phản ứng gì, Hướng Nam không thấy chút hy vọng nào, cho rằng không thể cứu tỉnh Thiếu Kiệt được nữa, vành mắt nóng lên, nước mắt tràn ra trộn lẫn với nước mưa đầy mặt.

Hướng Nam càng cố gắng.

Không biết là được ông trời thương xót hay mệnh Thiếu Kiệt vẫn chưa tận, những nỗ lực của Hướng Nam đã có kết quả, nước đột nhiên phun ra từ mũi miệng Thiếu Kiệt. Hướng Nam mừng rỡ, gọi tên Thiếu Kiệt, không ngừng hô hấp nhân tạo, không ngừng ấn, nước không ngừng chảy ra từ mũi miệng cậu. Hướng Nam dùng nốt chút sức lực cuối cùng, thấy Thiếu Kiệt bật dậy ho khan thì cả người thả lỏng, xúi lợ ngã lên mặt đất, ngất đi.

Lần tiếp theo khi Hướng Nam tỉnh dậy thì đang nằm phơi nắng.

Thiếu Kiệt còn chưa tỉnh.

Hướng Nam đưa tay ra kiểm tra trước mũi cậu, lần này đã có thể cảm nhận được hơi thở yếu ớt.

Hướng Nam không chuyển người cậu đi được, lại cũng không thể bỏ mặc cậu nằm phơi nắng ở đây, nửa kéo nửa lôi, tốn bao công sức kéo cậu đến một chỗ có thể tạm tránh nắng trên bờ.

Hai người đại nạn không chết, Hướng Nam tính trước tính sau, chịu đựng cái nóng như thiêu như đốt, cởi áo bọc lấy một nhúm cát nhỏ, lê thân thể mệt mỏi đi vào trong rừng.

Hướng Nam muốn đi tìm nước.

Y sợ lạc đường trong rừng nên vừa đi vừa rải cát, đi thật lâu vào sâu trong rừng.

Y tìm được một khe suối nhỏ có nước ngọt. Y phủi hết cát, thả áo xuống giặt qua rồi nhúng sũng nước.

Khi y quay lại tìm Thiếu Kiệt, cậu vẫn chưa tỉnh lại, lúc này mặt trời đã sắp lặn.

Thiếu Kiệt sau đó lại sốt cao.

Hướng Nam trông coi bên cạnh cậu, không ngừng đi đi lại lại giữa chỗ Thiếu Kiệt nằm và nguồn nước. Hướng Nam vừa mệt vừa đói, chạy qua chạy lại mãi khiến y sức cùng lực kiệt, không chống chọi được nữa, một lúc sau liền mất đi ý thức.

Lần thứ ba Hướng Nam tỉnh lại cảm thấy có người đang chạm vào mặt y.

Hướng Nam mở mắt thấy tay Thiếu Kiệt quờ quạng trên mặt mình.

Y lập tức nắm lấy tay cậu, ngẩng đầu ngồi dậy. Mặt Thiếu Kiệt nửa khép nửa mở, ánh mắt mờ mịt, cánh môi nứt nẻ mở he hé nhưng lại không nói được.

Hướng Nam sờ lên trán cậu thấy vẫn còn nóng. Y hỏi cậu có đói không, có lạnh không, Thiếu Kiệt đều không thể trả lời.

Sau đó Hướng Nam bóp nát trái cây hái về đã thử qua bón cho cậu. Y còn chạy đi lấy nước, vắt nước thấm trên áo cho cậu uống.

Đột nhiên rơi vào tình cảnh này, Hướng Nam không còn tâm trạng lo lắng sợ hãi mỗi khi không bận rộn làm gì đó lúc bình thường nữa. Y nghiến răng, nhắc nhở bản không không nên nôn nóng, không thể sợ hãi.

Cả hai bọn họ lúc đó cùng hôn mê, cả người bất động thế nhưng lại không chìm xuống.

Có thể sống, nhất định do thời gian trôi trong nước không dài, bị dòng nước đẩy đi không xa.

Y một lòng một dạ, chịu đựng mọi cực khổ, không quản ngày đêm, mặc mưa to chớp giật hay nắng gắt, phải cứu sống Thiếu Kiệt.

Ông Trời không phụ người có lòng. Thiếu Kiệt nói cho cùng cũng còn trẻ, thể lực tốt, thêm vào đó là chút may mắn, đến cuối vẫn được Hướng Nam kéo lại từ cửa quỷ.

"Chúng ta… mấy hôm rồi?"

Lúc Thiếu Kiệt tỉnh táo lại đến cả nói cũng không thể nói trôi chảy. Cậu ngồi dựa ở đó, cả người khô nẻ vì phơi dưới trời nắng, hai môi nẻ nứt trắng bệch khép mở.

Hướng Nam bị cháy nắng đến gần như không thể nhận ra quay đầu lại.

Thời gian không ngừng trôi, Hướng Nam chỉ mải chăm sóc cho Thiếu Kiệt mà không tính ngày nên không trả lời được.

Thiếu Kiệt không có tinh thần, mơ màng buồn ngủ. Cậu lấy chiếc vòng đeo trên cổ xuống ném cho Hướng Nam, rồi lại lục túi quần thụng của mình, lấy thứ đồ duy nhất trong đó ra đưa cho y. Hướng Nam nhặt lên nhìn thử: "Dao…. Cái này…"

"Lửa…"

Mặt dây chuyền tinh xảo hơi to kia là bật lửa lửa đặc chế lúc trước Thiếu Kiệt phải tốn một đống tiền đặc biệt mua về để sưu tầm.

Chỉ số tránh gió cao, tuyệt đối không thấm nước, thế nhưng hiện tại cậu không rõ có dùng được không.

Cả người cậu hư yếu, không nói gì nữa. Hướng Nam hỏi cậu có muốn nằm xuống hay không, cậu phất phất tay, mắt nhắm lại.

Cuộc sống thiếu thốn, để chăm Thiếu Kiệt khỏe đến mức đứng lên được cần không ít thời gian.

Bật lửa dùng được. Bọn họ tìm thấy một hang đá rồi còn tìm được cả một dòng suối nhỏ.

Vì để giảm thiểu số lần dùng bật lửa nhóm lửa, giữ gìn những tài nguyên có thể dùng, Hướng Nam mỗi này

đều nhặt không ít cành cây hay lá bản lớn để phơi ngoài bãi cát.

Mặt trời ở đó rất gay gắt, nhiệt độ cao. Mấy thứ đó bị thiêu cháy liền dồn lại thành đống, dùng để duy trì mồi lửa trong hang.

Có lửa, Thiếu Kiệt chưa bình phục phụ trách trông coi, Hướng Nam cầm dao, bắt đầu đi săn một vài con thú hoang nhỏ.

Thiếu Kiệt được ăn thịt, tốc độ khôi phục nhanh hơn trước rất nhiều.

Đại thúc nói với Thiếu Kiệt suy nghĩ lúc đầu của mình. Chờ đến khi cậu có thể hoạt động bình thường, hai người không thể rời khỏi đảo, không đợi nổi thuyền đi ngang qua liền bắt đầu thăm dò tình hình trên đảo. Có điều địa thế nơi này quá hiểm trở, hai người lần nào cũng mang thân thể đầy vết thương về mà chẳng thu hoạch được gì.

Hai người không biết mình đang ở đâu.

Không dám khẳng định bọn họ có phải thật sự đang nửa kia hòn đảo hay không, cũng không rõ nơi hai người hiện đang ở có nguy hiểm gì không.

Thiếu Kiệt bắt đầu đốt lửa đống bên bờ cát.

Cậu cho vào đó rất nhiều cành cây với lá khô để đảm bảo lửa không tắt. Sáng ra quạt khói, tối đến lấy làm nguồn sáng, mong rằng có máy bay hay thuyền qua đây, có ai đó nhìn thấy tín hiệu kêu cứu của bọn họ.

Thời gian dần trôi, vẫn không có tác dụng gì. Bọn họ tuy vẫn kiên nhẫn như cũ nhưng hai người chưa từng gặp ai khác ở đây.

Suy nghĩ chỗ này ở phía kia của hòn đảo đã bị gạt bỏ. Bọn họ ở đó bắt đầu cuộc sống nguyên thủy nhất của hai người. <ins class=“adsbygoogle”

118. Chương 116: Chờ Đợi Lời Đồng Ý

Hôm đó, Thiếu Kiệt cởi sạch quần áo cầm cành cây đã được vót nhọt đứng trong hồ nước bắt cá. Hướng Nam mang quả dại trong sơn động ra, gọi cậu lên bờ nghỉ ngơi, Thiếu Kiệt lắc đầu rồi đi vào chỗ nước sâu hơn.

“Cậu tìm thấy cái này ở đâu vậy?”

Hướng Nam thấy trong đống quả dại có loại hình như mới hái, trông khá giống nho liền cầm lên hỏi Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt ngẩng đầu lên nhìn, đáp: "Phía rừng bên kia có rất nhiều những cây dây leo, tôi hái từ đó xuống."

Thiếu Kiệt thấy Hướng Nam nhíu mày thì nói: "Mấy quả đó tôi đã thử rồi."

Ý Thiếu Kiệt là chỉ quả không có độc.

Hướng Nam nghe vậy thì mày càng nhăn chặt lại.

"Lần sau đừng có tùy tiện cho mấy thứ quả không rõ nguồn gốc vào miệng biết chưa?"

Hướng Nam mừng vì Thiếu Kiệt tốt số, cũng rất lo lắng, thấy cái gì cũng hái rồi tùy tiện ăn là rất nguy hiểm.

Lời Hướng Nam làm Thiếu Kiệt cau mày.

"Vậy còn anh thì sao?"

Hướng Nam ngớ người.

Y không nói gì.

Hướng Nam ở đó nhìn cậu đâm cá hồi lâu, cuối cùng hỏi cậu: "Thiếu Kiệt, cậu có sợ chúng ta sẽ cứ thế này rồi chết ở đây không?"

"Không sợ." Thiếu Kiệt ngước đầu lên rồi lắc đầu: "Sẽ không có chuyện đó đâu."

Hướng Nam lặng im.

Y khẽ cười với cậu, nhìn mặt nước không bằng phẳng kia, cấm lấy thứ quả lạ kia chầm chậm cho từng quả vào miệng.

Hướng Nam ngồi đó ăn thứ quả đỏ đỏ. Mắt Thiếu Kiệt không ngừng nhìn chằm chằm y.

Hướng Nam cảm thấy kỳ lạ, hỏi cậu: "Sao vậy?"

Thiếu Kiệt lắc đầu, tiếp tục bắt cá.

Hướng Nam ăn luôn miệng, cứ ngồi đó ăn. Qua một lúc lâu, Thiếu Kiệt đột nhiên hỏi Hướng Nam có nóng hay không thì y lắc đầu.

Sau đó Hướng Nam thật sự thấy nóng lên.

Không chỉ nóng, y còn thấy miệng lưỡi khô khốc.

Nhìn những giọt nước lăn trên tấm lưng rắn chắc rám nắng của Thiếu Kiệt thì giống như có một lực hấp dẫn hút lấy hồn y.

Hướng Nam thấy hổ thẹn lại có chút kỳ quái.

Hướng Nam xấu hổ vì bản thân ở trên hoang đảo lại đột nhiên có thứ khát vọng đê hèn này.

Hướng Nam rất buồn bực.

Y đổ lỗi tất cả cho thời tiết quá nóng, nhiệt độ quá cao.

Đấu tranh tư tưởng một hồi, y cởi lớp áo đã rách lỗ chỗ ra, ngâm mình xuống đầm nước.

Nước lạnh khiến cả người y khẽ run lên. Từ phía sau truyền tới tiếng Thiếu Kiệt gọi y, y quay lại ngẩng đầu lên, thấy Thiếu Kiệt thì ngây người.

"Đại thúc, anh sao vậy?"

"Không có gì."

Hướng Nam không biết lúc này mình đang ửng đỏ nhàn nhạt, chỉ cảm thấy rất lúng túng.

Hướng Nam đuổi Thiếu Kiệt: "Cậu lên bờ đi, ở đó có nhiều hoa quả lắm. Cậu lên nghỉ, tôi ở đây tắm một cái."

Thiếu Kiệt liếc về phía Hướng Nam chỉ, sau đó đáp: "Được."

Sau khi Thiếu Kiệt rời đi Hướng Nam liền thở phào.

Nước tuy lạnh nhưng lại không cách nào đối phó với cái nóng trên người Hướng Nam.

Hướng Nam ngâm người một lúc lâu, đầu óc dần lâng lâng mơ màng, cảm thấy phía dưới càng ngày càng có tinh thần.

Nhẽ nào……

Tay Hướng Nam vừa đi xuống, đột nhiên nghe thấy Thiếu Kiệt nhỏ giọng gọi một tiếng: "Đại thúc."

Hướng Nam quay phắt đầu lại, thấy Thiếu Kiệt đang cầm chùm quả nhỏ mới hái ăn, khó tránh bối rối xấu hổ, hỏi cậu: "Sao cậu lại xuống nước rồi."

"Lại giúp đại thúc tắm rửa." Thiếu Kiệt đột nhiên kéo Hướng Nam lại đưa tay xuống phía người dưới của y. Hướng Nam khẽ thở hắt ra. Thiếu Kiệt vứt chỗ quả chưa ăn hết sang một bên, hai môi áp lên mặt Hướng Nam, cắn vành tai y, giọng khàn khàn quyến rũ: "Sẽ khiến đại thúc rất thoải mái… rất thoải mái đó…"

Lấy đất làm giường, lấy trời làm chăn, Hướng Nam dưới sự dẫn dắt dụ dỗ của Thiếu Kiệt mà không ngừng thở dốc.

Sau này Hướng Nam mới biết đám quả kia có vấn đề.

Biết rõ là thứ đồ có tính kích thích mà còn hái một đống cất giữ như lương thực trong hang, chút mưu kế nhỏ này của Thiếu Kiệt chọc Hướng Nam giận đến mức cầm gậy chọc cậu.

Hướng Nam ăn cũng đã ăn rồi, hai người cũng không phải lúc trước chưa từng làm. Nhìn Thiếu Kiệt cầu xin làm nũng ra vẻ đáng thương, ngẫm thấy một cậu chủ nhà giàu như cậu rơi vào tình cảnh này, Hướng Nam lại yếu lòng mà thương xót, liền cho qua.

Ngày hôm sau Hướng Nam bị cảm.

Y bị cảm do gió lạnh. Cả người mệt mỏi, nằm trong hang núi không muốn cử động chút nào.

Thiếu Kiệt cõng y đến chỗ có bóng râm trên bãi cát.

Cậu bảo nơi này khá nóng, ngồi đây xông hơi một chút, ra mồ hôi là sẽ ổn.

Hai người liền ngồi đó hồi lâu.

Màn đêm dần buông xuống, Thiếu Kiệt không biết thiếp đi từ lúc nào, mơ màng tỉnh lại phát hiện chỉ còn

một mình thì cậu sợ hãi.

"Đại thúc…"

Cậu đứng lên nhìn xung quanh không thấy bóng người.

Dưới màn trời tối mờ, cậu hoang mang kêu gào.

Hướng Nam nghe thấy Thiếu Kiệt hoảng sợ gọi mình thì ôm chặt đống quả rồi bước nhanh ra khỏi rừng. Thiếu Kiệt thấy y lập tức kích động, vội lao tới ôm chặt Hướng Nam vào lòng.

Quả rơi hết xuống đất, Hướng Nam bất ngờ, thấy cậu hơi run thì vỗ lưng cậu, nhẹ giọng: "Gặp ác mộng, ngủ mơ thôi có phải không?"

"Không phải, không phải." Thiếu Kiệt siết chặt lấy Hướng Nam, vùi mặt vào vai y, cố ép mình bình tĩnh.

Hướng Nam thấy cậu như vậy liền đưa tay ôm chặt cậu vào lòng, khẽ vỗ lưng cậu an ủi, đầu mũi cay cay.

Trời đêm tối đen như mực. Hai người ngồi bên đống lửa giữa bãi cát, Thiếu Kiệt nằm trên đùi Hướng Nam nhìn trời, mặc cho y nghịch tóc cậu, nói: "Đại thúc, tôi không thể rời xa anh được. Thế nên, anh ngàn vạn lần không được rời khỏi tôi."

Hướng Nam gật đầu: "Được."

Thiếu Kiệt bảo bối duỗi tay chạm vào tai Hướng Nam nhưng bị y bỏ xuống. Cậu hỏi Hướng Nam: "Đại thúc, sau khi chúng ta ra khỏi đây sẽ lập tức kết hôn được không?"

Hướng Nam hơi khựng lại một chút rồi cười: "Được."

Hướng Nam thẳng thắn như vậy làm Thiếu Kiệt nhíu mày.

"Anh nghĩ tôi đang nói đùa với anh sao?"

Hướng Nam lắc đầu.

Không phải nói đùa mà mà đang nói suông.

Ở nơi này, dù thế non hẹn biển thế nào thì đến khi ra ngoài cũng không phải chịu trách nhiệm. Hướng

Nam không muốn phá vỡ bầu không khí nên liền thuận miệng đồng ý, cứ coi như chơi với cậu.

"Tôi thật lòng đó."

Hướng Nam lặng thinh trước lời thề sắt son của Thiếu Kiệt.

Cậu đã sớm đoán được Hướng Nam sẽ có phản ứng như vậy nên nói: "Nếu không thế này đi. Tôi cho anh thời gian thử thách tôi, nếu chúng ta làm đủ năm mươi lần liền kết hôn!"

Hướng Nam: Hãn

"Cậu tưởng là đang tích điểm thẻ thành viên để đổi quà sao?" Hướng Nam bất mãn: "Tôi cũng không phải hàng hóa."

Thiếu Kiệt ngớ người.

Sau đó, cậu nói nhỏ: "Có thể hiểu thành như vậy sao?"

"Không đúng. Đại thúc là hàng quý, tôi không phải bảo để đại thúc thử thách tôi sao?" Cậu ngồi dậy ôm lấy mặt Hướng Nam, hùng hồn nói: "Nếu đại thúc thấy tôi chưa đủ thành ý, vậy làm đủ một trăm lần có được không? Một trăm lần, đủ một trăm lần rồi anh liền gả cho tôi "

Rõ ràng là "thử thách" để chiếm hết tiện nghi, thành ý đâu ra chứ.

Hướng Nam: Lại hãn

"Nếu không anh lấy tôi cũng được, có điều anh không được đè tôi…" Thiếu Kiệt lẩm bẩm một mình, cảm thấy mình đã nhường nhịn rất nhiều rồi lại tự mình vui vẻ, hỏi Hướng Nam: "Thế nào? Thử thách! Thử thách?"

Hướng Nam mặc kệ cậu, cầm lấy một cây đuốc tự chế đi vào trong rừng.

"Đúng rồi. Một trăm lần hình như lâu lắm…"

Thiếu Kiệt nghĩ ngợi liền hối hận, đuổi theo kêu lớn: "Đại thúc, bảy mươi lần. Tôi yêu cầu đổi xuống bảy mươi lần, bảy mươi nha "

Trên bãi cát, đống lửa được lấp đầy củi khô bùng cháy hừng hực. Thiếu Kiệt sải bước đuổi theo Hướng Nam vào trong. Hai người đi cạnh nhau vai kề vai, một người không muốn nói, một người ra sức chào hàng,

đi càng sâu vào trong khu rừng. <ins class=“adsbygoogle”

119. Chương 117: Đau

Sau đấy Thiếu Kiệt thật sự làm vậy.

Cậu nhặt về rất nhiều thứ quả đỏ kia cùng một hòn đá chất khá mềm, cứ làm một lần với Hướng Nam liền khắc một dấu lên vách đá bằng phẳng duy nhất ở đây.

Cậu rất nỗ lực, không ngừng cố gắng, không ngừng khắc dấu.

Có không ít lần Hướng Nam bị màn hăng hái “tích điểm” của cậu chọc cho giận run, liền đập vỡ ghi chép của cậu.

Thế nhưng Thiếu Kiệt vẫn rất miệt mài, cố gắng rút thời gian để Hướng Nam suy nghĩ về ngắn nhất, tìm một chỗ mới một lần nữa khắc lại con số nhớ trong đầu.

Hướng Nam hoàn toàn bị sự kiên trì của cậu đánh bại.

Hướng Nam đã có tuổi, không có chết đuối lại thiếu chút nữa bị cậu làm đến chết, y cũng không biết nên nói gì với cậu cho phải.

Ngày tháng không ngừng trôi, nơi này không chia bốn mùa, sản vật phong phú. Hai “vợ” chồng bọn họ trừ khốn cảnh không thể thoát khỏi ra, chăm sóc lẫn nhau, cuộc sống cũng rất vui vẻ.

Thiếu Kiệt bắt đầu từ hôm Hướng Nam gật đầu liền đổi bản ghi chép chuyện “ấy” đổi thành nhật ký cuộc sống.

Cậu bảo với Hướng Nam mỗi ngày khi mặt trời lặn sẽ khắc một dấu lên vách núi. Chờ đến khi vẽ đủ 366 vạch, hôm đó sẽ là ngày kỷ niệm một năm đính hôn của bọn họ

Hướng Nam mỗi ngày thấy cậu ra sức khắc lên vách đá thì bật cười.

Hướng Nam vừa cười, Thiếu Kiệt lại dán lấy y, nhân lúc y vui vẻ mà chấm mút một chút.

Từng ngày trôi qua, vật đổi sao dời, những vạch dấu đã che kín cả vách núi bằng phẳng.

Hôm đó lúc Hướng Nam tỉnh lại không thấy Thiếu Kiệt đâu.

Y tưởng Thiếu Kiệt lại chạy tới chỗ đống lửa trên bờ cát nên cũng không để tâm, thức dậy định ra hồ nước tắm rửa.

Hướng Nam định ra ngoài lại liếc mắt thoáng qua vách đá Thiếu Kiệt dùng để ghi chép.

Y đột nhiên tâm huyết dâng trào chạy lại đếm.

Tính thử, Hướng Nam không khỏi ngây người.

Tính thêm hôm nay thì chỉ cần 6 ngày nữa thôi.

Không tính thời gian trước đó, bọn họ đã ở đây lâu đến vậy rồi?!

Hướng Nam có chút giật mình.

Y đi ra ngoài.

Y tới hồ nước rửa ráy một lượt, rồi xuyên qua khu rừng, đi đến bãi cát tìm Thiếu Kiệt nhưng lại không thấy ai.

Chiếc áo rách tả tơi của Thiếu Kiệt vứt bên đống lửa trên bờ cát nhưng lại không thấy người đâu.

Hướng Nam cảm thấy kỳ lạ, nhặt áo cậu đi vào chỗ bóng râm chờ, thế nhưng chờ rất lâu, y đã bắt đầu hoàng sợ rồi.

Hướng Nam sợ cậu xảy ra chuyện đi, bôn ba chạy khắp nơi tìm cậu.

Những nơi bọn họ thường đi qua đều không có bóng dáng Thiếu Kiệt.

Hướng Nam hoảng loạn không biết nên làm gì, không ngừng, vừa đi vừa gào tên Thiếu Kiệt, tiến vào khu vực nguy hiểm sâu trong rừng lần trước bọn họ lúc dò đường có thử đi qua.

Càng đi càng sâu, càng đi càng tối, Hướng Nam không tìm thấy cậu, dừng bước nghĩ xem có nên đi vào sâu hơn nữa không, nào ngờ lại bị rắn cắn.

Tim Hướng Nam giật thót, cảm giác lạnh buốt truyền từ sống lưng lên thẳng não bộ.

Chỗ này không có bác sĩ, không có thuốc, Hướng Nam trong phút chốc nhận ra cuộc đời mình sắp đến lúc kết thúc rồi.

Thế nhưng….

"Thiếu Kiệt…"

Hướng Nam xé manh áo rách trên tay, buộc chặt miệng vết thương lại.

Y tính men theo đường đến trở về, y mong có thể nhìn thấy Thiểu Kiệt bình an vô sự. Thế nhưng rất nhanh vết thương của y bắt đầu đau nhức, y dần cảm thấy khó thở, không điều khiển được cơ thể mình, váng vất, ngã xuống nền đất.

Hướng Nam nghe thấy giọng Thiếu Kiệt.

Không chỉ có tiếng Thiếu Kiệt mà còn có bóng rất nhiều người nữa. Hướng Nam trong lúc mê man nghe thấy tiếng nói rầm rì, cảm thấy rất ồn rất ầm ĩ, nhưng lại không rõ những bóng người mơ hồ loáng thoáng kia đang nói gì.

Có người cậy mồm y ra, nhét vào miệng y thứ gì đó, còn rót nước vào.

Vết thương trên chân Hướng Nam được rạch ra, Thiếu Kiệt nhấc chân y lên hút độc.

Dần không kiểm soát được ý thức, y rất nhanh liền lịm đi, chìm vào trong bóng tối lạnh lẽo.

Bệnh viện.

Vốn cả nhà nên vì người thân đại nạn không chết mà quây quần sum họp mừng rỡ khóc lóc, thế nhưng ngược lại, cuộc cãi vã trong phòng bệnh của lão gia nhà họ Ngụy và Thiếu Kiệt khiến không ít kẻ hiếu kỳ để ý.

"Cháu yêu anh ấy!"

"Bộp!"

Một tiếng rất lớn khiến tất cả mọi người đều đờ người.

"Mày tí tuổi đầu biết cái gì là yêu chứ? Ăn nói linh tinh!" Lão gia nhà họ Ngụy siết chặt nắm đấm, ánh mắt hung tợn, giận dữ vô cùng.

Thiếu Kiệt chịu một tát, bị lão gia nhà họ Ngụy nhổ vào mặt, trừng mắt với ông như đang trừng kẻ thù giết cha vậy.

Nhị lão phu nhân nhìn lão gia rồi lại nhìn Thiếu Kiệt, kéo Thiếu Kiệt qua bên, cố gắng khuyên cậu: "Cháu đừng tùy hứng. Nếu cháu thực sự thích anh ta thì ngoan ngoãn nghe lời về cùng mọi người. Bà đảm bảo nhà họ Hướng sau này sẽ thuận buồm xuôi gió, cả nhà hạnh phúc, cuộc sống mỹ mãn, thế nào?"

"Nếu mày không chịu cũng được!" Lão gia nhà họ Ngụy tức giận gào lên với cậu: "Tao chắc chắn số nó sau này sẽ khốn khổ hơn cả chó, ép nó không còn đường sống, chỉ còn cách tìm đường chết!"

"Ông dám!"

Sự quá khích của Thiếu Kiệt lại rước về một tát của lão gia nhà họ Ngụy.

Trong phòng bệnh ồn ào ầm ĩ, bác sĩ nói không được, khuyên ngăn vô dụng. Ông Đồ ra ngoài hành lang cố gọi cho Mạc Dương nhiều lần nhưng vẫn không tìm được người.

"Mẹ nó, đi du lịch sao không để lại cách thức liên hệ chứ?"

Ông Đồ nóng ruột là vì Hướng Nam có thể sẽ bị người ta ném đi.

Hướng Nam đến bệnh viện đã lâu nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Nhà họ Ngụy ngày nào cũng ầm ĩ, Thiếu Kiệt hôm nào cũng làm loạn.

Thiếu Kiệt lúc trước chẳng để ý cái gì, muốn thế nào cũng được, thế nhưng hiện tại cậu sợ Hướng Nam chịu tổn thương, cố gắng chống đỡ đã đến cực hạn.

Lúc gần chết cậu chưa từng khóc, không về được cậu cũng chưa từng nhỏ một giọt nước mắt, thế nhưng, cuối cùng Thiếu Kiệt vì sự thỏa hiệp của mình mà ngồi bên giường Hướng Nam khóc một đêm.

"Đại thúc, anh nhất định phải chờ tôi trở về biết không…"

"Đại thúc, chờ tôi học xong nhất định sẽ về cưới anh. Cả đời này chúng ra chỉ ở bên nhau, anh phải chờ tôi biết không…"

Ông Đồ nói, tình yêu có đủ sâu nặng hay không không thể quyết định bằng chút thời gian bên nhau.

Cậu hiện tại không cách nào đối đầu với người nhà, không cách nào bảo vệ Hướng Nam. Cậu chỉ đành

thuận theo, cầu mong đừng ai làm tổn hại đến Hướng Nam.

Thiếu Kiệt vừa khóc vừa nói, khẽ hôn lên trán Hướng Nam. Diệp Tâm Dư cùng chồng Ngụy Duy đứng ngoài cửa sổ nhìn con mình nức nở khóc, nước mắt cũng dần rơi theo.

Thấy cảnh này, tim bà… đau lắm.

Coi như vì sự chăm sóc lúc hoạn nạn của Hướng Nam dành cho Thiếu Kiệt, nahf họ Ngụy chi ra một khoản tiền viện phí chữa chạy tương đối lớn.

Thiếu Kiệt còn để lại một thẻ ngân hàng có hạn mức lớn, sau thẻ ghi rõ mật mã là sinh nhật Hướng Nam, cùng mặt dây chuyền bật lửa trên cổ, chứng minh thư của Hướng Nam và giấy phép tạm trú, thêm một bức thư dài sáu trang, tất cả nhét vào phong bì giao cho y tá trưởng.

Thiếu Kiệt không biết, lá thư đó sau này bị nhị phu nhân nhà họ Ngụy đọc được.

Sau khi bà đọc xong liền hừ lạnh, lấy thư ra, đưa lại phong bì cho y tá trưởng.

Bà đưa tay xé nát bức thư. Ngụy Duy cùng ông Đồ ở bên cạnh thấy vậy thì ngây người.

"Mẹ!" Ngụy Duy cảm thấy nhị lão phu nhân làm nhà họ Ngụy làm như vậy là cắt đứt đường cùng, có phần không thuận mắt liền nói: "Dù sao mẹ cũng nên để chúng nó chia tay trong vui vẻ chứ." (chia tay trong vui vẻ: nguyên gốc "hảo tụ hảo tán" lúc dịch ra bị mất mất ý "hảo tụ"- làm quen trong vui vẻ, nhưng mình thấy ở đây nhấn về ý chia tay hơn nên để bản dịch được thuần Việt nhất liền chọn dịch như trên)

"Chia tay vui vẻ?" Nhị lão phu nhân làm nhà họ Ngụy nhướn mày, hừ lạnh một tiếng mỉa mai: "Nếu vui vẻ thì sẽ không chia tay!"

Bà nói xong liền ném những mảnh vụn bức thư vào thùng rác, đầu ngẩng cao rời đi.

Lúc Hướng Nam tỉnh lại, Thiếu Kiệt đã không còn ở đó.

Một vị bác sĩ người Hoa kiều dùng tiếng Hán lưu loát giải thích đơn giản mọi chuyện cho Hướng Nam.

Gồm tình trạng sức khỏe của Hướng Nam cùng việc người nhà họ Ngụy rời đi và đền ơn y thế nào.

Hướng Nam không biết Thiếu Kiệt là bị ép rời đi.

Y mở phong thư ra, thấy thẻ ngân hàng cùng mặt dây chuyên bên trọng, nhớ tới lời hứa lúc trước Thiếu

Kiệt nói với mình.

Thiếu Kiệt: Đại thúc, tôi không thể rời xa anh được. Thế nên, anh ngàn vạn lần không được rời khỏi tôi

Thiếu Kiệt: Đại thúc, sau khi chúng ta ra khỏi đây sẽ lập tức kết hôn được không?

Hôm nay vừa trón kỷ niệm một năm bọn họ đính hôn.

Tỉnh mộng rồi…

Tất cả những lời hứa đó đều là giả….

Hướng Nam ngồi trên giường, siết chặt mặt dây chuyền trong tay, mặt đẫm nước mắt, tim đau như bị ai bóp nghẹn.

QQ: Tình huống truyện cẩu huyết đến không thể cẩu huyết hơn:)) <ins class=“adsbygoogle”

120. Chương 118: Gặp Lại

Người ta nói hạnh phúc vô cùng hoặc đau khổ tột độ sẽ khiến bạn ý thức về bản thân, Hướng Nam sau lần khóc đó mới nhận ra tình cảm mình dành cho Thiếu Kiệt.

Y một thân một mình bị bỏ lại nơi đất khách quê người, muốn cứ vậy mà ra viện lại không được cho phép. Ngôn ngữ bất đồng, y mỗi ngày đều như cái xác không hồn, yên lặng đơn độc đi lại giữa vườn hoa của bệnh viện và phòng bệnh.

Hôm đó, y lại xuống tầng dưới bệnh viện ngồi.

Nhìn dòng người qua lại, có người đẩy xe lăn trò chuyện, có người vui vẻ rời đi, có người vội vã đến, có người u buồn, có người đau khổ lại có người như trút được gánh nặng.

Hướng Nam ngồi ngây ngốc ở đó hồi lâu, nhưng trong đầu lại chẳng suy nghĩ gì.

Y ngước mắt nhìn sắc trời, thấy đã đến lúc trở về liền chậm chạp đứng dậy. Thế nhưng y lại bị một bà bầu vì tránh đám người đang bước vội đụng vào, ngã ngồi lại lên ghế.

Phản ứng đầu tiên của y và một người đàn ông trong nhóm người đang vội vàng cất bước là che chở cho

người phụ nữ có thai kia.

Người phụ nữ mang thai kia ngẩng đầu lên định cảm ơn, nhìn rõ Hướng Nam liền ngây ra, gọi: "Hướng Nam?!"

Đột nhiên có người gọi tên mình ở nơi xứ người này, Hướng Nam nghe thấy thì giật mình sửng sốt: "Sảnh Dực…"

Gặp được bạn cũ nơi đất khách, hơn nữa còn là vợ cũ của mình, Hướng Nam nhất thời cảm xúc lẫn lộn, không biết nên hình dung thế nào.

Sau đấy Hướng Nam cùng Sảnh Dực trò chuyện hồi lâu.

Nói về rất nhiều chuyện.

Có chuyện Sảnh Dực sao lại ở đây, Hướng Nam vì sao lại ở đây.

"Cậu ta cứ vậy mà đi sao?"

Hướng Nam gật đầu.

Y không cho Sảnh Dực biết quan hệ giữ y và Thiếu Kiệt.

Y chỉ nói mình gặp nạn cùng một người bị dạt vào đảo hoang, sau này được cứu ra thì người kia rời đi, chỉ còn lại mình y.

Hướng Nam cười nhẹ, hỏi Sảnh Dực: "Cuộc sống hiện tại của em với chồng em thế nào?"

Cô lắc đầu, cười tự giễu: "Làm gì có chồng nào. Sau khi em ký đơn ly hôn với anh liền không tái hôn nữa."

Hướng Nam nghe vậy thì ngẩn người.

"Thế nhưng… lúc đó em…"

Hướng Nam định nói cô rõ ràng bỏ đi theo một người đàn ông mà.

Nhưng lời đến cửa miệng lại thấy không phù hợp nên liền nén xuống.

Sảnh Dực thấy y như vậy thì khẽ cười.

"Anh vẫn chẳng thay đổi gì cả. Lúc nào cũng quan tâm đến cảm nhận của đối phương, làm gì hay nói gì cũng phải suy trước nghĩ sau."

Sảnh Dực đứng dậy tỏ ý muốn đưa Hướng Nam về phòng bệnh. Hướng Nam sợ cô mệt nhọc liền từ chối, đỡ cô, rồi lại thấy nam nữ thụ thụ bất thân, không thích hợp.

Sảnh Dực thấy y như vậy thì bảo cô tự đi được, tay chống eo, tay xoa bụng, bước từng bước, nói: "Lúc đó em không hiểu chuyện, nghĩ tình yêu là nhất, không cam lòng mà quay lại với anh ta…"

"Kết quả, rất nhanh em liền nhận ra mình sai rồi."

"Không biết anh ta dùng cách nào kiếm được giấy phép tạm trú ở đây cho em với anh ta, cũng không rõ bằng cách nào mà có rất nhiều rất nhiều tiền." Sảng Dực như đang nhớ lại kỷ niệm xưa mà lẩm bẩm: "Bọn em chuyển tới đây, thời gian đầu rất tốt. Sau này anh ta lại mắc tật cũ, không làm lụng gì mà bắt đầu đi cờ bạc, càng chơi càng lớn. Chơi thua lại bán hết đồ trong nhà đi…"

"Anh ta lúc đầu còn thề non hẹn biển, em tưởng anh ta vì đến nơi đất khách không được gặp người thân nên muốn phát tiết chút phiền muộn trong lòng. Thế nhưng sau này anh ta nghiện rồi liền quay ra đánh em, còn ép em phá thai, muốn bán cả em đi. Lúc đó, em mới nhận ra…" Sảnh Dực cúi đầu tự giễu: "Bản thân tim đui… mắt mù…"

"Vậy…" Hướng Nam nhìn cái bụng to của Sảnh Dực, hỏi: "Anh ta hiện tại…"

"Bị chém chết rồi…" Sảnh Dực nghe Hướng Nam hỏi thì ngẩng đầu: "Nghe người đồng hương của em nói vào chính đêm em bỏ trốn đi."

"Em thoát khỏi cơn ác mộng, được một người đồng hương thu nhận. Bây giờ bụng to nên làm thu ngân ở siêu thị của cô ấy. Cuộc sống bình thản, cũng không mong muốn gì…" Cô nở một nụ cười dịu dàng của người sắp lên chức mẹ, khẽ xoa bụng: "Chỉ mong có thể thuận lợi nuôi đứa nhỏ trong bụng lớn lên thôi…"

Sau buổi nói chuyện hôm đó, mỗi ngày Sảnh Dực đều đúng giờ xuất hiện trước cửa phòng bệnh của Hướng Nam.

Cô mang hoa tươi đến cho y mỗi ngày đưa canh, đưa cơm, đưa hoa quả tới còn cắt tóc, cạo râu, cắt móng tay giúp Hướng Nam. Cô chăm sóc Hướng Nam tận tình từ đầu đến chân khiến y có lại vẻ hiền hậu ngày xưa.

Sảnh Dực đang mang thai, Hướng Nam rất áy náy để cô phí công phí sức như vậy.

Hướng Nam năm lần bảy lượt khuyên cô không cần bận rộn vì mình, thế nhưng lần nào bảo cô, cô cũng chỉ cười không đáp.

Hướng Nam thấy nói không có tác dụng gì, lâu dần cũng không khuyên cô nữa.

Sau đó Sảnh Dực sinh con.

Là con trai, một cặp song sinh.

Hướng Nam vào phòng đẻ cùng cô, tận mắt nhìn đứa nhỏ ra đời, lúc đó kích động như con ruột của mình trào đời vậy.

Hướng Nam đặt tên cho hai bé con.

Đứa anh gọi Diệc Hòa, đứa em gọi Diệc Thuận, hòa hòa thuận thuận. Đại thúc hỏi Sảnh Dực có thấy hay không, Sảnh Dực trong mắt ngập nước, gật đầu cười.

Ba tháng sau, họ lặng lẽ về nước.

Một năm sau, họ kết hôn lại.

Thời gian quay vòng, chớp mắt bốn năm đã trôi qua. Hướng Nam đưa vợ cùng con đến ở một vùng đất hẻo lánh, trải qua bốn năm cuộc sống thanh nhàn.

Y ngẫu nhiên sẽ đọc báo hoặc xem TV thấy tin tức liên quan đến đám sói con.

Thường Triết phất lên, tiếp đó nhậm chức.

Tập đoàn Cao thị bị ai đó tiết lộ vài mục sổ sách bất minh, một đám người liên quan bị bỏ tù, phối hợp điều tra. Chuyện lớn gây biến động dữ dội, lật đổ không biết bao người trong gia tộc.

Cao Hạo rời khỏi xe lăn, tổ chức họp báo tuyên bố xóa bỏ hôn ước với Lena.

Cậu cả và cậu ba nhà họ Cao bị đồn không hợp nhau. Lời đồn càng lúc càng lan rộng, hình như vì một người phụ nữ, người ngoài đoán có thể sẽ phân chia gia tộc.

Đại phu nhân nhà họ Ngụy trong một lần tham gia cắt băng khánh thành một cửa hàng đã quý bị phóng viên ép hỏi Mạc Dương có phải đã vào hắc đạo hay không. Đại phu nhân nhân lúc ấy lập tức trở mắt, cho người đuổi hết phóng viên đi.

Trình Nam là người thảm nhất.

Không biết vì sao đoạn phim cậu cưỡng bức Hướng Nam ở khách sạn năm đó bị lộ ra ngoài. Cậu bị thẩm tra, ồn ào huyên náo một hồi, không tìm được người bị hại (Hướng Nam) ra làm chứng nên cuối cùng không giải quyết được gì.

Thế nhưng sau đó không rõ Trình Nam lại làm gì, họa vô đơn chí, lại có chuyện xấu khác lộ ra. Trình Nam sống chết không thừa nhận, cha cậu bị lửa giận che mắt, trong giây phút giận dữ tuyên bố ra ngoài cắt đứt quan hệ cha con với Trình Nam.

Mấy năm nay Hướng Nam có lén lút liên hệ với em trai.

Hướng Nam và Hướng Thiện đã đi làm, còn đón cha mẹ rời khỏi nhà họ Ngụy nữa.

Nhiều năm như vậy, đám sói con đều không có tới làm phiền bọn họ. Hướng Nam nghĩ trước nghĩ sau, thấy đám sói con hẳn đã quên mình rồi, quyết định đưa cả nhà chuyển từ chỗ đang ở về nơi gần bố mẹ.

Ngay ngày thứ ba đưa ra quyết định này, Hướng Nam gặp lại người xưa.

Hôm đó là ngày kỷ niệm đám cưới của Hướng Nam và Sảnh Dực.

Hai người vì sắp rời khỏi đây nên quyết định đưa hai đứa con đến một nhà hàng năm sao ở đó tiêu tiền một chút, hưởng thụ một bữa cơm Tây ngon lành.

Không biết tối đó Sảnh Dực quá vui hay thấy ngậm ngùi vì sắp phải rời khỏi nơi đây, cô không ngừng rót rất nhiều rượu cho mình. Lúc rời đi, bước chân cô chếnh choáng, đã say rồi.

"Sảnh Dực…" Hướng Nam đỡ Sảnh Dực, hai đứa nhỏ nghịch ngợm đuổi nhau quanh bọn họ. Hướng Nam nhíu mày, lớn tiếng kêu ngừng lại: "Đừng đuổi nhau nữa, đừng có chạy!"

Hai đứa nhỏ đang chơi đùa vui vẻ, cười khành khạch, không nghe lời mà vẫn cứ đuổi nhau.

Hướng Nam chăm cho Sảnh Dực không để ý được hai con.

Định tóm một đứa lại, tay vừa đưa ra còn chưa bắt được, chân Sảnh Dực đã nhũn ra, Hướng Nam vội đỡ lấy, phiền phức vô cùng.

Hướng Nam định trực tiếp thuê một phòng để Sảnh Dực nghỉ lại.

Không ngờ chưa kịp nói gì y đã thấy hai đứa nhỏ chạy lao ra ngoài.

“Quay lại!”

Hướng Nam gào lên một tiếng, đột nhiên có một người con trai đi từ phía trước lại cúi đầu khom người mỗi tay xách cổ áo một đứa mang hai đứa nhỏ về. Hướng Nam thấy vậy thì thở phào, định tiến lên cảm ơn, không ngờ khi nhìn rõ người kia là ai, Hướng Nam liền ngỡ ngàng.

QQ: Beta xong nên post luôn thêm chương nữa. Hôm nay thế này thôi, có gì hẹn mn T5 nha ^^ <ins class=“adsbygoogle”

121. Chương 119: Kỳ Lạ

“Chào… Chào cậu.”

Thái độ khách sáo của Hướng Nam làm Cao Hách nhíu mày.

Cao Hách thoáng liếc qua Sảnh Dực, để hai đứa nhỏ xuống, hỏi: “Của anh?”

Hướng Nam gật đầu.

“Cậu… sao lại ở đây?”

“Công chuyện.”

“À…”

Gặp lại sau một thời gian dài, Hướng Nam cũng không biết nên nói gì với Cao Hách.

Y cảm ơn một tiếng rồi vẫy tay gọi người phục vụ lại định nhờ giúp đỡ, không ngờ Cao Hách đột nhiên cầm lấy chứng minh thư Hướng Nam đưa ra, nói gì đó với người phục vụ. Người phục vụ kia nhìn nhìn Hướng Nam, nhận lấy chứng minh thư, bảo họ chờ một chút rồi rời đi.

Hướng Nam đã đặt được phòng.

Người phục vụ trả chứng minh thư lại cho Hướng Nam còn thẻ chìa khóa thì đưa vào tay Cao Hách.

Hướng Nam định bảo cậu đưa nhầm người rồi.

Thế nhưng Cao Hách không cho y cơ hội, dẫn hai đứa nhỏ đi vào thang máy ở đại sảnh khách sạn.

Hướng Nam gọi hắn không đứng lại, hai đứa nhỏ còn ngoan ngoan đi vào thang máy. Hướng Nam phiền muộn, vội bế thốc Sảnh Dực lên đuổi theo.

Vào phòng, Sảnh Dực mơ mơ màng màng, làm mấy chuyện điên khùng vì say bí tỉ.

Cô đè Hướng Nam ngã lên giường, ngồi khóa trên người y, hôn hôn hít hít ngay trước mặt Cao Hách và hai con.

Hướng Nam thấy cô kéo dây váy xuống, có xu hướng định biểu diễn ngay trước mặt mọi người liền vội ngồi bật dậy giữ cô nằm trên giường, kéo chăn che kín những nơi lộ ra của cô.

Cao Hách mặt không chút cảm xúc đứng đó xem kịch.

Hai đứa nhỏ thấy hiếu kỳ, chống tay đỡ cằm, mắt mở to tròn đứng bên giường.

Hướng Nam xấu hổ, mở miệng định cảm ơn rồi tiễn Cao Hách rời đi. Không ngờ còn chưa kịp nói gì, Sảnh Dực bỗng bật khóc dưới lớp chăn.

"Sảnh Dực?"

"Anh ghét bỏ em, anh ghét bỏ em…"

Sảnh Dực đang nói mớ.

Cô không ngừng ở đó oán thán, kêu Hướng Nam kết hôn được ba năm vậy mà vẫn không chịu chạm vào cô, kêu từ sâu trong đáy lòng Hướng Nam vẫn chưa từng tha thứ cho cô.

Sau đó cô lại ngồi dậy.

Mặt đỏ ửng vì hơi men ướt đẫm nước mắt, cô nói sẽ sinh con cho Hướng Nam, sẽ sinh một đứa con ruột cho Hướng Nam.

Hướng Nam khuyên cô, cô lại dán vào đẩy cô ra, cô lại dán vào. Hướng Nam thấy bực bội, lớn tiếng gầm lên. Sảnh Dực cùng hai đứa nhỏ bị y dọa phát run.

Sảnh Dực không dám nói gì nữa.

Cô khóc, Diệc Hòa bị Hướng Nam dọa cũng khóc. Hướng Nam ôm Diệc Hòa đang nức nở vào lòng dỗ dành, còn Sảnh Dực ngồi đó tự khóc mấy tiếng rồi dần dần ngã xuống giường, thiếp đi.

Hướng Nam thấy Sảnh Dực và Diệc Hòa đều đã nín, ngượng ngùng cười với Cao Hách, tỏ ý đã muộn, muốn tiễn hắn về.

Cao Hách không để ý tới y mà ngồi xuống chiếc ghế xoay trước bàn sách. Hắn lấy từ trên người ra hai thanh kẹo sữa bọc giấy sặc sỡ, ngoắc ngoắc tay với hai bạn nhỏ.

Hai đứa bé chạy tới trước mặt hắn, hắn hỏi: "Muốn ăn không?"

Giấy gói kẹo sữa lấp lánh rất đẹp.

Hai bạn nhỏ chớp chớp mắt, anh nhìn em, em nhìn anh, rồi cùng quay lại nhìn Hướng Nam.

Hai đứa thấy Hướng Nam không nói gì liền gật đầu, cùng giơ tay ra muốn nhận kẹo. Cao Hách hơi rút tay về, hỏi hai bạn nhỏ tối nay có chịu cho hắn ở lại không. Hai bạn bé rút tay về xoa xoa bụng nhỏ, có chút sợ mà quay lại nhìn hỏi ý kiến Hướng Nam.

Hướng Nam mím chặt môi nhưng không tức giận. Bọn nó liền quay lại gật đầu đồng ý.

Hai đứa xòe tay ra nhận lấy kẹo sữa.

Diệc Thuận nhìn tay anh trai rồi lại nhìn tay mình, cau mày, chu cái mỏ bóng nhẫy, tay nắm chặt lấy thanh kẹo sữa rồi dùng chất giọng trẻ con nớt hỏi Cao Hách: "Phần… Phần của… papa… mama… thì sao —"

"Đúng…" Diệc Hòa cũng gật đầu: "Đúng rồi —-"

Hướng Nam nghe vậy, không biết nên cảm thấy vui vì hai đứa con nhớ đến bố mẹ hay là thấy bất lực vì hai đứa nhỏ cứ thế mà nhận đồ của người lạ nữa.

"Papa đuổi chú đi." Cao Hách học theo cách nói bọn nó: "Thế nên không cho papa."

Hai bạn nhỏ lại quay đầu lại.

Cuối cùng, Diệc Thuận cầm thanh kẹo chạy về.

Bé ngỏ ý có thể chia đôi thanh kẹo này với Hướng Nam.

Diệc Hòa cũng chạy về.

Bé trèo lên giường, ngồi vào lòng Hướng Nam.

Hướng Nam cởi giầy tất ra hộ Diệc Hòa rồi giúp nó ngồi lên giường, sau đó cũng bế bổng Diệc Thuận lên, cởi giầy với tất của nó ra.

Diệc Hòa nhân lúc Hướng Nam cởi giầy cho Diệc Thuận liền bóc vỏ thanh kẹo rồi nhét kẹo sữa vào miệng Hướng Nam.

Diệc Thuận ngồi lên giường rồi bóc vỏ kẹo, bẻ nửa chia cho anh trai. Hai đứa nhỏ trong miệng ngọt ngào, nhún nhún trên giường, rung đùi rất đắc ý, còn bật cười khanh khách.

Cao Hách thấy bộ dạng ba người vui vẻ hỏa thuận thì cầm điều khiển bật TV lên.

TV vừa bật, Hướng Nam liền nhíu mày.

Cao Hách hoàn toàn không có ý rời đi làm Hướng Nam thấy có chút buồn bực.

"Cậu…."

"Đi nhà trẻ chưa?"

"Hả?"

Cao Hách bỗng hỏi vậy làm Hướng Nam bất ngờ.

Hướng Nam đưa mắt theo ánh nhìn của Cao Hách, quay đầu lại nhìn hai đứa con, lắc đầu: "Định để muộn một chút."

Hướng Nam tính sau khi chuyển về mới cho hai đứa đi học mẫu giáo.

Như vậy ổn định hơn, không cần sau này phải chuyển trường qua lại, làm rất nhiều thủ tục.

"Vậy đã quyết định sẽ học trường mẫu giáo nào chưa?"

Cao Hách tiếp tục hỏi, Hướng Nam lại lắc đầu.

Hướng Nam tiết lộ dự định chuyển nhà.

Cao Hách nghe thấy vậy cũng không có phản ứng dư thừa nào. Hắn chỉ để cử vài trường mẫu giáo khá tốt để thảo luận cùng Hướng Nam, cho y rất nhiều ý kiến.

Hai người nói chuyện đến tối muộn. Cao Hách ở lại cả một đêm.

Hôm sau Sảnh Dực tỉnh lại quờ tay tìm hai bảo bối, ngẩng cổ mơ mơ hồ hồ nhìn thấy chồng mình bị một người đàn ông xa lạ ôm từ phía sau nằm ngủ ở giường bên cạnh.

Cô ngỡ ngàng, lập tức cảnh giác bật dậy.

Sau đó, cô thấy Hướng Nam và Cao Hách dán chặt lấy nhau đều đang ngủ say. Cô gãi gãi mái tóc rối bù, thật sự không hiểu tình huống này là như thế nào, cảm thấy kỳ lạ, có chút đờ đẫn. <ins class="adsbygoogle"

122. Chương 120: Chào Đón

"Hướng Nam! Hướng Nsm?"

Giọng Sảnh Dực rất nhỏ nhưng đầy hoảng hốt.

Cô vỗ vỗ tay Hướng Nam định đánh thức y dậy. Thế nhưng nào ngờ, Hướng Nam không có phản ứng gì, ngược lại Cao Hách hơi nhíu mày, vì sự "quấy rầy" của cô mà mơ mơ màng màng hơi nghểnh cổ lên.

Sảnh Dực thấy Cao Hách tỉnh lại thì lập tức hoảng hốt.

Cô vội kéo chăn trùm lấy mình đầy đề phòng, cuống cuồng ra sức vỗ Hướng Nam.

Cao Hách hơi đờ đẫn, nhìn thấy Sảnh Dực thì căn bản không nhớ ra cô là thần thánh phương nào.

Sau đấy hắn nhận ra người mình ôm trong lòng là Hướng Nam, hàng lông mi dài như phiến quạt liền đứng yên. Hắn tựa cằm lên vai Hướng Nam, sờ tay y, cũng bắt đầu lay lay y.

Hướng Nam bị bọn họ đánh thức.

Thứ đầu tiên y thấy khi mở mắt ra là Sảnh Dực ôm chăn đề phòng nhìn mình thì hơi ngớ người.

"Em sao vậy?"

"Kia là ai?"

Hướng Nam nhìn Cao Hách đang dán chặt phía sau lưng mình, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, cuối cùng liền đáp: "Cao Hách."

"Cao Hách?"

Sảnh Dực lẩm bẩm, đột nhiên cảm thấy bộ dạng cùng tên người trước mặt hình như đã thấy qua, nghe qua ở đâu rồi.

"Cậu ta…" Sảnh Dực không nhớ được ra.

Cô thấy mình thật sự đã từng nhìn thấy người này ở đâu rồi nhưng lại không sao nhớ được.

Hướng Nam kiểm tra thời gian, nói với cô: "Sắp mười giờ rồi. Em dậy trước rửa mặt chải đầu đi, chúng ta phải về rồi."

"À?" Sảnh Dực nhìn đồng hồ, vội gật đầu, đứng lên đi vào trong phòng tắm.

Hướng Nam ngồi dậy, đi đánh thức hai con.

Hai đứa bé thức dậy vừa ngáp vừa dụi mắt.

Chúng rất nghe lời Hướng Nam, xuống giường vào phòng tắm tìm mẹ.

Hướng Nam nhìn hai con rời đi, quay đầu liếc qua Cao Hách, vỗ đùi cậu: "Cậu còn chưa dậy đi, chúng ta phải đi rồi."

Cao Hách vùi đầu, không để ý Hướng Nam.

Hướng Nam lay người hắn, hắn vẫn chẳng để ý tới Hướng Nam.

Y chẳng còn cách nào nữa.

Hướng Nam chờ ba mẹ con Sảnh Dực đi ra liền vào phòng tắm rửa ráy.

Lúc sắp đi Hướng Nam lại ra gọi hắn. Thấy hắn vẫn không để ý tới mình, Hướng Nam hơi do dự một chút rồi mang con cùng Sảnh Dực rời đi, đóng cửa lại cho hắn.

Hướng Nam xuống thang may liền đến trước bàn lễ tân thanh toán.

Phòng của y trước đó là do Cao Hách đặt, không có cọc tiền trước, hiện vẫn còn người ở trong phòng.

Hướng Nam hỏi thử không biết có thể thanh toán trước không, đến lúc 12 giờ trưa phải check out lại nhờ người lên đánh thức Cao Hách. Nhân viên lễ tân thao tác trên máy tính một lúc rồi quay ra với Hướng Nam, cung kính báo với y một loạt các thứ như mấy giờ mấy phút mấy người vào phòng nào, đến cuối hóa đơn thanh toán tổng lại bằng 0.

"Cái gì?"

Sảnh Dực thấy kỳ quái, Hướng Nam thì lập tức đoán được chuyện này có liên quan đến Cao Hách.

"Trong phòng…"

"Xin anh cứ yên tâm." Nhân viên lễ tân cười thật tươi, giọng ngọt ngào nhẹ nhàng nói: "Chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm phiền việc nghỉ ngơi của cậu Cao đâu."

Nói cách khác, bọn họ đã biết Cao Hách còn ở trong phòng.

Nếu nhân viên lễ tân đã nói vậy, Hướng Nam cũng không còn gì cần dặn dò nữa.

Lúc đi ra ngoài, bốn người Hướng Nam lên chiếc taxi được người trông cửa gọi cho.

Sảnh Dực không rõ về thân phận của Cao Hách, hỏi Hướng Nam: "Cậu trai ôm anh ngủ cả tối rốt cục là ai vậy?"

Lái xe taxi nghe thấy vậy liền liếc nhìn Hướng Nam qua kính chiếu hậu.

Hướng Nam khẽ ho khan, người lái xe liền quay đi. Hướng Nam cười nhẹ, nói với Sảnh Dực: "Là một chủ thuê cũ của anh. Hồi trước khi cậu ta còn đi học, anh có từng làm người giúp việc ở trường cho cậu ta."

"À…"

Trán Sảnh Dực liền dãn ra.

Diệc Thuận kéo tay áo Sảnh Dực, nói với cô: “Kẹo của anh ấy… rất… rất ngon ạ –”

Diệc Hòa nghe vậy cũng gật đầu liên tục phụ họa.

Sảnh Dực xoa đầu Diệc Hòa, dịu dàng cười.

Cô thật sự thấy Cao Hách rất quen.

Trong lòng cô lẩm nhẩm tên hắn, nghĩ qua nghĩ lại, đột nhiên liếc thấy bìa quyển tạp chí để lung tung trên taxi. Mắt cô lập tức bừng sáng, cầm lấy đọc, hỏi Hướng Nam: “Là cậu ta đúng không?”

“Là cậu ta!” Cô quay bìa quyển tạp chí ra phía Hướng Nam, chỉ chỉ: “Chính là cậu ta đúng không? Chính là cậu ta đúng không?”

Hướng Nam chỉ nhìn thoáng qua đầu đề rồi cất quyển tạp chí về chỗ cũ, rất bình thản mà gật đầu.

Sảnh Dực thấy câu trả lời khẳng định của Hướng Nam liền trở nên hưng phấn mà kích động.

“Sao anh lại quen một người lợi hại như vậy?” Cô bám lấy cánh tay Hướng Nam: “Tối qua hai người có nói chuyện gì không? Anh có nói với cậu ta chuyện nhà mình định chuyển nhà không? Nếu không anh đi nhờ vả cậu ta tìm giúp một trường mẫu giáo tốt cho Hòa Hòa với Thuận Thuận, tìm giúp em với anh một công việc khá khẩm một chút.”

Hướng Nam nghe vậy thì nhíu mày, lườm cô.

Sảnh Dực thấy y như thế thì hơi cau mày, dò hỏi: “Sao vậy?”

Cô thấy Hướng Nam chuyển tầm mắt không nói thì thì nóng ruột, khuyên y: “Hướng Nam, cả nhà ta vứt bỏ hết những gì đã có được ở đây chuyển về đó, mọi thứ đều phải xây dựng lại từ đầu. Công việc, chuyện học hành của con đều về số không tròn trĩnh. Mấy thứ đó là cần thiết nhất, cũng là khó nhất. “

“Anh biết rồi.” Hướng Nam quay lại nhìn cô: “Thế nhưng làm phiền người khác thì không hay.”

“Có gì không hay? Sao lại không hay?” Sảnh Dực vừa thấy nôn nóng vừa bực bội trước thái độ tìm được khó báu mà không tích cực cũng chẳng cố gắng của Hướng Nam. Cô siết chặt lấy tay Hướng Nam: “Anh không phải quen thân với cậu ta sao? Em rõ ràng nhìn thấy anh rất thân thiệt với cậu ta mà. Người có địa vị xã hội, có danh tiếng như cậu ta, chỉ cần nói mấy lời liền sẽ tìm được một công việc tốt. Anh đi nhờ vả cậu ta một chút, có gì chúng ta sẽ hậu tạ, như vậy vẫn không được sao?”

Mày Hướng Nam nhíu chặt, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, không để ý cô.

Hướng Nam không ngờ, đến tối lúc nhà y chuẩn bị ăn cơm, Cao Hách cư nhiên chủ động mò tới cửa.

Lúc Hướng Nam thấy hắn có phần sửng sốt.

"Cậu….. sao biết tôi ở đây?"

"Tôi…"

"Cậu đến rồi."

Sảnh Dực chạy từ nhà bếp ra.

Cô lau tay, nhiệt tình chào đón Cao Hách: "Cậu xem TV trước đi, để Hướng Nam uống trà nói chuyện với cậu. Tôi đi xào rau một chút, lập tức là có thể ăn cơm."

Cao Hách khẽ nhỏe miệng cười rất đẹp trai, đưa ánh mắt nhìn về phía Hướng Nam, đáp: "Được." <ins class="adsbygoogle"

123. Chương 121: Rửa Bát

Bữa cơm đó có thể coi là hòa hợp.

Sảnh Dực không ngừng tạo bầu không khí, luôn miệng tâng bốc Cao Hách, nói mấy lời kéo gần khoảng cách giữa Hướng Nam và Cao Hách.

Cao Hách nghe vậy thì thi thoảng sẽ lịch sự cười đáp lại Sảnh Dực nhưng vẫn một mực nhìn chằm chằm Hướng Nam. Hướng Nam chỉ vùi đầu mà im lặng ăn cơm, không nói mấy.

Ăn cơm xong, Hướng Nam định dọn đồ đi rửa bát, nhưng lại bị Sảnh Dực phất tay cản lại, kêu y qua tiếp khách.

Hướng Nam ngồi xuống sofa, thấy Cao Hách chọn lê thì cầm lấy một quả bên ngoài trông khá ổn, lấy dao gọt vỏ, gọi Diệc Thuận lại bảo: "Giúp bố vào bếp hỏi mẹ lấy một chiếc đĩa ra đây được không?"

Hướng Nam nói vậy là vì biết rõ thói quen ăn hoa quả của bốn tên sói con.

Trình Nam ngại phiền phức nhất, bình thường mặc kệ đã rửa hay chưa cứ vậy mà cầm lên ngoạm thẳng.

So ra, Thiếu Kiệt bình thường sẽ rửa hoa quả, thế nhưng nếu ăn được cả vỏ sẽ không gọt gì mà ăn luôn.

Thường Triết thì không kén chọn loại hoa quả nào, thế nhưng y sẽ không chủ động ăn, phải chờ người đút cho. Người khác cắt gọt xong đưa đến bên miệng y, cho bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Cao Hách thì muốn người khác gọt vỏ, bỏ hạt, cắt miếng, để lên đĩa rồi tự mình lấy, tự mình ăn.

Hướng Nam vừa dứt lời, Cao Hách lập tức bảo không cần.

Hắn lên tiếng bảo không cần bổ lê, muốn Hướng Nam gọt vỏ xong thì đưa cả quả cho hắn.

Hướng Nam thấy kỳ lạ, hỏi hắn: "Không phải trước nay cậu rật ngại cái này sao?"

"Người khác bổ lê cho tôi không quan tâm. Nếu anh bổ lê tôi sẽ không ăn."

Hướng Nam hơi ngẩn người.

Nếu Cao Hách đã nói vậy, Hướng Nam đương nhiên sẽ không cắt nữa.

Hướng Nam lại kêu Diệc Thuận đi lấy đĩa. Cao Hách khẽ cười, cầm điều khiển chỉnh âm TV to lên.

Mắt thấy lê sắp gọt vỏ xong, kẻ địch của Cao Hách dần đông lên.

Diệc Hòa nhìn chằm chằm phần thịt lê trắng lấp lánh, muốn ăn, chu cái mỏ hồng nhuận đi đến bên Hướng Nam.

Diệc Thuận chạy từ trong bếp ra, thấy Cao Hách đang chăm chú xem TV liền trèo lên sofa, ngồi cạnh Hướng Nam, cũng đợi Hướng Nam làm xong.

Cả hai đứa nhỏ đều muốn quả lê trên tay Hướng Nam.

Diệc Thuận ngoắc ngoắc ngón tay với Diệc Hòa. Hai đứa nhỏ đứng lại với nhau, thề muốn dùng bao búa kéo để quyết định quả lê trên tay Hướng Nam sẽ thuộc về ai, thế nhưng không ngờ lại đột nhiên xuất hiện tên Trình Giả Kim Cao Hách. Một búa đập vỡ hai kéo nhỏ, Cao Hách thắng.

Hai bạn nhỏ ủ rũ, có chút tức giận nhìn Cao Hách. Cao Hách ngoắc ngoắc tay với Hướng Nam. Y nhoẻn

miệng cười, đưa quả lê cho hắn: “Cậu còn nhỏ à.”

“Vốn là của tôi, tôi dựa vào bản lĩnh bản thân để chiến thắng, không sai nha.”

Hướng Nam không nghe ra ẩn ý sau lời nói của hắn, khẽ cười lau tay, cầm điều khiển định chuyển kênh. Đột nhiên Sảnh Dực lao ra từ trong phòng bếp ra, cướp lấy điều khiển trong tay y.

Hướng Nam ngớ người, hỏi cô: “Sao vậy?”

“Tối nay là kết thúc phim, chiếu liền hai tập, đến giờ rồi.”

Sảnh Dực nói xong lại cảm thấy làm phiền tới khách xem TV, xấu hổ cười với Cao Hách, hỏi hắn: “Cậu Cao không để ý chứ?”

“Không sao đâu.”

Cao Hách thản nhiên đáp lời, thấy nhóc Diệc Thuận chọn một quả lê rồi nhét vào tay Hướng Nam muốn y gọt cho thì giật giật khóe miệng.

Diệc Hòa ôm gối ngồi bên cạnh đột nhiên chỉ nhân vật nữ chính trên màn hình TV, lắp bắp lớn tiếng nói: “Ma… ma! Chị kia vì sao… vì sao lại khóc?”

Nhân vật nữ chính trong TV đang thổn thức khóc bên bờ biển. Sảnh Dực xoa đầu Diệc Hòa, đáp: “Vì chị ấy đau lòng.”

“Đau…” Bé Diệc Hòa không rõ đau lòng là thế nào, cậu hỏi Sảnh Dực: “Vì sao… vì sao… lại… đau ạ?”

“Vì chị ấy bị người ta vứt bỏ.” Sảnh Dực xem đến hào hứng, giải thích: “Chị gái này nha, rất ngốc. Mấy lời hứa hẹn bọn công tử nhà giàu trao cho thì nghe thôi. Nhưng cô ta nghe lại còn tin, tin rồi lại đợi. Gã công tử kia lời ngon tiếng ngọt. Cô ta chờ mãi đợi mãi, đến cuối lại bị người ta ném tiền vào mặt nên đau lòng rồi khóc.”

Hướng Nam nghe vậy liền nhíu mày.

“Các con còn nhỏ, em ở đó giải thích linh tinh cho chúng nó thì được cái gì?”

Phản ứng của Hướng Nam khá lớn.

Y bắt hai con ra ngồi cạnh bàn ăn luyện viết chữ, sau đó vào bếp rửa nốt đống bát Sảnh Dực còn chưa rửa

xong.

Sảnh Dực không rõ y làm sao. Cô nhìn nhìn Cao Hách rồi lại nhìn Hướng Nam đang đi vào bếp, nhất thời hơi xấu hổ và lúng túng.

Cao Hách thấy Hướng Nam bỗng trở nên kỳ lạ như vậy thì lịch sự cười với Sảnh Dực một cái, rồi đứng dậy theo vào bếp.

Cao Hách vào tới bếp, nghe Hướng Nam "loảng xoảng loảng xoảng" ra sức "rửa" bát, khóe miệng khẽ cong lên.

"Lâu ngày không gặp, phát hiện ra thay đổi lớn nhất ở anh lại là tính tình xấu đi rất nhiều."

Cao Hách lại gần Hướng Nam, kề bên tai y nhẹ giọng nói: "Vì áp lực làm cha quá lớn hay là do bị tên nhà giàu nào đó vứt bỏ mà oán hận chất đống?"

Hướng Nam nghe vậy hơi lườm Cao Hách rồi lách người tránh ra, không đáp lời.

So với nhân vật nữ chính trong bộ phim trên TV, Hướng Nam năm ấy thực ra không bắt Thiếu Kiệt nhất định phải thực hiện lời hứa sẽ kết hôn đó.

Y là một thằng đàn ông, một thằng đàn ông vừa nghèo vừa già.

Thiếu Kiệt là người như thế nào, những gì cậu ngầm sở hữu, những điều cậu kiêng kỵ, những gì cậu theo đuổi, sự cố gắng của cậu, y đều rõ.

Y không hy vọng xa vời nhưng lại rất tức giận.

Lúc y tỉnh lại, người bác sĩ kia có nói với y rằng nhà họ Ngụy vì cảm ơn y cứu Thiếu Kiệt mà đã trả cho bệnh viện một khoản tiền thuốc men khổng lồ.

Còn Thiếu Kiệt nhằm cảm ơn sự chăm sóc và bầu bạn bấy lâu của y, đã để lại một món quà rất lớn: Giấy xin cư trú tạm thời, một mặt dây chuyền cùng một thẻ ngân hàng hạn mức cao.

Lúc ấy Hướng Nam hỏi Thiếu Kiệt đang ở đâu, vị bác sĩ kia không đáp.

Sau đấy người bác sĩ kia chỉ tấm thẻ ngân hàng, nói một câu: "Cậu còn chưa rõ sao?" (Hướng Nam không biết thông tin vị bác sĩ này truyền đạt lại có nhầm lẫn…)

Giây phút đó, cả thế giới của Hướng Nam như sụp đổ.

Hoàn cảnh này thể hiện rõ rằng cậu sợ Hướng Nam sẽ sống chết quấn lấy, sợ mất mặt nên không chờ y tỉnh lại đã vội vàng bỏ đi rồi.

Y thà rằng năm đó Thiếu Kiệt nói rõ ràng với y. Cho dù chỉ là một lời cảm ơn cắt đứt quan hệ giữa hai người cũng tốt hơn so với việc tỉnh lại chỉ còn đơn độc một mình, lại bị xấp tiền dày cộp này đập cho hôn mê.

Hướng Nam luôn phải chịu tổn thương, nhưng y nào biết bản thân năm đó bị mấy người có ý đồ bên cạnh liên kết lại khiến y hiểu lầm.

"Cái này…" Cao Hách lấy chiếc tô đựng canh từ đống đồ đầy dầu mỡ, vung vẩy trước mặt Hướng Nam đang ngây người.

Ý hắn là đáy cái tô này đã có vết nứt, định hỏi xem Hướng Nam có muốn vứt đi không.

Hướng Nam hồi thần, tưởng hẳn muốn giúp thì liếc hắn một cái: "Cho nước rửa bát vào."

"Hả?"

Cao Hách trước này chưa từng nghĩ sẽ phải rửa bát lập tức nhíu mày.

Hắn cảm thấy mình đây là vô công rồi nghề đi kiếm việc, lại ngẫm thấy dù sao tay cũng đã bẩn, vậy trực tiếp…

"Không có."

Nước rửa bát đổ hoài không ra. Hắn ra sức bóp cái chai rỗng chỉ thấy bong bóng không thấy xà phòng đâu, nhíu mày nhìn Hướng Nam chờ y giúp đỡ.

Hướng Nam lấy một chai nước rửa mới từ trong tủ ra đưa cho hắn.

Hắn mở nắp chai đổ vào trong bát. Hướng Nam thấy hắn cẩn thận nhỏ từng giọt nước rửa bát xuống như thể đó là chất hóa học làm thuốc nổ thì hỏi hắn: "Lần đầu sao?"

Hàng lông mi dài khẽ run lên, Cao Hách liếc Hướng Nam đang "khinh bỉ" hắn, khẽ giật khóe miệng: "Trước mặt anh, phải."

Hướng Nam bật cười.

"Cậu thật là…" Hướng Nam cười trêu rồi lắc đầu: "Lúc trước Thiếu Kiệt bảo mấy việc vặt trong nhà cậu còn vụng hơn cả Thường Triết, tôi khi ấy còn không tin…"

Hướng Nam nói rồi cầm lấy chai nước rửa bát từ trong tay hắn.

Có ba việc vặt trong nhà mà Thường Triết không làm:

Thứ nhất là gấp chăn, vì y cảm thấy gấp rồi lại trải ra, trải ra xong lại gấp vào thật không cần thiết.

Đương nhiên, nếu có người chịu gấp cho thì y rất hoan nghênh.

Hai là không giặt quần áo. Quần áo của y siêu nhiều, y cũng đặc biệt quan tâm đến chuyện vệ sinh. Thế nhưng y không thích tự giặt tay, đồ chất liệu tốt đến đâu cũng chỉ có một cõi đi về – máy giặt.

Đương nhiên, Hướng Nam nhất định sẽ giúp y nhét quần áo vào trong máy giặt, giặt hộ thu hộ là hộ luôn, y vô cùng hoan nghênh.

Điều thứ ba, đương nhiên là rửa bát.

Dầu mỡ là điều tối kỵ của Thường Triết.

Y có thể không ăn nhưng bạn không thể ép y rửa bát. Cái bát qua tay y cọ một vòng nước rửa, vết dầu phía trên còn nghiêm trọng hơn so với lúc vừa cho vào bồn.

"Lúc trước a Triết thường giúp anh làm việc nhà sao?"

Hướng Nam đổ ít xà phòng vào tấm xốp rửa bát, làm ẩm, sau đó cầm lấy từng chiếc bát lên cọ rửa, lắc đầu: "Không hay giúp."

Cao Hách bảo bối hiểu là: Không hay giúp nhưng vẫn có giúp

Cao Hách cầm lấy chai nước rửa bát, khẽ hỏi: "Vậy cậu ta lúc trước giúp anh làm gì? Dọn dẹp sao?"

Nói đến việc dọn dẹp, Hướng Nam lại muốn phụt cười. Thường Triết không có số dọn dẹp đồ. Y đôi khi sẽ bỗng có lương tâm, đột nhiên chăm chỉ sắp xếp lại đồ đạc của mình. Tuy nhiên không biết phân loại, để đồ không theo trật tự. Dọn dẹp xong chưa được năm phút, y lập tức sẽ vì không tìm được một món đồ nào đó mà lật tung hết đồng đồ vừa mới dọn xong.

Cao Hách thấy Hướng Nam cười, hàng mi khẽ rung lên, che đi nét u ám, dò hỏi: "Anh nhớ cậu ta?"

"Có một chút…" Hướng Nam không phủ nhận: "Nói chuyện nhắc đến mà…"

Hướng Nam suy nghĩ một lúc rồi hỏi Cao Hách: "Đúng rồi, bên đó… mấy cậu vẫn sống tốt chứ?"

"Rất tốt…" Cao Hách không tập trung đáp: "Tôi tin anh cũng có xem tin tức. A Triết hiện tại rất lợi hại rất thoải mái."

"Vậy còn Trình Nam?"

Hướng Nam không quên chút chuyện nghe được về Trình Nam lúc trước.

Đoạn phim đã cắt ghép ấy, chỉ có Trình Nam và Thường Triết có. Trình Nam sẽ không tự làm hại bản thân, vậy người tuồn ra chỉ có thể là…

"Không rõ nữa, không biết cậu ta chạy đến phương trời nào rồi." Nhắc đến Trình Nam, giọng Cao Hách liền trầm xuống: "Cậu ta với Thường Triết cãi cọ trở mặt. Thiếu Kiệt lại không ở đây, sau khi bị đuổi ra khỏi nhà không thấy cậu ấy tới tìm tôi lần nào…"

"Cao Hách?"

"Hả?"

"Cậu rất lo cho cậu ấy phải không?"

"Không có." Cao Hách nhíu mày, nhìn Hướng Nam: "Sao anh lại hỏi vậy?"

Hướng Nam đưa tay chỉ bàn tay hắn.

Cao Hách cúi đầu nhìn thử.

Wow

Cả một chai nước rửa bát mới, toàn bộ đều đã bị hắn đổ vào cái to đựng canh trong tay rồi.

Á…

Một bát tô to.

Phải rửa bao lâu…

Cao Hách với Hướng Nam hai mắt nhìn nhau, cùng thấy sầu não. <ins class=“adsbygoogle”

124. Chương 122: Nhận Lỗi

Sau khi Cao Hách ra về, Sảnh Dực hỏi Hướng Nam có nhờ hắn giúp đỡ không.

Hướng Nam lắc đầu.

Sảnh Dực hờn dỗi cả một đêm vì Hướng Nam “không có chí tiến thủ”.

Sau đó Cao Hách không tới tìm Hướng Nam nữa.

Sảnh Dực định liên hệ lại với hắn, thế nhưng lần nào cũng bị nhân viên của Cao Hách dùng đủ loại lý do để từ chối chuyển máy.

Cơ hội mất rồi không thể kiếm lại. Sảnh Dực thử liền ba lần rồi cũng đành chấp nhận số mệnh.

Hướng Nam đưa cả nhà chuyển về nơi y vốn ở.

Vì chuyện lúc trước của Sảnh Dực, người nhà họ Hướng không chịu ở cùng cô. Sảnh Dực cũng không muốn sau này va chạm xung đột rồi phải sống không vui vẻ, thế nên nơi đặt chân của một nhà bốn người không phải ở nhà họ Hướng mà là một khu trọ Hướng Bắc sắp xếp, gần ngay bên nhà.

Sau khi chuyển tới, cả nhà Hướng Nam theo Hướng Bắc tới nhà hàng Thái Hi ăn tiệc tẩy trần mẹ Hướng đã chuẩn bị. Cảnh còn người mất, Hướng Nam nhìn khung cảnh thay đổi ngoài cửa sổ xe mà thấy trong lòng trăm mối tơ vò, có phần xót xa.

Ở nhà hàng Thái Hi, những người tổ chức tiệc tẩy trần cho Hướng Nam đã sớm chờ ở đây.

Chủ nhà hàng đích thân tới dẫn đường, đưa bọn họ tới một phòng riêng có hai người vệ sĩ mặc đồ đen đứng trông ngoài cửa.

Mẹ Hướng ngồi trước bàn trải khăn trong gian phòng riêng học chơi mạt chược.

Mạc Dương ngồi bên cạnh bà. Một người vệ sĩ của Mạc Dương, Hướng Thiện cùng bạn trai cô lại tiếp bà chơi.

Lúc Hướng Nam theo Hướng Bắc đi vào, Mạc Dương đang chọn giúp bà một quân bài.

Gã nhỏ giọng không biết đang thủ thì điều gì bên tai bà, chọc mẹ Hướng vui vẻ cười mãi. Nhóm người đang ồn ào cười nói bị một tiếng của Hướng Bắc cắt ngang.

Nụ cười mẹ Hướng cứng đờ lại khi nhìn thấy Sảnh Dực.

Bà biết chuyện Hướng Nam đi xa bao năm nay tái hợp lại với Sảnh Dực từ Hướng Bắc.

Bà không thích ả đàn bà sau khi phản bội còn mặt dày quay đầu ăn cỏ cũ này.

Thế nhưng Hướng Bắc kể với bà chuyện Sảnh Dực sinh cho Hướng Nam hai đứa con trai bụ bẫm (Hướng Nam không cho Hướng Bắc biết đó không phải con ruột của y). Người già trước nay đều thích có cháu chắt, thế nên mẹ Hướng tuy bất mãn với việc làm ngu ngốc của con trai mình nhưng sau đó cũng không nói gì cả.

Mẹ Hướng vừa thấy Hướng Nam, cặp mắt già nua liền rưng rưng nước mắt. Hướng Nam đến bên bà, khẽ gọi một tiếng "mẹ". Bà nghe tiếng y lập tức ứa lệ.

"Về là tốt rồi…" Hướng Nam khom người lau nước mặt cho bà. Bà gật đầu lia lịa, ôm lấy Hướng Nam, vỗ lưng y, giọng run rẩy nghẹn ngào nói: "Về là tốt rồi…"

"Mẹ, người đừng như vậy, đừng như vậy." Hướng Thiện sợ mẹ kích động quá mức không tốt cho tim, nhận lấy khăn giấy bạn trai đưa cho rồi đến bên dỗ mẹ, giúp bà lau nước mắt: "Mẹ xem mình kia, sao lại khóc đến mức này. Anh Nam quay về là chuyện vui, mẹ nên cười, nên cười."

"Đúng… Đúng…"

Hướng Nam đã trở về bình an, còn mang về cho bà già này hai đứa cháu ngoan thì có gì để bà khóc chứ.

Bà gật đầu, không nén được nước mắt, cười: "Nên cười. Mẹ rất vui… Mẹ rất vui mà…"

"Đúng rồi… Cháu mẹ đâu? Hòa Hòa Thuận Thuận của mẹ đâu?"

Hướng Nam thấy mẹ hỏi vậy thì vội vàng gọi Hòa Hòa và Thuận Thuận lại, nắm lấy hai bàn tay nhỏ mềm mại nhét vào tay bà. Bà thấy hai đứa nhỏ bụ bẫm kháu khỉnh, ánh mắt lấp lánh lại không sợ người lạ thì yêu thương vô cùng.

Bà xoa khuôn mặt phúng phính của hai bé, dạy chúng: “Đến, gọi bà nội, gọi bà nội.”

Diệc Hòa nghe vậy liền nhìn Diệc Thuận. Diệc Thuận nghe vậy cũng nhìn Diệc Hòa.

Lúc trước Hướng Nam ở nhà đã dạy bọn nó.

Hai đứa không sợ hãi cùng không do dự, trực tiếp lớn tiếng gọi: “Bà nội ”

Hiếm khi nói rõ ràng hai chữ này như vậy, Hướng Nam khẽ thở phào.

Mẹ Hướng nghe đến thích thú nha

Bà xoa đầu hai đứa nhỏ, lại gật gù: “Ngoan Ngoan ”

Hướng Nam thấy tâm tình mẹ tốt lập tức thuận đường tiến tới.

Y kéo Sảnh Dực lại, ra hiệu kêu Sảnh Dực nhanh lên tiếng. Cô thấp thỏm nhìn Hướng Nam rồi gọi: “Mẹ…”

Mẹ Hướng nghe thấy vậy, đầu chưa ngẩng lên mặt đã đổi sắc.

Sảnh Dực đương nhiên biết mặt đổi sắc như vậy là có ý gì.

Nói thế nào thì năm đó cô đã bỏ chạy theo người đàn ông khác.

Mẹ Hướng dù là người tốt tính cũng không thể không để trong lòng.

Bà thầm mừng bố Hướng bị trúng gió, không còn quản chuyện trong nhà nữa. Bằng không với tính cách nóng nảy của ông, nếu người cô gặp lúc tiến vào là ông, sợ đã bị côn loạn đánh chết.

Cô thấp thỏm sợ hãi gọi lại một tiếng, mẹ Hướng vẫn không đáp lại cô.

Cô bất lực nhìn về phía Hướng Nam. Hướng Nam định lên tiếng giúp cô nhưng bị Hướng Bắc giữ lại.

Hướng Nam quay đầu lại thấy Hướng Bắc lắc đầu.

Y nhíu mày, miệng hơi mở ra lại đóng lại.

Hướng Nam không giúp cô, cô cũng không phải không có cách nào.

Cô có hai tấm kim bài Hòa Hòa và Thuận Thuận trong tay, cô không sợ.

Quả nhiên, Thuận Thuận bàn tay đã được mẹ Hướng nắm chặt thấy bà nội không để ý mẹ bé, hàng lông mày nhỏ cau lại.

"Bà… bà nội sao… sao không để ý ma… mama?"

"Đúng… Đúng vậy…" Hòa Hòa cũng hỏi bà.

"Cái đó…."

Mẹ Hướng nhíu mày, bị hai cặp mắt long lánh kia nhìn chăm chú cũng không khỏi thấy yếu lòng.

Bà đưa mắt nhìn Sảnh Dực.

Sảnh Dực biết mọi chuyện sẽ như này.

Ban đầu cô không muốn quay về đây.

Lúc trước cô làm chuyện xấu xa đến vậy, khi về nhà họ Hướng chắc chắn sẽ không được sống yên ổn.

Sau này Hướng Nam đảm bảo với cô rằng sẽ không nói chuyện hai đứa nhỏ không phải con ruột y ra. Sảnh Dực cân nhắc kỹ càng, cảm thấy người già thường đều nể mặt cháu nội nên mới đồng ý.

Cô cầm tách trà đặt trên chiếc bàn thấp bên cạnh mẹ Hướng, nước mắt lưng tròng, quỳ xuống trước mặt bà.

"Mẹ… Con biết lúc trước con không hiểu chuyện, đã làm ra việc hồ đồ tổn thương Hướng Nam. Con gặp lại anh ấy ở nơi đất khách quê người, điều đó chứng tỏ hai vợ chồng con đời này có duyên. Sau này sinh con ra, Hướng Nam đặt cho chúng tên Diệc Hòa, Diệc Thuận chính vì muốn gửi gắm ý gia đình con sau này có thể sống hòa thuận bên nhau. Mẹ, người coi như nể mặt Hướng Nam, nể mặt hai đứa cháu trai của mẹ, cho con một cơ hội để con bước lại vào nhà họ Hướng. Sau này con sẽ chăm sóc chu đáo cho bố mẹ, được không ạ?"

Mẹ Hướng không nói gì.

Mạc Dương đứng xem kịch.

Sảnh Dực quỳ rất lâu.

Sau đấy Sảnh Dực định kéo hai con lại quỳ cùng. Mẹ Hướng giữ lấy hai đứa nhỏ rồi liếc thoáng qua cô. Lúc này bà mới nhận lấy tách trà, để lên bàn mạt chược.

Tách trà này mẹ Hướng không uống.

Điều đó chứng minh bà không có ý tha thứ cho cô.

Thế nhưng mẹ Hướng không kêu Hướng Bắc và Hướng Thiện đuổi cô đi, như vậy có nghĩa vẫn còn hy vọng.

Sảnh Dực sau đấy được Hướng Nam đỡ dậy.

Mọi người vui vẻ cùng ăn bữa cơm này.

Cả nhà gồm cả Mạc Dương đều hòa thuận ấm áp, hai đứa nhỏ đáng yêu ngoan ngoãn trở thành đối tượng được cưng chiều nhất.

Thế nhưng cũng có ngoại lệ.

Sảnh Dực ngồi đó không sao hòa hợp được với gia đình y.

Hướng Nam biết cô bị xa lánh, biết cô không vui thế nhưng có chút chuyện không phải chỉ cần nói vài lời là có thể giải quyết được.

Hướng Nam chỉ đành thầm nắm lấy tay cô dưới gầm bàn, cổ vũ cô, nhắc cô nên nhẫn nại.

Ăn xong cơm, cả nhà nói chuyện một lúc rồi quyết định trở về.

Mọi người ra khỏi phòng ăn. Hướng Nam cảm thấy mót quá nên vòng lại. Lúc y bước ra, đột nhiên có người đẩy y vào tường ngay trước cửa nhà vệ sinh.

Y nhìn kỹ xem đó là ai thì hơi ngớ người.

“Mạc Dương?!”

“Chờ anh lâu như vậy, anh cuối cùng cũng chịu… trở về…..” <ins class=“adsbygoogle”

125. Chương 123: Bắt Gặp

Trên người Mạc Dương nồng nặc mùi rượu.

Gã tựa trán lên trán Hướng Nam, hai mắt nhắm chặt, ôm lấy mặt Hướng Nam. Trong đầu gã tràn ngập hình ảnh Hướng Nam và Sảnh Dực âu yếm, rất đau khổ cũng cảm thấy rất buồn cười.

Hướng Nam thấy gã say rồi.

Y đưa hai tay ra ôm lấy má gã: "Cậu không sao chứ, có cần tôi gọi người vào đỡ cậu không?"

Mạc Dương lắc đầu lia lịa. Gã mím chặt môi, đổ cả trọng lượng cơ thể về phía Hướng Nam.

Hướng Nam bị gã đè chặt vào tường, cảm thấy bàn tay để trên má Mạc Dương ướt ướt.

"Mạc Dương?"

Hướng Nam lau nước mắt cho gã, khẽ cười, trêu gã: "Khóc cái gì, cậu còn nhỏ sao?"

"Em đi đón anh..." Hai tay Mạc Dương đặt lên hai bên sườn hông Hướng Nam, đầu cúi thầm, giọng hơi run.

Năm đó, người Cao Hạo bắt được khai ra chuyện Hướng Nam và Thiếu Kiệt bị ném xuống biển, Mạc Dược tưởng Hướng Nam đã chết rồi.

Khóc rống cả một đêm, mất sạch hy vọng.

Họa từ Thiếu Kiệt, không ai dám báo cho mẹ Hướng biết chuyện con trai bà gặp nạn.

Mạc Dương cùng Hướng Bắc thương lượng, gạt dỗ bà lấy lệ. Mạc Dương chịu không nổi nỗi đau trong lòng liền bỏ học, xách ba lô lên, vứt bỏ tất cả mọi thứ, chạy sang nước khác, lưu lạc nơi đất khách.

Mạc Dương nhớ cách đây gần hai năm nhận được tin khẩn của ông Đồ.

Ông Đồ không tìm thấy gã, thông qua rất nhiều người mới gửi được cho gã một bức e-mail.

Lúc Mạc Dương đọc được thì bức thư đó đã được gửi mấy tháng trời. Gã không suy nghĩ gì nữa, vội vàng

đi đến địa chỉ trong mail.

Khi đến bệnh viện, y tá nói Hướng Nam vừa đi xong.

Mạc Dương mừng quá đỗi đuổi theo nhưng lại không tìm thấy người.

Biển người mênh mông, tìm được lại mất đi, cảm giác lướt qua rồi lỡ mất đã cho gã cảm nhận được sự bất lực sâu sắc trong hơn hai mươi năm cuộc đời.

Gã bàng hoàng, gã không biết nên làm gì. Gã như phát điên túm lấy tất cả những người gã nhìn thấy, chạy đôn chạy đáo, không ngừng dò hỏi đến mức tuyệt vọng ôm đầu ngồi bên vỉa hè bật khóc.

"Em từng tới đón anh… Thật đấy…"

"Ừm."

"Thật đấy."

"Mạc Dương…"

Mặt Mạc Dương tựa lại gần sát, cánh mũi hai người cọ vào nhau. Mạc Dương hơi nghiêng đầu, môi như có như không nhẹ nhàng chạm lên môi Hướng Nam.

Hướng Nam biết Mạc Dương muốn hôn y, đầu mày nhíu lại, định lên tiếng thì bỗng…

"Hai người đang làm gì vậy?"

Hướng Nam nghe ra giọng Sảnh Dực thì giật mình.

Hướng Nam hơi đẩy Mạc Dương ra, thấy Sảnh Dực nhăn mặt không dám tin nhìn hai người cũng không hoảng hốt mà nói: "Cậu ta uống say quá. Anh không đỡ nổi cậu ta, em lại giúp anh."

"Vậy sao…" Sảnh Dực bán tín bán nghi.

Cô vừa rồi thấy Mạc Dương hình như đang hôn môi Hướng Nam.

Sảnh Dực quan sát Mạc Dương một lúc lâu, nghĩ thấy có lẽ gã thực sự say đến hồ đồ liền tiến lên định giúp Hướng Nam đỡ gã. Không ngờ Mạc Dương đột nhiên trợn mắt trừng cô, ánh mắt lạnh lùng đầy oán hận

khiến tim Sảnh Dực giật thót.

Sảnh Dực bị dọa sợ.

Cô hít vào một hơi khí lạnh, lập tức lùi lại hai bước. Hướng Nam thấy vậy thì không hiểu: "Em sao vậy?"

"Em…"

Mạc Dương nhắm chặt mắt rồi lại dựa cả người về phía Hướng Nam, hai chân còn như nhũn ra. Hướng Nam không dìu nổi gã, vòng hai tay ôm lấy eo gã, giữ chặt rồi lên tiếng: "Sảnh Dực?"

"À? À "

Sảnh Dực không đi tới mà quay đầu chạy ra.

Cô gọi vệ sĩ của Mạc Dương vào. Hai người kia thân cao sức lớn, đỡ hai bên cánh tay Mạc Dương. Hướng Nam được giải cứu, thở phào một hơi.

Hướng Nam đi theo bọn họ, vừa hay bắt gặp Cao Nhã ngoài cửa nhà hàng Thái Hi.

Cao Nhã đang trêu Diệc Thuận, Diệc Hòa, tươi cười hớn hở trò chuyện cùng Hướng Bắc, trông vô cùng thân thiết.

Hướng Nam không rõ hai người này làm sao lại quen nhau, đi về phía bọn họ. Cao Nhã thấy y thì sửng sốt.

Y khẽ cười, khách sáo chào Cao Nhã: "Lâu rồi không gặp."

"Đúng vậy Lâu lắm rồi không gặp. " Cao Nhã vỗ vai Hướng Bắc, nói với Hướng Nam: "Tốt lắm, tốt lắm. Sau thời gian dài như vậy, cả nhà rốt cục cũng đoạn tụ, sum họp đầy đủ các thành viên "

Hướng Nam gật đầu.

Hướng Bắc cũng gật đầu.

Hướng Nam hỏi cô: "Cô hẹn bạn tới đây ăn sao?"

"Không phải." Cô lắc đầu, chỉ lên tầng lửng dành cho khách quý duy nhất ở Thái Hi, đáp: "Tôi có hẹn với anh trai."

Nhắc tới Cao Hạo, Hướng Nam theo bản năng quay đầu nhìn về phía cô chỉ. Thấy Cao Hạo đứng trên đó cụp mắt nhìn y, Hướng Nam ngớ người.

Hướng Nam vừa định lên tiếng chào hỏi, Diệc Thuận chơi đuổi bắt khắp sân đột nhiên nhào tới, không phanh kịp, lập tức đụng vào chân Hướng Nam.

Hướng Nam cúi đầu xuống, nhẹ giọng mắng Diệc Thuận đang ôm choàng lấy chân y. Lúc ngẩng đầu lên đã không thấy Cao Hạo đâu nữa.

Không gặp mấy năm, đột nhiên thoáng nhìn qua nhau như này, trong đáy lòng Hướng Nam không hiểu sao xuất hiện một cảm giác không thể nói thành lời.

Hướng Bắc tạm biệt Cao Nhã, Hướng Nam đứng bên cạnh cũng vẫy tay phụ theo. Cao Nhã thong thả đi lên tầng. Hướng Nam và Hướng Bắc nhìn cánh cửa phòng mở ra đóng lại rồi ra khỏi nhà hàng Thái Hi, đến bên mẹ Hướng.

Vệ sĩ phụ trách đưa Mạc Dương về. Lớn nhỏ nhà họ Hướng theo sắp xếp của Hướng Bắc, leo lên chiếc xe van lúc nãy Hướng Nam ngồi tới.

Lên xe không lâu, đại thúc nhanh chóng phát hiện ra bầu không khí không được bình thường.

Mọi người đều lặng thinh.

Nét mặt mẹ Hướng đầy vẻ âu lo, Hướng Thiện im lìm, Hướng Bắc nhíu mày.

"Mọi người làm sao vậy?"

Hướng Nam ngồi bên ghế phụ lái đột nhiên hỏi. Hướng Thiện liền đưa mắt nhìn lên, mẹ Hướng và Hướng Bắc thì vẫn im lặng.

Cuối cùng, bà mới lên tiếng: "Hướng Bắc…"

"Con biết rồi, con biết rồi!" Hướng Bắc đang lái xe như bị kích động, đột nhiên giống như tức giận không kiềm chế được, có phản ứng rất lớn

Vừa rồi vẫn bình thường mà.

Hướng Nam không hiểu, lại hỏi: "Sao vậy?"

“Anh, anh đã quen Cao Nhã từ sớm phải không?” Hướng Thiện liếc thoáng qua mẹ, nghiêng về trước, đầy ý thăm dò hỏi: “Anh thấy cô Cao Nhã này là người thế nào?”

Hướng Thiện hỏi vậy liền nhận được lời cảnh cáo của Hướng Bắc.

Hướng Thiện nhìn chằm chằm như muốn bào mòn gáy Hướng Bác. Hướng Nam quay lại nhìn Hướng Bắc lại nhìn mẹ, hỏi Hướng Thiện: “Sao lại hỏi vậy?

“À vì Anh Bắc nhà ta vọng tưởng đũa mốc chòi mâm son, có ý với em gái Cao Nhã của ông chủ bọn em.’

“Hướng Thiện!”

Hướng Bắc lại nghiến răng nghiến lợi cảnh cáo một câu. Hướng Nam nghe thấy thông tin này thì hoàn toàn ngỡ ngàng.

“Hai đứa hiện tại đang làm thuê cho công ty nhà họ Cao?!” Hướng Nam bất ngờ lại càng sửng sốt: “Lúc trước nói cái gì mà vừa tốt nghiệp xong cả hai đã ký được hợp đồng với công ty bậc nhất, hai đứa em là làm cho Tập đoàn Quốc tế Cao thị?!”

“Đúng vậy, anh Bắc không nói với anh sao?” Hướng Thiện liếc qua Hướng Bắc: “Anh Bắc nhà chúng ta chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã được thăng mấy cấp, hiện tại đã là trợ lý hành chính hạng B ở tập đoàn Cao thị rồi.”

Hướng Nam nghe thấy vậy thì cau mày.

Vì y không rõ vận may của hai người là nhờ vào bản lĩnh thực sự hay là vô tình nhận được ân huệ bố thí của ai đó.

Hướng Nam trầm ngâm một lúc, khẽ nói: “Hướng Bắc, em biết chuyện Cao Nhã đã có vị hôn thế chứ?”

Hướng Bắc mím chặt môi không đáp.

“Hơn nữa, gia thế nhà ta kém nhà bọn họ nhiều như vậy. Đũa mốc chòi mâm son, em…” Hướng Nam nói đến đây thì nhận ra sắc mặt Hướng Bắc rất khó coi liền dừng lại.

Hướng Bắc còn trẻ, cuộc sống đơn giản, không có nhiều kinh nghiệm.

Hướng Nam sợ không nắm chắc thì không những không khuyên được cậu mà còn làm tổn thương lòng tự trọng của cậu. Y ngẫm nghĩ một lúc, nhìn Hướng Thiện rồi nhìn mẹ khuôn mặt đầy nét lo âu, ngồi thẳng người dậy, tính để hôm khác khuyên sau. Y dưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì.

Hướng Nam nhìn cảnh vật ven đường thay đổi, bỗng thấy phía trước có hai ba người đang đuổi theo một tên say khướt rồi quần ẩu ở ngay đầu đường. Lúc y nhìn kỹ lại liền ngây người.

Trình Nam?!

"Dừng xe!"

Hướng Nam đột nhiên gào lên, Hướng Nam vội phanh gấp, mọi người ngã rạp về trước. Hướng Nam mở cửa xe, lập tức lao về phía kia.

Mọi người không rõ xảy ra chuyện gì, ngồi trong xe hai mặt nhìn nhau.

Hướng Thiện lo lắng, mở cửa thò đầu ra xem thử, lập tức nhíu mày kêu lên: "Có chuyện rồi!"

Hướng Bắc nghe vậy liền nhăn mặt.

Cậu gọi bạn trai của Hướng Thiện, cầm lấy chiếc di động vứt phía trước vô lăng, cũng xuống xe đi về phía Hướng Nam lúc nãy chạy đi.

QQ: Mình đang bị cảm, vốn định hôm nay bùng không post nhưng sau thấy đã dịch hết rồi chỉ cần beta 1 chút thôi nên đành lê thân lên đây. Mình không biết mấy hôm nữa đã khỏe chưa nên nếu T5 không thấy mình post gì thì mn thông cảm nhé! ^^ <ins class="adsbygoogle"

126. Chương 124: Bất An

Trình Nam được cứu thoát. Mấy tên đánh cậu chửi rủa cảnh cảo nhóm Hướng Nam rồi nghênh ngang rời đi.

Hướng Nam cùng mấy người Hướng Bắc đưa Trình Nam say ngất về nhà trọ của Hướng Nam.

Hướng Bắc giặt ướt khăn đưa cho Hướng Nam, ngồi bên cạnh nhìn y cẩn thận lau sạch vết thương trên mặt Trình Nam thì hỏi: "Anh, anh quen tên say này lắm sao?"

Trình Nam đã say đến mức bất tỉnh nhận sự.

Mặt cậu tuy bị đau nhưng chỉ nhíu chặt mày, không trốn tránh, mắt cũng không mở ra.

Hướng Nam thấy Hướng Bắc hỏi thế thì khẽ cười: "Quen bình thường."

"Quen bình thường?" Hướng Bắc nhướn mày: "Vậy đừng giữ cậu ta ở lại đây."

"Anh, anh vừa rồi nghe thấy mấy tên kia nói gì không?" Hướng Bắc liếc qua Trình Nam: "Tên này đi vay nặng lại không trả nổi. Nếu anh giữ cậu ta lại, đến lúc mấy tên kia tìm tới thì sẽ phiền phức cho anh."

Hướng Nam nghe vậy cũng vẫn chỉ thản nhiên mỉm cười.

"Có giữ lại hay không cũng nên chờ cậu ấy tỉnh lại hãy bàn tiếp. Không chừng..." Hướng Nam giật giật khóe miệng, nhìn về phía Trình Nam: "Cậu ấy căn bản không muốn anh giữ cậu ấy lại."

Hướng Bắc không thực hiểu lời Hướng Nam nói.

Thế nhưng Hướng Nam nói cũng đúng, dù thế nào cũng nên chờ tên kia tỉnh lại rồi mới bàn tiếp, thế nên Hướng Bắc không tiếp tục nói về chủ đề này nữa.

Trong phòng ngoài tên quỷ say rượu Trình Nam ra chỉ còn lại hai anh em bọn họ.

Hướng Nam cảm thấy đây là cơ hội tốt để tâm sự với Hướng Bắc, nhỏ nhẹ hỏi cậu: "Mẹ lo lắng như vậy, chuyện giữa em và Cao Nhã thực ra là thế nào?"

Đột nhiên bị hỏi tới, Hướng Bắc hơi ngây người.

Không có mẹ ở bên gia tăng áp lực, không có Hướng Thiện ngồi cạnh cắt câu lấy nghĩa, Hướng Bắc cũng bình tĩnh hơn so với lúc trước rất nhiều.

Cậu hỏi: "Anh, anh thấy em có hợp với cô ấy không?"

Hướng Nam không trả lời mà hỏi ngược lại: "Cô ấy thích em?"

Hướng Nam hỏi đến chuyện này, trên mặt Hướng Bắc liền hiện lên nét khổ não.

Hướng Bắc lắc đầu: "Em không biết."

"Cô ấy đối xử với em rất tốt, chuyện gì bọn em cũng kể cho nhau nghe. Thế nhưng cô ấy có vị hôn phu rồi, hơn nữa trước nay chưa từng nói thích em. Thế nhưng mỗi khi có chuyện gì, người đầu tiên cô ấy tìm đến là em. Mẹ nói, cô ấy chẳng qua chỉ là đại tiểu thư kiếm thêm mấy vệ tinh, biết tên nhóc khờ em đây thích tiểu thư nhà giàu như cô ấy nên lấy em ra làm trò đùa. Có hôm Hướng Thiện nói lại với em, con bé đã

thử dò hỏi ý mẹ. Lúc mẹ nói chuyện với nó có bảo cho dù em thật sự theo đuổi được Cao Nhã, bà cũng sẽ không cho Cao Nhã vào nhà. Bà lo nhà ta đũa mốc không chòi nổi mân son, không muốn em mất đi tiền đồ, sống bám vào người ta, ăn cơm nhuyễn của người ta, sau lưng còn bị người xung quanh chỉ chỏ."

"Anh…" Hướng Bắc rất sầu não vì việc không được gia đình tán thành cùng sự mập mờ không rõ của Cao Nhã: "Em không định trèo cao, em thật sự thích cô ấy…"

Nghe những lời ruột gan của Hướng Bắc, Hướng Nam nhất thời cũng không biết nên khuyên cậu thế nào.

Y cảm thấy vấn đề không ở chỗ Hướng Bắc.

Cao Nhã…

Hướng Nam nhíu mày, suy tính trong lòng.

Hướng Nam vỗ vai Hướng Bắc, an ủi cậu vài câu rồi chuyển đề tài.

Lúc hai anh em nói chuyện, mẹ Hướng và Hướng Thiện dọn dẹp qua phòng ốc cho Hướng Nam.

Sau khi tiễn mọi người về, Hướng Nam cùng Sảnh Dực lấy quần áo trong va-li ra treo lên tủ. Hướng Nam cầm một chiếc chăn và một chiếc gối đi ra ngoài phòng khách.

Hướng Nam vừa để đồ xuống sofa, Sảnh Dực đã bước ra.

"Anh đang làm gì vậy?"

"Ra ngoài ngủ." Hướng Nam ngước mắt lên: "Nhà chỉ có hai phòng ngủ, khách (Trình Nam) ngủ một gian, em với Hòa Hòa Thuận Thuận ngủ một gian. Anh đương nhiên ra đây ngủ sofa rồi."

"Anh vào trong đi, ngủ ngoài sofa sao được. Bốn người nhà ta chen chúc một chút không phải là ổn sao?"

"Chen chúc một chút?" Hướng Nam dịu dàng cười: "Nếu ngủ say mơ màng xoay người đè lên hai đứa nhỏ thì làm sao?"

Hướng Nam còn chưa dứt lời, nhóc Diệc Thuận đã ôm gối chạy từ phòng ngủ ra.

Nhóc để cái gối xuống ghế rồi trèo lên sofa. Hướng Nam thấy bé tới chiếm chỗ thì buồn cười hỏi: "Con làm gì thế?"

“Thuận Thuận nó… cướp… cướp… chăn của con…” Nhóc Diệc Hòa tức giận phùng mà, ngồi trên sofa lớn tiếng nói: “Con không… không ngủ với em ấy…”

Sảnh Dực nghe vậy thì bật cười.

“Ngoan.” Sảnh Dực xoa đầu con: “Vào trong ngủ đi.”

“Không… vào!” Nhóc Diệc Hòa rống lên: “Con muốn… ngủ… ngủ cùng… cùng papa…”

Nhóc Diệc Hòa lại làm mình làm mẩy rồi.

Nuôi một cặp song sinh không dễ, thế nên từ lúc Hòa Hòa và Thuận Thuận dứt sữa, hai vợ chồng Hướng Nam đã chia phòng, mỗi người chăm một đứa.

Nhóc Diệc Hòa quen ở cùng Hướng Nam.

Chỗ lạ, Hướng Nam lại không ở trong phòng, nó đã thấy không an lòng thì chớ còn bị Diệc Thuận cướp chăn.

Nhóc Diệc Hòa giận rồi.

Nó đánh Diệc Thuận một phát rồi ôm gối trượt xuống giường, chạy ra ngoài kiếm Hướng Nam.

“Hòa Hòa không được không nghe lời, ngoan.” Sảnh Dực nhét gối lại vào lòng Diệc Hòa: “Nhanh vào trong.”

Diệc Hòa nhíu mày: “Không… vào!!!”

Sảnh Dực nghe vậy cũng cau có: “Hòa Hòa!”

“Được rồi, được rồi.”

Hướng Nam ngồi xuống ghế, ôm Diệc Hòa vào lòng. Nhóc Diệc Hòa leo lên đùi Hướng Nam, cong người chọn một tư thế thoải mái như mọi khi rồi tựa vào lòng y, nhắm mắt ngủ.

Hướng Nam vỗ nhẹ lưng nó, ru nó ngủ. Y thấy Sảnh Dực có vẻ bất mãn trừng Diệc Hòa không nghe lời thì nói: “Em đừng như vậy, đợt lát nữa con ngủ rồi anh lại bế con vào phòng không phải cũng vậy sao? Con nó lạ chỗ, nói thế nào cũng sẽ thấy có chút bất an.”

“Bất an, không nói đứa nhát gan như nó, sao Thuận Thuận lại không vậy?”

“Vì… vì… Thuận Thuận là người xấu…”

Nhóc Diệc Hòa nằm trong lòng Hướng Nam bỗng nói một câu. Sảnh Dực nghe thấy liền mắng nó: “Hòa Hòa!”

Diệc Hòa liền chui lại vào lòng Hướng Nam, bĩu môi không vui, không nói nữa.

Nhóc Diệc Hòa rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Sảnh Dực ngồi ở sofa nhìn Hướng Nam ru Diệc Hòa ngủ. Cô không hề có ý quay về phòng ngủ.

Hướng Nam thấy cô như có tâm sự liền hỏi: “Em sao vậy? Có phải…”

Diệc Hòa nghe thấy tiếng động liền bỗng ngọ nguậy. Hướng Nam dừng lại một chút rồi mới nhỏ tiếng tiếp lời: “Chuyển tới đây nên không quen?”

Vứt bỏ tất cả những gì đã gây dựng được ở nơi kia chuyển về đây, thấy lo âu cũng là bình thường.

Đối với Sảnh Dực, nơi này không có hoàn cảnh quen thuộc cùng các mối quan hệ, không có công việc đã làm quen, không có nguồn thu nhập định kỳ mỗi tháng, tất cả đều trở về con số không.

Thế nhưng lúc này cô không nghĩ đến chuyện ấy.

Cảnh vừa rồi ở nhà hàng Thái Hi…

Cảnh Mạc Dương tựa trán vào trán Hướng Nam, ôm lấy mặt y, khẽ chạm môi y…

Trong đầu Sảnh Dực chỉ quanh quẩn hình ảnh này.

Sảnh Dực nhìn về phía Hướng Nam.

Chuyện Mạc Dương dính lấy Hướng Nam lúc trước cô đã biết.

Mạc Dương cùng Hướng Nam từng như hình với bóng, thế nhưng vì cô không thích, Hướng Nam nói chuyện với Mạc Dương, khoảng cách giữa hai người mới giãn ra.

Thế nhưng…

Phát hiện hôm nay làm Sảnh Dực sững sờ.

Hướng Nam không cự tuyệt hành động cợt nhả đó của Mạc Dương.

Mà Mạc Dương, vì bị cô quấy rầy còn dùng ảnh mắt dữ tợn trừng cô khiến cả người cô rét run.

“Hướng Nam, hôm nay Mạc Dương…”

“Cậu ta say quá.”

Hướng Nam điềm nhiên cắt ngang lời Sảnh Dực. Sảnh Dực lắc đầu: “Cậu ta không có…”

“Cậu ta thực sự uống say.” Hướng Nam lại cắt lời cô, giống như muốn nhét cái “chân tướng” này vào đầu Sảnh Dực. Y nhẹ giọng an ủi, nắm lấy tay cô: “Cậu ta không biết mình đang làm gì. Em thấy gì thì cũng quên đi, đừng để trong lòng, cũng đừng nhắc lại nữa, được không?”

Sảnh Dực gật đầu.

Cô trở tay, siết chặt lại tay Hướng Nam.

Trong lòng cô không yên.

Cô luôn cảm thấy có rất nhiều chuyện cô không biết.

Cô luôn cảm thấy người đàn ông trước mắt mấy năm nay không ngừng thay đổi.

Cô luôn cảm thấy…

Người và việc ở đây, có gì đó quan trọng…

Mà cô đã bỏ lỡ mất… <ins class=“adsbygoogle”

127. Chương 125: Hẹn

Lúc Trình Nam tỉnh lại nhìn thấy Hướng Nam thì không có phản ứng gì nhiều.

Cậu quay đầu tránh Hướng Nam vươn người qua định bôi thuốc đỏ cho cậu, thấy Hướng Nam vẫn đưa tay qua liền cướp lấy túi bông gòn ném xuống giường, lườm y mắng y "già mù sa mưa" rồi kéo chăn ngủ tiếp.

Trình Nam cứ vậy ở lại nhà Hướng Nam.

Lúc ban đầu, cậu ngoài ăn chỉ có ngủ.

Cậu không nói chuyện với ai trong nhà Hướng Nam cũng không rời đi.

Cậu còn luôn cướp đồ.

Hoa quả Hướng Nam bổ cho con, cơm Sảnh Dực chuẩn bị xong định đưa cho Hướng Nam, món Hướng Nam vươn tay định gắp lúc giờ cơm hay là máy sấy Sảnh Dực vừa gội đầu xong định dùng. Chỉ cần cậu muốn, cậu sẽ không nói năng gì, trực tiếp cướp hết.

Năm lần bảy lượt, Hướng Nam khuyên cậu, cậu không để ý nói chuyện với cậu, cậu không nghe. Sảnh Dực và hai đứa nhỏ oán khí ngút trời, Trình Nam vẫn chuyện ta ta làm như cũ, Hướng Nam bị kẹp ở giữa, phiền muộn vô cùng.

Trình Nam ăn không ở không chỗ Hướng Nam được một tháng thì bắt đầu nói chuyện với Hướng Nam.

Cậu không nói gì khác, mở miệng ra chỉ vì một việc, đòi tiền Hướng Nam.

Hướng Nam ban đầu tưởng rằng cậu cần có việc gì đấy nên đưa cho cậu.

Cậu đi một ngày một đêm, về đến nhà là nằm lăn quay ra ngủ.

Tỉnh dậy, ăn cơm xong, muốn ra ngoài, lại đòi tiền Hướng Nam.

Kiểu xòe tay lấy tiền này duy trì một thời gian dài.

Nếu Hướng Nam hỏi han cậu vài câu hay không cho tiền, sẽ bị cậu châm chọc mỉa mai, cộng thêm mặt thối và đập đồ đạc.

Đã ăn nhờ ở đậu lại còn ngang ngược như vậy, Sảnh Dực mấy lần liền chửi như tát nước, còn đuổi cậu ra

ngoài. Khổ nỗi mời thần dễ, tiễn thần khó, Trình Nam kiểu gì cũng có cách để vào trong. Chuyện này diễn ra được vài lần, Sảnh Dực không còn sức lực để làm ầm ĩ nữa chỉ đành bực bội chấp nhận. Mỗi cần chỉ cần Trình Nam xin tiền liền nhanh chóng bỏ tiền mời cậu đi, chỉ mong cậu rời khỏi căn nhà này tới nơi mát mẻ khác.

Hướng Nam bôn ba khắp chốn vẫn chưa tìm được việc.

Hôm đó y lại phỏng vấn thất bại, tâm trạng cáu kỉnh, đặt bình nước xuống, trải báo ra, ngồi lên chiếc ghế đá quay mặt về phía sông bên vỉa hè đằng sau vườn hoa.

Trong nhà thêm một tên tiêu tiền Trình Nam, ngày nào cũng ầm ĩ tiếng chửi bới.

Mỗi lần Hướng Nam nhớ tới giọng nói chói tai cùng mấy lời cay nghiệt đều cảm thấy mệt mỏi, không còn chút vui vẻ nào để về nhà.

Y uống một ngụm nước, ngồi ngây người ngắm sông một lúc rồi thờ dài, hơi nhấc người ấy tờ báo ra rồi lại bắt đầu tiếp tục tìm cơ hội mới trên mặt báo.

Hướng Nam xem một lúc không lâu thì có người chạm vào vai y. Y quay đầu lại thấy Mạc Dương, có chút bất ngờ.

"Khéo vậy."

"Phải, khéo thật."

Xe của Mạc Dương đỗ sau vườn hoa, bốn người vệ sĩ tự giác đứng vào những góc có ích, cản giúp hai người ánh mắt của người qua đường.

Mạc Dương thấy những dấu x Hướng Nam đánh trên báo, ngồi xuống cạnh y: "Sao vậy? Vẫn chưa tìm được việc sao?"

Hướng Nam lắc đầu: "Thực khó."

"Khó? Vậy không cần khó nữa…"

Mạc Dương ôm lấy eo Hướng Nam, dựa sát vào người y, trêu y: "Ở nhà giúp chồng dạy con, chẳng phải tốt hơn sao?"

"Mạc Dương."

Mạc Dương hoàn toàn chẳng coi lời cảnh cáo của Hướng Nam ra gì.

Hướng Nam định ngồi cách xa gã ra, nhưng Mạc Dương siết tay giữ lại.

"Anh đừng bảo em anh kết hôn lại với cô ta là vì anh yêu cô ta…" Mạc Dương ôm y vào lòng, dịu dàng nói: "Anh thực sự chỉ muốn hai đứa nhỏ kia thôi đúng không?"

Bị nói có ý đồ mờ ám, Hướng Nam nghe ra ẩn ý sau lời nói lập tức ngước mắt lên nhìn Mạc Dương.

"Cậu nói linh tinh gì vậy?"

"Phải, em nói linh tinh." Mạc Dương cười thực tươi.

Khóe miệng quyến rũ hơi cong lên, cặp mắt đan phượng cũng hơi híp lại.

"Em giúp anh đuổi cô ta đi được không?" Mạc Dương niết cằm y, nụ cười nhàn nhạt: "Anh thích trẻ con, em sẽ nuôi cùng anh. Anh muốn nuôi bao nhiêu em cũng nuôi cùng anh. Anh chỉ cần đáp ứng một yêu cầu của em, đồng ý với em, mãi mai chỉ thuộc về mình em được không…"

Nói cách khác, Mạc Dương biết hai đứa nhỏ kia không phải của y?!

Đại thúc có chút sửng sốt: "Mạc Dương…"

Hướng Nam bị gã hôn.

Nụ hôn này của Mạc Dương chứa chan cả yêu thương cùng luyến tiếc.

Hướng Nam không đẩy gã ra, chỉ hơi chặn tay trước ngực gã.

Mạc Dương hiểu ý y. Dù sao cũng đang ở bên ngoài, Mạc Dương lần này rất nghe lời mà nhanh chóng buông Hướng Nam ra.

Hướng Nam sau đó nhận được điện thoại của mẹ Hướng, nói Sảnh Dực vứt Diệc Thuận lại cho Hướng Thiện, không rõ mang Diệc Hòa đi đâu rồi.

Hướng Nam thấy không còn sớm liền cùng Mạc Dương tới nhà mẹ Hướng ăn cơm trưa rồi đón Diệc Thuận về.

Về tới nhà, phòng ốc trống huơ trống hoắc.

Diệc Thuận ngoan ngoãn leo lên chiếc ghế sofa nhỏ xem TV, Hướng Nam nằm trên chiếc sofa dài ngủ một lúc. Nghe thấy tiếng chuông cửa, Hướng Nam ra mở cửa thấy a Đông liền ngẩn người.

"Lâu rồi không gặp…"

"Ừm, lâu rồi không gặp." A Đông cười tươi xán lạn, hỏi Hướng Nam: "Hướng Nam, tối nay anh rảnh không?"

"Hả?" Hướng Nam thấy kỳ lạ, hỏi lại y: "Cậu hẹn tôi có việc gì?"

A Đông đang định lên tiếng, nhóc Diệc Thuận đột nhiên chạy qua ôm lấy chân Hướng Nam.

Nhóc Diệc Thuận thò đầu lên nhìn, cặp mặt tròn đen lúng liếng chớp chớp, hỏi: "Chú có… có việc sao?"

Sự đáng yêu của Diệc Thuận chọc a Đông bật cười.

Y quay lại nhìn Hướng Nam: "Hôm ở nhà hàng Thái Hi cậu Hạo nhìn thấy anh, biết anh về nên hôm nay muốn mời anh một bữa cơm."

"Mời cơm?"

Hướng Nam nghe vậy thì nhíu mày.

Thời gian trước lúc trên đảo, quan hệ giữa y và Cao Hạo có chút không bế tắc.

Hôm đó ở nhà hàng Thái Hi hai người lướt mắt qua nhau, Cao Hạo mặt mũi lạnh tanh cũng không có chút vui mừng nào vì gặp lại bạn cũ.

Bây giờ đột nhiên nói muốn mời y ăn cơm….

Là vì sao???

"Sao vậy?" A Đông thấy ánh mắt do dự phức tạp của Hướng Nam thì hỏi y: "Tối nay anh bận sao?"

Hướng Nam lắc đầu: "Không bận."

“Vậy…” A Đông báo lại thời gian cùng địa điểm ăn rồi nói: “Cậu Hạo có bảo lát nữa sẽ qua đón anh rồi cùng đi…”

“Không cần.” Hướng Nam lắc đầu, khẽ cười: “Tôi tự đi là được rồi. Cậu bảo cậu ấy, tối chúng ta gặp sau.’

“Được rồi.”

A Đông gật đầu, sau đó trò chuyện với Hướng Nam một lúc rồi cáo từ.

A Đông vừa đi, Hướng Nam lập tức gọi điện cho Sảnh Dực.

Sảnh Dực thấy Hướng Nam bảo không ăn cơm nhà liền dứt khoát quyết định mang hai đứa con đi ăn cơm phần trẻ em.

Hướng Nam biết cô không muốn ở nhà nhìn mặt Trình Nam nên cũng không có ý kiến gì.

Hai vợ chồng thỏa thuận xong thời gian Sảnh Dực về đón Diệc Thuận, Hướng Nam liền dập máy vào phòng bếp.

Y không rõ Trình Nam liệu có về ăn cơm không nên làm mấy món để đó, tránh lúc Trình Nam về bị đói lại càu nhàu.

Y nấu nướng xong xuôi thì vào phòng lấy quần áo, rồi ôm lấy nhóc Diệc Thuận đang ngồi trên đất lục tủ chuẩn bị trộm ăn kẹo. Hai cha con vào phòng tắm tắm rửa.

QQ: May 2 hôm nay trời ấm lên nên mới có sức post chương mới. Tối sẽ post thêm nhé ^^ <ins class=“adsbygoogle”

128. Chương 126: Dạy Dỗ

Hai người vào trong chưa lâu thì Trình Nam trở về.

Trình Nam lăn ra nằm dạng háng trên sofa.

Thấy trong nhà im ắng, Trình Nam tưởng không có ai ở nhà, cầm điều khiển bật chiếc TV lúc nãy trước khi vào phòng tắm Hướng Nam đã tắt lên.

Cậu chuyển qua vài kênh, thấy không có gì hay để xem thì ném điều khiển đi, vào phòng tắm, định "giải quyết" một chút.

Hướng Nam vốn không nghĩ Trình Nam sẽ về vào giờ này.

Trong nhà lại chẳng có ai nên cửa phòng tắm chỉ đóng khép chứ không khóa chốt.

Rèm che bồn tắm bị Diệc Thuận kéo lại.

Hướng Nam và Diệc Thuận đang ngâm mình trong bồn xà phòng bằng sữa tắm dành cho trẻ em.

Hướng Nam ngủ thiếp đi.

Nhóc Diệc Thuận ngồi trong bồn tắm lớn, cầm một đống bọt xà phòng phồng má cố sức thổi phù phù về phía Hướng Nam. Trình Nam vào dùng bồn xí. Một lớn một nhỏ hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của đối phương.

Sau đó, Diệc Thuận cùng Trình Nam cùng nghe thấy tiếng động của đối phương mới có cảm giác không đúng.

Nhóc Diệc Thuận chớp chớp mắt, bàn tay nhỏ tóm lấy tấm rèm, thò đầu ra. Trình Nam theo bản năng nhận ra, cũng hơi nghiêng đầu nhìn ra sau lớp rèm.

Ôi!

Lời này xuất hiện trong lòng cả hai.

Diệc Thuận bị dọa sợ tới phát run.

Trình Nam bị cặp mắt to lóng lánh của Diệc Thuận dọa xuýt nữa tiểu vào quần.

Trình Nam nhíu mày, kéo khóa quần lên rồi kéo rèm che ra.

Cậu thấy Hướng Nam ngủ trong bồn tắm thì hơi ngẩn người.

Lập tức sau đó, Trình Nam cau mày.

Nét sợ hãi trên mặt Diệc Thuận đã biến mất.

Bé không thích Trình Nam nên không để ý cậu. Bé cứ tự chơi một mình, vốc một đống bọt xà phòng, chu cái môi bóng nhẫy, tiếp tục thổi bong bóng lên ngực Hướng Nam đang say giấc nồng.

Trình Nam sợ Hướng Nam bị cảm, muốn gọi y dậy.

Thế nhưng cậu không được tự nhiên, không muốn khiến Hướng Nam nghĩ cậu quan tâm đến y nên lại không muốn gọi.

Cậu cụp mắt dọa Diệu Thuận, trầm giọng nói: "Nhanh gọi bố cháu dậy, nhanh lên!"

Nhóc Diệc Thuận ngước đầu lên nhìn cậu, cặp mắt long lanh, vươn bàn tay nhỏ định kéo rèm lại che đi Trình Nam làm phiền hai cha con bé tắm rửa. Trình Nam nhíu mày, kéo mạnh rèo ra, nhìn Hướng Nam một chút rồi trầm giọng cúi người, nghiến răng nói: "Chú bảo cháu gọi bố dậy, có nghe lời không!"

Diệc Thuận nhăn mặt, lập tức vỗ bọt xà phòng trên tay lên mặt Trình Nam.

Trình Nam bị bé bôi đầy mặt thì tức giận, giơ tay định tát bé một cái. Thế nhưng không ngờ Hướng Nam đột nhiên ngọ nguậy, Trình Nam hơi ngờ người thu tay về. Cậu nhìn Hướng Nam, thấy y thật sự sắp tỉnh lại, trừng Diệc Thuận một cái rồi xoay người, đóng "rầm" cửa đi ra ngoài.

Hướng Nam bị tiếng đóng cửa kia dọa nhảy dựng.

Y mơ mơ màng màng nhìn Diệc Thuận rồi nhìn bản thân, đoán rằng có ai đó mới về. Y vuốt hết đám bọt xà phòng Diệc Thuận thổi lên người y xuống, hỏi bé: "Chịu đứng dậy dội nước không."

"Papa… Thuận Thuận… Thuận Thuận mới đánh một con… một con quái thú… rất… rất to."

Hưởng Nam vừa tỉnh lại khỏi giấc ngủ say, có hơi đờ đẫn, không rõ quái thú Diệc Thuận nói là cái gì.

Nhóc Diệc Thuận khoa trương khua loạn hai cánh tay bóng loáng, thấy bọt xà phòng trên tay bay lên mặt Hướng Nam thì vội vàng vươn bàn tay nhỏ lại gần, giúp Hướng Nam lau từng chút từng chút bọt xà phòng trên mặt đi.

Xà phòng trên tay Diệc Thuận quá nhiều. Lòng tốt của bé ngược lại lại bôi thêm càng nhiều xà phòng lên mặt Hướng Nam.

Hướng Nam vội kéo bàn tay đầy xà phòng của bé xuống.

Y thấy da tay Diệc Thuận đã bị ngâm đến nhăn nheo liền đưa tay vớt bông tắm cho trẻ con từ đáy bồn lên xoa loạn trên người Diệc Thuận, giúp bé đứng dậy dội nước rồi đuổi bé ra khỏi bồn tắm.

Hướng Nam mặc quần áo sạch cho Diệc Thuận xong liền "phóng thích" bé.

Nhóc Diệc Thuận chạy ra phòng khách, thấy Trình Nam liền làm mặt quỷ, rồi chạy tới trước tủ lôi hộp kẹo lúc nãy chưa vận chuyển thành công ra bàn trà.

"Thuận Thuận —"

Nhóc Diệc Thuận bỗng nghe thấy tiếng Hướng Nam gọi nó thì giật mình.

Nó quay phắt đầu lại, nhìn Trình Nam đang ngồi trên sofa trừng nó, chạy tới trước phòng tắm, vươn tay nhỏ khẽ đẩy cửa ra, thò đầu vào: "Sao… Sao ạ?"

"Sắp đến giờ cơm rồi, không được ăn kẹo, biết không?"

Nhóc Diệc Thuật gật cái đầu nhỏ, hai tay ôm lấy hai má phúng phính: "Nhưng… Nhưng mà… con muốn…"

"Không được muốn." Mỗi lần Diệc Thuận ăn kẹo xong sẽ không chịu ăn cơm. Sắp đến lúc Sảnh Dực đón con đi ăn, Hướng Nam đang mặc quần áo nhíu mày, liếc bé, cảnh cáo: "Không được ăn vụng biết không?"

Nhóc Diệc Thuận lại gật đầu.

Nó chạy ra.

Vào đến phòng khách, nó nhìn thấy hộp kẹo thì do dự.

Nó cuối cùng không chống cự nổi sức quyến rũ của đống kẹo màu sắc sặc sỡ, liếc xem thử Hướng Nam đang ở đâu rồi thò tay vào trong hộp kẹo, lấy từng viên từng viên kẹo ra, để vào lòng bàn tay còn lại.

Hướng Nam đi ra thấy vậy lập tức cau mày.

"Thuận Thuận!"

Nhóc Diệc Thuận giật mình ngẩng dầu lên, vội giấu chỗ kẹo trong tay ra sau lưng.

"Chỉ… chỉ một chút thôi…"

"Một chút cũng không được." Hướng Nam đưa tay ra: "Đưa bố."

Diệc Thuận tủi thân vô cùng, mặt nhăn lại, tiếc mấy viên kẹo kia, dù đưa tay ra nhưng vẫn không chịu giao kẹo cho Hướng Nam. Nó ồn ào: "Chỉ… Chỉ một chút thôi…"

Hướng Nam nhướn mày: "Có đưa không?"

Diệc Thuận không chịu đưa.

Nó thấy Trình Nam ngồi bên cạnh bộ dạng châm chọc thì lại càng không chịu đưa.

"Chỉ… Chỉ… một chút thôi…"

Hướng Nam tuy có làm dữ nhưng trước nay chưa từng đánh nó. Nhóc Diệc Thuận liền ôm vận may, "liều mình" chống cự.

"Thuận Thuận!"

Hướng Nam ngay cả một đứa nhỏ cũng không nói được. Trình Nam ngồi bên cạnh triệt để coi thường y.

Trình Nam lười xem hai cha còn nhà này cãi cọ nhàm chán, đứng dậy tới trước mặt Hướng Nam, xòe tay đòi tiền.

"Bao nhiêu?"

Trình Nam báo một con số.

Hướng Nam nghe vậy liền nhíu chặt mày.

"Cậu tưởng tôi mở ngân hàng à, lần nào cũng đòi nhiều tiền như vậy. Cậu rốt cuộc cầm tiền đi làm gì?"

"Sao? Đi chơi Khó chịu sao?" Trình Nam nhướn mày, chỉ y: "Anh đừng quên tôi hiện tại không có gì, phải xòe tay xin anh cũng là do anh ban tặng cả!"

"Cậu nói liên thiên gì đây? Cái gì mà do tôi ban tặng?"

"Nhẽ nào không phải?" Sảnh Dực không có nhà, Trình Nam cũng chẳng kiêng kị gì, chỉ tay về phía Hướng Nam mà lớn tiếng: "Nếu không phải anh quá nhiều nhân tình, lại không chút tiết tháo, tôi sẽ bị người ta hợp lại làm hại sao? Nếu không phải anh quyến rũ khắp nơi, đứng núi này trông núi nọ, tôi sẽ bị chính anh em mình giẫm đạp lên sao?"

“Đám khốn nạn đó lúc chơi vui thì choàng vai gọi anh gọi em, kết quả lại thành thế này. Vì một tên đê tiện như anh mà trở mặt hãm hại tôi, bây giờ tôi đi ra, bọn họ còn hận tôi không chết! Chết đi chết lại!” Trình Nam chọc vào mũi Hướng Nam: “Tôi có ngày hôm nay tất cả là vì anh! Bị người nhà đuổi ra đường là vì anh, mất hết tất cả là vì anh, bạn bè xa lánh là vì anh! Rơi vào vũng bùn này cũng là vì tên đê tiện như anh!”

Bị chỉ tay thẳng mặt mắng đê tiện, Hướng Nam giận đến run người.

Y siết chặt nắm tay, không thèm để ý Trình Nam, xòe tay ra trước mặt Diệc Thuận đang bị tiếng rống gào của Trình Nam làm đơ người: “Thuận Thuận, đưa đây!”

Nhóc Diệc Thuận hoàn hồn, thu tay về, dùng chất giọng trẻ con nói lớn: “Chỉ… Chỉ một chút… chút thôi…”

“Một chút cũng không được!” Hướng Nam giận dữ, bị Trình Nam kéo qua.

Trình Nam gào lên: “Anh có đưa không?”

Hướng Nam trừng cậu, cầm cây chổi lông gà bên cạnh, chỉ về phía Diệc Thuận: “Con có đưa đây không?”

“Chỉ… “ Diệc Thuận nhìn thấy chổi lông gà trong tay Hướng Nam thì sợ hãi.

Cặp mắt nó mở to, nhìn khuôn mặt giận dữ của Hướng Nam, chớp chớp mắt.

“Một chút…”

“Anh có đưa hay không?”

Trình Nam cùng Diệc Thuận đồng thời lên tiếng. Hướng Nam cau mày, không nhịn nổi nữa, vung chổi lông gà “vụt” một cái. Kẹo trong tay Diệc Thuận rơi hết xuống đất, vì…

“Đại quái thú” Trình Nam” bị Hướng Nam “papa” nộ khí xung thiên cầm chổi lông gà hung hăng, hung hăng… quật rồi!!!

QQ: Chương cuối của ngày. Hèn T3 tuần sau ^^ <ins class=“adsbygoogle”

129. Chương 127: Điện Thoại

"Cho cậu làm càn!"

"Tôi cho cậu làm càn!"

"Tôi cho cậu làm càn!"

Hướng Nam xuống tay rất hung tợn.

Đòn trước còn dữ hơn đòn sau.

Y vừa đánh vừa mắng. Trình Nam bị đánh đến da thịt đầy vết tím đỏ, không cướp được chổi lông gà, ngược lại còn bị "vụt" mấy phát liên tục. Cậu đau đớn nghiến răng chạy trốn, nhảy lên sofa, gào ầm ĩ: "Anh điên rồi!"

"Điên rồi thì làm sao? Tôi điên rồi đấy, làm sao!"

Tiếng Hướng Nam còn to hơn cậu, mặc kệ tất cả, đuổi theo cậu vừa đánh vừa mắng.

"Gào lên thì tôi sợ cậu à? Trốn thì tôi sợ cậu à? Cậu biết đầu thai thì giỏi lắm à? Cậu không được như ý thì làm sao? Không chịu nhận thua thì cậu hơn người lắm à? Ghi hận lung tung thì cậu hơn người lắm à?"

"Gắt gỏng nhất là cậu! Ngang ngươc nhất là cậu! Không nghe lý lẽ nhất là cậu! "Vô tội" nhất cùng thành là cậu! Tôi năm đó kêu cậu mắng chửi tôi sao? Hả? Tôi năm đó cầu xin cậu đánh tôi sao? Hả? Tôi gặp kẻ trộm bị đạp thắt lưng đến đau, cậu liền kêu là 'lao động' quá độ! 'Lao động' quá độ! Cậu hại tôi phải nhập viện, tôi còn chưa tính sổ với cậu! Bây giờ cậu còn hất cả bát nước bẩn lên người tôi!! Hả? Cậu lớn đến từng này rồi, không phân biệt được đúng sai, không biết tôn trọng người khác, không chịu tự kiểm điểm mình lại còn oán trời trách đất!! Còn không bằng đứa nhóc ba tuổi, cậu dựa vào cái gì trách người khác! Cậu dựa vào cái gì mà chửi người khác đê tiện! Cậu dựa vào cái gì mà chửi người khác đê tiện! Cậu dựa vào cái gì mà chửi người khác đê tiện hả!"

Hướng Nam rất kích động.

Trình Nam bị đánh đến điên tiết.

"Đủ rồi!" Trình Nam rống lên. Hướng Nam "vụt" xuống, đau đến cậu nhảy dựng lên.

Trong mắt cậu, Hướng Nam thật sự đã mất kiềm chế rồi.

Trình Nam không cản y lại được, bị đuổi đánh đến chịu không nổi, phóng thẳng ra khỏi cửa nhà.

Màn đuổi đánh dừng lại sau tiếng cửa đóng "rầm". Hướng Nam thấy Trình Nam tự động biến mất, hít thở thật sâu điều chỉnh tâm trạng, quay đầu lại, hai mắt lập tức liếc tới nhóc Diệc Thuận đang đứng cạnh bàn trà.

"Sợ?" Nhóc Diệc Thuận thấy Hướng Nam nhìn nó thì kinh hãi.

Đến lượt nó rồi?!?!

Thảm trạng bị dạy dỗ của "đại quái thú" Trình Nam lặp đi lặp lại trong đầu nó.

Hai viên kẹo còn sót trong tay đã bị nó hoảng sợ vứt đi. Hai bàn tay ôm khuôn mặt bụ bẫm, nó trợn tròn mắt thật to, nhìn papa đang cầm "hung khí" (! chổi lông gà…) từng bước tiến tới…

"Aaaaaaaaaaaaaaaa"

Nó liều mạng dùng hai cái chân nhỏ chạy vào gian trong, kêu lên: "Con không dám ăn vụng kẹo nữa đâu đâu đâu đâu đâu đâu đâu "

Một câu dài như vậy…

Lại nói trôi chảy hiếm thấy như vậy…

Cửa "rầm" một tiếng, bước vào trạng thái phòng ngữ.

Hướng Nam nghe thấy tiếng khóa chốt bên trong thì hãn

(! A… Nhóc Diệc Hòa bị sự "hung dữ" hiếm thấy của Hướng Nam dọa rồi…)

Buổi tối.

Trong một nhà hàng ngoài trời bên bờ biển.

Cao Hạo bao toàn bộ nhà hàng, cùng Hướng Nam hưởng thụ bữa tối chỉ thuộc về hai người bọn họ dưới màn trời đêm và những cơn gió biển.

"Uống chút rượu trước khi vào bữa, anh thấy thế nào?"

Cao Hạo hỏi vậy, Hướng Nam liền gật đầu đáp lại.

Y ngượng ngịu cười: "Cậu biết mà, tôi… không hiểu mấy thứ này."

Hướng Nam cảm thấy loại rượu trước mắt chỉ hiện lên một chữ: Chát.

Y không nếm được thứ hương rượu như mấy người tao nhã. Y không hiểu, cũng chẳng dám giả bộ hiểu.

"Anh biết không? Ban đầu, tôi tưởng anh đã chết rồi."

Hướng Nam nghe thấy vậy thì hơi khựng lại, sau đó y thản nhiên cười: "Vậy sao?"

Tất cả đám sói con đều cho rằng y chết rồi.

Mãi cho đến lúc Thiếu Kiệt trở về, mọi người mới ngỡ ngàng.

Thiếu Kiệt sợ mọi người đi tìm Hướng Nam, xuất phát từ nỗi lòng riêng, cậu trốn tránh tất cả những câu hỏi liên quan đến Hướng Nam.

Sau đó Thiếu Kiệt nói cậu không biết. (Cậu không biết chuyện ông Đồ đã âm thầm liên hệ với Mạc Dương lúc ấy không rõ đi đâu)

Rồi tiếp đó, Thiếu Kiệt bảo rằng Hướng Nam đã chết rồi. (Sau này khiến cho lúc Trình Nam gặp chuyện không tìm được người bị hại)

Rồi sau đó, Thiếu Kiệt cùng Tiêu Tiêu ra nước ngoài du học.

Mạc Dương về tới nhà họ Ngụy, tìm được mấy đứa bạn vào sinh ra tử từ thời chưa có gì, nhờ cậy thế lực và tiền tài của nhà họ Ngụy mà bắt đầu xây dựng một phương trời riêng cho bản thân.

Thường Triết từng đánh nhau với Trình Nam một trận trong bệnh viện, sau khi Cao Hạo diệt trừ hết sâu hại trong gia tộc đứng lên khỏi xe lăn thì bỗng nhiên ngộ ra những nghi hoặc về Hướng Nam và Cao Hạo lúc trước.

Thường Triết phẫn nộ.

Y cảm thấy bị Hướng Nam lừa dối.

Y cảm thấy bản thân bị đối xử như thằng ngu.

Y cho rằng Cao Hách không thể không biết chuyện Cao Hạo.

Anh em tốt chơi thân từ bé cứ vậy mà cắt đứt liên hệ.

Quan hệ giữa Cao Hách và Cao Hạo vì chuyện này cũng những dồn nén lúc trước mà rạn nứt.

Thường Triết và Mạc Dương vì lợi ích, càng ngày càng thân thiết.

Trình Nam bị tin đồn kiện cáo quấn thân, tình hình càng ngày càng sa sút.

Thế giới đám sói con những năm gần đây toàn là lừa gạt, quyền lực, oán hận, mưu tính, giận dữ, vùng dậy, bị hãm hại cùng các mối quan hệ rạn nứt.

Thế giới bọn họ loạn rồi.

Hòn ngọc "đánh mất" Hướng Nam mấy năm nay lại quá mức bình yên.

"Sao anh lại nghĩ đến chuyện tái hôn?"

Hướng Nam ngước mắt lên, mỉm cười: "Thực ra cũng chẳng có gì. Sống qua ngày liền lại cứ vậy đến với nhau lần nữa."

Cao Hạo nghe vậy thì híp mắt lại.

"Sống qua ngày…" Hắn nhấp một hớp rượu: "Nhất định phải là cô ta sao?"

Hướng Nam không rõ ý Cao Hạo là gì.

Y chớp chớp mắt, sau đó đoán Cao Hạo có thể thấy Sảnh Dực từng vứt bỏ y. Y giật giật khó miệng, cười gượng: "Sống qua ngày, chẳng quan tâm là ai."

Cao Hạo nhướn mày: "Không quan tâm là ai?"

Hướng Nam cảm thấy hình như mình đã nói sai điều gì, khẽ cười nhạt rồi không tiếp lời nữa.

Sau đó hai người họ chỉ nói chuyện phiếm.

Từ món khai vị, canh, cho tới món ăn kèm.

Nói, nói mãi, đột nhiên có một người mặc đồ đầu bếp cùng một nhân viên phục vụ đẩy xe đồ ăn đựng đầy dụng cụ đi về phía họ.

Cao Hạo thấy bọn họ thì khẽ cười.

Hắn đặt ly rượu xuống, đứng dậy, cởi áo vest ngoài ra, để người phục vụ buộc một chiếc tạp dề trắng quanh eo hắn.

Lúc trước Hướng Nam có nghe a Đông bảo đầu bếp tối nay rất đặc biệt.

Thế nhưng Hướng Nam không ngờ tới, đặc biệt ở đây lại là cậu chủ Cao Hạo nhà họ Cao, một trong những người chủ của tập đoàn Quốc Tế Cao thị đích thân đeo tạp dề, tận tay nấu món chính cho y.

Hướng Nam thụ sủng nhược kinh, đứng bật dậy.

Cao Hạo dịu dàng cười, đi qua chiếc xe nấu ăn, mời y ngồi lại xuống chỗ.

Người đầu bếp đưa các món ăn kèm lên bàn cho hai người. Hướng Nam cùng Cao Hạo đang đứng đó bận rộn vì y bốn mắt nhìn nhau rồi khẽ mỉm cười.

Sau đấy, Cao Hạo tạm thời đổi món điểm tâm Hướng Nam gọi thành một món đồ ngọt đặc biệt mà hắn cảm thấy không tệ, muốn nhà bếp đặc biệt nướng cho Hướng Nam.

Trong lúc chờ đồ nướng ra lò, Cao Hạo cùng Hướng Nam cầm ly rượu xuống bờ biển, ngồi trên bãi cát, nhìn sóng đánh tung bọt trắng xóa, nhặt vỏ sò và tâm sự.

Trong khung cảnh này, Hướng Nam đột nhiên nhớ tới những ngày thong dong trên đảo của hai người.

Hướng Nam hỏi hắn: “Cao Hạo, lúc đấy vì sao cậu lại tức giận?”

“Tức giận?” Cao Hạo đang nhặt vỏ sỏ ngước mắt nhìn lên: “Lúc nào cơ?”

“Hồi trên đảo, sau khi cậu khỏi ốm ấy.”

Thái độ đối với Hướng Nam của Cao Hạo sau khi tỉnh lại khỏi cơn sốt đột nhiên khác hẳn lúc bình thường.

Hướng Nam lúc đó từng nghĩ: Cao Hạo không phải sốt đến ngu người rồi chứ?

Hắn dịu dàng cười: "Anh muốn biết sao?'

Hướng Nam gật đầu.

Cao Hạo nhìn xung quanh, ngoắc ngoắc ngón tay, tỏ vẻ thần bí với Hướng Nam.

Hướng Nam lại gần, ngay sau đó liền sửng sốt.

Cao Hạo áp môi mình lên môi y.

Khuôn mặt tuấn tú của Cao Hạo ở ngay trước mắt, hơi thở hắn phả lên chóp mũi.

Nhìn đôi mắt nhắm chặt của Cao Hạo, tim Hướng Nam liền đập loạn.

Cao Hạo buông y ra.

Hắn vươn tay, đặt lên nơi trái tim của Hướng Nam.

Cảm nhận nhịp đập rộn ràng, khóe môi hắn không khỏi cong lên, tiến lại gần, nhẹ nhàng nói: "Hướng Nam, anh thích tôi phải không?"

Tim Hướng Nam đập càng mạnh hơn.

Y bối rối, chột dạ, xấu hổ.

Y ngượng ngịu kéo bàn tay Cao Hạo đang đặt trên tim y xuống, mở miệng định biện bạch, ai ngờ di động y đột nhiên đổ chuông.

"Alo?"

Hướng Nam ngượng ngùng cười cười, quay lưng về phía Cao Hạo mà nhận điện thoại.

"Hướng Nam, anh mau tới! Anh mau tới!"

Hướng Nam thấy tiếng Sảnh Dực run rẩy đầy lo lắng thì ngẩn người.

“Em sao vậy?”

“Bọn em… Bọn em…” Sảnh Dực dường như đang rất sợ, giọng run run: “Bọn em bị người ta bắt đi rồi…”

Hướng Nam đờ dẫn, trong đầu như ong lên, hoảng hốt. <ins class=“adsbygoogle”

130. Chương 128: Giúp Đỡ

Hướng Nam ban đầu còn tưởng chủ nợ của Trình Nam tìm đến cửa bắt mẹ con Sảnh Dực đi.

Nhưng sau đó mới biết là không phải vậy.

Ngồi trên xe Cao Hạo, Sảnh Dực vẻ mặt giận dữ, tức tối nói với Hướng Nam: “Anh nói đi, tuy cả nhà chúng ta hiện giờ đều đang thất nghiệp nhưng em còn chưa tới mức…”

Cô liếc qua a Đông cùng Cao Hạo đang ngồi ở vị trí lái xe và phó lái phía trước, vừa tủi thân vừa thấy mất thể diện, nhỏ giọng nói với Hướng Nam: “Còn chưa tới mức đến cái siêu thị nát đấy trộm… một hộp đồ không dùng được như vậy?”

Thứ không dùng được của Sảnh Dực là một hộp bao cao su.

Tối nay cô vai đeo túi đựng đồ chăm con, mang hai đứa nhỏ đi ăn cơm phần trẻ con. (túi đựng đồ chăm con: nursery bag là cái túi mấy bà mẹ có con nhỏ thường xách theo để mang áo ấm hay sữa bỉm cho trẻ con)

Ăn xong, ba mẹ con đi dạo trong khu siêu thị tổng hợp, nào ngờ đến lúc ra thanh toán lại không qua được cổng an ninh của siêu thị.

Ba người lập tức được “mời “tới phòng bảo vệ.

Kết quả, bảo vệ lục thấy trong túi đựng đồ chăm con của Sảnh Dực có hộp kia.

Sảnh Dực vừa nhìn lập tức hoảng hốt.

Nói không dùng được, Hướng Nam cũng có chút hổ thẹn.

Hướng Nam một tay ôm vai Sảnh Dực, một tay nắm lấy tay cô, an ủi cô rồi hỏi hai đứa nhỏ ngồi cạnh Sảnh Dực: "Nói thật cho bố biết, có phải ai trong hai đứa thấy cái hộp đó đẹp nên bỏ vào túi mẹ không?"

Cả hai đứa nhỏ đều lắc đầu.

"Không phải chúng nó."

Trong lúc đi dạo siêu thị, vì trong túi đựng đồ chăm con không có tiền, nên Sảnh Dực không quá để ý, chỉ tùy tiện treo trên xe đẩy hàng.

Cô phải chăm hai đứa nhỏ, còn phải chọn mấy vật dụng hàng ngày cho gia đình. Cô không chú ý xem có ai đi qua bên cạnh làm chuyện gì cả, cũng không rõ ai bụng dạ thâm độc nhét thứ đồ này vào túi cô, hại cô mất mặt, chịu phạt số tiền lớn gấp 20 lần, còn không cách nào biện bạch cho bản thân.

Hướng Nam thấy trong giọng cô đầy sự buồn bực, khẽ vỗ vai cô, định nói vài lời an ủi. Thế nhưng, Cao Hạo ngồi ở ghế phó lái phía trên lại cướp lời y, hỏi: "Hai người vẫn chưa tìm được công việc sao?"

"Sao có thể dễ dàng như vậy được. Không có quan hệ cũng chẳng bằng cấp, đã vậy lại không còn trẻ." Sảnh Dực nhìn Hướng Nam, nói rồi có chút đau lòng, siết chặt lấy tay y: "Anh ấy đợt này chạy đôn chạy đáo khắp nơi mà vẫn không tìm được việc gì."

"Gần đây, một chi nhánh của một cấp dưới tôi quen đang tuyển người."

"Thật sao?"

Hướng Nam còn chưa kịp phản ứng, mắt Sảnh Dực đã sáng trưng.

"Thật." Cao Hạo nhoẻn miệng, quay lại nói với Sảnh Dực: "Có điều chỉ tuyển nữ."

Vừa nghe bảo chỉ tuyển nữ, Sảnh Dực liền có chút thất vọng.

"Sao vậy?" Cao Hạo khẽ cười, quay đầu lại: "Đến lúc này rồi còn cố chấp chuyện nam lo việc bên ngoài, nữ lo việc nội trợ sao?"

"Tuy rằng nói vậy…" Sảnh Dực nhìn Hướng Nam như đang thăm dò phản ứng của y.

Cao Hạo thấy Sảnh Dực còn do dự liền nói: "Công việc không phải cứ muốn có là có, thế nhưng lại bắt buộc phải có thu nhập. Chị có thể đi làm trước, chờ Hướng Nam tìm được một công việc thích hợp rồi xin nghỉ việc, ở nhà chăm con cũng được. Mấy người cứ mãi thế này, một nhà bốn miệng ngồi dưng ăn hoang cũng không phải cách đúng không?"

Sảnh Dực thấy Cao Hạo nói rất có lý.

Cô thấy Hướng Nam nhíu mày như định nói gì thì siết chặt lấy tay y.

Sảnh Dực gật đầu, nghiêng về trước, mỉm cười với Cao Hạo: "Vậy chuyện xây cầu đắp đường tới công việc này, tất cả đều phải làm phiền cậu rồi."

Về tới nhà, Sảnh Dực cùng Diệc Hòa đi tắm trước.

Nhóc Diệc Thuận vốn buồn ngủ rồi, nhưng lại ôm chiếc ghế nhựa nhỏ đi ra, đặt trước ngăn kéo tủ, trèo lên, cố sức vươn bàn tay nhỏ cầm lấy chổi lông gà rồi cất chổi vào trong phòng.

Hướng Nam ngồi tựa gối đệm trên sofa thấy nó làm vậy thì cảm thấy kỳ quái.

Sau đó, nhóc Diệc Thuận lại chạy ra, trèo lên sofa, chui vào lòng Hướng Nam. Cặp mắt đen lúng liếng, hai cha con mắt to trừng mắt nhỏ.

"Con làm gì thế?"

"Papa… Thuận… Thuận… Thuận… có thể… có thể… ăn kẹo không?"

Hóa ra là sợ Hướng Nam đánh nó nên nhóc Diệc Thuận trước tiên phải giấu chổi lông gà đi đã rồi mới lại "thương lượng".

Hướng Nam: Hãn

"Không được." Hướng Nam cự tuyệt: "Bây giờ muộn quá rồi."

"Vậy…" Nhóc Diệc Thuận đáng thương vô cùng, chu cái môi hồng nhuận, vẫn chưa từ bỏ ý định mà nài nỉ: "Sau này thì sao ạ?"

"Để xem đã."

Để xem??

Nhóc Diệc Thuận nhăn hàng lông mày nho nhỏ.

Nó gãi gãi đầu, tay đặt trước ngực Hướng Nam rồi dò hỏi: "Vậy… sau này… của sau nay của… sau này thì

sao ạ?"

"Để xem đã."

Lại để xem đã???

Nhóc Diệc Thuận không hiểu: "Cái gì… cái gì… là để xem đã ạ?"

"Nếu trước giờ cơm, trước giờ đi ngủ thì không được ăn."

"Vậy… Vậy…" Nhóc Diệc Thuận nôn nóng.

Nó cứ ở đó "vậy" rất lâu rồi mới chớp chớp mắt, hỏi Hướng Nam: "Vậy… Vậy sau này không ăn cơm… cũng… không đi ngủ… là có thể… có thể ăn kẹo hoài phải không ạ?"

Lời trẻ con vô tâm…

Hướng Nam: Lại hãn

Bây giờ nói không ngủ, thế nhưng chưa được một lúc, nhóc Diệc Thuận chơi đùa cả ngày rất nhanh liền thiếp đi trong vòng tay Hướng Nam.

Hướng Nam ôm Diệc Thuận vào phòng, nhẹ nhàng đặt con lên giường. Y ra phòng khách, vừa ngồi xuống chưa kịp đặt lưng nằm thì nhóc Diệc Hòa tắm rửa ấm áp xong lại nhanh chóng nhào vào lòng y.

Sảnh Dực đi ra thì bị Hướng Nam gọi lại.

Hướng Nam vỗ lưng nhóc Diệc Hòa, nhỏ tiếng hỏi Sảnh Dực: "Buổi phòng vấn ngày kia, em đừng đi được không?"

Sảnh Dực vừa nghe liền hỏi: "Vì sao?"

"Người ta không thể chỉ đơn giản giúp đỡ không như vậy…"

Nghe Hướng Nam nói vậy, Sảnh Dực bật cười.

"Xem anh lo lắng kìa, giống như trong nhà ta có cái gì đáng để người ta tính kế ấy." Sảnh Dực cười nói: "Chúng ta không tiền, chỉ có bốn mạng người này. Nhẽ nào anh còn sợ cậu ta bắt hai đứa nhỏ nhà mình về

làm con nuôi sao?" (Bản gốc dùng từ " " dịch thô là trẻ con rẻ, ý chỉ nhận làm con nhưng không cần bỏ tiền hay công sức ra nuôi dưỡng)

Hướng Nam nhíu mày: "Anh không…"

"Em biết." Sảnh Dực cắt lời y: "Anh không có ý này."

Sảnh Dực nắm lấy một bàn tay y, hai tay đan vào nhau, dịu dàng nói: "Hướng Nam à, em biết, anh không muốn nợ nhân tình của người khác. Nhưng anh phải nghĩ thử xem, nhà ta cứ mãi thế này thì thì có mỏ vàng cũng ăn cạn."

Nói chuyện ăn hết sạch tiền, thực ra căn bản sẽ không xảy ra.

Tiền lúc trước Thiếu Kiệt cho còn đó, Hướng Nam không muốn dùng cũng không nhắc tới với Sảnh Dực, chưa hề động tới dù là một cắc tiền.

Sảnh Dực thấy Hướng Nam còn muốn khuyên mình, liền siết chặt tay.

"Anh cứ để em thử xem thế nào đã." Sảnh Dực khuyên y: "Mấy thứ tình nghĩa này, có thể nợ cũng là một kỹ năng. Bây giờ chúng ta vừa chuyển tới, quan trọng nhất là trước mắt có một công việc. Sắp tới thời điểm các nhà trẻ tuyển sinh rồi. Đến lúc đấy nếu anh với em đều không có công ăn việc làm, khẳng định sẽ làm lỡ việc nhập học mẫu giáo của hai con. Anh nghĩ xem…"

Sảnh Dực sau đó nói một tràng. Hướng Nam biết cô đã quyết định rồi, im lặng là vàng, không nói gì nữa. <ins class="adsbygoogle"

131. Chương 129: Cảm Thán

Trình Nam không có về, Hướng Nam ngồi trong phòng khách chờ cậu hai tối.

Trình Nam ở ngoài không cha không mẹ, không tiền bạc cũng không nơi tá túc.

Hướng Nam cảm thấy có chút hối hận, hối hận không biết mình có phải đã quá hung tợn hay không, hối hận bản thân đối xử với cậu như vậy.

Ngày thứ ba, a Đông tới đón Sảnh Dực đi phỏng vấn.

Đến trưa Sảnh Dực trở về, hết sức phấn khởi tuyên bố thêm món ăn.

Hướng Nam hỏi kỹ càng xem công ty kia làm cái gì, Sảnh Dực bảo là làm PR. Hướng Nam không hiểu, Sảnh Dực liền giải thích là quan hệ công chúng.

Nơi Sảnh Dực tới là một công ty quan hệ công chúng có quy mô lớn.

Lấy ví dụ đơn giản nhất là bình thường sẽ giúp một vài người nổi tiếng tổ chức mấy hoạt động vui chơi hay quảng bá, còn có tiệc từ thiện của giới thượng lưu hay party của một vài công ty.

Ăn uống dọn dẹp xong, Sảnh Dực ngồi trước sofa nói muốn bàn bạc với Hướng Nam một việc. Hướng Nam thấy cô ngập ngừng do dự, liền bảo cô: "Em nói đi."

"Anh biết đấy. Tuy em bây giờ mới chỉ là một nhân viên nho nhỏ trong công ty thế nhưng thường hay cùng cấp trên ra ngoài, lúc nào cũng phải gặp mấy nhân vật có máu mặt…"

Sảnh Dực nói đến đấy rồi ngừng lại.

Cô chớp chớp mắt, xem thử Hướng Nam có hiểu không, có điều y lại chẳng hiểu gì: "Thì sao?"

"Thì lúc trong công ty đứng cùng mọi người, cũng không thể không ăn nhập với mấy đồng nghiệp xung quanh…"

Sảnh Dực dè dặt nói ra lời này, Hướng Nam liền rõ rồi.

Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân.

Bước chân vào thế giới người giàu, nơi được bao bọc bởi thứ lá vàng phù phiếm, không cần nói, những người trong đấy đều xinh đẹp mỹ miều.

Nếu ăn mặc tầm thường, đừng nói lúc ra ngoài không thể hoàn thành công việc, cho dù ở trong văn phòng, gà trong đàn hạc cũng sẽ bị mấy đồng nghiệp tẩy chay.

Hướng Nam hỏi cô: "Em muốn đi mua quần áo với mỹ phẩm phải không."

Sảnh Dực gật đầu.

"Muốn hàng hiệu?"

Sảnh Dực lại gật đầu.

Hướng Nam khẽ cười: "Cái này em thích là được rồi, làm gì mà phải căng thẳng như thể."

"Phải tiêu tốn rất nhiều tiền đấy. Chúng ta bây giờ cũng không dư dật gì..." Sảnh Dực ngượng ngịu mím môi, ôm lấy cánh tay Hướng Nam làm nũng: "Em sợ anh không vui."

"Anh tuy không có tiền nhưng bà xã đại nhân đã muốn, anh vẫn có thể cho được." Nụ cười trên môi Hướng Nam càng mở rộng: "Nhẽ nào chỉ vì tiết kiệm chút tiền mà lại để bà xã bị người ngoài coi thường sao?"

Sảnh Dực cảm động, hai mắt rưng rưng. Cô "chụt" một tiếng thật to lên má Hướng Nam, kéo Hướng Nam dậy, đẩy y vào phòng, kêu y thay đồ.

Hướng Nam sau đó gửi con tới nhà mẹ Hướng, dốc sạch túi tiền, cùng Sảnh Dực đi dạo mấy cửa hàng tương đối tốt cả một buổi chiều.

Tối đến về nhà mẹ Hướng ăn cơm. Nghe bảo Sảnh Dực tìm được công việc mới, mọi người không những không vui, còn đưa mắt nhìn nhau.

Mẹ Hướng sau đấy không ăn mà đi vào trong phòng.

Sảnh Dực biết cô lại làm mất lòng mẹ Hướng rồi.

Mẹ Hướng thấy con trai đi vào, lập tức kéo Hướng Nam ngồi xuống ghế.

"Sao con ngốc vậy? Sao con ngốc vậy? Con thừa biết cô ta là dạng phụ nữ nào mà con còn không nhốt cô ta trong nhà nuôi con? Con sao có thể để cô ta ra ngoài lăn lộn khắp nơi?"

Ngụ ý của mẹ Hướng nói Sảnh Dực là dạng phụ nữ không tuân thủ nữ tắc, không nên thả ra ngoài.

Hướng Nam hơi nhíu mày: "Mẹ, Sảnh Dực không phải dạng người như vậy."

"Không phải?" Mẹ Hướng thấy con trai mình thực ngốc, tự lo lắng thay con: "Con xem con có con trai nên quên đau rồi phải không? Cô ta năm đó đối xử với con như thế nào, con quên sạch rồi sao?"

"Con có biết không..." Mẹ Hướng tức giận: "Nếu không phải tuổi tác Hòa Hòa với Thuận Thuận tính ra không sai, mẹ đã sớm bắt ba cha con con đi kiểm tra cái gì gì ấy rồi!"

Cái gì gì ấy là DNA Hướng Bắc từng nói với mẹ Hướng. Bà không nhớ, cuối cùng lại biến thành cái gì gì ấy.

"Mẹ..."

“Con xem… Một con đàn bà như cô ta, không ở nhà giúp chồng nuôi con lại tốn một đống tiền mua một đống đồ về để trang điểm cho xinh đẹp. Cô ta định làm cái gì?”

“Mẹ…”

“Con xem, cô ta moi hết sạch tiền tiết kiệm của hai đứa, vội vàng chạy đi chen chân vào đám người giàu có kia là đang trông mong điều gì?”

Mẹ Hướng nổi tiếng hiền hòa.

Bà năm mới mười mấy tuổi đã gả cho bố Hướng mang danh “bom hẹn giờ” (ý chỉ một chút là nổi điên).

Hai người ở chung hơn nửa đời người mà chưa từng đỏ mặt tía tai.

Không một hàng xóm xưa nào lúc trước không khen ngợi tính cách ôn hòa của mẹ Hướng.

Thế nhưng đến Phật cũng có lúc tức giận.

Mẹ Hướng là người rất truyền thống.

Những gì Sảnh Dực gây ra năm đó, mẹ Hướng bây giờ không thấy cô vừa mắt, sau này cũng không thấy cô vừa mắt.

Hướng Nam biết khuyên bà cũng chẳng được gì, không muốn mẹ nhịn đói, chỉ đành ra ngoài mang một bát cơm với thức ăn vào phòng, cùng ăn với bà.

Hướng Nam vào phòng trong, bàn cơm bên ngoài cũng rất nhanh liền giải tán.

Hướng Bắc với Hướng Thiện tùy tiện và mấy miếng cơm rồi dắt Diệc Hòa cũng Diệc Thuận ra ngoài phòng khách chơi.

Sảnh Dực là người không được hoan nghênh nhất, vẫn ngồi trước bàn cơm ăn từng miếng từng miếng, một miếng cơm là một miếng giận.

Về tới nhà cô liền bật khóc.

Khóc rưng rức rưng rức, khóc đến hoa lê đái vũ. (Hoa lê đái vũ: miêu tả vẻ kiều diễm của người con gái khi khóc)

Hướng Nam phải dỗ cô rất lâu. Chờ đến khi cô và hai đưa nhỏ ngủ rồi, y lại ngồi trên sofa trong phòng khách, tiếp tục chờ Trình Nam cả đêm.

Hướng Nam ngỡ rằng Trình Nam sẽ không quay lại nữa.

Ba đêm liền không được no giấc, Hướng Nam tinh thần kiệt quệ, buồn ngủ vô cùng.

Đến ngày thứ tư, y chờ tới nửa đêm, không chịu được nữa mà vào phòng Trình Nam, chiếm tổ của Trình Nam, nằm lăn ra giường ngủ.

Y ngủ mơ mơ màng màng, như đang nằm mơ mà cảm thấy có ai đó nhấc chăn lên.

Trình Nam thấy Hướng Nam nằm trên giường mình thì ngẩn người.

Cậu cởi áo sơ-mi trên người ra rồi thuận tay ném sáng một bên, xong nhấc chăn lên, chui vào ổ chăn.

Hướng Nam đột nhiên giơ chân suýt chút nữa trực tiếp đạp cậu bay khỏi giường.

Cậu nhăn mày, định chửi bới nhưng rồi thấy Hướng Nam cuốn chăn xoay người ngủ ở đó, cậu gãi gãi ngực mình, đứng dậy ra trước tủ quần áo, mở cửa phòng đi ra.

Lúc Trình Nam quay lại đã tắm rửa sạch sẽ, tóc tai khô ráo rồi.

Cậu thấy Hướng Nam dường như đang ngủ thì lật chăn lên định chui vào, thấy Hướng Nam không đạp cậu nữa liền vòng cánh tay rắn chắc định ôm lấy Hướng Nam.

Hướng Nam tự mình lăn người qua.

Hai mắt nhắm nghiền, Hướng Nam chi đang xoay người lung tung lúc ngủ, lăn vào lòng Trình Nam rồi lại ngủ tiếp.

Trình Nam thấy Hướng Nam như vậy liền nhoẻn miệng cười, gối lên tay mình, ôm Hướng Nam, dựa lại thật sát, ngắm nghĩa khuôn mặt lúc ngủ của y.

“Thật sự ngủ rồi sao?”

Ngón cái của Trình Nam khẽ miết gò má Hướng Nam, thấy Hướng Nam không có phản ứng gì thì nhẹ cười.

“Lúc trước anh ngủ yên tĩnh lắm mà, không ngờ bây giờ lúc ngủ lại thành thế này…” Cậu có chút ngậm ngùi, nhẹ giọng lại gần: “Lúc trước hiền lành với mọi người, không ngờ bây giờ lại hung dữ như vậy…”

“Thế nhưng dù sao đi nữa… anh hiện tại cũng đang nằm trong lòng tôi…”

Cậu khẽ hôn lên trán Hướng Nam.

“Vậy đã nên chúc mừng rồi…”

Trình Nam ôm lấy Hướng Nam, nhắm mắt lại, nhẹ cười rồi dần dần chìm vào giấc ngủ… <ins class=“adsbygoogle”

132. Chương 130: Trùng Hợp

Khi Hướng Nam tỉnh lại nhìn thấy Trình Nam thì có chút đờ đẫn.

Y đang nằm ngủ trên người Trình Nam, đè lên nửa người cậu.

Giây phút ấy, Hướng Nam chưa hoàn toàn tỉnh táo như đang nhớ lại cảnh ngày trước.

Y suýt chút nữa duỗi tay lay Trình Nam dậy, hỏi cậu hôm nay không phải đi học sao.

Nhóc Diệc Hòa xông vào làm Hướng Nam lập tức bừng tỉnh.

Hướng Nam từ những hồi ức xưa cũ quay trở về hiện thực.

Y bỗng nhận ra, nơi đây không phải ký túc xá trong trường học, cũng chẳng còn là sáng hôm nào y sốt cao tỉnh lại trong phòng Trình Nam nữa.

Giật mình tỉnh giấc, thời gian không thể trôi ngược trở về, tim Hướng Nam bỗng như thắt lại.

“Mẹ đâu?”

Nhóc Diệc Hoa hai mắt lấp lánh đến bên phía giường Trình Nam, giơ hai cánh tay nần nẫn ra đòi Hướng Nam bế.

Sau đó, nó nghe Hướng Nam hỏi liền dùng chất giọng trẻ con sang sảng đáp: "Mama nói… phải đi làm… kêu… kêu con gọi papa… gọi papa… xuống bếp nấu đồ ăn sáng."

Trình Nam bị Diệc Hòa đánh thức.

Cậu cáu kỉnh kéo chăn chùm qua đầu, xoay người ôm lấy Hướng Nam.

Hướng Nam thấy nhóc Diệc Thuận cũng đang cầm một chiếc xe đồ chơi chạy lại, không muốn để hai đứa nhỏ chọc Trình Nam lên cơn liền nhấc tay cậu lên, trèo qua Trình Nam (phía y nằm dựa sát vào tường), bế Diệc Thuận, dắt tay Diệc Hòa, đóng cửa lại ra ngoài.

Từ đêm đó trở đi, Trình Nam không còn hỏi đòi tiền Hướng Nam nữa.

Không cướp đồ của mọi người, không châm chọc mỉa mai, không những không tới đòi tiền Hướng Nam mà còn tích cực ra ngoài tìm việc, bắt đầu giao khoản được gọi là tiền nhà của cậu cho Hướng Nam.

Cậu chủ yếu làm những công việc ngắn hạn.

Ví dụ như mấy việc làm bán thời gian ở cửa hàng ăn nhanh, bãi đậu xe, chuyển phát nhanh, ngay cả việc tới quán mạt chược trông coi cho người ta cậu cũng nhận.

Công việc tìm được ngày một tạp nham, những người cậu gặp mặt cũng ngày một hỗn tạp.

Đủ loại hạng người, kiểu gì cũng có.

Hướng Nam sợ với tính khí của cậu ra ngoài làm việc cho người ta lại xảy ra chuyện. Tối nào cũng phải ngồi ở sofa chờ cậu về, nhất định phải thấy cậu nguyên vẹn, bình an trở về mới dám đi ngủ.

Trình Nam biết Hướng Nam đang chờ cậu, bất kể thế nào, hôm nào cũng nhất định phải về đúng hai giờ sáng.

Đám anh em trông quán ở bên ngoài mỗi khi nhận tiền công đều đi chơi thâu đêm toàn chế nhạo Trình Nam bị "viêm phế quản" (vợ quản nghiêm). Trình Nam lại không cho là vậy, mỗi này đều trực tiếp hất tay kêu họ "cút" rồi về nhà tắm rửa ấm áp, ôm Hướng Nam vào phòng, đắp chăn cùng ngủ.

Cuộc sống từng ngày từng ngày cứ trôi qua như vậy.

Sảnh Dực càng ngày càng bận. Hướng Nam thì vẫn như cũ không tìm được việc nào.

Hôm đó Hướng Nam đột nhiên nhận được một cú điện thoại, nói là một nơi Hướng Nam từng đến phỏng vấn sắp xếp để hai giờ chiều nay y tới phỏng vấn lại. Thấy bảo nếu qua sẽ lập tức đi làm, trong lòng Hướng Nam vui sướng vô cùng, thế nhưng sau khi gọi hai cú điện thoại, y liền buồn.

Hướng Thiện xin nghỉ cùng mẹ Hướng tham gia một chuyến du lịch một ngày.

Hướng Thiện phải đi làm, Sảnh Dực cũng phải đi làm.

Y không tìm được ai trông con, lại không thể mang con đi phỏng vấn nên nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Hướng Nam liếc mắt, để ý tới Trình Nam hiếm khi ở nhà.

"Không được."

Thấy Hướng Nam định lên tiếng, Trình Nam ngồi một bên chơi điện tử cướp lời trước.

Hướng Nam nhíu mày, cẩn thận mặc cả: "Chỉ một chút thôi."

"Một chút cũng không được." Trình Nam ngước mắt lên rồi lập tức quay lại nhìn màn hình: "Hai đứa nhỏ nhà anh là ác quỷ, tôi không muốn trông chúng."

Trình Nam nói vậy là có nguyên do.

Lúc trước cậu khổ cực lắm mới tích đủ tiền mua một bộ PSP, bị hai đứa nhỏ này móc ra được dưới đống đệm gối, bật lên rồi tắt đi, tắt đi lại bật lên.

Cái máy chịu giày vò đau khổ, bị nhóc Diệc Hòa dùng như miếng gạch đập lên người nhóc Diệc Thuận, rồi lại bị nhóc Diệc Thuận cướp lấy ném về phía vách tường cạnh bên giường, đập bật trở lại, rơi xuống chăn.

Cứ đập phá như vậy hết năm lần bảy lượt, chờ đến lúc Trình Nam phát hiện ra, chiếc máy mới đã chịu thương tật cấp độ III rồi.

"Cậu vẫn còn nhớ chuyện đó sao." Hướng Nam ngồi xuống cạnh cậu: "Không phải tôi đã mua đền cho cậu một bộ máy khác rồi sao?"

Trình Nam lặng thinh, quẳng máy PSP sang một bên, đứng dậy định về phòng.

Hướng Nam chắn trước đường cậu đi, lại bị cậu nghiêng người đẩy một cái, ngã xuống chiếc sofa bên cạnh.

Hướng Nam cong lưng định ngồi thẳng dậy bị Trình Nam đè xuống.

Trình Nam tóm lấy cánh tay đang chống cự của y, nâng cằm y lên, cắn lấy môi y, dần dần, nụ hôn ngày một thêm sâu.

Đột nhiên tập kích, Hướng Nam bị cậu làm cho không kịp thở nổi, quờ quạng giãy dụa. Trình Nam đứng không vững, kéo theo Hướng Nam ngã nhào xuống đất.

Từ nơi giữa sofa và bàn trà truyền tới tiếng cầu xin cùng tiếng thở dốc của Hướng Nam.

Không khí hồng phấn ấy ngay lúc hai người nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa lập tức bay mất.

Sảnh Dực bước vào, Hướng Nam và Trình Nam đã chỉnh quần áo ngay ngắn, ngồi trở về sofa rồi.

Sảnh Dực theo bản năng cảm thấy dường như có gì đó không đúng, lại gần nhìn mới bất ngờ.

"Anh làm sao vậy?" Tay Sảnh Dực chạm lên mặt Hướng Nam: "Sao mặt đỏ vậy?"

Không chỉ mặt đỏ, môi cũng đỏ hồng.

Hướng Nam lắc đầu, nắm lấy tay cô: "Sao em lại về giờ này?"

"Em để quên mấy thứ chứng từ ở nhà, tiện lúc giờ nghỉ quay lại lấy."

Sảnh Dực nói rồi bỏ túi xách xuống, vào trong phòng.

Rất nhanh, cô cầm một tập chứng từ đi ra, kiểm tra cẩn thận một lượt rồi nhét vào trong túi xách.

"Sảnh Dực, anh muốn thương lượng với em chuyện này."

"Hả?" Sảnh Dực ngước mắt lên: "Anh nói đi."

"Anh định…"

Hướng Nam là mong Sảnh Dực có thể xin phía công ty cho nghỉ một buổi chiều, ở nhà trông con.

Thế nhưng y vừa lên tiếng, còn chưa kịp nói gì, di động Sảnh Dực đã đổ chuông.

Sảnh Dực vội vàng lấy điện thoại ra, quay người đi nghe máy.

Cô luôn miệng vâng dạ với người ở đầu bên kia, quay lại chỉ chỉ cổ tay mình với Hướng Nam ngụ ý mình đang vội. Cô vừa nói chuyện điện thoại vừa cầm túi xách lên, đi ra khỏi nhà.

Nhìn cánh cửa đóng lại, Hướng Nam thấy phền muộn.

Trình Nam ngồi dạng chân dạng tay hình chữ "Đại" bên cạnh thấy y bị thờ ơ liền chọc y: "Hoho Có người bị ruồng bỏ kìa."

Hướng Nam nghe vậy liền nhíu mày.

Y trừng Trình Nam một cái, đừng dậy đi vào phòng có mấy đứa con đang ngủ trưa. Trình Nam thấy y tức giận, vội cản y lại.

"Cậu làm gì đấy?" Hướng Nam lườm về phía cậu.

Thấy Hướng Nam như vậy, Trình Nam cũng không bực bội.

Cậu ôm lấy y, đầu hàng: "Được rồi, được rồi. Tôi trông hộ anh, tôi trông hộ anh. Để anh có một buổi phỏng vấn thành công, cho dù là hai đứa Siêu Saiyan ấy tôi cũng sẽ trông hộ anh, được chưa?" (Siêu Saiyan: cấp độ biến đổi cao nhất của Songoku)

"Thật sao?"

Hướng Nam thấy có hy vọng, nhưng rất nhanh, y lại do dự.

"Cậu không được hung dữ với chúng nó."

"Rồi, rồi."

"Cậu không được đánh chúng nó."

Trình Nam mất kiên nhẫn: "Biết rồi, biết rồi."

Hướng Nam nhét lọ kẹo vào trong lòng Trình Nam.

Hành động mời cậu ăn kẹo của Hướng Nam làm Trình Nam thấy khó hiểu. Cậu định mở nắp ra, Hướng

Nam giữ cậu lại: “Đây là đồ dự phòng lúc hai đứa không nghe lời thì cậu lấy ra dụ chúng nó.”

Wow, nghĩ thấy Trình Nam cậu sắp chịu khổ cực mà không có phúc lợi đáng nói làm sao?

Trình Nam nhíu mày: “Còn của tôi đâu?”

“Tối tôi cho cậu.”

Ý Hướng Nam là tối về sẽ nấu thêm món thưởng cậu.

Thế nhưng Trình Nam nhịn đói đã lâu lại hiểu sai.

Nghe Hướng Nam nói tối sẽ tự dâng mình cho cậu, cậu lập tức nghĩ bậy nghĩ bạ, tâm trạng phơi phới.

Nơi gọi Hướng Nam tới phỏng vấn lại là một công ty vệ sinh rất lớn.

Ông chủ hỏi Hướng Nam mấy vấn đề đơn giản, rất hài lòng với câu trả lời của y. Sau đó có một người vào báo rằng lát nữa có một đội làm vệ sinh sẽ tới đâu đó làm việc, ông chủ liền quyết định để Hướng Nam đi theo đội này. Hướng Nam biết, ông chủ muốn xem khả năng làm việc thực tế của y.

Hướng Nam xuất phát theo đội này.

Một nhóm bảy người, ai cũng dễ nói chuyện.

Mọi người cười cười nói nói. Tới đích đến, Hướng Nam chuyển giúp đồ đạc xuống xe, vào nhà nhìn thấy một người phụ nữ liền ngây người.

Y nhận ra người kia.

Đó là người giúp việc ở trường của Thường Triết.

Bà cũng nhận ra Hướng Nam, có chút bất ngờ, lịch sự gật đầu với Hướng Nam rồi mỉm cười chào y: “Lâu rồi không gặp cậu.”

Hướng Nam bất đắc dĩ, cũng gật đầu, giật giật khóe miệng: “Đúng rồi. Thật sự… lâu lắm không gặp.”

Chỗ của Thường Triết?

Không ngờ chuyện đời lại trùng hợp đến vậy. Trong lòng y có chút bất an, đảo mắt nhìn quanh, đầu mày hơi cau lại.

Siêu Saiyan: link <ins class="adsbygoogle"

133. Chương 131: Mất Trộm

"Ai trong mấy cậu phụ trách dọn dẹp bên ngoài?"

Người phụ nữ hỏi, đội trưởng Hoàng ra hiệu với mấy người sau lưng, lập tức có bốn người bước ra.

"Dì Quần."

Một người phụ nữ lớn tuổi mặc bộ đồ trắng của người giúp việc nghe tiếng gọi lập tức đi tới, cung kính: "Nhị quản gia."

"Bác đưa mấy người này ra ngoài."

Dì Quần gật đầu: "Dạ."

Số còn lại kể cả Hướng Nam chỉ còn ba người, người phụ nữ kia thấy lượng người không nhiều, hơi nhíu mày, nói với ông Hoàng: "Sợ sẽ phải làm lâu đây."

Ông Hoàng hẳn là khá quen với vị Nhị quản gia này, hỏi bà: "Sao lại bảo vậy?"

"Nhân viên trực điện thoại công ty anh không có nói với mấy người sao?" Nhị quản gia nhướn mày: "Thảm mới cậu chủ nhà chúng tôi đặt hôm qua đã được chuyển tới qua đường hàng không rồi. Hôm nay phải dọn thảm cũ ra khỏi phòng cậu ấy, quét sạch nền nhà rồi trải thảm mới ra."

Ông Hoàng thật sự không biết chuyện này. Ông nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tôi phải gọi một cú điện thoại."

Ông Hoàng gọi điện kêu thêm hai người nữa tới.

Phần việc do Nhị quản gia phân công, ba người theo chân người hầu trong nhà đi dọn dẹp ở khu tầng một và tầng hai. Nhị quản gia đích thân dẫn ông Hoàng cùng Hướng Nam bà chọn lên tầng ba bình thường Thường Triết không cho người ngoài đặt chân vào.

Tầng ba là phòng ngủ.

Gian phòng này của Thường Triết rộng rãi vô cùng.

Sau khi nghe Nhị quản gia dặn dò hết tất cả mọi việc, ông Hoàng và Hướng Nam liền bắt tay dọn dẹp.

Chủ yếu là việc tay chân, cần cẩn thận, kiên nhẫn cùng có sức khỏe.

Sự chăm chỉ chịu khổ của Hướng Nam nhận được sự tán thưởng của ông Hoàng. Ông Hoàng rất hài lòng với cậu nhân viên mới tới này, dựng ngón cái khen Hướng Nam. Hướng Nam khẽ cười rồi cúi đầu làm việc tiếp.

Nhị quản gia nói không sai.

Việc cần làm rất nhiều, rất mệt.

Đồng nghiệp ở ngoài phơi nắng cả ngày, nhóm Hướng Nam thì bận rộn đến tận bảy giờ tối, lúc này mới hoàn thành hết tất cả mọi việc.

Nhị quản gia cho người chuẩn bị chút trà bánh cho mọi người.

Bà hỏi ông Đồ có cần chuẩn bị bữa tối cho mọi người không thì nhóm ông Hoàng liền từ chối ý tốt của bà.

Vì mệt mỏi, mọi người ai cũng ủ rũ, thương lượng một chút rồi hỏi mượn Nhị quản gia một chỗ nhỏ. Tất cả ra ngồi cạnh bể bơi ngoài khu nhà, nghỉ ngơi tạm.

Mọi người tụ tập lại một chỗ, không tránh được việc trò chuyện tán gẫu.

Mọi người so sánh xem ai khổ hơn ai thảm hơn, nói qua nói lại rồi nói tới người chủ của căn nhà này.

"Tôi bảo, quá phung phí đi." Một người lùn lùn nhìn về phía căn nhà, nhỏ giọng nói: "Một cái gối còn đắt hơn tất cả đồ điện trong nhà chúng ta. Người này sống thế nào vậy?'

"Đây đã là gì." Ông Hoàng cười cười: "Cái thảm trong phòng cậu ta quý đến mức nào cơ chứ, thế mà chỉ vì bị khách đánh rơi tàn thuốc lên để lại một cái dấu nho nhỏ khó thấy, đã vội vàng muốn tháo ra, vứt đi, đặt chiếc mới, thuê vận chuyển đường không rồi trải thảm mới. Nếu bảo người này phung phí, không bằng nói cậu ta căn bản không coi tiền là tiền."

Hướng Nam nghe ông Hoàng nói vậy thì khẽ cười.

Không sai, theo sự hiểu biết về Thường Triết của Hướng Nam, Thường Triết quả thực là người như vậy.

Nên nói là trời sinh đã không có quan niệm tiền bạc, lúc mua đồ Thường Triết chưa từng xem giá tiền, nghe thấy con số to tới mức nào, cho dù trong ví tiền không có đủ, cậu cũng chẳng thèm nhăn mặt, cùng lắm chỉ nói: À.

Tuy hay tiêu tiền lung tung nhưng Thường Triết lại rất có mắt nhìn.

Y có tài năng chỉ tùy tiện chỉ cũng có thể chọn ra món đồ tốt nhất.

Không hẳn là đắt nhất, nhưng chất lượng thì nhất định sẽ là tốt nhất.

Thế nên hồi trước khi Hướng Nam cần mua mấy món đồ quý giá một chút, những lúc còn do dự không quyết định được đều nhờ Thường Triết chọn giúp y.

"Tôi bảo nhé, sân bóng trong nhà, phòng karaoke, phòng xông hơi, bể bơi, muốn gì có đó. Ở trong một căn biệt thự rộng lớn thế này, lại chỉ có mình cậu ta, không biết có cô đơn không nhỉ."

"Hừ " Ai đó nghe thấy vậy liền cười giễu: "Cậu chưa từng xem qua tạp chí đúng không? Cậu ta hơn tháng lại đổi một người, bạn giường hôm trước khác hôm sau thì cậu bảo có cô đơn không?"

"Nói cũng phải." Một người khác tiếp lời, nghiêng người dựa lại gần bàn rồi hạ thấp giọng nói: "Hơn nữa, tôi nghe một đứa bạn của anh họ tôi bảo, cậu ta đi tán gái không hề cần tiêu tiền đâu. Bộ dạng đẹp trai, lại dễ gây thiện cảm, vừa đưa tay là có! Cho dù chia tay, mấy cô gái kia không những không hận, còn hết lời nói tốt cho cậu ta nữa "

"Tán gái đến mức đấy…" Người kia cảm thán: "Đó là đạt tới cảnh giới nào rồi a "

Nghe người kia nói vậy, Hướng Nam hơi nhíu mày.

Thế nhưng nghĩ thấy y không có tư cách quản chuyện Thường Triết, hàng lông mày vừa cau lại của Hướng Nam lại trở về trạng thái bình thường.

Hướng Nam vừa cầm tách trà lên thì nghe thấy Nhị quản gia gọi y.

Y quay đầu lại, thấy Nhị quản gia đang đi lại phía y thì đẩy ghế ra đứng lên.

"Có chuyện gì sao?"

"Có một bóng đèn trong cái đèn chùm hỏng, mấy người phụ nữ bọn tôi không đủ cao. Tôi định nhờ cậu qua thay dùm, được không?"

Hướng Nam gật đầu, theo Nhị quản gia đi vào.

Là chùm đèn thủy tinh ngoài hành lang tầng ba.

Hướng Nam trèo lên bậc cao nhất của cầu thang, cẩn thận gạt dây thủy tinh trang trí ra, vặn bóng đèn bị hỏng xuống rồi cúi người, đổi lấy bóng mới Nhị quản gia giữ thang đưa cho, rướn người vươn tay lắp lên.

Hướng Nam nghe Nhị quản gia đột nhiên kêu cậu chủ thì khựng người.

Y cúi xuống, đúng lúc bắt gặp ánh mắt Thường Triết.

Thường Triết ban đầu ngẩn người, nhưng rồi rất nhanh, y liền lạnh lùng coi như chưa từng quen biết Hướng Nam mà hỏi Nhị quản gia: "Làm gì vậy?"

Nhị quản gia có chút khó hiểu trước thái độ đối với Hướng Nam của Thường Triết, ngẩng đầu liếc y một cái rồi trả lời Thường Triết: "Đổi bóng đèn hỏng."

"Người đâu ra đây?"

"Là người của công ty vệ sinh."

Thường Triết đầy ghét bỏ lườm Hướng Nam một cái rồi bảo Nhị quản gia: "Xong việc thì nhanh chóng để họ đi đi."

Nhị quản gia gật đầu, Thường Triết đi vào trong phòng.

Lúc Thường Triết vào phòng, Hướng Nam nghe thấy y tức giận mắng cái gì mà cả chó mèo cũng cho vào nhà rồi ngay sau đó đóng "rầm" cửa lại. Cả người Hướng Nam và Nhị quản gia cùng chịu chấn động mà rung lên.

Hướng Nam cười khổ.

Nhị quản gia tỏ ý Hướng Nam đừng để tâm thái độ vô lễ của Thường Triết.

Hướng Nam cười nhạt lắc đầu, thay xong bóng đèn trèo xuống thang, cất thang đi rồi theo Nhị quản gia đi tìm mấy người trong đội.

Mọi người lúc này đã thu dọn hết đống máy móc cọ rửa lên xe rồi.

Ông Hoàng thấy Nhị quản gia đi xuống thì lại thanh toán với bà, vào phòng khách, để Nhị quản gia ký biên lai trước mặt mọi người.

Nhị quản gia nhận được hóa đơn rồi khách khí tiễn mọi người ra về. Ai ngờ, từ trên tầng đột nhiên truyền tới một giọng nói: "Không ai được đi đâu cả!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Thường Triết từ trên tầng đi xuống, đừng ở chỗ chiếu nghỉ cầu thang giữa tầng một và tầng hai, nhìn lướt qua tất cả mọi người một lượt rồi ném một chiếc hộp nhung đen rỗng không xuống, nhíu mày: "Đồ đâu?" <ins class="adsbygoogle"

134. Chương 132: Tears

Hành động này của Thường Triết là đang tỏ ý bị mất trộm.

Tuy nói có mỗi hai người ông Hoàng và Hướng Nam từng lên tầng ba, nhưng ông Hoàng đã dẫn đội không phải chỉ mới lần một lần hai, so ra, Hướng Nam là người xa lạ mọi người không thực rõ. Thế nên mấy người trong nhóm nhướn mày, lập tức liếc về phía Hướng Nam.

Ông Hoàng cảm thấy Hướng Nam không phải người như vậy, nhăn mặt hỏi Nhị quản gia: "Nhị quản gia, cái này..."

Nhị quản gia hiểu ý ông, nhìn thoáng qua Hướng Nam rồi ngẩng đầu hỏi Thường Triết: "Cậu chủ, ở đây có phải có hiểu nhầm gì không? Dù nhìn thế này thì mấy vị này cũng không giống dạng người đó."

"Nhìn?" Thường Triết nhướn mày, chầm chậm đi xuống, cười lạnh: "Bây giờ ăn trộm còn phải coi dáng vẻ sao?"

"Kẻ trộm sẽ dán chữ ăn trộm trên trán sao?" Thường Triết trừng Hướng Nam: "Mấy kẻ chuyên nói dối sẽ thông báo với mọi người rằng nhân cách anh ta có vấn đề sao?"

Mọi người nhận ra.

Thường Triết đang chĩa mũi súng về phía Hướng Nam.

Người lùn lùn trong nhóm thấy Thường Triết quá quắt, hừ một tiếng khinh thường: "Vu vạ à? Vứt một cái hộp rỗng không xuống rồi tùy tiện kêu người ta là trộm. Nếu cậu ném cả cái két sắt xuống, nhóm người bọn tôi liền phải chịu trách nhiệm sao? Không chứng không cớ, ở trên đất cậu, cậu muốn nói không thấy

gì mà chẳng được!"

"Tiểu Thực!"

Ông Hoàng trừng mắt cảnh cáo.

Người kia bị gọi tên, thấy Thường Triết, ông Hoàng cùng Nhị quản gia đều đang nhìn mình, thì dửng dưng bĩu môi quay mặt, ngước mắt lên nhìn chiếc đèn chùm trên trần nhà: "Dạ, tôi sai. Tôi lắm lời, tôi hèn kém, tôi không tự trọng."

Ông Hoàng ngượng ngịu cười cười với bên Thường Triết, nói với y: "Cậu Thường, nhất định là có hiểu lầm… Cậu xem, Hướng Nam cậu ấy…"

"Tôi không cầm đồ của cậu." Hướng Nam thản nhiên cắt ngang lời ông Hoàng.

Thường Triết hoàn toàn làm như không nghe thấy lời hai người, xoay người nói: "Dì Quần, báo cảnh sát!"

Mọi người vừa nghe thấy vậy liền lập tức trở nên căng thẳng.

"Báo cảnh sát?" Người lùn lùn kia lớn tiếng: "Này, bây giờ còn chưa rõ có phải hay không, cậu đừng có cố ý làm lớn chuyện lên!"

"Đúng đây!" Người trong đội ầm ĩ: "Cậu làm vậy, nếu truyền ra ngoài thì công ty bọn tôi sau này còn chút uy tín nào nữa!"

"Dì Quần!"

"Hả?" Dì Quần nhìn Thường Triết rồi lại nhìn Nhị quản gia, gật đầu với y: "Dạ."

Dì Quần bước nhanh về chỗ đặt điện thoại.

Không để ý lời chửi rủa của đám người kia, bà hơi liếc mắt về phía Nhị quản gia, thấy Nhị quản gia nhíu mày, bà gọi cũng không được mà không gọi cũng không được.

Cuối cùng, bà vừa ấn nút đầu tiên, đột nhiên nghe thấy một người hầu khác trong nhà lướn tiếng kêu.

"Cậu chủ! Cậu chủ!"

Người hầu kia cầm chiếc đồng hồ mà Thường Triết bảo rằng bị trộm chạy tới, nhét vào tay Nhị quản gia.

Dì Quần thấy vậy lập tức đặt ống nghe điện thoại xuống, đi về bên cạnh Nhị quản gia.

Mọi người nhìn thử, thật sự là chiếc đồng hồ mà Thường Triết không tìm thấy, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Cậu chủ, là chiếc đồng này phải không?" Nhị quản gia dè dặt hỏi.

Thường Triết nhíu chặt mày, hỏi người hầu mang đồng hồ tới: "Thế này là thế nào?"

"Lúc trước cậu có dặn tôi rằng hôm nay có hẹn thợ sửa đồng hồ tới. Ông ta sửa xong trước khi rời đi giao đồng hồ lại cho tôi, sau đó nhóm người này tới làm vệ sinh. Tôi để đồ ở ngăn tủ rượu, làm xong việc… liền quên mất tiêu."

Người hầu kia vừa nói vừa cười tỏ ý xin lỗi.

Thường Triết bị hớ, có chút xấu hổ.

Y liếc mắt nhìn đám người kia một lượt rồi đôi con ngươi xanh lam chuyển về hướng Nhị quản gia.

Nhị quản gia đương nhiên hiểu Thường Triệt muốn bà xử lý cục diện rối rắm này.

"Xin lỗi, thực sự rất xin lỗi." Bà lập tức cười thật tươi rồi đi lách qua Thường Triết đến trước mặt mọi người, khách sáo nói: "Xảy ra chuyện không vui thế này, hiểu nhầm mọi người khiến mọi người phải chịu phiền phức, tất cả là do tôi huấn luyện người hầu chưa đến nơi đến chốn, để cô ấy làm việc cẩu thả đại khái phạm lỗi sai, các vị…"

"Bớt nói nhảm đi, đói bụng rồi, về thôi "

Cậu lùn lùn kia lười nghe mấy lời nhận lỗi thừa thãi của Nhị quản gia, lườm Thường Triết ngồi trong phòng khách một cái rồi tỏ vẻ khinh bỉ chỉ chỏ y, sau đó dẫn mọi người rời đi. Nhị quản gia thấy mọi người đều đi ra cửa thì nhíu mày, hỏi ông Hoàng: "Anh Hoàng, thời gian hiểu nhầm các anh thực xấu hổ, anh xem…"

"Không sao… Không sao…"

Mấy người như Thường Triết là nguồn cơm, ông Hoàng nào dám so đo.

Ông định tiếp lời, đột nhiên, Thường Triết đang ngồi chỗ sofa lên tiếng: "Hiện tại anh đang ở cùng ai?"

Ông Hoàng ngớ người, liếc về phía Thường Triết đang ngồi trên sofa cách mình một khoảng rất xa.

Thường Triết đứng dậy.

Y nhìn chằm chằm Hướng Nam đang chuẩn bị rời đi: "Tôi hỏi anh đấy."

Hai người họ quen nhau?

Ông Hoàng không hiểu.

Nhị quản gia thấy Hướng Nam quay lại, bình tĩnh nhìn Thương Triết liền kêu người hầu mời ông Hoàng ra ngoài.

"Hiện tại anh đang ở cùng ai?"

Thường Triết lại hỏi.

Y thấy Hướng Nam không trả lời thì cười mỉa mai.

"Thực ra tôi cũng là kẻ ngốc, vì sao lại hỏi chuyện này, có ý nghĩa sao? Anh ở cùng ai thì làm sao? Nhẽ nào kẻ ấy sẽ ở bên anh cả đời sao? Lời ngon tiếng ngọt, dỗ dỗ dàng dành, đến cuối không phải chỉ vì muốn làm anh sao"

Thường Triết thấy mặt Hướng Nam biến sắc thì lại cười: "Ha, không tin? Anh đi hỏi thử xem? Chọn ví dụ điển hình nhất đi, Mạc Dương ấy."

"Cậu ta lúc trước luôn vì chuyện "yêu không yêu" mà quấn lấy anh, coi tất cả những ai lại gần anh là kẻ địch, muốn bao nuôi anh. Anh tưởng cậu ta rất chung thủy sao? Anh tưởng cậu ta yêu anh lắm sao? Anh tưởng số lượng đàn ông đàn bà cậu ta từng chơi qua sau lưng anh ít lắm sao?" Thấy mặt Hướng Nam đã hoàn toàn đổi sắc, Thường Triết liền tươi cười thực ác độc thực gai mắt.

Hướng Nam không để ý y.

Hướng Nam ra khỏi cửa, theo mọi người lên xe trở về công ty.

Ông chủ vẫn còn ở đây.

Sau khi ông Hoàng vào phòng làm việc nộp tiền xong, ông chủ liền gọi Hướng Nam vào.

Ông chủ đưa một chiếc phong bì cho Hướng Nam. Hướng Nam mở ra xem, ông chủ bảo đó là tiền công làm việc chiều nay của y.

"Tôi có phải bị đuổi việc rồi không?"

Hướng Nam rất bình tĩnh, bình tĩnh không giống ngày thường.

Ông chủ thấy y không làm ầm ĩ cũng không chất vấn, thở dài hỏi y: "Thực ra, cậu có phải có mâu thuẫn gì với cậu chủ nhà họ Thường không?"

— Thường Triết: Anh tưởng số lượng đàn ông đàn bà … từng chơi qua sau lưng anh … ít lắm sao? —

— Thường Triết: Lời ngon tiếng ngọt, dỗ dỗ dàng dành, đến cuối không phải chỉ vì muốn làm anh sao —

Giọng nói ma quỷ của Thường Triết vẫn không ngừng vang lên trong đầu Hướng Nam.

Trong lòng y bình tĩnh dị thường mà gật đầu.

"Thảo nào hôm nay mọi người lại bị cậu ta làm khó." Ông chủ lại thở dài: "Cậu cũng biết đấy, mấy người chúng tôi đều phải dựa vào mấy người bọn họ để kiếm miếng cơm. Nhà họ Thường là khách quý của công ty tôi, giới thiệu cho bọn tôi rất nhiều khách hàng. Nếu tôi giữ cậu lại, tôi sợ sau này công ty sẽ không nhận được các mối làm ăn nữa, tôi…"

"Tôi biết…" Hướng Nam gật đầu: "Tôi hiểu mà."

Hướng Nam rời khỏi công ty.

Trong túi nhét chỗ tiền công làm chiều nay, y không ngồi xe, đi bộ về nhà, giống như đã rơi mất trái tim, lê từng bước từng bước.

Trong lòng rất bình thản.

Y tự bảo mình vậy.

Không cần để tâm đến lời Thường Triết nói.

Y tự an ủi mình vậy.

Trời, bắt đầu đổ mưa.

Hướng Nam như mất hết cảm giác, cúi đầu, chậm chạp lê bước trên đường lớn.

Trong thoáng chốc ngước mắt lên, y liền đờ đãn.

Y thấy Thiếu Kiệt.

Ở cách đó không xa, Thiếu Kiệt từ một chiếc xe ô tô đen chạy xuống, cầm ô, đặc biệt chạy qua mở một bên cánh cửa, săn sóc che mưa cho Tiêu Tiêu vừa bước xuống.

Hai người cười cười nói nói, thân mật ôm ấp, cùng đi vào một nhà hàng.

Sấm chớp rền vang trên đỉnh đầu Hướng Nam.

— Bác sĩ (năm đó): Cậu còn chưa rõ sao? —

Nước mắt Hướng Nam rơi xuống cùng làn mưa.

Y rõ rồi…

Thực ra trong lòng y sớm đã rõ…

Những lời Thường Triết nói…

Là sự thật…

QQ: Vậy là đại thúc đã gặp lại hết cả đám sói con rồi <ins class=“adsbygoogle”

135. Chương 133: Phía Dưới Và Phía Trên

Cơn mưa trên đầu Hướng Nam bỗng ngừng trút nước.

Y ngẩng lên, nhìn thấy một tán ô đen, có chút ngạc nhiên mà quay lại. Cao Hạo đứng say lưng y, cầm ô, cản mưa chắn gió cho y, bắt gặp ánh mắt y, liền cười thật dịu dàng.

Hướng Nam muốn đáp lại nụ cười ấy, nhưng nước mắt lại cứ lã chã rơi.

Y cụp mi mắt, hơi mím môi.

Cao Hạo đặt tay lên mặt y, giúp y lau đi những giọt nước mắt.

Hắn tiến lên nửa bước, ôm Hướng Nam vào lòng. Nước mắt Hướng Nam lại như không kìm được mà tuôn trào.

Hướng Nam uống rượu đến chếnh choáng say ở chỗ Cao Hạo.

Y ôm lấy bình rượu, gò má đỏ bừng vì hơi men. Rất muốn gào khóc, rất muốn trút hết nỗi lòng, một tay ôm chặt đầu mình, xót xa vô cùng, nhưng chỉ ngồi cuộn tròn ở đó, không làm gì cả.

Sau đấy, không rõ là rượu thêm can đảm hay rượu vào làm loạn, y mơ mơ hồ hồ lăn lên giường cùng Cao Hạo.

……

Một đêm phóng túng linh hồn, sáng hôm sau khi Hướng Nam tỉnh lại, nhìn cảnh giường sắc dục hỗn độn, thực không biết nên thế nào.

"Tỉnh rồi sao?"

Cao Hạo còn chưa thắt dây áo choàng tắm, vừa từ phòng tắm bước ra, cả người đầy hơi nước.

Hắn ngồi xuống bên kia giường, ôm lấy Hướng Nam từ đằng sau, khẽ hôn hai cái lên lưng gáy y.

Hướng Nam muốn trốn.

Cao Hạo cảm thấy được kháng cự của y thì ngẩng đầu lên: "Sao vậy?"

"Hả?" Hướng Nam miễn cưỡng nhoẻn miệng, cứng nhắc lắc đầu. Cuối cùng, y nói: "Người dính quá, tôi muốn đi tắm…"

Cao Hạo cười dịu dàng, hỏi y: "Có cần tôi vào cùng anh không?"

Hướng Nam lắc đầu quầy quậy.

Nét cười trên mặt Cao Hạo càng thêm đậm, rút bàn tay đặt trên eo Hướng Nam lại. Hướng Nam vội vã xuống giường, chật vật nhặt quần áo lao vào trong phòng tắm.

Vào đến phòng tắm, kéo đóng cửa lại, Hướng Nam tựa vào lớp kính thủy tinh mờ trượt ngồi xuống đất.

Y xấu hổ. Y hối hận. Y lúng túng. Y không biết nên làm gì.

Y không dám tin nổi mình và Cao Hạo lại có quan hệ này (Trong trí nhớ của Hướng Nam thì y với Cao Hạo còn trong sạch). Hơn nữa, y không dám tin mình mượn cơn say mà quyến rũ Cao Hạo.

Y không nhớ lúc đấy Cao Hạo nói gì với y.

Sau đó y nhân cơ hội, ngậm lấy môi Cao Hạo, vụng về hôn.

Tiếp sau đó…

Làm sao giờ?

Cao Hạo vừa rồi nhiệt tình với mình như vậy…

Nên giải thích với cậu ta thế nào?

Nên xin lỗi cậu ta thế nào?

Trong lòng rối răm vô cùng, y tùm tóc mình, không biết nên như nào mới tốt.

Lúc Hướng Nam bước ra khỏi phòng tắm, Cao Hạo đã quần áo chỉnh tề.

Hắn ngồi trên sofa xem văn kiện gì đó, thấy Hướng Nam đi ra liền đặt giấy tờ sang một bên, ra đón, định ôm lấy y.

Hướng Nam thấy tâm trạng hắn rất tốt, định mở lời những lại chẳng biết nên nói gì. Cao Hạo thì thầm bên tai y: “Chúng ta đi ăn sáng đi?”

Hướng Nam hơi đờ ra, gật đầu: “Được.”

Thời gian bữa sáng trôi qua rất vui vẻ.

Cao Hạo cố gắng thể hiện sự quan tâm của hắn, đích thân đưa Hướng Nam về đến khu nhà trọ.

Hắn định theo Hướng Nam lên tầng, nhưng y lắc đầu, bảo không tiện.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn lên, khẽ cười, hỏi Hướng Nam: "Anh có cảm thấy khó chịu không?"

Hướng Nam nghe vậy không hiểu, sau đây Cao Hạo đưa tay chạm lên thắt lưng y, mặt y lập tức đỏ lựng.

Hướng Nam lâu rồi không làm, tối qua thực sự rất miễn cưỡng.

Chỗ này không có thang máy, chỗ Hướng Nam ở lại không thấp, muốn leo lên từng tầng từng tầng một, Cao Hạo là đang săn sóc mà nghĩ cho y.

Hướng Nam mở miệng định nói lại bị người khác cắt ngang lời.

Hướng Nam nghe thấy có người gọi y, quay ra thấy Mạc Dương, mắt liền đổi sắc.

Thực ra sắc mặt Mạc Dương cũng chẳng đẹp đẽ gì.

Qua đây từ sáng sớm, thế mà gã lại thấy Hướng Nam bước từ trên xe Cao Hạo xuống.

Hướng Nam và Cao Hạo đứng đó thủ thỉ thân thiết thì thôi đi.

Đáng chết là Hướng Nam lại đỏ mặt, còn để mặc tay Cao Hạo đặt trên thắt lưng y.

Mạc Dương đứng cách đó không xa, càng nhìn càng giận dữ, gọi một tiếng rồi nhanh chân bước qua bên này.

"Sớm vậy?"

"Đúng." Hướng Nam chưa đáp mà là Cao Hạo cười nhìn Hướng Nam rồi nói với Mạc Dương: "Tôi cũng cảm thấy đưa anh ấy về sớm quá."

Lời Cao Hạo gồm 2 ý:

1. Là chỉ ra Hướng Nam và hắn ở cùng một chỗ, mãi cho đến sáng nay.

2. Vì đưa về sớm quá, nên mới gặp phải người hắn không hoan nghênh.

Mặt Mạc Dương đổi sắc, nhưng gã liếc Hướng Nam một cái, không có nổi giận.

Hướng Nam lên tiếng tiễn Cao Hạo. Cao Hạo lườm Mạc Dương rồi hiền hòa cười với Hướng Nam, rất nghe lời leo lên xe, chào tạm biệt Hướng Nam xong phóng xe rời khỏi.

Mạc Dương thấy Hướng Nam xoay người đi lên cầu thang, căn bản không để ý tới gã, gã thấy kỳ lạ vô cùng.

"Hướng Nam, anh sao vậy?"

Mạc Dương đuổi theo: "Tối qua anh ở cùng một chỗ với Cao Hạo làm gì? Vì sao anh ta lại đưa anh về vào cái giờ này?"

"Anh có nghe em nói không vậy?" Mạc Dương hoàn toàn không thấy y phản ứng lại, nhíu chặt mày, vội vã chạy theo: "Tối qua anh theo anh ta đi đâu? Vì sao sáng sớm ngày ra lại ở đó thủ thả thủ thỉ như vậy?"

Hướng Nam căn bản coi gã như không khí. Gã không rõ xảy ra chuyện gì, đứng im ở đó nhìn Hướng Nam chẳng hề để ý tới gã mà chậm rãi bước đi, gào lên: "Anh rốt cuộc có chuyện gì? Anh trả lời em một tiếng không được sao?"

Hướng Nam vẫn chẳng để tâm tới gã.

Mạc Dương nhướn mày: "Hướng Nam!"

Hướng Nam bị vệ sĩ của Mạc Dương cản lại.

Y quay đầu lại, hạ tầm mắt nhìn Mạc Dương, lạnh nhạt nói: "Cậu muốn biết gì?"

"Anh với anh ta…"

"Phải." Hướng Nam nói thật: "Cậu ta ở cùng tôi cả đêm."

Mạc Dương cau mày: "Hai người……"

Giọng Hướng Nam không lớn, nói: "Cậu nghĩ gì thì chính là thế."

Lời này của Hướng Nam làm Mạc Dương đờ người.

Gã nổi điên rồi.

Hướng Nam quá bình tĩnh.

Loại bình tĩnh này khiến Mạc Dương liên tưởng đến chuyện Hướng Nam tự nguyện.

Gã không dám tin, siết chặt nắm đấm, trong mắt đầy lệ khí.

"Vì sao?" Mạc Dương gào lên giận dữ: "Em…"

"Đừng nói cậu yêu tôi…" Mí mắt hơi sưng lên của Hướng Nam cụp xuống, nhìn bậc cầu thang màu tro đen dưới chân Mạc Dương, giấu đi lớp cảm xúc phức tạp.

Nhớ lại những gánh nặng ngày xưa của mình cùng bao lo lắng vì Mạc Dương lúc trước, y lắc đầu: "Tôi không biết lời cậu nói có là thật hay không…"

"Vì…" Hướng Nam ngước mắt lên: "Những gì cậu nói với tôi, cùng những gì Thường Triết nói với tôi, không giống nhau."

Mạc Dương ngây ra.

Hướng Nam nghiêng người lách qua bên hai người vệ sĩ kia.

Mạc Dương thì hoàn toàn đông cứng ở đó.

Gã không biết Hướng Nam sao lại gặp được Thường Triết, càng không rõ rốt cục Thường Triết đã nói gì với Hướng Nam.

Nhưng thái độ này của Hướng Nam, không thể không vì nguyên do nào. Gã chột dạ, hoảng sợ mà luống cuống. <ins class="adsbygoogle"

136. Chương 134: Tỏ Tình?

Mạc Dương lập tức đi tìm Thường Triết.

Thường Triết đúng lúc lại có nhà, đang ngồi trong phòng khách rót rượu.

Tâm trạng y rất tốt, quay đầu lại thấy Mạc Dương vào cửa liền gọi: "Đến đúng lúc lắm, có người đưa tới bình rượu 82 năm tuổi…. Cậu sao vậy?"

Lời phía sau của Thường Triết là vì phát hiện sắc mặt Mạc Dương không ổn. Y đứng lên, đi lại bên gã: "Sao sắc mặt xấu vậy?"

"Cậu có phải đã gặp Hướng Nam không?"

Lời Mạc Dương làm sắc mặt Thường Triết trầm xuống.

"Cậu hiện tại đang ở cùng anh ta?"

Mạc Dương không trả lời y mà hung dữ nói: "Cậu nói gì về tôi với anh ấy?"

Thường Triết không để ý gã, đặt bình rượu xuống. Mạc Dương nổi điên, đẩy y một cái, gào lên: "Rốt cuộc mày nói gì với anh ấy về tao?"

"Nói sự thật!"

Thường Triết cũng đã nổi giận mà lớn tiếng đáp lại. Người hầu hoảng sợ, mắt kính văng ra, Thường Triết bị Mạc Dương hung hăng đấm ngã xuống ghế sofa.

Mạc Dương bị mấy người hầu nhào tới hợp sức cản lại.

Cả người gã tràn đầy lệ khí, giật cánh tay lại, chỉ thẳng vào Thường Triết: "Tao cảnh cáo mày! Mày bớt CMN thêm dầu vào lửa chia rẽ tình cảm của hai người bọn tao, nếu còn lần nữa…"

Mạc Dương áp tới: "Tao giết chết mày!"

Mạc Dương phẫn nộ rời đi.

Thường Triết lau khóe miệng rách rỉ máu, ngồi trên sofa, nhìn chằm chằm bình rượu trước mặt, nghĩ tới Hướng Nam, càng nghĩ càng hận, càng nghĩ càng giận.

"Đồ đê tiện!" Y đưa tay gạt rơi tất cả đồ trên bàn.

Mọi thứ, theo đó mà vỡ vụn.

Lúc này, Hướng Nam đã ra khỏi phòng tắm.

Y sợ nằm lên giường sẽ bị Trình Nam ngửi thấy mùi sữa tắm lạ, thế nên việc đầu tiên y làm sau khi trở về là tắm rửa.

Sảnh Dực gọi điện về, báo với Hướng Nam rằng đã gửi hai con tới nhà mẹ Hướng. Cô dò hỏi Hướng Nam cả đêm qua đi đâu, Hướng Nam trả lời lấy lệ cho qua. Sảnh Dực tuy nghi ngờ nhưng cũng không hỏi nhiều. Cô trách Hướng Nam để ba mẹ con cô lại một mình cả đêm với Trình Nam.

Hướng Nam cảm thấy Sảnh Dực đang lo chuyện không đâu.

Y biết rõ, Trình Nam không phải dạng người xấu xa như cô nói.

Hướng Nam an ủi cô rồi cụp điện thoại.

Hướng Nam về phòng, vừa nằm xuống, Trình Nam đã quay qua ôm lấy y vào lòng.

Trình Nam không phải mới tỉnh. Cậu ăn xong bữa sáng không có việc gì để làm nên lại vào phòng gật gà ngủ.

Cậu nghe thấy tiếng động Hướng Nam tạo ra nhưng cậu không dậy, chờ Hướng Nam tự chui đầu vào lưới, lúc này, bị tóm rồi.

“Tối qua anh đi đâu?”

Hướng Nam tắm xong người ấm ấm thơm thơm. Trình Nam ôm lấy y, rất không đứng đắn sờ qua vuốt lại y. Hướng Nam vốn định trả lời cậu, nhưng cậu càng sờ càng đầy cảm giác nhục dục. Hướng Nam muốn giữ tay cậu lại, không ngờ cậu luồn xuống dưới, khẽ miết một cái, Hướng Nam liền rên lên.

“Cậu làm gì vậy!”

Hướng Nam nhíu chặt mày, ngữ khí rất tức giận.

Trình Nam khựng lại đôi chút, sau đó nhướn mày: “Đòi nợ.”

“Đòi nợ?” Hướng Nam chớp chớp mắt: “Tôi không có nợ gì cậu cả.”

Đầu mày Trình Nam dựng thẳng, lớn tiếng: “Hôm qua anh rõ ràng nói đến tối sẽ trao mình cho tôi mà!”

Có sao?

Hướng Nam nhớ tới mấy lời Thường Triết nói, rất phản cảm, hất tay cậu ra: “Nói linh tinh.”

Hướng Nam xoay người đi ngủ.

Thế nhưng bàn tay xấu xa đột kích từ phía sau y của Trình Nam làm y giật thót mình ngồi bật dậy.

Phản ứng của Hướng Nam quá lớn, Trình Nam lập tức thấy nghi ngờ.

“Anh đang sợ cái gì?” Cậu cũng ngồi dậy, híp mắt xem xét Hướng Nam ngồi dựa vào tường phía đối diện.

Chỗ khó nói còn đang sưng đỏ chưa đỡ, Hướng Nam sợ Trình Nam phát hiện ra sẽ lên cơn nên rất lo lắng, tránh cái động chạm lúc nãy của cậu như đang tránh rắn rết.

“Tối qua anh đi đâu? Nói!”

Trong lời Trình Nam mang ý chất vất, Hướng Nam có phần chưa kịp chuẩn bị, thành thự nói: “Đi phỏng vấn.”

“Anh được tuyển vào rồi?”

Hướng Nam gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Hướng Nam kể chuyện theo đội đi làm, sau đó gặp được Thường Triết.

Về việc mất trộm đồ, về Thường Triết, về việc bị đuổi, Hướng Nam không nói chuyện mình gặp cả Thiếu Kiệt, càng không nhắc tới chuyện mình qua đêm với Cao Hạo.

“… Thế nên lang thang bên ngoài cả đêm?”

Trình Nam hỏi vậy, Hướng Nam cụp mắt, lặng thing.

“Anh…”

Trình Nam nhất thời mở miệng mà không biết nên nói gì, liếc mắt qua chỗ khác. Cuối cùng, lúc cậu định lại lên tiếng, Hướng Nam đột nhiên nói: "Thực ra cậu cũng nghĩ vậy….."

Hướng Nam ngước lên: "Phải không?"

Trình Nam trầm mặc.

Cậu xuống giường, không nói lời nào mở cửa đi ra ngoài.

Trong lòng Hướng Nam bực bội, kéo chùm chăn qua đầu, nhét mình vào trong ổ chăn.

Y nhắm mắt ngủ chưa được một lúc thì đột nhiên cảm thấy có người ngồi lên giường.

Y hơi đẩy chăn ra, xoay đầu lại thấy Trình Nam ngồi bên kia giường, quay lưng về phía y, mày nhíu chặt, cụp mắt, không hề nhìn y.

Trình Nam biết Hướng Nam đang nhìn mình.

Cậu nói: "Làm hay không làm, tôi không rõ yêu hay không yêu. Nhưng…"

Cậu gục đầu, mân mê ngón tay: "Tôi muốn sống cùng anh…"

Hướng Nam đờ người.

Tỏ tình??

Đây có tính là tỏ tình không?

Hướng Nam thấy trong lòng khó tả, không biết nên nói thế nào, chớp chớp mắt, ngồi thẳng dậy, tựa vào đầu giường: "Cậu nói cái gì?"

Trình Nam cười khan "ha ha" hai tiếng, nhìn bộ dạng không rõ nguyên do của Hướng Nam mà nhướn mày, cảnh cáo: "Nếu anh dám vứt bỏ tôi thì chết chắc đấy."

Hướng Nam híp mắt, nói: "Không muốn!"

"Hả?"

Trình Nam chớp chớp mắt. Hướng Nam kéo chăn lên vai, nghiêng người chuẩn bị ngủ tiếp: "Cậu sẽ ra tay đánh người…"

"Đâu có! Lần trước người cầm chổi lông gà đuổi theo đánh tôi là ai?"

"Cậu rất hung dữ."

"Đâu có! Lần trước người cầm chổi lông gà đuổi theo chửi mắng tôi là ai?"

"Cậu thù dai."

"Đâu có! Lần trước…."

Trong phòng, Hướng Nam với Trình Nam "cãi cọ" ầm ĩ. Thời gian dần trôi, kế hoạch ngủ bù của Hướng Nam vì hai người tôi một câu cậu một câu "đối đầu giằng co"… tan tành mây khói.

tes <ins class="adsbygoogle"

137. Chương 135: Ăn Cơm

Mẹ Hướng gọi điện tới kêu Hướng Nam và Sảnh Dực qua nhà ăn cơm.

Hướng Nam gọi cho Sảnh Dực, kết quả là: Tăng ca.

Hướng Nam rất rõ, nếu Sảnh Dực không đi, mẹ Hướng sẽ lại nổi nóng.

Y mềm mỏng khuyên Sảnh Dực tới. Sảnh Dực ban đầu bảo y rằng cô bận, không cách nào cả đến cuối, cô nói thẳng: "Nói thật với anh nhá, nếu có rảnh, em cũng không muốn qua đó."

"Sảnh Dực."

"Vốn chính là vậy. Mẹ thấy em thì bà ăn không vô, em cũng ăn không vô, cần gì phải vậy chứ?"

Hướng Nam lặng thinh không nói lời nào. Sảnh Dực biết y đang giận, nhỏ nhẹ nói: "Hướng Nam, anh cũng biết mà, anh thông cảm cho em đi, anh tạm tha cho em đi, được không?"

"Sao thế?" Trình Nam biết chuyện Sảnh Dực với mẹ Hướng không hợp nhau, thấy bộ dạng Hướng Nam như vậy, gác chân lên bàn trà: "Cô ta không đi thì tôi đi."

Hướng Nam nhíu mày, đặt điện thoại xuống, nói với Trình Nam: "Cậu không được đi."

Tối nay Mạc Dương cũng có tới.

Nếu Trình Nam đến, hai người bọn mắt to trừng mắt nhỏ, không đánh nhau mới là lạ.

"Ghét bỏ tôi, hừ!" Lòng tự tôn của Trình Nam bị tổn thương.

Cậu vào bếp cầm một cốc mì ăn liền đi ra, nổi giận đùng đùng lườm Hướng Nam.

Hướng Nam đến cuối không cứng rắn được, thấy bộ dạng cô đơn lẻ loi ngồi đó nấu mì ăn liền của cậu, nghĩ ngợi một lúc rồi tịch thu hộp mì mang vào trong bếp.

Trình Nam theo Hướng Nam tới chỗ mẹ Hướng.

Hướng Nam vừa vào cửa, nhóc Diệc Hòa đã bổ nhào vào lòng y.

Hướng Nam cúi người đón lấy, nhấc bổng Diệc Hòa lên, bế vào trong.

Nhóc Diệc Thuận đang tỉ mẩn bóc vỏ kẹo thấy Trình Nam, mắt liền sáng lên, ngoắc ngoắc ngón tay với cậu. Trình Nam lại bên cạnh nó, nó nhấc cánh tay mập mạp lên, nhét viên kẹo đã bóc vỏ vào miệng Trình Nam vừa cúi lưng xuống. Hướng Nam thấy quan hệ một lớn một nhỏ trở nên tốt như vậy thì có chút ngạc nhiên. Trình Nam liếc y, đắc ý: "Hâm mộ đi "

Hướng Nam khẽ cười không nói, mẹ Hướng từ trong đi ra.

Mẹ Hướng thấy Hướng Nam dẫn khách tới, theo phép ra tiếp đón. Trình Nam rất kính trọng người lớn tuổi, lễ phép đáp lời rồi ôm nhóc Diệc Thuận đang tiếp tục "phấn đấu" (bóc vỏ kẹo)vào lòng, ngồi xuống.

Mẹ Hướng hình như hơi nhận ra Trình Nam.

Bà có ấn tượng mơ hồ nhưng không thực chắc chắn, hỏi cậu: "Chúng ta… đã từng gặp nhau chưa nhỉ?"

Trình Nam hơi kinh ngạc: "Bác gái có trí nhớ thực tốt. Hai bác cháu mình mấy năm trước từng một lần gặp nhau ở bệnh viện."

“Bệnh viện à…” Nói trí nhớ tốt, mẹ Hướng khiên tốn không dám nhận.

Chi tiết lần gặp mặt ấy bà đã quên sạch, chủ yếu là vì Trình Nam có dáng người to lớn, tướng mạo khí chất dù đứng ở đâu cùng có khí thế kẻ bá vương không thể lẫn được. Bà hiếm hoi nhớ được mình từng gặp qua một người như vậy, nhưng chung quy cũng không nhìn kỹ, thế nên mẹ Hướng mới hỏi có phải cậu hay không.

Lúc hai người nói chuyện, nhóc Diệc Thuận đã lại bóc xong vỏ của một viên kẹo.

Nó ngẩng cổ lên nhìn Trình Nam, Trình Nam há miệng để lộ viên kẹo bên trong cho nó thấy. Nhóc Diệc Thuận leo xuống khỏi lòng cậu, trèo lên đùi mẹ Hướng. Mẹ Hướng kéo nó vào lòng, nó nhấc cánh tay béo tròn lên, đưa viên kẹo đến trước miệng bà: “Bà nội ăn…”

Nhóc Diệc Thuận hiếu thuận như vậy lập tức chọc mẹ Hướng vui vẻ.

“Thuận Thuận thực ngoan ” Mẹ Hướng ngậm viên kẹo vào mồm, xoa xoa khuôn mặt tròn trĩnh của Diệc Thuận. Diệc Thuận được khen ngợi, cười tươi như hoa, xuống khỏi lòng mẹ Hướng rồi chạy tới trước lọ kẹo, lấy một viên kẹo xong chui lại vào lòng Trình Nam, tiếp tục bóc vỏ.

Hướng Nam rót trà cho Trình Nam.

Trình Nam đang cùng mẹ Hướng trò chuyện vui vẻ, thấy Hướng Nam đưa trà nước tới thì kéo y ngồi xuống.

Mẹ Hướng nhìn Trình Nam cầm tay Hướng Nam không buông, cảm thấy có chút kỳ quái.

Hướng Nam thận trọng, thấy mẹ Hướng như vậy thì liền nhẹ nhàng rút tay về.

Mẹ Hướng hỏi Hướng Nam: “Vợ con đâu?”

Hướng Nam giật giật khóe miệng: “Cô ấy không tới được, phải tăng ca.”

“Tăng ca?” Mẹ Hướng lập tức sầm mặt, có phần không vui: “Là không đến được hay không muốn đến?

“Mẹ…”

“Quên đi, không tới cũng tốt.” Mẹ Hướng thở dài, bỏ cảm giác không vui này qua một bên, khẽ cười, tiếp tục trò chuyện cùng Trình Nam.

Trình Nam nhìn mẹ Hướng rồi lại nhìn Hướng Nam đang ăn bánh quy nhân kem, nhất thời không để ý tới

mẹ Hướng vừa hỏi gì, “Dạ?” một tiếng. Hướng Thiện từ phòng bếp đi ra, gọi: “Ăn cơm thôi ”

Mẹ Hướng lập tức đứng dậy mời Trình Nam vào phòng ăn nho nhỏ.

Bà đã khách khí, Trình Nam vội vàng đứng dậy theo bà vào.

Mẹ Hướng kêu Hướng Nam gọi điện cho Mạc Dương, hỏi xem vì sao gã muộn vậy còn chưa tới.

Hướng Nam vừa nhấc điện thoại lên, đã có người đẩy cửa mở. Mạc Dương rút chìa khóa ra, quay sang thấy Trình Nam, ngẩn người.

“Sao cậu lại ở đây?”

Câu này của Mạc Dương tỏ ý có quen Trình Nam. Mẹ Hướng hơi ngạc nhiên nhưng nhìn sắc mặt Mạc Dương, bà còn bất ngờ hơn.

Giọng điệu Mạc Dương không thực ổn.

Nhưng dù sao cũng đang ở trước mặt mẹ Hướng, gã không gây gổ càn rỡ.

Trước khi Trình Nam ra khỏi nhà đã đảm bảo với Hướng Nam, không được cãi cọ, không được đánh nhau.

Trình Nam liếc Hướng Nam vừa đứng dậy đi lại một cái, rồi nói với Mạc Dương: “Tới ăn cơm.”

“Tới… ăn cơm?”

Cặp mắt đan phượng của Mạc Dương lập tức liếc về phía Hướng Nam.

Hướng Nam sợ hai người nói chuyện không hợp lại xảy ra vấn đề, đến bên cạnh Mạc Dương, cười gượng: “Đúng vậy, cậu ấy gần đây ở chỗ tôi.”

?!

Mạc Dương sửng sốt trợn tròn mắt, sau đó, đầu mày dựng thẳng.

Hướng Nam biết gã sẽ thế này.

Hướng Nam vội nắm cánh tay gã, kéo gã tới chỗ bàn cơm, ra hiệu với gã không được cáu giận.

Mạc Dương lách người qua bên, đặt tay lên eo Hướng Nam. Trình Nam thấy vậy, sắc mặt liền sầm xuống.

Không khí quỷ dị, mẹ Hướng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

"Mạc Dương, a Nam, ba đứa……. làm sao vậy?"

Hướng Nam âm thầm siết chặt tay khuyên Mạc Dương. Gã liếc thoáng qua Hướng Nam, nói với mẹ Hướng: "Không có gì ạ, lúc trước có chút hiểu lầm."

"Hiểu lầm?"

Mẹ Hướng chớp chớp mắt. Hướng Nam thấy bà có xu thế muốn hỏi kỹ càng, miễn cưỡng mỉm cười, nói với mẹ Hướng: "Đúng vậy. Người trẻ tuổi mà, làm mình làm mẩy là rất bình thường…"

Làm mình làm mẩy?

Mẹ Hướng nhìn Trình Nam. Trình Nam chỉ nhìn Hướng Nam cùng Mạc Dương, không nói gì. Mẹ Hướng nghĩ thấy hẳn là mấy người trẻ tuổi gây gổ ẩm ĩ một chút thôi nên mỉm cười.

Bà gọi Trình Nam ngồi xuống, muốn cậu ngồi bên cạnh bà.

Trình Nam vốn muốn kêu Hướng Nam ngồi xuống cạnh cậu, thế như nhóc Diệc Thuận với nhóc Diệc Hòa lại rất tự nhiên chuyển ghế đẩu nhỏ tới chiếm hai ghế bên cạnh Trình Nam.

Như vậy vừa đúng ý Mạc Dương.

Mạc Dương khẽ cười, ngồi xuống cạnh bên Diệc Hòa rồi kéo Hướng Nam ngồi xuống. Lúc này, Trình Nam và Hướng Nam cách nhau một khoảng ba người rất xa.

QQ: mình chỉ muốn nhắc lại 1 lần nữa thôi, đề nghị mn không cmt giục! Mình đã để lịch post rõ ràng rồi, mình chỉ post đại thúc vào 2 ngày T3 và T5 thôi, sẽ ko post vào những ngày khác kể cả có làm xong đi nữa!!!! <ins class="adsbygoogle"

138. Chương 136: Tranh Thủ

Bữa cơm ấy mẹ Hướng quá nhiệt tình, Trình Nam dường như không nói được với Hướng Nam mấy câu.

Mạc Dương cứ lẩm nhẩm bên tai Hướng Nam chuyện gì đó. Sau bữa cơm, mẹ Hướng gọi Trình Nam ra phòng khách nói chuyện, Mạc Dương thì kéo Hướng Nam ra ban công, quấn lấy Hướng Nam, dỗ dành, xin lỗi y.

Hướng Nam bị gã đeo bám dai dẳng, thái độ cũng dần dao động. Trình Nam khó khăn lắm mới thoát khỏi cuộc nói chuyện với mẹ Hướng, ra đến ban công, thấy Mạc Dương ôm chặt Hướng Nam đang hơi giãy dụa ở góc sâu bên trong ban công, trán tựa vào trán Hướng Nam, thì thầm to nhỏ, mặt Trình Nam liền đổi sắc.

Trình Nam quay người đi vào trong.

Sau đó, cả đường về, Trình Nam không hề nói một tiếng nào với Hướng Nam.

Hướng Nam biết cậu như vậy là đang tức giận, không dám chọc vào cậu.

Mấy người Hướng Nam về tới nhà, Sảnh Dực phá lệ cũng đã ngồi ở nhà.

"Em không phải tăng ca sao?"

"Vâng."

Hướng Nam ngồi xuống sofa, Sảnh Dực ôm lấy cánh tay y: "Em làm việc xong sớm nên về sớm với anh, không tốt sao?"

Hướng Nam khẽ cười. Sảnh Dực thấy nhóc Diệc Thuận vừa được Hướng Nam thả từ trong lòng xuống chạy thẳng về phòng, quay đầu lại, hỏi Hướng Nam: "Ngay mai Trình Nam có phải đi làm không?"

Hướng Nam gật đầu: "Hẳn là có."

Sảnh Dực trầm ngâm, hỏi: "Vậy… sáng mai anh đưa Hòa Hòa với Thuận Thuận tới gửi chỗ mẹ được không?"

Hướng Nam nhíu mày, nhìn cô: "Vì sao?"

"Mai em được nghỉ…"

Được nghỉ thì đúng rồi

Được nghỉ hẳn nên có thời gian chăm con

Hướng Nam không hiểu nhìn cô, cô bĩu môi: “Dạo gần đây em bận quá, rất mệt, vô cùng ấy… Hiếm khi có ngày nghỉ, em muốn yên tĩnh ở nhà nghỉ ngơi một chút…”

Hướng Nam nghĩ thấy cũng phải.

Y nói: “Vậy mai anh đưa hai con đi công viên giải trí chơi. Em ở nhà ngủ nướng một giấc, khi nào em dậy thì gọi điện cho anh, cả nhà mình ra ngoài ăn.”

“Em chẳng thích ra ngoài ăn ” Sảnh Dực nói: “Anh gửi Hòa Hòa với Thuận Thuận qua nhà mẹ đi. Tối đến chúng ta qua đón hai đứa rồi thuận tiện ăn cơm ở nhà mẹ, được không?”

Hướng Nam còn nhớ rõ hôm nay Sảnh Dực nói gì qua điện thoại.

Bây giờ cô chủ động muốn qua đó ăn cơm, Hướng Nam thấy Sảnh Dực rất kỳ là.

“Vì sao?”

Hướng Nam hỏi dò. Sảnh Dực chuyển tầm mắt, bộ dạng cổ quái.

Cuối cùng, cô nói: “Dù sao anh cứ làm theo em là được rồi.”

Cô dứt lời lập tức cầm cái cốc của mình vào bếp. Nhóc Diệc Hòa cùng nhóc Diệc Thuận cùng cầm cái quần lót của mình chạy tới trước mặt Hướng Nam, vây lấy y ở chỗ sofa.

Hướng Nam biết hai đứa đang muốn y vào giúp chúng tắm rửa, liền dỗ dành đưa hai đứa vào nhà tắm.

Hướng Nam vừa vào trong phòng tắm, Sảnh Dực liền từ phòng bếp đi ra.

Cô tới gõ cửa phòng Trình Nam, vào trong, thấy cậu lườm cô thì nói: “Mai cậu không ở nhà phải không?”

Trình Nam thấy lạ, Sảnh Dực trước nay chưa từng để ý tới cậu, hôm nay lại hỏi vậy hẳn là có ý đồ gì.

“Phải, làm sao?”

“Không có gì, xác nhận một chút thôi.”

Sảnh Dực quay ra rồi đóng cửa lại.

Sảnh Dực ra ngoài, lập tức vào phòng lấy một cái lọ nhỏ bằng đầu ngón tay cái đến phòng bếp, giấu vào chỗ bí mật nhất trong chạn tủ.

Đây là một đồng nghiệp nữ ở công ty cho cô.

Nữ đồng nghiệp kia hôm ấy cùng cô ra cửa hàng tổ chức hoạt động, trong lúc rảnh rỗi có trò chuyện mấy câu.

Phụ nữ đã kết hôn thì có gì để nói ngoài chuyện gia đình, công việc, chồng con. Người kia biết Sảnh Dực có một cặp song sinh, liền nói đến chuyện nuôi con, lại nói tới việc hai vợ chồng phân phòng ngủ. Nữ đồng nghiệp ấy hỏi cô có phải vì chia nhau chăm con nên đã lâu rồi không cùng chồng làm chuyện ấy không. Sảnh Dực gật đầu, cô nàng kia lập tức ngạc nhiên kêu lên.

Nữ đồng nghiệp liền trở nên rất nhiệt tình, còn bảo với Sảnh Dực là đàn ông lâu ngày như vậy nhất định sẽ ra ngoài lêu lổng.

Sau đó cô giới thiệu cho Sảnh Dực một loại thuốc thúc đẩy tình thú vợ chồng, còn nói sẽ kiếm giúp Sảnh Dực.

Sảnh Dực sau đấy bảo Hướng Nam mình phải tăng ca, kỳ thực là đang chờ nữ đồng nghiệp mang thuốc đến cho mình.

Sảnh Dực quyết định rồi.

Nếu đã tái hôn, cứ hữu danh vô thực với Hướng Nam thế này thực không ý nghĩa.

Ngày mai Sảnh Dực được nghỉ, Hướng Nam cũng ở nhà, quan trọng nhất là tên phá đám Trình Nam này không ở nhà.

Sảnh Dực quyết định âm thầm để Hướng Nam uống cái này, sau đó ắt sẽ xoay chuyển cục diện bất thường hiện tại giữa hai vợ chồng cô.

Hướng Nam không biết những suy nghĩ trong lòng Sảnh Dực, tắm rửa cho con song rồi vào phòng, đi giục Trình Nam.

Trình Nam lúc này đã mặc nguyên bộ đồ nằm lên giường, chăn trùm qua đầu, mặc kệ Hướng Nam nói gì

cũng không đáp.

Hướng Nam đi tới trước giường giật chăn cậu xuống.

Giằng co mấy lượt, Trình Nam bị chọc có chút tức giận bỗng ngồi bật dậy, tóm được Hướng Nam không kịp chuẩn bị, mạnh mẽ xoay người đè xuống.

Hai chân Hướng Nam bị kéo mở, hai tay Trình Nam ấn xuống, đẩy về phía trước. Hướng Nam "ưm" một tiếng, định thần nhìn lại, thấy là tư thế mập hợp, y vừa xấu hổ vừa giận dữ, túm lấy phần áo trên bả vai cậu, nhỏ giọng bực tức: "Cậu điên rồi à?"

"Đúng! Không sai! Tôi điên rồi!"

Cửa khép hờ, hai người vẫn mặc quần đầy đủ.

Hành động vừa rồi của Trình Nam, động tác là thật, nhưng thực chất là giả.

Trong lòng Trình Nam bực bội nhưng không biết phát tiết đi đâu nên mới làm ra hành động này.

Hướng Nam biết, tuy bọn họ không làm gì nhưng cứ giữ nguyên tư thế này, nếu Sảnh Dực vô tình đi vào nhìn thấy nhất định sẽ suy sụp.

"Cậu buông tôi ra!"

Trình Nam chẳng để ý lời Hướng Nam nói. Cậu lại đẩy một cái, người Hướng Nam cứng lại, tức giận, muốn tặng cho cậu một đập. Thế nhưng Trình Nam nhanh hơn y, lập tức thả y ra.

"Trình Nam…"

Hướng Nam ngồi dậy. Trình Nam lấy quần áo mới để thay từ trong tủ ra, đi về phía cửa.

Hướng Nam thấy cậu lại không để ý mình, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.

Đột nhiên…

"Tôi với Mạc Dương, anh quan tâm ai hơn?"

"Hả?" Hướng Nam ngẩng đầu lên. Trình Nam đang giữ tay nắm cửa, hỏi y.

Hướng Nam nghĩ cũng chẳng cần nghĩ, cúi đầu, thành thật đáp: “Cả hai… đều quan tâm như nhau.”

Trình Nam ngẩn người.

Cậu vốn tưởng bản thân đấu không lại tình cảm bao năm giữa Hướng Nam và Mạc Dương.

Trong lòng cậu cảm thấy rất phức tạp, sau đó hỏi Hướng Nam: “Còn bọn họ thì sao? Anh cũng rất quan tâm phải không?”

Hướng Nam khựng người, ngẩng lên.

Trình Nam đau khổ giật giật khóe miệng, mở cửa đi ra ngoài.

Đêm đó, chuông đồng hồ ngoài phóng khách điểm tiếng thứ năm, hai người quay lưng vào nhau, im lặng mà cũng không ngủ.

Sau đấy Hướng Nam xoay người lại.

Y đưa tay ôm lấy Trình Nam, chôn mặt mình vào tấm lưng dày rộng của cậu.

Trình Nam ngay giây phút Hướng Nam choàng tay qua người cậu liền đã mở mắt.

Cậu để mặc Hướng Nam ôm, cũng không để ý tới y.

Một lúc lâu sau, Hướng Nam không có động tĩnh gì, cậu nắm lấy bàn tay vòng trên eo cậu của Hướng Nam, xoay người, mặt đối mặt, ôm Hướng Nam vào lòng rồi nhắm mắt ngủ.

Lúc Hướng Nam tỉnh lại, trong nhà chỉ còn mình y với Sảnh Dực.

Sảnh Dực đích thân xuống bếp, đang bận rộn trong nhà bếp.

Cô thấy Hướng Nam rửa ráy xong đi ra liền hâm lại một cốc sữa đậu nành ấm, mang ra phòng khách, đưa cho y.

Hướng Nam khẽ cười, để cốc sữa đậu nành lên bàn rồi nói: “Không phải sắp ăn cơm rồi sao? Sao còn chuẩn bị cho anh cái này?”

“Còn chưa đâu.” Sảnh Dực cười, ngồi xuống, lại cầm cốc sữa đậu nành nhét vào tay Hướng Nam: “Anh còn

chưa ăn sáng, bây giờ cơm trưa vẫn chưa nấu xong. Nhanh uống đi, nếu không lại bị đói."

Sự thân thiết của Sảnh Dực khiến Hướng Nam cảm thấy ấm lòng.

Thế nhưng trong bụng Sảnh Dực lại đang vô cùng căng thẳng.

Hướng Nam nâng cốc sữa đến bên miệng, đột nhiên, nhíu mày.

"Sao vậy?" Sảnh Dực những tưởng Hướng Nam ngửi thấy mùi gì đó lạ hay là sao đó.

Hướng Nam đặt cốc sữa xuống bàn trà: "Chờ một lúc, nóng quá."

"Chờ một lúc?" Sảnh Dực cầm cốc sữa đậu nành lên kiểm tra thử: "Đợi nữa thì tới giờ cơm rồi."

Sảnh Dực liền cầm cốc sữa vào bếp.

Cô cho nước lạnh vào một cái hộp rồi thêm cả đá, sau đó để cốc sữa đậu nành vào trong.

Sữa đậu nành rất nhanh liền hạ nhiệt độ, rồi rất nhanh lại được đưa vào tay Hướng Nam.

Hướng Nam cảm thấy Sảnh Dực cực kỳ kỳ lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều, cầm cốc sữa lên, nhấp thử một ngụm, thấy không nóng liền uống hết. <ins class="adsbygoogle"

139. Chương 137: Nóng Muộn

Hướng Nam uống xong cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

Sảnh Dực chờ một lúc lâu, thấy Hướng Nam vẫn ngồi đó xem TV, một chút khác lạ cũng không có, thì không khỏi cảm thấy kỳ quái.

"Hướng Nam."

"Hả?"

"Anh có nóng không?"

Hướng Nam quay sang, khó hiểu nhìn cô: “Gì cơ?”

Sảnh Dực sờ thử mặt y. Hướng Nam lấy tay cô xuống, cười hỏi: “Sao vậy?”

Sao lại không có tác dụng?

Sảnh Dực nhíu mày.

Nhẽ nào… cần chất xúc tác sao?

Sảnh Dực suy nghĩ một lúc rồi vào trong phòng ngủ. Một lúc sau, cô đi ra, ngồi xuống cạnh Hướng Nam. Hướng Nam vẫn mặt không đỏ tim không rộn như cũ, yên lặng xem TV.

Sảnh Dực không hiểu sao nữa.

Cô ngẫm nghĩ, mím môi, giọng run run: “Hướng Nam…”

Hướng Nam quay sang nhìn cô. Sảnh Dực kéo tạp dề xuống. Hướng Nam ngớ người.

Sảnh Dực đang mặc chiếc sơ-mi trắng của Hướng Nam.

Bên trong cô không mặc gì cả, hàng cúc phía trên áo không cài lấy một cúc, phần chữ V kéo dài xuống dưới, gần như mở tới rốn.

“Sảnh Dực…”

Mặt Hướng Nam nhìn chằm chằm vào phía trước ngực Sảnh Dực.

Sảnh Dực thấy y như vậy, trong lòng mừng thầm, giọng run run: “… Vâng?”

“Em…” Hướng Nam ngước mắt lên: “Có ngửi thấy mùi gì khét khét không?”

“Hả?!”

Sảnh Dực đờ người, ngửi thử, quả nhiên là có thật.

“A, cá của em!”

Sảnh Dực vội lao vào trong phòng bếp.

Hướng Nam cảm thấy Sảnh Dực hôm nay có chút kỳ lạ, khẽ cười lắc đầu, tiếp tục xem TV.

Hướng Nam không hiểu phong tình có thể nói là đã đến mực cực hạn rồi.

Sau đấy lúc dọn cơm, y còn dặn Sảnh Dực rằng có Trình Nam ở cùng trong nhà, bảo cô lúc ở nhà đừng nên vì muốn thoải mái mà ăn mặc hở hang như vậy.

Sảnh Dực không thực hiện được kế hoạch, tức giận vô cùng trừng Hướng Nam một cái. Lúc ăn cơm, cô coi bát cơm đại thúc xới cho như kẻ thù giết cha, không gắp thức ăn mà trực tiếp và cơm, cũng chẳng thèm nhai mà nuốt chửng luôn.

Ăn xong Hướng Nam phụ trách việc dọn dẹp rửa bát đũa. Không lâu sau Sảnh Dực ăn mặc chỉnh tề đi ra, nói: "Em ra ngoài đây."

Hướng Nam quay lại, mắt chớp chớp: "Em định đi đâu vậy?"

"Đi dạo phố với đồng nghiệp!" Sảnh Dực lại trừng y: "Anh chẳng có lấy chút phản ứng nào, em còn ở nhà với anh làm cái gì?"

Sảnh Dực nói xong liền quay đầu rời đi.

Cửa ra vào đóng "rầm" một tiếng. Hướng Nam chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, trầm ngâm một chút rồi lại quay ra tiếp tục rửa bát.

Cũng chỉ ba, năm phút sau, đột nhiên có người tới ấn chuông cửa nhà Hướng Nam.

Hướng Nam rửa tay, chùi chùi vào tạp dề rồi đi ra ngoài, mở cửa thấy Cao Hạo thì hơi ngẩn người.

"Cậu…"

"Sao vậy?" Cao Hạo cười thật dịu dàng, trêu y: "Không hoan nghênh sao?"

"Cái đó… sao có thể chứ." Hướng Nam vội vàng nhường đường, để hắn vào nhà.

Cao Hạo vào trong, quan sát xung quanh một lượt, đi tới trước ghế sofa rồi để món đồ trên tay lên bàn trà: "Cái này… A Đông giúp tôi gói đó. Chút quà nho nhỏ, tôi cũng không biết tặng thế này có đúng không nữa."

Đây là giỏ quà tặng.

Cao Hạo muốn tới nhà chào hỏi, nhưng bình sinh chưa từng thử tặng ai quà như vậy cả.

Đồ do hắn tự mình chọn, đều là mấy thứ bánh kẹo, tổ yến trẻ con với phụ nữ thích. A Đông bảo để lẻ ra tặng thì không đẹp nên giúp hắn gói thành giỏ quà tặng. Cao Hạo liền mang tới thăm nhà.

"Mọi người đâu?"

Cao Hạo đương nhiên là đang chỉ hai đứa nhỏ cùng Sảnh Dực.

Hướng Nam khẽ cười: "Đều không ở nhà."

"À…"

Cao Hạo ngồi xuống. Hướng Nam vào trong bếp đun trà cho hắn.

Hướng Nam cầm ấm trà tới trước bồn nước rửa sạch sẽ. Nhất thời không cẩn thận, ấm trượt khỏi tay, y vội vàng đỡ lấy, trước mắt hoa lên, không hiểu vì sao mà tay run rẩy.

Một luồng khí nóng đột nhiên truyền qua sống lưng đâm thẳng lên đại não y.

Hướng Nam cảm thấy đầu óc mình nóng bừng, có chút váng vất.

Nhưng thật kỳ quái, y lại rất tỉnh táo.

Y lắc lắc đầu, khẽ lầm bầm một câu rồi cố gắng chống đỡ.

Hướng Nam ra ngoài phòng khách, rót trà cho Cao Hạo. Vừa nói phải vào rửa hết bát đĩa mới ra tiếp hắn được, chuông cửa lại reo vang.

Hướng Nam lập tức ra mở cửa.

Nhìn thấy Mạc Dương, y lại ngớ người.

"Mạc Dương…"

“Là em.” Mạc Dương định đi vào, nhưng bị Hướng Nam hơi dịch người cản lại.

“Sao vậy?” Mạc Dương nhíu mày, thấy Hướng Nam lo lắng, biết được băn khoan của y liền đảm bảo: “Anh cho em vào đi, em cũng chỉ tới thăm anh thôi. Em đảm bảo, không khiêu khích, không cãi cọ, không đánh nhau, được chưa?”

Mạc Dương là tới trông chừng Hướng Nam.

Vừa rồi gã gọi điện cho mẹ Hướng biết được Sảnh Dực bận đi làm, Hòa Hòa và Thuận Thuận đều gửi ở nhà bà nội, Hướng Nam hiện tại đang ở cùng Trình Nam. Vật cản trong nhà đều đi hết rồi, gã sao có thể không qua xem thế nào được.

Hướng Nam mím môi, thấy Mạc Dương hứa đi hứa lại với y, cũng không nhẫn tâm đóng sập cửa vào mặt gã, nên liền cho gã vào nhà.

Mạc Dương thấy Cao Hạo liền đờ người.

“Sao anh lại ở đây?”

“Mạc Dương!”

Mạc Dương quay đầu lại, thấy Hướng Nam nhăn mặt.

Nụ cười của Cao Hạo thực ngứa mắt. Mạc Dương không muốn bị đuổi đi, chỉ đành im bặt.

Hướng Nam vào bếp lấy cốc, rót trà cho Mạc Dương.

Y lại vào bếp rửa bát. Mạc Dương cùng Cao Hạo ngồi ở phòng khách, không khí căng thẳng. Cuối cùng, Mạc Dương nhìn thấy giỏ quà tặng trên bàn, lại gần xem thử bên trong có những gì rồi châm chọc nói: “Đường đường chủ Tập đoàn quốc tế Cao thị… mà lại rảnh rỗi vậy sao?”

Cao Hạo nghe thấy vậy thì nhướn mày, chuyển tầm mắt từ phía TV sang nhìn Mạc Dương.

Hắn cười nhạt rồi thu ánh mắt lại: “Đúng, tôi thật sự rảnh rỗi nên mới tới đây nhàm chán ngồi chơi, không giống ai kia…”

Hắn đưa mắt nhìn về phía TV: “Vì chút vô vị nên mới tới đây.”

Hành động đặc biệt chạy tới trông coi Hướng Nam bị chê vô vị, Mạc Dương nhướn mày.

“Anh…”

Mạc Dương định chỉ thẳng mặt @#$%^& Cao Hạo một phen thì nghe thấy có tiếng động rất lớn truyền ra từ trong phòng bếp thì khựng lại.

Được!

Mạc Dương nghiến răng nghiến lợi, hạ thấp giọng nói: “Tôi nhịn anh!”

Rồi gã đứng dậy nói vọng vào trong bếp: “Không có gì đâu, bọn em rất tốt, đang nói chuyện….”

Mạc Dương trừng Cao Hạo một cái rồi ngồi xuống.

Trong phòng bếp không có phản ứng lại với lời của Mạc Dương. Cao Hạo thấy kỳ quái, liếc mắt qua chỗ bếp.

Cao Hạo nghĩ Hướng Nam đang ở nhà của y, sẽ không xảy ra chuyện gì được. Hơn nữa, nếu có chuyện, Hướng Nam nhất định sẽ gọi bọn họ.

Hắn không nghĩ nhiều, tiếp tục xem TV. Không ngờ, trong bếp đột nhiên truyền ra tiếng bát đĩa rơi vỡ. Cao Hạo và Mạc Dương sửng sốt, hai mặt nhìn nhau, vội đứng dậy chạy vào bếp. <ins class=“adsbygoogle”

140. Chương 138: Hoho ~

Lòng bàn tay và trán Hướng Nam đều áp dán vào chạn bát. Y ngồi trên đất, cả người đỏ bừng, hơi thở hổn hển. Hai người họ đi vào thấy vậy thì ngây ra.

Hai người nhìn nhau rồi vội vã qua đỡ y.

Ánh mắt Hướng Nam mơ màng, má đỏ ửng, có người chạm vào lập tức liền run rẩy rên lên. Mạc Dương vừa nhìn là biết trúng thuốc, nhíu mày, lớn tiếng hỏi Cao Hạo: “Anh làm gì anh ấy?”

Cao Hạo ngồi xổm ở đó, sờ thử má Hướng Nam, nghe Mạc Dương giận dữ hỏi thì ngẩng lên: “Tôi vừa tới thì cậu cũng đến, tôi có thể làm gì anh ấy chứ?”

“Không liên quan…. đến cậu ấy…” Hướng Nam lắc đầu.

Hướng Nam cuối cùng cũng hiểu vì sao hôm nay Sảnh Dực lại kỳ lạ như vậy.

Sự việc đầy hiểu lẫm, Hướng Nam thực xấu hổ.

Y giãy khỏi sự dìu đỡ của hai người, muốn tự dựa vào sức mình đi ra, không ngờ đến trước cửa bếp mắt lại hoa lên, liền đụng vào cửa.

Hai người vội vàng chạy lại.

Bọn họ đỡ y dậy, muốn đưa y ra sofa ngồi. Thế nhưng Hướng Nam thấy quá mất mặt, muốn nhanh chóng trốn vào nhà vệ sinh giải quyết.

Ba người cứ dây dưa giằng co, Trình Nam tâm thần bất an đi làm nửa ngày xin nghỉ về vừa mở cửa ra thấy vậy thì đờ người.

Cậu hiểu nhầm rồi.

Khung cảnh này thực giống như hai con sói xấu xa đang tóm lấy cừu Hướng Nam rồi nở nụ cười dữ tợn với ý đồ làm chuyện này chuyện kia.

Cậu máu nóng xông não, nhào qua vung tay. Phản ứng đầu tiên của Cao Hạo là nhanh chóng tránh. Mạc Dương không kịp chuẩn bị nên trúng chiêu.

Hướng Nam ngã vào lòng Trình Nam.

Y ôm lấy Trình Nam, cố đỡ mình dậy. Trình Nam thấy y có gì đó không đúng, đưa tay kiểm tra trán và má y, sờ soạng thân thể mềm nhũn của y, nhíu mày, gào lên với hai người kia: "Cư nhiên bỏ thuốc, mấy người hèn hạ quá đi!"

Cao Hạo vô tội giơ tay, Mạc Dương bị đánh gào lên với cậu: "Cái đồ vô tích sự nhà cậu! Cậu không có não à, chưa biết gì đã ở đấy kêu loạn!"

Trình Nam lửa giận hừng hực, lập tức muốn lên đánh nhau với Mạc Dương. Hướng Nam vội tóm tay cậu lại, lắc đầu: "Không liên quan tới bọn họ… Không liên quan tới bọn họ…"

"Là Sảnh Dực…"

"Hả?" Trình Nam chuyển từ tức giận sang kinh ngạc, chớp chớp mắt, nhớ ra thảo nào tối qua Sảnh Dực lại hỏi cậu có ở nhà không rồi hỏi Hướng Nam: "Thế cô ta đâu rồi?"

“Cùng đồng nghiệp… đi dạo phố rồi…”

“Hả?”

Bỏ thuốc chồng mình xong còn chạy đi dạo phố?

Thực khó hiểu

Trên mặt mọi người đều là vẻ khó tin.

Hướng Nam vừa tức giận vừa rất khó chịu.

Chân y nhũn ra rồi.

Trình Nam vội ôm lấy thắt lưng y, cánh tay rắn chắc siết chặt, giữ y đứng vững.

Hướng Nam muốn Trình Nam với Mạc Dương dìu y vào trong nhà tắm, còn không cho mọi người vào cùng. Bọn họ biết Hướng Nam định tự mình giải quyết. Ba người nhìn nhau một cái rồi gật đầu, giám sát lẫn nhau, đóng cửa ra ngoài.

Hướng Nam trốn trong phòng tắm, ba người đợi bên ngoài. Từng phút từng phút trôi qua, Hướng Nam vẫn ở trong đó, không có động tĩnh gì.

“Có khi nào ngất trong đó rồi không?”

Cao Hạo nhấp một ngụm trà, không đáp. Trình Nam đi qua đi lại. Mạc Dương rốt cuộc không ngồi yên được, định đứng dậy vào xem thử nhưng bị Cao Hạo giữa lại.

“Cậu định làm gì?”

“Làm sao? Anh không thấy thuốc kia mạnh đến mức nào sao? Vạn nhất Hướng Nam ngất trong đó không ai biết thì phải làm sao?”

“Hướng Nam không phải đã bảo là không cho vào rồi sao?”

“Anh ấy không cho là không vào à. Anh không sốt ruột, tôi sốt ruột!”

Mạc Dương vừa đứng dậy liền bị Trình Nam đẩy mạnh ngã ngồi xuống sofa.

Mạc Dương cau mày, định vung nắm đấm về phía Trình Nam. Trình Nam chỉ cốc trà trên tay Cao Hạo: "Anh ta không sốt ruột. Nếu anh ta không sốt ruột thì sẽ không uống mãi một cốc trà như vậy!"

Mạc Dương nhìn lại, thật sự là vậy.

Cái cốc kia to tới mức nào chứ

Sau khi Cao Hạo từ phòng tắm đi ra liền cầm trên tay. Cứ uống vậy hai tiếng đồng hồ mà chưa hết quá nửa cốc.

Trình Nam nói với Cao Hạo: "Anh bớt CMN giả bộ bình tĩnh trước mặt tôi đi! Một cốc trà anh mất nửa ngày để uống được nửa cốc, tiết kiệm như vậy, anh thật sự CMN cho rằng nhà bọn tôi không đủ tiền nộp tiền nước sao?'

Mạc Dương im lặng, Cao Hạo khẽ cười rồi đặt cốc trà xuống. Đột nhiên nghe thấy trong phòng tắm có tiếng động rất lớn, bọn họ sững người.

"Trong đó…" Cao Hạo nhìn Trình Nam rồi nhìn Mạc Dương.

Mạc Dương nhìn về phía bên kia: "… Là muốn đi ra sao?"

Mọi người lại đợi thêm một lúc, Hướng Nam vẫn không thấy ra ngoài, ngược lại còn truyền tới tiếng động lớn hơn.

Bọn họ vội vàng chạy vào trong phòng tắm, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì ngây người.

Vòi sen đang để mở.

Hướng Nam vì trượt chân mà ngã ngồi trên nền đất.

Nước từ vòi sen ào ào từ đỉnh đầu y chảy xuống ngũ quan trên mặt, kích thích khóe mắt rưng rưng, thấm trơn hai cánh môi dày, men theo đường cong cơ thể chảy vào cấn cổ ửng hồng, làm chiếc sơ mi trắng của Hướng Nam ướt sũng.

Quần y không chỉnh tề, ngước đôi mắt đào hoa mơ màng lên nhìn mọi người, đầy sợ sệt, trông rất chật vật.

"Anh đã đỡ hơn chút nào chưa?"

Cao Hạo ngồi xuống trước mặt y, dịu dàng hỏi.

Y dường như nhìn thấy sự nóng bỏng từ ánh mắt ba người kia, hơi lùi về sau phòng bị, xấu hổ giật giật khóe miệng: "Đỡ… đỡ hơn rồi…"

Hướng Nam đang nói dối.

Y hiện tại không những không đỡ bớt chút nào mà cơ thể còn có cảm giác hơn lúc trước.

Cả người Hướng Nam run lẩy bẩy.

Trình Nam tất vòi nước lại, cùng Mạc Dương lại hai bên y, định đỡ y dậy.

Không ngờ, còn chưa chạm vào, Hướng Nam đã sợ hãi mà kêu lên.

Ánh mắt Cao Hạo trầm xuống.

"Hướng Nam….." Cao Hạo tiến lại gần y.

"Anh lừa tôi…" Cao Hạo đưa mắt nhìn xuống, nhìn chỗ Hướng Nam giữ chắt quần che giấu: "Có phải không?"

Khuôn mặt ửng đỏ của Hướng Nam càng rực đỏ thêm.

Rất mất mặt, rất xấu hổ.

Không lừa hắn, nhẽ nào nên mở rộng chân cầu xin hắn sao?

Hướng Nam mở miệng định cãi lại, nhưng Cao Hạo lại nhẹ nhàng áp môi mình hôn lên môi y.

Hướng Nam ngớ người.

"Cậu… định làm gì….." Hướng Nam ý thức được ý định của Cao Hạo, ngẩng đầu nhìn hai con sói con phía sau, cảm giác nguy hiểm trỗi dậy.

Y định dựa vào sức mình mà đứng lên, thế nhưng bàn tay vươn ra nắm lấy thành bồn tắm tìm chỗ dựa đã bị Mạc Dương giữ lấy.

Hướng Nam trước mắt ngon lành mê người. Ba con sói xám này giống như đã mất đi tâm trí vậy.

Điểm nhỏ trước ngực Hướng Nam bị Trình Nam xoa nắm.

Phía sau bị Mạc Dương luồn xuống nhẹ nhàng thăm dò.

Cao Hạo cầm lấy một cánh tay y, mút mát cổ y, tay phải trượt xuống dưới bụng Hướng Nam. Hướng Nam không giãy thoát được, còn bị nụ hôn khẽ khàng mà mạnh mẽ của Cao Hạo chiếm lấy môi, nhất thời hoảng sợ. <ins class="adsbygoogle"

141. Chương 139: Tìm Kiếm

Cả căn phòng *** mị, Hướng Nam bị thứ khoái cảm nóng bỏng khó chống lại ấy nuốt chửng.

Thở dốc, cầu xin, thậm chí còn vì không chịu nổi mà khẽ nức nở.

Sau đó y hoàn toán mất đi ý thức.

Ba người kia muốn làm gì, y để mặc cho bọn họ làm.

Tâm trí đã bị tê liệt, y chỉ đơn giản phản ứng lại theo bản năng, nhưng cũng không còn mấy sức lực.

Cùng ba người kia dây dưa một hồi này, Hướng Nam hôn mê trên giường hai ngày hai đêm.

Cao Hạo không thu xếp được thời gian qua thăm cho người đưa tới rất nhiều thuốc bổ.

Mạc Dương cứ rảnh là lại chạy tới xem Hướng Nam đã tỉnh lại hay chưa.

Trình Nam xin nghỉ ở nhà, không rời y nửa bước.

Sảnh Dực và hai đứa nhỏ không biết Hướng Nam không khỏe chỗ nào, mấy lần định vào phòng thăm đều bị Trình Nam chặn ngoài cửa. Trình Nam kỳ lạ như vậy, Sảnh Dực cãi nhau với cậu không dưới bảy tám lần. Có hai lần, nếu không phải Mạc Dương tới đúng lúc, Sảnh Dực thiếu chút đã om sòm động chân động tay với Trình Nam.

Ngày thứ ba lúc Hướng Nam tỉnh lại, ba người kia vừa hay đều ở cạnh y.

Mạc Dương ngồi bên giường nhẹ giọng dịu dàng, hỏi y có khó chịu ở đâu không. Hướng Nam lướt mắt qua ba người họ, không lên tiếng mà chật vật xoay người, vùi mặt vào trong chăn.

Mọi người thấy y như vậy thì nhìn nhau. Cao Hạo kêu Mạc Dương nhường chỗ, ngồi lên giường, đưa tay chạm vào chỗ tỏa ra hơi ấm trong ổ chăn, nhẹ nhàng kéo chiếc chăn chùm qua đầu Hướng Nam, dịu giọng: "Hướng Nam?"

"… Ra ngoài."

Ngay cả dây thanh đới của Hướng Nam cũng bị giày vò đến hỏng rồi.

Giọng y khản đặc, cổ họng rất đau.

Y không nói gì nữa, nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Y không biết nên đối mặt với họ như thế nào.

Nên cảm ơn bọn họ giúp y phát tiết sao?

Hay là trách bọn họ giậu đổ bìm leo, không biết tiết chế, khiến y ra nông nỗi này?

Tâm trạng y rất phức tạp, hơn nữa còn thấy xấu hổ, túng quẫn, không muốn nhìn thấy bọn họ.

Tiếng Hướng Nam không lớn nhưng đủ để ba con sói con nghe thấy rõ.

Mọi người tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, biết Hướng Nam trong lòng vẫn còn nút thắt chưa cởi được, cũng không muốn làm khó y nên cùng ra ngoài.

Cao Hạo trước khi ra ngoài khẽ vỗ Hướng Nam, cúi người nói với y một câu. Cửa phòng đóng lại, Hướng Nam nằm ở đó từ tai tới cổ đều đỏ ửng.

Cao Hạo thực ra chỉ nói hai chữ: "Xin lỗi".

Hướng Nam biết hắn đang xin lỗi vì chuyện ngày hôm đó.

Mặt Hướng Nam đỏ rực, kéo cao chăn lên, chùm kín cả người.

Hướng Nam mơ mơ màng màng không biết mình đã ngủ được bao lâu.

Y bị tiếng Trình Nam và Sảnh Dực cãi nhau bên ngoài đánh thức, chợt thấy một thân người bé nhỏ chui vào qua khe cửa nhỏ hẹp thì hơi ngây người.

“Papa…”

Nhóc Diệc Thuận trèo lên gường.

“Papa… papa… papa làm sao rồi?”

Cơ bắp cả người Hướng Nam đều đau nhức. Khó khăn ngồi dậy được, nhóc Diệc Hòa liền muốn trèo lên người Hướng Nam, bị Trình Nam đi vào tóm lấy, cả thân hình mập mạp lập tức bay lên không tung.

“A ”

Nhóc Diệc Hòa bị dọa sợ rồi.

Nó vùng vẫy, hai cánh tay mũm mĩm lập tức quấn lấy cổ Trình Nam, bám lấy ngực cậu.

Hướng Nam nhìn cảnh này, thấy cũng may người bị túm lấy là nhóc Diệc Thuận can đảm, mà không phải nhóc Diệc Hòa nhát gan. Nếu không, y không bị giày vò tới chết, có khi sẽ bị tiếng khóc của Diệc Hòa làm ồn chết.

Sảnh Dực và Diệc Hòa nhân lúc Trình Nam chạy vào tóm Diệc Thuận cũng đi vào theo.

Sảnh Dực thấy Hướng Nam cả người uể oải liền vội vã ngồi lại bên giường, đưa tay sờ trán Hướng Nam, sốt ruột hỏi: “Không phải bảo anh chỉ không khỏe thôi sao? Bị bệnh gì? Thế này là thế nào?”

Hướng Nam kéo tay cô xuống. Nhóc Diệc Hòa trèo lên giường, học theo Sảnh Dực mà đặt bàn tay nhỏ lên mặt Hướng Nam, cũng bị y kéo xuống.

“Hướng Nam…”

“….. Mang con ra ngoài đi…” Hướng Nam chật vật mãi mới nói được thành tiếng, khẽ nhoẻn miệng: “… Anh… muốn nghỉ ngơi…”

“Hướng Nam…” Sảnh Dực thấy y dường như rất mệt, đau lòng hỏi: “Anh đây là làm sao vậy?”

“Anh ấy làm sao sao? Còn không phải vì cô.”

Lời Trình Nam làm Sảnh Dực ngớ người.

Sảnh Dực đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, mặt đỏ bừng, xấu hổ hỏi Hướng Nam: “Chẳng lẽ là cái kia…”

Sảnh Dực không nói được hết lời vì Trình Nam còn đứng ở đây.

Hướng Nam sau đó nói muốn nghỉ ngơi. Sảnh Dực không dám làm phiền y, liền đi ra ngoài.

Ngày hôm sau, tại cửa hàng.

Sảnh Dực vừa thấy người đồng nghiệp nhiệt tình kia liền lập tức lại trách móc cô. Nữ đồng nghiệp kinh ngạc hỏi lại: “Không phải cậu bảo không có phản ứng sao?”

“Thật là không có phản ứng ” Sảnh Dực xấu hổ nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Nhưng sau khi mình đi rồi, anh ấy… có lẽ là tự mình giải quyết, nghẹn hỏng rồi!”

“Hả?” Nữ đồng nghiệp kia chớp chớp mắt, nói: “Chồng cậu đúng là dạng cực phẩm đấy. Ngay cả ra đường tìm người khác cũng không sao?”

Đầu mày Sảnh Dực nhíu chặt xong lại nhướn lên: “Nói gì vậy? Anh ấy mà dám đi tìm người khác, mình đã tức chết rồi!”

Nữ đồng nghiệp kia nghe vậy liền cười trộm.

Cô nói: “Vậy thực xin lỗi Loại thuốc kia phát huy tác dụng hơi muộn. Chỉ là mình không ngờ… vào bụng chồng cậu lại chậm đến mức này ”

Sảnh Dực cảm thấy lời này của cô có ý chế giễu chê cười, liền có ý kiến lườm cô một cái. Thế nhưng Sảnh Dực vô y liếc thấy một bóng người cực kỳ quen thuộc qua khóe mắt, giật mình sửng sốt.

Cô lập tức nhìn thẳng về phái đó.

Thế nhưng không còn thấy bóng người kia đâu nữa. Sảnh Dực liếc trái liếc phải, đều không tìm được người cô vừa nhìn thấy.

“Sao có thể như vậy?”

Trên mặt Sảnh Dực đầy nét không dám tin, nhỏ giọng lẩm bẩm. Nữ đồng nghiệp kia thấy cô có gì đó không đúng liền vỗ cô: “Cậu sao vậy?”

“Hả?”

Sảnh Dực quay đầu. Nữ đồng nghiệp thấy sắc mặt cô không ổn, mắt híp lại đoán mò: “Nhẽ nào… cậu vừa rồi nhìn thấy chồng cậu thân thiết đi dạo phố cùng một cô gái khác sao?”

Sảnh Dực đảo mắt liếc cô, bất đắc dĩ nói: “Cho mình xin đi Cậu có thể nghĩ theo chiều hướng tốt hộ mình được không ”

Nữ đồng nghiệp kia bật cười ha ha: “Nghĩ thôi thì đương nhiên rất dễ. Vấn đề là cậu cũng biết mà, cậu nói sau khi cậu sinh xong anh ta liền không chạm vào cậu nữa (nữ đồng nghiệp tự hiểu là vậy). Đàn ông ấy à, rất khó nói, cậu còn im lặng thì thật sự sợ là ”

Trong mắt Sảnh Dực hiện lên nét âu sầu.

Nữ đồng nghiệp tốt bụng: “Nếu không mình lại giúp cậu lấy thêm một ít, cậu thử lại lần nữa?”

“Thôi!” Sảnh Dực lập tức đưa tay tỏ ý ngăn lại.

“Cậu chưa thấy chồng mình hiện tại thảm đến mức nào đâu. Giờ thêm nữa, mình phỏng chừng anh ý còn chưa bắt đầu đã ngã xuống rồi.” Sảnh Dức nhỏ tiếng, vỗ vai cô gái kia: “Lần sau đi. Lần sau lại nói, nhé ”

Sảnh Dực thực sự không dám thử lần nữa.

Thế nhưng không chỉ vì quan tâm mà còn có chút lo lắng.

Hướng Nam uống thứ thuốc đó trở nên như vậy, có thể thấy thuốc mạnh đến mức nào.

Sảnh Dực ngẫm nghĩ, cô là người nằm dưới, thật sự cảm thấy có chút sợ.

Nữ đồng nghiệp cười ha ha hai tiếng, nghe có người gọi cô liền chạy đi.

Sảnh Dực thấy cô đã đi xa mới để lộ sắc mặt lo lắng.

Nhìn người đi qua đi lại, tìm hết lần này tới lần khác cũng không thấy được bóng người quen thuộc kia. Đầu mày cô càng ngày càng nhíu chặt, ngay cả bàn tay cầm bản mẫu cách bài trí cùng dần dần ngày một siết lại.

QQ: Rất tiếc cho bạn nào chờ cảnh H 4P, chị Hạnh chỉ viết thế thôi, mình cũng chẳng biết làm sao nữa:)) Ngoài ra mai mình có bài thi nên hôm nay chỉ post tạm 1 chương, t5 sẽ bù 5c còn lại sau ^^ <ins class=“adsbygoogle”

142. Chương 140: Đắp Đường

Sảnh Dực sau đấy luôn trong tình trạng tâm thần hoảng hốt.

Cô tan ca về nhà, phát hiện cửa cài chốt phòng trộm. Sau khi mở cửa ra, cô thấy hai đứa con đều đang ngồi trong phòng khách xem TV, cửa phòng Hướng Nam mở toang nhưng bên trong không có ai cả.

"Ba con đâu?"

Sảnh Dực hỏi Diệc Hòa. Diệc Hòa chỉ tay về phía phòng tắm.

Sảnh Dực đi qua đó, đột nhiên nghe thấy một tiếng rên nhịn đau nho nhỏ, ngay sau đó là giọng Hướng Nam truyền ra: "Đau quá… Đủ rồi…"

Trong giọng Hướng Nam đầy ý kháng cự, rất nhanh sau đó, Sảnh Dực lại nghe thấy tiếng Trình Nam.

Sảnh Dực vội vàng gõ cửa.

"Hướng Nam?'

Bên trong lập tức im phăng phắc.

Sảnh Dực cảm thấy kỳ quái, lại gõ cửa mấy lần: "Hướng Nam? Hai người ở trong đó làm gì vậy?"

Không ai đáp lời cô, Sảnh Dực lại định gõ cửa tiếp. Không ngờ, cánh cửa bỗng bật mở.

Trình Nam không mặc áo, quần thì ướt sũng.

Sắc mặt cậu không chút tốt lành, khí thế bức người. Sảnh Dực bất giác lùi về sau một bước. Trình Nam nhướn mày: "Cô muốn gì?"

Thái độ luôn tự coi mình là chủ của Trình Nam lần não cũng chọc tức Sảnh Dực, đầu mày cô dựng đứng: "Hướng Nam đâu? Hai người ở trong này làm cái gì?"

"Làm cái gì?" Trình Nam nhíu mày: "Tôi đang giúp chồng cô tắm, cô có ý kiến gì?"

“Tắm?”

Trình Nam thấy Sảnh Dực tỏ vẻ hoài nghi ngó vào bên trong liền chắn cô lại, tiếp lời: “Nếu cô đỡ được anh ấy thì cô có thể vào làm.”

Cũng phải.

Sảnh Dực lườm cậu một cái: “Có vậy… Có vậy cũng không cần cài chốt phòng trộm ngoài cửa ra vào.”

Phòng ai?

“Nếu không cài chốt phòng trộm, hai nhóc con kia nhân lúc bọn tôi không để ý mở cửa chạy ra ngoài thì cô sẽ không tới bắt đền tôi chứ?”

Nghĩ lại cũng phải.

Sảnh Dực bới móc mà không bới ra được cái gì, bị Trình Nam xem thường liền quay vào phòng khách, ngồi xuống sofa.

Hướng Nam rất nhanh liền được đỡ đi ra.

Không biết có phải vì tắm nước nóng hay không, phần da thịt lộ ra ngoài lớp quần áo của y bóng lên một màu mật ong ửng hồng.

Hướng Nam như thế này trông rất gợi cảm, rất đẹp.

Sảnh Dực nhìn y chằm chằm, ánh mắt không sao dời đi được.

“Hướng Nam…”

Sảnh Dực vừa lên tiếng đã có người chắn mất tầm mắt cô.

Trình Nam cầm khăn lông từ phòng tắm đi ra chùm khăn lên đầu Hướng Nam, sau đó bắt đầu dùng sức chà lau.

Sảnh Dực thấy bộ dạng tận tâm chăm sóc của cậu, cười nói: “Tên nhóc nhà cậu chăm sóc người khác trông cũng ổn đấy chứ.”

Trình Nam nghe thấy vậy có khựng lại một chút rồi lạnh lùng đáp: “Còn phải xem là với ai nữa.”

Sảnh Dực im lặng.

Sảnh Dực nhìn Hướng Nam, trong lòng có chút suy nghĩ.

Nghĩ thấy cô với Hướng Nam đã là vợ chồng bao năm như vậy, hẳn nên đã thấy hết mọi mặt đẹp nhất hay xấu nhất của đối phương.

Thế nhưng ngày trước, Hướng Nam trời sinh tính bảo thủ, đoạn thời gian lấy cô lúc làm chuyện ấy lần nào cũng chỉ vội vàng qua loa. Cho dù trước mặt người khác tỏ vẻ thân mật thế nhưng sau lưng lại cứ túng quẫn như là kẻ trộm vậy.

Hiện tại, hai người tái hôn. Hướng Nam bây giờ trước mặt mọi người để tùy cô ôm tay làm nũng, nhưng còn về chuyện kia, Hướng Nam chưa từng chạm vào cô lấy một lần.

Bộ dạng mang ý sắc dục mơ hồ lúc này của Hướng Nam trước nay cô chưa từng nhìn thấy.

Nếu nói về sau…

“Ài… Không có gì.” Sảnh Dực nhỏ giọng nói một câu, cầm túi xách đi vào phòng.

Sảnh Dực cất túi xách rồi không biết cầm thứ gì bước ra.

Hướng Nam hỏi cô định đi đâu, cô chỉ bỏ lại một câu: Đi gọi điện.

Sau khi cô quay về, tâm trạng khá tốt, còn nấu thêm thức ăn.

Hướng Nam hỏi cô vì sao phải chạy ra ngoài gọi điện, cô chỉ lắc đầu khẽ cười.

Hướng Nam thấy cô như vậy, biết cô không muốn nói nên không hỏi nữa.

Tối đến, cửa phòng khóa chốt, đèn chính tắt đi, dưới ánh đèn vàng nhạt đầu giường, áo ngủ của Hướng Nam bị Trình Nam mạnh bạo giật mở.

“Cậu còn tới…”

Hướng Nam tức giận nhìn cậu. Cậu khẽ mân mê bên đầu ngực trái của Hướng Nam, nhỏ giọng: “Sưng

quá…”

Không chỉ sưng đỏ, còn bị rách da nữa.

Đây là kết quả việc xấu của cậu lúc giúp Hướng Nam tắm rửa.

Hướng Nam thấy Trình Nam cúi người sáp tới, lập tức tránh ra, đóng áo ngủ lại nghiêng người đi ngủ.

Thế nhưng rất nhanh, y lại vì bàn tay ma quỷ hư hỏng của Trình Nam làm ngồi bật dậy.

“Cậu làm gì…”

Hướng Nam định hất tay cậu ra lại bị cậu giữ lấy.

Cậu cắn lên môi Hướng Nam.

Giữ lấy hai tay Hướng Nam, Trình Nam đổi góc độ, cắn mút, cướp đoạt.

Tắt đèn, kéo chăn.

Ánh trăng mờ ảo bên ngoài chiếu qua khung cửa sổ rọi vào bên ngoài.

Trong phòng là tiếng rên rỉ và tiếng thở dốc.

Trong màn đêm mịt mùng, những cảm xúc mãnh liệt, trịnh trọng lên sân khấu.

Sau đấy Hướng Nam nằm ở nhà cả một tuần.

Kỳ thực đêm ấy Trình Nam không hề làm với y tới tận cùng.

Thế nhưng không cần hoài nghi, là họa vô đơn chí.

Thuốc bổ trong nhà đã sắp chất cao như núi.

Sảnh Dực bình thường không có nhà. Cao Hạo với Mạc Dương sợ Trình Nam không biết đun thuốc, đặc biệt tìm người, đúng giờ mua nguyên liệu tới nhà đun nấu (khi Sảnh Dực không có nhà).

Mấy bát canh ấy, hôm nào cũng uống, uống hết bát này lại tới bát khác.

Hướng Nam bị bón ăn đến chết nghẹn.

Chỉ sau một tuần, Hướng Nam chịu không nổi nữa, trực tiếp dẹp sạch.

Hướng Nam sau đó tìm được việc làm tại một nhà hàng.

Phản ứng đầu tiên của Trình Nam sau khi biết tin chính là cười.

Sảnh Dực vui cho Hướng Nam, vui nhưng nét mặt lại rất ảm đạm.

Mạc Dương vẫn như cũ.

Gã vừa nghe nói Hướng Nam tìm được việc, lập tức đi hỏi nơi ấy có hỗn tạp hay không, hỏi này hỏi nọ.

Sau đấy Mạc Dương còn đích thân chạy tới tận nơi kiểm tra, lúc về thì chê nọ chê kia.

Hướng Nam biết gã sẽ như vậy, cũng không để ý gã.

Cuộc sống bình thản như nước, chỉ trong chớp mắt, đã hơn một tháng trôi qua.

Công việc của Sảnh Dực dường như càng ngày càng thuận lợi.

Cô bắt đầu đọc báo, đi học thêm một loạt những thứ có thể giúp cô một bước lên mây như ngoại ngữ, lễ nghi, thiết kế…

Cô càng lúc càng rạng rỡ, lương thưởng càng ngày càng tăng, cũng càng lúc càng bận.

Số lần Hướng Nam thấy cô ở nhà càng ngày càng ít, vì cả hai đều phải đi làm, hơn nữa Sảnh Dực hiếm khi có mặt ở nhà.

Hướng Nam cảm thấy hai đứa nhỏ cứ không được gặp mẹ là chuyện không tốt, đề nghị Sảnh Dực nghỉ việc ở nhà chăm con. Thế nhưng sau đó hai người nói chuyện không được hợp ý, Sảnh Dực dùng từ quá khích, cầm chiếc ví màu bạc sáng lấp lánh, trực tiếp đi thẳng ra khỏi ra.

Hai ngày liền Sảnh Dực không về, sau khi về rồi lại cố gắng lấy lòng, giành làm việc nhà, còn mang mối làm ăn tới cho nhà hàng Hướng Nam đang làm.

Hướng Nam nghe nói là một tiệc mừng thọ của một người nổi tiếng trong thành phố, định tổ chức tiệc rượu trong hội trường của một khách sạn cao cấp nào đó.

Ông chủ công ty Sảnh Dực có giao tình sâu đậm với người kia, nhận được ủy thác, tất cả mọi việc như địa điểm, bài trí, in thiệp, mời khách đều do bên bọn họ phụ trách.

Vì tới lúc đấy khách khứa tới quá đông, bên nhà hàng quyết định thuê bên ngoài làm vài món điểm tâm đơn giản. Sảnh Dực định giúp Hướng Nam xây dựng quan hệ tốt với ông chủ y nên giới thiệu cho bên khách sạn nhà hàng Hướng Nam đang làm việc.

Món ăn khá ngon, người cùng tới thử món với Sảnh Dực sau khi nếm thử cảm thấy rất thỏa mãn.

Sảnh Dực xây cầu đắp đường. Hai bên bàn bạc rồi lập tức ký hợp đồng.

Vừa tới đã mang theo mối làm ăn tốt, ông chủ Hướng Nam rất cảm kích, vỗ vai y. Hướng Nam khẽ cười đáp lại, hỏi bên còn lại ký hợp đồng xem là tiệc mừng thọ của ai. Nghe người đó báo ra một cái tên, Hướng Nam đờ người, cau mày.

Liếc về phía Sảnh Dực, nhìn cô cười tươi như hoa, trong lòng y có phần lo âu. <ins class=“adsbygoogle”

143. Chương 141: Hận

Bữa tiệc rất long trọng, công ty Sảnh Dực liên tục họp với tăng ca, thay đổi thiết kế phòng tiệc, đốc thúc làm việc, đảm bảo các chi tiết nhỏ nhất.

Một ngày trước buổi tiệc, Sảnh Dực xách vali đồ đơn giản ra khỏi nhà, vào khách sạn ở.

Đây là sắp xếp của công ty cô.

Yêu cầu tất cả các nhân viên phụ trách chương trình lần này tới, trọ lại tại đây để tiện cho việc tăng ca.

Chiều hôm sau, nhóm Hướng Nam đúng bốn giờ chuyển mấy món điểm tâm được bảo quản giữ tươi mà khách sạn đã đặt tới.

Năm giờ, Hà Kính dẫn vệ sĩ, đích thân lại kiểm tra phòng tiệc.

Sáu giờ, mấy nhân vật quan trọng trong gia đình chủ bữa tiệc đến nơi.

Bảy giờ hơn một chút, đôi khách quý đầu tiên tới.

Sảnh Dực và đồng nghiệp cô ai nấy cũng khoác lên mình lễ phục dạ hội, tranh tài khoe sắc, lộng lẫy vô cùng.

Trước ngực mấy cô đều đeo châm cài áo mạ vàng đẹp đẽ được thiết kế đặc biệt cho bữa tiệc lần này.

Các cô đứng ngoài hội trường đón khách. Sau khi thu được thiệp mới khách đưa sẽ cài châm áo cùng dạng cho họ, sau đấy tận tình chào đón, dẫn họ vào trong hội trường.

Còn chưa tới tám giờ, bên khách sạn lại xảy ra sự cố nho nhỏ.

Đội ngũ nhân viên có vấn đề. Người lần trước cùng Sảnh Dực tới nhà hàng chỗ Hướng Nam thử đồ liền vội hỏi Hướng Nam đang định rời đi mượn mấy người.

Dù sao cũng là buổi tiệc của nhà họ Ngụy, Hướng Nam không muốn ở lại. Người kia thấy Hướng Nam trầm ngâm, cho rằng y không làm chủ được, lập tức gọi điện hỏi ông chủ của Hướng Nam. Sau đấy người kia kêu Hướng Nam tới nghe điện thoại. Hướng Nam nghe thấy ông chủ bảo bọn họ ở lại giúp một tay thì âu sầu.

Làm phục vụ, khẳng định phải đi qua đi lại trong hội trường bữa tiệc.

Hướng Nam rất phiền muộn vì vấn đề này.

Y thay bộ đồng phục dành cho bồi bàn, sắc mặt u ám. Đồng nghiệp tiểu Lưu của y thấy mặt y đã nhăn đến có thể kẹp chết con ruồi rồi liền hỏi: “Anh sao vậy?”

“Hả?” Hướng Nam nhìn cậu: “Không…”

Hướng Nam giật giật khóe miệng: “Chỉ là cảm thấy đây là phần việc ngoài quy định, không muốn làm.”

“À…” Tiểu Lư dựa lại gần y, nhỏ giọng: “Thực ra cũng chẳng sao đâu. Anh nghĩ xem, đứng ở đây cũng là đứng, về kia đứng cũng là đứng. Chúng ta đứng ở đây phục vụ đều là khách quý, không chừng có ai để mắt tới lại được đổi việc sang chỗ tốt Hơn nữa, làm xong ở đây có khi chúng ta lại có thể nhận được hồng bao dày đó ”

“Suy nghĩ như này ” Tiểu Lư nhoẻo miệng cười để lộ ra hàm răng trắng bóng, đập mu bàn tay vào trước ngực y, hất cằm, mặt mũi xán lạn: “Hài lòng đi ”

Hướng Nam nhìn cậu còn chưa thấy tiền đã vui vẻ như vậy thì cũng khẽ mỉm cười.

Lúc Hướng Nam đi ra, khách khứa đã đến được tương đối.

Y che che giấu giấu, sợ bị nhận ra, đi về phía rìa hội trường.

Quá lén lút, Hướng Nam không phân biệt được phương hướng, cư nhiên mù quáng đi tới một phía hội trường, chỗ sau bàn của chủ buổi tiệc.

Y nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu lên nhìn liền ngỡ ngàng, phản ứng đầu tiên là ngồi xụp xuống trốn sau bàn ăn cách chỗ bọn họ một bước.

Hướng Nam nghe thấy tiếng Thiếu Kiệt và Tiêu Tiêu.

Thiếu Kiệt rất vui vẻ, cùng Tiêu Tiêu chúc thọ lão gia nhà họ Ngụy, nói mấy lời tốt đẹp.

Một người bác quen thân của gia đình đứng bên cạnh lão gia nhà họ Ngụy cười hỏi Thiếu Kiệt và Tiêu Tiêu định khi nào mời mọi người uống rượu mừng. Tiêu Tiêu cười ngọt ngào, Thiếu Kiệt cười thực rạng rỡ. Cậu đỡ tay người bác kia, nói: “Bác đã chờ mong thế thì đến lúc nhận được thiệp nhất định phải tới sớm đó ”

“À ” Người bác kia nghe Thiếu Kiệt nói vậy, biết chuyện mừng của cậu sắp tới rồi, hưng phấn đưa tay nắm lấy cánh tay Thiếu Kiệt: “Đấy là nhất định rồi Mai bác sẽ đích thân chuẩn bị một phần quà lớn Chờ tin vui của cháu ”

Nhóm người bên lão gia nhà họ Ngụy tươi cười vui vẻ, Hướng Nam trốn sau bàn nghe được thấy đầu mũi cay cay.

Hướng Nam sau đó “kín đáo” rời đi.

Y đờ đẫn trốn trong góc phòng thì nhận được điện thoại của Trình Nam, nghe thấy cậu bảo để quên chìa khóa không vào nhà được. Hướng Nam nhíu mày, ngó nghiêng xung quanh, thấy không đi được liền bảo Trình Nam tới chỗ y lấy chìa.

Hướng Nam sau đó cứ luẩn quẩn trốn ở một góc.

Không ai chú ý tới y, ly rượu trên khay không bớt đi dù chỉ một chiếc.

Hướng Nam thấy chuông di động mình kêu, vội vàng đặt khay đồ xuống đi ra ngoài.

Cửa cho nhân viên bị chặn. Trình Nam mặc áo phông quần bò, đội mũ lưỡi trai, người trông cửa không cho cậu đi vào, Trình Nam chỉ đành đứng ngoài khách sạn đợi y.

Hướng Nam đi ra, đưa chìa khóa cho Trình Nam, thấy mặt mũi cậu lấm tấm mồ hôi thì lau giúp cậu rồi hỏi: "Mồ hôi mồ kê nhễ nhại thế này, cậu lại lượn đi đâu vậy?"

"Không có lượn đi đâu… Dẫn hai đứa nhỏ đi đá bóng, quên mang chìa, gửi hai đứa nó ở nhà bà nội… rồi mới qua đây."

Hướng Nam thấy cậu chạy vội tới, có chút tức ngực. Hướng Nam vuốt ngực giúp cậu dễ thở rồi hỏi: "Cậu để quên chìa khóa ở nhà hay là làm mất?"

"Quên ở nhà…"

"Nam Nam?!"

Trình Nam đang nói, đột nhiên có một giọng nữ vang lên. Hướng Nam hơi ngẩn ra, Trình Nam đờ người.

Hướng Nam tưởng ai đó gọi y bằng cái tên quái dị kia nên nhìn qua, thấy một người phụ nữ trang phục quý phái xuống xe rồi bước nhanh tới chỗ y.

Trình Nam kéo mũ lưỡi trai xuống rồi ba chân bốn cẳng chạy biết.

Hướng Nam lúc này mới hiểu là đang gọi Trình Nam, kinh ngạc định giữ cậu lại nhưng không kịp.

Người phụ nữ kia bước đi không vững, chân cao chân thấp suýt nữa ngã. Hướng Nam vươn tay ra vội đỡ lấy bà. Bà được đỡ vững liền quay lại định nói cảm ơn, nhìn thấy Hướng Nam thì ngây người.

"Cậu…"

Người phụ nữa kia ngỡ ngàng: "Cậu là người trong video…"

"Tôi không phải…"

Hướng Nam lập tức đẩy bà ra.

Hướng Nam không muốn chuốc thêm phiền phức nữa, có chút hoảng sợ, không nghe bà nói là ai đã trực tiếp phủ nhận.

Hướng Nam lắc đầu, không để ý tới vẻ sửng sốt của người phụ nữ kia, vội vã đi vào trong khách sạn.

Hướng Nam vừa vào tới hội trường đã bị kéo giật vào một góc phòng.

"Mạc Dương?"

"Sao anh lại ở đây?" Mạc Dương nhìn y từ trên xuống dưới một lượt, cau mày: "Anh đổi công việc rồi?"

Hướng Nam nhìn bộ đồng phục trên người mình, lắc đầu.

Hướng Nam kể lại chuyện Sảnh Dực móc nối và cả chuyện chỗ này không đủ người làm.

Mạc Dương nhíu mày, siết chặt tay Hướng Nam: "Nhanh thay đồ rồi rời đi, biết không?"

Hướng Nam biết Mạc Dương đang lo ngại chuyện gì.

Người Hướng Nam cần tránh (người nhà đám sói con) cùng người gã cần tránh (đám sói con) tối nay đều sẽ tới đây. Mạc Dương không muốn Hướng Nam xuất đầu lộ diện ở đây.

"Mạc Dương..." Hướng Nam rút tay ra, chỉnh lại vạt áo vest cho gã, phòng gã nổi bão mà nhẹ giọng nói: "Cậu đã lớn thế này rồi, nên có cách ứng xử người lớn với tôi. Tôi tới đây làm việc, cậu phải ngoan một chút, đừng độc tài như vậy, biết chưa?"

"Em độc tài chỗ nào chữ, em là vì tốt cho anh!"

"Phải, phải. Tôi biết."

Hướng Nam biết tính cách Mạc Dương giống với tính cách cha y.

Vào những lúc thế này, không nên chống lại, cũng không nên có ý nói chuyện phải trái với gã.

Hướng Nam nhẹ giọng bảo đảm: "Tôi lát nữa sẽ ngoan ngoãn trốn vào một góc, đợi khi nào tiệc rượu kết thúc mới rời đi. Sau đó, tôi nhận tiền công, cậu đưa tôi về, được không?"

"Em cho anh!"

Ý Mạc Dương là phần tiền công Hướng Nam nói.

Cách trực tiếp giải quyết vấn đề của gã khiến Hướng Nam bất mãn.

Vốn không phải chuyện tiền nong mà là trách nhiệm công việc.

"Tiệc rượu kết thúc thì đưa tôi về." Hướng Nam dựa sát lại hỏi gã: "Được không?"

"Được "

Hướng Nam muốn gã đưa về, Mạc Dương đương nhiên đồng ý.

Thế nhưng nghĩ lại…

"Không đúng…"

"Đừng không đúng nữa." Hướng Nam vội lại giúp gã chính cà-vạt, vuốt thẳng áo gã rồi vỗ lên mặt gã: "Hôm nay là ngày mừng thọ ông nội cậu, phải cười, phải nói mấy lời tốt lành, biết chưa?"

"Ừm "

Chủ đề câu chuyện thay đổi, suy nghĩ của Mạc Dương cũng theo đó mà chuyển. Gã cúi đầu, dán má lên huyệt thái dương của Hướng Nam, nghe y nhỏ nhẹ dặn dò bên tai, cười hì hì.

Hai người ở trong góc vui vẻ ấm áp, không hề biết ở một nơi không xa, trong tốp khách mới tới, có một đôi mắt xanh lam lạnh lẽo đã nhìn chằm chằm bọn họ rất lâu.

Hướng Nam chủ động thân thiết, nụ cười hiền hậu.

Đôi mắt sau cặp kính chăm chú nhìn y, khuôn mặt tuấn tú ngày càng lạnh lẽo, nắm tay dần siết chặt đến trắng bệch…

QQ Tối sẽ post 3c tiếp theo ^^ <ins class="adsbygoogle"

144. Chương 142: Tát

Thường Triết thu ánh mắt về, đi vào trong hội trường.

Y nhìn thấy lão gia nhà họ Ngụy, vội chắp tay tới chúc mừng một hồi. Lão gia nhà họ Ngụy giữ y lại, muốn trò chuyện với y mấy lời thì nhìn thấy một người đàn ông trung niên dẫn theo hai thân thích tới chào ông. Lão gia nhà họ Ngụy lập tức dừng câu chuyện, bắt tay người đàn ông trung niên kia.

“Sao tới muộn vậy?”

“Muộn sao?”

Người tới là Tứ gia Trình Chí Khanh phong lưu hào phóng của nhà họ Trình.

Hai người phụ nữ một trung niên một trẻ tuổi theo sau lưng hắn, cách nhau không tới hai mươi cũng phải mười lăm tuổi, là vợ cả cùng bà Tư nuôi bên ngoài của hắn.

Người đàn ông trung niên cười hoan hỉ, nghiêng người, chỉ ngón cái về phía hai người phụ nữ đằng sau, ra hiệu với lão gia nhà họ Ngụy rồi tự giễu: “Đều do hai người này, tranh nhau muốn tới chúc thọ Ngụy Ông ngài. Ầm ĩ một trận nên bị trễ giờ. Ngài cũng hưởng tề nhân chi phúc thì cũng biết đây, bình thường đàn ông đi làm khách, nào có ai thất lễ như tôi hôm nay phải dẫn cả hai người tới đâu.” (Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống sung túc, nhiều thê thiếp)

Đây là đang nói đùa, mọi người nghe xong cũng chỉ cười cười.

Vợ cả của Tứ gia nhà họ Trình Tần Vi Lam lại chúc thọ lão gia nhà họ Ngụy. Bà Tư Trân Ni lườm nguýt Tần Vi Lam một cái, cũng vội vàng tới chúc mừng lão gia nhà họ Ngụy.

Dù sao cũng là người đẹp tiếng ngọt lại trẻ trung, Trân Ni giỏi ăn nói liền chọc lão gia nhà họ Ngụy vui vẻ.

Lão gia nhà họ Ngụy không ngừng khen Trân Ni còn trẻ mà đã hiểu chuyện. Cô ta dương dương đắc ý, liếc Tần Vi Lam một cái khiêu khích. Tần Vi Lam trào phúng nhìn cô ta khoe khoang nông nổi, nhếch một bên mép đáp lại. Nhị phu nhân nhà họ Ngụy ở bên thấy hai người phụ nữ giao chiến trong im lặng, thì khẽ cười nhạt.

“Đúng rồi.” Nhị phu nhân nhà họ Ngụy hỏi Trình Chí Khanh: “Anh Hai với chị dâu cậu đâu?”

“À, nghe nói bên đó có bão, máy bay ngừng hoạt động, anh Hai với Mỹ Mỹ (em gái Trình Nam)hiện tại bị nhốt trong khách sạn không tới được. Chị dâu nói sẽ cùng a Hủy tới, còn chưa thấy đâu…” Trình Chí Khanh nhìn đồng hồ, quay lại nhìn về phía cửa ra vào: “Cháu thấy chắc cũng sắp tới rồi…”

Nếu đã nói chuyện, nhị phu nhân nhà họ Ngụy thân là cô ruột của dì Hai nhà họ Trình liền quan tâm hỏi hắn: “Cô nghe nói… mọi người tới giờ vẫn chưa tìm thấy Trình Nam?”

“Tìm thấy thì có tác dụng gì.” Bà Tư vừa rồi đắc ý, bây giờ có chút hí hửng.

Mọi người nghe thấy vậy, ánh mắt lập tức tập trung hết lên người cô.

Cô thấy Trình Chí Khanh có ý trách cô lắm miệng, vội phát biểu ý kiến của mình, lí nhí nói: "Vốn là như vậy mà… Sự cố chấp với sĩ diện của bác Hai mọi người đâu phải không biết… Sao có thể nói Trình Nam chịu quay lại nhận lỗi là được vào nhà…"

"Hơn nữa…" Cô ta tỏ như rất vô tội, nước mắt rưng rưng nhìn mọi người, nhỏ giọng: "Trình Nam làm chuyện như vậy với một người đàn ông, còn bị phát tán ra ngoài, thể diện nhà họ Trình đều bị cậu ta làm mất hết rồi… Nếu tôi mà là cậu ta, tôi liền tự kiểm điểm…"

"A Tuệ…"

Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy đột nhiên lên tiếng làm ba người nhà họ Trình giật mình.

Ba người quay lại, nhị phu nhân nhà họ Trình đang đứng sau lưng Trân Ni.

Nói cách khác, những lời vừa rồi của Trân Ni không đời nào Ngô Tuệ Pháp không nghe thấy.

Cảm giác đại họa sắp tới ập tới, trong lòng Trân Ni hoảng hốt vô cùng.

"Chị dâu."

Trình Chí Khanh gật đầu chào Ngô Tuệ Pháp. Tần Vi Lam cùng Trân Ni và mấy người hậu bối ở đó lần lượt theo sau, chào hỏi Ngô Tuệ Pháp.

Ngô Tuệ Pháp nhìn thoáng qua Trân Ni, không hề tỏ ra có vẻ gì không vui cả.

Bà cùng bà chủ Hủy tiến lên, tặng quà rồi cười với lão gia nhà họ Ngụy: "Cậu, chúc ngài thọ tựa tùng bách, phúc tựa Đông Hải "

"Ha ha A Tuệ cháu khách khí quá Khách khí quá rồi " Lão gia nhà họ Ngụy nhận món quà, đưa cho Thiếu Kiệt, trong lòng xúc động nói: "Xem ra, nếu có thể thêm một đứa cháu để thành tứ đại đồng đường, vậy là ta sẽ càng thỏa mãn."

Ngô Tuệ Pháp nghe vậy thì mỉm cười.

"Cậu lúc nào cũng vậy, quá nóng vội." Bà tươi cười xán lạn, nhìn Thiếu Kiệt rồi nói tiếp với lão gia nhà họ Ngụy: "Hai tiểu thiếu gia nhà cậu bây giờ còn trẻ, nên hưởng thụ cuộc sống. Cậu không cần giục, chờ hai năm nữa rồi xem? Đến lúc đấy, hai đứa nó còn tích cực hơn mọi người ấy chứ."

"Đến lúc thích hợp, thành gia lập nghiệp, khai hoa kết trái, ba người các vị…" Ngô Tuệ Pháp nói rồi nhìn lão gia nhà họ Ngụy cùng nhị lão phu nhân, hân hoan: "Sợ là sau này thay tã cho cháu chắt còn bận đến

mỏi tay ấy ”

Lời Ngô Tuệ Pháp rất xuôi tai, mấy người có tuổi ở đó đều thoải mái cười lớn.

Cười thì cười, cười xong, nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy kéo Ngô Tuệ Pháp sang một bên, quan tâm hỏi nhỏ: “Trình Nam, cháu tìm thấy chưa?”

“Tìm thấy rồi…” Nụ cười trên môi Ngô Tuệ Pháp biến mất, chau mày: “Thực ra… cháu vừa rồi nhìn thấy nó ở phía dưới khách sạn.”

“Nhìn thấy nó?” Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy vui mừng một lúc rồi lại cảm thấy kỳ quái: “Vậy sao cháu không đưa nó lên đây?”

Ngô Tuệ Pháp lắc đầu: “Nó vừa thấy cháu đã chạy rồi.”

“Chạy?” Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy tức giận: “Đứa nhỏ này… thật không hiểu chuyện! Nhẽ nào ở bên ngoài chịu khổ vẫn chưa đủ hay sao?”

“Vậy cháu đã đi hỏi bên lễ tân chưa?” Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy lại hỏi: “Nó có phải ở trong khách sạn không?”

Ngô Tuệ Pháp lại lắc đầu: “Nó chỉ có một chiếc quần bò, một cái áo phông, lấy tiền đâu ra…”

“Cô, người không biết đâu…” Tiếng Ngô Tuệ Pháp trầm xuống, giọng run run: “Nó vừa nhìn thấy cháu liền ba chân bốn cẳng chạy đi mất.”

“Cô nói xem, cháu là mẹ nó đây Nó ngay cả nhìn cháu một lần cũng không dám, sống nghèo túng như vậy, cháu nhìn thấy, trong lòng đau, đau đến nhường nào… Nhưng rồi sau đó cháu lại nghĩ, tìm được thì sao, Chí Hùng căn bản sẽ không cho nó về. Cho dù tìm được, cháu có thể làm gì? Cô, người nói… Chuyện đã qua lâu như vậy, con ruột mình lang thang bên ngoài anh ấy chẳng quan tâm. Chí Hùng anh ấy sao có thể cố chấp như vậy, tàn nhẫn như vậy! Cô, người nói cháu nên làm thế nào? Người nói… cháu nên làm thế nào?”

Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy nhìn cháu gái mình đau lòng, cũng đồng cảm mà buồn rầu thở dài.

Thế nhưng, đây dù sao cũng là chuyện nhà họ Trình.

Nhị gia nhà họ Trình cố chấp lại sĩ diện, người ngoài tới khuyên chỉ có càng khuyên càng loạn.

“Trước tiên tìm Trình Nam về đã, những chuyện khác…” Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy nhẹ vỗ vai Ngô Tuệ Pháp, dịu giọng: “Sau này tính…”

Tiệc rượu diễn ra được quá nửa, Trân Ni nói với Trình Chí Khanh một tiếng, ra nhà vệ sinh trang điểm lại.

Cô vào nhà vệ sinh, ngắm nghía trước gương một lúc, lấy son môi ra, vừa định tô son, nhìn thấy qua gương có người đứng sau lưng liền bị dọa nhảy dựng.

Cô vội vã quay lại.

"Chị…"

"Chát"

Một tiếng thật to.

Trân Ni bị tát sửng sốt há hốc che khuôn mặt đau rát của mình quay lại: "Chị…"

"Chát"

Cái thứ hai tàn nhẫn.

Trân Ni bị tát cả hai bên má giận dữ.

Cô thả tay xuống, gào lên: "Chị đủ…"

"Chát"

Cái thứ ba thêm lực.

Trân Ni vừa tức vừa tủi.

Cô nước mắt lưng tròng, quay lại trừng mắt, định gào lên, thấy Ngô Tuệ Pháp lại nhấc tay lập tức hoảng hồn. <ins class="adsbygoogle"

145. Chương 143: Hỏi

"Đừng…"

Cô sợ hãi vội vã lấy tay che chắn.

Ngô Tuệ Pháp hạ tay xuống.

"Hừ " Bà trợn mắt cười, nhướn mày: "Mất hết thể diện? Tự kiểm điểm?"

"Cô là thứ gì? Cô có thân phận gì?" Ngôn Tuệ Pháp trừng cô: "Cô tưởng cô là Trình Ngô Tuệ Pháp sao? Cô tưởng cô là Trình Tần Vi Lam sao? Chẳng qua chỉ là "một trong số" những con hồ ly tinh cậu Tư bao nuôi bên ngoài. Chuyện nhà họ Trình, rắc rối nhà họ Trình là để cho thứ a miêu a cẩu, bà Năm bà Sáu bà Bảy như cô ở bên ngoài khoa chân múa tay sao?"

"Học người ta nói chuyện thể diện?" Ngô Tuệ Pháp nghiến rắng nghiến lợi mà mắng, "Cô là cái thứ bà Tám bà Chín phá hoại tình cảm vợ chồng nhà người ta, cô xứng sao?"

Trong mắt Ngô Tuệ Phát tràn đầy sát khi.

Trân Ni rất tức giận, rất uy khuất, nhưng cũng rất sợ.

Cô sợ mình vừa lên tiếng thì Ngô Tuệ Pháp sẽ lại "thưởng" cho cô. Cô to gan mấy cũng không dám đi ra, che mặt, cúi đầu, để mặc cho Ngô Tuệ Pháp thoa mạ.

Đến cuối, cơn giận của Ngô Tuệ Pháp không giảm bớt, cảnh cáo cô một lượt rồi quay người rời đi.

Trân Ni thấy bà đi ra mới thở phào.

Hai mắt cô giàn giụa nước mắt, khẽ xoa hai bên má sưng đỏ đau rát của mình, quay lại nhìn vào gương. Nghĩ thấy ói này mình không còn mặt mũi để gặp ai khác, cô lấy di động từ trong túi xách ra, định gọi cho Trình Chí Khanh.

Cô bỗng nghe thấy tiếng động, ngước mắt nhìn vào gương thấy Tần Vi Lam từ một gian phòng vệ sinh phía sau đi ra thì ngớ người.

"Không sai. Cầu cứu Chí Khanh đi Kêu anh ta sai lái xe đưa cô về là đúng đấy." Tần Vi Lam đi tới trước bồn rửa tay mở vòi rửa tay, không dùng tới máy sấy mà trực tiếp rút mấy tờ giấy trong hộp ra lau tay, rồi ngước mắt nhìn vào gương mỉa mai: "Lúc trước cô nói Trình Nam cái gì? Mất hết thể diện?"

"Cho rằng trẻ trung là có thể muốn gió được gió sao? Không phải đâu. Không biết làm người, đến cuối, trong mắt những người khác, còn không phải chỉ là một con hồ ly tinh?" Tần Vi Lam cười khẩy, ném giấy vào sọt rác, tiến lại gần Trân Ni, tốt bụng đề nghị: "Chờ đến lúc rời đi nhất định phải che kín cái khuôn mặt heo sưng phồng của cô đấy. Cô biết mà, bên ngoài có bao nhiêu phóng viên. Nếu không cẩn thận bị chụp được rồi đăng lên bìa tạp chí, đến lúc đấy người ta nói Chí Khanh ngược đãi cô, tôi sợ… người tiếp

theo bị đá ra khỏi nhà họ Trình…”

Tần Vi Lam áp sát lại, nhỏ giọng: “…….. Chính là cô đấy.”

Tần Vi Lam đi ra, mang theo tiếng cười mỉa mai đầy chua ngoa.

Trân Ni bị mấy lời của bà làm cho giận đến phát run, khuôn mặt đỏ rát trở nên trắng bệch.

“A ——————-!!!”

Cô xoay phắt người lại, siết tay điên cuồng hét lên phát tiết với cánh cửa đã đóng.

Sau đó, cô ném chiếc ví cầm trên tay về phía cửa.

Đồ trong ví rơi vãi khắp nơi trên nền đất. Cô quay lại, nhìn bản thân dữ tợn trợn trừng mắt trong gương, giận dữ hất nước, nghểnh cố nghiến rắng với tấm gương đang nhỏ nước: “Con mụ già (Tần Vi Lam), cứ chờ xem!”

Lúc Trân Ni bị đánh trong nhà vệ sinh, ngoài hội trường, Hướng Nam như lời hứa hẹn của y, chỉ luẩn quẩn trốn trong một góc, đi qua đi lại.

Có người chặn Hướng Nam lại.

Y ngẩng đầu thấy Ngô Tuệ Pháp thì ngẩn người.

“…… Rượu?”

Hướng Nam thực ra muốn trực tiếp rời đi.

Y để khay đồ ra giữa hai người. Ngô Tuệ Pháp nhìn khay đồ một cái rồi hỏi Hướng Nam: “Nam Nam đang ở cùng cậu phải không?”

Hướng Nam nhíu mày.

Vừa rồi nhìn là biết, Trình Nam không muốn gặp bà.

“Nó giờ đang ở đâu?”

Giọng điệu Ngô Tuệ Pháp thực ra có thể coi như khách khí.

Thế nhưng Hướng Nam nghe được, đầu mày lại càng nhíu chặt.

Nếu bà thật sự có được địa chỉ, đến lúc đó tới cửa tìm, Trình Nam…

Còn không nổi điên sao!!

Ngô Tuệ Pháp thấy Hướng Nam không trả lời, dịu giọng, khách sáo tiến lại: "Ở đâu?"

Hướng Nam ngước mắt.

"Trình phu…"

"Dì Tuệ."

Hướng Nam vừa mở miệng thì đã có một người đi tới bên cạnh y.

Cao Hách bước lại, cầm lấy một ly rượu trên khay, hất cằm về phía Giang Dĩnh Dung, nói: "Bên kia có người tìm dì kia "

Ngô Tuệ Pháp nhìn theo hướng hắn chỉ, thực sự là có.

"Tôi lát nữa tới tìm cậu."

Ngô Tuệ Pháp thu tầm mắt lại, nói với Hướng Nam một câu rồi rời đi.

Hướng Nam thở phào. Cao Hạo ánh mắt thản nhiên hỏi y: "Sao anh lại ở đây?"

Hướng Nam nâng khay lên, đem mấy lời giải thích lúc trước nói với Mạc Dương nói lại một lần nữa.

Hướng Nam chỉ Sảnh Dực trang điểm xinh đẹp cho hắn nhìn.

Cao Hách nghe thấy bảo công việc của Sảnh Dực là do Cao Hạo giới thiệu liền nhíu mày, trầm mặc một lúc rồi hỏi y: "Sắp ly dị rồi phải không?"

Hướng Nam hơi ngẩn người: "Cái gì?'

Cao Hách thấy y phản ứng như vậy liền đổi lời: “Bắt đầu cãi vã rồi phải không?”

Hướng Nam chớp chớp mắt, cảm thấy Cao Hách có chút kỳ quái: “Cậu có ý gì?”

“……” Cao Hách im lặng.

Hắn đầy thâm ý nhìn về phía Sảnh Dực.

“…… Không có gì.”

Hắn rời đi.

Hướng Nam đưa mắt nhìn theo hắn, cảm thấy kỳ lạ.

Ly dị chưa?

Cãi nhau chưa?

Chuyện Cao Hách có mặt ở đây Hướng Nam sớm đã đoán được.

Có điều mấy lời này…

Quái lạ…

Hướng Nam nghĩ mãi không ra, cất bước, đi chưa được bao lâu thì đụng phải người khác.

Y ngẩng đầu lên rồi ngẩn người.

“Sao cậu vào được đây?”

Người Hướng Nam đụng phải cư nhiên là Trình Nam.

Trình Nam trang phục đơn giản, không những vào được khách sạn mà còn vào được trong hội trường này.

“Anh quản tôi.”

Cho dù giấu giấu diếm diếm, che trái che phải, thế nhưng Trình Nam ăn mặc đơn giản trông rất bắt mắt.

Cậu nhét chiếc chìa khóa trong tay mình vào tay Hướng Nam, nói: "Đi đây."

Hướng Nam nhìn xuống là chìa khóa tủ đồ của mình.

Y hiểu rồi.

Vừa rồi y vào tủ đồ lấy chìa khóa nhà, sau khi khóa tủ lại thì lại đưa cho Trình Nam cả chìa khóa tủ đồ lẫn chìa khóa nhà.

Hướng Nam định bảo sao cậu ngốc thế, không nhờ khác đưa lên giúp (sợ cậu bị người ta tóm được), thế nhưng vừa ngẩng lại lên…

Ớ?!

Người đâu rồi?

Hướng Nam: Hãn

Nếu không phải vì chiếc chìa khóa trong tay, Hướng Nam sẽ cho rằng mình vừa rồi gặp ảo giác. <ins class="adsbygoogle"

146. Chương 144: Khiêu Vũ

Hướng Nam không biết, Trình Nam rời đi đã bị Ngô Tuệ Pháp nhìn thấy.

Ngô Tuệ Pháp chào các vị trưởng bối rồi theo đuôi rời đi. Hướng Nam vẫn như cũ quanh quẩn ở đấy, sau đó, tới lượt Cao Nhã lại tìm y.

Cao Nhã vừa tới đã cầm lấy khay đồ của Hướng Nam, chỉ về phía Cao Hạo rồi nhỏ giọng nói với y: "Anh tôi bảo tôi đưa anh về."

Cao Nhã hôm nay là bạn đôi của Cao Hạo.

Không biết Cao Hạo giao cho cô nhiệm vụ ấy là có dụng ý gì, thế nhưng nếu Cao Hạo đã nói, cô nhất định sẽ làm.

Hướng Nam nhíu mày, nhìn cô rồi nhìn về phía Cao Hạo đang đứng.

Cao Hạo cầm ly rượu, bộ dạng tao nhã, đang thoải mái trò chuyện với hai người đàn ông khác ở cách đó không xa.

Cao Hạo dường như cảm nhận thấy ánh mắt của Hướng Nam, liền chuyển tầm mắt nhìn y.

Cao Hạo điềm đạm mỉm cười với Hướng Nam, nghe người bên cạnh hỏi thì thu ánh nhìn, lên tiếng đáp lời.

Hướng Nam cầm lấy lại khay đồ của mình.

Cao Nhã sớm đoán được y sẽ từ chối đi về.

Cô dựa lại gần y, nói một câu lúc trước Cao Hạo nhắn cô.

Không ngoài dự liệu của Cao Nhã, Hướng Nam do dự.

Hướng Nam đang suy nghĩ xem có nên nghe lời mà trở về hay không thì ánh đèn đột nhiên tắt lịm

Đèn chiếu rọi về phía sân khấu, lão gia cùng hai vị lão phu nhân nhà họ Ngụy lên bục, cảm ơn khách khứa đã tới.

Lão gia nhà họ Ngụy nói tới việc mình sống đến tầm này tuổi, những điều đã trải qua, cảm xúc rất sâu đậm.

Ông chân thành cảm ơn hai vị phu nhân bên cạnh cũng những người bạn già có mặt ở đây. Nói hết một hồi, chiếc bánh sinh nhật cao sáu tầng rất ti tượng trưng cho ý "không ngừng sinh sôi" được đẩy ra.

Pháo hoa cùng nến pháo bông sáng chói, ông cầm con dao cắt bánh buộc dây nơ vàng cắt xuống một nhát, cả hội trường vỗ tay rào rào.

Tiếng nhạc nhẹ vang lên, nhóm người ở giữa tự giác tách ra. Hai người Thiếu Kiệt cùng Mạc Dương đứng dậy, dắt tay Tiêu Tiêu cùng một cô gái bộ dạng lung linh bước ra, thay mặt lão gia nhà họ Ngụy nhảy điệu đầu tiên.

Người khiêu vũ vui vẻ, bước nhảy thanh thoát. Mọi người sôi nổi gật đầu, nhận xét hai đôi này trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi.

Hướng Nam cụp mặt.

Y đồng ý với Cao Nhã gọi điện thoại xin ông chủ nghỉ.

Cao Nhã mỉm cười.

Một tay cô khẽ nhấc vạt váy dài, tay còn lại khoác hờ lên cánh tay Hướng Nam, tựa như một đôi tình nhân, nắm tay Hướng Nam cùng nhau bước đi. Hướng Nam không biết, lúc y đi qua đám người kia, Thiếu Kiệt đã nhìn thấy y.

Hướng Nam không biết, lúc y đi qua đám người kia, Thiếu Kiệt đã nhìn thấy y.

Thiếu Kiệt rất kinh ngạc, trong lòng rối loạn.

Cậu hoàn toàn không tự làm chủ được hành động của mình, mặc cho Tiêu Tiêu dắt nhảy. Ánh mắt cậu bám chặt lấy Hướng Nam, muốn tiến lên gọi y nhưng lại bị Tiêu Tiêu di chuyển theo bước nhảy chắn mất.

Sau đấy Mạc Dương phát hiện ra.

Mạc Dương cố ý dẫn bạn nhảy theo bước chân đổi chỗ với đôi của cậu.

Thiếu Kiệt bị cản lại, bị kéo ra xa.

Nghển cổ lên nhìn, cậu trông ngóng vô cùng.

Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy dường như thấy cậu không ổn nên quay ra nhìn theo ánh mắt cậu.

Một khúc nhạc kết thúc, một khúc khác lại vang lên. Mọi người lần lượt dắt bạn nhảy bước ra sàn, chầm chậm khiêu vũ.

Thiếu Kiệt lách qua đám người, tìm kiếm Hướng Nam.

Cậu sốt ruột kiếm tìm nhưng không thấy đâu, ngó nghiêng bốn phía.

Tiêu Tiêu bước lại.

Cô kéo Thiếu Kiệt, chỉ về phía nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy.

Thiếu Kiệt quay đầu, thấy nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy đang nhìn cậu chằm chằm.

Cậu cụp mắt, đành từ bỏ.

Hướng Nam ngồi lên xe Cao Nhã, cả đường chỉ nghe cô nói chuyện.

Tính cách Cao Nhã rất sáng sủa, nói luôn miệng không ngừng.

Chủ đề của cô chủ yếu xoay quanh em trai Hướng Nam – Hướng Bắc.

Cuộc gặp gỡ lý thú của hai người cùng một vài chuyện thú vị xảy ra mãi cho đến khi hai người trở nên thân thiết.

Cao Nhã hỏi Hướng Nam rất nhiều chuyện liên quan tới Hướng Bắc. Hai người bàn về tính cách của Hướng Bắc, nhắc tới một vài chuyện thú vị lúc nhỏ cùng những sự cố xấu hổ.

Hướng Nam nhìn ra được Cao Nhã thật sự có thiện cảm với Hướng Bắc, sau đó im lặng nghe, không nói gì.

Đến dưới khu nhà trọ, Hướng Nam mới lên tiếng.

"Cao Nhã, cô có thích Hướng Bắc không?"

"Hả?"

Cao Nhã ban đầu sửng sốt.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này.

Thế nên một lúc sau, cô vẫn không biết mình nên nói gì.

Hướng Nam thấy cô phản ứng như vậy thì cười nhạt.

Cuối cùng, y uyển chuyện tiếp lời: "Còn trẻ mà, chơi cũng nhau cũng không có gì không tốt. Thế nhưng đứa nhỏ Hướng Bắc này còn trẻ, ít kinh nghiệm, đơn thuần, thẳng thắn lại nóng tính. Cô đã có David rồi…"

"Nếu cô đối xử với Hướng Bắc quá tốt, lâu ngày, tôi sợ nó sẽ tưởng cô thích nó…" Hướng Nam ngước mắt lên: "Đến lúc ấy nếu Hướng Bắc làm ra chuyện ngớ ngẩn gây phiền phức cho hai người thì không hay."

"Ý anh là…"

Cao Nhã nhíu chặt mày.

Ý của Hướng Nam là nếu Cao Nhã không có cảm giác thích kiểu giữa nam nữ với Hướng Bắc thì nên có chừng mực, giữ một khoảng cách thích hợp nên có với cậu.

Bằng không, sau này nhất định sẽ có phiền phức về mặt tình cảm.

Hướng Nam là đang bảo vệ em trai mình.

Y biết Cao Nhã nghe hiểu, mỉm cười: "Cô là một người phụ nữ thông minh tinh tế, tôi biết cô hiểu ý tôi…."

Hướng Nam xuống xe.

Y khách sáo tạm biệt Cao Nhã, đóng cửa xe lại rồi đi về phía cầu thang khu nhà.

Hướng Nam về tới nhà, Trình Nam cùng hai đứa nhỏ đều không có đấy.

Trong nhà chẳng có ai. Chìa khóa của Hướng Nam ở trong tay Trình Nam, y không vào nhà được.

Hướng Nam lấy di động ra gọi cho mẹ Hướng.

Biết tin Trình Nam chưa về mà hai đứa nhỏ vẫn còn ở bên nhà mẹ Hướng, Hướng Nam cảm thấy kỳ quái, xuống tầng, đi về phía nhà mẹ Hướng.

Hai đứa nhở ở trong nhà bà nội xem TV.

Nói đúng ra là nhóc Diệc Hòa ôm gấu bông, nhóc Diệc Thuận ôm lọ kẹo, xem TV.

Hướng Nam mượn chìa khóa dự phòng ở chỗ mẹ Hướng.

Nhóc Diệc Thuận không chịu đi.

Hướng Nam vừa thấy miệng Diệc Thuận chuyển động liền biết nó đang lưu luyến chỗ kẹo chưa ăn hết này.

Y nhấc bàn tay bụ bẫm của Diệc Thuận lên, tỏ vẻ trách móc, đưa tay định đánh. Nhóc Diệc Thuận trợn tròn mắt, sợ kinh nghiệm gặp "đại quái thú" lần trước liền giao lọ kẹo ra. Nó vội vã xuống sofa, ném con gấu bông trong lòng Diệc Hòa sang một bên rồi chạy ra chào tạm biệt bà nội.

Hướng Nam đưa con về nhà chưa được bao lâu thì Trình Nam cũng trở về.

Cậu đến chỗ mẹ Hướng rồi mới biết Hướng Nam đã đón hai đứa nhỏ.

Cậu về đến nơi liền nằm vật ra ghế sofa, bộ dạng đầy tâm sự, mặt chau mày ủ.

Hai đứa nhỏ nghe Hướng Nam gọi đi tắm, vội vàng vào trong phòng, lấy quần áo ngủ chạy tới trước cửa phòng Hướng Nam chờ y.

Trình Nam cũng đứng dậy.

Cậu cũng về phòng, lấy quần áo để thay.

Bước ra thấy cửa phòng tắm sắp đóng lại, cậu lách mình đi vào.

Hướng Nam hơi giật mình, nhìn cậu: "Cậu làm gì vậy?"

"Đi tắm."

Hướng Nam nhăn mặt: "Chật lắm rồi."

Trình Nam nhướn mày, nhìn hai đứa nhỏ cười híp mắt ngẩng cổ nhìn cậu, đối mặt với sự "uy hiếp" của Hướng Nam mà lớn tiếng: "Nếu anh dám kỳ thị tuổi tác thì anh chết chắc đó."

Hướng Nam bị cậu chọc bật cười.

Y lắc đầu, để mặc Trình Nam.

QQ: Hết phần hẹn T3 tuần sau ^^ <ins class="adsbygoogle"

147. Chương 145: Bức Ảnh

Đêm đó, Sảnh Dực không về.

Hôm sau khi Hướng Nam tới nhà hàng, đồng nghiệp tiểu Lư đưa cho y một tờ giấy.

Hướng Nam vừa nhìn qua liền kinh ngạc: “Bảo vệ không tóm cậu à?”

“Tóm, sao không tóm chứ.” Tiểu Lư cười để lộ cả hàm răng trắng bóng: “Điện thoại cũng bị tịch thu, sau đấy may có một người nổi tiếng lại giúp tôi giải vây. Cậu ta bảo mấy thứ này không giữ lại được, lấy di động của tôi mân mê hồi lâu, lúc trả lại chỉ còn duy nhất một tấm này. Tôi nghĩ rồi, chúng ta hiếm khi được tiếp xúc với những nơi như vậy nên kêu em trai tôi chuyển ảnh sang máy tính rồi in ra tặng anh, coi như cho anh giữ lại làm kỷ niệm.”

Đây là một tấm hình đen trắng được in trên mảnh giấy trắng đã cắt xén.

Góc chụp rất kỳ quái nhưng lại vô tình bắt được hình ảnh một cách rất tài tình.

Trên ảnh là cảnh lúc Trình Nam lén lén lút lút nhét chìa khóa vào tay Hướng Nam. Vừa vặn, từ góc này, tất cả đám sói con dù lớn dù nhỏ, đều xuất hiện trong khung hình.

Có người đang nhìn Hướng Nam, có người đang nói chuyện cùng người khác, cũng có người đứng ở xa chỉ chụp được nửa khuôn mặt.

Ảnh chụp không thực rõ ràng, thế nhưng điện thoại của tiểu Lư là sản phẩm mới có độ phân giải cao em cậu ta cho, thế nên dù là chụp bằng điện thoại, dù in ảnh đen trắng, những ai nên nhận ra thì đều nhận ra được hết.

Khóe miệng Hướng Nam hơi cong lên, cúi đầu nhìn bức ảnh trong tay, nhỏ giọng cảm ơn.

Tiểu Lư thấy y rất thích, liền cười tươi rói.

Cậu vỗ lên vai Hướng Nam: “Khách khí rồi ”

Có được bức hình ảo diệu này, Hướng Nam ngoài mỉm cười, tâm tình cũng có phần khó nói thành lời.

Y mang bức hình vào trong phòng nghỉ dành cho nhân viên, mở tủ đồ ra, cẩn thận gấp bức ảnh lại rồi đút vào ví tiền.

Vừa đút vào xong, điện thoại y liền đổ chuông.

Hướng Nam nhấc máy, nghe thấy Hướng Bắc ở đầu kia kêu y về nhà gấp. Bên kia điện thoại còn vang lên tiếng Hướng Thiện gọi mẹ rất to. Hướng Nam lo lắng, không biết mẹ Hướng xảy ra chuyện gì, vội vã chạy ra khỏi phòng, tìm quản lý xin nghỉ.

Hướng Nam chạy tới nhà mẹ Hướng thì không thấy bóng ai.

Y nóng ruột, hoảng hốt, tay run run gọi điện cho Hướng Bắc.

Điện thoại vừa kết nối, Hướng Nam liền sốt sắng hỏi: "Mẹ sao rồi?"

"Bọn em đang bên nhà anh."

Hướng Nam đờ người.

Y nhanh chóng cúp máy rồi lao về nhà mình.

Về tới nhà, Hướng Nam vừa vào cửa liền đờ ra tại đó.

Hai đứa bé khóc lóc ầm ĩ Hướng Thiện và Hướng Bắc đang dỗ bọn chúng. Mẹ Hướng ngồi trên sofa trừng mắt nhìn Sảnh Dực đầu tóc rối bù mặc quần áo ngủ đứng trước TV. Mặt bà xám xịt, vô cùng khó coi.

Hướng Nam nghe thấy tiếng mở cửa, nhìn thấy Trình Nam từ trong phòng đi ra, lúc này mới hoàn hồn lại.

Y đi đến bên cạnh mẹ Hướng, căng thẳng hỏi bà: "Mẹ, mẹ không thoải mái ở chỗ nào vậy?"

Mẹ Hướng nghiến chặt răng. Bà liếc Hướng Nam một cái rồi thẩy một quyển tạp chí lên bàn nước. Hướng Nam cầm lên xem, lật qua mấy trang, sắc mặt liền thay đổi.

Kinh ngạc, không tin, Hướng Nam cầm tờ tạp chí hỏi Sảnh Dực: "Có phải thật hay không?"

Sảnh Dực cúi đầu không nói gì. Hướng Nam nổi giận, gào lên: "Tôi hỏi cô có phải thật hay không?"

"Còn hỏi để làm gì?" Mẹ Hướng đỡ cơ thể già nua đứng dậy, cướp lấy tờ tạp chí kia, cả người run lên: "Từ tiệc rượu đi lên phòng, ảnh nào cũng rõ ràng, chi tiết ai cũng hiểu được. Hiện tại đừng nói hàng xóm láng giềng, bây giờ cả thành phố này ai cũng biết nhà ta có thứ con dâu mất nết không đức hạnh này rồi."

Bà rất tức giận, giận đến mặt mũi tái mét.

"Hết lần này tới lần khác…" Bà siết chặt tờ tạp chí kia, gào lên với Sảnh Dực: "Cô nói đi, nhà họ Hướng chúng tôi có lỗi gì với cô? Hết lần này tới lần khác cô lại đối xử với Hướng Nam nhà tôi như vậy?"

"Mẹ đã sớm bảo rồi… Mẹ đã sớm bảo rồi…" Mẹ Hướng mắng Hướng Nam: "Mẹ đã sớm bảo con là không tin con đàn bà này được, nhưng con cứ muốn nó, cứ muốn…"

"Lần trước chọc cha con tức giận. Lần này, cô ta là muốn mẹ cũng tức chết đây…" Tim mẹ Hướng đau thắt lại, môi tím tái, nói không thành lời. Cuối cùng, bà ném thẳng quyển tạp chí vào mặt Sảnh Dực, nhào qua bàn nước đòi bóp cổ Sảnh Dực.

Bà đã tức đến phát điên rồi.

Liều cái mạng già muốn bóp chết Sảnh Dực.

Hướng Nam hoảng hốt, vội vàng khuyên can. Không ngờ bà còn chưa chạm vào, Sảnh Dực đã vùng ra, còn đẩy mạnh mẹ Hướng một cái. Bà đổ người ngã mạnh vào ghế sofa phía sau, xương thắt lưng bị vặn một cái.

Hướng Nam thấy Sảnh Dực quá đáng, trong lòng bùng lửa giận, trở tay tát "bộp" một cái.

Sảnh Dực khựng người, Hướng Nam cũng ngớ ra.

Cô ôm nửa mặt, không dám tin nhìn Hướng Nam: "Anh đánh tôi?"

Nước mắt Sảnh Dực lã chã rơi xuống.

"Anh đánh tôi?" Sảnh Dực vung tay vung chân đấm đá về phía Hướng Nam nhưng y tránh được, chân tay cô chỉ đánh vào khoảng không. Sảnh Dực gào lên với Hướng Nam: "Tất cả mọi người đều có tư cách trách móc tôi, nhưng anh! Anh không có!"

"Anh đã từng coi tôi là vợ anh chưa? Anh với tôi tái hôn lâu như vậy, anh đã chạm vào tôi lần nào chưa? Mẹ anh ức hiếp tôi anh không quản, nói cái gì mà Hòa Hòa Thuận Thuận, nói cả gì mà cả đời này…" Sảnh Dực kích động gào lớn, tiếng khản đặc, cả mặt đỏ bừng: "Đến cuối… đến cuối anh chỉ coi tôi như một người khách thuê chung nhà với anh!"

Nghe lời này của Sảnh Dực, bốn người nhà họ Hướng đều ngây ra.

"Cái gì mà khách thuê chung nhà?" Mẹ Hướng thấy bảo Hướng Nam chưa từng chạm vào Sảnh Dực thì trong lòng bắt đầu run rẩy.

Bà nhìn Hướng Bắc đang cẩn thận đỡ bà ngồi, nhìn Hướng Nam vì lời kia của Sảnh Dực mà hoàn toàn đông cứng tại chỗ, trong lòng hoảng hốt, lớn tiếng: "Cái gì mà khách thuê chung nhà? A Nam, cái gì mà khách thuê chung nhà?"

"Khách thuê chung nhà chính là sống chung dưới một mái nhà nhưng mỗi người ở một phòng đó."

Lời Trình Nam nói ra khiến Hướng Nam trừng mắt với cậu.

Mẹ Hướng nghe vậy, nhìn về hai đứa cháu ngoan khuôn mặt bụ bẫm đang ướt nước mắt, không chịu nổi đả kích, tim đập nhanh rồi còn hụt hơi, suýt nữa thì ngất đi.

Hướng Thiện vội vã lấy dầu gió ra xoa cho mẹ Hướng.

Mẹ Hướng nước mắt giàn rụa, không dám tin, hỏi Hướng Nam: "Con… chưa từng chạm vào cô ta? Hai đứa nhỏ này…"

Tay mẹ Hướng run rẩy chỉ về phía hai đứa nhỏ, bốn chữ "không phải con ruột" không thể nói thành lời, bộ dạng rất đau khổ.

Hướng Nam hoảng hốt, vội cùng Hướng Bắc đỡ bà dậy, vuốt ngực vuốt lưng giúp bà dễ thở.

"A Thiện, nhanh gọi xe."

"Dạ…."

"Không cần, tôi đã gọi…" Trình Nam lạnh lùng liếc Sảnh Dực một cái rồi nói với Hướng Nam: "…. Gọi xe cứu thương rồi." <ins class="adsbygoogle"

148. Chương 146: Chia Tay

Mẹ Hướng phải nhập viện.

Mạc Dương biết tin tức tốc chạy tới, chuyển mẹ Hướng tới bệnh viện tốt nhất.

Người đầu tiên mẹ Hướng muốn gặp sau khi tỉnh lại là Hướng Nam.

Hướng Nam đứng trước giường, nhìn đôi mắt già nua của bà ngập nước liền nhẹ giọng: "Mẹ, người nghỉ ngơi cho khỏe đi. Chuyện của con… con sẽ tự giải quyết."

Bà gật đầu chầm chậm, nhắm mắt vào rồi thiếp đi.

Em trai em gái ở lại trông coi, còn Hướng Nam và Trình Nam về nhà.

Sảnh Dực đã trang điểm xinh đẹp, thu dọn hành lý, dắt tay hai con, ngồi ở sofa trong phòng khách, chờ y.

Hai đứa nhỏ vừa thấy Hướng Nam liền nhảy xuống khỏi ghế lao qua đòi ôm.

Trình Nam giữ hai đứa lại, nhìn thoáng qua Hướng Nam rồi dắt chúng vào phòng.

Sảnh Dực đưa mắt nhìn theo, thấy cửa phòng đóng lại, mới nhỏ giọng nói với Hướng Nam đang đi lại: "Chúng ta ly hôn."

"Được."

Hướng Nam dứt khoát, Sảnh Dực ngớ người.

Sảnh Dực cảm thấy Hướng Nam không nên như vậy.

Cả đời y làm người luôn mềm lòng như vậy, thiếu quyết đoán như vậy hành động vừa rồi của Trình Nam tỏ rõ ý Hướng Nam không muốn mẹ con cô rời đi, nên sẽ giữ bọn họ lại.

Vì sao… lại dứt khoát như vậy?

"Anh không hỏi em sao? Không hỏi người đàn ông kia là ai? Không hỏi em rốt cục là có chuyện gì? Anh… thậm chí một chút cũng không muốn giữ em lại sao? Hướng Nam…" Sảnh Dực kích động đứng bật dậy: "Tình cảm vợ chồng bao năm nay của chúng ta, nhẽ nào anh thật sự không hề quan tâm sao?"

"Vậy còn cô?" Hướng Nam nhìn cô: "Cô thì quan tâm đến mức nào?"

Câu hỏi của Hướng Nam khiến Sảnh Dực sững sờ.

Đúng vậy.

Cô quan tâm đến mức nào chứ?

Lúc Hướng Nam ở nhà chăm con, cô đang ở bãi nuôi ngựa thân thiết cùng người đàn ông khác cưỡi chung một con ngựa.

Lúc Hướng Nam quay trở về từ chỗ làm cùng khu chợ, cô đang ở sân gôn nắm tay nắm chân đánh bóng với người khác.

Đừng kể tới đêm cô cãi nhau với Hướng Nam rồi bỏ đi, cô cùng người khác đi uống rượu say, bị phóng viên chụp được, rồi còn đi đua tốc độ.

Càng đừng kể đến buổi tối hôm tiệc rượu, khi Hướng Nam ở nhà tắm rửa thay quần áo cho hai con, cô đang ở khách sạn lăn lộn trên giường với người khác.

Sảnh Dực ngồi thụp xuống sofa.

Giọng cô lí nhí, lắc đầu: "Em không muốn ly hôn…."

Lời này của cô là thật lòng.

Cô mê đắm những món đồ xa xỉ cùng khoái cảm da thịt người đàn ông bên ngoài trao cho, nhưng cùng lúc ấy, cô cũng luyến tiếc những tốt đẹp Hướng Nam dành cho mình.

Hướng Nam tuy chưa từng chạm vào cô, cũng không có tài năng gì, nhưng y chịu thương chịu khó, luôn thuận theo ý cô.

Nếu tờ giấy dán cửa sổ mỏng manh này không bị người ta chọc thủng, cô tình nguyện giấu diếm cả đời, tận hưởng mọi thứ. (giấy dán cửa sổ bị chọc thủng = bí mật bị tiết lộ. Mọi người xem phim cổ trang Trung Quốc cũng thấy, cửa sổ trong nhà TQ xưa thường có một lớp giấy dán mỏng che chắn thường có cảnh một nhóm người ở trong phòng bàn chuyện bí mật rồi có một người lấy ngón tay chọc qua lớp giấy dán kia để nghe trộm thông tin bên trong)

Vì cô biết, người kia không thể cho cô danh phận, tất cả chỉ là mây bay. Hướng Nam bên này buông tay thì cả đời cô cũng sẽ không tìm được một người đàn ông tốt như vậy nữa.

"Hướng Nam…" Sảnh Dực bật khóc.

Cô nắm lấy tay Hướng Nam, quỳ xụp xuống đất, khóc lóc: "Chúng ta làm một đôi vợ chồng đúng nghĩa, vợ chồng đúng nghĩa được không?"

"Em biết sai rồi, em có thể thay đổi. Em thật sự có thể thay đổi…." Sảnh Dực vừa khóc vừa hứa hẹn với Hướng Nam, cầu xin y: "Chúng ta đừng ly hôn, đừng ly hôn được không?"

Hướng Nam im lặng.

Sảnh Dực cứ khóc nức nở ở đó chờ đợi. Hướng Nam vẫn lặng thinh.

Cô mất hết hy vọng rồi.

Cô biết, Hướng Nam sẽ không tha thứ cho cô.

Cô gạt nước mắt, nghẹn ngào đứng lên khỏi nền đất, kéo hành lý, lại gõ cửa phòng, muốn dẫn hai con đi.

Hướng Nam đột nhiên gọi cô. Cô quay đầu lại. Hướng Nam nhìn ánh mắt chờ mong của cô, mím môi, nhàn nhạt nói: "Đứa nhỏ… để lại."

"Cái gì?"

Sảnh Dực đờ người.

Hai đứa nhỏ này không phải ruột thịt của Hướng Nam. Sảnh Dực không đoán được hành động này của y là có ngụ ý gì.

Sảnh Dực không đồng ý.

Sau đó cô cãi cọ với Hướng Nam mấy câu, lời lẽ rất dữ dội.

Hướng Nam cứ trơ mắt như vậy nhìn Sảnh Dực kéo hai đứa nhỏ không ngừng nức nở đi.

Y đuổi theo ra ngoài nhưng sợ làm con bị thương nên không dám giành lại.

Hai đứa nhỏ bị nhét vào trong taxi, đập đập cửa sổ, gào khóc gọi bố.

Hướng Nam nhìn xe lăn bánh rời đi, nắm tay siết chặt, khóe mặt ướt nhoèn.

"Tôi thực không hiểu anh đang nghĩ gì nữa?" Trình Nam vẫn luôn đi theo Hướng Nam đứng sau lưng y nói: "Anh không phải nói muốn giữ hai đứa nhỏ sao?"

Trình Nam vừa rồi nhìn cảnh ấy mà thấy tức giận.

Cậu định qua kéo hai đứa nhỏ về nhưng bị Hướng Nam cản lại, bảo đừng.

Ánh mắt Hướng Nam nhìn theo bóng chiếc xe mãi cho đến khi nó biến mất, lắc đầu: "Vô dụng. Hai đứa nhỏ không phải con ruột tôi. Nếu Sảnh Dực không tự nguyện giao con cho tôi, cho dù kiện lên tòa án, hai đứa nó vẫn sẽ bị trả về cho cô ấy."

Điều này, Trình Nam cảm thấy cũng phải.

"Vậy anh định thế nào?" Trình Nam hỏi.

“Đợi.” Hướng Nam thu lại tầm mắt, bình tĩnh nói: “Sảnh Dực… Sau này cô ấy nhất định sẽ đưa trả con về đây…”

Tối đó, Hướng Nam ôm cái gối Diệc Hòa thích nhất nhìn chằm chằm lọ kẹo Diệc Thuận thích nhất, ngồi thừ người cả đêm.

Hôm sau, y vội tới bệnh viên đổi ca cho Hướng Bắc, nghiêng nghiêng ngả ngả đi vào phòng tắm.

Lúc Hướng Nam đang rửa mặt chải đầu, Trình Nam mơ mơ màng màng cầm ví tiền của Hướng Nam đứng tựa bên cửa phòng tắm.

“… Không cần nữa?”

Hướng Nam làm rơi cái này ở chỗ sofa. Trình Nam vừa rồi ra khỏi phòng, qua chỗ sofa tìm Hướng Nam, không ngờ lại nhặt được cái này.

Hướng Nam vươn tay định lấy lại, nào ngờ Trình Nam lại né người.

Trình Nam trêu chọc nói nhặt được bảo bối, phải xem có những gì. Vừa lục, liền tìm được bức ảnh được gấp ngay ngắn đút trong đó.

Trình Nam xem thử, nhướn mày, phất phất trước mặt Hướng Nam: “Ở đâu ra vậy?”

“Đồng nghiệp cho.”

“Đồng nghiệp của anh thật giỏi, cư nhiên có thể chụp ảnh mang ra.”

Hướng Nam khẽ cười, giặt khăn rồi nói: “Để lại vào đi. Không phải chỉ là một bức ảnh thôi sao.”

“Đúng vậy, một bức ảnh…” Kỳ thực Trình Nam cũng đã nhìn ra được điểm đặc biệt của bức ảnh này.

Cậu không thực thích việc Hướng Nam giữ nó lại, nên hỏi y: “Chỉ là một tờ giấy rách, anh giữ lại làm gì?”

“Trên đời này không có bữa tiệc nào là không tàn…” Lời này của Hướng Nam là đang nói với chính mình. Sau đó, y ngân cao giọng, cười nói với bản thân trong gương: “Cũng nên lưu lại chút kỷ niệm.”

Hướng Nam không thấy Trình Nam đáp lại, quay sang nhìn cậu, thấy cậu đang nhìn mình chằm chằm thì ngẩn người.

“Cậu sao vậy?”

“Không có gì.” Trình Nam thản nhiên nhìn lại về phía mảnh giấy, để bức ảnh cùng ví tiền lên giá đồ trước gương rồi đi ra. <ins class=“adsbygoogle”

149. Chương 147: Sự Cố

Sau đó không biết vì lý do gì, Trình Nam trở nên bận rộn.

Cậu nhận được rất nhiều cuộc điện thoại, hơn nữa còn tối muộn mới về nhà.

Hướng Nam không rõ sự thay đổi này ở cậu là vì chuyện gì, hỏi cậu hiện tại đang làm gì thì cậu cũng không trả lời.

Sau đó, Trình Nam bắt đầu ngủ lại bên ngoài.

Khoảng thời gian dài nhất là bảy ngày liền không về nhà.

Hướng Nam cảm thấy Trình Nam không thích y quản chuyện của cậu nên dần dần cũng không nói tới nữa.

Sảnh Dực và con trai không ở đây, Trình Nam thì về ngồi được một lát lại đi, một mình Hướng Nam cô đơn ở nhà không có việc gì, thế nên ngoài trừ đi làm thì y trực tiếp ở lại luôn trong bệnh viện.

Chiều hôm đó Hướng Nam nhận được điện thoại của Cao Hách, nói mời y đi ăn.

Hướng Nam lấy lý do không rảnh mà từ chối.

Hướng Nam không ngờ đến tối, y vừa vào bệnh viện chưa được bao lâu, Cao Hách đã xách một túi to màu trắng tới tìm y.

Hướng Nam cùng hắn ngồi trên ghế đá ngoài vườn hoa, nhìn hắn lấy đồ trong túi ra liền hỏi: “Bít tết?”

“Hamburger.”

Cao Hách chớp chớp mắt: “Anh muốn ăn bít tết?”

Hướng Nam khẽ cười, lắc đầu.

Cao Hách lại lấy một hộp cơm to rất đẹp ra. Hướng Nam chớp chớp mắt: "Burger cỡ lớn?"

Mắt Cao Hách híp lại: "Bít tết…"

Hướng Nam bật cười.

Sau đó Hướng Nam mới biết, Cao Hách không đoán được y muốn ăn gì nên chuẩn bị mỗi thứ một chút: cánh gà rán, gà ủ muối rang, xúc xích, mỳ Ý, coca, trà sữa, cà phê, nước hoa quả, cái gì cũng có.

Tối đó, hai người ngồi trên ghế đá, phấn đấu để không lãng phí thức ăn.

Tối đó, Cao Hách bị Hướng Nam đút cho không ít không ngừng lấy hai tay ôm bụng, như một đứa trẻ to xác, bực bội vì sự lãng phí mình tạo ra.

Hướng Nam vui lắm.

Y cùng Cao Hách ngồi trên ghế đá trò chuyện rồi gà gật ngủ mất.

Khi trời hửng sáng, Hướng Nam bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, lôi ra xem thấy người gọi tới là Sảnh Dực thì ngạc nhiên.

"Sảnh Dực?"

"Hướng Nam! Hướng Nam!" Sảnh Dực ở đầu bên kia điện thoại nức nở, kêu gào: "Không… không thấy con đâu cả!"

Trong đầu Hướng Nam "ong" lên một tiếng rồi cũng phát hoảng.

Hướng Nam lập tức lao tới khách sạn Sảnh Dực đang ở.

Hỏi ngắn hỏi dài, Sảnh Dực cái gì cũng không biết, lắc đầu nguầy nguậy. Đến cuối, cô đột nhiên nói: "Nhất định là hắn!"

"Ai?"

"Triệu Minh Lương… Triệu Minh Lương…"

Hướng Nam khựng người, nôn nóng: “Không phải hắn ta chết rồi sao?”

“Phải… Không phải.” Sảnh Dực khóc kể: “Người đồng hương kia nói vậy với em, nhưng…. nhưng một thời gian trước em nhìn thấy hắn ở chỗ cửa hàng.”

“Em ban đầu không dám khẳng định, sợ anh hiểu nhầm là năm đó em lừa anh nên không dám nói. Sau đấy em gọi một cú điện thoại quốc tế đường dài để xác nhận lại, người đồng hương kia bảo rằng là thật sự chết rồi. Em vốn thở phào yên tâm, nhưng… nhưng….” Sảnh Dực giữ chặt lấy Hướng Nam: “Mấy hôm trước có người theo dõi em. Sau đó, hắn… hắn gọi điện cho em, nói cuộc sống em khá tốt, muốn đòi em tiền…”

“Hướng Nam… Hướng Nam… Nhất định là hắn! Nhất định là hắn! Nhất định là hắn!”

Sảnh Dực đã khóc lóc đến không còn hình người nữa.

Hướng Nam ôm chặt lấy cô, an ủi cô. Sau đó, Cao Hách ở bên cạnh hỏi: “Số điện thoại hắn là bao nhiêu?”

Sảnh Dực vội lục túi, lấy điện thoại ra. Cao Hách nhìn một cái rồi nhấn nút gọi.

Cao Hách thấy có người bắt máy liền bật loa ngoài.

Sảnh Dực vừa nghe tiếng liền nhào tới, gào lên: “Thằng cha thất đức Triệu Minh Lương nhà anh! Anh đưa hai đứa con tôi đi đằng nào rồi?”

Người bên kia điện thoại nghe thấy tiếng gào khóc của Sảnh Dực thì rõ ràng rất bất ngờ.

Hướng Nam không nghe thấy tiếng đáp, nhìn qua Cao Hách. Cao Hách định lên tiếng, nào ngờ bên kia lại nói trước.

“Không sai, người tao bắt đi rồi, thế nào?” Người kia dẫn dắt: “Con ruột tao, tao tới đón về, mày có thể tố cáo tao bắt cóc sao?”

“Tên đốn mạt Triệu Minh Lương nhà anh!”

Sảnh Dực rất kích động. Hướng Nam đỡ lấy cô, an ủi cô rồi hỏi: “Anh bảo phải thế nào anh mới chịu trả bọn nhỏ về cho bọn tôi?”

Đột nhiên nghe thấy giọng đàn ông, đầu bên kia im lặng một lúc.

Cuối cùng, hắn ta nói: “Rất đơn giản. Tao cần con trai là để dưỡng già. Nếu mày chịu đưa tao…”

Tên kia báo ra một con số rất lớn, muốn Hướng Nam đưa tới một nơi rồi bảo: "Nếu mày chịu bỏ tiền, nửa đời sau tao có nơi dựa vào rồi, tao sẽ kêu người đưa hai đứa nhỏ về."

Sảnh Dực hận mình năm đó hồ đồ, gặp phải tên hại người như này, vùi đầu vào lòng Hướng Nam bật khóc.

Hướng Nam ôm chặt lấy cô, nhìn Cao Hách. Cao Hách nói vào điện thoại: "Tôi muốn nghe tiếng bọn nhỏ."

"Nghe cái gì cơ?" Tên kia mất kiên nhẫn: "Đã uống thuốc ngủ rồi, làm sao nghe được?"

"Nếu bọn mày không tin, tao sẽ cắt bất kỳ một bộ phận nào đó trên người chúng nó rồi gửi cho bọn mày. Thế nào?"

"Triệu Minh Lương! Anh không phải người!" Sảnh Dực rất xúc động, không kiềm chế được nữa, nhào tới trước điện thoại, gào thét: "Hai đứa nó là cốt nhục ruột thịt của anh, cốt nhục ruột thịt đó. Vì sao có thể tàn độc như vậy… Anh không phải người… Anh không phải người…."

"Có phải hay không thì liên quan đéo gì đến tao! Có muốn con hay không thì phải xem mày làm gì. Nếu bọn mày dám đối phó lại tao, tao sẽ để bạn tao bán cả hai đứa nó đi!"

Đầu bên kia ngắt máy.

Sảnh Dực khóc lóc vật vã rồi ngất đi.

Hướng Nam nhấn nhân trung rồi thoa dầu mới khiến cô tỉnh lại.

Sảnh Dực tỉnh lại liền gọi con.

Hướng Nam kêu cô bình tĩnh, cô nước mắt lã chã, siết chặt lấy tay y: "Hướng Nam, Hướng Nam, làm sao bây giờ? Khoản tiền đó chúng ta đào đâu ra? Chúng ta làm sao bây giờ…"

Cao Hách lấy di động mình ra, ra hiệu với Hướng Nam rồi đi ra ngoài.

Cao Hách ở ngoài gọi điện thoại, nói chuyện của Hướng Nam, thi thoảng lại liếc mắt vào qua khe cửa.

Sảnh Dực hoang mang hoảng sợ, túm lấy áo Hướng Nam: "Hướng Nam, nếu không chúng ta hỏi mượn Mạc Dương. Chúng ta mượn tiền Mạc Dương được không?"

Hướng Nam lắc đầu, giữ lấy cô, kêu cô bình tĩnh, nói: "Em nhớ này. Em phải nhớ này."

“Anh sẽ tìm cách, nhưng em không được tới tìm mượn tiền Mạc Dương, biết không?”

“Vì sao?”

“Biết không?”

Sắc mặt Hướng Nam rất nghiêm túc.

Sảnh Dực không rõ lý do, lại hỏi: “Vì sao?”

Hướng Nam cũng hỏi lại lần nữa: “Biết không?”

Sảnh Dực nghi hoặc, gật đầu.

Hướng Nam theo Cao Hách rời đi.

Y từ chối vay tiền Cao Hách, tự mình chạy đi tìm cách. Một đi liền đi hết cả buổi sáng.

Y lấy cái thẻ Thiếu Kiệt để lại mang ra ngân hàng. Vì lượng tiền cần rút khá lớn, bên ngân hàng cần y hẹn trước.

Hướng Nam không rút được tiền.

Y định trực tiếp đưa cái thẻ này cho Triệu Minh Lương.

Sảnh Dực không nghe được tin tức gì từ Hướng Nam, gọi điện thì điện thoại y lại tắt máy (hết pin).

Cô sốt ruột mà không biết làm gì, gọi điện tìm Hướng Bắc. Còn chưa kịp lên tiếng, bọn họ đã không thèm đếm xỉa tới cô.

Tên kia lại gọi tới. Sảnh Dực hoảng tới chân tay luống cuống.

Sảnh Dực sợ xảy ra chuyện gì, vội vàng hỏi xin Hướng Bắc số của Mạc Dương rồi gọi cho gã.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, Mạc Dương ngoài kinh ngạc ra thì không hề căng thẳng.

Mạc Dương nói gã hiện tại đang ở một công ty tài vụ, muốn Sảnh Dực tới gặp mặt. Sảnh Dực vừa ngồi vào

phòng làm việc, Mạc Dương đã ném một tập văn kiện qua, mặt mũi lạnh tanh: "Ký đi."

"Gì đây?" Sảnh Dực tưởng là giấy tờ ghi nợ, không ngờ vừa đọc liền sững người.

"Giấy ủy quyền giám hộ?!" Sảnh Dực đẩy tập văn kiện ra: "Cậu muốn đục nước béo cò, giúp Hướng Nam cướp lấy hai đứa nhỏ?!"

"Không phải cướp, mà là yêu cầu."

Mạc Dương bật cười ha ha: "Cô có thể không ký, không ký thì cứ để bọn nhỏ theo tên vô liêm sỉ kia thôi."

"Không chừng..." Mạc Dương trầm giọng áp sát lại: "Tên kia hôm nào đó trên đường gặp mấy tên lừa gạt đòi tiền liền hất tay ném hai đứa nó ra đường..."

Mạc Dương nhếch mép, ngồi tựa vào lưng ghế: "Cứu hay không cứu, cái đó phải dựa vào cô."

Tim Sảnh Dực trùng xuống.

Làm sao giờ?

Nếu chấp thuận, con trai trở về cũng không còn là của cô nữa.

Nếu không chấp thuận, con trai không thể trở về, vậy cuộc đời hai đứa nhỏ không chừng sẽ bị hủy hoại mất.

Sảnh Dực cắn chặt môi, bàn tay run rẩy cầm lấy tờ giấy ủy quyền kia.

Đúng lúc cô nhấc bút lên định ký tên mình xuống, điện thoại trên bàn Mạc Dương đổ chuông.

"Cái gì?" Mạc Dương hoảng hốt: "Cậu nhìn rõ chứ? Anh ấy chỉ có một mình?"

"Tên ngốc Hướng Nam này!" Mạc Dương nghiến răng nghiến lợi phun ra một câu làm Sảnh Dực ngây người.

"Mấy cậu giúp tôi để ý anh ấy!"

Mạc Dương lập tức dẫn người rời đi.

Trong lòng Sảnh Dực thấy hoảng sợ một cách khó hiểu, lo Hướng Nam gặp chuyện, ném tập văn kiện xuống

rồi cũng đuổi theo.

Hướng Nam bên này đi tới địa chỉ như Triệu Minh Lương nói, lên tầng nhưng chẳng thấy hắn ta đâu.

Hướng Nam cảm thấy kỳ quái, đi xuống tầng, thấy một bóng người khá quen mắt nhưng không nhận ra là ai, liền thử gọi một tiếng Triệu Minh Lương.

Phản ứng đầu tiên của người kia là nhướn mày quay đầu lại, nhìn thấy Hướng Nam thì nhíu mày. Hắn ta nhìn ngó nửa ngày, nhận ra là vị kim chủ này mới bật cười.

Người kia đi về phía Hướng Nam nhưng chưa được hai bước, thấy sau lưng y đột nhiên xuất hiện một đám người mặt mũi dữ tợn thì hoảng sợ.

"Đừng chạy!"

Sau lưng Hướng Nam truyền tới một tiếng quát. Hướng Nam sững người, Triệu Minh Lương run rẩy, ba chân bốn cẳng chạy mất.

Hướng Nam giật mình, hỏi đứa nhỏ đang ở đâu rồi đuổi bám theo.

Đám người làm tên kia giật mình cũng hỏi đứa nhỏ đang ở đâu rồi cũng đuổi theo.

Hướng Nam sau này mới biết đám người này là do Mạc Dương gọi đến thì rất bực mình với hành động làm liều này của Sảnh Dực.

Hướng Nam sợ đám người này gây chuyện ảnh hưởng đến mạng người sẽ khiến Mạc Dương thêm phiền phức, vội vàng chạy nhanh, muốn tóm được tên kia trước.

Người đông thế mạnh, đột nhiên có xe cảnh sát tham gia cùng, khung cảnh càng lúc càng hỗn loạn.

Triệu Minh Lương sợ hãi không có đừng thoát, lao thẳng ra phía đường cái, rồi một tiếng phanh gấp chói tai, hắn ta bị xe đụng bay lên.

Hướng Nam đuổi theo ở phía trước nhìn thấy cảnh máu me be bét này thì đờ người.

Người trên xe đi xuống.

Xe cảnh sát đi tới.

Nghe nói lúc trước có người (Cao Hách) tới báo án, tới điều tra tội phạm bắt cóc, kết quả tới đầu đường thấy ẩu đả (kỳ thực là người của Mạc Dương), tình hình hỗn loạn, còn đam chết người.

Triệu Minh Lương nằm trên nền đường run rẩy, miệng không ngừng phun máy.

Người của Mạc Dương nhanh chóng tản ra, người đi qua chỗ hiện trường đều vây hết lại.

Người trên xe cảnh sát đi xuống, lại duy trì trật tự hiện trường.

Tài xế lái xe kia thấy thảm trạng của Triệu Minh Lương, cuống cuồng kêu lên: "Là anh ta tự mình xông ra! Là anh ta tự mình xông ra…"

Hướng Nam đã hoàn toàn đờ đẫn.

Y đứng ở đó, không biết nên làm thế nào.

Y bị đám người chen chúc đẩy ra, ngước mắt lên thấy Thiếu Kiệt đứng bên kia đường cái dắt theo hai đứa Hòa Hòa và Thuận Thuận đang nhìn y chằm chằm thì sững sờ.

QQ: Mãi tới t2 vừa rồi mình mới hết đợt thi cử rồi chạy pj thuyết trình báo cáo các loại nên hôm CN chưa post được chương mới "Phù quang", cũng mệt quá nên chẳng có sức post thông báo. Có gì mai hoặc đến CN mình sẽ post bù chương nhé! <ins class="adsbygoogle"

150. Chương 148: Bắt Cóc Và Đùa Bỡn

Tiệm cà phê.

Bọn nhỏ đã được Mạc Dương tới đưa đi rồi.

Thiếu Kiệt cùng Hướng Nam ngồi mặt đối mặt, cả hai đều trầm mặc.

Hướng Nam không ngờ là Thiếu Kiệt bắt bọn nhỏ đi.

Tên Triệu Minh Lương kia chỉ là nghe bảo không thấy bọn nhỏ đâu nên liền thuận nước theo dòng, giả bộ như thực sự làm chuyện đó mà tống tiền.

Hướng Nam hỏi Thiếu Kiệt bắt hai đứa nhỏ đi làm gì.

“Muốn giết chết chúng nó.”

Câu trả lời này của Thiếu Kiệt khiến Hướng Nam sững sờ.

“Thiếu Kiệt…”

“Vì sao lại tái hôn sinh con?” Thiếu Kiệt gào lên: “Vì sao lại dây dưa không rõ ràng với đám người đó? Anh rõ ràng đã đồng ý với tôi rồi! Anh còn nhớ những gì nói lúc trên đảo với tôi không?”

“Bọn nhỏ… không phải con ruột của tôi.”

“Còn chuyện dây dưa không rõ ràng…” Hướng Nam cười tự giễu: “Cậu cũng không phải mới ngày đầu biết tôi….”

Thiếu Kiệt nắm lấy tay y.

“Rời khỏi bọn họ!”

Thiếu Kiệt rất nghiêm túc, đầu mày nhíu chặt, nhìn Hướng Nam đăm đăm.

Hướng Nam rút tay về, nhỏ giọng: “Có thể sao?”

Thiếu Kiệt ngẩn người.

Đúng vậy, có thể sao?

Đám sói con ai nấy cũng là kẻ chiếm cứ một phương trời. Hướng Nam muốn chạy cũng chạy không thoát. Bọn họ muốn độc chiếm, nếu như số còn lại kết hợp đối phó thì cũng không độc chiếm được.

“Cậu với Tiêu Tiêu khi nào tổ chức lễ cưới?”

Lời này của Hướng Nam lại khiến Thiếu Kiệt sửng sốt.

Hướng Nam nói: “Hôm nay, cốc này coi như cốc rượu mừng cậu mời tôi trước.”

Hướng Nam gọi phục vụ, lấy chiếc thẻ năm đó Thiếu Kiệt để lại cho y (vốn định dùng để chuộc con về), đưa qua.

Hướng Nam ra hiệu cho phục vụ lát nữa tìm Thiếu Kiệt lấy mật khẩu là được.

Y đứng dậy, nói một dãy số cho Thiếu Kiệt. Thiếu Kiệt hoàn hồn lại sau một phút ngớ người, ngước lên: "Cái gì?"

"Mật khẩu (sinh nhật Hướng Nam)." Hướng Nam khẽ cười: "Tôi nghĩ, cậu có thể đã quên rồi."

Hướng Nam ép bản thân bình tĩnh rời đi.

Y không biết, lúc y rút thẻ ra, tấm ảnh in kia cũng rơi xuống đất.

Thiếu Kiệt nhặt tấm ảnh lên.

Cậu xem ảnh, lòng dạ trăm mối ngổn ngang.

Cậu ngồi lại xuống ghế, trầm ngâm rồi lại ngẫm nghĩ, cuối cùng, đứng dậy định đuổi theo.

Không ngờ lại bị người phục vụ mang máy quẹt thẻ ra giữ lại.

Thiếu Kiệt vội vã ấn mật khẩu sau lao nhanh ra ngoài.

Cậu chạy tới chỗ đường cái thì đã không thấy bóng dáng Hướng Nam đâu nữa.

Cậu đứng bên đường cái gào thét nhưng chẳng ai đáp.

"Hướng Nam –" Thiếu Kiệt chạy quanh trước sau trái phải, kêu lớn: "Anh chỉ cần chờ hết sinh nhật này của tôi mà thôi! Tôi chỉ cần qua sinh nhật này là có thể ở cùng bên anh rồi! Hướng Nam! Anh ở đâu?"

Thiếu Kiệt chọn một phương hướng rồi ba chân bốn cẳng lao về phía đó.

Thiếu Kiệt thế nào cũng không ngờ được, ở ngày chỗ cậu vừa đứng, chỗ rẽ vào ngõ nhỏ, Hướng Nam bị một kẻ lấy vải tẩm thuốc mê bịt mũi kéo vào trong hẻm. Y không giãy thoát được, người dần dần nhũn ra, ngất lịm đi.

Lúc Hướng Nam tỉnh lại không biết mình đang ở đâu, cũng không nhìn thấy gì cả.

Mắt y bị bịt kín, hai tay bị trói chặt, ngồi trên một chỗ vừa mềm vừa thoải mái.

Hướng Nam nghe thấy tiếng cửa mở.

Tiếng bước chân không thực rõ ràng, giống như đang đi trên thảm.

Hướng Nam không rõ người tới là ai, chỉ biết người này vẫn luôn giữ một khoảng cách với y, đứng ở đó yên lặng nhìn y.

Hướng Nam không đoán được ý đồ của đối phương, căn bản không dám manh động.

Y điều chỉnh tư thế ngồi, sờ thấy một lớp lụa trơn bóng rồi lại sờ tới lớp vải bố bông mềm. Hướng Nam đoán mình đang ngồi trên giường, lùi về sau, sờ thấy thành giường.

"Anh bắt tôi tới đây để làm gì?" Hướng Nam hiện tại như một con thú con lông dựng đứng chuẩn bị chống cự.

Người đứng ở đầu bên kia giường vuốt cánh môi xinh đẹp, ngắm nghía thưởng thức. Hướng Nam không nhận được câu trả lời, rất căng thẳng: "Rốt cuộc là ai đấy?"

Hướng Nam giống như đang ở một mình trong căn phòng trống không mà diễn kịch độc thoại.

Sự kiên nhẫn của y dần mất đi.

Y bắt đầu cẩn thận thò chân ra, rất đề phòng mà dùng hai chân mò mẫn xuống giường.

Điều khiến Hướng Nam thấy kỳ quái là, hành động này của y không bị ngăn cản.

Tay y bị trói chặt đằng sau lưng, không tháo tấm bịt mắt xuống được, cũng không biết xung quanh mình là những gì, nghĩ không ra nên làm thế nào mới có thể giúp bản thân trốn thoát.

Chân y cẩn thận bước từng bước trên tấm thảm dày.

Y mấy lần đụng phải không biết là thứ gì, nghe thấy tiếng gỗ, tiếng thủy tinh va đập, rất đau nhưng đành cắn răng chịu đựng.

Hướng Nam nghe thấy một vài tiếng động.

Người kia hình như ngồi xuống giường rồi.

Kẻ đó mang thái độ đầy hứng thú đưa mắt nhìn y, nhìn y bước từng bước, mạo hiểm tiến về trước.

Hướng Nam đụng phải một cánh cửa.

Y ban đầu rất vui mừng, nhưng sau khi nhấc chân lên lại không chạm thấy bên kia khung cửa.

Không phải cửa sao?

Không, là cửa, nhưng hẳn là không phải cửa để rời khỏi căn phòng này.

Hướng Nam nghe thấy phía giường có tiếng động, nghĩ mình bị người ta trói lại coi như con khỉ diễn xiếc, trong lòng nổi nóng.

Y định lên tiếng, định chửi mắng, không ngờ miệng vừa hé, đã có chuyện bất ngờ xảy ra.

Có người mở cửa phòng.

Chính là chỗ cách Hướng Nam không xa.

Một người phụ nữ tiến vào vừa lên tiếng, Hướng Nam liền nghe tiếng đoán phương hướng rồi lập tức lao qua đó.

Người phụ nữ kia bị Hướng Nam dọa nhảy dựng.

Hướng Nam còn chưa thành công thoát ra khỏi phòng đã bị người từ phía sau tóm lại, kéo lê đẩy lên giường.

Cảm giác này, Hướng Nam sững người.

Y ngồi dậy.

Người phụ nữ nọ bị đuổi ra, cửa phòng lại đóng lại. Người kia đi tới trước giường, sờ chân Hướng Nam, tựa sát về trước, nghe Hướng Nam gọi y thì ngẩn người.

“Thường Triết.

Mọi hành động của người đó hoàn toàn khựng lại.

Trong lòng Hướng Nam phỏng đoán, lại gọi: “Thường Triết?”

Cặp mắt xanh lam hơi cong híp lại, khóe miệng Thường Triết cũng nhếch lên.

Y khẽ chạm lên môi Hướng Nam, giọng trầm trầm đầy mê hoặc: “Sao anh biết là tôi?”

“Sao có thể không biết là cậu?”

Khi nãy Thường Triết vừa chạm vào y, y liền cảm nhận được.

Là Thường Triết không sai.

Thường Triết rất thỏa mãn với việc Hướng Nam có thể nhận ra mình, khẽ hôn y rồi đưa tay sờ nắn eo Hướng Nam.

Thường Triết cởi quần Hướng Nam ra, trực tiếp tiến vào trong y.

Sự thô bạo cố tính của Thường Triết khiến Hướng Nam đau đến mặt trắng bệch.

Hướng Nam không nhìn thấy gì, tay lại bị trói chặt phía sau.

Y cắn môi chịu đựng. Thường Triết nhìn cả người y lấm tấm mồ hôi, hôn nhẹ lên chóp mũi y rồi đầy yêu thương dịu dàng nói: “Anh biết không? Anh là người thứ hai trong cuộc đời tôi phản bội lại tôi….”

Trong đôi con ngươi xanh lam chỉ có một vẻ u ám, nhưng Hướng Nam không nhìn thấy.

Hướng Nam đau đến mức kêu thành tiếng, hỏi y: “Cậu bắt cóc tôi… rốt cục là muốn làm gì?”

“Muốn làm gì sao?” Cả người Thường Triết tản ra luồng khí lạnh hung ác, bật cười ha ha, thì thầm bên tai Hướng Nam: “Tôi muốn Mạc Dương chết ”

Đại thúc sững người, vô cùng hoảng hốt. <ins class=“adsbygoogle”

151. Chương 149: Đút Ăn

Thường Triết tuy lúc ban đầu giày vò Hướng Nam, nhưng sau đó lại rất dịu dàng.

Tư thế xấu hổ kia cùng thứ khoái cảm mê hồn thiếu chút nữa khiến Hướng Nam ngượng chết.

Hướng Nam sau đấy ngất lịm đi trong vòng tay Thường Triết.

Y bị giam lòng, mọi việc đều do Thường Triết tận tình chăm sóc.

Thường Triết thích sẽ đút cho y chút đồ ăn, vui lên lại đút y thêm chút quà vặt, nhưng chưa bao giờ cho y ăn vào bữa chính.

Luôn có một người phụ nữ mang đồ ăn tới, nhưng rất nhanh, còn chưa nói được với Hướng Nam hai câu đã bị đuổi ra rồi.

Hướng Nam không hề bị bỏ đói, thế nhưng không ăn ba bữa theo giờ quy định hai mắt Hướng Nam vẫn bị bịt kín Thường Triết lúc nào thích sẽ ôm y ngủ tít mít trời đất, Hướng Nam dần không phân biệt được rốt cục là đang ban ngày hay ban đêm nữa.

Hướng Nam lo lắng về những lời Thường Triết nói lúc trước.

Hướng Nam biết y không hù dọa mình, sợ y sẽ làm chuyện gì đó gây bất lợi tới Mạc Dương.

Trong quãng thời gian bị giam lỏng, chỉ cần Thường Triết hơn mười phút không có mặt trong phòng hay muốn tránh mặt Hướng Nam ra ngoài gọi điện thoại, Hướng Nam sẽ gọi tên y, làm ầm ĩ tìm y.

Lâu dần, suy nghĩ muốn trói buộc Thường Triết bên mình của Hướng Nam bị Thường Triết nắm được.

Thường Triết vui vẻ để y làm như vậy. Thỉ thoảng còn cố ý lặng thinh, giữ khoảng cách, nhìn chằm chằm Hướng Nam.

Hướng Nam gọi thì Thường Triết mặc cho y gọi.

Đợi đến lúc Hướng Nam nóng ruột, lấy chân thăm dò định xuống giường, Thường Triết mới tiến tới, chạm vào người y, đè y xuống.

Hướng Nam từ từ cũng nhận ra Thường Triệt là đang cố ý.

Y rất buồn bực, mỗi lần đều bị đè xuống cũng rất xấu hổ.

Vì Thường Triết lần nào cũng chọc y đói khát, chọc y vội vã cầu hoan.

Ngày tháng không biết qua được bao lâu, thái độ của Thường Triết cũng dần trở nên mềm mỏng hơn.

Hôm ấy, Thường Triết đột nhiên nổi hứng, muốn cho Hướng Nam ăn một bữa cơm chính.

Cửa phòng bật mở.

Đại thúc được đỡ ngồi ra ghế.

Có vài người hầu cẩn thận trải chiếc khăn trải bàn lớn lên giường rồi sau đó kê bàn ăn trên giường lên.

Tiếp theo các món ăn lần lượt được bày ra, người hầu dần dần rời khỏi. Thường Triết vào nhà vệ sinh, Hướng Nam ngồi đó ngửi mủi thức ăn nhưng không nghĩ chạm vào.

Y cảm thấy vẫn còn người trong phòng.

Ánh mặt người đó nhìn y hẳn là rất kỳ quái.

Vì y cảm nhận được ánh nhìn kia, cả người đều không thoải mái.

Nghĩ thấy quần áo mình đều chỉnh tề, Hướng Nam khó hiểu, nói vào không khí: "Cậu nhìn gì vậy?"

Người kia dường như hơi ngạc nhiên, sau đó mới đáp: "Không có gì, chỉ là cảm thấy có chút tò mò thôi."

Là giọng nữ.

Hơn nữa là người phụ nữ bình thường vẫn mang đồ ăn tới.

"Tò mò?" Đó tuyệt đối không phải ánh mắt tò mò, vì trong lòng Hướng Nam cảm nhận được đó là một thứ cảm xúc rất kỳ lạ.

Giọng Thường Triết như ẩn như hiện. Đại thúc loáng thoáng nghe thấy tên Mạc Dương, có chút hoài nghi, nói với người phụ nữ kia: "Tôi muốn đi vệ sinh, cô lại đỡ tôi với."

"Được."

Người phụ nữ kia đi lại, đỡ đại thúc, đưa y tới nhà vệ sinh.

Nghe thấy giọng nói trong đó, đại thúc ra hiệu bảo người phụ nữ kia rời đi.

Đại thúc nghe thấy Thường Triết đang hẹn với Mạc Dương.

Đại thúc không biết là Thường Triết đang cầm trên tay máy biến âm, học cách nói chuyện của đại thúc mà nói với Mạc Dương.

Đại thúc nghe thấy địa chỉ, trong lòng trầm ngâm suy nghĩ không biết Mạc Dương có xảy ra chuyện gì không, đột nhiên, cánh cửa bỗng di chuyển. Đại thúc kinh ngạc, vội vã chạy về hướng vừa đi ra.

Nhận ra mình nhầm, đại thúc không cẩn thận đụng phải đuôi giường té ngã.

Thường Triết nghe thấy tiếng thì đi lại, đại thúc đã được người phụ nữ kia đỡ dậy.

"Anh làm sao vậy?"

"Không, không có gì. Tôi muốn tự mình lên giường nhưng lại không phân biệt được phương hướng…"

Thường Triết rất hoài nghi.

Vì thực ra từ chỗ ghế đại thúc vừa ngồi cách cạnh giường không xa (chỗ đại thúc đụng ngã là đuôi giường).

Thường Triết leo lên giường, nói với người phụ nữ kia: "Đi ra, đóng cửa vào."

"Dạ."

Nữ hầu kia đi ra.

Y dẫm lên đệm, đi ra sau lưng Hướng Nam, ngồi xuống rồi ôm lấy y từ phía sau, dịu dàng nói: "Sao vậy? Thấy người ta xinh đẹp, định mượn cớ té ngã để lại gần à."

Hướng Nam nghe xong thì cười khổ: "Có nhìn thấy sao?"

Thường Triết vươn tay cầm lấy chiếc dĩa bạc: "Không nhìn thấy nhưng ngửi thấy được, mùi nước hoa ấy "

Hướng Nam hờ hững với việc phán đoán bừa bãi của Thường Triết, nghe thấy bảo người phụ nữ kia rất xinh đẹp nên Hướng Nam hỏi y: "Cô ấy rất xinh đẹp?"

"Phải." Thường Triết đáp: "Mới tới được hơn một tháng. Là người ngoại quốc, dáng cao thân gầy, mắt màu cà phê, tóc xoăn cũng màu cà phê."

"Vậy cậu đã…"

Hướng Nam nói xong, Thường Triết liền bật cười ha ha.

Thường Triết cười như này là hư hỏng nhất.

Hướng Nam không cần nhìn cũng biết.

Mặt Hướng Nam ửng hồng, nhấn mạnh: "Tôi không có ghen."

"Phải Tôi biết." Thường Triết giống như cho Hướng Nam một lối thoát, dùng ngữ khí cường điệu đáp lại y.

"Lúc tôi ở bên anh sẽ không chạm vào người khác. Huống hồ…" Thường Triết thần bí tựa lại gần Hướng Nam, nhỏ giọng nói: "Cô ấy đã…"

"Cái gì?" Hướng Nam không nghe thấy rõ đoạn phía sau phía sau, nghiêng mặt lại gần y.

Thường Triết nói lại một lần nữa. Hướng Nam vẫn không nghe thấy, dựa gần thêm nữa rồi hỏi: "Cái gì?"

Thường Triết là đang cố ý.

Y thổi khẽ vào vành tai mẫn cảm của Hướng Nam. Hướng Nam run lên, phản ứng đầu tiên là tránh ra nhưng không ngờ lại làm đổ bát canh trên bàn cơm xuống giường.

"Ôi, trời…" Thường Triết che cho Hướng Nam, tay áo ướt sũng.

Cũng may, chỗ canh này không còn nóng nữa.

Thường Triết nhanh chóng gọi người vào dọn, dẫn Hướng Nam ra ngồi lên ghế, sau đó tự mình chạy đi thay quần áo,

Thường Triết không biết hành động vừa rồi của y khiến Hướng Nam cọ lên chỗ bờ vai của y, tấm vải bịt mắt kia hơi lệch đi.

Hướng Nam nhìn xuống có thể thấy được vài thứ.

Y nhìn thấy rất nhiều chân váy, chạy qua chạy lại.

Hướng Nam lại cảm thấy ánh mắt ký quái của người phụ nữ kia.

Y ngẩng cằm lên, tầm nhìn trở nên rõ ràng hơn. Còn chưa thấy bóng dáng người phụ nữ kia đâu, y lại thấy Thường Triết không mặc áo kéo nữ hầu bê súp tới, lấy món đồ từ trong túi quần sau ra, xé mở rồi đổ vào bát súp kem nấm trên khay người hầu đang cầm.

Hướng Nam ngớ người.

Hướng Nam lúc này đã là cá nằm trên thớt rồi.

Nếu đó là thuốc thúc tình, cho vào cũng căn bản không có tác dụng gì.

Hướng Nam hoảng hốt.

Y vừa rồi nghe thấy Thường Triết hẹn Mạc Dương.

Thường Triết nhất định chuẩn bị ra ngoài một lúc rất lâu, sợ y trốn mất nên mới bỏ thuốc.

Thường Triết đích thân bê bát súp lại.

Hướng Nam cúi đầu, bị Thường Triết ấn ngồi lại xuống chiếc giường đã dọn sạch sẽ.

Căn phòng yên tĩnh trở lại. Thường Triết phát hiện vải bịt mắt của Hướng Nam hơi lệch, hỏi y: "Vừa rồi có ngoan không vậy?"

"Gì cơ?"

Hướng Nam quay mặt sang, chóp mũi cọ lên chóp mũi.

Hơi thở ấm áp, Thường Triết khẽ cười, chỉnh lại tấm bịt mặt của y rồi dịu dàng nói: "Không có gì."

Luồng hơi nóng được đưa tới bên miệng, Hướng Nam mím môi, sau đó hỏi: "Gì vậy?"

"Súp kem nấm."

Tim Hướng Nam giật thót, lại mím môi: “Tôi muốn ăn cơm Tàu.”

“Hôm nay trong nhà chỉ có đồ Tây thôi.”

Thường Triết khăng khăng, đẩy bát súp vào miệng Hướng Nam. Hướng Nam nếm thử một chút rồi giả bộ: “Không ngon….”

Thường Triết nhíu mày.

Sớm biết Hướng Nam không thích món này, lúc nãy y đã bỏ thuốc vào món khác.

Thường Triết vẫn kiên trì kêu Hướng Nam uống.

Đút được hai miếng, Hướng Nam nghe thấy tiếng gõ cửa, có người vào nói gì đó với Thường Triết.

Thường Triết đi ra.

Hướng Nam cảm thấy có người tiến vào, sờ soạng bát đĩa trước mặt y. Một lúc liền không còn tiếng động gì nữa, lại nghe thấy tiếng Thường Triết bước vào.

“Nhanh uống.” Thường Triết nài ép.

Hướng Nam muốn tránh né nhưng lại sợ Thường Triết biết việc y nhìn trộm rồi tức giận nhốt y lại (không trốn đi được nữa).

Hướng Nam do dự qua do dự lại, bát súp chạm tới bên môi khiến y ngẩn người.

Bát súp này nóng hơn lúc trước.

Nhớ tới mấy tiếng động kỳ lạ sau khi Thường Triết đi ra, Hướng Nam dò đoán, cảm thấy kỳ quái, rồi liều mạng uống hết. <ins class=“adsbygoogle”

152. Chương 150: Che Chở

Hướng Nam đoán không sai.

Bát súp kia không biết là do ai tráo đổi.

Y nằm trên giường giả vờ ngủ, đợi đến lúc chắc chắn Thường Triết thực sự đã ra ngoài thì mới ngồi bật dậy khỏi giường.

Hướng Nam tìm cách cởi tấm vải che trên mắt.

Từ sau khi bị giam lỏng, đây là lần đầu tiên Hướng Nam nhìn rõ nơi mình đang ở.

Gian phòng theo phong cách châu Âu, rất rộng.

Hướng Nam từng tới đây đổi thảm trải, có thể nói là quen thuộc.

Y lập tức xuống giường, tới bên cửa nghe ngóng, định chạy trốn.

Y vừa kề tai lên vách cửa, cảnh cửa đột nhiên bật mở. Hướng Nam lùi ra sau, bắt gặp ánh mắt người vừa tới thì ngây người.

"Cậu Hướng Nam…"

Nhị quản gia bị đẩy ngã.

Hướng Nam hai tay bị trói ngược suýt nữa cũng mất thăng bằng mà ngã xuống đất.

Y ngay cả chút thời gian để hít thở cũng không cho bản thân, cắn răng cố gắng lao nhanh ra ngoài. Nữ hầu ngoài hành lang thấy y lao ra thì kinh hãi kêu lên, định tóm nhưng không tóm được.

Bên ngoài đang là ban đêm.

Hướng Nam sải bước, không đi giầy, chân trần chạy như điên ra ngoài.

Y mấy lần vẫy xe. Chủ những chiếc xe kia đều sợ rước chuyện vào mình nên không dừng lại.

Sau đó Hướng Nam nhìn thấy một chiếc taxi, cắn răng lao thẳng ra giữa đường cái. Xe taxi phanh gấp. Hướng Nam nhào qua cầu xin tài xế taxi, bị tài xế taxi chửi cho một trận.

Hướng Nam nói dối là mình gặp nạn.

Người tài xế kia vội vàng mở cửa ghế phó lại cho y lên xe.

Taxi nhanh chóng lái vào trong nội thành. Hai tay Hướng Nam được giải thoát, cầu xin người tài xế làm việc tốt tới chót, đưa y tới một địa chỉ.

Người tài xế taxi nghi ngờ: "Giờ này chỗ đấy không còn ai nữa rồi, cậu tới đó làm gì?"

Hướng Nam năm lần bảy lượt nài nỉ ông. Tài xế taxi thấy Hướng Nam quần áo gọn gàng(Thường Triết mặc cho Hướng Nam), không phải người xấu có ý đồ cướp giật, suy nghĩ một lúc rồi đồng ý.

Hướng Nam ngồi trên xe cả đường đi không ngừng cảm ơn người tài xế đến lúc xuống xe thì lao thẳng vào màn đêm.

Nơi đó chất đầy các loại công-ten-nơ cỡ lớn, chẳng có bóng dáng một ai. Hướng Nam tìm kiếm, không thấy Thường Triết mà lại nghe thấy Mạc Dương gọi mình, giật mình định đáp lời, không ngờ có người bịt miệng y kéo ra ngoài.

"Ô! Ô!"

"Sao anh lại ở đây?!"

Thường Triết thở hổn hển, đẩy Hướng Nam ngã xuống nền đất. Hướng Nam thấy trên tay y có vết thương, hoảng sợ, mặt mũi tái mét nói: "Cậu làm gì Mạc Dương rồi?"

Thường Triết không trả lời y, mà đi về phía Mạc Dương đang gọi lớn tiếng.

Hướng Nam vội vã tóm lấy chân y, giữ y lại.

"Buông tay!"

Hướng Nam sống chết cắn răng níu chặt lấy Thường Triết, khuyên can, nhất định không buông.

Thường Triết mấy lần giãy ra lại bị Hướng Nam níu lấy, cáu kỉnh.

Thường Triết muốn xuống tay hung dữ nhưng lại không nỡ, cắn răng đưa tay định lấy báng súng đánh ngất Hướng Nam thì chợt nghe thấy tiếng. Y cả kinh giơ súng chĩa về phía phát ra tiếng động, nhìn thấy Mạc Dương thì sửng sốt.

"Hướng Nam…"

“Đi đi!”

Hướng Nam kéo giật Thường Triết ngã.

Khẩu súng trên tay Thường Triết rơi xuống đất. Hướng Nam nhào qua giành giật với y, cả hai quấn lấy nhau.

Mạc Dương lập tức hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Gã xông tới định tóm lấy Thường Triết, không ngờ Thường Triết nện một đấm vào bụng Hướng Nam, nhặt lấy súng rồi chĩa thẳng về phía Mạc Dương.

Chỉ nghe thấy tiếng súng nổ, Hướng Nam sững sờ, Thường Triết ngây người, Mạc Dương theo tiếng súng mà ngã xuống.

Thường Triết chưa từng bóp cò súng hoảng hốt.

Mạc Dương bị bắt trúng chân cắn răng nhào qua liều mạng với y.

Hướng Nam ở đó nhìn, ngăn cản không được mà xuống tay cũng không được giúp Mạc Dương thì không phải, giúp Thường Triết cũng không đúng. Thường Triết dẫm mạnh lên phần đùi bị thương của Mạc Dương, Mạc Dương đau đớn khụy xuống. Hướng Nam thấy Thường Triết lại cầm súng lên, lập tức chắn trước mặt Mạc Dương. Thường Triết mặt mày dữ tợn trừng Hướng Nam, rống: “Cút ngay!”

“Bỏ súng xuống!”

“Cút ngay!”

“Tôi bảo cậu bỏ súng xuống!”

Sự khiêu khích của Hướng Nam chọc Thường Triết tức giận dí họng súng lên đầu y.

Hướng Nam bình thường lúc gặp chuyện luôn nhát gan sợ sệt giây phút này đến trán cũng chẳng nhăn lại.

Ý của y rất rõ ràng, muốn giết Mạc Dương thì phải bước qua xác y đã.

Trong mắt Thường Triết đầy hận thù, tim gan đau đớn, nói: “Anh yêu cậu ta đến vậy sao?”

Giọng Thường Triết đã biến âm, nghiến răng: “Yêu tới mức… ngay cả tính mạng cũng không màng sao?”

Kích động, căm phẫn, uất ức, thêm oán hận, y vỗ lên mình: “Tôi có gì không tốt? Tôi làm sai cái gì sao? Vì sao anh luôn đối với tôi như vậy? Vì sao nhất định phải là cậu ta mà không thể là tôi!!!”

“Nếu hôm nay người bị chĩa súng vào là cậu thì tôi cũng sẽ làm như vậy!”

Hướng Nam gào thật to, át tiếng y, rất đau lòng.

Hướng Nam nhướn mày gầm lên giận dữ: “Cái này không liên quan đến việc muốn ai bỏ ai, mà là chuyện thế nào là đúng thế nào là sai! Tôi không dám chắc cậu làm tới mức này là vì hận hay là vì yêu, nhưng tôi có thể khẳng định với cậu rằng, tôi vất cả trốn ra chạy tới đây không phải chỉ vì quan tâm mình Mạc Dương mà còn cả cậu nữa!”

Lời Hướng Nam khiến Thường Triết ngờ ngàng.

“Tôi không muốn cậu làm chuyện dại dột! Cậu có hiểu không?”

Hướng Nam tiến lên nửa bước ép Thường Triết lùi về sau.

“Đời người là chuyến tàu một chiều. Nếu lầm lỡ sẽ không thể quay đầu lại nữa đâu…”

“Thường Triết…” Hướng Nam vươn tay ra: “Tôi cầu xin cậu, cậu đưa súng cho tôi… Cậu đừng như vậy, cậu theo tôi về được không?”

“Muộn rồi! Tôi nuốt không trôi cơn giận này…” Nước mắt lưng tròng, Thường Triết lùi một bước, lên đạn, lắc đầu: “Tôi hôm nay đứng ở đây đã không hề nghĩ tới việc còn đường lui rồi. Anh kêu Mạc Dương suy nghĩ thử xem, nếu hôm nay cậu ta có thể sống sót rời khỏi đây, cậu ta sẽ bỏ qua cho tôi sao?”

“Tôi sẽ….” Mạc Dương gật đầu, nghiến răng nhịn đau: “Vì phát súng kia… không phải do cậu bắn.”

Nghe thấy vậy, Hướng Nam ngớ người, Thường Triết cũng sửng sốt.

Đột nhiên nghe thấy tiếng còi cảnh sát từ đằng xa tiến lại. Thường Triết kinh hoảng hỏi Hướng Nam: “Mấy người báo cảnh sát?!”

Mạc Dương đau đến mức mặt mũi tái mét, tựa lưng vào một thùng công-ten-nơ lớn, cả người lấm tấm mồ hôi, thở hổn hển: “Tôi không có….”

Hướng Nam hoảng sợ lắc đầu: "Tôi cũng không."

Thường Triết cầm súng, Mạc Dương trúng đạn, nếu như bị bắt thì Thường Triết…

"Cậu nhanh đi đi!"

Hướng Nam đẩy Thường Triết. Thường Triết hơi lảo đảo ngã về sau rồi nắm lấy tay Hướng Nam, kích động: "Anh đi cùng tôi!"

Mạc Dương hiện tại đang như vậy, Hướng Nam sao có thể bỏ mặc gã lại.

"Cậu nhanh cút đi!" Hướng Nam căng thẳng đến mức giọng run run.

Hướng Nam đẩy Thường Triết, liều mạng đuổi y. Thường Triết không muốn bỏ Hướng Nam lại, do dự không quyết, cứ ngây ra ở đó.

Hướng Nam bực bội vô cùng đẩy mạnh y một cái, vung tay lên tỏ vẻ định đánh: "Cậu có đi hay không?"

Thường Triết nghe thấy tiếng động ngày một gần, cắn răng, lùi về sau rồi quay người chạy đi.

Thân hình Thường Triết bị màn đêm nuốt chửng.

Hướng Nam thở phào, đi tới ngồi xuống bên cạnh Mạc Dương.

"Có phải rất đau không?"

Hai người nhanh chóng bị bao vây.

Hướng Nam dịu dàng hỏi, thấm mồ hôi trên trán giúp Mạc Dương.

Có người báo cho tổng đài, yêu cầu xe cứu thương tới giúp.

Mất quá nhiều máu, đôi mắt phượng của Mạc Dương đã dần mờ đi.

Gã căn bản không nghe thấy rõ Hướng Nam hỏi gì.

Trước lúc hôn mê, hai môi gã hơi động đậy.

Hướng Nam nghe thấy những gì gã nói.

Gã bảo: “Đừng sợ… Sẽ không sao đâu…”

Hướng Nam vừa nghe vậy, nước mắt lập tức lã chã rơi.

“Tôi không sợ…”

Hướng Nam khẽ nói, kéo Mạc Dương đã ngất đi lại, vỗ về mặt gã, để gã nửa tựa vào lòng mình, siết chặt vòng tay.

QQ: Vậy là tới mốc 150 rồi hú hú Còn 27 chương nữa là hết truyện, chỉ tầm 1 tháng nữa thôi T2 tuần sau mọi người đón chờ bộ truyện mới “Sủng cha” nhé ^^ <ins class=“adsbygoogle”

153. Chương 151: Truy

Thường Triết chạy về nhà, bên trong đen điện đã tắt tối om.

Y hoảng loạn, đầu mướt mồ hôi, đi tới trước tủ rượu, cầm lấy chai rượu trong tủ lạnh dốc thẳng vào họng mình.

Có người bật chiếc đèn LED trên tủ rượu lên.

Tim Thường Triết giật thót, cầm lấy chiếc súng để bên tủ, nhìn Nhị quản gia bước ra từ trong bóng tối.

“Sao bà còn chưa đi ngủ?” Thường Triết che dấu nỗi sợ hãi, ngồi xuống ghế bên quầy bar.

Nhị quản gia điềm đạm: “Tối thế này uống nhiều rượu như vậy không tốt.”

“Tôi biết rồi.” Thường Triết lập tức xuống ghế đi ra khỏi quầy bar.

Y chẳng để ý tới Nhị quản gia, đi thẳng về phía cầu thang. Nhị quản gia quay lại ngước đầu lên: “Cậu chủ.”

Thường Triết ngừng bước, cụp mắt: “Sao?”

“Uống ly sữa sẽ dễ ngủ hơn.”

Thường Triết có chút ngây người.

Cuối cùng, y gật đầu: "Được."

Thường Triết vào phòng liền bật TV lên.

Trên TV đang chiếu một bộ phim truyền hình xưa. Thường Triết nheo mắt, quẳng điều khiển lên ghế sofa.

Vừa quay đi, phim truyền hình chuyển sang quảng cáo, rồi sau đó liền tới mục tin vắn. Thường Triết đã vào trong chỗ phòng ngủ nghe thấy tiếng đưa tin về cuộc đọ súng kia, vội vã cầm lấy một chiếc điều khiển khác, bật TV trong phòng ngủ lên.

Tiếng hai chiếc TV chồng chéo lên nhau. Phóng viên đài truyền hình trần thuật lại một cách vắn tắt: Cháu trai trưởng Ngụy Dương của chủ tịch tập đoàn XX, Ngụy xx nghi ngờ bị người khác phục kích, trúng đạn phải nhập viện, do mất máu quá nhiều mà đang trong tình trạng nguy kịch.

Trong khung cảnh ở bệnh viện mà phóng viên quay dược truyền về, ánh đèn chớp lóa không ngừng, Hà Kính đi ra yêu cầu bảo vệ giữ ổn định. Khung cảnh hỗn loạn, ống kính phóng viên không ngừng di chuyển, Hướng Nam đơn độc ngồi một bên chờ tin của bác sĩ lọt vào màn hình.

Thường Triết nhìn thấy Hướng Nam liền đứng bật dậy khỏi giường.

Y nghe thấy có người gõ cửa, lập tức tắt TV trước mắt đi rồi ra gian phòng ngoài. Nhị quản gia bê ly sữa tiến vào.

"Cậu chủ."

Ly sữa ấm được đặt trên bàn nước. Nhị quản gia quay ra thấy tin tức đang được phát trên TV trong gian phòng ngoài liền nhíu mày.

"Ra ngoài."

"Vâng." Nhị quản gia thu ánh mắt lại, nói với Thường Triết: "Cậu ngủ sớm một chút."

"Tôi biết rồi."

Nhị quản gia đóng cửa đi ra. Thường Triết lại vào trong phòng ngủ, lấy khẩu súng, tháo đạn ra.

Tính cả viên đạn rút ra từ nòng súng, Thường Triết tính thử thì không ngoài dự đoán của y, không thiếu

viên nào cả.

"Kỳ quái..."

Thường Triết vừa quay ra, nhìn thấy một bóng người đứng trước bàn trà trong gian phòng ngoài thì ngớ người.

Y nhấc chăn lên giấu súng vào.

Cặp mắt màu cà-phê, mái tóc quăn màu cà-phê, Thường Triết nhíu mày, hỏi bà: "Mary, bà vào đây làm cái gì?"

Mary quay đầu nhìn y, cầm ly sữa trên khay của mình đặt xuống bàn, rồi dọn ly sữa Nhị quản gia đưa tới lại, nói: "Tôi mang sữa tới cho cậu, cậu chủ."

Người phụ nữ tên Mary này đã hơn 50 tuổi rồi.

Bà lớn lên ở nhà họ Thường, sau đó nhìn Thường Triết trưởng thành, thái độ luôn đúng mực, tính cách có chút dí dỏm mà cũng rất chín chắn, là một trong những người hầu già trong nhà mà Thường Triết yêu quý.

"Không phải đều là sữa sao?" Thường Triết nghe vậy thì nhíu mày, đứng dậy đi về phía bà: "Cháu không hiểu, bác làm vậy làm gì?"

Mary tới đây đã rất lâu, lần nào cũng như vậy.

Chỉ cần là đồ Nhị quản gia đưa tới hay do bà ấy phụ trách, Mary đều sẽ đem đi đổi.

Như vậy là tỏ ý không tin tưởng.

Nhị quản gia không cần nói từ lúc nhận việc làm bảo mẫu ở trường học cho tới bây giờ, đã theo Thường Triết được không ít năm. Thường Triết không hiểu, hành động này của Mary là vì lẽ gì.

"Không cần để tâm, nhanh uống rồi ngoan ngoãn ngủ đi."

Lời của Mary làm Thường Triết kháng nghị.

"Mary, cháu đã không còn là đứa nhỏ nữa rồi. Bác không thấy nên thẳng thắn với cháu về mấy chuyện này sao?"

Mary lắc lắc ngón trỏ, trêu: “Cậu mãi mãi là một đứa trẻ Còn tôi, mãi mãi là một thiếu nữ xinh đẹp hai mươi tuổi lẻ mấy trăm tháng Bé con phải nghe lời mỹ nữ Nhanh uống đi rồi sau đó ngoan ngoãn đi ngủ ”

Mary trêu đùa cảnh cáo, nhướn mày: “Nếu không, tôi sẽ đi báo cáo với bà nội cậu đấy.”

“Mary…”

“Không nói nữa ” Mary hất cằm, đi về phía cửa.

Thường Triết rất nghiêm túc, nhíu mày, hỏi: “Mary, cha gọi bác tới đây, rốt cuộc là để làm gì?”

Mary quay đầu lại.

Bà rất nghiêm túc, nói: “Thay thế Nhị quản gia.”

Thường Triết ngớ người.

“Vì sao?”

Mary không đáp, chỉ khẽ cười rồi đóng cửa lại, đi ra ngoài.

Thường Triết nghĩ mãi không ra, uống hết ly sữa, cất súng đi, tắm rửa một cái, thay quần áo rồi ra ngoài.

Hình ảnh Hướng Nam bất lực cô độc một mình trên màn hình không ngừng hiện lên trong đầu y.

Y muốn tới bệnh viện tìm Hướng Nam.

Bệnh viện.

Hướng Nam không có cô độc trơ trọi như Thường Triết nghĩ, mà đang ở đó chịu bị người ta gặng hỏi trong thời gian rất dài.

Trước mặt bao người, người nhà họ Thường ở đây vẫn chưa đủ mặt dày để đi tính sổ với đại thúc.

Trình Nam nghe tin liền tới trước Thường Triết một bước.

Hướng Nam mặt mũi tái nhợt mệt mỏi, quần áo dính bê bết máu, đôi chân trần đầy vết cắt, ngồi ở đấy

không ngừng bị người ta qua thăm hỏi.

Trình Nam nhíu mày, đi tới đẩy người lại hỏi han ra, chẳng đợi đối phương tỏ thái độ đã trợn mắt, ngồi xổm xuống hỏi Hướng Nam: "Bị thương ở đâu?"

"Tôi…" Việc Trình Nam tới đây làm Hướng Nam hơi bất ngờ, lắc đầu: "…. Tôi không sao."

Trình Nam trước mặt mọi người đưa tay sờ soạng trên người Hướng Nam.

Hướng Nam biết cậu không tin lời mình, đang kiểm tra xem mình có thật sự không sứt mẻ gì không.

Hướng Nam ngượng ngùng, thấy ánh mắt đánh giá kỳ quái của người xung quanh liền đẩy tay cậu ra, lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Tôi thật sự không sao."

"Giả vờ chứ gì. Anh, nhịn tới chết!" Trình Nam trước nay luôn là kẻ trời đất này ta lớn nhất, chẳng bao giờ để ý ánh mắt người xung quanh.

Cậu kiểm trả cẩn thận, chắc chắn Hướng Nam thật sự không sao, thấy chân Hướng Nam bị thương thành như vậy liền nhấc lên, ngồi xuống cạnh đại thúc rồi gác chân đại thúc lên đùi mình.

"Đau hả?"

"Không đau."

Hướng Nam nghe giọng cậu là biết cậu có chút tức giận (Trình Nam giận vì đại thúc ngồi đây lâu như vậy mà không có ai lại xử lý vết thương cho y) nên vội vã lắc đầu.

Người đàn ông theo Trinh Nam tới liền gọi y tá lại.

Y tá đẩy xe lăn tới muốn đưa Hướng Nam tới chỗ bác sĩ để xử lý vết thương trên chân.

Hướng Nam lo lắng chuyện sống chết của Mạc Dương nhất quyết phải muốn đợi đến lúc có tin, không chịu đi.

Sự cứng đầu của đại thúc chọc Trình Nam tức giận, nhưng cậu thấy bộ dạng đáng thương của y lại không mắng nên lời.

Chính lúc này, Thường Triết đến nơi, đứng ở một góc, đảo đôi mắt xanh lam nhìn quanh rồi ánh mắt dừng lại tại chỗ Hướng Nam.

Hai bàn chân bị thương của Hướng Nam gác trên đùi Trình Nam, đang nghe Trình Nam nói(thực ra là đang bị dạy dỗ…).

Lúc Thường Triết nhìn thấy Trình Nam có chút sửng sốt.

Thế nhưng rất nhanh, y thấy bộ dạng quan tâm chăm sóc của Trình Nam, việc Hướng Nam có người bên cạnh, ngoài chút yên tâm, còn có phần mất mát.

Y yên lặng đứng ở đó nhìn hai người họ hồi lâu.

Cuối cùng, y thu mắt về, quay người rời đi.

Hướng Nam ngẩng lên, vô tình nhìn thấy Thường Triết đang xoay người rời đi.

Hướng Nam ngớ người.

Cậu ta tới đây làm gì?

Y vội vàng thả đôi chân đang gác trên đùi Trình Nam xuống, đứng dậy đi về phía Thường Triết.

QQ: Hôm nay tạm thế nhé Mai post tiếp ^^ <ins class=“adsbygoogle”

154. Chương 152: Cao Trào

Hướng Nam không đuổi kịp buồng thang máy Thường Triết vừa đi vào.

Thang máy của y đi xuống dưới tầng thì thấy Thường Triết cúi đầu đi thẳng ra ngoài, liền vội đuổi theo.

Hướng Nam gọi y nhưng khoảng cách quá xa nên y không nghe thấy.

Thấy Thường Triết sắp tới bãi gửi xe ngoài trời, Hướng Nam rảo bước đi nhanh về trước, đột nhiên xuất hiện một người đầu cúi gằm đi theo Thường Triết, chen vào giữa Thường Triết và Hướng Nam.

Hướng Nam cảm thấy kỳ quái.

Nhìn từ đằng sau, người kia tóc ngắn, đeo khẩu trang, đội mũ, mặc bộ quần áo lao động liền thân màu

xanh sẫm, hai tay đút trong túi áo trước.

Nhìn theo hướng gã đi, Hướng Nam không rõ gã chỉ là cùng đường với Thường Triết hay là đang đi theo Thường Triết.

Hướng Nam yên lặng đi theo sau kẻ kia, dần dần thả bước chậm lại.

Thường Triết đi tới trước xe ô tô của y, lấy chìa khóa ra mở chốt xe, cầm lấy tay nắm cửa.

Y hoàn toàn không nhận ra có người theo sau mình.

Y vừa mở cửa xe ra đã bị đẩy mạnh từ đằng sau.

Y bị đẩy nhào về phía thân xe, tức giận quay lại thì ngẩn người, nhanh tay đỡ Hướng Nam đang loạng choạng.

Thấy một gã đàn ông đeo kính đen cầm con dao sáng choang tiến lại gần mình, Thường Triết sửng sốt.

Trình Nam gào lên giận dữ, mặt mũi đằng đằng sát khi từ phía không xa xông tới.

Kẻ kia hoảng hốt, vội vã ba chân bốn cẳng chạy đi.

Cao Hách không biết xuất hiện từ đâu tới ném một thùng xăng rỗng giả bộ như định giội xăng lên tên kia. Tên trộm vội vã đưa tay che, liền bị Thiếu Kiệt quét chân quăng qua vai, vặn tay đè xuống đất.

Đoàn kết chính là sức mạnh.

Một đòn đơn giản, Thiếu Kiệt đắc ý tranh công, Trình Nam tóm lấy tên trộm tức giận ra đòn, Cao Hách nhìn tên trộm bị đánh, Thường Triết gạt mồ hôi phàn nàn.

Trong giây phút ấy, đám sói con trước mặt Hướng Nam như trở về thời Đại học vẫn còn là anh em tốt.

Có điều cũng chỉ trong thoáng chốc.

Rất nhanh, mọi người viết xong biên bản tường trình, tên trộm bị cảnh sát dẫn đi, Hướng Nam được đưa vào phòng bệnh, quan hệ của bọn họ lại trở về như hiện tại, không khí cứng nhắc.

Hướng Nam thực ra vốn không cần nằm viện.

Y yên lặng ngồi ở đó. Y tá lau rửa sạch sẽ vết thương cho y rồi bôi thuốc, quấn băng, xong đi ra.

Ba con sói con trông nom y, không nói lời nào.

Hướng Nam cứ cúi đầu suốt, trong lòng đầy tâm sự, cũng không nói gì.

Hướng Nam ngồi đấy rất lâu, Thiếu Kiệt bị gọi đến chỗ lão gia nhà họ Ngụy cũng đã lại đây.

"Cái này…." Thiếu Kiệt lấy từ túi quần ra một tập giấy vụn đưa cho Hướng Nam.

Hướng Nam xem thử thấy nét chữ lẫn lộn, tất cả đều là bị xé vụn xong rồi được dán lại. Hướng Nam không hiểu ngẩng đầu lên: "Cái gì đây?"

"Bức thư năm ấy sau khi thoát khỏi hoang đảo tôi viết để lại cho anh."

Hướng Nam nghe vậy, nhìn mảnh giấy nát trong tay mà ngây người.

Thiếu Kiệt chau mày uất ức: "Tôi cho tất cả vào một túi giấy dai đưa cho y tá trưởng, kết quả bà nội lấy được rồi xé đi."

"Năm đó ông Đồ nhặt về, không kịp dán lại cho anh đã phải theo mọi người rời đi rồi. Hôm đó sau khi tôi trả con lại cho anh xong lại chẳng tìm được anh nên tới tìm ông Đồ trút giận. Kết quả ông Đồ lấy thứ này ra trả tôi, tôi mới biết vì sao anh lại không cần tôi nữa…"

Cậu nắm lấy tay Hướng Nam, giục Hướng Nam xem thư, nhưng bức thư này đã quá cũ, không được giữ gìn cẩn thận mà lại từng bị xé nát nghiêm trọng như vậy, Hướng Nam đọc không hiểu được mấy chữ.

Thiếu Kiệt cảm thấy mình thực oan ức, không cam lòng mà nói với Hướng Nam: "Nếu không để tôi đọc anh nghe."

Hướng Nam lắc đầu, khẽ bảo: "Thôi."

Hướng Nam biết, cậu không thể nào còn nhớ nội dung bức thư được.

Hơn nữa…

"Cậu cũng sắp kết hôn rồi, còn muốn gì ở tôi nữa?"

"Vậy… Vậy nếu tôi nói cô dâu của tôi là anh, anh có phải sẽ chấp nhận tôi không?"

Lưng Thiếu Kiệt nhanh chóng bị ánh mắt của mấy con sói con đằng sau chọc thủng.

Hàng lông mi của Cao Hách khẽ run lên, che đi tia u ám trong đáy mắt.

Trình Nam khoanh hai tay trước ngực, nắm đấm siết chặt, không làm gì cả.

Thường Triết rất muốn nói cho Hướng Nam biết chuyện súng không thiếu mất viên đạn nào nhưng lại chờ mãi chẳng có cơ hội ở một mình, có chút bực bội.

Có người y tá vào phòng, thông báo tin của Mạc Dương cho Hướng Nam.

Mạc Dương dạo trước Quỷ môn quan một vòng đã được cứu sống.

Gã vì mất máu quá nhiều nên không rõ khi nào sẽ tỉnh lại. Đầu đạn đã được gắp ra, bác sĩ ước chừng sẽ phải mất khá nhiều thời gian để vết thương ở chân có thể bình phục lại hoàn toàn.

Biết tin Mạc Dương còn sống, Hướng Nam xông ra, thiếu chút nữa đẩy ngã vị bác sĩ.

Bên này còn chưa kịp bật khóc vì hạnh phúc cực độ, bên kia lại đột nhiên có người tới tìm Thường Triết.

Bọn họ lấy giấy tờ ra, nói với Thường Triết: "Cậu Thường, chúng tôi nghi ngờ cậu có liên quan tới một vụ bắn súng đả thương người, mời cậu đi cùng chúng tôi để hỗ trợ điều tra."

Hướng Nam và Thường Triết nghe vậy thì cùng sững người.

Hướng Nam thấy Thường Triết định theo bọn họ đi vội kéo tay Thường Triết lại. Thường Triết mỉm cười trấn an y, giả bộ bình tĩnh ôm y rồi khẽ nói: "Không sao đâu."

Rồi Thường Triết rời đi cùng đám người kia.

Người nhà họ Ngụy không cho Hướng Nam gặp Mạc Dương, Trình Nam liền đưa y về nhà.

Hướng Nam lại bắt đầu chờ đợi tin tức của Thường Triết.

Muốn biết Thường Triết có chuyện gì hay không, cái này còn khó hơn lúc ở bệnh viện chờ tin.

Hướng Nam không biết phải làm gì mới có thể có được thông tin, tử thủ bên các loại điện thoại cũng như các phương tiện truyền phát tin tức.

Hướng Nam ngồi trong phòng khách rồi thiếp mất.

Đợi tới lúc y tỉnh lại, liền bị đám tin mới ùn ùn kéo đến đè bẹp.

Báo giấy, tạp chí, tất cả đều đăng hình Hướng Nam.

Trên mạng cũng có.

Có hình lúc ở bệnh viện đợi tin của Mạc Dương.

Có hình Trình Nam để Hướng Nam gác chân.

Có hình Thiếu Kiệt, Cao Hách ở bãi để xe bắt kẻ xấu.

Còn có hình ôm Thường Triết lúc y chuẩn bị rời đi

Tất cả đều là ảnh chụp trộm, kèm theo những thông tin cá nhân vụn vặt của Hướng Nam, viết thành bài sống động như thật.

Hai đứa cháu trai nhà họ Ngụy, thái tử nhà họ Trình, cậu chủ nhà họ Thường cùng cậu Ba nhà họ Cao coi một đại thúc bình thường như bảo bối.

Vị đại thúc này có đức có tài gì?

Là thần thánh phương nào?

Vấn đề này trở thành câu chuyện được bàn tán sôi nổi nhất cả thành phố. Hướng Nam trở thành đối tượng bị nghiên cứu, trở thành tiêu điểm của mọi người.

Cuộc sống của Hướng Nam như đảo lộn hoàn toàn.

Y không thể ra khỏi nhà, ngay cả rèm cửa cũng một mực đóng kín.

Hướng Bắc và Hướng Thiện không chịu nổi sự quấy nhiễu, đã xin nghỉ dài hạn.

Cũng may bệnh viên mẹ Hướng đang ở không phải là bệnh viện thường, cho tới nay là nơi duy nhất còn yên ổn.

Hướng Nam tưởng rằng "cơn bão" này tùy tiện ào qua rồi sẽ biến mất, thế nhưng rất nhanh, y liền biết suy nghĩ này của mình sai mười phần.

Không rõ liệu có phải có kẻ rắp tâm hãm hại hay không, đoạn clip giữa Trình Nam và đại thúc mà năm ấy nhà họ Trình đã sử dụng mọi thế lực để thu hồi cũng như cấm truyền ra, biến mất lâu như vậy, bây giờ lại có kẻ lôi ra được, còn đưa lên mạng.

Trong thoáng chốc đoạn clip bị điên cuồng phát tán, mọi người đều lấy ra so sánh, phát hiện, nhân vật chính thứ hai cùng đại thúc, thật sự giống.

Hướng Nam được gắn cho danh "người bị hại", chịu sự xói mói của mọi người. Hình chụp màn hình bị đem ra so sánh với bức ảnh gác chân trên đùi Trình Nam. Quan hệ giữa hai người rốt cục là người bị hại cùng người mang tội hay là thế nào khác, bị mọi người phỏng đoán qua lại tới mức rối rem.

Cả thành phố sôi sục. Hướng Nam không chịu nổi sự quấy rầy này, được Cao Hách lén đón tới biệt thự nhà họ Cao, trốn tạm ở gian nhà khách bên cạnh.

QQ: Sorry mn, giờ mới post được. Do mình khá bận, không tập trung beta được 1 loạt nên từ giờ đến cuối tuần mình sẽ post dần cho đủ số chương truyện của tuần này. Vì lịch học cùng như làm việc của mình đợt này có thay đổi nên lịch post cũng sẽ thay đổi. Sang tháng mình sẽ thông báo kỹ sau ^^ <ins class="adsbygoogle"

155. Chương 153: Anh Em

Tục ngữ nói thật đúng, không có bức tường nào là kín gió cả.

Hướng Nam chân trước vừa bước vào biệt thự nhà họ Cao, bên ngoài lập tức đã có người làm báo cáo tìm hiểu kỹ càng chuyện giữa Hướng Nam và cậu Ba nhà họ Cao rồi.

Việc Cao Hách giúp bắt trộm ở bãi để xe bị thổi phồng một cách trắng trợn, cái gì mà đặc biệt tới tìm Hướng Nam, cái gì mà tiện tay nhặt được một thùng dầu rỗng ngoài bãi để xe liền có thể nhanh trí đem đi dọa kẻ trộm, vân vân vũ vũ.

Sau đấy chuyện Hướng Nam lúc trước làm bảo mẫu ở trường cho Cao Hách cũng bị moi ra chuyện lúc ở trường Hướng Nam vì Cao Hách mà bị người khác nhốt trong nhà vệ sinh bắt nạt cũng bị moi ra. Giọng văn khoa trương, Hướng Nam cầm lấy tờ báo đọc từng từ từng từ, sắp ngất rồi.

Cao Hách giật tờ báo lại rồi thuận tay quẳng sang bên, ôm Hướng Nam dụi dụi, khóe miệng khẽ cong lên.

Trong biệt thự nhà họ Cao ngoài hai người bọn họ ra chỉ có người hầu.

Cao Hạo hiện tại không có trong nước, phu nhân nhà họ Cao cùng Cao Nhã đã ra nước ngoài du lịch.

Cao Hách chẳng cố kỵ gì, thế nên mới đón Hướng Nam tới đây, nhốt y lại trong gian nhà sâu nhất giữa bốn bức tường cao.

Hiện tại Thường Triết và Mạc Dương đều đang khó bảo toàn cho bản thân bên nhà Thiếu Kiệt thì rắc rối muốn chết còn Trình Nam bằng rằng việc trở về nhà bị đợt "bão" này gián đoạn, đang gặp một đống phiền phức. Chỉ có Cao Hách, chỉ có chỗ hắn mới có thể che mưa chắn gió cho Hướng Nam.

"Chúng ta ra bể bơi phơi nắng được không?"

Là phơi ánh mặt trăng, Cao Hách đề nghị.

Hướng Nam lo lắng không yên, trong lòng đầy tâm sự, lắc đầu: "Không được."

"Chúng ta ra bể bơi phơi nắng được không?"

Cao Hách lại hỏi, vùi đầu vào vai Hướng Nam cọ cọ, hờn trách: "Tôi buổi sáng phải tham gia một buổi họp cực dài, xong lại bận rộn cả chiều, buồn ngủ lắm…"

Hướng Nam có thấy cuộc họp Cao Hách nhắc tới trên TV, hình như là thông báo thành tích Quý một của công ty cũng như kế hoạch phát triển ngắn hạn trong thời gian sắp tới.

Cao Hách bị người ta vặn hỏi chuyện Hướng Nam, nhưng hắn chẳng để tâm, vẫn tỏ vẻ lãnh đạm như bình thường.

Bộ dạng như một đứa trẻ to con này chỉ có những người thân thiết nhất mới có thể nhìn thấy.

Hướng Nam thấy hắn thực sự buồn ngủ, liền mềm lòng, xoa xoa mái tóc đen mềm của hắn, dịu dàng nói nhỏ: "Được."

Nói là ra bể bơi phơi da, không bằng nói là ở bể bơi phơi lưng.

Trăng tối nay rất to, rất tròn.

Bóng trăng chiếu xuống mặt nước, từng đợt sóng khẽ lăn tăn, ngắm nhìn mà thấy thực thanh thản, thoải mái.

Có một chiếc phao nằm to màu tím trong suốt nổi trên mặt nước.

Hướng Nam nằm trên đó, bị Cao Hách đè.

Trong lòng phiền muộn, vốn chẳng có tâm tình làm loại chuyện này, nhưng Cao Hách cứ ôm ấp cọ sát, không biết thế nào rồi dính lên người Hướng Nam.

Chỗ này là bể bơi lộ thiên.

Nằm đối diện nhà chính, hơn nữa trên mặt nước dập dềnh trôi.

Hướng Nam sợ hai người sẽ ngã xuống nước, thế nên cả quá trình cả người đều căng cứng, không dám cử động.

Cao Hách cũng biết chừng mực, chỉ làm một lần rồi tha cho Hướng Nam.

Hắn ôm lấy Hướng Nam từ phía sau rồi thiếp đi. Hướng Nam cảm thấy khắp người không thoải mái nên thấy hắn vẫn còn chưa ngủ hẳn liền khuyên: "Chúng ta lên bờ rồi ngủ, được không?"

Cao Hách không đáp, Hướng Nam biết, như vậy là tỏ ý không chịu.

Hướng Nam định ngồi dậy, nhưng tấm phao hơi nghiêng, cả người y liền cứng lại.

Y không dám cử động.

Tấm phao nằm này chỉ cần hơi dùng lực mà không giữ được thăng bằng là sẽ phiền phức. Hướng Nam sợ một chút bất cẩn sẽ làm hai người ngã xuống nước, nên lại nằm trở lại trên phao, không di chuyển.

Cao Hách cảm thấy cả người Hướng Nam căng cứng, ôm chặt dụi dụi, rầm rì nói: "Anh thả lỏng một chút được không?"

"Chúng ta về phòng ngủ đi."

"Không muốn….." Cao Hách siết chặt eo Hướng Nam, mệt mỏi thì thào: "Còn ồn ào thì sẽ không thích anh nữa…."

Trong trí nhớ của Hướng Nam, Cao Hách hình như trước nay chưa từng nói "thích" y như này.

Hướng Nam hơi ngẩn người, chớp chớp mắt, khẽ quay sang, hỏi hắn: “Thích tôi… cái gì?”

Cao Hách im lặng.

Hướng Nam có phần xấu hổ.

Trong lòng Hướng Nam có chút để tâm, tự an ủi bản thân cho qua. Không ngờ, một lúc sau, Cao Hách đột nhiên nói nhỏ: “Thích anh rất trắng…” (trắng = đơn thuần)

Cao Hách đang nói về tính cách, nhưng Hướng Nam nghe không hiểu, phản ứng đầu tiên là nhấc cánh tay lên nhìn thử.

“Đâu có đâu.”

Cao Hách biết Hướng Nam sẽ như vậy, cọ cọ một chút rồi tiếp tục ngủ.

Sau đấy, Hướng Nam không ngủ được, lại hỏi hắn: “Chuyện Thường Triết, cậu đã nghe ngóng được gì giúp tôi chưa?”

“Ừm…” Cao Hách nhìu mày, mặt vẫn nhắm: “Bác Lạc đã về rồi…”

Bác Lạc?

Hướng Nam hơi quay đầu: “Ai?”

Cao Hách bảo bối cứ bị quấy rầy mãi liền phát bực.

Hắn đột nhiên ngồi phắt dậy, đè lên người Hướng Nam. Động tác quá mạnh, phao nổi mất thăng bằng liền lật úp, hai người ngã xuống nước. Ánh trăng bị bọt nước bắn tung tóe làm cho tan ra. Hướng Nam không biết bơi uống phải ngụm nước, sợ hãi quờ loạn, vừa ngoi lên hít được một hơi thì đột nhiên được Cao Hách bám bên thành bể mượn lực nổi nâng lên.

Hướng Nam cả kinh cúi đầu xuống thì Cao Hách liền ngước cổ lên hôn y.

Tay y theo bản năng ôm lấy cổ Cao Hách.

Cao Hách không ngừng thay đổi góc độ, hôn đủ rồi mới chịu buông Hướng Nam ra.

Miệng khẽ mỉm cười, Cao Hách hôn nhẹ lên cằm y, nhỏ giọng nói với Hướng Nam: “Anh trai tôi về rồi…”

Hướng Nam sửng sốt, đưa mắt sang thì thấy quả đúng là vậy.

Cao Hạo mặc một bộ Âu phục đen chỉnh tề, đứng trên thành bể, nhìn hai người Hướng Nam, đầu mày khẽ cau lại, đôi con người thì lạnh băng. <ins class=“adsbygoogle”

156. Chương 154: Nói Chuyện

Hướng Nam hồi còn ở trên đảo đã từng nhìn thấy bộ dạng lúc này của Cao Hạo.

Hướng Nam hơi bối rối, có chút không biết nên làm gì. Bàn tay bám trên vai Cao Hách rất do dự cũng như chột dạ mà rút về.

Cảm nhận được hành động nhỏ này của Hướng Nam, hai mắt Cao Hách liền mang theo tia bất mãn mà ngước lên.

Dì Yêu từ nhà trong đi ra, rồi đứng lại sau lưng Cao Hạo.

Bà ngoắc ngoắc tay với Cao Hách. Hàng lông mi dài của hắn khẽ run lên, bảo Hướng Nam: “Có khách tới, anh về nghỉ ngơi đi.”

“Được.”

Hướng Nam vội gật đầu, được Cao Hách thả ra rồi leo lên thành bể.

Y cầm áo choàng tắm vắt trên ghế, men theo dọc bể bơi đi về phía Cao Hạo.

Bắt gặp ánh mắt Cao Hạo, Hướng Nam chần chử, không biết liệu có nên nói gì đó với hắn không. Y vừa mở miệng, Cao Hạo đã lập tức chuyển tầm mắt khỏi y. Hướng Nam hơi cau mày, quay lại nhìn Cao Hách đang nhìn y chằm chằm, cúi đầu lướt qua Cao Hạo rồi rời đi.

Hướng Nam đi rồi, Cao Hạo liền hỏi Cao Hách đang nắm lấy thành bể leo lên: “Vì sao lại đưa anh ấy về nhà?”

“Có vấn đề gì sao?”

Cao Hách lại chỗ ghế nằm lấy áo choàng mặc vào. Cao Hạo tiếp lời: "Em cảm thấy bên ngoài còn chưa đủ ồn ào hay sao?"

Cao Hách đã buộc dây xong, nghe vậy thì nhướn mày, quay ra nhìn Cao Hạo.

Cao Hạo cùng hắn đọ mắt. Cuối cùng, Cao Hách khẽ bật cười.

"Sợ gì, bây giờ cũng chẳng có ai tới gây chuyện với anh. Việc bên ngoài bàn tán là quan hệ của em và anh ấy, nếu anh sợ bị liên lụy, sợ bị đàm tiếu, cùng lắm em mở họp báo làm rõ trước mặt mọi người rằng em mới là người đàn ông của anh ấy. Là người của em…"

Cao Hách lười biếng đung đưa tay chân, nói: "Em cũng không phải không dám thừa nhận."

Hắn dứt lời liền đi vào trong nhà.

Lời nói mang hàm ý, Cao Hạo nhìn chằm chằm bóng lưng đang đi xa dần của Cao Hách, trán nhăn chặt lại.

Hướng Nam về tới gian nhà phụ liền tắm rửa sạch sẽ, xem TV một lúc rồi chẳng chờ Cao Hách mà leo lên giường nằm trước.

Y có rất nhiều tâm sự, rất nhiều lo lắng, tuy mệt nhưng lăn qua lộn lại trên giường mãi mà vẫn chẳng sao ngủ được.

Mạc Dương hiện tại như thế nào?"

Thường Triết có phải đã "vô tù" rồi không?

Trình Nam không về được nhà, bây giờ đang vất vưởng ở đâu?

Thiếu Kiệt ở nhà có phải sắp bị người nhà làm cho phiền chết không?

Thái độ vừa rồi của Cao Hạo, có phải là y không nên xuất hiện ở đây không?

Y có phải… gây phiền phức thêm cho Cao Hách không?

Lòng dạ mây đen bao trùm, nặng trịch. Hướng Nam rất lo cho mẹ Hướng, suy qua nghĩ lại rồi ngồi dậy gọi điện cho Hướng Bắc.

“Alo?”

Hướng Bắc vừa nghe thấy là tiếng Hướng Nam liền nói nhỏ: “Anh chờ chút.”

Hướng Nam thấy đầu bên kia điện thoại có một khoảng trống im ắng, sau đấy mới nghe thấy Hướng Bắc hỏi: “Anh, anh vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn.” Hướng Nam đáp, khẽ gật đầu ở bên này điện thoại rồi hỏi: “Mẹ… vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn.” Hướng Bắc phàn nàn: “Anh không biết em với Hướng Thiện phải khổ sở giấu dém thế nào đâu. Không xem TV, không đọc báo, chỉ sợ mẹ biết được chút thông tin nào, 24 giờ luân phiên trông coi bên bà.”

“….” Hướng Nam thực sầu não.

Giấy không gói được lửa, cho dù trông coi như vậy thì sớm hay muộn mẹ Hướng cũng sẽ biết.

“Xin lỗi….” Giọng Hướng Nam rất nhỏ, đầy áy náy: “Làm phiền hai em rồi.”

Hướng Nam đột nhiên nói ra lời như vậy, phản ứng đầu tiên của Hướng Bắc là cảm thấy tâm trạng Hướng Nam có gì đó không ổn.

Cậu hỏi Hướng Nam: “Anh, anh có phải gặp chuyện gì không?”

“Không có.” Dù Hướng Bắc không nhìn thấy nhưng Hướng Nam vẫn lắc đầu.

Hướng Nam nói tiếp: “Không biết đến lúc nào mọi chuyện mới lắng xuống, anh… cũng không thể trốn mãi được, không biết nên làm gì….”

Hướng Bắc bên này trầm mặc.

Cuối cùng, Hướng Bắc hình như có chút lượng lự, gọi một tiếng: “Anh….”

“Ừ?”

“Thực ra em xem rồi…”

Hướng Nam ngẩn ra: “Xem gì cơ?”

"….. Đoạn clip đó."

Hướng Nam sững sờ.

Giây phút ấy, cơn ớn lạnh dường như truyền từ lòng bàn chân, dọc theo sống lưng đâm thẳng tới đại não của Hướng Nam, cả người rét run.

Hướng Nam định dập máy.

Y định lập tức dập máy.

"Anh?" Hướng Bắc không nghe thấy tiếng Hướng Nam thì lo lắng: "Anh? Anh còn đó không? Anh!"

"…… Anh đây."

Tiếng nói khó khăn lắm mới cất lên được.

Sắc mặt Hướng Nam rất kém.

Giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bật khóc.

Tuy đoạn clip kia lúc trước đã từng bị đưa ra công khai, nhưng cho dù là ai xem thì cũng không thể khiến Hướng Nam cảm thấy khó chịu bằng việc chính người nhà y xem được.

"….. Sao em xem được?"

Hướng Nam hỏi vậy, Hướng Bắc liền im lặng.

Hướng Bắc định cho y biết hiện tại lên mạng tùy tiện vào một trang nào đó thì bài tiêu đề chính đều là cái này, nhưng cậu sợ Hướng Nam chịu không nổi nên chẳng dám nói.

"Tình cờ thôi ạ. Em cũng là xem tin tức thấy tò mò nên đặc biệt đi kiếm mới thấy được."

Hướng Bắc nói dối.

Lúc trước khi Trình Nam xảy ra chuyện, cậu không để tâm.

Nhà họ Trình làm việc rất nhanh, đoạn clip đó không tồn tại trên mạng được đến một tháng đã biến mất hoàn toàn rồi.

Mặc dù Trình Nam bị điều tra, sau đó còn ồn ào ầm ĩ, nhưng vì không ai tìm thấy đoạn clip đó, cũng không rõ tên tuổi nên Hướng Bắc lúc ấy hoàn toàn không biết người bị hại là anh trai mình.

Ngày ấy, Hướng Bắc nhập vào trang web, xem một chút, trong lòng thấy rất khó chịu.

Hướng Thiện lúc đó cũng ở đấy, bật khóc ngay tại chỗ.

"Anh… Em không rõ vì sao anh lại muốn chứa chấp Trình Nam? Cậu ta năm đó đối xử với anh như vậy! Cậu ta chính là một tên khốn nạn tội ác tày trời. Lúc em xem, em hận không thể… Em hận không thể một dao giết…."

"Không được làm xằng bậy! Không được báo thù! Không được tới tìm cậu ta!" Lời Hướng Bắc mang đầy y hận thù, Hướng Nam lo cậu xúc động rồi thật sự đi tìm Trình Nam tính sổ, lớn tiếng: "Biết chưa?"

"Anh!"

"Biết chưa?"

Trình Nam dù sao cũng là người nhà họ Trình, hơn nữa anh em lăn lộn bên ngoài cũng có cả một đám.

Nếu Hướng Bắc thật sự động vào cậu ta, không làm cậu ta bị thương liền bị đám anh em của cậu ta đập chết làm Trình Nam bị thương rồi sẽ bị nhà họ Trình xử chết.

Hướng Nam không thấy Hướng Bắc trả lời, rất lo lắng, nôn nóng hỏi: "Biết chưa?"

Hướng Bắc thật ra đã đi tìm Trình Nam từ sớm.

Nhưng dù cậu nghe ngóng thế nào cũng không tìm thấy người.

"Anh…" Hướng Bắc hỏi y: "Anh là gay sao?"

Hướng Nam sững người.

"Em nói linh tinh gì…."

"Mấy người kia gọi em là em vợ của Trình Nam." Hướng Bắc nói rất nhỏ: "Lúc em đi tìm Trình Nam… Mấy đứa bạn của cậu ta gọi em là em vợ của Trình Nam… Hai người…."

Hướng Nam trực tiếp dập máy.

Không chỉ là Trình Nam…..

Không chỉ mình Trình Nam….

Nếu tất cả mọi chuyện đều bị phanh phui, y sẽ bị xa lánh hoàn toàn, từ nay về sau chịu sự phỉ nhổ.

Hướng Nam co chân lên ghế sofa, cuộn mình lại, tay nắm tóc, ngồi ôm đầu.

Y cảm thấy….

Thế giới của y đang trên bờ vực… sụp đổ. <ins class="adsbygoogle"

157. Chương 155: Trầm Tư

Hướng Nam không biết, y ở đây buồn phiền thì ở phòng khách nhà chính, sớm đã có người phỉ nhổ y.

Khách tới biệt thự nhà họ Cao không phải ai xa lạ mà là ông ngoại của Cao Hạo, Watanabe Hiroya.

Màn vừa rồi của Hướng Nam và Cao Hách, không chỉ Cao Hạo nhìn thấy mà đồng thời tất cả cũng đã lọt vào tầm mắt của người đàn ông vừa bảo thủ vừa truyền thống này.

Cao Hách vào trong nhà chào hỏi được mấy câu liền bảo về phòng tắm rửa trước. Hắn chân trước vừa rời đi, Watanabe Hiroya đã lập tức nghiêm mặc, hỏi Cao Hạo (tiếng Nhật): "Chơi đàn ông còn dẫn về nhà, nó thường xuyên như vậy sao?"

"Dạ không ạ." Cao Hách trả lời: "Là lần đầu tiên."

"Đốn mạt!" Watanabe Hiroya tức giận không nhỏ, trợn mắt: "Con đàn bà kia nuôi dạy ra cái hạng này sao? Dạy thành biến thái như vậy?"

Con đàn bà kia là chỉ phu nhân nhà họ Cao, Đường Tinh Lam.

Đường Tinh Lam thân phận thấp hèn, còn là bà Hai cướp vị trị của con gái bảo bối của Hiroya ông. Cho dù người có đứng trước mặt Watanabe Hiroya thì ông cũng sẽ chẳng đối xử tốt đẹp gì, đằng này bà hiện không ở đây, ông càng không đời nào nói dễ nghe về bà.

"Tình cảm và gia tộc là hai chuyện khác nhau." Cao Hạo nhíu mày: "Không phải sao ạ?"

Ý kiến này của Cao Hạo thật quá khủng khiếp.

Watanabe Hiroya lập tức trợn tròn hai mắt lườm hắn, giận dữ nói: "Suy nghĩ vô liêm sỉ! Cháu nói vậy, chẳng lẽ cháu cũng thành gay như nó rồi sao?"

Cao Hạo hơi giật giật khóe miệng, lắc đầu, phủ nhận.

Watanabe Hiroya quan sát hắn, cau chặt mày.

Sau đó, Cao Hạo lại chẳng hề có vẻ nào là chột dạ, rất ung dung. Watanabe Hiroya thấy vậy, nghĩ thấy không đời nào nên im lặng.

Qua một lúc, bên phía Hướng Nam, đột nhiên có tiếng vặn tay nắm cửa.

Hướng Nam hơi giật mình ngẩng đầu lên, vội vã lao ra khỏi gian phòng khách nhỏ, leo lên giường, đắp chăn giả vờ ngủ.

Cánh cửa bật mở, người tiến vào bước đi rón rén, phía bên kia đệm lõm xuống, có người khẽ chạm vào cánh tay của Hướng Nam.

Cảm giác không phải, Hướng Nam bất ngờ mở mắt.

Y ngồi bật dậy.

Người tới quả nhiên không phải là Cao Hách như Hướng Nam tưởng mà là Cao Hạo.

Hướng Nam lùi về sau một chút, tay chống lên khoảng không, suýt nữa thì ngã ra khỏi giường.

Cao Hạo vươn tay ra định đỡ y, lại bị Hướng Nam lấy tay cản lại.

"Có chuyện gì sao?"

Thái độ lúc nãy ở bên bể bơi của Cao Hạo với y rất lạnh lùng.

Nhanh như vậy đã lại tới tìm y, trong lòng Hướng Nam có phần không chấp nhận được.

"Tôi…" Cao Hạo vừa lên tiếng, liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cao Hạo lùi ra rồi bước xuống giường.

Nhất thời, Hướng Nam những tưởng hắn định ra mở cửa, nhưng không ngờ Cao Hạo chỉ đút hai tay vào túi quần, đứng ra bên cạnh giường, rồi gọi: "Vào đi."

Thấy Cao Hạo làm vậy, Hướng Nam hơi ngây ra, cau mày.

Người bước vào là dì Yêu.

Tay bà bê một khay đồ, phía trên là hai ly sữa bò. Lúc bà đi vào nhìn thấy Cao Hạo, ánh mắt lập tức chuyển về phía Hướng Nam.

Cao Hạo nhíu mày, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Dì Yêu nghe vậy lập tức thu tầm mặt lại, chỉ ly sữa trên khay, nói với Cao Hạo: "Hách Hách bảo mang vào đây."

Vừa nghe nói Cao Hách ngủ đêm tại dây, Cao Hạo liếc Hướng Nam rồi bảo dì Yêu: "Đặt lên bàn nước đi."

"Vâng."

Dì Yêu đi ra ngoài gian phòng khách nhỏ.

Không rõ là không vui hay thế nào, đường nhìn của Cao Hạo cứ một mực dừng lại trên người Hướng Nam.

Hắn bảo Hướng Nam: "Tôi mong anh có thể rời khỏi đây."

Giọng nói của Cao Hạo không còn dịu dàng như trước đây, lời nói ra không phải câu hỏi chưng cầu ý kiến mà là một yêu cầu.

Dì Yêu vểnh tai lên nghe ngóng. Hướng Nam rất dứt khoát, gật đầu: "Được."

Cao Hạo lại mở miệng, sau đó, liếc mắt về phía dì Yêu, lên tiếng: “Bác vẫn chưa xong sao?”

“Xong rồi.” Dì yêu vội đặt ly sữa còn lại xuống, cầm lấy khay đồ, khẽ mỉm cười với Cao Hạo rồi nhanh chân đi ra, đóng cửa lại.

Cao Hạo thấy cửa đóng rồi liền ngồi lại xuống giường, giọng trầm trầm, nhẹ nhàng giải thích: “Không phải tôi muốn đuổi anh, nhưng ngày kia dì về. Anh trốn ở đây sẽ gây thêm phiền phức.”(dì ở đây là chỉ mẹ Cao Hách mẹ kế của Cao Hạo, bản gốc dùng từ ‘mẹ nhỏ’ nếu thay thành ‘mẹ kế’ thì nặng nề quá nên mình chọn ‘dì’ như trên nhé)

“Tôi biết.”

Thái độ của Cao Hạo chốc chốc lại như phân ra làm hai người. Giây phút này đây, Hướng Nam thậm chí không rõ cái nào là thật.

Có điều, cho dù thay đổi thế nào, ý của Cao Hạo cũng là không tiện giữ y lại.

Hướng Nam rất thông cảm.

Y cụp mắt rồi lại ngước lên, cam đoan: “Sáng sớm mai tôi sẽ đi.”

“Hướng Nam, tôi….”

Cao Hạo không muốn Hướng Nam cảm thấy hắn bạc tình, muốn giải thích, vươn tay ra nắm lấy bàn tay đặt trên giường của Hướng Nam, nhưng y lại nhanh chóng rút tay về.

Bầu không khí giữa hai người vô cùng không thoải mái.

Hướng Nam trầm mặc. Cao Hạo cũng trầm mặc.

Cuối cùng, Cao Hạo định lên tiếng, Hướng Nam lại cướp lời nói trước: “Tôi mệt lắm rồi….”

“À….” Cao Hạo đứng dậy: “Vậy anh nghỉ ngơi đi.”

Hướng Nam gật đầu, thấy Cao Hạo đi ra cửa, cầm lấy tay nắm cửa thì không nhịn được gọi hắn một tiếng.

Cao Hạo quay đầu lại. Hướng Nam mím mím môi, hỏi: “Chúng ta… chỉ là gặp dịp rồi chơi phải không?”

Cao Hạo ngây người.

Hắn không rõ vì sao Hướng Nam lại đột nhiên hỏi vậy, hơn nữa lại hỏi một câu khó hiểu như vậy.

Hắn nhướn mày: "Có ý gì?"

Nhìn phản ứng này của Cao Hạo, Hướng Nam đột nhiên cảm thấy mình thật ấu trĩ.

"Không có gì…." Hướng Nam lắc đầu, miễn cưỡng mỉm cười, nói: "Ngủ ngon."

Hướng Nam không phải dạng người sẽ đột nhiên hỏi câu như vậy.

Cao Hạo ngờ vực, nhìn Hướng Nam hồi lâu.

Thế nhưng Hướng Nam lại không nhìn hắn nữa, kéo chăn, chuẩn bị đi ngủ.

Cao Hạo trầm ngâm một lúc, phỏng chừng cũng không đợi được câu trả lời, mở cửa ra, vừa liếc mắc liền giật mình.

Dì Yêu đang đứng ngoài cửa.

Cao Hách cũng đang đứng ngoài cửa.

Dì Yêu sau khi ra khỏi phòng liền áp tai bên cửa nghe trộm, bị Cao Hách đi tới tóm được, nào ngờ, còn chưa kịp trốn, đã lại bị Cao Hạo đi ra bắt gặp.

Cao Hạo đóng cửa lại nhìn chằm chằm dì Yêu. Dì Yêu cười gượng gạo, xua tay, giải thích: "Tôi không nghe thấy gì cả…."

Dì Yêu nói là thật.

Biệt thự nhà họ Cao tường dày cửa chắc.

Có trách thì trách bà lúc nãy đóng cửa không để hé một chút, thế nên dựng tai nghe nửa ngày cũng chả nghe thấy được một chữ nào.

"Anh qua đây làm gì?"

Ngữ khí của Cao Hách không hề thân thiện.

Cao Hách cùng Cao Hạo mặt đọ mắt. Bầu không khí giữa hai người như có mùi thuốc súng phảng phất.

Dì Yêu thấy vậy rất lo lắng, thay Cao Hạo dạy dỗ Cao Hách: "Thái độ này của cháu là sao? A Hạo qua đây là vì lo cho cháu, là vì tốt cho cháu, biết chưa?"

Dì Yêu có phần hiểu nhầm.

Theo cách hiểu của bà, là Cao Hách nhân lúc mấy người Đường Tinh Lam không ở nhà mà mang đàn ông về làm xằng làm bậy. Bây giờ anh trai trở về, lo lắng cho em trai nên mới đuổi tên đàn ông kia đi.

Trong suy nghĩ của người già cả như bà, Cao Hạo làm vậy là không hề sai.

Đuổi người?

Cao Hách liếc dì Yêu một cái, hỏi Cao Hạo: "Anh đuổi anh ấy?"

Cao Hạo vừa mở miệng, dì Yêu đã cướp lời: "Nhất định phải đuổi ra khỏi nhà họ Cao!"

Không tức giận, thậm chí chẳng có vẻ không vui, khóe miệng xinh đẹp của Cao Hách khẽ nhếch lên, lắc lắc đầu.

Cao Hạo và dì Yêu cùng cảm thấy thái độ của Cao Hách quá mức kỳ quái.

Cao Hạo ngờ vực không hiểu, hỏi hắn: "Em cười cái gì."

Cao Hách không trả lời hắn.

"Buồn ngủ rồi." Cao Hách đi vào phòng.

Cao Hạo đưa mắt nhìn theo, không biết làm sao.

Trong phòng, Cao Hách chui vào ổ chăn, ôm lấy cơ thể ấm áp của Hướng Nam, thủ thỉ: "Anh tôi đuổi anh đi phải không?"

"Ừ."

Hướng Nam khẽ đáp một tiếng, xoay người, quay lưng về phía Cao Hách.

"Tôi đã sớm bảo rồi…. anh lại chẳng tin…." Cao Hách dụi đầu vào lưng Hướng Nam, lẩm bẩm nói: "Anh chẳng có giá trị gì trong lòng anh ấy cả…. Tôi đã sớm bảo rồi…."

Cao Hách rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Hướng Nam không ngủ được, nhẹ nhàng nhấc tay hắn ra, ngồi dậy, nhìn vầng trăng tròn to tỏa ánh bạc qua lớp kính cửa sổ sát đất.

"Gay sao?"

Hai miệng một lời khẽ khàng cất tiếng.

Cầm ly rượu, ngồi trên ghế xích đu trong vườn hoa, nghểnh cổ nhìn cùng một vầng trăng với Hướng Nam, Cao Hạo lẳng lặng chìm trong suy tư…. <ins class="adsbygoogle"

158. Chương 156: Chen Ngang

Nơi đầu tiên Hướng Nam tới sau khi rời khỏi nhà họ Cao là bệnh viện.

Lúc y đi, Cao Hách còn chưa dậy.

Tối qua Cao Hách chỉ hỏi xem có phải Cao Hạo đuổi y đi không, về phần nhưng chuyện khác lại không tỏ thái độ gì.

May cho Hướng Nam là hắn tham ngủ, đỡ phải chờ đợi rồi đối mặt, trực tiếp đi vào khu nhà chính, định lịch sự chào Cao Hạo một tiếng. Thế nhưng không ngờ, Hướng Nam vừa đi lên lầu hai, lại gặp một cảnh thế này.

Trong căn phòng khách bốn phía được bao bởi cửa sổ thủy tinh lớn, bầu không khí rất tệ.

Phu nhân nhà họ Cao cùng Cao Nhã về sớm hơn dự kiến.

Hai người ngồi trên sofa nghe ông ngoại của Cao Hạo rất kích động dùng thứ ngoại ngữ không đúng tiêu chuẩn nhưng lại rất lưu loát mà ở đó khoa chân múa tay.

Lông mày Đường Tinh Lam nhăn lại, hai môi mím chặt.

Cao Hạo ngồi bên quầy bar nghe, không nói chen vào.

Cao Nhã mở miệng mấy lần nhưng mãi chẳng nói thành lời.

Tình hình như vậy, Hướng Nam tự giác không tiện làm phiền, âm thầm lùi ra sau.

Thế nhưng không ngờ y vừa quay ra liền đụng phải dì Yêu đang đi lên cầu thang.

Dì Yêu run tay, chiếc thiệp mời màu đỏ cùng phong bì tinh xảo bà đang cầm đọc liền rơi xuống.

Hướng Nam vội nhặt lên giúp bà, nhìn thấy hai dòng tên trên thiệp mời liền ngây người.

Hướng Nam trả đồ lại cho dì Yêu, nói nhỏ hai tiếng rồi ra khỏi phòng. Y trốn trốn tránh tránh sau người hầu ra ngoài mua thức ăn (vì đề phòng phóng viên), rời đi.

Trong bệnh viện, tinh thần mẹ Hướng rất tốt.

Bà vừa thấy Hướng Nam cuối cùng cũng tới thăm bà, liền nắm tay y, hỏi đông hỏi tây.

Hướng Nam tùy tiện kiếm một lý do giải thích qua loa cho việc mình biến mất thời gian này.

Mẹ Hướng không hề nghi ngờ y, trò chuyện một lúc, thấy Hướng Thiện cũng đã tới, liền đề nghị tới khu điều dưỡng tìm bố Hướng rồi cùng ra vườn hoa nhỏ tắm nắng, tản bộ.

Bố Hướng đã nằm trong khu điều dưỡng ở đây được mấy năm rồi.

Năm ấy sau khi nhà họ Hướng dọn ra khỏi căn biệt thự của nhà họ Ngụy, bố Hướng liền được Mạc Dương đưa vào đây.

Trong này có bác sĩ chuyên ngành, còn có y tá chuyên nghiệp chăm sóc đặc biệt cho bố Hướng. Bố Hướng được chăm cho trắng trẻo mập mạp, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều.

Thế nhưng cho dù là vậy, bệnh tình của bố Hướng lại không khá hơn là mấy.

Ông không có khả năng đi lại, cả ngày chỉ ngồi trên xe lăn cùng nằm trên giường.

Miệng ông hơi méo, không thể ăn cơm, chỉ đành nhờ người bên cạnh bón cho mấy món đơn giản.

Ngón tay ông co quắp lại, nghe người khác hỏi cũng chỉ có thể đáp mấy chữ đơn giản "được, không, ừ", không thể trả lời kiểu nào khác.

Một người vốn cực nóng tính lại bị căn bệnh làm cho mất hết sự nóng nảy.

Ông cho dù ngồi xe lăn cùng sẽ gật gà buồn ngủ. Với Hướng Nam năm ấy khiến ông tức giận thành ra thế này, ông đã không thể cũng như lười có phản ứng xúc động nào lại rồi.

Hướng Nam ngồi một bên ghế đá, bóc vỏ quýt đặt vào đĩa, đưa tới trước mặt mẹ Hướng.

Mẹ Hướng cầm một múi quýt tới bên miệng bố Hướng. Bố Hướng không có phản ứng gì, mẹ Hướng chỉ đành tự mình ăn.

Hướng Thiện cứ nhìn chằm chằm Hướng Nam. Hướng Nam ngước lên, cô liền sẽ chuyển tầm mắt. Hướng Nam đoán rằng cô có thể cũng đã xem đoạn clip kia.

Hướng Nam cúi đầu, im lặng.

Đột nhiên có một múi quýt được đưa tới trước mặt Hướng Nam, y hơi bất ngờ.

Hướng Nam ngẩng đầu lên, nhận lấy múi quýt trên tay mẹ Hướng. Mẹ Hướng lấy một múi khác đưa cho Hướng Thiện, thở dài một hơi, nói với Hướng Nam: "Con bảo, nhà ta….. trước tiên là con ly hôn, sau đó ông nó đổ bệnh, rồi con trở về, lại ly hôn, con trai cũng không phải con đẻ, mẹ lại đổ bệnh. Chỉ trong chốc lát, người nhà chúng ta trong bệnh viện này từ một đã hóa thành ba người…."

Hướng Nam nghe thấy vậy liền căng thẳn: "Hướng Bắc gặp chuyện gì sao?"

Mẹ Hướng hơi ngây ra.

Lập tức, bà biết Hướng Nam hiểu nhầm, vội xua tay: "Ôi chao, phi phi phi phi, phỉ phui cái mồm, phỉ phui cái mồm."

"A Bắc nó không sao cả, không sao cả." Mẹ Hướng giải thích: "Mẹ là đang nói a Dương, a Dương."

"A Dương?!"

Mạc Dương chuyển viện?!

Hướng Nam thật sự không biết.

Hướng Thiện tiếp lời: "Hôm đấy anh Bắc vừa hay gặp người nhà họ Ngụy cùng nhân viên y tế đưa Mạc Dương tới. Anh Bắc định qua xem thử nhưng bị vệ sĩ của nhà họ Ngụy cản lại bên ngoài, căn bản không thể vào được."

Mẹ Hướng không biết Mạc Dương xảy ra chuyện gì, rất đau lòng, cũng có chút oán trách người nhà họ Ngụy, nói: "Tốt xấu gì cũng do nhà ta nuôi lớn, sao nhà họ Ngụy bọn họ lại có thể đối xử với chúng ta như kẻ thù như vậy chứ? Nhà ta dù nghèo nhưng cũng chẳng hề muốn xu nào cấc nào của họ, họ lại đề phòng nhà ta như vậy là để làm gì cơ chứ?"

Hướng Nam im lặng.

Hướng Thiện cũng im lặng.

Cuối cùng, mẹ Hướng lại thở dài, nhìn Hướng Thiện, vực dậy tinh thần rồi nói với Hướng Nam: "A Nam này, con thay mẹ đi ra đây, làm giúp mẹ một việc."

"Việc gì ạ?"

"Đi tạ lễ thần."

Hướng Thiện nghe vậy, mắt liền trợn tròn, lớn tiếng: "Mẹ!"

"Im miệng." Giọng mẹ Hướng không hề cay nghiệt, chỉ chỉ ngón trỏ hơn chê trách Hướng Thiện, nói với Hướng Nam: "Bọn nó không chịu đi, con đi thay mẹ, hơn nữa con đi cũng thích hợp, biết không?"

Mẹ Hướng kể lại mọi chuyện từ đầu tới cuối.

Hướng Nam lúc này mới biết chuyện.

Hồi trước Hướng Nam mãi chẳng lấy vợ. Mẹ Hướng lo lắng khôn nguôi, liền đi thắp hương, cầu xin thần thánh.

Sau này Hướng Nam kết hôn rồi, mẹ Hướng vui mừng quá mức, muốn được ôm cháu nội, cả ngày dùng đủ mọi cách để hầu hạ Sảnh Dực nên chưa đi tạ lễ.

Trải qua rất nhiều chuyện, mẹ Hướng nằm trong bệnh viện suy nghĩ linh tinh, cảm thấy nhà họ Hướng gặp bao khó khăn như vậy nhất định là do mình năm ấy chưa đi tạ lễ thần nên bị thánh thần trách tội.

Mẹ Hướng vốn định lén xuất viện đi tạ lễ nhưng bị Hướng Thiện cùng Hướng Bắc trông coi quá chặt.

Bà từng định kêu hai người họ đi, nhưng người trẻ tuổi không hiểu chuyện, cười nhạo thế này là mê tín. Mẹ Hướng sợ hai người họ ngoài mặt đồng ý nhưng rồi không đi, thế nên liền từ bỏ suy nghĩ này.

Hướng Nam nghe lời bà nhất.

Bây giờ, chờ sao chờ trăng, chuyện này cuối cùng cũng giao được cho Hướng Nam.

Bà lại sợ Hướng Nam cũng thế kia, nên bắt Hướng Nam phải ký giấy, lấy cái đó làm bằng chứng. Sự kỹ càng của bà làm Hướng Nam bật cười, hơi lắc đầu rồi đồng ý.

Mẹ Hướng nói xong, được Hướng Thiện đỡ đi vào nhà vệ sinh.

Hướng Nam cầm múi quýt, đưa tới bên cạnh miệng bố Hướng. Bố Hướng vẫn như vừa nãy, chẳng có phản ứng gì.

Hướng Nam nhìn mái tóc hoa tiêu của ông, trong lòng áy náy.

Bên cạnh chẳng còn ai khác, Hướng Nam rút tay về, cụp mắt nói với bố Hướng mấy lời như đang độc thoại.

"Bố, bố hiện tại hẳn vẫn còn giận con đi."

Hướng Nam cầm lấy một quả quýt, đầu cúi gằm, tiếp tục bóc vỏ, thì thào: "Con biết, con là đứa khốn nạn…."

"Nếu đổi lại là trước đây, con nhất định sẽ nói với bố rằng con vô tội…. Nhưng tới giờ này phút này, trải qua bao nhiêu chuyện, con đã không còn có thể hùng hồn nói ra lời như vậy nữa rồi…. Con…." Hướng Nam nhỏ giọng: "Không dám cầu mong bố tha thứ… Chỉ mong…. bố mau chóng khỏe lại…."

"Tôi muốn nói chuyện với anh!"

Đột nhiên nghe thấy tiếng người, Hướng Nam bị cắt ngang lời, bất ngờ ngước đầu quay sang, Thiếu Kiệt đang đứng sau lưng y.

Thiếu Kiệt nhìn từ trên cao xuống, nét mặt nghiêm túc hiếm thấy.

"Tôi……" Sắc mặt cậu nghiêm nghị, trực tiếp nói với Hướng Nam: "Muốn nói chuyện với anh." <ins class="adsbygoogle"

159. Chương 157: Hiểu Nhầm

Hóa ra Thiếu Kiệt cho người thủ sẵn ở đây chờ Hướng Nam xuất hiện, đã đợi rất nhiều ngày rồi.

Hướng Nam đứng dậy quay người lại, định lên tiếng nhưng lại nghe thấy giọng mẹ Hướng cùng Hướng Thiện.

Y lập tức quay đầu lại, thấy mẹ Hướng đi tới liền vội đưa tay ra đỡ, để bà ngồi xuống.

Mẹ Hướng không ngồi mà quan sát Thiếu Kiệt, hỏi: "Cậu…."

"Đây là cậu Ngụy…. Là… Là em họ Mạc Dương."

Nghe lời giới thiệu xa lạ đó của Hướng Nam, mẹ Hướng "à…." một tiếng còn Thiếu Kiệt nhăn mày, trực tiếp nói: "Bác gái, cháu với Hướng Nam nhà mình là…."

"Là con mời cậu ấy tới!"

Hướng Nam giật mình lập tức cắt lời.

Hướng Nam lườm Thiếu Kiệt một cái, hoảng hốt nói: "Cậu ấy lát nữa đưa con đi thăm Mạc Dương."

Mẹ Hướng vừa nghe thấy bảo đi thăm Mạc Dương thì cũng muốn theo cùng.

Nhưng rồi Hướng Nam khuyên bà, mãi sau bà cũng gật đầu chấp thuận.

Hướng Nam theo Thiếu Kiệt rời đi.

Y không trực tiếp cùng cậu nói chuyện giữa hai người mà thật sự muốn Thiếu Kiệt đưa y đi thăm Mạc Dương.

Trước cửa phòng Mạc Dương quả nhiên có hai vệ sĩ đứng trông, nhưng có Thiếu Kiệt dẫn đường, đại thúc đi lại không bị ngăn cản.

Hướng Nam vào phòng. Y tá đang ngồi ở đó đọc báo thấy Thiết Kiệt tới liền nhanh chóng đứng dậy khỏi sofa.

Hướng Nam nhìn Mạc Dương nằm trên giường, đầu óc trống rỗng, khóe mắt cay cay.

"Cậu ấy đã tỉnh lại chưa?"

Y tá lắc đầu.

Hướng Nam ngồi xuống bên giường Mạc Dương, nhìn cánh môi trắng bệch nứt toác, cầm lấy một chiếc cốc, rót chút nước rồi thấm ướt từng giọt từng giọt cho gã.

"Bác sĩ bảo gì?"

Nghe Thiếu Kiệt hỏi, y tá lặp lại một lượt những lời bác sĩ nói lúc đi thăm phòng.

Hướng Nam nghe xong, nhẹ gạt tóc mái của Mạc Dương qua, xoa mặt gã, khẽ thầm thì bên tai gã.

Hướng Nam thì thầm kêu Mạc Dương mau tỉnh lại.

Chuyện bên ngoài đang ầm ĩ, chuyện mẹ Hướng rất lo lắng cho gã, còn có những việc quan trọng không liên quan khác, rất nhiều, rất nhiều, y cứ như độc thoại bên giường Mạc Dương, nói rất nhiều điều.

Thiếu Kiệt đứng bên cạnh thấy vậy trong lòng khó chịu.

Cậu mấy lần mở miệng định nói gì đó nhưng rồi đến cuối vẫn chẳng thốt ra nổi chữ nào.

Sau đó, Hướng Nam ra khỏi phòng bệnh, theo cậu xuống tầng, đi tới một góc yên tĩnh.

Thiếu Kiệt đưa mấy món đồ cho Hướng Nam.

Hướng Nam nhìn thử, là thẻ ngân hàng lúc trước Thiếu Kiệt để lại cho y.

Hướng Nam lắc đầu: "Tôi không cần."

"Không được không cần!" Thiếu Kiệt nóng nảy, kêu: "Đây là tiền ăn hỏi lúc trước tôi để lại. Không có sự đồng ý của tôi, anh không rút khỏi ước định này được!"

Đính hôn….

Hướng Nam ngước lên, nhìn Thiếu Kiệt hồi lâu, cuối cùng, chẳng chút tình cảm đáp: "Tôi sau đó đã ngủ với người khác. Chỗ tiền này cậu sớm nên đòi lại."

Hướng Nam trước nay chưa từng bao giờ nói những lời như vậy.

Thiếu Kiệt nghe xong, có phần sửng sốt.

"Không được!" Thiếu Kiệt cau mày đầy tức giận: "Là của tôi thì phải là của tôi!"

"Tôi trước này chưa từng là của mình cậu."

Hướng Nam lẩm bẩm nói xong rồi quay người rời đi.

Thiếu Kiệt uất nghẹn, vươn tay giữ lấy y, bị y hất mạnh ra.

Thiếu Kiệt loạng choạng ra sau hai bước, lửa giận ngút trời. Cậu rất tức, rất hận, hai mắt đầy sát khí chém giết như loài sói.

"Anh rốt cuộc muốn thế nào? Anh rốt cuộc muốn tôi phải thế nào?"

Cậu nghiến răng nghiến lợi, chặn Hướng Nam lại, quát lớn: "Anh còn nhớ những gì chúng ta đã hứa hẹn khi còn ở trên đảo không? Anh còn nhớ lúc trước đã cam đoan với tôi những gì không?"

Hướng Nam bị tiếng quát làm cho lùi về sau một bước.

Nhưng thật kỳ lạ, đối mặt với một Thiếu Kiệt như thế này, y rất bình tĩnh.

Hướng Nam dừng một lúc rất lâu, giống như cố gắng nhẫn nhịn, nuốt vào, thản nhiên lên tiếng, nhắc tới một ngày. Thiếu Kiệt bỗng giật mình, sát khí biến mất, sau đó hoảng hốt chột dạ.

"Không phải đâu, anh nghe tôi nói…"

"Cậu không cần nói gì hết."

Hướng Nam cự tuyệt, cúi đầu rảo bước lướt quá Thiếu Kiệt muốn rời đi. Thiếu Kiệt hoảng loạn tiến lên kéo y lại, không ngờ Hướng Nam vừa quay người liền vung tay hung dữ tát bộp một cái lên mặt Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt bị đánh đến đờ người.

Cậu quay ra, nhìn khuôn mặt bi thương và phẫn nộ của Hướng Nam, không biết nên thế nào.

"Hướng….."

"Đừng có gọi tôi!"

Giọng Hướng Nam đã đè nén tới tận cùng. Nộ khí tích tụ ở chỗ Cao Hạo tối qua, cộng thêm hiện tại, y vừa rồi vẫn luôn tức giận, vẫn luôn giả bộ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất khó chịu.

"Cái gì mà kết hôn chứ, cái gì mà thích chứ, cái gì mà độc chiếm chứ, giả dối! Tôi lúc nào cũng moi gan móc phổi ra, kết quả mấy người trừ quăng tiền vào tôi còn có thể cho tôi cái gì?"

"Anh nghe tôi nói….."

Hướng Nam nổi điên rồi.

Y dứt khoát, mang theo chút nghẹn ngào: "Dừng lại ở đây thôi."

Thiếu Kiệt lắc đầu không dám tin, mở miệng định nói gì, nhưng Hướng Nam cắt lời cậu, đầy kiên quyết mà nói lớn: "Chúng ta sớm đã nên chấm dứt rồi. Ngay giây phút cậu quyết định kết hôn với Tiêu Tiêu đã chấm dứt rồi!"

Huồng hồ, bọn họ cũng đã sớm định ngày cưới rồi.

Hơn nữa, thiệp cưới cũng đã được gửi đi rồi.

Nói cái gì mà yêu cầu y thực hiện lời hứa.

Đó chỉ là giả dối.

Thiếu Kiệt rõ ràng biết y không thể làm được hai chữ "duy nhất" này. Bên kia chạy đi kết hôn, bên này thì không ngừng cố gắng chứng minh bản thân có thể làm được, chê trách y không giữ đúng lời hứa.

Hướng Nam sắp bật khóc rồi.

Y cảm thấy Thiếu Kiệt trước mặt thật dối trá.

Y cảm thấy bản thân từng chờ đợi mong ngóng thật ngu ngốc.

"Như vậy cũng tốt…" Y cụp mắt, cúi đầu, nhếch khóe miệng, nở nụ cười xấu xí, nói: "Xem tình hình bây giờ, hai chúng ta không thể một đời một thế, càng… không thể một cặp một đôi…."

"Cậu không thể thực hiện, tôi không thể giữ lời. Những gì từng nói trên đảo cũng chỉ là tùy tiện nói chơi mà thôi, cậu không cần tiếp tục chứng minh điều gì với tôi. Thực ra từ rất sớm tôi…" Hướng Nam ngẩng đầu lên: "Đã tỉnh mộng rồi."

Câu nói "tỉnh mộng" này là Hướng Nam đang tự nhắc nhở bản thân thêm một lần nữa.

Y xoay người, lệ tuôn rơi.

Một thằng đàn ông lớn tướng, lúc nào cũng ngây thơ chờ đợi, lúc nào cũng nước mắt lưng tròng. Hướng Nam tự giễu bản thân thực mất mặt rồi cất bước rời đi.

Lần này, Thiếu Kiệt không tiến lên cản y nữa.

Không thể thực hiện, không thể giữ lời.

Dừng lại ở đây…..

Thiếu Kiệt ôm đầu, túm lấy tóc mình, nét mặt thống khổ, ngồi xụp xuống đất, mặt vương đầy nước mắt. <ins class="adsbygoogle"

160. Chương 158: Tình Cờ

Hướng Nam vừa ra khỏi bệnh viện liền có người tới đón.

Còi kêu hai tiếng, một chiếc ô tô màu chàm từ từ đi tới trước mặt Hướng Nam.

Cửa sổ xe hạ xuống, Hướng Nam ngó vào trong xe, hỏi Trình Nam: "Xe đâu ra vậy?"

"Cướp được." Trình Nam nói đùa, vươn tay mở cửa để Hướng Nam lên xe, nói: "Đừng nhìn là xe rách nhé, tôi phải tốn bao nước bọt mới mượn được đấy."

Mượn?

Trong đầu Hướng Nam hiện lên hình ảnh Trình Nam giơ nắm đấm hỏi "mượn" người ta.

Hướng Nam hỏi cậu: “Cậu tới đây làm gì vậy?”

“Vốn định qua giúp chăm nom bác nhà, có điều người kia tới rồi, vậy tôi cũng đỡ, phải không?”

Hướng Nam khẽ cười, không đáp.

Sau đấy, y đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, bảo Trình Nam: “Cậu sau này đừng đến nữa.”

“Vì sao?”

“Tôi sợ Hướng Bắc thấy cậu lại đụng chạm đánh nhau với cậu.”

Trình Nam vừa nghe vậy liền lập tức hiểu có chuyện gì.

Trình Nam không nói.

Hướng Nam cũng không nói.

Im lặng một lúc, Trình Nam hỏi: “Tôi…. hình như chưa từng quăng tiền vào anh nhỉ?”

Trình Nam nói vậy, Hướng Nam đờ người.

Y lập tức ý thức được Trình Nam lúc nãy có vào trong bệnh viện, hơn nữa còn nhìn thấy gì đó, lườm cậu: “Cậu đánh tôi còn ít sao?”

Trình Nam cau mày, thanh minh: “Đánh là thương, mắng là yêu.”

Hướng Nam nghe xong lại lườm cậu: “Vậy cậu tối nay có muốn tôi lấy chổi lông gà ra “yêu thương” cậu một chút không?”

“Hung hãn rồi, lại hung hãn rồi. Làm cha rồi sao lại hung dữ hơn lúc trước nhiều như vậy chứ?” Trình Nam giả bộ than phiền, cười xấu xa nói thầm một câu bên tai Hướng Nam. Mặt Hướng Nam đỏ rực, quay đi, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Hai người lại lặng im một lúc lâu. Hướng Nam đột nhiên nhớ ra lời dặn dò của mẹ Hướng, nhân tiện Trình Nam bây giờ có xe, liền muốn Trình Nam đưa y đi tạ lễ.

“Có hơi xa đấy.”

“Nên tôi mới định nhân lúc bây giờ cậu có xe thì chở tôi đi một chuyến.”

Trình Nam gật đầu, nhìn Hướng Nam lại yên tĩnh ngắm cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng áng chừng, hỏi y: “Nếu… tôi ở bên ngoài cũng tìm người khác, có phải anh cũng sẽ không cần tôi không?”

“Phải.”

Hướng Nam không quay đầu lại, cũng chẳng cần nghĩ, đáp thẳng.

Trình Nam không nói gì nữa.

Hướng Nam cũng không nói gì nữa.

Trình Nam còn chưa quên sự việc nhỏ lúc trước kia.

Lời Hướng Nam nói lúc cậu phát hiện ra bức ảnh trên giấy đó.

Hướng Nam: Trên đời này không có bữa tiệc nào là không tàn…

Bộ dạng của Hướng Nam ngày hôm ấy, còn hiện rõ mồm một trước mắt.

Người đàn ông ngốc nghếch này đối với ai cũng tốt, chỉ là trước nay chưa từng nghĩ vì bản thân mà níu giữ ai lại cả.

Có lẽ, y vẫn luôn lặng lẽ chờ đợi, chờ một ngày kia mấy người bọn họ sẽ vì các loại lý do mà lần lượt rời đi.

Trình Nam mở miệng nửa ngày, nói: “Anh yên tâm, tôi sẽ không vậy đâu. Người khác không có sức hấp dẫn đối với tôi như anh, tôi vừa thấy anh….”

Trình Nam quay ra nhìn y, cường điệu nói: “….. Liền cảm thấy rất đói rất đói….”

“Nói bậy.” Hướng Nam cuối cùng cũng bị chọc cho bật cười.

Tâm tình biến đổi, không khí âm u nặng nề trong xe theo đó mà biến mất.

Hướng Nam mua đồ cúng theo lời mẹ Hướng dặn dò, cùng Trình Nam đi tới đích đến.

Trình Nam không vào, tìm chỗ đỗ xe rồi mở cửa sổ, ở trong xe đợi y.

Hướng Nam vào cúng bái, theo lời mẹ Hướng mà niệm cầu, xin một quẻ rồi mang ra nhờ giải đáp. Người kia cầm lấy sách giải quẻ, đọc một lượt, xong hỏi y cầu gì.

Hướng Nam ngẫm nghĩ, xấu hổ nói: "Nhân duyên…."

Thực ra Hướng Nam cảm thấy rất túng quẫn.

Một tên đàn ông lớn tướng thế này, còn học người ta đi cúng bái.

Ôi

Còn học phụ nữ đi hỏi chuyện nhân duyên.

Người kia lấy làm lạ nhìn y, hỏi: "Hỏi chuyện nhân duyên của anh?"

Hướng Nam có phần ngồi không yên, gật đầu cười gượng.

Người kia lại lấy sách giải quẻ ra đọc một lượt, nói: "Anh bình thường suy nghĩ quá nhiều, nghĩ nhiều như vậy chẳng có tác dụng gì cả. Cứ chấp nhận mọi việc, rất nhanh sẽ có kết quả. Ông trời đã định sẵn cho anh, cứ theo tự nhiên là tốt nhất."

Người kia giải thích rất đại khái, Hướng Nam không hỏi kỹ.

Hướng Nam gật gật đầu, thu quẻ lại, xin bảo thiệp, nhờ người viết hộ tâm nguyện rồi cầm lấy, đi ra khu nội viện phía sau.

Sân viện thanh tịnh, Hướng Nam ngước đầu nhìn cây cổ thụ cao vút treo đầy những tấm bảo thiệp cầu nguyện, tìm một cành cây có thể treo thiệp cầu của mình lên.

Hướng Nam nghểnh cổ đi một vòng quanh cây, quá chăm chú tìm kiếm nên không nhận ra có người, thoáng không cẩn thận liền đụng phải một người đàn ông cũng đang đứng dưới gốc cây.

"Xin lỗi."

Hướng Nam dẫm lên chân người kia, còn đụng vào làm người đó lảo đảo. Y hoảng hốt, vội giữ cho người kia đứng vững rồi xin lỗi.

Người kia nhìn rõ Hướng Nam thì ngẩn ra.

"Cậu là..."

Hướng Nam nghe vậy thì hơi giật mình, nhìn người đàn ông trước mắt.

Tuổi trên năm mươi, ánh mắt sáng ngời, thân hình cao lớn, quần áo chỉnh tể, khí thế uy mà không lộ.

Hướng Nam không quen một người bất phàm như vậy.

Đối phương lúc thấy y có phản ứng như này, Hướng Nam không rõ là ông có phải đã đọc qua tờ báo lá cải nào rồi nhận ra mình hay không.

"Xin lỗi, tôi không cố ý. Tôi ngẩng cổ nhìn nên nhất thời không chú ý tới ông." Hướng Nam cúi đầu, định che giấu bản thân, cười ngượng ngùng, vội bước vài bước, rồi lại tiếp tục tìm một nơi mình muốn.

Người kia đưa mắt nhìn theo, bước lại gần, thấy tấm bảo thiệp trên tay Hướng Nam viết chi chít toàn chữ, thuận miệng hỏi: "Nhiều ước nguyện như vậy?"

"Phải ha."

Nghe đối phương hỏi, Hướng Nam lại nhìn về phía người kia.

"Con người mà." Hướng Nam mỉm cười ấm áp, có chút tự giễu, nói: "Luôn có chút lòng tham."

Người đàn ông kia nghe xong, hơi khinh thường, hừ nhẹ một tiếng.

Hướng Nam khẽ giật giật khóe miệng, tìm lấy một nơi thích hợp, dùng sức ném lên. Bảo thiếp treo trên cành cây, đè cành cây trĩu xuống. Hướng Nam chắp hai tay lại, nói nhỏ một câu gì đó rồi rời đi.

Người đàn ông kia đi tới chỗ y vừa đứng ném bảo thiệp, ngẩng đầu lên nhìn tấm bảo thiệp của y treo trên đó, rồi lại nhìn sang bóng lưng đang đi xa dần của y, nói: "Một kẻ tham lam như vậy, Ngụy Ông cư nhiên không xử lý được sao?"

"Cái gì không xử lý được?"

Ngô Tuệ Pháp cầm bảo thiệp từ một góc khác đi qua, mắt nhìn về phía người đàn ông kia đang nhìn, sau đó hỏi ông: "Sao vậy?"

“Không có gì.”

Ông ta lắc đầu, chỉ chỉ tấm bảo thiệp trên tay Ngô Tuệ Pháp: “Nhanh làm cho xong rồi chúng ta đi.”

“Anh vội cái gì?” Ngô Tuệ Pháp lườm ông một cái, ngẩng lên, vừa hay có một vị trí tốt.

Ngô Tuệ Pháp lùi ra sau cách thân cây hai bước, nhấc tay ném lên trên.

Bảo thiệp ngoắc trên cành cây không chắc, rung mạnh mấy lần, kéo theo mấy tấm vốn treo trước trên đó cùng rơi xuống.

Ngô Tuệ Pháp định tiếp tục kiên trì đi tới dưới tán cây nhặt bảo thiệp lên, nhìn thấy nội dung của một tấm bảo thiệp khác trên nền đất thì “ồ” một tiếng.

Ngô Tuệ Pháp cầm tấm bảo thiệp kia lên.

“Chí Hùng…” Bà đi lại, bảo người đàn ông kia: “Anh xem.”

Trên bảo thiệp có tên Trình Nam.

Trên ấy viết:

Một cầu cha mẹ sức khỏe an khang

Hai cầu đệ muội xuất nhập bình an

Ba cầu con cái hay ăn chóng lớn

Bốn cầu Mạc Dương sớm ngày bình phục

Năm cầu Thường Triết tai qua nạn khỏi

Sáu cầu Trình Nam gia đình đoàn viên

Bảy cầu Cao gia hòa hợp êm ấm

Chữ viết chi chít, nhưng lại chẳng có một chữ nhắc đến bản thân.

Con người mà, luôn có chút lòng tham

Nụ cười ấm áp của Hướng Nam hiện lên trong đầu người đàn ông kia.

Ông hơi ngạc nhiên, nhìn về phía Hướng Nam rời đi.

Nhìn bằng con mắt khác xưa, nhưng Hướng Nam lại sớm chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Bảo thiệp cầu nguyện: <ins class="adsbygoogle"

161. Chương 159: Biệt Ly

Hướng Nam rời khỏi khu đất thiêng, nghe Trình Nam báo Sảnh Dực gọi tới thì hơi bất ngờ.

Hướng Nam nhìn bàn tay cầm điếu thuốc ngoắc ra ngoài cửa sổ của Trình Nam, nhíu mày.

"Cô ấy tìm cậu làm gì?"

"Không phải tìm tôi, là tìm anh. Chẳng phải anh vẫn luôn tắt máy sao, nên cô ta gọi tới chỗ tôi xem thử…." Trình Nam chú ý thấy Hướng Nam một mực nhìn chằm chằm tay cậu liền ném điếu thuốc đi, nói: "Cô ta muốn gặp anh."

Trình Nam và Hướng Nam đi tới quán cà phê chỗ khách sạn Sảnh Dực đang ở.

Khung cảnh vắng vẻ, Trình Nam với hai đứa nhỏ đùa nghịch náo loạn, cùng nhau nếm thử các vị kem người phục vụ mang tới.

So với bên kia, hai người ngồi bên bàn này thực quá yên lặng.

Đầu Sảnh Dực ngẩng lên rồi cúi xuống, miệng mở ra rồi khép lại, cuối cùng cô hỏi Hướng Nam: "Gần đây… vẫn ổn chứ?"

"Không ổn. Chuyện của anh…. Mấy tạp chí lá cải kia hẳn cũng đã làm phiền tới em rồi."

Hai người đồng thời rơi vào trầm mặc.

Cuối cùng, một lúc lâu sau, Sảnh Dực nhỏ giọng yếu ớt nói: “Hướng Nam, em định ngày mốt rời khỏi đây.”

Hướng Nam ngỡ ngàng ngẩng lên. Sảnh Dực vò chặt chiếc khăn trong tay: “Sự việc náo loạn ầm ĩ một trận, sau đó anh ấy nói muốn đưa em ra nước ngoài, kết hôn với em.”

“Nhưng…” Sảnh Dực ngẩng đầu, môi mím chặt rồi lại cúi xuống, có chút nghẹn ngào: “Anh ấy không muốn Hòa Hòa cũng như Thuận Thuận.”

Hướng Nam hiểu rồi.

Lần gặp mặt này của Sảnh Dực là trước khi đi muốn giao hai con lại cho y.

“Bọn nhỏ biết chưa?”

Sảnh Dực lắc đầu.

Hướng Nam mày nhíu chặt, nhìn hai đứa nhỏ ngồi bàn bên đang cười vui vẻ, hỏi Sảnh Dực: “Em thật sự nỡ sao?”

“Không nỡ.” Sảnh Dực lắc đầu: “Nhưng còn có thể thế nào nữa?”

“Em từng nghĩ sẽ sống cùng anh cả đời, từ lúc chúng ta kết hôn lại, em đã từng thề. Thế nhưng….. trải qua bao nhiêu chuyện trong quãng thời gian vừa rồi, em bây giờ mới hiểu ra, hiểu vì sao chúng ta lại ra nông nỗi này…”

Hướng Nam im lặng. Cô nhoẻn miệng tự giễu, hít sâu một hơi, chuyển đề tài, nói với Hướng Nam: “Không thể đưa theo đi cũng tốt….”

“Con của anh ấy đã lớn lắm rồi, nghe nói tính cách không thật sự tốt. Nếu bọn nhỏ theo em đi, cuộc sống không quen thuộc, bị người ta coi như con ghẻ, sẽ bị bắt nạt tới thảm….” Sảnh Dực nói tới đây thì mím chặt môi, cuối cùng, rất lâu sau đó mới lắc đầu, gọi Hướng Nam: “Hướng Nam….”

“Anh sẽ chăm sóc cho hai đứa.” Hướng Nam gật đầu: “Anh sẽ đối xử thật tốt với chúng nó.”

“Ừ.”

Điều này Sảnh Dực tin chắc 100%.

Sảnh Dực gật đầu, vẫy vẫy tay với hai đứa nhỏ ở bên.

“Mama…..” Nhóc Diệc Hòa nghe lời lập tức cầm cái thìa nhỏ xúc kem đưa tới bên miệng Sảnh Dực.

Sảnh Dực cười buồn, hơi nhấp môi. Nhóc Diệc Hòa nghiêng đầu hỏi cô: “Có ngon ạ?”

“Ừ.”

Sảnh Dực gật đầu, lại mím chặt môi.

Nhóc Diệc Thuận ngồi phía đối diện thấy kỳ quái, chớp chớp mắt nhìn nhìn Hướng Nam, cũng xuống khỏi ghế đi lại: “Mama ăn rồi… bụng đau sao?”

“Đúng…. Đúng rồi…..” Nhóc Diệc Hòa đầy lo lắng nhìn Sảnh Dực, cánh tay nhỏ bụ bẫm chạm lên mặt cô.

Trong lòng Sảnh Dực rất xót xa, lấy bàn tay nhỏ của nó xuống, miễn cưỡng mỉm cười ôm nó, nhẹ giọng nói: “Không đâu, mẹ rất vui, vì… Hòa Hòa và Thuận Thuận đều rất ngoan….”

Sảnh Dực ngồi hơi nghiêng người, vẫy tay kêu Thuận Thuận cũng đứng lại trước mặt cô.

Cô nắm lấy hai bàn tay bé nhỏ, khẽ dặn: “Các con phải ngoan, đợt lát nữa theo bố về, biết chưa?”

Hai đứa nhỏ cảm thấy Sảnh Dực rất kỳ lạ, anh nhìn em, em nhìn anh, nhóc Diệc Thuận cau mày: “Vậy mama thì sao?”

“Mẹ phải đi công tác, tới một nơi rất xa….” Sảnh Dực ngừng lại một chút, đưa tay xoa đầu hai đứa nhỏ: “Hai đứa phải ngoan ngoãn theo bố, phải nghe lời, biết chưa?”

Hai cái đầu nhỏ mang theo nghi hoặc gật mạnh hai cái.

Sảnh Dực ôm chặt lấy chúng, lại hít sâu một hơn, nói với Trình Nam và Hướng Nam: “Vậy tất cả nhờ cậy hai người.”

Trình Nam gật đầu, thấy Sảnh Dực âm thầm kìm nén, liền lấy lý do đi lấy xe mà dắt hai đứa nhỏ rời đi.

Hướng Nam tính tiền, chào tạm biệt Sảnh Dực. Hai người đứng trước cửa thang máy, mỗi người một bên, ấn hai nút khác biệt.

Sảnh Dực nhìn Hướng Nam hồi lâu, mở rộng hai tay hướng về phía y. Hướng Nam tiến lên trước một bước liền bị Sảnh Dực ôm chặt lấy cổ, chui vào lòng.

Tựa như một khi buông tay là đến lúc vĩnh biệt, cô cuối cùng vẫn có chút không nhịn được mà bật khóc không thành tiếng.

Nước mắt vương đầy trên áo Hướng Nam. Trong lòng Hướng Nam rất xót xa, ôm lấy cô, khẽ nói: "Nếu không nỡ thì đừng đi…"

Nước mắt Sảnh Dực vẫn không ngừng tuôn, nhưng cô lắc đầu, không đáp.

Thang máy "ting" một tiếng dừng lại. Cô thả Hướng Nam ra, cúi đầu bước vào chiếc thang máy đi lên.

Ngón trỏ ấn nút, cửa thang máy từ từ đóng lại, Sảnh Dực mấp máy môi nói với Hướng Nam một câu không thành lời.

Hướng Nam hơi ngẩn người, chờ tới lúc bóng y phản chiếu lại trên cánh cửa thang máy đã hoàn toàn đóng chặt ngăn cách hai người, Hướng Nam trên mặt kim loại hai mặt đã sớm đỏ ửng rưng rưng nước mắt.

Sau đấy, Hướng Nam mang tâm trạng nặng trĩu, ngồi trên xe, dựa vào cửa kính, nhìn những hình ảnh mờ nhòa dưới bóng đem ngoài xe, lặng thinh không nói một lúc rất lâu.

Trình Nam nhìn hai đứa nhỏ đang ngồi chơi phía sau xe qua gương chiếu hậu một cái, hỏi Hướng Nam: "Bữa tối hôm nay của chúng ta quyết định thế nào?"

Hướng Nam dừng dòng suy nghĩ, thu lại ánh mắt, quay đầu nhìn hai đứa nhỏ, nói: "Tùy tiện tìm chỗ nào đấy mua chút đồ rồi về nhà nấu."

"Được." Trình Nam đáp lời, thấy trước mắt vừa hay có một siêu thị lớn, liền lái xe qua đó.

Trong siêu thị, Hướng Nam và Trình Nam mỗi người đẩy một xe đẩy, phân ra đặt hai đứa nhỏ vào trong từng chiếc xe đẩy (hai đứa nhỏ không ngồi vừa chỗ cho trẻ con ngồi trên xe đẩy). Hai người đi mua đồ ăn vặt, hai người đi tìm thức ăn, phân nhau ra hành động.

Hướng Nam không cho nhóc Diệc Thuận theo Trình Nam.

Hai người này đều là hỗn thế ma vương. Hướng Nam quyết định tách họ ra, đỡ cho lát nữa tính tiền cả xe toàn là kẹo.

Chia nhau ra đi dạo một vòng, Trình Nam thu hoạch không ít đếm số quà vặt nhóc Diệc Hòa ôm trong lòng, định tập hợp lại với Hướng Nam.

"Cái này…" Nhóc Diệc Hòa chỉ một bịch men tiêu hóa sáu hộp trên giá, ánh mắt lung linh lung linh, quay

đầu kêu với Trình Nam đang đẩy xe phía sau: “Cái này.”

Trình Nam là xin gì được nấy, liền đưa tay lên lấy đồ xuống.

Vừa cầm lên, món đồ lại bị một bàn tay lớn khác vươn ra đè lại. Trình Nam nhíu mày đảo mắt, nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc đã lâu không gặp, lập tức ngây người. <ins class=“adsbygoogle”

162. Chương 160: Thù.....

Trình Nam không biết, Trình Chí Hùng bình thường bận rộn từ lúc rời khỏi khu đất thiêng kia, lấy lý do đưa Ngô Tuệ Pháp mà cái gì cũng không làm, bám theo Trình Nam cả một đường để quan sát cho tới tận bây giờ.

“Sao?” Trình Chí Hùng nghiêm nét mặt, lạnh lùng hỏi: “Lâu như vậy không gặp, con không có gì để nói với cha sao?”

Trình Nam không đáp lại, đưa bịch men tiêu hóa cho nhóc Diệc Hòa.

Diệc Hòa sung sướng nhận lấy, chớp chớp mắt, quay sang ngẩng đầu nhìn ông bác “có chút” hung tợn trước mặt, rồi cúi xuống huy động các ngón tay bụ bẫm, bắt đầu trộm bóc lớp ni-lông bóc ngoài bịch men tiêu hóa ra.

Trình Chí Hùng hạ mắt thấy hành động này của Diệc Hòa, nói với Trình Nam: “Cuộc sống của cậu ta phức tạp như vậy, con cho rằng cậu ta sẽ ở bên con cả đời sao?”

“Con chưa từng muốn anh ấy ở bên con, con ở bên anh ấy không được sao?”

Trình Nam đẩy xe rời đi, Trình Chí Hùng đột nhiên bảo: “Về nhà đi.”

Bước chân Trình Nam khựng lại.

Trình Chí Hùng nói tiếp: “Chúng ta cứ tiếp tục cứng đầu cứng cổ mãi thế này cũng không phải cách. Chỉ cần con hiện tại chịu nhường một bước, bố sẽ không so đo chuyện lúc trước nữa. Con trở về, sẽ vẫn là cậu chủ nhà họ Trình muốn gió được gió, muốn mưa được mưa như ngày trước.”

Trình Nam quay người lại.

Cậu nhìn chằm chằm Trình Chí Hùng một lúc lâu.

Trình Chí Hùng ngước cổ đón ánh mắt cậu, nghiêm túc dò hỏi: “Thế nào?”

“Ha ”

Trình Nam bỗng khẽ bật cười, Trình Chí Hùng ngây người.

Cậu đẩy xe rời đi.

“Không thể dạy dỗ được!” Trình Chí Hùng giận cậu ngang bướng, giận cậu sai không biết sửa, rống lên: “Mày cứ chịu đựng đi, mày cứ cố sức mà chịu đựng đi. Hôm nay mày vì nó mà sa sút đến bước đường này, không nỡ rời xa nó ngày mai nếu như có kẻ khác dùng thủ đoán dẫn nó chạy mất thì mày chẳng còn gì nữa, mày nhất định sẽ hối hận!”

Một người quát tháo ầm ĩ, một người ung dung bước đi. Mấy người khách hiếu kỳ bên cạnh không rõ đầu đuôi sự việc, ngơ ngác nhìn nhau.

Bọn họ không biết, Hướng Nam vừa rồi lại khu này tìm Trình Nam, đứng ở ngay sau phía cạnh của kệ hàng lớn.

Y nghe thấy rõ cuộc trò chuyện của hai người.

Y chậm chạp bước ra, nhìn hai người quay lưng về phía mình không hề phát hiện thấy y, trong lòng trăm mối tơ vò, lặng lẽ đẩy xe hàng đi theo con đường phía sau.

Lúc thanh toán, Hướng Nam để đồ mình đã chọn lên quầy tính tiền, Trình Nam bế nhóc Diệc Thuận và nhóc Diệc Hòa ra khỏi xe.

Hướng Nam thấy Diệc Hòa ôm một bịch men tiêu hóa không buông, đưa tay ra lấy thì sửng sốt.

“Sao vậy?” Trình Nam thấy lạ, đưa tay ra cầm thử thì cũng bất ngờ.

Trọng lượng không đúng, Trình Nam xem kỹ lại thì wow nhóc Diệc Hòa nhân lúc cậu không để ý đã moi ống hút nhựa ra, chọc lỗ hút sạch cả một bịch men tiêu hóa còn chưa tính tiền.

“Sao cậu không trông nó.”

Hướng Nam cảm thấy con làm bậy quá mức, kiểm tra xem còn món đồ nào chưa tính tiền đã bị bóc ra không, hơi tức giận.

Nếu đổi là nhóc Diệc Thuận bị bắt quả tang thì nhất định sẽ không nhận sai mà cười khanh khách.

Thế nhưng Diệc Hòa nhát gan, đang vui vẻ lập tức thành buồn bã, sợ hãi trốn phía sau Hướng Nam, ôm chân y, nước mắt lưng tròng nhìn Trình Nam đang trừng nó, trong lòng chột dạ.

Hướng Nam và Trình Nam túi to túi nhỏ dẫn theo hai đứa bé về nhà trọ, rất bất ngờ nhìn thấy Cao Hách.

Hướng Nam không chào hỏi hắn.

Trình Nam cũng không nói gì.

Cao Hách thì lại rất tự nhiên, thấy Hướng Nam mở cửa vào nhà cũng theo bước chui vào.

Trình Nam tắm rửa cho hai đứa nhỏ, Hướng Nam nấu cơm trong phòng bếp. Cao Hách không có việc gì để làm, ngồi ngoài phòng khách, hàng lông mi dài đưa lên hạ xuống, cầm điều khiển không ngừng chuyển kênh trên TV.

Một bản tin vấn khiến ngón tay Cao Hách khựng lại.

Hướng Nam nghe thấy tên Thường Triết cũng vội vàng để đồ trên tay xuống chạy ra.

Thời sự đưa tin, Thường Triết lần thứ ba trong mấy ngày liên tiếp được mời tới "hỗ trợ điều tra", sau khi bị giam giữ hai ngày lại được thả ra.

Chỉ thấy Thường Triết bộ dạng mệt mỏi, ở trong vòng bảo vệ của vệ sĩ không để ý tới những ánh đèn chớp lóa mà đi thẳng vào trong chiếc xe Van màu đen.

Nhân viên đi theo sau khi y an toàn lên xe rồi liền dồn dập đẩy lui đám người, sau tản ra, leo lên một chiếc xe giống thế và rời đi.

"Đã là lần thứ ba rồi, rõ ràng không tìm thấy chứng cứ nào, sao lại cứ mãi chẳng xong chuyện như vậy?"

Sau khi tên trộm bọn họ lần trước bắt được chịu thẩm vấn liền nói với cảnh sát rằng gã là người làm thuê, từng đi theo dõi Thường Triết. Gã khai lúc Thường Triết cầm súng đôi co với Mạc Dương đã bắn một phát khiêu khích Mạc Dương.

Nói cách khác, Thường Triết lúc ấy dùng súng phi pháp, tuy không thành công nhưng cũng là có ý đồ mưu sát.

Cảnh sát nhận được tin lập tức tới lục tung nhà Thường Triết.

Không tìm thấy được khẩu súng tên phạm nhân kia nhắc tới, lúc này họ tra hỏi Hướng Nam, Hướng Nam kiên trì nói không hề có chuyện đó xảy ra.

Thường Triết được thả ra lại ngay lập tức được "mời" tới. Hai lần ba lượt, Hướng Nam thấp thỏm lo lắng, không biết phải làm sao mới giải quyết được mọi chuyện, càng chờ đợi thì trong lòng càng loạn, ngày ngày lo âu.

"Anh yên tâm đi." Cao Hách đưa mắt nhìn về phía Hướng Nam: "Chuyện này giải quyết xong chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi. Cậu ta cũng chưa thật sự làm gì cả, sẽ không sao đâu."

Hướng Nam nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm TV, lo lắng nói nhỏ: "Mong là vậy…."

Thường Triết phía bên này, lúc về tới nhà đã rất mệt mỏi.

Y tắm rửa một cái, liếc mắt nhìn mấy món điểm tâm trên bàn thì không thấy thèm ăn nên lật chăn, định trực tiếp lên giường ngủ.

Thế nhưng không ngờ, đột nhiên một thứ cứng cứng đè lên ót y khiến y ngỡ ngàng.

Thường Triết không hiểu chuyện gì quay đầu lại, thấy nòng súng đen tuyền cùng khuôn mặt lạnh tanh của Nhị quản gia, ngây người, khó hiểu gọi: "Linda?"

"No!" Nhị quản gia lắc đầu, khóe miệng khẽ nhếch, cằm hất lên, nhướn mày khẽ nói: "Cậu nên gọi tôi là…. mẹ."

Thường Triết trợn tròn mắt, tiếng súng nổ đoàng.

Ba người vệ sĩ đang ngồi nghỉ ở sofa dưới tầng hoảng hốt nhảy dựng, biết là có biến liền vội vã phóng thẳng lên tầng. <ins class="adsbygoogle"

163. Chương 161: Kinh Ngạc

Thường Triết gặp chuyện, ba người nhận được tin liền gấp rút chạy tới bệnh viện.

Trên xe, Hướng Nam đột nhiên nhận được điện thoại của Hướng Bắc.

“Có chuyện gì vậy?”

“Anh……”

Hướng Bắc ở đầu kia gọi một tiếng nhưng rồi không nói gì tiếp.

Hướng Nam lúc này trong lòng lo lắng vô cùng, căn bàn không để ý thấy Hướng Bắc có gì đó không ổn, hỏi lại cậu: “Rốt cục là có chuyện gì?”

“….. A Nhã sắp kết hôn rồi.”

A Nhã??

Ai?

Hướng Nam hơi ngẩn người.

Mãi sau Hướng Nam mới ngớ ra, hỏi Cao Hách đang lái xe bên cạnh: “Cao Nhã sắp kết hôn rồi à?”

“Phải.” Cao Hách lúc này cũng đang vì chuyện của Thường Triết mà trong lòng rối bời (dù sao cũng chơi với nhau từ nhỏ tới lớn), chỉ đáp một tiếng, không nói gì nhiều.

“Cái đó…..” Hướng Nam nói vào điện thoại: “Có liên quan gì tới em?”

Đầu bên kia lại im lặng.

Cuối cùng, Hướng Bắc mới bảo: “Không có gì, chỉ muốn tìm ai đó nói linh tinh một chút.”

Hướng Nam làm gì có tâm trạng nói chuyện phiếm với cậu.

Y thấy bệnh viện đã ở ngay trước mắt, lập tức nói vào điện thoại: “Anh còn có chuyện. Anh dập máy trước đây.”

Hướng Nam xuống xe liền lao thẳng vào trong bệnh viện.

Thấy y tá bảo ở ICU, tim Hướng Nam quặn thắt, chân nhũn ra, suýt chút nữa không chịu nổi. (ICU – intensive care unit: phòng ICU là phòng chăm sóc đặc biệt, dành cho những bệnh nhân cực kỳ nguy kịch)

Hướng Nam mở miệng định hỏi, không ngờ….

“Xin hỏi…. Anh có phải là Hướng Nam không?”

Hướng Nam bất ngờ quay sang, thấy một cậu thanh niên mặc bộ Âu phục màu xám đang tiến lại phía y liền vội vàng gật đầu.

Trình Nam và Cao Hách nhìn thấy cậu trai kia thì cùng nhíu mày.

Phản ứng đầu tiên của Trình Nam là kéo đại thúc, lôi y đứng lại bên cạnh cậu, cách xa người kia ra.

Cậu thanh niên thấy hành động này của Trình Nam thì khẽ cười, dừng bước lại.

“Chúng ta lâu lắm rồi không gặp nhau.”

“Phải.” Cao Hách khách khí đáp: “Lâu lắm rồi không gặp.”

Cậu thanh niên rất thân thiện với Hướng Nam: “Tôi chính là người gọi điện thoại cho anh.”

“Tôi mong….” Cậu thanh niên nhìn Trình Nam và Cao Hách, rồi bảo y: “Anh có thể một mình vào trong cùng tôi.”

Cao Hách nghe vậy, đầu mày càng nhíu chặt thêm.

Hắn hỏi: “Bác Lạc ở trong phải không?”

Trình Nam lập tức cũng cau mày, bộ dạng không vui nói với cậu thanh niên kia: “Mày định làm trò quỷ gì?”

Cậu thanh niên vẫn mỉm cười, đột nhiên nói bằng tiếng Pháp mà Hướng Nam và y tá đều nghe không hiểu.

Cũng chẳng rõ cậu nói gì, Trình Nam và Cao Hách nghe xong thì ngây người.

Cao Hách cũng dùng thứ ngoại ngữ ấy hỏi mấy câu, cậu thanh niên kia lắc đầu rồi nói tiếp.

Ba người trò chuyện một lúc, Hướng Nam và y tá bị bỏ mặc bên cạnh, mắt chớp chớp, nghe không hiểu.

Cuối cùng, Trình Nam chỉ tay về phía cậu trai kia cảnh cáo: “Nếu em dám lừa anh thì em chết chắc đấy!”

Cậu thanh niên kia cười ha ha vỗ lên vai Trình Nam: “Tin em đi, anh họ.”

Anh họ?

Hướng Nam lại sửng sốt.

“Cái đó… Cái đó…..”

Đại thúc định hỏi mình có thể đi thăm Thường Triết chưa, cậu thanh niên kia liền đưa tay ra hiệu, nói với Hướng Nam: “Mời.”

Hướng Nam vào một mình cùng cậu.

Y cả đường đi có hỏi rất nhiều câu, nhưng cậu thanh niên kia chỉ cười, không hề trả lời.

Hướng Nam thấy được Thường Triết rồi.

Điều khiến Hướng Nam kinh ngạc là Thường Triết không làm sao cả.

Nhìn vào trong phòng bệnh qua tấm cửa kính, Thường Triết mặc quần áo bệnh nhân, ngơ ngác ngồi trên giường, đầu cúi gằm, ôm chân, không hề cử động.

“Cậu ấy làm sao vậy?”

Hướng Nam quay đầu sang hỏi cậu thanh niên kia nhưng cậu ta chỉ cười với y, phẩy phẩy tay với mấy người còn lại rồi dẫn tất cả vệ sĩ lui ra.

Hướng Nam thấy tất cả mọi người đều rời đi thì vội vã định đuổi theo ra ngoài hỏi cho rõ.

Không ngờ, mấy người vệ sĩ trực tiếp cản lại giữ y ở trong, hơn nữa còn chỉ về phía cửa ra vào phòng bệnh.

Hướng Nam không đi vào như chỉ thị của bọn họ.

Y thấy kỳ quái, đi tới trước cửa sổ quan sát nhìn Thường Triết một lúc, trầm ngẫm suy nghĩ xong mới đẩy mở cánh cửa thứ hai để bước vào phòng.

Đại thúc ngồi lên giường.

Y thấy Thường Triết một mực cúi đầu, hoàn toàn không để ý tới y, liền hỏi: "Cậu sao vậy?"

Thường Triết không đáp.

Trong lòng Hướng Nam vô cùng tò mò, vươn tay ra định nâng đầu cậu lên, không ngờ Thường Triết đột nhiên "đột kích", đè y ngã lên giường.

"Thường Triết?"

Quần áo Hướng Nam bị cưỡng ép lột bỏ.

Hướng Nam ban đầu ngẩn người, sau đó không hiểu chuyện gì đang xảy ra, rồi lập tức liền tức giận.

"Cậu làm gì thế?!"

Hướng Nam giận dữ, chống cự lại sự xâm phạm, trong lúc vô ý đập tay lên mặt Thường Triết, xúc cảm nhận được khiến Hướng Nam sửng sốt.

Ướt?

"Thường Triết?"

Hướng Nam ép Thường Triết ngẩng mặt lên.

Thường Triết nước mắt giàn dụa trông thực đáng thương, đại thúc hơi ngạc nhiên.

"Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?"

Hướng Nam không biết phải làm sao, nhẹ giọng hỏi. Thường Triết vẫn lặng thinh.

Thường Triết cắn lên xương quai xanh của Hướng Nam, sờ soạng người Hướng Nam như thể muốn "hành sự". Hướng Nam kháng cự lại, thấy cả người y run rẩy, không hiểu vì sao cảm thấy y không phải có dụng ý xấu nên mềm lòng, để mặc y.

Thường Triết gần như phát điên chiếm đoạt một lần xong thì cuộn mình nằm trong lòng Hướng Nam ngủ.

Lưu luyến hơi ấm của Hướng Nam, mặt vẫn còn vương nước mắt, Thường Triết như vậy giống hết một đứa nhỏ đã chịu đựng tổn thương tột độ.

Hướng Nam vẫn chưa rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Hường Nam buồn bực nhưng y cũng thấy yên lòng, vì trên người Thường Triết không có vết thương nào cả.

Thường Triết ngủ không được yên giấc.

Hướng Nam ôm chặt lấy y, vỗ lưng y, chóp mũi kề bên chóp mũi, nhắm mắt nằm ngủ cùng y.

Lúc Hướng Nam tỉnh dậy, Thường Triết vẫn còn đang ngủ.

Hướng Nam mặc quần áo, nghĩ không biết Cao Hách và Trình Nam có còn ở bên ngoài chờ y hay không nên đi ra định bảo bọn họ về trước.

Không ngờ, vừa ra tới hành lang thì nhìn thấy bà chủ Hủy, Hướng Nam rất bất ngờ mà ngẩn người.

Bà chủ Hủy rõ ràng là đang đợi y.

Thấy y đi ra, cô liền đứng dậy, nói với Hướng Nam: "Tôi đưa cậu về."

Hướng Nam không hiểu.

Bà chủ Hủy thấy y như vậy thì khẽ mỉm cười bảo: "Mấy đứa Trình Nam đã đi rồi."

"Thường Triết….." Hướng Nam chỉ vào phía trong: "Tôi định…."

Hướng Nam định ở lại chăm sóc Thường Triết.

Nhưng bà chủ Hủy lắc đầu: "Đi thôi. Nó sẽ khỏe lại, anh yên tâm."

Hướng Nam cảm thấy kỳ quái.

Rất kỳ quái.

Thứ nhất là Thường Triết vô duyên vô cớ trở thành như vậy.

Thứ hai là bà chủ Hủy hoàn toàn không liên quan gì đến Thường Triết lại đứng đây nói những lời này với y.

Hướng Nam thấy tất cả những gì trước mắt quả thực đều có phần khó hiểu.

"Tôi không định rời đi." Hướng Nam quay người định đi vào nhưng bị bà chủ Hủy đưa tay cản lại.

"Thường phu nhân."

Một câu gọi từ bên ngoài hành lang vọng vào cắt ngang lời định nói của bà chủ Hủy.

Đại thúc ngây người nhìn qua, thấy một bác sĩ mặc áo khoác trắng đang mỉm cười đi về phía bọn họ, ánh mắt quay lại nhìn về phía bà chủ Hủy, rất kinh ngạc: "Thường phu nhân?!"

"Không sai, tôi chính là Thường phu nhân…." Bà chủ Hủy bật cười ha ha, gật đầu thu tay về, nói: "…… Mẹ kế của Thường Triết."

QQ: Chuyện bố mẹ Thường Triết sẽ được giải thích ở chương sau, khá dài và khá cẩu huyết =)) Bây giờ thì mình lười quá rồi nên sẽ post bù vào T5 nhé ^^ <ins class="adsbygoogle"

164. Chương 162: Năm Ấy

Bà chủ Hủy và Thường Lạc (bố Thường Triết) là thanh mai trúc mã.

Hai người từ nhỏ đã rất thân thiết, một người theo chủ nghĩa nữ quyền, một người thì cực độ đa tình, chưa bao giờ nghĩ đến việc cả đời này sẽ kết hôn với ai, thế nhưng sau khi bà chủ Hủy tốt nghiệp xong lại bị gán ghép với nhau.

Người tác hợp là cha mẹ hai bên.

Hiểu rõ đối phương là ai, cho dù kết hôn rồi cũng thân ai người nấy lo, hai người cảm thấy chẳng có vấn đề gì nên cũng không kháng cự, vui vẻ đồng ý.

Thế nhưng, sau tối tổ chức lễ đính hôn, tất cả mọi kế hoạch đều bị đảo lộn.

Nhớ bà chủ Hủy lúc đó rất vui vẻ, gửi thư ra nước ngoài, mời cô bạn thân học cùng trường Tina và em trai cùng cha khác mẹ của Tina là George tới dự lễ đính hôn của cô.

Tối hôm tổ chức lễ đính hôn ấy, hai người lấy danh nghĩa bạn bè tới. Lần đầu tiên gặp mặt, Tina xinh đẹp đã nhìn trúng Thường Lạc giàu có lại phong độ, mà Thường Lạc song tính luyến cũng liếc mắt qua liền trúng tiếng sét ái tình với George dáng vẻ sạch sẽ hiền hậu.

Tina là người muốn gì thì nhất định phải có bằng được.

Huống hồ, bà chủ Hủy mới chỉ đính hôn chứ chưa kết hôn.

Tina lấy lý do muốn đi thăm thú mà cùng George ở lại.

Bà chủ Hủy bình thường rất bận, Tina bắt đầu nhiều lần hẹn với Thường Lạc, nhờ hắn làm hướng dẫn viên du lịch. Thường Lạc lần nào cũng đồng ý, cứ hẹn là tới, dần dần bắt đầu dây dưa.

Thế nhưng Thường Lạc lại có dụng ý khác.

Hắn mỗi lần đều sẽ như có như không mà tán tỉnh George.

George trẻ tuổi, học hành tử tế, là người đơn thuần, mỗi lần bị Thường Lạc trêu chọc quấy rồi đều đỏ mặt tía tai.

Y cảm thấy Thường Lạc rất kỳ lạ, định nói với chị gái mình nhưng thấy chị mình cố gắng thu hút sự chú ý của Thường Lạc như vậy lại không dám nói.

Sau đó, George hỏi bà chủ Hủy xem Thường Lạc có phải gay hay không.

Bà chủ Hủy lấy làm lạ, liền hỏi kỹ mọi chuyện thì hiểu ra.

Cô hẹn Tina ra ngoài, muốn Tina nhanh chóng dẫn George rời đi.

Tina cho rằng bà chủ Hủy vì ghen tuông mà muốn đuổi cô đi nên hai người cãi cọ rồi cô trở mặt với bà chủ Hủy.

Sau đấy mọi chuyện bị người lớn trong nhà biết được, hai nhà Thường Triết hủy hôn, Tina dựa vào đứa nhỏ trong bụng mà thành công được ở bên cạnh Thường Lạc. Kết hôn chưa tới tám tháng, một sinh mệnh bé nhỏ trào đời.

Thường Lạc sau khi Tina có thai liền trở nên lạnh nhạt.

Sau khi kết hôn, hắn căn bản không để ý tới cô, thậm chí thường xuyên không thấy bóng dáng đâu.

Tina là người hiếu thắng, liên tục cãi cọ, nhiều lần cãi vã, cuối cùng có một lần quá mức xúc động, động thai khí, kết quả sinh non.

Sự ra đời của Thường Triết làm dịu bớt căng thẳng giữa hai vợ chồng.

Thường Lạc đối xử với Tina tốt hơn, nhưng hắn chưa từng chạm vào cô, lòng dạ vẫn như cũ không đặt ở chỗ cô.

Năm Thường Triết bốn tuổi, Tina vẫn luôn nghi ngờ Thường Lạc có tình nhân cố định bên ngoài vô tình nghe trộm được Thường Lạc nói chuyện điện thoại.

Cô theo dõi Thường Lạc, đi tới khu biệt thự bắt quả tang, nào ngờ người cô thấy lại là em trai cô, George.

Tina nhất thời không chấp nhận nổi, cả người suy sụp, oán hận bao năm bùng phát hết trong giây phút ấy.

Cô ở ngay tại đấy cãi lộn ầm ĩ với Thường Lạc.

George áy náy bị tát đến khóe miệng rách chảy máu. Thường Triết tức giận, động thủ với Tina đang phát điên.

Chân tướng bị bóc trần. Năm đấy tiếp nhận sự quyến rũ của cô chẳng qua chỉ là vì muốn tiếp cận George, kết hôn với cô cũng chỉ là vì muốn tìm một người sinh con.

Bản thân năm đó tính kế mang thai đến cuối lại biến thành thế này, Tina không sao chấp nhận nổi, tâm trạng kích động.

Sau khi gào khóc ầm ĩ một trận, vì để báo thù, cô về nhà lừa dẫn Thường Triết ra ngoài đường rồi vứt bỏ lại ở đó.

Lúc Thường Triết vô tội được tìm thấy thì đã hấp hối.

Còn nhỏ tuổi đã ở bên ngoài chịu sự đối xử tàn khốc, tâm hồn trẻ thơ yếu đuối liền bị tổn thương cực lớn.

Vì tâm tình và chướng ngại khi giao tiếp, Thường Thiết bé nhỏ bắt đầu nằm viện thời gian dài.

Cùng vì chuyện này, Thường Lạc vốn chưa từng có suy nghĩ đuổi người vợ trên giấy tờ kia đi đã tức giận ném thẳng đơn ly hôn vào mặt Tina.

Tina bị đuổi khỏi nhà họ Thường, nghiến răng nghiến lợi căm hận tuyên bố tất sẽ có một ngày cô trở lại

khiến nhà họ Thường tuyệt tự tuyệt tôn. Lời uy hiếp này khiến nhà họ Thường phải kiêng kị, muốn tiên hạ thủ vi cường, thế nhưng Tina đã rời khỏi tầm mắt mọi người, biến mất bặt vô âm tín.

"Vậy sau đấy?"

"Sau đấy?" Bà chủ Hủy nghe Hướng Nam hỏi vậy thì nhoẻn miệng cười.

"Sau đấy, dưới áp lực của gia tộc, tôi chưa kết hôn đã mang thai ở bên ngoài cùng Thường Lạc dự định chung sống cả đời với George ký giấy đóng giả vợ chồng. Hai người bọn họ dẫn theo con của tôi di cư sang nước ngoài, còn tôi thì bận rộn với sự nghiệp của tôi ở đây, thi thoảng giúp anh ta chăm sóc đứa con không biết an phận của anh ta (Thường Triết)."

Khiến người ta u sầu là Tina năm đó vì chạy trốn khỏi sự lùng bắt của nhà họ Thường đã tìm đủ mọi cách phá hủy dung mạo xinh đẹp của mình.

Sau rất nhiều năm, cô dựa vào việc mọi người đã không còn nhận ra cô, đổi tên thành Linda, lấy giấy tờ giả đi ứng tuyển vào vị trí bảo mẫu ở trường của Thường Triết, ở bên cạnh Thường Triết.

Trong một lần gần đây Thường Lạc về thăm người thân, lần đầu gặp mặt liền thấy nghi ngờ người phụ nữ tên Linda bao năm nay mới nghe qua mà chưa từng gặp trước mặt này.

Những thói quen vụn vặt thường khó lừa được người. Thường Lạc lập tức cho người điều tra, kết quả thật như ông đã nghĩ, Thường Lạc sửng sốt.

Thế nhưng Linda lúc đấy đã trở thành Nhị quản gia nhà họ Thường.

Thường Triết ở bên cạnh bà lâu như vậy mà không xảy ra chuyện gì.

George khuyên Thường Lạc, bảo rằng Tina có thể đã lớn tuổi, tâm tình thay đổi rồi, chỉ là muốn quay lại ở bên cạnh con trai mình mà thôi.

Thường Lạc cảm thấy cũng có thể như vậy, tạm thời chưa kinh động tới Thường Triết, bắt đầu sắp xếp cho người hầu già trung thành trong nhà tới bên Thường Triết, âm thầm quan sát.

Thế nhưng..... Chính vì cái "quan sát" nhân từ yếu đuối này mà tối qua Thường Triết suýt chút nữa thì mất mạng.

"Rốt cục vì sao....."

Bà chủ Hủy không rõ, Tina nếu như thật sự muốn giết Thường Triết, vậy vì sao lại chờ tới lúc này mới ra

tay.

Dừng xe chờ đèn đỏ, nhớ ra hình ảnh thấy được qua máy tính giám sát lúc trước, bà chủ Hủy nhíu mày, lẩm bẩm một mình liền vì câu hỏi này của Hướng Nam mà khẽ cong khóe miệng, chuyển sang chủ đề khác.

"Cậu dạo này có gặp Sảnh Dực không?"

Hướng Nam đang lấy làm lạ việc bà chủ Hủy kể chuyện nhát ngừng, nghe thấy vậy thì bất ngờ, quay qua nhìn cô, gật đầu.

"Cô ấy hẳn là sắp đi rồi?"

Bà chủ Hủy sao lại rõ chuyện này như vậy?

Hướng Nam cảm thấy kỳ lạ, đáp: "Phải."

Bà chủ Hủy thấy Hướng Nam nhìn mình như vậy, liền cười nhẹ rồi bảo: "Nói thật cho cậu biết nhé."

Bà chủ Hủy dựa sát vào y, giọng nói mị hoặc: "Tôi chính là người chủ sau màn của công ty quan hệ công chúng đấy."

Hướng Nam sửng sốt: "Hả?!"

Bà chủ Hủy gật đầu, ngồi thẳng lại.

Cô nhìn ánh đèn vàng chớp nháy, nói: "Sa thải cô ấy là ý của tôi."

Việc công ty tuyển người lúc ban đầu là sự thật.

Theo nghề này, gặp gỡ toàn là những người có tiếng tăm trong giới thượng lưu thì ba điều kiện không thể thiếu là quan hệ rộng, trẻ tuổi xinh đẹp cùng nhanh nhẹn không khéo.

Thế nhưng Sảnh Dực bằng cấp không xuất sắc, không còn trẻ, quan hệ ít, thủ đoạn không cao minh hơn nữa cũng không đặc biệt xinh đẹp.

Nếu dựa vào khả năng của mình cô, đừng nói lúc đó đang tuyển người vào vị trí quản lý, có thể nói đến chân nhân viên quèn cô cũng không làm nổi.

Cao Hạo tới nhờ vả bà chủ Hủy.

Bà chủ Hủy liếc mắt liền đọc được mưu tính trong lòng Cao Hạo.

Giống như bình thường, hai người thương lượng với tư cách người làm ăn.

Bà chủ Hủy vẫn luôn để ý một nhân tài bên công ty đối thủ.

Cao Hạo xây cầu đắp đường, mời được người về cho cô.

Tìm được người quản lý có thực lực, vì để báo đáp lại, bà chủ Hủy liền bảo bên nhân sự ở công ty Quan hệ công chúng bật đèn xanh cho Sảnh Dực, thế nên Sảnh Dực mới có thể trực tiếp trúng tuyển, trở thành một nhân viên nho nhỏ trong công ty.

"Cho dù là việc gì cũng cần có đạo đức nghề nghiệp." Bà chủ Hủy thấy đèn chuyển màu, nổ máy, nói: "Làm nghề quan hệ công chúng thường hay ra vào những nơi hào nhoáng, thấy cảnh phù hoa, là một công việc rất nhiều cám dỗ nên càng yêu cầu điều ấy hơn nữa."

"Trong công ty, lần nào cũng làm việc với những khách hàng không tầm thường. Nếu như nhân viên nào cũng như cô ấy, khách tới vừa đưa ra một khoản tiền đã câu mất một người đi thì chỗ của tôi sẽ thành nơi thế nào?"

Kỳ thực, đây cũng là lý do vì sao Cao Hạo lúc đầu lại tốn công sức tính đến bước này.

Có thể nói Sảnh Dực chưa đi làm đã bị hắn nhìn thấu.

Thế nhưng, bà chủ Hủy không ngờ những gì xảy ra sau đấy cũng bị hắn đoán trúng.

Theo lý mà nói, một người mang tiếng xấu, không có thu nhập, gia đình tan vỡ lại mang theo hai đứa nhỏ như này thì hẳn phải là một người phụ nữ nằm dưới đáy.

Thế nhưng Sảnh Dực lại rất có bản lĩnh.

Hướng Nam không cần cô, cô quay qua liền có thể tóm chặt lấy một người góa vợ, bám víu lấy cọng rơm cứu mạng này, để rồi lấy chồng sang nước ngoài.

Hiện tại mấy tiểu thư phu nhân nhà giàu lúc trà dư tửu hậu cũng đều lấy chuyện này ra bàn tán.

Tuy không phải mấy lời bình luận hay ho gì, nhưng việc Sảnh Dực leo lên từ dưới đáy, thay đổi vận mệnh

là sự thực.

Điều này vừa đúng ý Cao Hạo.

Đồng thời, cũng khiến bà chủ Hủy vốn đặt cửa thua phải chắp tay dâng một bình rượu vang quý mới kiếm được không lâu tới tay Cao Hạo.

Bà chủ Hủy rất đồng cảm với Hướng Nam, đưa tay ra vỗ vai y, nói: "Thực ra, cô ấy không hợp với cậu…."

Hướng Nam nhớ lại lời Sảnh Dực mấp máy môi nói với y lúc cửa thang máy đóng lại lúc trước…."

Thực ra, anh đã sớm biết kết quả….

Thật ra y rất hiểu Sảnh Dực.

Thế nên…..

Lúc y trơ mắt nhìn hai con bị dẫn đi, y đã nói Sảnh Dực nhất định sẽ đưa con về.

Hiểu….

Nhưng thật khó thay đổi….

Không biết là nên vui vì con trở lại bên mình hay là nên buồn vì con sau này không có mẹ quan tâm, ánh mắt Hướng Nam lắng xuống, quay ra ngoài phía cửa sổ, lẳng lặng, trầm mặc.

QQ: Truyện xưa nhà Thường Triết thích mỗi bà chủ Hủy:)) Không thích cả Thường Lạc, Tina lẫn George cho lắm Tính ra bà chủ Hủy cũng tương đối lớn tuổi nhưng mà qua cách miêu tả của truyện thì mình thấy nv này vẫn còn trẻ nên để là cô, dù các nv khác tầm tuổi gọi là ông, bà nhé ^^ <ins class="adsbygoogle"

165. Chương 163: Rối Loạn

Xe dừng lại dưới tầng, Hướng Nam xuống xe đi được hai bước, suy nghĩ một chút rồi quay người lại, gõ lên cửa kính xe hỏi bà chủ Hủy: "Vậy tôi có thể tới thăm Thường Triết nữa không?"

Hướng Nam rất lo lắng cho tình hình lúc này của Thường Triết, định chiều lại qua thăm cậu.

“Có thể.”

Bà chủ Hủy trả lời ngắn gọn rồi bảo Hướng Nam: “Có điều trước khi tới cậu nhất định phải gọi trước cho tôi.”

“Được.”

Tuy không rõ vì sao lại phải phiền phức như vậy nhưng Hướng Nam cảm thấy hẳn là có nguyên do.

Hướng Nam lấy số điện thoại của bà chủ Hủy rồi cũng không hỏi nhiều mà rời đi.

Hướng Nam không ngờ, ông Đồ đã đứng trước cửa chờ y rất lâu.

Ông Đồ thấy y liền qua đón bước. Hướng Nam vừa thấy ông liền biết ông tới vì Thiếu Kiệt, cụp mắt, nhẹ nhàng lướt qua ông Đồ, đi tới bên cửa nhà, lấy chìa khóa ra.

Bộ dạng lạnh nhạt này của Hướng Nam ông Đồ đã sớm đoán được.

Ông không so đo, tiến lên nắm lấy tay Hướng Nam, vội vã nói: “Chúng ta đi.”

Hướng Nam chau mày, giữ ông lại: “Đi đâu?”

“Đương nhiên là đi gặp cậu chủ nhỏ rồi.” Ông Đồ cuống quít: “Cậu chủ nhỏ sau khi gặp cậu thì đổ bệnh, sốt cao không giảm, nằm trên giường mê man, không ngừng kêu tên cậu.”

Hướng Nam thấy bảo Thiếu Kiệt ốm thì hơi bất ngờ, rất lo lắng.

Thế nhưng nghĩ kỹ lại, y đẩy tay ông Đồ ra.

“Ông Đồ, lời này có phải Thiếu Kiệt dạy ông nói không?”

Nghi ngờ là vì lúc trước Hướng Nam gặp Thiếu Kiệt, Thiếu Kiệt vẫn còn rất ổn.

Lúc trước Thiếu Kiệt vẫn còn ăn to nói lớn, sao một người đang khỏe mạnh bình thường lại có thể vô duyên vô cớ mà lăn ra ốm chứ.

“Lời gì cơ!” Ông Đồ nghe vậy thì dậm chân: “Tôi lừa cậu làm gì? Sao cậu có thể nghi ngờ cậu chủ nhỏ như vậy, sao cậu có thể nghi ngờ tôi như vậy!”

Quá ồn ào, Trình Nam từ trong nhà mở cửa đi ra.

Trình Nam vốn định nhân lúc hai đứa nhỏ chưa dậy thì ra ngoài mua đồ ăn sáng.

Vừa cầm được tiền lại thấy ngoài cửa cãi vã ầm ĩ, cậu nghe thấy tiếng Hướng Nam, cảm thấy kỳ lạ nên đi ra.

"Hướng Nam, tôi không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì." Ông Đồ nhìn Trình Nam vừa bước ra một cái, nói với Hướng Nam: "Cậu coi như nể mặt lão già này, theo tôi đi thăm cậu chủ nhỏ được không?"

Hướng Nam vừa nghe ông Đồ nói vậy liền nhận định rằng ông Đồ đang gạt mình.

Y không nói gì, đi vào trong nhà.

Ông Đồ cũng định theo chân vào trong nhưng bị Trình Nam cản lại.

"Cái này…… Hướng Nam…."

Ông Đồ vươn cổ gọi, Trình Nam trừng ông Đồ một cái.

Trình Nam tính tình không tốt, ông Đồ không dám chọc vào cậu.

Không còn cách nào khác, ông Đồ chỉ đành bỏ về một mình.

Trình Nam thấy ông Đồ đi rồi liền hỏi Hướng Nam: "Tôi đi mua đồ ăn sáng, anh muốn ăn gì?"

"Thế nào cũng được." Hướng Nam sợ Trình Nam lát nữa đóng cửa sẽ đánh thức bọn nhỏ nên đặt chìa khóa xuống, đi tới cầm lấy tay nắm cửa, bảo Trình Nam: "Nếu không tôi sẽ nấu ít cháo, cậu đi mua mấy cái màn thầu gì đó cho bọn trẻ. Bánh quẩy nóng, đừng mua."

"Được."

Trình Nam hôn lên trán Hướng Nam một cái rồi vui vẻ rời đi.

Hướng Nam nhìn cậu đi xa dần, lắc đầu khẽ cười, kéo chốt cửa, định nhẹ nhàng đóng cửa lại. Không ngờ một bàn tay đột nhiên thò ra dọa y nhảy dựng.

Cửa bị đẩy mạnh mở ra.

Một người mặc quần áo bệnh nhân như cơn gió lao vào, thấy cửa phòng Trình Nam để mở liền đi thẳng vào rồi "rầm" một tiếng.

Cửa bị khóa trái lại.

Hướng Nam còn chưa kịp phản ứng, chân sau của Trình Nam đã bước vào

Trình Nam vừa vào cửa liền chửi "đệt" một tiếng, đi tới trước cửa phòng mình, đập "rầm rầm rầm" thật mạnh, giận dữ mắng: "Mẹ nó, a Triết đáng chết, ông đây không hoan nghênh cậu, cút mau cho tôi!"

Hả……

Thường Triết…….

Thường Triết?!

Hướng Nam trợn tròn mắt, há miệng đưa tay, còn chưa kịp tiến lên cản Trình Nam lại thì đột nhiên có một người không quen biết cũng chui vào trong nhà bọn họ.

"Tên bệnh kia là người nhà mấy người hả?"

Người kia kéo Hướng Nam, rất tức giận, chỉ cửa rồi ầm ĩ: "Ngồi xe không chịu trả tiền! Còn càng gọi lại thì càng chạy! Cậu định thế nào?"

Cái chuyện gì với chuyện gì thế này?

Hướng Nam còn chưa kịp đáp lời, ông Đồ đi rồi đột nhiên chui vào góp vui, kéo Hướng Nam: "Hướng Nam, cậu theo tôi đi thăm cậu chủ nhỏ đi."

"Hả? Tôi…."

"Cậu Triết có phải ở đây không?"

Wow

Lại thêm một đám người thở hổn hển tới.

Một người hỏi Hướng Nam, một người gõ cửa phòng, còn chưa đợi Hướng Nam gật đầu đã lại có một người

chạy ra ngoài gọi điện thoại.

Người tới quá đông, căn phòng khách nhỏ giống như muốn nổ tung.

Anh một câu tôi một câu, cộng thêm tiếng gõ cửa "rầm rầm rầm", Hướng Nam bị quay như chong chóng, định lên tiếng thì không ngờ cửa một gian phòng khác trong nhà bật mở.

Hai đứa nhỏ nửa tỉnh nửa mê cùng Cao Hách bảo bối mơ mơ màng màng thò đầu ra.

Hướng Nam thấy Cao Hách cũng ở đây thì rất bất ngờ.

Hướng Nam gạt tay ông Đồ ra định lên tiếng, nào ngờ trong phòng Trình Nam đột nhiên truyền ra tiếng đồ đạc rơi vỡ. Mọi người khựng lại, Trình Nam nhíu mày, tất cả lại càng ầm ĩ hơn nữa.

"Đủ rồi!"

Hướng Nam bị làm phiền quá mức, trực tiếp bùng nổ.

"Ông Đồ, ông đi về!"

"Thế nhưng Hướng Nam, cậu chủ nhỏ cậu ấy…."

"Đi về!"

Hướng Nam chỉ tay ra ngoài, ông Đồ chẳng còn cách nào khác đành bực bội rời đi.

"Trình Nam, cậu đi mua đồ ăn sáng."

"Vậy…."

Hướng Nam trợn mắt, Trình Nam liền im bặt.

"Được." Trình Nam tôn trọng chỉ thị của Hướng Nam, hai tay đút túi, đi qua nói nhỏ: "Nếu lúc tôi về cậu ta còn chưa ra thì cậu ta chết chắc đấy!"

Trình Nam nói xong liền rời đi.

Hướng Nam trả tiền xe hộ Thường Triết.

Hai người vệ sĩ kia được Hướng Nam "mời" ra sofa ngồi.

Hướng Nam bảo hai đứa nhỏ phải làm gì.

Hai đứa bé nghe xong lập tức rút đầu lại.

Cao Hách thấy Hướng Nam lại đi qua gõ cửa, cảm thấy ồn ào nên lầm bầm: "Trên đời này có một thứ gọi là chìa khóa…'

Tiếng Cao Hách không lớn, Hướng Nam nghe xong liền bừng tỉnh: Đúng rồi.

Hướng Nam vội vàng tìm trong ngăn kéo ở kệ tủ để TV.

Cao Hách bảo bối "mộng du" xong, lắc lắc đầu, đóng cửa tiếp tục ngủ.

Hướng Nam mở cửa vào phòng, phát hiện ống tiết kiệm Trình Nam mua về để trên giá sách đã vỡ nát.

Tiền xu cùng mảnh vỡ của chiếc bình văng tung tóe trên nền đất. Thường Triết ngồi trên sàn nhà, dựa lưng vào thành giường, ngẩn ngơ nhìn đồng đồ kia.

"Cậu sao vậy?" Hướng Nam khẽ đóng cửa lại, cẩn thận tránh những mảnh vỡ mà đi tới trước mặt cậu, quỳ xuống, nhỏ giọng hỏi: "Có làm mình bị thương không?"

Hướng Nam cầm lấy tay y kiểm tra, mười đầu ngón tay vẫn lành lặn.

Hướng Nam thấy Thường Triết như vậy, cũng không biết bản thân có thể làm gì.

Y chỉ thở dài một hơi rồi lắc đầu, đứng dậy lấy sọt giấy lại, dọn dẹp các mảnh vỡ, sau đó nhặt mấy đồng tiền xu kia lên, đếm thử thì thấy thiếu mất mấy đồng.

Hướng Nam tìm quanh tất các các khe tủ, nhưng không tìm thấy gì cả.

Đây là tiền xu từ các quốc gia khác nhau trên thế giới, là một người bạn lúc trước tặng cho Trình Nam.

Hướng Nam đếm lại, số lượng thật sự không đủ. Trình Nam quay về phát hiện ra khẳng định sẽ nổi điên. Hướng Nam nhìn quanh bốn phía, không tìm được, có chút hoảng hốt.

Nếu không, tìm cách giấu diếm trước khi cậu trở về.

Hướng Nam biết Trình Nam mua ống đựng tiền này ở đâu.

Y định bây giờ chạy đi mua một cái giống hệt thay thế cái cũ rồi cho tiền xu vào, coi như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Dù sao….

Tiền xu trong ống đựng tiền thì có lắc lên thế nào thì cũng tạo ra tiếng động như nhau.

Hơn nữa, Trình Nam sẽ không vô cớ mà đổ ra đếm lại từng cái.

Hướng Nam quyết định như vậy, vội vàng cất tiền xu vào ngăn tủ, để sọt giấy vào chỗ cũ rồi đi ra.

Hướng Nam vừa đóng cửa phòng lại, người vệ sĩ vừa kết thúc một cuộc điện thoại rất dài kia đi tới cản y đang định ra ngoài lại.

Người vệ sĩ kia cung kính nói: “Ông chủ Thường của chúng tôi muốn gặp anh.”

Hướng Nam ngẩn người, nhìn hai người vệ sĩ ngồi ở sofa đã đứng lên, đành gật đầu.

QQ: Hai chương tiếp tối sẽ post nha ^^ <ins class=“adsbygoogle”

166. Chương 164: Người Điên

Biệt thự ven biển, bãi biển tư nhân, Hướng Nam ngồi trong căn phòng quay mặt về phía vườn hoa nhỏ cùng bờ biển, nhìn bãi cát bên ngoài, chờ rất lâu nhưng chẳng thấy ai tới.

Chén trá đã hết quá nửa. Hướng Nam liếc thoáng qua người vệ sĩ đứng cách cửa không xa, buồn chán đứng dậy, bước ra khỏi phòng, đi về phía bờ cát xinh đẹp khiến con người ta thư thái kia.

Cảnh sức đẹp đẽ vô cùng, mặt trời còn có mây che bầu bạn. Hướng Nam đường đột xâm phạm chỉ là vì cảm thấy vô vị, muốn ra ngoài tản bộ, đi dạo một chút

Y bước đi trên bờ cát, dọc theo làn cát trắng vàng chầm chậm đi lên. Trong lúc thưởng thức, một bóng người đột nhiên lọt vào tầm mắt khiến y ngây người.

Hướng Nam đi qua.

Người đó da rất trắng, bộ dạng thanh tú dịu dàng, mặc một chiếc áo ba lô kẻ màu xanh nhạt, quần đùi trắng, chân để trần ngồi dưới tán ô, im lặng ngắm biển mà ngây người.

"Xin chào…."

Không thể nhìn ra được tuổi tác của người đó.

Y không có phản ứng gì với Hướng Nam qua chào hỏi.

Hướng Nam cảm thấy kỳ quái, nghĩ y có phải quá nhập thần hay không, lại nói lại một lần nữa: "Xin chào."

Người kia vẫn chẳng có phản ứng gì.

Hướng Nam thấy khó hiểu, nhíu mày.

Y đưa mắt nhìn xuống phát hiện trên tay người dính rất nhiều cát.

Đổi là ai khác, tay như vậy nhất định sẽ vội vàng phủi vỗ để làm sạch tay.

Thế nhưng người kia dường như không có cảm giác gì, mặc kệ hai tay như vậy, hơn nữa bàn tay đầy cát còn để trên chiếc quần trắng tinh sạch sẽ của chính mình.

Hướng Nam nhướn mày.

Y cúi xuống, khẽ hỏi: "Anh không sao chứ?"

"Cậu ấy không sao."

Đột nhiên một tiếng nói truyền tới, Hướng Nam ngước mắt lên, nhìn thấy người xuất hiện trước mắt thì kinh ngạc.

Hướng Nam đứng thẳng dậy.

Trước mặt là một người đàn ông làm khung cảnh xung quanh bừng sáng.

Áo sơ mi trắng thoải mái, quần bò xanh nhạt xắn gối, không đi giày.

Cho dù rất đơn giản nhưng nụ cười sáng chói kia đủ khiến phụ nữ gào thét.

"Xin chào, tôi là cha Thường Triết, Thường Lạc."

Thường Lạc không giống cha mẹ đám sói con khác mà Hướng Nam từng gặp. Hành động đưa tay ra tự giới thiệu này quả thực khiến Hướng Nam thụ sủng nhược kinh.

Hướng Nam thận trọng bắt tay, Thường Lạc lại tỏ ý mời Hướng Nam ngồi xuống. Thường Lạc cúi đầu dịu dàng nhìn người ngồi bên kia, thấy trên tay y đầy là cát liền khẽ nhíu mày.

"Dean, đi lấy cho tôi một chiếc khăn ướt lại đây."

"Vâng." Người đàn ông sau lưng ông đáp một tiếng rồi rời đi. Thường Lạc cũng ngồi xuống, nói với Hướng Nam: "Chuyện giữa cậu và Thường Triết, tôi có biết sơ qua đôi chút."

Hướng Nam chau mày, căng thẳng: "Sau đó thì sao…"

"Tình trạng bây giờ của Thường Triết cậu cũng biết đấy. Nó chỉ ỷ lại vào cậu, thế nên tôi muốn nhờ cậu một việc, tạm thời thay tôi chăm sóc cho nó."

Hướng Nam định bảo không sao cả, nhưng vừa mở miệng thì Dean đã mang khăn lau tới.

Thường Lạc nhận chiếc khăn ướt rồi nắm lấy tay người kia, cẩn thận lau chùi.

Những hạt cát được dịu dàng lau đi. Người kia thì giống một con rối gỗ, để mặc Thường Lạc làm gì thì làm, một chút phản ứng cũng không có.

Thường Lạc thấy Hướng Nam nhìn chằm chằm người kia thì dịu dàng cười: "Rất tò mò phải không?"

"Hả?" Hướng Nam cảm thấy mình nhiều chuyện, xấu hổ lắc đầu: "Không có."

"Cậu hẳn cũng biết được ít nhiều chuyện của nhà họ Thường chúng tôi rồi nhỉ."

Hướng Nam nghe vậy thì vội vã lắc đầu: "Không nhiều lắm."

"Ồ?" Thường Lạc trực tiếp tỏ ý không tin, nói với Hướng Nam: "Thực ra cũng không phải bí mật gì, cậu

cũng không cần phải căng thẳng. Biết thì là biết thôi. Đây cũng là nguyên nhân Thường Triết đổ bệnh, vì nó, tôi với cậu hãy thẳng thắn không che giấu việc gì."

Nếu Thường Lạc đã nói vậy, Hướng Nam còn có gì để kiêng kị. Y trực tiếp kể lại những gì nghe được, mong Thường Lạc chứng thực.

"Đặc sắc như vậy?" Thường Lạc khẽ cười: "A Hủy kể cậu nghe sao?"

Hướng Nam ngây người.

Hướng Nam chưa nói là ai kể thế nhưng thái độ của Thường Lạc lại rất kỳ quái.

"Nhẽ nào chuyện năm ấy không phải như vậy?"

Thường Lạc bật cười ha ha, nói năng mập mờ: "Cậu bảo vậy thì chính là vậy đi."

Hướng Nam nhíu mày, mở miệng. Đột nhiên người vốn luôn bất động bên cạnh họ cử động.

Y vừa cử động, Thường Lạc lập tức cau mày.

Thường Lạc rất hồi hộp khẽ nắm lấy vai y. Đôi mắt xanh thẫm của người kia bỗng nhìn về phía Hướng Nam rồi đột nhiên mỉm cười.

"Có....." Giống như người lâu ngày không nói, giọng y gượng gạo, khàn khàn khe khẽ: "Có khách tới sao?"

Lời người kia khiến Hướng Nam ngồi trước mắt y đã được khá lâu ngẩn người.

Thường Lạc hình như không thấy bất ngờ, gật đầu với y rồi dịu dàng nói: "Vừa tới."

"Vậy.... sao không lấy đồ ra mời khách....." Người kia nhìn mặt bàn, mắt chớp rồi lại chớp, động tác chậm chạp, tựa như căn bản không nhớ ra mình đang ở đâu, đầu mày hơi nhíu, bảo: ".... vậy?"

"Em đi lấy....." Người kia chống tay đứng dậy, chậm chạp đi vào trong nhà.

Thường Lạc ngượng ngùng cười cười với Hướng Nam đang ngây người, cũng đi theo sau người kia vào trong nhà.

Hướng Nam bắt gặp nụ cười áy náy của Thường Lạc mới nhận ra mình kinh ngạc quá mức đến nỗi thất

thần.

Hướng Nam có phần xấu hổ, không biết làm gì chỉ đành ngồi chờ. Không ngờ, Dean đi ra, mời Hướng Nam vào trong nhà.

Điều khiến Hướng Nam cảm thấy kỳ quái là vào trong nhà, chàng trai ngồi trên sofa lại mang bộ dạng như một con rối gỗ.

"Anh ta…."

"Cậu ấy không sao. Cậu ấy thi thoảng sẽ như vậy." Thường Lạc khẽ cười, nói với Hướng Nam: "Về việc làm phiền cậu chăm sóc Thường Triết lúc trước tôi nhắc tới, cậu suy nghĩ thế nào?"

"Không có vấn đề gì."

Tuy lưỡng lự việc Trình Nam có nổi điên hay không, nhưng nghĩ tới tình trạng lúc này của Thường Triết, Hướng Nam liền đồng ý.

Thường Lạc gật đầu cảm kích: "Vậy thì tốt. Chỗ ở tôi đã chuẩn bị xong xuôi cho hai người rồi. Chờ lát nữa Dean sẽ đưa cậu về, chờ cậu dọn hành ly xong thì sẽ đưa cả hai người qua đó."

Hướng Nam nghe vậy thì sửng sốt.

"Đi đâu?"

Thường Lạc thấy Hướng Nam hỏi vậy thì cảm thấy kỳ quái.

"Vừa rồi tôi chưa nói sao?"

Hướng Nam nhớ lại cuộc trò chuyện lúc trước của bọn họ rồi bảo: "Không cần chuyển sang chỗ khác, tôi ở lại chỗ ở hiện tại của tôi thực ra cũng không vấn đề gì."

"Có vấn đề." Thường Lạc nói thẳng với Hướng Nam: "Tina…."

Thường Lạc quay sang nhìn người không có phản ứng kia rồi mới nói tiếp với Hướng Nam: "Tối đó không bắt được cô ta."

Về chuyện này, Thường Lạc hôm đó đã hung dữ mắng mỏ ba người vệ sĩ kia một trận.

Nói một cách khác, Thường Triết hiện tại đang gặp nguy hiểm. Nếu y ở lại chỗ Hướng Nam thì không chừng ngay cả Hướng Nam cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Thế nhưng Thường Triết chỉ chịu dựa dẫm vào Hướng Nam. Vì để y có thể nhanh chóng khỏe lại, Thường Lạc cũng chỉ có thể trông mong vào Hướng Nam.

Thế nên Thường Triết và Hướng Nam ở cùng nhau, để bảo vệ an toàn, nhà họ Thường bọn họ nhất định phải chịu trách nhiệm về chỗ ở.

"Tôi không chuyển đâu." Hướng Nam lắc đầu: "Thật không dám giấu, tôi còn hai đứa con nhỏ, tôi không thể để mặc bọn nó được."

"Vậy thì cũng nhau chuyển qua." Thường Lạc nói: "Tất cả những người trong nhà, ai cũng có thể chuyển qua."

Hướng Nam do dự.

Vì an toàn của Thường Triết.

Nhưng phía Trình Nam, không dễ nói chuyện.

Hướng Nam nói lí nhí với Thường Lạc: "Xin lỗi, ông cho tôi một ngày để tôi suy nghĩ một chút."

Thường Lạc cũng không miễn cưỡng y, khẽ cười rồi để Dean đưa Hướng Nam về nhà.

Hướng Nam vừa vào cửa nhìn thấy khuôn mặt xám xịt của Trình Nam lập tức nhớ ra chuyện ống đựng tiền kia.

Hướng Nam thầm kêu hỏng bét rồi, quay người định ra ngoài mua. Không ngờ, Trình Nam đột nhiên bảo một câu: "Không cần nữa."

Hướng Nam quay người lại.

Y đóng cửa, nói: "Cậu đừng tính toán....."

"Tôi không tính toán." Trình Nam nói: "Có điều tối nay tôi không ở chung phòng đâu."

Hướng Nam nhíu mày: "Sao cậu một chút lòng thương cảm nào như vậy."

“Lòng thương cảm?” Trình Nam nhíu mày, cao giọng: “Sớm từ lúc đoạn video kia bị tuồn ra ngoài, lòng thương cảm của tôi đã bị chó gặm nát rồi.”

Nói đến cùng, Trình Nam là đang ghi hận.

Hướng Nam lườm cậu một cái, lắc đầu, đi vào trong phòng.

Thường Triết lúc này đang đắp chăn ngồi xếp bằng trên giường chơi với mấy đồng xu y lấy được trong ngăn kéo tủ.

Hướng Nam thấy món đồ trên tay y, liền cuống quít nhìn thoáng Trình Nam ở bên ngoài rồi đóng cửa lại. Y leo lên giường, định thu mấy đồng xu lại, nhưng bị Thường Triết đánh một cái, tất cả rơi lại xuống giường.

Hướng Nam không có cách nào với y, nói: “Đừng bảo tôi chưa nhắc cậu. Nếu như Trình Nam động nắm đấm với cậu thì tôi không ngăn cản được đâu.”

Nói vậy là muốn dọa y, nhưng Thường Triết căn bản đến cả đầu cũng không chịu ngẩng lên.

Hướng Nam hết cách rồi.

Y cảm thấy bản thân nên thử nói chuyện thẳng thắn với Thường Triết.

“Cậu rốt cuộc muốn thế nào? Cậu cũng là người lớn rồi, mọi chuyện đã là quá khứ rồi.”

Tiếng Hướng Nam không lớn, giống như đang trưng cầu ý kiến.

Thường Triết vẫn chơi đồ chơi của mình, hoàn toàn không có phản ứng gì với Hướng Nam.

“Vừa rồi cha cậu gọi tôi tới gặp ông ấy.” Hướng Nam tựa lên đỉnh đầu Thường Triết, khẽ bảo: “Ông ấy nói muốn chúng ta chuyển tới nơi ông ấy đã chuẩn bị, tôi chưa đồng ý.”

Thường Triết vẫn chẳng để ý tới y, nhưng không như lúc trước nữa mà kéo chăn đuổi người.

Hướng Nam cảm thấy mình nên tiếp tục cố gắng, lại như độc thoại mà nói với Thường Triết: “Bà chủ Hủy kể cho tôi nghe chuyện của gia đình cậu. Tôi hỏi cha cậu nhưng ông ấy lại có phản ứng rất kỳ lạ.”

“Tôi còn tưởng tôi lần này đi sẽ gặp được người tên George mà bà chủ Hủy nhắc tới, thế nhưng lại chẳng thấy đâu. Có điều…..” Hướng Nam đưa tay ôm cổ Thường Triết, bảo: “Tôi lại thấy bên cạnh cha cậu có một chàng trai vô cùng vô cùng kỳ lạ.”

“Tôi với cha cậu ngồi trước mặt anh ta nói chuyện của cậu. Anh ta ban đầu không có phản ứng gì thế nhưng sau đấy lại đột nhiên giống như một con rối gỗ biến thành người thật, còn chào hỏi tôi, giống như tôi vừa vào cửa vậy. Cậu bảo….” Hướng Nam cười hỏi: “Có kỳ lạ không?”

“Không kỳ lạ mới là lạ….” Thường Triết bỗng ngước mắt lên, nói: “George chú ấy từ hai mươi năm trước đã sớm phát điên rồi.”

QQ: Xem ra vẫn còn nhiều bí mật nhể Các bạn đừng hỏi vì đoạn cuối truyện mình cũng chưa đọc đâu: p Bạn nào đọc rồi thì tránh spoil nhé ^^ <ins class=“adsbygoogle”

167. Chương 165: Cố Chấp

George?!

Người kia là George?!

Hướng Nam sửng sốt.

“Không đúng!” Hướng Nam không tin, lớn tiếng kêu: “Anh ta trông rất trẻ trung!”

Trẻ trung…

Thường Triết khinh bỉ Hướng Nam: “Già hơn anh.”

Hướng Nam: Hãn

Thế nhưng y vui mừng.

“Không sao rồi?! Cậu không sao rồi?!”

Hướng Nam kích động nâng khuôn mặt đẹp đẽ của Thường Triết lên

Thường Triết mặt mũi lạnh tanh, kéo tay Hướng Nam xuống rồi trực tiếp nằm ngủ.

Hướng Nam không cho y ngủ.

Hướng Nam cảm thấy nên tiếp tục cố gắng, kéo y, muốn y nói thêm nhiều hơn nữa.

Thế nhưng không ngờ, lúc này, cánh cửa bị Trình Nam gõ thật mạnh

"Có người tìm!"

Ai?

Hướng Nam tưởng là nhà họ Thường cho người tới đón bọn họ, nhíu mày mở cửa: "Không phải đã bảo cho tôi chút thời gian suy nghĩ rồi…."

"…. Sao?" Hướng Nam nhìn rõ người đứng trước cửa phòng là ai thì ngây người.

"Cô…."

"Thiếu Kiệt ốm rồi." Tiêu Tiêu sắc mặt nghiêm trọng, sợ Hướng Nam không tin còn nghiêm túc lặp lại một lần nữa: "Thật sự ốm rồi."

Hướng Nam nhìn Trình Nam, có chút bất ngờ.

Hướng Nam theo Tiêu Tiêu tới bệnh viện.

Trên đường đi, Tiêu Tiêu cho Hướng Nam biết chuyện sau khi Thiếu Kiệt gặp y liền một mực sốt cao không giảm.

"Bắt đầu từ tối qua lúc anh ấy về nhà, bọn tôi dùng đủ mọi cách nhưng cho tới hiện tại anh ấy với cứ mê mê tỉnh tỉnh, không ngừng nói mớ."

Hướng Nam đau lòng, cũng thấy sốt ruột.

Vì sao sáng nay lúc ông Đồ tới y lại không tin ông cơ chứ.

Hướng Nam nghĩ vậy, trong lòng liền thấy ấy náy.

Hướng Nam bắt đầu mong ngóng nhanh chóng tới điểm đến.

Tiêu Tiêu không nói dối.

Thiếu Kiệt thật sự đang nằm trên giường bệnh.

Hướng Nam nóng vội đi vào, vừa thấy nhóm người lão gia nhà họ Ngụy cũng ở đó liền lặp tức có xúc động muốn chạy trốn.

Hướng Nam theo bản năng lùi về sau một bước, đụng phải Tiêu Tiêu đang theo sau y đi vào. Tiêu Tiêu nhíu mày, chỉ tay về phía Thiếu Kiệt trên giường bệnh, nói với Hướng Nam: "Anh xem."

Lão gia nhà họ Ngụy biết Hướng Nam sợ ông. Vốn dĩ ông cũng không muốn Hướng Nam tới, nhưng ông Đồ nói Thiếu Kiệt mắc tâm bệnh, thuốc thang không có tác dụng gì, bằng không tìm Hướng Nam tới thử xem. Mắt thấy bác sĩ cũng đã trong thời gian ngắn nhất đưa ra thông báo bệnh tình cấp bách, vì Thiếu Kiệt, lão gia nhà họ Ngụy chỉ đành kêu mấy người ông Đồ đi tìm Hướng Nam tới."

Hướng Nam lấy hết can đảm đi tới trước giường Thiếu Kiệt.

Khuôn mặt tuấn tú của Thiếu Kiệt mướt mát mồ hôi, cả người nóng bừng, cánh môi khô nứt đang nói mờ điều gì đấy.

Hướng Nam kiểm tra nhiệt độ người cậu, nhíu mày, hỏi ông Đồ đang tiến lại: "Bác sĩ nói sao?"

"Nên tiêm thì cũng đã tiêm rồi, nên cho uống thuốc gì cũng đã cho uống rồi, những cách trong dân gian cũng đã dùng qua, càng lúc càng sốt cao, hoàn toàn không thấy đỡ."

Ông Đồ đau lòng: "Cũng không biết cậu ấy bị làm sao nữa."

"Hướng Nam….. Đại… thúc……"

Hướng Nam ngây người, nắm lấy tay Thiếu Kiệt: "Thiếu Kiệt?"

Thiếu Kiệt thực ra đang nói mớ.

Đầu mày cậu nhíu chặt. Tiêu Tiêu lo lắng nhìn, ông Đồ không ngừng lắc đầu.

"Cậu ây vẫn luôn như vậy, cũng không biết đang nói gì…." Ông Đồ nhìn nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy đang mím chặt môi đứng một bên, nói nhỏ với Hướng Nam: "Luôn như vậy…."

"Lại mưa rồi…."

"Đại thúc….. Lại mưa rồi….."

Thiếu Kiệt vô thức siết chặt lấy tay Hướng Nam: "…. Làm sao đây…."

Hướng Nam nghe vậy, thiếu chút nữa thì rơi lệ.

"Tôi biết cậu ấy nói gì."

Hướng Nam kiềm nén những cảm xúc cuộn trào, khẽ gạt phần tóc mái mềm mại trên trán Thiếu Kiệt bị mồ hôi thấm ướt, nhỏ giọng bảo: "Là đang nói chuyện lúc chúng tôi còn ở trên đảo."

Trên đảo, có một thời gian trời không ngừng đổ mưa.

Mưa rất mạnh.

Đống lửa ngoài bãi cát bị dập tắt.

Lá cây nhặt về phơi khô làm rơm đốt sắp hết.

Mắt thấy mồi lửa trong hang động của bọn họ cũng đã sắp bị đốt sạch.

Không có lửa, đừng nói chuyện cầu cứu, ngay cả nguồn chiếu sáng sưởi ấm cùng thịt ăn cũng sẽ bị cắt đứt.

Thiếu Kiệt ngày ngày sốt ruột, không ngừng lo lắng.

Không ngừng rầu rĩ vì đống lửa kia.

Cậu bảo muốn lên rừng tìm lá cây cành câu về hong khô để dùng, nhưng trời mưa như trút nước, Hướng Nam lo đường núi nguy hiểm nên không có cậu đi.

Thiếu Kiệt không phải là người biết nghe lời.

Cậu căn bản ngồi không yên, đồng ý với Hướng Nam rồi lại nhân lúc y ngủ mà chạy đi.

Sau đấy Hướng Nam đội mưa đi tìm cậu rất lâu.

Thiếu Kiệt bị trật chân, Hướng Nam khó khăn lắm mới đội mưa đưa cậu về được tới sơn động, ngày hôm sau liền cảm sốt.

Khi ấy Hướng Nam phần lớn thời gian đều mê man bất tỉnh. Thiếu Kiệt không ngừng lo lắng, áy này, lại chẳng thể làm gì.

Hướng Nam mỗi khi tỉnh lại liền thấy Thiếu Kiệt ngồi trước cửa hang, ngẩng đầu, nhìn trời.

Câu Thiếu Kiệt hay nói nhất chính là: Đại thúc…. Đại thúc… lại mưa rồi, làm sao đây…. làm sao đây…

Hướng Nam nhớ lại, kể chuyện, ngay cả Diệp Tâm Dư cũng sắp sửa bật khóc.

Ông Đồ biết, trong nhà dồn ép, Hướng Nam không muốn cậu, Thiếu Kiệt không muốn đón nhận hiện trạng liền đâm đầu vào ngõ cụt, ép bản thân "quay trở về" hòn đảo chỉ có hai người bọn họ.

Ông Đồ thực sự không rõ mình có thể giúp được gì, lên tiếng lại sợ bản thân sẽ bật khóc, trực tiếp quay đầu, đi ra khỏi phòng.

Ông Đồ đi rồi, Tiêu Tiêu lên tiếng, mới nhóm người lão gia nhà họ Ngụy rời đi.

Diệp Tâm Dư không nỡ xa con, hai mắt rưng rưng ra tới bên ngoài lại đứng trước khung cửa sổ lá chớp, nhỏ giọng bảo người chồng đang an ủi mình: "Nếu không… chúng ta hủy bỏ hôn lễ đi?"

Lời vừa thốt ra, bà đột nhiên bị nhị phu nhân nhà họ Ngụy tức giận hung dữ kéo vai qua, một cái tát đập "bộp" thật mạnh lên mặt bà. <ins class="adsbygoogle"

168. Chương 166: Hướng Bắc

Hướng Nam thấy cửa phòng bệnh khép lại liền không ngừng gọi Thiếu Kiệt, ngồi lại bên cạnh giường.

Y thà rằng Thiếu Kiệt đang giả vờ, thà rằng tất cả những điều này chỉ là một trò đùa ác ý của Thiếu Kiệt, từ sâu trong đáy lòng hy vọng Thiếu Kiệt sẽ không sao cả.

Thế nhưng, Hướng Nam biết, những gì trước mắt mình là sự thật.

"Thiếu Kiệt, cậu tỉnh lại đi….."

Hướng Nam khẽ vỗ lên mặt cậu, nghe cậu nói mớ, thủ thỉ: "Thiếu Kiệt, cậu tỉnh lại đi…."

Trong cơn mơ, Thiếu Kiệt nghe thấy Hướng Nam đang gọi mình.

Tất cả đều rất mơ hồ. Trong mơ, cậu đang ngồi bên đầm nước, nghe thấy tiếng gọi thì quay đầu lại: "Đại thúc, ảnh tỉnh rồi sao?"

Thiếu Kiệt đứng dậy.

Cậu đi vào trong: "Đại thúc, anh ổn chứ?"

Hướng Nam trong mơ nước mắt lưng tròng nhìn cậu, không nói gì.

Cậu ngồi xuống bên cạnh Hướng Nam, chán nản nói: "Đại thúc…… Lại mưa rồi….. Trời lại mưa rồi. Chúng ta phải làm sao đây…."

"Thiếu Kiệt…."

Giọng Hướng Nam nghe thực thương tâm. Thiếu Kiệt quay sang, nhìn Hướng Nam đang nằm đó: "Đại thúc, anh làm sao vậy?"

"Cậu phải chóng khỏe lại."

Thiếu Kiệt nghe vậy thì ngớ người rồi bật cười.

"Đại thúc ốm đến hồ đồ rồi."

Thiếu Kiệt ngả người nằm xuống cạnh Hướng Nam, chóp mũi chạm chóp mũi: "Đại thúc phải chóng khỏe lại mới đúng."

"Đại thúc không được xảy ra chuyện gì, Hướng Nam không được bỏ tôi lại…" Thiếu Kiệt chui vào lòng Hướng Nam, tiếp nhận nhiệt độ từ cơ thể Hướng Nam, lẩm bẩm: "Tôi đã "tích" đủ điểm rồi. Đại thúc không thể nói mà không giữ lời đấy…."

"…."

Hướng Nam trong mơ nghẹn ngào.

Thiếu Kiệt cảm thấy Hướng Nam có gì đó không ổn liền hỏi y: "Anh lạnh sao?"

"Không lạnh."

“Thế nhưng…. tôi lạnh quá….” Lời Thiếu Kiệt nói là thật.

Y rất lạnh, đột nhiên cảm thấy cả người dần trở nên lạnh ngắt.

Vì sao lại lạnh như vậy….

Trong lòng cậu càng lúc càng hoảng sợ, vì nhiệt độ cơ thể cậu không ngừng tụt giảm.

“Đại thúc…. Tôi…..”

Thiếu Kiệt bỗng không thể nói thành lời nữa.

Cậu hoảng hốt, ngồi bật dậy tìm sự giúp đỡ, nhưng nhìn vào gương mặt Hướng Nam, Thiếu Kiệt liền đờ người.

Vì sao lại khóc?

“….. Đại thúc?”

Thiếu Kiệt hoang mang.

Cậu vươn tay xoa nhẹ mặt Hướng Nam.

Vì sao lại khóc?

Thiếu Kiệt gạt nước mắt cho y, khẽ hôn y.

Trong trí nhớ là một đêm tĩnh dưỡng trong sơn động. Thiếu Kiệt tỉnh lại, nhìn thấy trần nhà trắng xóa thì sửng sốt.

Thiếu Kiệt bỗng bật dậy.

Hướng Nam nằm bên cạnh ngủ cùng cậu bị cậu đánh thức, thấy cậu hoàn toàn ngẩn ngơ ở đó thì thấy kỳ lạ.

“Cậu tỉnh rồi sao?”

Thiếu Kiệt kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời đã tối mịt. Hướng Nam thấy cả người cậu mướt mồ hôi, đưa tay sờ lên trán cậu kiểm tra. Hạ sốt rồi, Hướng Nam vui vẻ, lẩm bẩm tự nói với mình: "Không sao rồi… Không sao rồi."

"Chúng ta đang ở đâu vậy?"

Câu hỏi của Thiếu Kiệt làm Hướng Nam hơi ngây người..

"Bệnh viện."

"Bệnh viện…. Sao lại là bệnh viện…." Thiếu Kiệt đột nhiên tỏ vẻ hoảng hốt, nóng nảy lớn tiếng: "Sao lại ở bệnh viện?"

"Cậu làm sao vậy?"

Hướng Nam thấy kỳ lạ.

Không phải sốt cao đến hỏng đầu óc rồi chứ.

"Không nên là bệnh viện!" Thiếu Kiệt rất kích động, ngồi đó gào rống: "Chúng ta không nên ở bệnh viện! Không nên ở đây!"

Hướng Nam luống cuống.

Y cảm thấy Thiếu Kiệt sốt đến đầu óc có vấn đề rồi.

"Cậu chờ tôi, tôi đi tìm bác sĩ."

Hướng Nam vội xuống giường, nhưng không ngờ lại bị Thiếu Kiệt kéo giật lại, đè lên giường.

Hướng Nam hoảng hốt.

"Cậu định làm gì?"

"Chúng ta không thuộc về nơi này! Chúng ta không thuộc về nơi này!" Thiếu Kiệt kích động: "Đại thúc, chúng ta lập tức thu dọn hành ly, chúng ta lập tức rời đi. Chúng ta nhất định phải lập tức rời đi."

Thiếu Kiệt giống như đang phát điên vậy. Cậu thả Hướng Nam ra, xuống giường, cuống loạn, hoảng hốt:

“Không sai, chúng ta phải lập tức rời đi! Chúng ta nên lập tức rời đi! Thu dọn hành lý, quay lại hòn đảo chỉ thuộc về chúng ta…”

Giọng nói của Thiếu Kiệt bỗng im bặt.

Vì Hướng Nam đột nhiên ôm chầm lấy cậu từ phía sau.

Hướng Nam bật khóc.

Rất đau lòng, rất đau lòng.

Ngồi trên giường, trán tựa vào lưng Thiếu Kiệt, khóc đến mức khiến tim Thiếu Kiệt như vỡ vụn.

Thiếu Kiệt cũng khóc.

“Là lỗi của tôi… Là lỗi của tôi….” Thiếu Kiệt lắc đầu rơi lệ: “Tôi khi ấy không nên đi tìm người… Chúng ta không nên trở về…. Chúng ta…. không nên trở về….”

Hai người thảm thiết khóc, ba người đứng trước cửa sổ lá sách ngoài phòng tâm trạng hỗn loạn.

Căn bản không thể nhìn ra cảm xúc trên mặt Tiêu Tiêu.

Không rõ trong lòng cảm thấy thế nào, nhưng ngoài mặt cô vẫn rất bình tĩnh.

Ông Đồ không xem nổi, nói với Diệp Tâm Dư: “Dư thiếu phu nhân…..”

Diệp Tâm Dư phất tay, lời nói thì bị ứ nghẹn.

Dấu tay trên mặt còn chưa mờ, Diệp Tâm Dư lực bất tòng tâm, cụp mắt, khóe mắt cay cay.

“Đi thôi.”

Bà quay người rời đi.

Ông Đồ thấy bà như vậy, thở dài, nhìn Tiêu Tiêu đang nhìn đăm đăm vào trong phòng một cái rồi cũng xoay người, đi theo sau Diệp Tâm Dư.

Hướng Nam khóc xong, kéo Thiếu Kiệt lại.

Trên mặt Thiếu Kiệt đều là nước mắt. Hướng Nam đưa tay lau giúp cậu, bị cậu nắm lấy.

"Đại thúc…."

"Không cần nói…." Hướng Nam lắc đầu, bảo cậu: "Chúng ta tiếp tục dây dưa thì vấn đề giữa chúng ta sẽ không giải quyết được, quanh qua quẩn lại, mọi chuyện vĩnh viễn cứ dậm chân tại chỗ. Hôm nay, tôi sẽ lùi một bước…."

"Cậu đã không còn là một đứa trẻ nữa rồi, nên học cách đối mặt, tiếp nhận sự thực…." Hướng Nam ngước mắt lên: "Quên chuyện quá khứ đi, coi như chúng ta chưa từng tới hòn đảo ấy, chúng ta cũng chưa từng hứa hẹn điều gì… Coi như chúng ta đã nằm mơ, một giấc mơ rất kỳ lạ nhưng cũng rất chân thực. Chúng ta hảo tụ hảo tán…. được không?"

Hướng Nam đi rồi.

Ánh mắt Thiếu Kiệt trở nên trống rỗng.

Không thể một đôi một cặp, càng không thể một đời một thế

Không thể có được, lại không muốn từ bỏ, sự dằn vặt ấy khiến cậu có cảm giác đau lòng đặc biệt không thể chấp nhận nổi, không biết nên làm sao.

Trái tim Thiếu Kiệt đã vỡ nát.

……

Phía Hướng Nam bên này, nhẽ nào không vậy

Ngoài miệng ung dung, trong lòng như bị kim đâm, thế nhưng, y còn có thể thế nào nữa?

Hướng Nam như cái xác không hồn lê bước xuống tầng.

Có người cản trước lối đi, Hướng Nam ngước mắt, thấy là Tiêu Tiêu thì ngây người.

"Cô…."

Chuông điện thoại của Hướng Nam reo vang.

Y lấy điện thoại ra, nhìn Tiêu Tiêu như có lời muốn nói với y, hơi nghiêng người, ấn nút nhận cuộc gọi rồi nói nhỏ: "Alo…."

"Anh…. Anh…." Hướng Thiện ở đầu bên kia đang khóc: "Anh Bắc…. Anh Bắc xảy ra chuyện rồi…."

Đại thúc sửng sốt, kinh ngạc.

QQ: Còn 5 chương Mình vừa beta mắt vừa díp lại, mn thấy lỗi thì bảo nha ^^ <ins class="adsbygoogle"

169. Chương 167: Bão Táp

Hướng Bắc không ngờ lúc mình tỉnh lại sau khi bị đụng ngất đã biến thành một tên phạm nhân.

Đầu cậu bị băng bó, nằm trong phòng bệnh giam giữ, không dám tin những gì mình nghe được.

Đúng lúc đụng phải Hướng Bắc là xe của Cao Hạo.

Hướng Bắc lúc trước mê man mãi không tỉnh. Cao Nhã hiện tại thì không rõ sau này có thể tỉnh lại không nữa.

David là nhân chứng duy nhất ở nhà lúc ấy gọi báo cho cảnh sát.

Gã chỉ Hướng Bắc xác nhận, nói gã lúc ấy trở về vừa lên tầng tắm rửa xong, vốn định gọi người hầu nấu cho gã một chút đồ ăn mang lên, nào ngờ tới trước cửa phòng thì nghe thấy tiếng cãi vã. Ra ngoài xem thử, thấy Cao Nhã lúc giằng co với Hướng Bắc đã bị Hướng Bắc đẩy xuống cầu thang.

David nói khi ấy gã đã lập tức hô hoán. Hướng Bắc kinh hoàng thất sắc rồi bỏ chạy.

Sau đấy lại có người hầu làm chứng, nói lúc về thấy Hướng Bắc nét mặt hoảng sợ lao từ trong khu nhà phụ ra, giữ lấy cô, không ngừng nói cái gì mà nhanh gọi điện thoại. Sau đó, Hướng Bắc lại như muốn xong vào khu nhà phụ, rồi chạy qua nhà chính, bị xe chở Cao Hạo về đụng phải.

Lời khai của David và người hầu trùng khớp, không có sơ hở. Hướng Bắc vội lắc đầu, hét lớn bảo đó không phải sự thực.

Cậu nói ở đó còn có một người phụ nữ nữa, là người phụ nữ kia cùng Daivd hại Cao Nhã, thế nhưng vì người nhận tin chạy tới căn bản không hề nhìn thấy người tên Lena nên chẳng ai tin cậu.

Người hỏi cung rất thẳng thắn nói với cậu, mọi người tới hiện trường đều không thấy người phụ nữ như cậu miêu tả.

Hướng Bắc không ngừng nhắc tới, liên tục nhắc tới, ngậm đắng nuốt cay, kiên trì với ý kiến của mình nhưng lại không có bằng chứng nên không được ai để ý tới.

Hướng nam cùng Trình Nam đi thăm Hướng Bắc, nghe cậu kể lại, liền chạy đôn chạy đáo khắp nơi kiếm luật sư cho cậu.

Chuyện liên quan tới nhà họ Cao lại có can hệ tới Hướng Nam, tin tức lan truyền rộng rãi, nghi ngờ không ngừng kéo tới. Chuyện Hướng Nam, chuyện Hướng Bắc, Hướng Thiện có muốn giấu cũng không giấu nổi.

Mẹ Hướng biết chuyện, kêu lên một tiếng rồi ngất lịm đi.

Bác sĩ tới cấp cứu bảo với bọn họ rằng mẹ Hướng sau này không thể chịu nổi xúc động được nữa.

Hướng Nam gần như sụp đổ, quỳ trước giường mẹ Hướng một ngày một đêm.

Áp lực dư luận, cũng không rõ có phải có người cố tình đi kích động, thả đá xuống giếng hay không, Hướng Bắc bị gán cho rất nhiều tội danh kinh khủng.

Chân tướng sự việc còn chưa rõ đã bị người tô vẽ cho thành sống động.

Thậm chí, mấy lời nói cái gì mà âm mưu chưa được toại nguyện cũng bị quy chụp lên đầu Hướng Bắc.

Hướng Bắc cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Gặp lại Hướng Nam, trong quãng thời gian ngắn ngủi, cả người cậu đã gầy rộc đi mất hai ba vòng.

Thực ra không chỉ bên Hướng Nam, bên nhà họ Cao cũng hoàn toàn bị mây đen che kín.

Cao Hạo không quản ngày đêm ngồi trông bên giường Cao Nhã, cầu trời khấn Phật, mong Cao Nhã sớm tỉnh lại.

Ông ngoại Cao Hạo nói thẳng không tin người (có thành kiến với Đường Tinh Lam), làm loạn ở nhà họ Cao, tuyên bố muốn tách ra.

Phiên bản Hướng Bắc ngấp nghé Cao Nhã, tưởng là nhà không có ai, làm dữ không thành nên trong lúc giằng co đã đẩy Cao Nhã ngã xuống cầu thang hình thành. Hướng Nam cũng không tìm thấy bằng chứng hay nhân chứng nào mới có thể chứng mình Hướng Bắc vô tội. Hướng Bắc chính thức bị kết án, đưa ra tòa xét xử.

Tin tức vừa truyền ra, Cao Hạo liền bị Trình Nam đấm ở ngay ngoài phòng bệnh.

"Tránh ra!" Trình Nam đẩy Cao Hách, phóng nắm đấm về phía mặt Cao Hạo. Cao Hạo rốt cục cũng đã từng luyện tập, nhanh như chớp đáp trả lại về phía mặt Trình Nam. Hướng Nam đuổi tới cùng Cao Hách giữ lại từ phía sau, mỗi người lo một người, ép kéo họ đi.

Hướng Nam gắng sức lôi Trình Nam rời đi.

Thấy Hướng Nam đi xa rồi, Cao Hách vẫn giữ vẻ thờ ơ như cũ. Cao Hạo vào phòng đập một cái vào chiếc áo vest, ngồi xuống trước giường Cao Nhã, tay chống đùi, bực bội vò đầu, tâm loạn ý phiền hiếm thấy.

Cao Hách về nhà.

Trình Nam vừa rồi bảo Hướng Bắc có nhìn thấy Lena ở khu nhà phụ, Cao Hách định qua khu nhà phụ xem thử.

Cao Hách vừa vào nhà, dì Yêu đang dọn dẹp liền đưa cho hắn một món đồ nhỏ bằng đầu ngón tay cái.

Cao Hách nghe nói là tìm được ở chỗ bàn trà bằng gỗ chạm khắc, nhìn thử, là máy ghi âm đời mới nhất thế giới.

Hắn cảm thấy rất quen mắt, không nói gì, thu vào trong tay rồi rời đi.

(…… [Tỉnh lược] ……

……[Làm bừa làm loạn]……

Lena: Tôi mặc kệ, tôi muốn đi tìm lại tình yêu của tôi!

David (cười nhạo): Tình yêu? Lúc trước cô ở nước ngoài cùng Cao Hách không phải cũng là yêu sao? Thế nhưng sau khi biết được thằng ngốc đó căn bản không định trở về kế thừa gia nghiệp cô không phải giơ chân đá văng nó sao? Cô về nước theo mệnh lệnh của lão Quỷ lại bám lấy anh trai nó, nói cái gì mà muốn gả vào nhà họ Cao làm thiếu phu nhân để nội ứng. Thế nhưng sau đó thì sao, Cao Hạo gặp tai nạn bị liệt nửa người, Cao Hách quay về thay Cao Hạo tiếp nhận gia nghiệp, cô lại bắt đầu bày tỏ tình yêu cũng những bất đắc dĩ của mình với Cao Hách. Kết quả thế nào? Lần trước lão Quỷ nếu không phải thả con săn sắt, bắt con cá rô thì tất cả bọn tôi đã bị cô hại chết rồi. Lão Quỷ sắp xếp để cô rời đi thì coi như xong.

Mất thấy Cao Hạo không sao, cô hiện tại lại trở về nhảy thuyền khác. Tôi bảo…. Cô thật sự có lòng làm việc vì lão Quỷ không? Cô cho rằng người nhà họ Cao đều là kẻ đần sao? Hay là…. (ám muội, nói nhỏ)… cô thật sự cho rằng mình cao giá?

"Bộp"

Lena (tức giận): Mắng tôi đê tiện? Anh cũng xứng? Anh thật sự cho rằng mình là lãng tử có học thức từ nước nào à, con nhà giàu à? Anh đừng quên, anh được nở mày nở mặt như hôm nay là nhờ vào ai! Nếu không phải tôi năm lần bảy lượt tìm người mai mối cho anh với Cao Nhã, nếu không phải năm đó lão Quỷ thu xếp làm giả tất cả giấy tờ cho anh, một tên lưu manh thấp hèn chỉ biết ăn trắng mặc trơn, làm ấm giường cho người khác cho dù có leo lên ngựa, ngồi trong máy bay, chức con rể nhà họ Cao, có thể đến lượt anh sao?

Tiếng động….

Tiếng bước chân rất nhanh….

David (thảng thốt bất ngờ): A Nhã…. A Nhã! A Nhã, em nghe anh nói…

Cao Nhã (phẫn nộ): Đồ lừa đảo, cút đi!

David (nôn nóng): Không phải đâu. Tuy là lão Quỷ muốn anh quấn lấy em nhưng anh chưa từng nghĩ tới chuyện làm hại gia đình em. Em nghe anh giải thích, anh…

Lena (xem kịch vui, cười mỉa): Anh làm sao?

Cao Nhã (giận dữ): Con đ! Lúc trước anh trai tao nói muốn bỏ mày, tao còn cam đoan rằng mày với lão Quỷ không có liên quan gì, dốc hết sức giúp mày! Mày là đồ không biết nhục! Mày còn độc ác như vậy! (Gào lên) Mày tưởng mày phơi ngực dạng chân là có thể về dính lấy anh trai tao? Mày tưởng anh trai tao là thằng kia à? Với cái nhan sắc của mày? Hư! Tao nói cho mày biết, anh trai tao bây giờ đã là một gay thuần từ trong gốc rễ rồi. Lúc anh ấy chưa đá mày thì đã từ sớm có quan hệ với Hướng Nam rồi! Tao sẽ không bỏ qua cho mày! Tao hiện tại sẽ đi tìm anh tao. Tao sẽ mở to hai mắt xem hai đứa chúng mày chết như thế nào!

(Kinh hô) A?!

Tiếng lăn lộn….

Rầm rầm bộp bộp… Tiếng nhảy dựng….

David (hoảng sợ, cuồng loạn): [loáng thoáng không rõ] Cô điên rồi à?!

……[Mơ hồ không rõ]……)

Cao Hách nghe tới gần cuối, mắt híp lại, nhấn chuột, chỉnh cho âm thanh ngừng lại.

"Lena…."

Hắn cầm lấy ly rượu, nhìn phần mềm truyền tin màu xanh lam trên mặt bàn máy tính, trầm tư.

QQ: Thi thoảng khá thích dịch mấy đoạn các nhân vật tức giận rồi chửi bởi cũng có cảm giác giải tỏa tâm trạng <ins class="adsbygoogle"

170. Chương 168: Khắc Khẩu

Nhà họ Cao xảy ra chuyện như vậy, hôn lễ của David và Cao Nhã đã là vô vọng.

Đường Tinh Lam gọi David, Hiroya cùng Cao Hạo tới bàn bạc chuyện hủy hôn lễ. David nghe vậy thì kiên quyết phản đối.

"Vì sao lại hủy, con không đồng ý!"

"David, con nên tiếp nhận sự thực." Đường Tinh Lam nói: "Cao Nhã nó không thể tỉnh lại, bác sĩ bảo phần đời còn lại có thể sẽ luôn như vậy. Con hiện tại cố chấp cũng vô dụng, không bằng trước tiên hủy bỏ, chờ sau này…."

"Không có gì sau này nào cả." David rất kích động, tình cảm tha thiết: "Cô ấy cả đời này là vợ của con. Bắt đầu từ giây phút con với cô ấy đính hôn, bất luận xảy ra chuyện gì, vĩnh viễn sẽ không thay đổi."

"Con sẽ không hủy bỏ hôn lễ. Con sẽ đúng hạn tổ chức hôn lễ của bọn con. Nếu cô ấy tỉnh lại, con sẽ ở bên cô ấy tới lúc đầu bạc răng long. Nếu cô ấy cả đời không tỉnh lại, con sẽ ở vậy mãi, chăm non bên cạnh cô ấy cả đời. Con cầu xin mọi người, mọi người hãy thuận theo con, đừng hủy bỏ hôn lễ của chúng con có được không?"

David cầu xin, nhỏ giọt nước mắt đàn ông.

Cao Hách ở tầng trên nhìn thấy, hai mắt càng lúc càng sẫm lại.

Đường Tinh Lam cùng Hiroya bị làm cho cảm động.

Thế nhưng sau đấy, Hiroya nhắc tới chuyện Cao Nhã và David, lại nhắc thêm chuyện Đường Tinh Lam cùng bố Cao Hạo. Cuối cùng, bầu không khí bất ngờ thay đổi, trở nên căng thẳng.

Đường Tinh Lam nghe Hiroya ở đó gào to thét lớn, bực tức vô cùng, mím chặt môi, ngồi đó không nói gì.

Hiroya đem hết tất cả bao nhiêu ân oán mấy năm nay lại tính với Đường Tinh Lam, dùng thứ tiếng địa phương không tiêu chuẩn nhưng lại rất lưu loát mà lớn tiếng: "Cô báo, cái nhà này, tách hay là không tách?"

"Không tách!"

Đường Tinh Lam luôn để ý thân phận trưởng bối của ông, không cùng ông cãi vã.

Nhưng nói tới chuyện này, bà lập tức lên tiếng, thẳng thắn cự tuyệt, nói: "Không phải xuất phát từ tâm tư riêng. Đây là ý nguyện của chị (mẹ Cao Hạo), cũng là Kiếm Hoằng trước lúc lâm chung giao phó lại. Hai anh em nó tuyệt đối không thể tách ra!"

Hiroya vừa nghe thấy vậy liền cười lạnh.

"Chị? Gọi thật dễ nghe!"

Hiroya nhắc lại chuyện cũ, lấy chuyện năm đó thi thể con gái mình còn chưa lạnh, Đường Tinh Lam đã mang cái bụng chửa tám tháng vào nhà ra mà mắng chửi Đường Tinh Lam té tát.

Đây cũng là khúc mắc trong lòng Cao Hạo. Cao Hạo im lặng ở cạnh nghe, không ngăn cản, không lên tiếng.

David không rõ đầu đuôi mọi việc, nhận định tình hình, không dám lên tiếng.

Đường Tinh Lam nhịn đến nghẹn uất, mím chặt môi, mặc ông thoa mạ chửi bới, không nói gì cả.

Cao Hách bước vội xuống.

Thế nhưng dì Yêu lại nhanh hơn hẳn một bước, xông vào phòng khách, ném món đồ trên tay xuống, chỉ về phía Hiroya, tức giận: "Ông đủ rồi đấy!"

Đường Tinh Lam sững sờ.

Mọi người ngỡ ngàng.

Tính ra cũng là nửa chủ nhân, Hiroya thấy dì Yêu trước mắt thực quá kỳ lạ.

Hiroya càng tức giận, định lên tiếng mắng, không ngờ giọng dì Yêu còn lớn hơn ông, giận dữ chỉ tay: "Ông câm miệng cho tôi!"

"Mỗi lần ông tới là ngày ngày mắng, ngày ngày chửi! Cô Lam có lỗi gì? Kiếm Hoằng có lỗi gì? Tôi nhìn cậu Kiếm Hoằng trưởng thành, nhìn gia đình này thay đổi, hưng suy vinh nhục, hạnh phúc khổ đau. Lỗi sai lớn nhất của con gái ông không phải là gả vào nhà họ Cao, lỗi sai lớn nhất của cô ấy là có người cha như ông!"

Đường Tinh Làm nghe vậy, trong lòng hoảng hốt, muốn ngăn không cho dì Yêu tiếp tục nói, không ngờ dì Yêu hất tay bà ra, bực bội với bà: "Cô sợ cái gì? Có gì không thể nói? Hại chết con gái mình rồi còn dám khoa chân múa tay với nhà họ Cao. Tôi nhịn mấy chục năm trời, hôm nay…. hôm nay tôi nhịn đái nhịn ỉ cũng không nhịn ông ta!"

Nghe vậy, Cao Hạo và Cao Hách cùng nhau sửng sốt.

Hai anh em và David đều kinh ngạc nhìn về phía Hiroya. Cao Hạo đứng dậy, nói bằng tiếng Nhật: "Ông ngoại?"

Hiroya nhất thời không mắng chửi nổi, mặt cũng đã hoàn toàn biến sắc.

Ông trừng Cao Hạo một cái, chỉ về phía dì Yêu, giận mà không thể bùng phát, gào lên: "Khốn nạn! Bà nói láo…"

"Nói láo?" Dì Yêu phất tay: "Ông đi hỏi thử xem. Ông tùy tiện tìm một người hầu già nào đó ở nhà họ Cao hỏi thử xem!"

Dì Yêu giãy khỏi Đường Tinh Lam đang liều mạng giữ bà lại, chỉ về phía Hiroya, nói với Cao Hách: "Hòn ngọc quý duy nhất trên tay ông ta – Mẹ cháu, mặc kệ sự phản đối, không ngại gả đi rồi theo bố cháu về đây. Kết quả thì sao, bị ông ta dùng thủ đoạn trên thương trường đuổi tận giết tuyệt, suýt chút nữa khiến nhà họ Cao phá sản."

"Lão gia nhà họ Cao ôm hận qua đời. Ông ngoại cháu dùng mọi mối quan hệ để tuyên bố với bên ngoài rằng cha cháu vô dụng như thế nào, khiến ông nội cháu tức giận mà chết như thế nào. Mẹ cháu mắt thấy nhà họ Cao sắp bị những khoản nợ bên ngoài uy hiếp nên chạy về nhà mẹ đẻ, quỳ xuống trước mặt ông ta cầu xin ông ta tha cho bọn họ. Kết quả thì sao? Ông ta đề ra điều kiện hà khắc, cho dù mẹ cháu sinh ra bao nhiêu đứa, đứa con trai đầu lòng trước năm sáu tuổi phải giao cho ông ta, theo họ ông ta!"

"Ông ta biết mẹ cháu là tiểu thư cành vàng lá ngọc, từ nhỏ đã yếu ớt, không thể sinh con. Cháu bảo yêu cầu như vậy…." Dì Yêu trừng lại Hiroya, hung dữ gào lên với ông: "Có khác nào muốn cắt đứt huyết mạch nhà họ Cao?"

Cao Hạo không tin, nhìn Hiroya.

Đây là sự thực. Hiroya tuy vô cùng giận dữ nhưng khó có thể nói lời nào biện minh cho mình.

"Mẹ cháu vì để cứu nhà họ Cao nên liền đồng ý. Sau này sinh ra cháu, đã khóc một ngày một đêm…." Dì Yêu lắc đầu, căm phẫn nghẹn ngào: "Cô ấy tưởng rằng là cô ấy làm hại nhà họ Cao, cho rằng cha cháu không lấy cô ấy thì sẽ không gặp phải những chuyện này. Cô ấy có lòng muốn sinh thêm con trai cho nhà họ Cao, mạo hiểm sinh ra Cao Nhã, lại là một bé gái. Lúc ấy bác sĩ bảo đã không còn khả năng sinh con nữa. Cha cháu sợ mẹ cháu gặp chuyện, không chịu thỏa hiệp, mẹ cháu đành mất hy vọng."

"Không thể sinh cho người đàn ông mình yêu một đứa con dĩ nhiên là một chuyện vô cùng thương tâm. Nhưng mẹ cháu bảo nhà họ Cao không thể vô hậu, sau đó mượn bụng cô Lam để chửa Cao Hách…."

"Mẹ cháu khúc mắc không thể giải quyết, cơ thể ngày một yếu dần, chưa chờ tới lúc Cao Hách ra đời đã buồn bã qua đời. Kiếm Hoằng sau này đón cô Lam về nhà, lúc ấy mới sinh ra đứa con trai thứ hai của nhà họ Cao mà mẹ cháu vẫn mong chờ…." Dì Yêu nói rồi, nước mắt tuôn rơi. Đường Tinh Lam vì chuyện năm ấy được nhắc tới, vành mắt đỏ hồng, không nói tiếng nào.

Ông ngoại mà hắn tôn kính nhất cư nhiên là người ép mẹ hắn chết.

Cao Hạo không dám tin, nhìn về phía Hiroya (tiếng Nhật): "Có phải là thật không?"

Hiroya bị hắn hỏi vậy thì tức giận: "Cháu là đang hỏi cung ông?"

"Tôi hỏi ông là có thật hay không?"

Cao Hạo lớn tiếng.

Nỗi hận thù được ươm mầm từ ngày bé, tất cả đều chỉ là giả dối.

Cái gì mà vô đạo đức, cái gì mà phản bội, tất cả chỉ là vu khống.

Không khó để tưởng tượng, sau này Cao Hạo từ chối đi cùng ông. Ông không gây khó dễ, là để chờ tới ngày hôm nay.

Cao Hạo không thể thừa nhận, hai mắt đỏ sẫm, gào lên: "Nói!"

Hiroya không nói gì, quay mặt đi, giọt nước mắt già nua lăn dài.

Dì Yêu căm hờn, nói với Hiroya: "Ông năm đó phản đối bọn họ mà chẳng có một lý do nào cả. Ông gà trống nuôi con, ngậm đắng nuốt cay, sợ con gái sau khi lấy chồng sẽ bỏ ông lại chờ chết một mình. Thế nhưng ông có từng nghĩ, ông nuôi cô ấy đến lớn như vậy là vì cái gì? Không phải vì mong cô ấy hạnh phúc một đời sao? Vì ích kỷ của bản thân mà hại chết chính con gái mình, không tiếp nhận nổi lại đẩy trách nhiệm sang cho người khác. Cái gì mà phản bội, cái gì mà ngoài giá thú, giả dối không thật. Cô Lam biết chẳng ai sẽ tin lời bà Hai, nhịn ông bao năm nay như người câm ăn phải Hoàng Liên. Kết quả ông được đằng chân lân đằng đầu, không chỉ khiến cháu mình mang theo oán hận, còn mượn chiêu tách ra để chia rẽ nhà họ Cao, muốn cô ấy phải thẹn với Kiếm Hoằng. Ông bảo, con gái ông dưới suối vàng biết sẽ khóc đến mức nào. Đến lúc cuối đời về nơi chín suối, ông có mặt mũi nào để gặp cô ấy!"

Nước mắt Đường Tinh Lam cuối cùng đã không kiềm lại được nữa mà rơi xuống.

Cao Hách ôm lấy dì Yêu mặt vương đầy nước mắt, vỗ vỗ cánh tay bà an ủi.

Hiroya hai môi mím chặt, nước mắt chảy dài, không thể nói gì đáp lại.

Cạo Hạo ngồi phịch xuống sofa, khuỷu tay chống trên đầu gối, miệng há hốc, than thở khóc lóc, nhưng cũng không thành tiếng. <ins class="adsbygoogle"

171. Chương 169: Rối Loạn

Đêm, Đường Tinh Lam ngồi trầm ngâm ở ghế xích đu ngoài vườn hoa thật lâu.

Cao Hách từ phía sau ôm lấy cổ bà, thấy bà không để ý tới hắn, hàng lông mi khẽ chớp. Hắn đi tới trước xích đu, ngồi xuống, dụi dụi vào cổ Đường Tinh Lam: "Mẹ…."

Đường Tinh Lam không có phản ứng gì.

"Mẹ…."

Cao Hách phát huy tinh thần gấu ôm cây, ôm ấp, cọ cọ: "Mẹ……"

Mái tóc đen mềm khẽ quét lên cổ, Đường Tinh Lam rốt cục cũng có phản ứng, đưa tay xoa xoa mặt Cao Hách, bảo: "Con còn nhỏ à?"

"Không còn nhỏ nữa rồi. Thế nên…." Cao Hách ngẩng đầu: "Con thực ra là đang chiếm tiện nghi đấy."

Đường Tinh Lam bị hắn chọc cười.

“Con ngoan, tiện nghi của mẹ không thích bằng mấy cô gái đẹp bên ngoài đâu.”

“Ai bảo nào. Mọi người không phải đều hát là trên đời này chỉ có mẹ tốt sao?”

“Hơn nữa….” Cao Hách vùi đầu vào cổ Đường Tinh Lam, nói: “Nếu nói phụ nữ, cả đời này con chỉ yêu mẹ với dì Yêu thôi….”

Đường Tinh Lam nghe vậy, có hơn ngớ người.

Bà nắm lấy tay Cao Hách, bảo: “Con trai à….”

“Dạ?”

“Mẹ nghe nói lúc mẹ không ở nhà, con có mang một người đàn ông về.”

Cao Hách ngẩng đầu lên.

Hắn rất nghiêm túc hỏi Đường Tinh Lam: “Mẹ sẽ phản đối sao ạ?”

Đường Tinh Lam không có cảm giác mâu thuẫn nào, lắc đầu: “Không ủng hộ.”

“Con tưởng mẹ sẽ không quản.” Cao Hách cau mày.

Trong mắt Đường Tinh Lam, Cao Hách luôn là đứa trẻ bình tĩnh nhất, hiểu chuyện nhất.

Không để sự việc bên ngoài tốt xấu ảnh hưởng tới vui buồn của mình, cái tính cách dù trời sập xuống cũng thoải mái đối mặt từ nhỏ đã không để Đường Tinh Lam phải lo lắng.

Thế nhưng, lần này…..

“Hách Hách…..”

“Con đã quyết định rồi.” Cao Hách nói với Đường Tinh Lam: “Hơn nữa… mấy chuyện kết hôn sinh con, nối dõi tông đường không thể là lý do để mẹ chống đối con được.”

Mọi người có thể không nhớ nhưng Cao Hạo thì nhớ rất rõ.

Vì đề phòng bọn họ ngày trẻ gặp chuyện ngoài ý muốn (bắt cóc các loại), dẫn tới trong nhà tuyệt hậu, từ năm bọn họ 16 tuổi, người lớn trong nhà đã cất giữ tinh trùng của bọn họ trong một kho chứa chuyên biệt. Với kỹ thuật mang thai hộ ngày nay, cho dù mấy người Cao Hách cả đời này không kết hôn cũng sẽ chẳng ảnh hưởng tới sự ra đời của người nối nghiệp trong tương lai của nhà họ Cao.

Đường Tinh Lam thấy hắn đã chuẩn bị đầy đủ để đối đáp với mình thì thở dài, bảo: "Vậy sao này phải đối mặt với áp lực xã hội thì sao?"

"Thay đổi cái không thể tiếp nhận, tiếp nhận cái không thể thay đổi. Con đã sớm chuẩn bị rồi." Cao Hách thong dong để hai tay ra sau gáy, mắt nhìn về phía phòng làm việc của Cao Hạo ở nhà chính, nói: "Không giống một số người, còn do dự chưa quyết…."

Cái nhìn này của Cao Hách, Cao Hạo đứng trước cửa sổ trong phòng làm việc như cảm nhận được, nhìn về phía Cao Hách.

Thực ra cả hai người không ai thật sự nhìn thấy đối phương..

Có điều, Cao Hạo lại thật sự nhận được máy ghi âm Cao Hách đặc biệt để trên bàn làm việc của hắn.

Máy tính của Cao Hạo đang phát tiếng.

Cao Hạo nghe, bàn tay để trên tay vịn ghế sofa da ngày một siết chặt lại, ánh mắt hiền hòa như nước dần dần lạnh như băng.

Tối hôm sau, Lena rất bất ngờ gặp được Cao Hạo ở quán bar cô hay lui tới.

Hắn một mình say xỉn ở đó, uống đến nghiêng nghiêng ngả ngả, lúc đi vệ sinh còn đụng phải một gã đàn ông cao lớn, đôi co hai ba câu. Mắt thấy hắn sắp đánh nhau với người ta, Lena đứng ở cách đó không xa không ngừng do dự, cảm thấy đây là một cơ hội liền tiến lại kéo hắn đi.

"Anh làm sao vậy?" Nghĩ có thể vì gần đây Cao Nhã gặp chuyện, Lena hỏi hắn: "A Đông đâu?"

"Hử?"

"A Đông đâu?"

"Đông…." Cao Hạo say khướt đứng im ở đó hồi lâu, đột nhiên đưa tay chỉ về phía Đông: "Bên kia!"

Cao Hạo hiếm khi ngớ ngẩn như vậy, Lena bị chọc cho bật cười.

Bầu không khí rất tốt. Hai người tiếp tục uống, uống được tương đối thì Lena đưa Cao Hạo về nơi mình ở.

Cao Hạo rất nặng.

Lena không còn sức lực bị hắn kéo ngã, cùng nhau đổ xuống giường.

Cô định ngồi dậy, nhưng nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cao Hạo, Lena bỗng cảm thấy có phần không nỡ rời.

"Cao Hạo."

"Hử?"

"Cao Hạo."

"Hử…."

Lena dịu dàng cười, đưa tay cởi hàng cúc áo trước ngực Cao Hạo.

"Cô làm gì vậy?"

Cao Hạo đột nhiên thốt ra một lời tỉnh táo. Lena giật mình ngước lên nhìn vào mắt hắn, hai tay run rẩy.

"À…. Không có gì." Lena thu tay về, giật giật khóe môi, lắc đầu: "Em… chỉ là muốn để anh được thoải mái một chút…."

Thôi đi.

Lena chống người định ngồi dậy.

Thế nhưng eo bị Cao Hạo ôm giật lấy, cô lập tức ngã lên người Cao Hạo.

Cơ thể ấm áp chạm vào nhau. Lena hơi bất ngờ ngước lên, đôi mắt kia của Cao Hạo thực dịu dàng.

"Hạo…."

"Em…. không phải muốn để anh được thoải mái một chút sao?"

Cao Hạo đột nhiên lật người đè Lena xuống dưới.

Vị trí hoán đổi, Cao Hạo từ trên cao nhìn xuống, khẽ vuốt ve khuôn mặt của Lena. Hơi thở cô dồn dập, cả người căng cứng, ngay cả những chỗ từ cổ trở xuống cũng đã đỏ ửng.

"Hạo…."

"Từ giây phút này trở đi, hay đặt trái tim em lên anh…."

Như một mệnh lệnh, nhưng giọng Cao Hạo khàn khàn, đầy ý mị hoặc.

Khuôn ngực nở nàng lộ ra những đường cong hoàn mỹ, cặp mắt ẩn chứa nét ma mị đủ khiến người ta mê đắm. Lena bị hắn khiêu khích đến mơ màng, nhìn Cao Hạo lại gần hôn cô liền vươn hai tay như thân rắn quấn lấy cổ Cao Hạo, khẽ cười đáp lại rồi trầm luân. <ins class="adsbygoogle"

172. Chương 170: Giao Dịch

Hướng Nam vẫn như cũ rầu rĩ vì việc gom tiền trả phí thuê luật sư cho Hướng Bắc.

Phần tiết kiệm của y cùng Trình Nam cộng lại không đủ. Trình Nam đề nghị đi vay tiền ở chỗ công ty tài chính rủi ro quá cao, Hướng Nam không đồng ý.

Thường Triết ở nhà bọn họ, hơn nữa còn chưa khỏe lại. Nếu hỏi mượn Thường Lạc thì cho dù mượn được, Hướng Nam cũng cảm thấy chả khác gì lấy Thường Triết ra tống tiền.

Lại tính tới Thiếu Kiệt, Hướng Nam không muốn cho cậu hi vọng, tự nhiên sẽ không tới tìm cậu.

Còn về phía hai anh em nhà họ Cao thì càng không thể cân nhắc.

Hướng Nam tới bệnh viện thăm mẹ Hướng. Mẹ Hướng một mực nằm ngủ, không để ý tới y.

Y cùng Trình Nam rời đi, vô tình nghe thấy bảo rằng Mạc Dương đã tỉnh. Hướng Nam rất vui mừng. Trình Nam gợi ý với Hướng Nam nhân cơ hội này tới mượn tiền Mạc Dương. Hướng Nam do dự một lúc, dù sao cũng muốn tới thăm Mạc Dương, y liền một mình đi thang máy lên tầng, tới phòng bệnh của Mạc Dương.

Vệ sĩ đứng trông ngoài cửa vì từng gặp qua Hướng Nam nên không cản y lại.

Thế nhưng Hướng Nam không vào trong phòng bệnh.

Y đứng ngoài, nhìn qua cửa sổ quan sát, thấy Mạc Dương đang ngồi trên giường cãi nhau với đại lão phu nhân nhà họ Ngụy.

Mạc Dương nhìn qua sắc mặt rất kém, nhưng cũng rất hung dữ.

Gã ném đồ xuống sàn, còn rút dây truyền dịch trên tay mình ra. Hướng Nam thấy vậy định vào cản gã lại, nhưng người hầu già bên cạnh đại phu nhân nhà họ Ngụy đã nhanh hơn một bước, đi qua, giữ lấy tay Mạc Dương.

Hướng Nam rời đi.

Y xuống tầng. Trình Nam đứng đó chờ y hỏi y thế nào, y lắc đầu.

Hướng Nam mặt mày rầu rĩ.

Trình Nam thấy vậy, trong lòng cũng thấy sốt ruột.

Đêm đó, Trình Nam lén hẹn Ngô Tuệ Pháp ra ngoài.

Đoạn hành lang bên bờ sông, cậu đi về phía Ngô Tuệ Pháp đã sớm đứng ở đó chờ cậu. Không ngờ, Trình Chí Hùng đột nhiên xuất nhiên, Trình Nam thấy vậy thì ngây người.

Trình Nam không nói lời nào, quay người định rời đi.

Trình Chí Hùng thấy cậu như vậy liền lên tiếng: “Con không muốn giúp anh ta sao?”

Trình Nam khựng bước, quay người lại, hỏi: “Vậy cha có cho mượn hay không?”

“Không cho.”

Trình Chí Hùng thấy Trình Nam lại định rời đi, liền nói với cậu: “Có điều cha có thể giới thiệu để anh ta tới gặp mặt chú Chan.” (Nguyên gốc là “Uncle Chan”: mình đổi là chú Chan nhé)

Trình Nam kinh ngạc, quay đầu lại hỏi: “Cha là đang cha khẳng định chú Chan sẽ giúp anh ấy xử lý vụ kiện này miễn phí?”

Trình Chí Hùng cười, bảo: “Không phải cha mà là con.”

“Chỉ cần con chịu quay về, đoạn tuyện quan hệ với anh ta. Đừng nói là mời chú Chan, muốn gì cha cũng đáp ứng.”

Trình Chí Hùng hiện tại giống như một con quỷ, phong thái ung dung, hai tay khoanh trước ngực, hỏi Trình Nam chọn Yes hay No.

Trình Nam hừ lạnh, định rời đi. Trình Chí Hùng liền cười lạnh đáp: “Nhẽ nào con định cứ vậy mà nhìn em trai cậu ta chết?”

Trình Nam không phục, lần thứ ba quay đầu lại, hói: “Cha sao dám khẳng định rằng cậu ta sẽ chết như vậy?”

“Áp lực dư luận, bên ngoài để ý, hiện tại người bị thương là Cao Nhã, không phải người bình thường.” Trình Chí Hùng đã định liệu trước, nói với Trình Nam: “Đừng nói nhà họ Cao không buông tha cho cậu ta, cho dù tha thì ông Watanabe (ông ngoại Cao Nhã) cũng sẽ không bỏ qua cho cậu ta. Nghĩ thử xem mấy đứa các con vì cậu ta mà tích bao ân oán với gia đình, đặc biệt là nhà họ Ngụy. Nếu em trai cậu ta vào tù, cha đảm bảo, sẽ không còn cơ hội trở ra nữa. Sự thực này, cả hai ta đều rõ phải không?”

Lông mày Trình Nam cau lại thật chặt.

Nét mặt rầu rĩ của Hướng Nam.

Sự lo lắng khôn nguôi của mẹ Hướng.

Trình Nam nghĩ đi nghĩ lại, rồi cậu nói với Trình Chí Hùng: “Thành giao.”

Không biết Trình Nam đi đâu, Hướng Nam ở nhà chờ Trình Nam về, chờ mãi tới lúc nửa đêm.

Bọn nhỏ đã ngủ cả rồi.

Hướng Nam ôm chúng vào phòng, khi đi ra nghe thấy tiếng gõ cửa liền ra mở cửa, thấy Cao Hạo thì ngớ người.

“Cậu….”

Cả người Cao Hạo đều là mùi rượu, quần áo không chỉnh tề.

Hắn không trả lời Hướng Nam mà trực tiếp vào nhà, ngã lên sofa.

Hướng Nam đóng cửa rồi lại nhìn hắn.

Thấy hắn say đến chật vật như vậy, Hướng Nam liền vào trong phòng tắm. Không lâu sau, một chiếc khăn ấm khẽ chạm lên mặt Cao Hạo.

"Sao lại uống say đến thế này?"

Hướng Nam dịu dàng hỏi, ngửi thấy mùi nước hoa rất nồng trên người Cao hạo.

Lúc Hướng Nam rút tay về lại bị Cao Hạo nắm lấy.

Hướng Nam sửng sốt, đối mắt với Cao Hạo thật lâu. Cuối cùng, Cao Hạo không hiểu vì sao lại mỉm cười.

"Cậu cười gì vậy?"

Hướng Nam cảm thấy kỳ quái.

Cao Hạo chuyển từ nằm sang ngồi, lắc lắc cái đầu không tỉnh táo, nghiêng nghiêng ngả ngả đi về phía phòng tắm.

Hướng Nam vội đứng dậy theo sau, thấy hắn chống hai tay lên thành bồn rửa tay mà soi mình trong gương, hỏi Cao Hạo: "Cậu sao vậy?"

"Hóa ra thật sự sẽ áy náy…."

"Cái gì?"

Hướng Nam vừa dứt lời, đột nhiên bị kéo giật lại, bị Cao Hạo đè lên tường.

"Cao… ừm?!"

Cao Hạo hôn y, dùng biện pháp cấp bách cần thiết xé mở áo y.

Hướng Nam không hiểu chuyện gì, giãy giụa vùng ra, tránh khỏi môi hắn, tức giận: "Cậu làm gì vậy?"

“Giúp tôi khử trùng.”

Cái gì?!

Hướng Nam kinh ngạc.

“Vì…” Cao Hạo liếm cổ y, để lại dấu hôn, thủ thỉ bên tai Hướng Nam: “Tôi đã làm mình bị bẩn rồi.”

Cửa phòng tắm đóng lại.

Vòi sen được mở ở mức lớn nhất.

Phòng tắm mịt mù hơi nước truyền ra tiếng rên rỉ khe khẽ

Hướng Nam không trốn thoát được, bị ép buộc ở trong đó, giúp Cao Hách “khử trùng”. <ins class=“adsbygoogle”

173. Chương 171: Trò Chuyện

Đêm ấy Trình Nam không về.

Cao Hạo lúc trời còn chưa sáng đã rời đi.

Hướng Nam ở đó sấy khô tóc, nghe thấy tiếng cửa mở, thấy Thường Triết từ trong phòng đi vào nhà vệ sinh, vội tắt máy sấy để sang một bên rồi đi theo.

Thường Triết vào trong phòng tắm, thấy bộ đồ ngủ của Hướng Nam ướt sũng nằm trên sàn đất, đôi con ngươi đờ đẫn xuất hiện thay đổi nho nhỏ.

“Thường Triết?”

Hướng Nam đi tới, thấy y nhìn chằm chằm chiếc áo kia liền vội vã lách người bước vào, cho bộ quần áo vào thùng đồ giặt.

Thường Triết nhìn chằm chằm thùng đồ giặt kia.

Hướng Nam cảm thấy kỳ quái, gọi y một tiếng.

Thường Triết chẳng làm gì cả, quay người về phòng.

Ngày hôm sau, Trình Nam vẫn chưa về.

Hướng Nam nhận được cuộc điện thoại, có một văn phòng luật sư nổi tiếng chủ động liên hệ với y.

Hướng Nam đi một chuyến, biết là mối nhờ của Trình Nam thì bỗng có cảm giác, Trình Nam sẽ không quay lại nữa.

Hướng Nam đồng ý với yêu cầu của Thường Lạc, quyết định dọn nhà.

Trước khi ấy, Hướng Nam tới bệnh viện.

Y muốn lén qua thăm Mạc Dương rồi đi.

Trong phòng Mạc Dương không còn ai khác. Y đứng ngoài một lúc lâu, do dự mãi mới quyết định đẩy cửa vào.

Mạc Dương đang ngây người, nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu lên, thấy Hướng Nam có chút bất ngờ.

"Cậu đã khỏe lên chưa?"

Hướng Nam không trực tiếp đi vào mà ló đầu kiểm tra trước, xác định thực sự trong phòng không còn người nào khác thì mới bước vào.

Mạc Dương nhìn Hướng Nam, trăm vạn thứ cảm xúc cuộn trào trong cặp mắt đan phượng.

"Sao anh không tới thăm em?"

"Không phải tôi đã tới rồi sao?"

Đối mặt với lời trách móc của Mạc Dương, Hướng Nam khẽ cười, ngồi xuống bên giường rồi hỏi: "Bác sĩ nói thế nào?"

Mạc Dương cúi đầu: "Bác sĩ bảo sẽ mất rất nhiều thời gian mới có thể đứng lên được…."

Hướng Nam nhíu mày, nhẹ giọng hỏi: “Thế nên…. cậu cáu kỉnh với bà nội?”

Mạc Dương có chút ngạc nhiên ngẩng lên.

Hướng Nam khẽ xoa mặt gã, khẽ nói: “Xin lỗi….”

Hướng Nam rất áy náy.

Nếu không phải vì y, Mạc Dương sẽ không gặp chuyện thế này.

Mạc Dương khẽ lắc đầu, vươn tay dịu dàng ôm Hướng Nam vào trong lòng. Hướng Nam biết tâm trạng gã không được tốt, hai người cứ ôm nhau như vậy trong im lặng.

Sau đấy, Hướng Nam theo Dave, mang hai đứa nhỏ cùng Thường Triết vào ở trong căn nhà Thường Lạc đã sắp xếp.

Hóa ra nơi dừng chân là căn nhà giống hệt ở ngay bên cạnh chỗ của Thường Lạc. Thường Lạc bảo ở gần để tiện chăm sóc nhau, Hướng Nam khẽ cười, gật đầu đồng ý.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Hướng Nam nhắn tin cho Trình Nam biết về chuyện chuyển nhà cũng như địa chỉ mới.

Hướng Nam không phải định báo để Trình Nam tới.

Y chỉ cảm thấy nên thông báo cho Trình Nam biết mình đang ở đâu.

Trình Nam còn chưa ngủ.

Cậu ngồi cạnh bể bơi trong nhà, nhận được tin nhắn thì lấy ra đọc, rồi ngây người trước mặt nước chòng chành lấp lánh.

“Sao vậy?”

Ngô Tuệ Pháp thấy cậu tâm sự ngổn ngang, ngồi xuống bên cạnh, hỏi cậu: “Hay vẫn còn nghĩ về chuyện của người kia?”

“Dạ.”

Câu trả lời của Trình Nam làm Ngô Tuệ Pháp trầm mặc.

Cuối cùng, Trình Nam hỏi Ngô Tuệ Pháp: “Mẹ, vì sao mẹ lại lấy bố con?”

Ngô Tuệ Pháp khé cười, nhìn về phía bể bơi, đáp lời Trình Nam: “Vì ông ấy tốt tính.”

Đây thực giống một câu truyện cực nực cười.

Trình Nam trực tiếp mỉa mai: “Ha ”

Phản ứng này của cậu chọc Ngô Tuệ Pháp bật cười.

Ngô Tuệ Pháp vỗ tay lên đùi cậu: “Vậy con cảm thấy là vì sao?”

“Vì cả hai người đều xấu tính.” Trình Nam trực tiếp nói: “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, tán thưởng lẫn nhau.”

Trình Nam không tôn trọng người lớn tuổi, Ngô Tuệ Pháp nghe rồi lại không hề tức giận.

Bà gật đầu: “Cũng phải. Mẹ xấu tính như vậy mà bố con cũng không chê mẹ, con bảo….”

Ngô Tuệ Pháp khẽ cười: “Có đáng gả cho ông ấy hay không?”

Trình Nam nghe xong liền lặng thinh.

Qua một lúc rất lâu, cậu mới nói: “Anh ấy cũng không chê con….”

“Sao cơ?”

Ngô Tuệ Pháp ngây người.

Bà ngẫm nghĩ rồi khẽ thở dài, nói: “Con trai….”

“Mẹ….” Trình Nam không muốn nghe bà khuyên, cắt ngang lời bà.

Trình Nam rất nghiêm túc, giọng trầm trầm: “Con không muốn quay về.”

“Nếu không phải vì anh ấy, cho dù chán chường, cho dù mất đi cả thế giới này, con cũng sẽ không đặt chân vào căn nhà đó dù là một bước….”

“Con dám nói…..” Trình Nam ngước lên, quay sang nhìn thẳng vào mắt Ngô Tuệ Pháp: “Sau khi mất đi rồi, con sẽ không bao giờ có thể tìm được người đối xử với con tốt hơn anh ấy.”

Ngô Tuệ Pháp sững sờ.

Trình Nam đứng dậy.

Bóng dáng ngày thường quật cường bướng bỉnh lộ nét cô đơn vạn phần. Ngô Tuệ Pháp nhìn vậy trong lòng khổ sở, quay đầu hỏi: “Làm sao giờ?

Trình Chí Hùng từ góc tối đi ra, nhìn theo bóng lưng của Trình Nam, trầm mặc. <ins class=“adsbygoogle”

174. Chương 172: Hôn Lễ (1)

Một tuần sau, Trình Chí Hùng quyết định tổ chức họp báo ra bên ngoài, chính thức tuyên bố chuyện Trình Nam trở thành thành viên trong ban giám đốc.

Nhà họ Cao cũng đổi ngày, để Cao Nhã và David kết hôn trước dự kiến.

Tất cả như có sự sắp đặt, diễn ra trong cùng một ngày với lễ cưới của nhà họ Ngụy.

Hôm đó, Trình Nam áo quần tươm tất, mang theo khí thế của kẻ đứng dầu xuất hiện dưới ánh đén chớp nháy lóa mắt.

……

Bãi cỏ xanh non, màu hồng lãng mạn. Cao Nhã còn hôn mê chưa tỉnh, đeo nẹp cổ y tế, mặc váy cưới, không khác gì một con rối gỗ vô hồn ngồi trên xe lăn.

Khách khứa lần lướt tới, trong hội trường mọi người đang tươi cười vui vẻ. David nhìn quanh hội trường một vòng, thấy Lena cũng tới thì không khỏi có phần kinh ngạc.

“Sao cô lại ở đây?”

David đi tới bên cạnh Lena đang cầm ly cốc-tai đứng trước chiếc bàn dài, nhỏ giọng hỏi cô.

Khóe miệng Lena khẽ cong lên, nhìn người xung quanh, hỏi lại David: "Vì sao tôi không thể ở đây?"

David cau mày, ngó xung quanh, nhỏ giọng nói: "Tôi cảnh cáo cô, cô đừng có phá hỏng chuyện tốt của tôi!"

Lena nghe vậy, không đồng tình mà cười mỉa.

Cô liếc mắt về phía David, đầy ý chế giễu coi khinh người khác, nói: "Nếu tôi bảo là Cao Hạo mời tôi tới, anh có tin không?"

David kinh ngạc.

Hắn quay sang nhìn cô, không tin, đầy hoài nghi: "Sao có thể?"

"Cái đó…" Lena đắc ý cười: "Đương nhiên là có phải trả giá rồi."

Lena thấy Cao Hạo ở đằng xa vẫy tay với cô, vội đặt ly rượu xuống, đi về phía Cao Hạo.

David không sao hiểu nổi, nhìn Lena mỉm cười yêu kiều ôm lấy cánh tay Cao Hạo, nhíu mày.

Trừ phi cô ta…

David nghĩ kỹ xong lại thấy không thể.

Hắn đi ra được hai bước, rất nhiều người chúc mừng hắn, hắn khách khí cảm ơn. Sau đấy, đầu mày lại cau lại.

"Làm sao…."

"Sao cơ?"

David nghe tiếng thì quay đầu lại, Cao Hách không biết từ lúc nào đã đứng ở đó.

David mở miệng rồi lại ngậm lại.

Cao Hách cười khẽ, nói: "Hôm nay nhà họ Trình có họp báo, nhà họ Ngụy cũng có lễ cưới lớn. Mấy vị

khách quý kia nếu không tới đây thì chắc chắn đã qua một trong những nơi đó rồi. Không thấy mấy chú bác quen thuộc thì cũng không có gì là kỳ lạ."

David không để ý chuyện này.

Thực ra David không hề cảm thấy những người trước mặt trông xa lạ, mà là có cảm giác rất kỳ quái.

Nhưng rốt cục kỳ quái ở chỗ nào thì David lại không nói rõ được.

Đang suy nghĩ, có khách quý bước vào từ cửa hội trường.

David nhìn qua bên đó, bắt gặp ánh mặt người tới, quay sang nhìn Lena một cái rồi đi về phía người khách kia.

Cao Hách hờ hững nhìn David chào đón người kia, giật giật khóe miệng, rời đi.

Bên này, cánh hoa hồng phấn tung bay trong gió, thảm cỏ xanh mơn mởn đầy mơ mộng bên kia, trong giáo đường nghiêm trang trịnh trọng được tranh trí bởi hàng loạt những bông hồng trắng thuần khiết, khách tham dự buổi lễ đã tới đầy đủ.

Áo vest đuôi tôm trắng kết hợp cùng quần Âu đen, Thiếu Kiệt lúc này đang ngồi ở gian phòng trong.

Cậu đang ngây người nhìn chiếc thẻ ngân hàng hạn mức lớn (chiếc lúc trước đưa cho Hướng Nam) trên tay.

Mạc Dương ngồi trên xe lăn chần chừ ngoài cửa phòng liếc cậu một cái, thấy cậu thực cô đơn, tâm tư cuộn trào trong đôi mắt.

Mạc Dương đi ra một góc, lấy di động, bấm số của Hướng Nam.

"Alo?"

"Hướng Nam?" Mạc Dương liếc thoáng qua chỗ cửa, hỏi Hướng Nam: "Hôm nay Thiếu Kiệt kết hôn, anh biết chưa?"

Hướng Nam ở đầu bên kia không đáp.

"Hướng Nam?"

“Tôi biết.”

Hướng Nam yếu ớt đáp, nói: “Cụp máy đây.”

Mạc Dương nghe y nói vậy, cau mày hỏi: “Anh không muốn nói gì sao?”

Hướng Nam ở bên kia lại lặng thinh.

Mạc Dương ở bên này chờ, không ngừng ở bên này chờ.

Đầu bên kia điện thoại hoàn toàn yên lặng. Sau đó, một lúc lâu sau, Hướng Nam mới nói: “…..Không.”

Hướng Nam tự nhận bản thân không thể giả vờ như không sao. Tuy là y chủ động lùi một bước, nhưng y cũng là người, đối mặt không thể không đau không buồn.

Đầu bên kia truyền tới tiếng “tút tút tút”, Hướng Nam thật sự dứt khoát dập máy.

Mạc Dương để di động xuống, nhìn về phía cửa phòng, trầm mặc.

……

“Chúc mừng cậu.”

Thiếu Kiệt giật mình ngước lên, thấy Mạc Dương ngồi trên xe lăn đang chầm chậm tiến lại về phía cậu, cụp mắt: “Cậu xem ra vui hơn tôi rất nhiều….”

“Cũng phải.” Mạc Dương rất thành thực, buông lời châm chọc: “Như này thì bớt được một đối thủ, đâu chỉ có vui, quả thật là nên tổ chức ăn mừng ấy chứ ”

Thiếu Kiệt nhíu mày, ngước lên trợn mắt, cắn môi, hai cái răng nanh lộ ra nhưng không nói gì.

Mạc Dương đi qua, vỗ vai cậu: “Nhưng đừng nói thằng anh nửa đường tôi đây không chúc mừng cậu. Tôi chúc cậu sớm sinh quý tử nha.”

Mạc Dương nói xong, điều khiển xe lăn đi ra bên ngoài.

Sau đấy, gã đột nhiên hơi khựng lại, quay đầu bảo: “Đúng rồi, Hướng Nam muốn tôi nói với cậu, chúc hai người bên nhau trọn đời, bách niên giai lão.”

Thiếu Kiệt đờ người.

Mạc Dương khẽ cười, chầm chậm điều khiển xe đi ra. Thiếu Kiệt chau mày, cúi đầu túm tóc mình, cắn chặt môi, lòng rối loạn.

Thời gian đã đến, hôn lễ chính thức bắt đầu.

Thiếu Kiệt một thân anh tuấn đứng trước mặt mục sư, nghe khúc nhạc dạo bắt đầu lễ cưới, nhìn Tiêu Tiêu được bố Tiêu dẫn tới bên mình, trên mặt khó giấu sự hỗn loạn trong lòng.

Cậu liên tục nhận được ánh nhìn cùng cảnh cáo từ lão gia nhà họ Ngụy cùng Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy, do dự hồi lâu, lại nhìn cha mẹ mình, một người xót xa, một người căng thẳng.

Thật sự phải thế này sao?

Thiếu Kiệt không ngừng tự hỏi bản thân.

Cậu lại nhìn Mạc Dương, nét mặt Mạc Dương như cười như không.

Thật sự phải thế này sao?!

Thiếu Kiệt siết chặt nắm tay, nhìn cô dâu đã đứng trước mặt mình. Bố Tiêu đưa tay Tiêu Tiêu lại, nhưng cậu không đón lấy.

"Thiếu Kiệt!"

Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy khẽ quát cậu.

Thiếu Kiệt đảo mắt. Sắc mặt lão gia nhà họ Ngụy đã đen hơn bụi tro.

Tôi.....

Mạc Dương thấy cậu như vậy, từ từ điều khiển xe lăn, đi từ phía sau ra.

Ánh mắt Thiếu Kiệt lại quay về bàn tay vẫn đang đưa qua của Tiêu Tiêu.

Ngẩn ngơ, phù rể bên cạnh (Trương Sính) gọi cậu, cậu không có phản ứng gì. Người nhà, mục sư gọi cậu, cậu cũng chẳng có phản ứng gì.

Khách khứa phát hiện có gì đó không ổn, bắt đầu xôn xao.

Cuối cùng, Tiêu Tiêu gọi: "Thiếu Kiệt?"

"Xin lỗi."

Thiếu Kiệt đột nhiên giật chiếc nơ con bướm ra khỏi cổ.

Mọi người sửng sốt. Cậu nắm lấy tay Tiêu Tiêu nhét chiếc nơ vào trong tay cô rồi xông ra ngoài.

Bố Tiêu sững sờ, sau khi hoàn hồn lại lập tức nổi giận.

Tiêu Tiêu thấy ông định đuổi theo thì vội lắc đầu cản ông lại.

Nhị lão phu nhân nhà họ Ngụy gào lên giận dữ đứng dậy, bị Diệp Tâm Dư cố ý cản lại, vung tay nhưng chẳng đánh được vào đâu.

Lão gia nhà Ngụy mắt trợn to bằng cái chuông đồng, chỉ tay, vệ sĩ nhà họ Ngụy đuổi theo ra ngoài.

Không bắt được người. Thiếu Kiệt vừa xông ra đã bị chiếc xe Vans màu đen của Mạc Dương chắn ngang lại. Cửa vừa mở, phản ứng đầu tiên của cậu là nhảy thẳng lên xe.

Chiếc xe nghênh ngang rời đi. Vệ sĩ đuổi theo một đoạn dài nhưng người không thể nhanh được bằng xe nên tất cả chỉ đành chống hông thở dốc, nhìn theo bóng chiếc xe mà than thở.

Thiếu Kiệt thấy bọn họ đuổi theo không kịp, quay đầu lại, liếc người lái xe phía trước một cái, rồi hỏi Mạc Dương: "Sao lại giúp tôi?"

Mac Dương lúc này đang tay chống thái dương nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe cậu hỏi vậy thì liếc mắt qua: "Tôi hôm nay uống nhầm thuốc không được sao?"

Thiếu Kiệt ngây ra, đập lên cánh tay gã một cái rồi bật cười.

Mấy người lớn trong nhà nói cái gì mà chỉ cần ngoan ngoãn kết hôn thì sau này sẽ không quản nữa đều là giả.

Nếu Thiếu Kiệt nhẫn nhịn chịu kết hôn, thì hôm nay của Thiếu Kiệt cũng sẽ là ngày mai của gã.

Nếu không nhường một bước chia sẻ thì không thể có được tự do.

Mạc Dương cũng khẽ cười, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

QQ: Hôm qua mình làm xong thì chả hiểu ma sai quỷ khiến thế nào mà nhỡ tay xóa hết mấy chương mới: ((Giờ đang ngồi dịch lại gần xong rồi ^^ Tuy nhiên lịch post sẽ phải kéo dài ra thêm ngày mai nhé. Mình sẽ post hết chương 175 trong ngày mai rồi để mn có thời gian đọc xong sang t4 sẽ khóa WP nha! Lịch mở lại vẫn là 30/11 như cũ ^^ <ins class="adsbygoogle"

175. Chương 173: Hôn Lễ (2)

Cùng lúc ấy, khách khứa nhà họ Cao đã tới được tương đối.

Mọi người nghe người chủ trì buổi hôn lễ gọi tập trung, tất cả đều ngồi xuống trước sân khấu, nghe người dẫn chương trình nói.

Người dẫn chương trình giới thiệu một tràng những lời bay bướm về cô dâu chú rể. Chủ hôn trên sân khấu không phải Đường Tinh Llam cũng như Watanabe Hiroya, mà là Cao Hạo.

Mọi người thấy hắn liền vỗ tay, nhìn tập giấy trên tay hắn thì thấy kỳ lạ.

"Đừng nghi ngờ, bài phát biểu của tôi thật sự dài như vậy đó."

Cách mở đầu hóm hỉnh của Cao Hạo chọc mọi người bật cười.

Cao Hạo đưa tay lên xin mọi người giữ im lặng, rồi ngước mắt nhìn Cao Hách đã dẫn mấy nhóm nhân viên tới, phân bố xung quanh, mỉm cười nói: "Hôm nay là ngày cưới của em gái tôi, tôi mời các vị tới đây tham dự. Tôi tin rằng mọi người hẳn đã nhận ra người ngồi bên cạnh đều là đồng nghiệp tại công ty rồi nhỉ?"

Mọi người nhìn trái nhìn phải, lúc này mới nhận ra là đúng vậy.

Trừ bỏ một số ít nhân viên thông thường cùng người từ công ty nước ngoài tới, tính thử, thật sự là tất cả những nhân vật từ cấp quản lý tại trụ sở chính trở lên đều có mặt ở đây.

David lúc này mới hiểu vì sao bản thân lại thấy kỳ quái.

Hắn lập tức tìm kiếm bóng dáng Lena trong nhóm khách khứa ở hội trường nhưng lại chẳng thấy đâu.

Hắn nhìn vị khách lúc trước hắn đích thân ra đón, Cao Hành. Cao Hành chỉ hờ hững liếc hắn một cái rồi lại đưa mắt nhìn về phía Cao Hạo.

"Tin rằng mọi người đều đã biết."

Cao Hạo cũng đang nhìn Cao Hành. Hắn chuyển tầm mắt, chỉ tay về phía Cao Nhã dưới sân khấu, nói: "Cô dâu trong lễ cưới ngày hôm nay mang tình trạng đặc thù, thế nên tôi chỉ mời vài người ở đây…."

"Thế nhưng…." Cao Hạo tiếp lời: "Không có nghĩa là lễ cưới này của em ấy lại không thể sôi động náo nhiệt, có phải không nào?"

Cao Hạo thân phận tôn quý, lại xưng hô với mấy nhân viên trẻ bình thường cùng một vài quản lý cấp thấp thậm chí còn chưa gặp mặt bọn họ như người một nhà. Những người dưới sân khấu thụ sủng nhược kinh, đáp lời nói "phải".

"Trên tay tôi hiện tại có một danh sách." Cao Hạo phẩy phẩy tập giấy trên tay, nói: "Những đồng nghiệp được gọi tên xin mời lên thẳng trên sân khấu, sau đó chúng ta cùng chơi một trò chơi, coi như làm nóng không khí giúp cặp vợ chồng trẻ có được không?"

Mọi người cười rộ.

Có người không suy nghĩ nhiều, trực tiếp vỗ ngực đồng ý.

Thậm chí còn có người rất hưng phấn, huýt sáo khuấy động bầu không khí.

Nhân viên cấp cao, sắc mặt khó coi, không muốn bị lấy ra làm trò cười trước mặt mọi người nên không muốn tham gia, nhưng lại sợ đắc tội Tổng giám đốc.

Nhân viên cấp thấp, xắn cao tay áo, suy nghĩ xem có nên thể hiện tài năng trước mặt Tổng giám đốc hay không, còn giữn hỏi nếu chơi không tốt liệu có bị trừ tiền lương không.

Cao Hạo mỉm cười ôn hòa.

Hắn gọi tên từng người từng người một, dù có tình nguyện hay không cũng lần lượt đi lên sân khấu. Một vài người thật sự không muốn chơi đùa cùng đám hậu bối trẻ tuổi cũng bị nữ tiếp tân tới vừa đấm vừa xoa mời lên. Người trên sân khấu đông dần. David thấy mấy người tương đối trẻ tuổi dưới sân khấu ca thán ầm ĩ thì rất thích, nhưng khi hắn nghe thấy Cao Hành cũng có phần, nụ cười trên mặt bất ngờ thu lại.

Người kia không chịu lên sân khấu.

Nhưng Cao Hạo cực lực mời.

Mấy người trẻ tuổi ngồi chỗ bàn tiệc rất biết cách khuấy động không khí, không ngừng giục giã, rồi ngay cả Đường Tinh Lam cũng đích thân mời ông lên. Ông không thể từ chối mọi người, cũng không tiện lên mặt kẻ cả mà phá hoại bầu không khí, chậm chạp bước lên sân khấu.

Những người được gọi tên đều đã tập hợp đủ, đứng đầy một nửa sân khấu.

Mấy người ngồi dưới đang chờ mong xem nhóm người bình thường chỉ tay năm ngón với cấp dưới chơi đùa mất mặt. Bầu không khí không tệ, mọi người thấy Cao Hạo cầm mic xuống đứng sang một bên, vẫn còn chưa bắt đầu, liền lớn tiếng: "Ngài Cao, chơi gì vậy?"

"Đúng vậy."

Mọi người nhốn nháo hỏi: "Định chơi gì vậy?"

"Mọi người rất nóng lòng sao?"

Cao Hạo hỏi mọi người, dưới sân khấu thì gật đầu, trên sân khấu thấp thỏm.

Hắn cười dịu dàng, quét mắt qua nhóm người trên sân khấu một lượt, thản nhiên nói: "Bắt kẻ trộm!"

"Xin chào! Tôi là xx, điều tra viên cao cấp từ phòng thanh tra XXXX….."

"Xin chào! Tôi là xxx, điều tra viên cao cấp từ phòng thanh tra XXXX….."

Lời Cao Hạo còn chưa dứt, đột nhiên có một đám người bước lên sân khấu rồi lần lượt đưa giấy chứng nhận trên tay ra cho mấy người trên sân khấu xem.

Trên dưới sân khấu, trừ người nhà họ Cao, tất cả đều sững sờ.

Mọi người dường như chưa kịp tiếp thu xem rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Thậm chí còn có người nghĩ đây là trò chơi khăm.

Chỉ có David là phản ứng kịp.

Hắn rốt cục hiểu vì sao hôm nay được mời tới đều là "người nhà", kinh hoàng đến cả người chảy mồ hôi

lạnh.

Bản lĩnh của Cao Hành lại rất cao thâm thâm.

Bị người ta tóm lấy, ông hơi ngây người rồi mới hoàn hồn, ánh mắt như ngọn đuốc trừng về phía Cao Hạo, hỏi: "Mấy cậu dựa vào cái gì mà bắt tôi?"

Nghe vậy, Cao Hạo bật cười.

Nụ cười như mũi kim trong lớp chăn bông.

Hắn đi về phía trước, thì thầm bên tai ông: "Lena nói…. Ông mới là lão Quỷ chân chính."

Cao Hành đờ người.

Ông không dám tin trợn tròn mắt nhìn Cao Hạo, cuối cùng, thấy tập tài liệu trong tay Cao Hạo vô tội vung vẩy, kích động trừng mắt, thất thố rống to: "Con quỷ cái! Con đ! Con quỷ cái chó nuôi! Con đ —-"

Tất cả những người trên sân khấu đều bị dẫn đi.

Mấy người còn lại trong hội trường vẫn chưa kịp tiêu hóa hết những gì vừa xảy ra trước mắt, nhất thời thấp thỏm im bặt, rất yên tĩnh.

Lena vẫn luôn trốn bước ra.

Đầu ngẩng cao, ngực ưỡn ra, cô cầm ly rượu, yêu kiều nhấc cặp chân xinh đẹp đi tới bàn tiệc dành cho chủ ở hàng đầu.

David thấy Cao Hạo cười với cô, lập tức đoán được việc tốt bán đứng người khác đổi lấy giàu sang của Lena.

Cũng may bản thân không bị ảnh hưởng tới, hắn mắng thầm trong lòng rồi khẽ thở phào nhẹ nhóm.

Hắn nghe thấy trong hội trường vang lên tiếng nhạc du dương, tưởng mọi việc đã đến hồi kết, trong lòng thả lỏng, đang dần theo đó mà thoải mái. Không ngờ, đột nhiên, hắn sửng sốt.

Lena còn chưa ngồi ấm chỗ cũng ngỡ ngàng.

Vì tiếng nhạc đột nhiên tắt lịm.

Trực tiếp phát thay vào đó là cuộc nói chuyện của bọn họ sau khi ăn chơi trác táng tại tòa nhà phụ của nhà họ Cao.

David đổ mồ hôi như tắm.

Đại sự không ổn, hắn nhanh chân bỏ chạy, bị cảnh sát chìm đóng giả người phục vụ trong hội trường xông ra quật người qua vai, rồi bẻ quặp cánh tay hắn ra sau lưng, áp chế trên nền đất.

Lena bất chấp tất cả để tự bảo vệ mình, thấy nhóm người Cao Hách đi về phía mình, nhanh chóng đập vỡ ly rượu trên tay rồi kề vào cổ Đường Tinh Lam ngồi bên cạnh.

Cô kẹp giữ lấy Đường Tinh Lam đứng dậy lùi ra sau, căng thẳng lùi về sau một lúc lâu, đụng phải chiếc bàn dài, liếc qua một cái, tưởng đã an toàn. Nào ngờ, vừa lên tiếng với mấy người trước mặt, đột nhiên có người ào tới từ phía sau. Cả người cô ngã nhào về trước, chiếc ly vỡ rơi xuống đất. Đường Tinh Lam loạng choạng đổ qua được Cao Hách đỡ lấy. Lena bị đè lên trên thảm cỏ xanh.

Cô không cam lòng, vùng vẫy la lối, vừa quay đầu lại thấy người đang đè giữ lấy cô cư nhiên là Hướng Bắc vốn nên ở trong tù thì ngỡ ngàng.

"Là mày…..?!"

"Không sai!" Hướng Bắc nhìn từ trên xuống, cụp mắt đầy oán hận: "Là tao, thế nào?"

"Lena…."

Cao Hạo tiến vào trong tầm nhìn của cô.

Đối mặt với sự phẫn nộ của cô, Cao Hạo nhìn từ trên cao xuống, đôi con ngươi dịu dàng như nước nhìn cô, khóe miệng nhếch lên tựa một cơn ác mộng, giọng nói dịu dàng như quỷ dữ vang lên: "Tức giận sao?"

Lena cực hận, gào lên với Cao Hạo: "Cao Hạo! Sớm biết thế này… Anh lừa tôi, anh không sống tốt được đâu!"

"Ha ha ha ha " Cao Hạo bật cười.

Một lần trong đời thật sự bộc lộ ra ngoài, khiến mọi người kinh ngạc.

Cao Hạo ngồi xổm xuống.

"Cứ từ từ hưởng thụ đi." Hắn dịu dàng vuốt ve khuôn mặt được trang điểm kỹ càng của Lena, tựa sát lại gần cô, đôi mắt trong thoáng chốc như tảng băng sắc nhọn. Hắn bóp cằm Lena, trầm giọng: "Vì tiếp theo đây… tôi sẽ không tiếc tất cả để cho cô biết được… thế nào mới là địa ngục đích thực!"

Lena trợn mắt, hoàn toàn sụp đổ.

Cô kinh hoàng, cô cầu xin tha thứ.

Cô không có cửa thoát được, bị kéo ra cùng David.

Hôn lễ biến thành một màn hài kịch. Nhà họ Cao xin lỗi mọi người, điều hòa bầu không khí rồi tiễn khách về.

Hướng Bắc đi tới trước mặt Cao Nhã, cúi người khẽ nhấc tấm voan che của cô lên, nhìn khuôn mặt gầy gò tiều tụy của cô, một tay nắm lấy tay cô, một tay gạt mấy sợi tóc dính lên trên cánh môi đỏ sẫm của cô, thầm thì: "Đừng sợ, không sao cả rồi."

Giống như nghe thấy tiếng Hướng Bắc, ngón tay Cao Nhã khẽ chuyển động.

Hướng Bắc phát hiện ra, kinh hỉ vạn phần, vội lớn tiếng gọi người nhà họ Cao tới. <ins class="adsbygoogle"

176. Chương 174: Đột Nhiên

Hai bên nhà Ngụy, Cao đều đang luống cuống tay chân.

Trình Nam bên này, lòng không cam dạ không nguyện ngồi dưới ánh đèn pha, bày ra khuôn mặt giống như mọi người ở đây đều đang nợ cậu hàng đống tiền vậy.

Phóng viên ngồi hàng đầu tiên hỏi đều là mấy cấu người khác đã chuẩn bị để cậu trả lời theo.

Mặt cậu lạnh tanh, trả lời như đang đọc sách. Đột nhiên có người ở hàng sau hỏi chuyện cậu với Hướng Nam, cậu ngước lên, trừng mắt về phía người kia.

Đây là điều nhà họ Trình đã sớm tính tới.

Thế nên Trình Nam không có phản ứng gì đặc biệt.

Cậu không lảng tránh, đáp lại bằng câu trả lời hoàn mỹ sớm đã được chuẩn bị, ý là muốn xây dựng lại hình tượng của mình trước công chúng.

Người kia dường như không hài lòng với câu trả lời máy móc của cậu, hỏi: "Cậu ra sức thanh minh rằng cậu với anh ta không có quan hệ như bên ngoài phỏng đoán, vậy cậu vì sao lại muốn đại luật sư William Chan tới nhận vụ kiện của em trai anh ta? Là báo đáp anh ta từng thu nhận và giúp đỡ cậu sao?"

"Đúng vậy." Một người phóng viên mặc đồ đen bên cạnh người kia chất vấn: "Cậu quan tâm chuyện anh ta như vậy, hiện tại mọi oan ức của em trai anh ta đã được tẩy sạch, liệu cậu có gọi điện tới chúc mừng anh ta không?"

Trình Nam đã có chút không kiên nhẫn cùng Trình Chí Hùng định kêu thư ký lên tiếng chuyển chủ đề nghe được tin về Hướng Bắc thì cùng ngây người.

"Anh vừa nói cái gì?"

Trình Nam có phản ứng mạnh mẽ, giọng điệu hung dữ. Hai người phóng viên kia nhìn nhau, người hỏi trước lên tiếng nhắc lại, Trình Nam cau mày, chỉ tay: "Không phải anh! Anh ta cơ!"

Người phóng viên bị chỉ kia thì sửng sốt.

Anh ta nhắc lại một lần nữa. Trình Nam hỏi: "Chuyện xảy ra lúc nào?"

"Tôi…." Người phóng viên nhìn đồng nghiệp xung quanh, miễn cưỡng nhấc điện thoại mình lên: "Vừa nhận được tin nhắn của đồng nghiệp bên chỗ nhà họ Cao gửi cho…"

Trình Nam lập tức bật dậy.

Trình Chí Hùng cau mày cũng đứng phắt dậy, giận dữ nói với Trình Nam: "Con có nhớ đã đồng ý gì với bố không?"

"Bố đừng giả ngu nữa!"

Cởi chiếc áo vest thẳng thớm ném lên trên bàn, Trình Nam đầu không ngoảnh lại, rời đi.

Hướng Nam bên này nhận được điện thoại Trình Nam gọi tới.

Về chuyện Hướng Bắc, Hướng Nam xác nhận là Hướng Bắc vừa rồi có gọi điện cho y. Trình Nam trong lòng thả lỏng, nói tối sẽ tới tìm Hướng Nam. Vừa hay nhóm Hướng Bắc cũng nói vậy, Hướng Nam định tối làm chút gì đó (cơm tối) nên đồng ý.

Vừa ngắt điện thoại, chuông cửa lại vang lên.

Hướng Nam đi ra mở cửa, thấy Thường Lạc, George cùng hai người vệ sĩ đứng bên ngoài thì mỉm cười hiền hòa.

Vào trong phòng, Thường Lạc khách khí nói với Hướng Nam: "Vậy, hai ngày tới George phải nhờ cả vào cậu."

Hướng Nam gật đầu: "Ông yên tâm."

Bác sĩ tâm lý điều trị chính cho Thường Triết lúc còn bé sau khi nghỉ hưu đã cùng vợ đi du lịch thế giới được một thời gian khá dài rồi.

Sau khi Thường Triết xảy ra chuyện, Thường Lạc vẫn luôn cho người đi tìm kiếm, muốn liên lạc với ông ấy. Mấy hôm trước, mấy người kia báo tin về, nói bác sĩ đã trả lời E-mail, cũng cho biết mình hiện đang ở đâu. Thường Lạc cảm thấy đây là một tia hi vọng, quyết định đưa Thường Triết bay sang đó một chuyến.

Thường Lạc phải đi hai ngày, như vậy George tất nhiên sẽ không có người chăm sóc. Chỉ có độc người hầu trông coi thì ông không yên tâm, thế nên ông thương lượng với Hướng Nam, quyết định trong khoảng thời gian ông rời đi, George sẽ gửi tạm bên nhà Hướng Nam.

Trước lúc đi, Hướng Nam cẩn thận dặn dò Thường Triết, nhìn y lên xe.

Thường Triết vẫn như cũ tự chơi một mình, chẳng để ý ai rồi tự động tự giác chiếm lấy vị trí phó lái, vẫn chẳng để ý ai mà đóng cửa lại.

Hướng Nam đưa mắt tiễn xe đi xa, thở dài quay người vào nhà, không hề biết rằng Thường Triết đã nhìn y một lúc lâu qua mặt gương bên ngoài.

"Không nỡ sao?"

Thường Lạc ngồi đằng sau hỏi một câu, ánh mắt Thường Triết lại quay về nhìn thẳng phía trước.

Thường Triết không đáp lời cũng không phản ứng lại, liếc ông một cái qua gương chiếu hậu, không nói gì.

Thường Lạc thấy y như vậy, cũng không trêu y nữa.

Xe tốn gần ba tiếng đồng hồ để đi tới sân bay. Thường Triết ngồi thừ người trên ghế trong phòng đợi, không biết vì sao mà tâm trạng bất an.

Y suy nghĩ một lúc, lấy điện thoại ra, nhấn số nhà (nơi hiện tại đang ở cùng Hướng Nam).

"Alo?"

George như con rối gỗ ngồi bên cạnh điện thoại, chẳng có phản ứng gì.

Hướng Nam chạy tới, nghe thấy bên kia chỉ có tiếng ồn xung quanh, cảm thấy kỳ lạ nên dập máy.

Thường Triết lập tức lại gọi lại.

Lần thứ hai nhấc máy, Hướng Nam cho rằng có ai đó trêu mình, không để ý, trực tiếp ngắt máy.

Lần thứ ba, Hướng Nam đoán được là ai.

"Thường Triết hả?"

Đầu bên kia không nói.

Hướng Nam biết nhất định là y.

"Nếu cậu không nói thì tôi dập máy đây."

Hướng Nam vẫn chẳng nói gì.

Hướng Nam cảm thấy kỳ lạ, lại cúp máy.

Lần này Thường Triết không gọi lại nữa, trừng mắt nhìn chiếc di động trong tay. Rất lâu sau, y quay sang, nói với Thường Lạc đang đọc báo bên cạnh: "…. Con muốn về."

"Không được."

Thường Lạc đang chú tâm đọc báo, thuận miệng đáp một câu, mãi sau, mới đột nhiên hạ tờ báo xuống, nhìn Thường Triết bỗng lên tiếng, sửng sốt.

QQ: Đột nhiên cảm thấy 2 chương cuối post cùng với nhau sẽ đỡ sốc hơn nên tạm dừng ở đây nhé. Hẹn mọi người vào ngày 30/11:))) <ins class="adsbygoogle"

177. Chương 175: Đối Mặt

Tuy còn sớm, hai đứa nhỏ được Dave đưa đi chơi còn chưa về, nhưng Hướng Nam đã bắt đầu chuẩn bị đồ để nấu cơm tối.

Y suy nghĩ một lúc, thấy nguyên liệu trong tủ lạnh không đủ, nhờ người hầu đi mua hộ. Người hầu gật đầu đồng ý, cầm túi vải bảo vệ môi trường cùng tiền ra ngoài.

Trong lúc chờ đợi, Hướng Nam cảm thấy không có việc gì để làm, liền như ngày thường ở trong gian phòng bếp thiết kế mở làm chút đồ uống mát cho hai người vệ sĩ trực bên ngoài.

Y vừa làm xong, bỗng thấy một bóng người vút qua ngoài lớp cửa thủy tinh thì ngây người.

Phụ nữ?

Dì Lục không phải đã ra ngoài rồi sao?

Hướng Nam đi ra ngó trái ngó phải một lúc, chẳng có ai.

Kỳ lạ….

Hướng Nam nhíu mày, đi vào trong nhà, phát hiện không thấy George vốn ngồi ở sofa đâu cả.

"George?"

Vì chỉ là căn nhà nghỉ nhỏ, phòng khách không rộng, nhìn một vòng là thấy hết.

Hướng Nam nghĩ không biết y có phải lại phát bệnh như mọi khi rồi đi lên tầng không, vội leo lên chiếc cầu thang gỗ, lên tầng tìm, nhưng vẫn không thấy ai.

"George?" Hướng Nam đi xuống, nghe thấy tiếng điện thoại kêu liền vội nhấc máy.

Số là của Mạc Dương, Hướng Nam nghe thấy giọng Thiếu Kiệt ở bên kia đầu điện thoại thì có chút ngây người.

“Hướng Nam đại thúc ”

Thiếu Kiệt kéo dài giọng gọi một câu, hỏi y: “Bây giờ anh đang ở đâu?”

Hướng Nam đờ ra một lúc lâu mới hỏi lại cậu: “Cậu muốn làm gì?”

“Tôi vì anh mà đào hôn, Mạc Dương là tòng phạm, anh phải thu nhận tôi! Hướng Nam, phải một đời đấy!”

“Hả?”

Hướng Nam tưởng cậu đang đùa.

Thế nhưng trong giọng nói của Thiếu Kiệt lại mang sự nghiêm túc hiếm thấy, không khỏi khiến hình ảnh Thiếu Kiệt đứng trước mặt nhe răng híp mắt, lộ tính trẻ con chỉ về phía y hiện lên trong đầu Hướng Nam.

Trong giây lát, trong lòng Hướng Nam cảm thấy nhẹ nhõm lạ thường, tựa như rất vui, rất muốn cười.

Hướng Nam nói cho cậu biết địa chỉ của mình.

Thiếu Kiệt bảo muộn một chút sẽ cùng Mạc Dương tới. Hướng Nam cụp máy, suy nghĩ một lúc rồi lại cau mày.

Trừ Thường Triết ra thì mọi người đều tới, sẽ không có vấn đề gì chứ?

Hướng Nam chỉ sầu não một lúc, nhớ ra còn chưa tìm thấy George, liền đi ra bãi cát ngoài sân tìm.

Hướng Nam đã hỏi cả hai người vệ sĩ nhưng cả hai đều không thấy George.

Hướng Nam cảm thấy kỳ quái, bảo cho hai người vệ sĩ biết trên bàn bếp có đồ uống mát xong rồi đi dọc theo bờ cát.

Hướng Nam không tìm được gì cả.

Trở về, nhìn thấy những mảnh đá vỡ vụn trên nền đất cùng người vệ sĩ ói máu ngã thì sững sờ.

Hướng Nam cảm thấy sau lưng có người thì quay phắt lại. Bị kẻ kia phun gì đó vào mặt, Hướng Nam kinh ngạc lùi về sau, nhưng sau cùng đã hít phải rất nhiều lớp sương mù có mùi hóa học.

“Là bà….”

Hướng Nam nhìn thấy Tina đứng trước mặt đang chĩa súng về phía y, kinh hoàng: “Bà muốn làm gì?”

“Thường Triết đâu?”

“Không ở đây.”

Hướng Nam lùi dần ra sau. Tina chĩa súng, trợn mắt, không tin, gào lên: “Tôi hỏi cậu người đâu?”

“Cậu ấy không ở đây!”

“Cậu nói dối!”

Một tiếng “pằng”, Hướng Nam trúng đạn, ngã xuống đất.

Tina đi lại gần, dí súng lên người Hướng Nam, nghiến răng nghiến lợi: “Tôi cho cậu thêm một cơ hội nữa, nó đâu?”

“….. Không ở đây.”

Bị thương nhưng hơn thế là dược hiệu bắt đầu phát huy tác dụng.

Hướng Nam chảy máu dữ dội nhưng cả người mềm rũ không đứng dậy nổi, đừng nói tới việc phản khác.

Một tiếng “pằng” nữa, phát súng thứ hai.

Tina quá khích cho rằng Thường Triết mắc bệnh nhất định là trốn ở một nơi nào đó trong căn nhà này, thế nên bà mới không tìm tới rồi phát điên.

Hướng Nam bên này đang rơi vào địa ngục, đám sói con cùng hai đứa nhỏ ở nơi xa không biết chuyện lại lần lượt có thần giao cách cảm, tim đập loạn.

“Vì sao…”

Cao Hạo đang ở bệnh viên chăm Cao Nhã cảm thấy kỳ quái, nhìn sang Cao Hách đứng bên cạnh.

Cao Hách bình thường luôn lãnh đạo cũng tỏ vẻ bất an, đáp lại ánh mắt Cao Hạo.

Mạc Dương và Thiếu Kiệt đang chọn rượu vang chúc mừng, đột nhiên hoảng hốt run tay, đánh vỡ một bình rượu, sửng sốt.

Trình Nam ở nhà thu dọn hành lý chuẩn bị chuyển đi, đang nghĩ nên mang theo cái gì, vừa quay người lại xòe tay ra, đụng phải khung ảnh có hình chụp Hướng Nam, Trình Nam và hai đứa trẻ ở công viên giải trí, khiến nó rơi xuống đất vỡ vụn.

Còn hai đứa nhỏ đang chơi ở công viên bỗng bật khóc.

Chỗ đường hầm vẫn tắc như cũ. Thường Triết quay về, ngồi trên xe nóng lòng chờ đợi, sau không đợi được nữa, trực tiếp xuống xe, không ngại nguy hiểm, lao nhanh qua các luồng xe xen kẽ.

Chuẩn bị cho phát súng thứ ba, Tina kề họng súng lên trán Hướng Nam.

"Thực ra không giết được bọn họ thì cũng không sao. Chỉ cần giết cậu, Thường Triết cả đời này sẽ thành một kẻ điên, giống George vậy, cả đời sẽ giống George."

Nở nụ cười tàn độc, khuôn mặt Tina trở nên méo mó vặn vẹo trong ánh mắt của Hướng Nam chỉ còn chút hơi tàn.

Tina đang định bóp cò thì đột nhiên….

"Chị."

Tina sững người, vội chĩa súng về phía phòng bếp. George đứng đó, ngơ ngác nhìn bà, cầm chiếc ly, đổ vào ngọn lửa trong bếp lò.

Mùi ga cay mũi bắt đầu ngập đầy bầu không khí, lượn lờ xung quanh mọi người. <ins class="adsbygoogle"

178. Chương 176: Đại Kết Cục

Edit + Beta: Nhất Dịp Chi Vô

Chạy mau…..

Chạy mau…..

Nội tâm đại thúc đối với George không ngừng cầu nguyện, mọi thứ trước mắt dần dần trở nên vặn vẹo mơ hồ không rõ ràng.

Mặt đất nhiễm một màu đỏ tươi, tất cả đều là máu của hắn. Lúc này liệu có ai xuất hiện để cứu hắn. Từng phút trôi qua giống như cả thế kỉ, tâm cũng dần tuyệt vọng.

"Chị…"

George thật là nghiêm túc nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng hỏi Tina. "Đã qua 20 năm đi"

Trước năm thứ 24, ta lúc 16 tuổi, đã xảy ra chuyện gì, ngươi không nhớ sao chị."

George nhìn người bình thường nhưng cách nói chuyện thật sự giống người điên. Tina hình như rất sợ hắn, điều này đại thúc liền nhanh chóng cảm nhận được.

Tina họng súng chỉa vào hắn, lặng lẽ lùi về phía sau lưng nhằm mục đích mở cửa kính tẩu thoát.

"Chị…" George đột nhiên thấp giọng gọi làm Tina đình chỉ động tác lại.

Hắn rũ mắt xuống, rồi nhẹ nhàng nâng lên. "Ngươi còn nhớ hay không chuyện năm đó."

"Ta còn nhớ năm đó ngươi chạy tới ta nói nếu không được gả vào Thường gia liền tự vẫn…" George hai mắt ẩn đầy bi ai bất lực, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tina. "Ngươi khi ấy chỉ có ta là người thân duy nhất… Tại sao lúc đó ngươi lại ích kỷ như vậy… Ngươi rốt cục ôm tâm tình gì mà có thể tới nói với ta điều đó…"

"… Về sau… Ta vì ngươi hướng một nam nhân đánh đổi tất cả… Kết quả… Kết quả là… ngươi lại đối xử như thế nào với ta…"

George giống như quay về năm 16 tuổi, ủy khuất dồn nén trong lòng hóa thành nước mắt ngưng động nơi hốc mắt.

Đột nhiên, biểu tình trên mặt hắn dừng lại chốc lát, giống như thần kinh không còn ổn định mà cười điên cuồng không ngừng.

Tâm tràn ngập sợ hãi, Tina biểu tình khẩn trương nhìn George.

George cười điên loạn một hồi, từ trong túi lôi ra một chiếc bật lửa. Nhìn hành động của hắn Tina hoảng

sợ hét lên "George"

"Hiện tại, chúng ta 20 năm…" Geoge lắc đầu, như đã đạt được ước nguyện, cười ôn nhu. "Ở trong mắt ngươi Thường Nhạc là người xấu, nhưng trong mắt ta ngươi cũng là người xấu."

"Ta tuy hận hắn, nhưng hắn lại không ngại khổ cực chiếu cố ta nhiều năm… Ta sẽ không để hành động của ngươi hại hắn…"

"Mọi việc luôn có hướng giải quyết… Chị…" Hắn ngừng một chút. "…Hai chúng ta cùng xuống địa ngục nào"

George dáng vẻ ôn nhu giọng nói âm trầm, nháy mắt lại từ ác quỷ từ địa ngục bò lên nuốt lấy hồn phách. Ngọn lửa mỏng manh từ chiếc bật lửa cháy lên, Tina kinh hoàng gào lên, kẻ sắp chết còn đang hấp hối đại thúc đột nhiên hướng về phía nàng đẩy mạnh. Cơ thể mất thăng bằng, nháy mắt tiếng súng vang vọng truyền trong không gian.

"Đoàng" thoáng cái ngọn lửa được mở chốt, nổ mạnh, chấn động, toàn bộ cửa kính vỡ tung nát bấy.

Tòa nhà chìm trong biển lửa, Dean lái xe đưa hai hài tử về ngây người sợ hãi nhìn mọi thứ bị ngọn lửa nuốt chửng lấy.

———-

Hướng Nam vừa mở mắt liền nheo lại vì ánh sáng đột ngột. Bên tai vang lên tiếng nỉ non.

"Hướng Nam……."

Ai

Cơ thể không nhúc nhích được, mắt cũng không thể nhìn thấy bất kì ai.

"Hướng Nam"

Ai?

"Ngươi nghĩ muốn cái gì."

Bạch quang càng lúc càng sáng, bao bọc cả người hắn.

“Ngươi … Nghĩ muốn gì.”

Đại thúc nhớ lại chuyện xảy ra với chính mình.

Thời khắc cũng đã đến… thần chết đến hỏi hắn muốn tâm nguyện gì sao?

… Ảnh gia đình …

Bạch quan như có sự sống, dần dần lan ra.

Hướng Nam cảm thấy rất mệt rất mệt mỏi, hai mắt dần nhắm lại, bản thân bị bạch quang nuốt vào.

Hai năm sau.

Ngồi nhàn nhã tại một quán cafe.

Đại thúc nhìn một khách quen đưa tiền cho phục vụ cầm đi tính tiền, liền đi lại, cầm một chén cafe cùng bánh ngọt bỏ vô khay.

“Hướng Nam”. Đôi mắt nữ nhân như có điện, chăm chú theo dõi hắn, thấp giọng hỏi. “Ngươi bao nhiêu tuổi?”

Hướng Nam cười nhạt một tiếng, nhìn nàng. “Ta 38

“38?” Nữ nhân ngạc nhiên, đảo vài lần trên gương mặt hắn, cảm thấy hắn thật sự còn rất trẻ nói. “Thật không giống a”

“Đương nhiên không giống a”

Kết hết sổ sách A Lô cầm tiền tới trào phúng đáp lại, tiền đưa lại nữ nhân nói. “Ngươi hỏi ông chủ nhiêu tuổi, cũng không phải hỏi năm nay nhiêu tuổi. 38, 3… 8…, mắng ngươi hử còn không hiểu, ta nói ngươi có phải là thật sự ngu ngốc không?”

Nữ nhân đen mặt đứng lên bỏ đi.

“Ta mời ngươi thay ta đuổi khách sao?”

“Ta nào có”. A Lô ủy khuất mở miệng giải oan, tự động tiếp nhận khay từ tay đại thúc dọn dẹp. “Ông chủ, nàng như vậy cũng không tốt a, ta phục vụ nàng bao lần, lần nào cũng một li cafe cùng bánh ngọt mà hướng ngươi nhìn say đắm.”

Đại thúc lắc đầu, cũng không phân biệt tức giận hay buồn cười.

A Lô nhìn đại thúc thật sự không có ý trách mình liền cười cười dựa sát người đại thúc. “Ông chủ, ngươi yên tâm, dùng mị lực của ngươi, nàng thế nào lại không quay lại đùa giỡn ngươi chứ.”

“Ngươi còn nói”

“Không nói a không nói”. A Lô nhanh chóng nâng khay bỏ chạy.

Cuối cùng A Lô từ trong phòng bếp đi ra, xem đại thúc lau bàn lại đi tới.

“Ông chủ ta nói với ngươi nè.” A lô ngồi xuống lại nói.”Nếu ngươi có lấy vợ phải lấy người hiền lành.”

“Ngươi nghĩ thử, ngươi có hai hài tử phải nuôi nấng nhưng người vừa nãy quả thật là cực phẩm mẹ kế….” A Lô khoát tay chặn động tác Hướng Nam. “Vậy nên đưa tới cửa cũng không thể nhận.”

“Nhận??”

Đại thúc giật mình, ngừng động tác, cúi đầu lại tiếp tục. “Ta nào dám …..”

“Không dám”. A Lô sững sờ nhìn đại thúc khó hiểu. “Tại sao?”

“Baba baba”

Đại thúc vừa tính mở miệng, song âm từ phía sau cùng lúc vang lên, hai người đồng thời quay lại, hai thân ảnh nho nhỏ hướng đại thúc nhào lại.

Đại thúc cúi đầu xuống thân thiết ôm lấy hai thân ảnh, phía sau lưng mẫu thân Hướng nhắc hở hai hài tử. “Bình tĩnh, bình tĩnh nào”

“Mẹ ta cũng gần xong rồi”. Hướng Nam biết mẫu thân lo lắng cho thân thể mình, đứng lên đỡ nàng, dìu nàng ngồi xuống nghỉ ngơi.

A Lô vẻ vừa nghe mặt thoáng ngạc nhiên rồi thở dài.

Khó trách lại nói không dám, hóa ra đại thúc có người trong lòng a.

Thường Triết tranh thủ thời gian cũng chạy lại xem xét. "Đâu"

Hai hài tử còn không biết chuyện gì xảy ra, ngửa đầu nhìn tiểu sắc lang thúc thúc đem cái sủi cảo trúng thưởng bỏ vào trong miệng nhai lấy, rất rõ ràng, không hề có tiền xu.

"Hướng Nam……"

Sát khí!!!!!!!!!!!!

Bọn họ gặm sủi cảo lâu như vậy thế nào cũng không có một đồng tiền xu.

Nguyên lai là vậy…….

Đại thúc gượng cười đứng dậy, tâm khẽ dao động. Là nên đứng lại hay nên chạy đây.

Sợ 7P đại thúc nhanh chân chạy trốn.

Tiểu sắc lang nhanh chân đứng dậy đuổi theo. Từ đầu đến đuôi hai hài tử không hiểu gì, miệng ngậm sủi cảo, nói năng không rõ ràng. "Không phải nói không có người dám khi dễ papa sao?"

Nhớ tới lúc trước sắc lang thúc thúc cam kết với họ, nhìn đệ đệ đối mình nháy mắt ra hiệu thở dài. "Nhưng ra sao papa vẫn bị họ khi dễ thôi a chúng ta cứ ngoan ngoãn ăn là được…."

Hắn nghe tiếng la hét dừng lại, chính là không nói lời nào chỉ gật gật đầu. "Ân Ân"

Hai tiểu hài tử phát hiện không biết ai làm rớt một bọc thiệt to. Bản tính tó mò, cả hai nhanh chóng mở ra nghiên cứu, bên trong hé ra khuôn ảnh chụp rực rỡ.

Trong tấm ảnh, phòng khách trang trí huy hoàng tao nhã, đại thúc ôn hòa cười, ngồi trên ghế salon đỏ bằng nhung thiên nga. Hai hài tử đáng yêu chiếm hai bên, phía sau 6 con lang người đứng người khom lưng nhưng mang mỗi người một vẻ. Trình Nam tự tin, Mạc Dương yên bình, Cao Hách thong dong, Cao Hạo ôn nhu, Thường Triết ưu nhã, Thiếu Kiệt như ánh mặt trời. Tiểu lang năm đó giờ đã hoàn toàn lột sát trở thành những nam nhân mạnh mẽ mi lực.

"Là… là…. ảnh gia đình chúng ta…."

Du thuyền ngoài khơi, ánh nắng hạ rực rỡ, đại thúc tại bong thuyền chạy trốn sự truy đuổi của 6 con lang.

Cái này, chính là chuyện của đại thúc cùng 6 tiểu lang a……

———-END———————

ĐÁNH MÁY RỤNG CẢ TAY!!!!!!! XONG RỒI XONG RỒI

NGỦ THÔI <ins class=“adsbygoogle”

179. Chương 176-2: Phiên Ngoại 3: Trung Thu

“A Nam, con đã hỏi chưa? Ngày mai bọn họ có cùng con đến đây hay không?”

“Cái này……”

Trung thu, cũng chính ngày mai.

Hướng Nam cầm điện thoại, nhất thời không có gì để nói.

“Con làm sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Hướng Nam có tâm sự.

Đây là lễ trung thu đầu tiên của Hướng Nam cùng với đám sói con.

Tuy nói chỗ này của Hướng Nam chính là nhà, nhưng phía bên kia trưởng bối của đám sói con cũng là nhà.

Bên kia các trưởng bối cứng nhắc sợ là đã quy định đám sói con lễ trung thu phải trở về.

“Bọn họ bận rộn, con còn chưa có hỏi.”

“Nếu không, mẹ gọi điện thoại hỏi bọn họ một chút?” Hướng mẫu hỏi.

“Không, xem tình huống thế nào trước đã.”

Gần nhất đám sói con rất bận.

Hướng nam dậy sớm không thấy người, ngủ muộn vẫn còn chưa về, chớ nói cấp Hướng Nam cơ hội mở miệng hỏi, ngay cả thấy mặt nhau ở nhà, cũng chỉ là hứa hẹn qua loa. Trợ lý chạy qua một chút, bận đến không nói được.

Hướng Nam còn không biết đám sói con như thế nào an bài, sợ bọn họ khó xử, nắm chặt microphone: "Con đêm nay hỏi."

"Hảo, muốn hỏi nga."

"Ân."

Điện thoại cúp.

Hướng nam quay đầu nhìn xem đồng hồ cổ treo tường, mày nhăn lại.

Cơ mà, Hướng Nam đợi một đêm, đám sói con một người cũng chưa thấy, hảo thất vọng.

Ngày hôm sau, Hướng Nam ra cửa lại đến cửa tiệm.

Không lâu sau, Thường Triết đã trở về.

Cùng Hoà Hòa Thuận Thuận đang ngồi ở trước TV lớn trên vỉa hè cầm xe oto cùng hào hứng đối với quảng cáo bán dâu tây trong TV chảy nước miếng, Thường Triết đi tới, lấy ra hai cái kẹo que ở trước mặt hai hài tử lắc lắc, hai hài tử đôi mắt lập tức sáng lên.

Tay nhỏ lập tức liền vươn tới.

Thường Triết đem kẹo thu lại, hỏi hai hài tử: "Hôm nay là trung thu nga, các ngươi cảm thấy cái này……"

Thường Triết lấy ra một cái hộp bánh trung thu đặt trong đĩa để ở mặt bàn trà hảo hạng người hầu cầm trên tay hỏi: "Buổi tối ba ba cắt bánh nhìn thấy bên trong có cái gì sẽ vui vẻ nhất?"

Hai tiểu hài tử nhìn nhau, đôi mắt chớp chớp, nhìn xem TV quảng cáo, tiểu Hòa Thuận mở miệng: "Dâu tây."

"Ân ân " Thường Triết tìm được tình báo, đem kẹo cho bọn chúng, sờ sờ hai đầu nhỏ, lên lầu.

Chỉ chốc lát sau, Trình Nam cũng trở về.

Đồng dạng mua chuộc, bất quá, Trình Nam dùng, là ba cái bánh cỡ đại.

Gần nhất đều là bị Hướng Nam cưỡng chế cấm tiệt kẹo, hai tiểu hài tử mở to đôi mắt long lanh nhìn.

"Hạnh nhân……"

Hạnh nhân?

Trình Nam hoàn toàn không phát hiện hai tiểu hài tử chính là đang nhìn chằm chằm vào quảng cáo du lịch ra tiểu đảo để nếm hương vị hạnh nhân chân chính trên TV, nghĩ nghĩ, gật đầu: "Cái kia không tồi……"

Trình Nam sờ sờ hai đầu nhỏ, đi ra.

Như thế lại lặp lại, hai tiểu hài tử bị Thiếu Kiệt, Mạc Dương, Cao Hách hỏi qua một lần.

Cuối cùng Cao Hạo vừa mở cửa, một hộp chocolate cao cấp mới vừa đưa đến trước mặt hai nhóc, hai hài tử vừa thấy, lập tức: "Vỏ bánh dẻo."

"Cái gì?"

Cao Hạo không phải tới hỏi giống đám sói kia, cho nên, thực khó hiểu.

Tiểu Hòa cho rằng mình nói sai, chạy nhanh nhìn về phía tiểu Thuận, tiểu Hòa Thuận cùng nhìn hắn, không sai, bọn chúng muốn ăn, lại lặp lại: "Vỏ bánh dẻo……"

Tiểu Hòa Thuận nói xong, đem một miếng bánh trung thu dẻo màu trắng trong đĩa nhỏ trên bàn trà nhét vào trong tay Cao Hạo, ôm hộp chocolate cao cấp cùng nhau chạy ra sân chơi.

Cao hạo nhấc mi mắt, nhìn xem khối bánh trung thu trong tay, cảm thấy hiểu rõ.

Buổi chiều, Hướng Nam đem chìa khóa trong tiệm giao cho a Lư, dặn dò hắn qua 7 giờ liền cho mọi người ra về, sau đó trở về nhà.

Trong nhà hai hài tử cầm đèn ***g con thỏ không chút vui vẻ ở trong sân cùng lão nhân làm vườn, hai hầu gái chạy vội tới chơi đùa, nhìn về phía y đã trở về, vui sướng chạy tới, tiểu Thuận túi áo trên đường rớt ra không ít đồ vật, Hướng Nam nhìn, mày nhăn lại.

Hướng Nam nhặt lên dưới chân y một cái, là kẹo que.

Hai hầu gái từ phía sau theo tới, đem tất cả những gì tiểu Hòa Thuận làm rớt phía sau đưa lại, tất cả đều là kẹo bánh.

"Từ đâu ra?"

Ngữ khí Hướng Nam không tốt, tiểu Thuận hoảng sợ, lắc đầu.

Tiểu Hòa đứng ngay phía sau cũng cùng chột dạ, tay nhỏ che lấy túi của mình, nhìn Hướng Nam, sợ hãi lui một bước.

Hướng Nam thấy tiểu Hòa như vậy, đem nhóc kéo lại, lục túi nhóc, tất cả đều là kẹo.

"Từ đâu ra?"

Một đống lớn kẹo bị ném trên bàn trà, hướng nam mày nhăn càng lúc càng chặt, thanh âm hảo nghiêm khắc.

Hài tử trong túi có kẹo không phải chuyện gì lớn.

Sở dĩ sinh khí, tự nhiên là bởi vì khoảng thời gian trước bác sĩ dặn dò kĩ Hướng Nam, ở nhà cấm cho ăn kẹo.

Nói cách khác, có người ngay trước mắt hắn muốn qua mặt, Hướng Nam đương nhiên hỏa.

"Nói!"

Hướng Nam thanh âm càng lớn, tiểu Hòa chấn động, ủy khuất, hai mắt lưng tròng.

Tiểu Thuận xem tiểu Hòa sắp khóc đến nơi, ngước mắt ngẩng đầu, mở miệng: "Giữa trưa, Triết thúc thúc cùng bọn họ cho."

Hướng Nam sửng sốt.

Bọn họ trở về nhà?

Nhìn qua thấy một đống lớn kẹo, Hướng Nam hơi giận, hỏi hầu gái: "Triết thiếu bọn họ người đâu?"

“Bọn họ giữa trưa có trở về qua, bất quá sau lại đi ra ngoài.”

Lòng vòng hồi lại chuyển tới quản gia.

Hướng Nam vừa nghe bọn họ không ở nhà, có chút phiền lòng, hỏi hai tiểu hài tử: “Bọn họ vì cái gì cho các con nhiều kẹo như vậy?”

Hai tiểu hài tử nhìn nhau, nhìn kẹo trên bàn trà, mắt lưng tròng chờ đợi, hy vọng Hướng Nam có thể đem trả lại cho bọn chúng.

Chính là, Hướng Nam còn hung dữ.

Hai tiểu hài tử bĩu môi, không nói lời nào, cúi đầu đi.

Hướng Nam thấy bọn chúng không chịu hướng về công đạo, đang muốn hỏi tiếp, không nghĩ, Cao Hạo đột nhiên về nhà, Hướng Nam nhìn thấy hắn, còn chưa kịp vui mừng, lại thấy phía sau hắn sáu, bảy người đi theo vào, Hướng Nam không khỏi nhăn mặt.

“Làm sao vậy?” A Đông dẫn đầu, đại gia sôi nổi đối Hướng Nam chào hỏi, Cao Hạo đến gần thấy hai tiểu hài tử gục đầu xuống, hỏi Hướng Nam: “Làm sai gì vậy?”

“Anh nói……” Hướng Nam chỉ tay vào cái đống trên bàn trà: “Anh có phần trong đó hay không?”

Hướng Nam hung hãn, chỉ vì hài tử.

Cao Hạo liếc mắt nhìn kẹo trên bàn trà một cái, không thấy có chocolate, ha hả cười, cũng không trả lời, ý bảo những người đó lên lầu, sau đó đối Hướng Nam: “Tôi lát nữa muốn mở một cái hội nghị rất quan trọng, không bồi anh ăn cơm chiều.”

“Nhưng hôm nay là……”

Hai chữ “Trung thu” còn chưa có xuất ra, môi Hướng Nam đã bị Cao Hạo lấp kín.

Ôn nhu lại mang theo bá đạo một đường hôn xuống, đại gia thấy nhiều không trách, Cao Hạo trong mắt tràn đầy ôn nhu, thấp giọng: “Anh có thể thông cảm tôi không, ân?”

Hắn lại hôn một cái bên môi Hướng Nam, phân phó người hầu chuẩn bị cà phê, hướng lên trên đi rồi đi.

Nói cái gì thông cảm, Hướng Nam không ngại là giả.

Nhìn theo hắn đi lên, Hướng Nam mày nhăn đến càng chặt, nhưng là không có biện pháp.

Hướng Nam sau lại cấp đám sói con còn lại gọi điện thoại, không phải tiếng tút dài cũng chỉ là hộp thư trả lời tự động, Hướng Nam trong lòng buồn bực, thấy hai tiểu hài tử bên kia nhà ăn ăn cơm vui đùa ầm ĩ, trong lòng giận dỗi.

Tính toán!

Tuy nói Cao Hạo không đếm xỉa tới y, nhưng là y không có khả năng ném Cao Hạo ở nhà một mình ăn tết.

Hướng Nam quyết định năm nay không trở về nhà Hướng mẫu bên kia ăn trung thu.

Đêm, một mặt trăng tròn, Hướng Nam thẫn thờ ngồi trên hành lang bằng gỗ, ngửa đầu nhìn bầu trời, trung thu năm nay, ánh trăng phá lệ tròn đầy.

Hai tiểu hài tử tay nhỏ đều có một cái bánh nhỏ hình trăng tròn.

Tiểu Hòa nhấp một miếng, tiểu Thuận cũng cắn một cái, nhìn đến nhân bên trong, mày nhỏ hơi nhăn nhăn.

“Ba ba.”

Tiểu Thuận đối ánh trăng duỗi một lóng tay, vừa định hỏi Hướng Nam, bị tiểu Hòa kêu to thân thủ chụp được, tiểu Hòa lớn tiếng: “Nãi nãi nói qua chỉ ánh trăng…… chỉ ánh trăng, lỗ tai sẽ bị ánh trăng trộm đi!”

Tiểu Thuận đối với tiểu Hòa mạnh mẽ cùng lớn tiếng làm như khiếu nại giống nhau, mắt nhìn sát vào mắt đối phương, bướng bỉnh nhăn nhăn mũi, trừng qua trừng lại.

Quả nhiên là gần mực thì đen.

Trong một cái chớp mắt, Hướng Nam cảm thấy như thấy được phiên bản nhỏ của Trình Nam, Thiếu Kiệt.

Hướng Nam lắc đầu, có chút cảm khái, cười cười.

“Không thể khi dễ ca ca nga.”

“Không có a.” Tiểu Thuận vừa nghe, đột nhiên quay đầu tới, đôi mắt chớp chớp, dường như thực vô tội, lại quay lại đầu đi, đối tiểu Hòa: “Ta mới không có…… Đúng không? Đúng không?”

Tiểu Hòa tức giận khuôn mặt nhỏ phình phình má, không để ý tới hắn. Tiểu Thuận mày nhăn lại, nhìn bánh trung thu nhỏ trong tay mình, bẻ một nửa, mạnh mẽ đưa đến tiểu Hòa trước mặt lấy lòng hắn, hỏi: "Đúng không? Đúng không?"

Tiểu Hòa nhìn, lớn tiếng: "Ta không cần cái này……"

Tiểu Thuận khó khăn, quay đầu nhìn xem Hướng Nam, đối tiểu Hòa: "Vậy ngươi muốn cái gì?"

Tiểu Hòa đôi mắt chớp chớp, xem tiểu Thuận nhăn mặt, chọc chọc đồ ăn: "Ta muốn cái này……"

Trứng muối.

Tiểu Thuận chí tử.

Tiểu Thuận mày nhăn thành 1 khối, cúi đầu nhìn trứng muối, nhỏ giọng: "Nguyên lai cùng cùng là người xấu……"

— —b ách……

"Ta không phải người xấu!" Quả nhiên y như Hướng Nam sở liệu, tiểu Hòa vừa nghe, lớn tiếng, trong ánh mắt nước mắt lưng tròng, đôi con ngươi đảo đảo quanh trong hốc mắt.

Tiểu Thuận xoay mặt ngẩng đầu, xem hắn như vậy, chạy nhanh tới đem trứng muối cống hiến.

Tiểu Hòa cáu kỉnh, không chịu nhận, điên cuồng lắc đầu, bị tiểu Thuận nhét một cái, miếng trứng tắc ở trong miệng.

Đưa đến miệng chẳng lẽ không ăn?

Tiểu Hòa đôi mắt chớp chớp, nhai.

Tiểu Thuận nhìn chính giữa bánh trung thu của mình trống trơn, buồn bực.

"Ba ba, trên mặt trăng thật sự có thỏ sao?"

Tiểu Thuận hỏi.

Hướng Nam giật mình, muốn mở miệng, tiểu Thuận: "Nãi nãi nói…… Trên mặt thỏ trăng ngày thường đều

giã thuốc, chỉ có thời điểm Tết Trung Thu mới…… Mới bắt đầu làm bánh trung thu?"

Tiểu Thuận nâng mặt nhìn Hướng Nam, muốn chứng thực.

Hướng Nam nhìn vào mắt nhóc, không biết nhóc muốn nói cái gì, nghĩ nghĩ, tiểu hài tử muốn như thế, gật đầu.

"Kia……" Tiểu Thuận giơ lên chỉ bánh trung thu còn lại vỏ và nhân, ghét bỏ, hỏi Hướng Nam: "Lần sau, ba ba có thể hay không kêu thỏ thỏ chỉ làm lòng đỏ trứng?"

Hướng Nam ngẩn ra, hãn

Hướng Nam liếc hộp bánh trung thu bên người.

Y nhìn biểu tình tiểu Thuận như vậy đáng thương, như vậy bất mãn, định hỏi nhóc muốn hay không cho đổi một cái mới.

Nhưng là ngẫm lại, làm như vậy tương khác gì dạy trẻ con lãng phí đồ ăn, không tốt.

Hướng Nam lắc đầu, cuối cùng, đối tiểu Thuận: "Thỏ bảo bảo cũng sẽ không nghe ba nga."

Tiểu Thuận buồn bực, cúi đầu nhìn tàn bánh trong tay mình. Hướng Nam mềm lòng, muốn cho nhóc đổi một cái, tiểu Hòa đột nhiên đưa đến trước mặt tiểu Thuận, làm tiểu Thuận cùng Hướng Nam giật mình.

Tiểu Thuận cười.

Hướng Nam cũng ôn nhuận nở nụ cười.

"Hảo ngoan." hành động của Tiểu Hòa làm Hướng Nam vui mừng.

Hướng Nam ôn nhu vỗ vỗ lên đầu tiểu Hòa, tiểu Hòa moi ra trứng muối đưa đến miệng tiểu Thuận, tiểu Thuận cúi đầu gặm lấy, rung đùi đắc ý, hảo vui vẻ.

Gia đình đang vui vẻ, Hướng Nam đột nhiên nghe được tiếng chuông cửa vang, có chút ngoài ý muốn.

Sẽ là ai?

Y so với người hầu nhanh hơn một bước, mở cửa ra liền thấy rõ người đứng ngoài cửa, sửng sốt.

“Thiếu Kiệt đâu?”

Đứng ngoài cửa chính là người nhà Ngụy gia, hỏi chuyện, là Ngụy gia nhị lão thái thái.

Thiếu Kiệt không có trở về nhà bọn họ đón trung thu?!

Cho nên……

Kéo đến là muốn tìm người?!

Bọn họ rất đông người, tam lão gia nhà họ Ngụy đều ở đây, Hướng Nam nhìn có điểm hoảng sợ, vô thố, lắc đầu: “Không biết……”

Không biết?

Ngụy nhị lão thái thái nhăn mày, lại nhăn mặt, không vui: “Ăn tết mà người của mình cũng không biết đang ở đâu, có loại tình nhân như ngươi hả?”

Hướng Nam nghe, trên mặt lúc đỏ lúc trắng.

Ngụy đại lão thái thái nhìn, ho nhẹ một tiếng. Ngụy nhị lão thái thái biết ngữ khí của mình có điểm khó nghe, có điểm xấu hổ, thu lại tức giận, một bên Diệp Tâm Dư liếc về phía lão Đồ, lão Đồ cười, vội vàng: “Hướng Nam a, còn không mau mời các lão gia đi vào?”

“Nga!” Hướng Nam vôi lui nhanh về phía sau, đem người hướng vào trong động tác mời, quản gia lập tức sai người hầu đi chuẩn bị trà bánh, cùng Hòa Hòa Thuận Thuận đang ngồi trên hành lang gỗ bước vào phòng, Diệp Tâm Dư vừa nhìn thấy, vui sướng, thân thủ vỗ vỗ, đem bọn họ ôm đến trong ***g ngực.

Hướng Nam gọi vào di động Thiếu Kiệt nhưng không ai tiếp, vừa định gọi lão đồ tới hỏi một chút, không nghĩ, chuông cửa lại lại vang lên.

Hướng Nam xoay người chạy nhanh ra mở cửa, vừa thấy là cha mẹ cùng chị em Trình Nam, đứng người.

“Các người……”

“Tết Trung Thu khoái hoạt ”

“A?” MEIMEI quá độ nhiệt tình cùng Trình Chí Hùng vẻ mặt nghiêm túc khiến cho Hướng Nam trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, thực vô thố, chỉ biết cười gượng.

Ngô Tuệ Pháp thấy y như vậy, ha hả cười, dẫn đầu vào cửa, nhìn đến Ngụy gia tam lão đang chơi cùng tiểu Hòa, tiểu Thuận, "Nha" mà một tiếng, đem Trình Chí Hùng kéo đi qua.

MEIMEI đem bao lớn bao nhỏ quà tặng trên tay giao hết cho quản gia, hỏi Hướng Nam: "Anh ta đâu?"

"Cái kia……"

Hướng Nam vẫn là cười gượng, chạy nhanh gọi điện thoại cho Trình Nam.

Di động Trình Nam đang ở chế độ trò chuyện.

Vẫn ở chế độ chờ, Hướng Nam gọi thật lâu cũng không thấy hắn nhấc máy.

Hướng Nam cảm thấy kỳ quái, xem đại sảnh tràn đầy khách nhân, nghĩ đến ngữ khí vừa rồi của Ngụy nhị lão thái thái cùng một gương mặt nghiêm túc của Trình Chí Hùng, nghĩ đến chiêu đãi khó, khó chiêu đãi, tâm đã hoảng sợ lại càng hoảng loạn.

Sau đó, Thương Nhạc cùng Thường Đức cũng đến.

Lại sau đó, Hướng mẫu, gia đình Hướng Thiện cùng Đường Tinh Lam cùng nhau tới.

Trong nhà náo nhiệt vô cùng.

Bọn họ giống như là đã hẹn trước, tiếp đón lẫn nhau, kỳ quái, quản gia cũng có vẻ như rất thành thạo.

Không cần Hướng Nam nói gì, quản gia cùng người hầu chia nhóm ra bận rộn làm việc.

Không bao lâu, các khách nhân đều tự động tự giác bước ra sân, Hướng Nam cùng theo ra ngoài, lúc này mới phát hiện, không biết từ khi nào, đèn ***g treo kín khắp sân, rất có không khí ngắm trăng ngày tết.

"Tấm lòng nhỏ a, tấm lòng nhỏ a."

Hướng Nam chợt nghe thấy thanh âm Trình Nam liền giật mình quay đầu lại, do quay lại nhanh quá nên có người ngay môi Hướng Nam hôn chụt một cái, Hướng Nam vội lui, Thiếu Kiệt ôm lấy eo Hướng Nam, chỉ tay: "Xem "

Hướng Nam đôi mắt chớp chớp, Trình Nam chỉ huy, tính cả Thường Triết, Mạc Dương, Cao Hách đem một đống đồ lớn tiến vào.

Bốn người hướng tới trên bàn tròn màu trắng đặt xuống, Hướng Nam đem hộp bóc ra, trợn mắt: “Bánh trung thu……”

“To không ”

Đương nhiên to, to cỡ cái bàn tròn màu trắng, da bánh màu vàng đẹp, quần long diễn châu đồ đẳng, du quang tỏa sáng.

Thiếu Kiệt đắc ý “Hắc hắc”, tranh công: “Đặc biệt thiết kế lò nướng, chúng ta thân thủ động thủ nga ”

“Nha, đều đến đông đủ a.” Cao Hạo cùng A Đông một lúc cũng ra đến sân.

Hướng Nam lúc này mới ý thức được, đại gia không phải vô cớ đột nhiên chạy tới nơi này, lần này đại đại gia tộc tụ hội, là vì đám sói con tốn tâm tư, vì muốn dung hòa Hướng Nam bên này cùng người nhà đám sói con, bày mưu.

Bánh trung thu mới ra lò, nên vẫn còn nóng.

Mạc Dương bẻ một miếng vỏ nếm thử, đôi mắt phượng xinh đẹp khẽ cong lên, gật đầu: “Cũng không tệ lắm.”

Nếu ăn ngon, đại gia đương nhiên nóng lòng muốn thử.

Cao Hách mới vừa bẻ một chút, còn không có kịp cho vào trong miệng, tay đột nhiên bị người kéo đi, Thiếu Kiệt há miệng gặm luôn miếng bánh trên tay hắn.

“Ân ân ân ” Thiếu Kiệt gật đầu, làm bộ nghiên cứu, nhíu mày: “Bất quá…… Vì cái gì khi đó mấy người không suy xét dùng vỏ bánh dẻo?”

Ngón tay đau quá, Cao Hách mắt thoáng nhìn, lông mi dài tỏa ra sát khí, bình tĩnh: “Vì muốn độc chết mày……”

Hướng Nam: — —b……

“Lớn như vậy……” Hướng Nam chạy tới đem hai người bọn họ ngăn cách, đưa tay chỉ, phân tán lực chú ý, hỏi: “Bên trong nhân cái gì?”

Tiểu lang trăm miệng một lời trả lời.

Đại gia hai mặt nhìn nhau, bởi vì đại gia trả lời đều không giống nhau.

Đại gia lại nói lại một lần, vẫn là không giống nhau.

Hướng Nam đôi mắt chớp chớp, đám sói con mày nhăn lại.

"Làm cái gì?" Thường tiểu lang oán giận: "Hướng Nam thích dâu tây, ta rõ ràng đặt order cho dâu tây."

"Mới là lạ!" Trình Nam phát uy: "Rõ ràng là thêm hạnh nhân?"

Đám soi con tranh luận, tất cả mọi người đều nói chính mình gọi điện thoại đặt order, Hướng Nam ở một bên nghe, rốt cuộc minh bạch hai hài tử có kẹo là do ai mang tới.

Hướng Nam cảm thấy không thể hiểu được, khiến cho lực chú ý của tất cả mọi người hướng về bên này, chạy nhanh khoát tay, khiến đám sói con im miệng.

"Không phải nói chính mình động thủ sao?" Hướng Nam nhíu mày, nhỏ giọng, khó hiểu: "Như thế nào nhân là cái gì cũng không biết?"

Đám sói con vừa nghe, không giận, cười mỉa.

"Là chính mình làm không sai a……" Cao Hách liếc Thường Triết: "Tự mình đề nghị."

Thường Triết liếc Mạc Dương: "Tự mình thiết kế……"

Mạc Dương cười gượng, xem Trình Nam: "Tự mình cấp dụng cụ……"

Trình Nam đôi mắt bay tới tiểu Thuận bọn họ bên kia: "Tự mình tìm hiểu……"

Thiếu Kiệt xoa xoa vai, hắc hắc: "Tự mình khiêng về."

Hướng Nam: ……

Khâu làm bánh, hoàn toàn không tham dự.

"Kia……" Hướng Nam buồn bực chỉ tay: "Phương diện này rốt cuộc là có ý nghĩa gì?"

Eo bị ôm lấy, Cao Hạo dán lên tai Hướng Nam, ôn nhu: “Love……”

Hướng Nam đỏ mặt, cười.

Ánh trăng sáng tỏ, ánh đèn mông lung xinh đẹp.

Bọn nhỏ mang theo đèn thỏ vui đùa chạy theo đoàn, truy đuổi nhau vòng quanh mọi người. Già, trung niên, thanh niên, trẻ con, tràn đầy ôn nhu, sung sướng hoà thuận vui vẻ.

Này…… Là thuộc về Hướng Nam, so với năm rồi hoàn toàn không giống nhau, trung thu vui vẻ

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/dai-thuc-dung-hong-chay-dai-thuc-biet-tuong-dao